

ТИМЪТИ ЗАН

STAR WARS®

ПОГЛЕД В БЪДЕЩЕТО

ТИМЪТИ ЗАН ПОГЛЕД В БЪДЕЩЕТО

Превод: Марина Бенева

chitanka.info

Преди много, много години, в една далечна галактика...

Десетилетие след гибелта на великия адмирал Траун мнозина изведнъж заговарят, че са го видели възкръснал в плът и кръв.

Възможно ли е това? И защо става в мига, когато мъдри предводители стигат до извода, че за Империята е най-изгодно да склучи мир с Новата република?

И в този том проследяваме прежеждията на всичките си любими герои. Но тук те не само преодоляват безброй сурови изпитания, а и изживяват вътрешни преобразувания, които променят погледа им към другите и към себе си. Възможно ли е един джедай да обича? По-скоро въпросът е: Възможно ли е, без да обича, да се опази от Тъмната страна на Силата? Финалният сблъсък е незабравим с драматизма и мащаба си.

ГЛАВА 1

Имперският звезден разрушител „Химера“ се плъзгаше бавно из безкрайното черно пространство на космоса, а абсолютната му самота се нарушаваше единствено от огромния газов гигант Песитин, увиснал далеч под него.

Адмирал Пелаеон стоеше пред предния илюминатор на мостика загледан в мъртвата планета под краката си, когато капитан Ардиф пристъпи към него.

— Рапорт от майор Хач, адмирале — бързо докладва той. — Всички поражения от пиратското нападение са възстановени. Корабът ви отново е в пълна бойна готовност.

— Благодаря, капитане — отвърна върховният командващ, внимателно прикривайки усмивката си.

За трийсетте часа от неуспешната атака срещу „Химера“ Ардиф многократно бе променял мнението си. В началото бе твърдо убеден, че нападението е предвождал генералът от Новата република Гарм Бел Иблис. Впоследствие го осени подозрението, че нападателите са изменници на Империята, после пък — че са някакви бунтовници, докато накрая стигна до становището, че е отговорна неизвестна пиратска банда.

Ардиф бе прекарал последните трийсет часа в размишления над теориите си, като предварителният технически рапорт, че противниковият щурмови кръстосвач е бил тип „Калот“, явно бе повлиял върху тях.

— Нещо ново от патрулите? — попита Пелаеон.

— Нищо не са открили, сър — отвърна Ардиф. — Все още никъде в системата няма помен от движение. Десантната совалка, която изпратихте по вектора на бягство на нападателите, се обади токущо. Не ги е открила.

Адмиралът кимна. Очакванията му се оправдаваха — всеки, който може да си позволи да купи щурмови кръстосван и притежава

необходимите умения да го управлява, обикновено знае някой и друг номер за укриването му.

— Длъжни сме да опитаме — каза той. — Наредете да проверят още една система в предела на обхвата на сигнала ни без ретранслация. Ако пак не ги засекаат, наредете да се прибират.

— Слушам, сър — тихо отвърна капитанът на „Химера“.

Без да се обръща, върховният командващ долови колебанието му.

— Въпрос ли имате, капитане? — подканящо попита той.

— Става дума за комуникационното затъмнение, сър — отговори Ардиф. — Не ми се нрави да сме изолирани по този начин. Все едно съм глух и сляп. Честно казано, това ме изнервя.

— И на мен не ми харесва — призна Пелаеон. — Но единственият начин за връзка с останалата част от галактиката е или чрез имперските ретранслационни станции, или по Холонет. В мига, в който направим едно от двете, всичко живо от Корускант до Бастион ще научи къде сме. Опашката от пиратски шайки, желаещи да си опитат късмета с нас, ще се проточи до безкрай.

„И това ще означава — добави той наум — край на опита ми за дискретна среща с Бел Иблис. Ако, разбира се, генералът пожелае да говори с мен.“

— Това ми е ясно, адмирале — каза Ардиф. — Но минавало ли ви е през ум, че вчерашното нападение може да не е било изолирано нападение срещу самотен имперски кораб?

Пелаеон повдигна вежди.

— Да не намекувате, че това е част от мащабна атака срещу Империята?

— Не отхвърлям тази възможност, сър. В момента съм склонен да мисля, че пиратите не са наети от Новата република, а нападат по своя инициатива. Империята винаги е действала твърдо с тях. Може да са решили, че моментът е подходящ за отмъщение.

Върховният командващ замислено потърка долната си устна. На пръв поглед предположението беше глупаво. Дори на смъртния си одър Империята би имала далеч повече сили, отколкото ѝ бяха нужни, за да се справи с който и да е пиратски съюз. Но това не означаваше, че пиратите не са в състояние да извършат глупост и да я нападнат.

— Все пак остава въпросът, как са разбрали местонахождението ни — отбеляза адмиралът.

— Все още не знаем какво е станало с полковник Вермел — припомни му Ардиф. — Може би тъкмо тези пирати са го пленили и той им е казал за срещата.

— Не го е направил доброволно — мрачно каза Пелаеон.

— Ако са го принудили да проговори, ще покрия спътника на Бастион с кожата им — закани се той.

— Да, сър — тихо каза капитанът. — Това ни връща на въпроса, колко смятате да останем тук.

Върховният командващ погледна към газовия гигант от другата страна на илюминатора. „Да, наистина. Колко да висим тук, сред нищото, с надеждата, че бавната смърт на Империята може да бъде спряна? Че можем да сложим край на войната с Новата република, запазвайки ненакърнени територията и достойнството си?“

И с надеждата, че най-сетне могат да постигнат мир.

— Две седмици — отвърна Пелаеон. — Ще дадем на Бел Иблис още две седмици, за да отговори на предложението ни.

— Въпреки че то може да не е стигнало до него?

— Предложението е стигнало до него — твърдо заяви адмиралът. — Вермел е изключително надежден офицер със силно чувство за отговорност. Каквото и да се е случило с него, не се съмнявам, че първо е изпълнил задълженията си.

— Да, сър — каза Ардиф. Тонът му ясно показва, че не споделя увереността на началника си. — А ако Бел Иблис не дойде и след две седмици?

Пелаеон сви устни.

— Тогава ще решаваме.

Капитанът на „Химера“ се поколеба за миг, след това направи половин крачка към адмирала и попита тихо:

— Сър, наистина ли вярвате, че това е най-голямата ни надежда?

Върховният командващ поклати глава и отвърна също тихо:

— Не, капитане. Смятам, че това е единствената ни надежда.

* * *

Силуетите на приближаващите патрулни кораби „Синар“ IPV/4 се очертаха в идеална формация от двете им страни. Имперският

звезден разрушител „Неумолим“ плавно се плъзна между прегрупиращите се авиокрила и зае определеното му място в орбитата.

— Много впечатляващо — измърмори моф Дизра към стройния мъж до себе си. Сърцето му се бе качило в гърлото. Застанал на мостика, мофът гледаше към синьо-зелената планета, изпълнила илюминатора на предната наблюдателница. — Надявам се, не ме влачихте дотук само за да видя как кроктарианската отбрана извършва маневри?

— Търпение, ваше превъзходителство — тихо отвърна застаналият до него майор Гордън Тирс. — Казах ви, че имаме изненада за вас.

Дизра изкриви устни. Да, Тирс бе казал, че са му приготвили изненада, и това бе всичко. Що се отнася до Флим...

Мофът обърна очи към адмиралското кресло и изкриви още по-силно уста. Актьорът седеше в креслото с драматично изражение, подсилено от синия грим, червените лещи и бялата униформа на върховен адмирал. Абсолютно копие на върховния адмирал Траун, маскарад, в който твърдо вярваха всички на борда на „Неумолим“, от капитан Дория до последния юнга.

Проблемът беше, че на планетата, към която приближаваха, нямаше нито един човек на Империята. Нито един. Кроктар, търговски център и столица на сектор Шатаум, се намираше дълбоко в територията на Новата република и разполагаше с цялата огнева мощ, която би могла да се очаква. Не съществуваха никакви гаранции, че кроктарианците щяха да се впечатлят от блестящите червени очи на Флим, от униформата му на върховен адмирал или от представлението му. И ако останеха безучастни, създаденият от Дизра малък триумвират щеше да се разпадне на парчета.

Флим може и да приличаше на върховния адмирал, но за разлика от него притежаваше тактическия гений на бацил от шахта за отпадъци. Тирс, бивш щурмовак и член на кралската гвардия на император Палпатин, бе военният мозък на групата. Ако капитан Дория видеше скромния майор да тича при бляскавия върховен адмирал, за да му даде съвет, цялата създадена дотук илюзия щеше да се пукне като сапунен мехур. Какъвто и блъф да бе замислил бившият щурмовак, той трябваше да успее.

— Съобщение от планетата, адмирале — доложи свързочникът от десния трап. — От великия лорд Босмихи, глава на Обединените фракции.

— Пуснете го през уредбата, лейтенант — нареди Траун. — Велики лорд Босмихи, говори върховният адмирал Траун. Получих позивната ви. Какво мога да направя за вас?

Дизра се свъси към Тирс, питайки го без думи:

„Те ли ни търсят?“

Майорът кимна. На устните му танцуваше тънка самодоволна усмивка:

— Шшшт! Слушайте!

— Приветстваме ви, върховен адмирал Траун — изгърмя през високоговорителите на уредбата носов чуждоземен глас, — и най-сърдечно ви поздравяваме за триумфалното завръщане.

— Благодаря — спокойно отвърна върховният адмирал. — Доколкото си спомням, не бяхте много ентузиазизиран при последната ни среща.

Дизра хвърли бърз остър поглед към Тирс.

— По време на обиколката му из сектора преди десет години — тихо поясни майорът. — Не се притеснявайте. Знае всичко за нея.

Чуждоземецът се разсмя цвилещо.

— О, не сте забравили — весело добави той. — Тогава страхът от имперската власт и съблазънта на обещанията за свобода все още ни владееха.

— Подобни лъжи все още владеят мнозина — съгласи се Траун. — Да не би да намеквате, че кроктарианците са стигнали до ново разбиране на нещата?

От високоговорителя дойде хъхрещ звук на отвращение.

— Видяхме краха на обещанията — с горчивина отвърна великият лорд. — Корускант вече не може да наложи никакъв ред. Няма начертани цели, няма ясна структура, няма дисциплина. Хиляди различни чуждоземни раси дърпат галактиката във всевъзможни посоки.

— Това беше неизбежно — кратко отбеляза адмиралът. — Както и причината, поради която император Палпатин въведе Новия ред. Той се опита да предотврати срива, на който сте свидетели сега.

— Все пак бяхме предупредени да не се доверяваме на имперските обещания — подsigури се Босмихи. — Историята на Империята е история на брутално поробване на нечовешките раси.

— Говорите за управлението на Палпатин — поправи го Траун. — Империята се освободи от самоунищожителния му античуждоземен уклон.

— Заемането на ръководството от вас е доказателство за това — предпазливо отвърна Босмихи. — Но се намират такива, които твърдят, че тази склонност продължава да съществува.

— Намират се мнозина, които разпространяват всякакви лъжи за Империята — парира върховният адмирал. — Но ако искате да се уверите в думата ми, разговаряйте с която желаете от петнайсетте чуждоземни раси, които понастоящем са под властта на Империята. Те ценят стабилността и закрилата, които им предлагаме.

— Да... закрила — кроктарианецът натърти на думата. — Говори се, че Империята е слаба. Въпреки това смятам, че все още разполагате с голяма сила. Какви гаранции за сигурността предлагате на системите членки?

— Най-добрите в галактиката — отговори адмиралът. Дори Дизра потрепери от зазвучалата в гласа на актьора заплаха. — Личното ми обещание за отмъщение над всеки, който дръзне да ви нападне.

От високоговорителя излезе нещо средно между хълцане и закашляне.

— Разбрах — сдържано отвърна великият лорд. — Знам, че е малко внезапно, за което се извинявам, но от името на Обединените фракции на кроктарианския народ бих желал да подам молба за възстановяване на членството ни в Империята.

Дизра погледна към Тирс и усети как собствената му долна челюст увисна.

— Възстановяване на членството ли!? — прошепна той недоверчиво.

Бившият гвардеец се ухили:

— Изненада, ваше превъзходителство.

— От името на Империята приемам молбата ви — отвърна върховният адмирал. — Не се съмнявам, че делегацията за обсъждането на конкретните условия е готова.

— Познавате народа ми, адмирал Траун — кисело отговори великият лорд Босмихи. — Делегацията наистина е готова.

— Тогава нека дойдат — отвърна Траун. — Случайно имперският моф Дизра е на борда на „Неумолим“. Той като експерт по политическите въпроси ще води преговорите.

— За нас ще е чест да се срещнем с него — каза кроктарианецът. — Но се съмнявам, че присъствието му на борда е толкова случайно, колкото споменахте. Благодаря ви, върховен адмирал Траун. Ще се видим на борда.

— Да, велики лорд Босмихи, ще се видим на борда — отвърна Траун.

Той махна към екипажа в трапа.

— Край на връзката, адмирале — доложи свързочникът.

— Благодаря — отвърна Траун и се надигна с известна леност от креслото. — Наредете едно авиокрило прехващачи да посрещне совалката на великия лорд веднага щом напусне атмосферата, и да я придружи до „Неумолим“ като почетен ескорт. Капитан Дория, искам да посрещнете совалката лично и да придружите делегацията до шейсет и осма заседателна зала. Моф Дизра ще чака там.

— Слушам, адмирале! — отвърна Дория и на минаване покрай Дизра му хвърли доволна усмивка.

— Можехте да ми кажете нещо — обърна се мофът към Тирс, след като вратите на турболифта се затвориха след капитана.

Плеците на бившия гвардеец едва забележимо трепнаха.

— Когато се обадиха, не бях съвсем сигурен, че ще поискат да се завърнат — отвърна той и даде път на Дизра, за да премине пред него през задните врати към друг турболифт.

— Но ми се стори доста вероятно. Кроктар има няколко потенциално опасни съседи, а в рапортите на разузнаването се казва, че Обединените фракции са се разочаровали изключително много от неспособността на Корускант да реши проблема с междусекторните вражди. Кроктар е първата система — продължи Тирс в турболифта, след като вратите се затвориха и кабината потегли. — Но няма да е последната. Досега още двайсет са отправили покана към върховния адмирал Траун за разговор.

Дизра изсумтя:

— Искат само да сплашат неприятелите си.

— Възможно е — съгласи се гвардеецът. — Но нас какво ни е грижа? Важното е, че се присъединяват, а това ще предизвика сътресения чак до Корускант.

— Докато Корускант не реши да предприеме някакви действия.

— Какви действия може да предприеме? — попита майорът.

— В устава на Новата република изрично се заявява, че всяка система членка има право да я напусне във всеки момент.

От вградения в кабината интерком се разнесе звън.

— Моф Дизра?

— Да?

— Получи се съобщение, ваше превъзходителство. Носи личния ви код.

Мофът усети как стомахът му се свива на топка. „Тези безмозъчни...“

— Благодаря — възможно най-спокойно каза той. — Прехвърлете го в заседателна зала шейсет и осем. Погрижете се да не бъде прослушано.

— Слушам, ваше превъзходителство.

— Това нали не е?... — попита Тирс.

— Със сигурност е точно той — ниско процеди Дизра. Вратите се отвориха. — Хайде. Застанете така, че да не се виждате.

Две минути по-късно двамата влязоха в заседателната зала и плътно затвориха вратите след себе си. Моф Дизра включи вградения в средата на масата екран, извади декодиращ чип и го пъкна в процепа. После набра шифъра...

— Време беше — просъска капитан Зотип с блеснал поглед и настръхнала от гняв гъста руса брада. — Да не си мислите, че нямам какво да правя, вместо да...

— Какво — изрева Дизра така, че накара пиратския капитан да дръпне глава назад и внезапно да прекъсне тирадата си — си... мислиш... че... правиш? — довърши мофът в настъпилата тишина, изричайки всяка дума рязко, сякаш чупеше сухи пръчки. — Как смееш да поемаш такъв риск, лишен от капчица здрав разум!

— Не се притеснявайте чак толкова за безценното си реноме — изръмжа Зотип, донейде възвърнал безочията си. — Ако сдружаването с пирати изведнъж е станало срамно за вас...

— Срамът не е предметът на разговора ни — с леден тон го прекъсна Дизра. — Мисля за главите ни и за това, дали ще ги запазим на раменете си. Или не си забелязал колко много ретранслации има в това съобщение?

— Наистина ли? — подигравателно отвърна Зотип и подсмъркна. — А пък аз си мислех, че великолепното ви имперско свързочно оборудване пак е започнало да прави номера. Къде сте? Във вилата си да броите парите ли?

— Не — отвърна Дизра. — Намирам се на борда на имперски звезден разрушител.

Лицето на Зотип сякаш помръкна.

— Ако това трябва да ме смае, по-добре измислете нещо друго.

— Добре — мофът се усмихна студено. — Нека отгатна. Бил си твърде самоуверен, хвърлил си се безразсъдно в атака и адмирал Пелаеон ви е натупал.

— Не ми се подигравайте, Дизра — предупреди го пиратът.

— Никога не ми се подигравайте! Загубих щурмови кръстосвач тип „Калот“ плюс осемстотин добри матроси. Цената за тези щети е нечия кожа. Все едно на Пелаеон или вашата.

— Не ставай смешен — презрително отвърна мофът. — И не се опитвай да хвърлиш вината върху мен. Предупредих те да не се захващаш с „Химера“. Трябваше само да накараш адмирала да мисли, че го напада Бел Иблис.

— И как според вас трябваше да го направя? — просъска на свой ред Зотип. — Като обидя семейството му ли? Или като му отправя подбрани старинни корелиански проклетия?

— Прекалено много си притиснал имперски офицер и той е отговорил — нетърпеливо отвърна Дизра. — Приеми го като полезен урок, усвоен по неприятен начин. И се моли да не ти се налага да го учиш наново.

Пиратският главатар го изгледа свирепо.

— Това заплаха ли е? — попита той.

— Предупреждение — уточни мофът. — Сътрудничеството ни беше изключително доходоносно и за двамата ни. Аз имах възможността да унищожавам корабите на Новата република, а вие — да загребвате товарите им.

— И да поемам всички рискове — допълни Зотип.

Дизра сви рамене:

— И все пак би ми било неприятно толкова плодотворна връзка да се разпадне по толкова тривиална причина.

— Повярвайте ми, Дизра — меко отвърна пиратският главатар, — ако връзката ни се разпадне, неприятностите за вас ще бъдат безкрай.

— Започвам да правя списък — отвърна мофът. — Сега върви да си ближеш раните. И следващия път, когато искаш да говориш с мен, мини през съответните канали. Този шифър е един от най-добрите, но в днешно време нищо не е сигурно.

— Добър ли е? — иронично попита пиратът. — Трябва да го запомня. Може да донесе добри пари на свободния пазар, ако спешно ми потрябват бързи постъпления. Ще държим връзка.

Той махна с ръка на някой, който не се виждаше на екрана, и мониторът угасна.

— Идиот! — процеди през зъби мофът към празния екран. — Слабоумен, празноглав идиот.

Тирс се раздвижи от другата страна на масата:

— Надявам се, че с кроктарианците ще бъдете малко по-дипломатичен.

Дизра погледна бившия гвардеец.

— Да не мислите, че трябваше да го оставя да ми плаче на рамото? Или пък да му кажа „Няма нищо, няма нищо, моето момче“ и да му купя нов щурмови кръстосвач?

— Пиратите Каврилу могат да бъдат опасен противник — предупреди го майорът. — Не като военна заплаха, разбира се, а заради онова, което знаят за вас.

— Само Зотип знае нещо — тихо отвърна мофът. Тирс бе прав. Може би наистина трябваше да бъде малко по-сдържан. Но във всеки случай пиратският главатар не биваше да се свързва с него по този начин. Особено след като Дизра не се намираше в обезопасения си кабинет. Но пък един имперски моф никога нямаше да си признае грешка пред своя адютант. — Не се притеснявайте. Той печели твърде много от тази поръчка, за да съжاليا прекалено за един щурмови кръстосвач.

— Дали? — замислено каза Тирс. — Не бива да се подценява онова, което някои са в състояние да извършат от гордост.

— Не го подценявам — многозначително отвърна мофът. — Както и онова, което могат да направят от високомерие.

Бившият кралски гвардеец леко присви очи.

— Какво означава това?

— Означава, че отидохте твърде далеч — равно отвърна Дизра. — Опасно далеч. В случай че сте забравили, работата на Флим е да вдъхнови армията на Империята и да я поведе след нас. В плановете ни никога не е влизало открито да предизвикваме Новата република по такъв начин.

— Вече обясних, че Корускант няма законово основание за предприемане на действия...

— И смятате, че това ще ги спре? — остро възрази Дизра, без да го изслуша докрай. — Наистина ли мислите, че тънките параграфи на закона ще имат значение за ужасените чуждоземни, които смятат, че върховният адмирал Траун им диша във врата? Сякаш не ви стига, че успяхте да ме предумате Флим да се покаже пред диамалския сенатор, а сега и това! — мофът махна с ръка към синьо-зелената планета, която се виждаше от илюминаторите.

— Диамалският случай доведе до онова, което целяхме — студено отвърна майорът. — Предизвика съмнения и ужас, задълбочи още повече старите вражди и заглуши малкото разумни гласове, които се чуваха сред бунтовниците.

— Чудесно! Само дето сегашният ви малък номер напълно обезсмисли предишния — контрира мофът. — Как някой ще продължи да смята, че Диамала лъже, ако цяла планета заяви, че е видяла Траун?

Тирс се усмихна.

— Точно там е работата. Не го е видяла цялата планета. Само избраната от великия лорд делегация. Останалите ще разполагат единствено с думата им, че Траун се е върнал. И тъй като част от посланието на лорда към съседните системи ще бъде, че Кроктар е под закрилата на Траун, твърдението му, че го е видял, ще бъде подложено на не по-малко съмнение от това на Диамала.

— От вашата уста всичко винаги звучи логично — кисело отвърна Дизра. — Но вие не ми казвате нещата докрай. Искам да знам какво премълчавате.

Адютантът му вдигна вежди.

— Това звучи като заплаха.

— То е част от заплахата — студено го поправи мофът. — Ето и останалата.

Той пъкна ръка под туниката си и извади малък бластер. Не успя да се прицели. Преди да извади оръжието, бившият гвардеец бе успял да се хвърли през голямата заседателна маса. Набрал скорост от скока, майорът се плъзна по ламинираната ѝ повърхност по хълбок към Дизра. Мофът инстинктивно отскочи надясно в опит да се изплъзне от протегнатите напред ръце. Докато той вдигаше бластера, Тирс се превъртя и хвана вградения в масата екран. Възползва се от него, за да се обърне по гръб и едновременно с това да смени посоката на движение. Гвардеецът извъртя крака напред и се отблъсна от монитора, за да увеличи скоростта си.

Промяната свари мофа неподготвен. Преди той да успее да коригира прицела си, адютантът удари с десния крак перпендикулярно дулото на бластера и запрати оръжието към другия край на залата. Дизра направи несигурна крачка назад. В гърлото му заседна горчивата буца на поражението. Той вдигна ръце в безполезен жест на защита, докато бившият гвардеец скачаше от масата. Бе имал възможност да измъкне контрола на собствения си план от ръцете му и я бе проиграл. Сега Тирс щеше да го убие. Но майорът още веднъж го изненада.

— Това беше изключително глупаво, ваше превъзходителство — каза той, докато пресичаше залата, за да вземе бластера от пода. — Изстрелът щеше да докара отряд щурмоваци за броени секунди.

Мофът едва-едва си пое дъх и бавно свали ръце.

— Това се отнася и до вас — успя да каже той.

Още докато изричаше думите, Дизра си даде сметка, че ако бившият щурмовак поиска да го убие, няма да си послужи с нещо толкова шумно и грубо, като бластер.

— Упорито не искате да разберете — поклати глава Тирс.

— А вие упорито работите зад гърба ми — сопна се мофът. — Привличането на една или две системи не си струва риска да уплашим Корускант толкова, че да предприеме ответни действия. Какво не ми казахте?

Майорът го изгледа.

— Добре — каза той. — Чували ли сте за Ръката на Траун?

— Не — поклати глава Дизра.

— Отговорихте доста бързо.

— Разработвах този план далеч преди вие да се появите на сцената — сухо му припомни мофът. — Открил съм и съм прочел всичко в имперските архиви, което има дори далечна връзка с Траун.

— Включително тайните архиви на императора ли?

— Да, когато успях да намеря начин да проникна в тях — Дизра се намръщи. Внезапна мисъл мина през главата му. — Затова ли беше пътуването ви до Ята Минор миналия месец?

Тирс сви рамене.

— Основната цел беше точно тази, която обсъдихме: да се промени копието на документа за унищожението на Каамас в съответствие с това, което вече бяхте направили за архива на Бастион. Но когато влязох в системата, посветих малко време в търсене на препратки.

— Разбира се — каза мофът. Гвардеецът нямаше да допусне грубостта да излъже пряко. Той просто бе премълчал част от истината. — И?

Майорът поклати глава.

— Нищо, поне в имперския архив. Понятието може вече да не съществува.

— Какво ви кара да смятате, че някога е съществувало?

Бившият гвардеец го погледна в очите.

— Защото веднъж чух Траун да го споменава на борда на „Химера“. Във връзка с крайна и окончателна победа на Империята.

Изведнъж в залата стана много студено.

— Имате предвид супероръжие ли? — предпазливо попита Дизра. — Друга Звезда на смъртта или Слънчева мелница?

— Не знам — отвърна Тирс. — Не мисля, че е супероръжие. Това беше повече в стила на императора и на адмирал Даала, не на Траун.

— Да. Той се справяше прекрасно и без тях — съгласи се мофът. — Всъщност интересуваше се повече от завладяване, не от масово изстребление. Освен това, ако някъде имаше скрито супероръжие, бунтовниците със сигурност щяха да са го открили досега.

— По всяка вероятност — на свой ред се съгласи майорът. — За съжаление не можем да приключим с въпроса толкова лесно. При задълбоченото си проучване на Траун стигнахте ли до имената Парк и Нириз?

— Парк е имперският капитан, който е открил Траун на изоставена планета в покрайнините на Непознатите райони и след това го е върнал при императора — отвърна Дизра. — Нириз е капитанът на имперския звезден разрушител „Пре-дупредител“, с който Траун се е върнал вероятно за да картографира Непознатите райони няколко години по-късно.

— Вероятно ли?...

Мофът сви рамене.

— Близко е до ума, че Траун е направил опит да се включи в политиката на имперския двор и се е опарил. Както и да го наричат, задачата му в Непознатите райони е била един вид изгнание. Просто и ясно.

— Да, по онова време такава беше общото мнение и сред кралската гвардия — замислено каза Тирс. — Факт е, че нито Парк, нито Нириз, нито пък „Предупредител“ са се върнали на официална служба за Империята. Дори и след завръщането на самия Траун.

— Може да са загинали при изпълнение на служебния си дълг — сви отново рамене мофът.

— Или пък се крият някъде — предположи майорът. — Може би охраняват Ръката на Траун.

— А тя какво представлява? — попита Дизра. — Казвате, че не е супероръжие. Тогава какво е?

— Не съм казал, че не е супероръжие — възрази гвардеецът. — Само казах, че супероръжията не бяха в стила на Траун. Според мен съществуват две вероятности. Чували ли сте за жена на име Мара Джейд?

— Май не.

— В момента работи за контрабандисткия шеф Талон Карде — каза Тирс. — Но в зенита на Империята беше сред най-добрите тайни агенти на Палпатин и носеше титлата Ръката на императора.

Ръката на императора... Ръката на Траун....

— Интересна възможност — замислено отбеляза мофът. — Но ако Ръката е човек, къде е бил през цялото това време?

— Вероятно също се е крил — отвърна майорът. — Но втората възможност е още по-интересна. Спомнете си, че преди всичко Траун беше майстор на стратегията. Съвсем в стила му би било да остави след себе си генерален план за победа?

— След десет години разруха няма никаква полза от него — изсумтя Дизра.

— Не бих бързал толкова в оценката — предупреди Тирс.

— Стратег като Траун не виждаше бойните планове само като брой кораби, изкарани на бойното поле. Той вземаше предвид и геополитическото равновесие, културните особености, психологическите слабости и места, историческите вражди и съперничества и редица други фактори, от които вероятно все още можем да се възползваме.

Мофът разсеяно потърка ръката си там, където майорът я беритнал, за да избие бластера. На пръв поглед предположението на адютанта беше абсурдно. И все пак... Дизра познаваше постиженията на Траун. Нима бе възможно върховният адмирал да е създал боен план, който да може да се използва след десет години и хиляди поражения?

— А петгодишната кампания, която открих в архива? — попита той. — Да не съм пропуснал нещо в нея?

— Не — Тирс поклати глава. — Вече я прегледах. Тя е само набелязване на плана му за действие след сблъсъка при Билбринджи. Ако Ръката на Траун е генерален план, то той е скрит някъде другаде.

— При капитан Нириз и „Предупредител“ — подхвърли Дизра.

— Може би — отвърна майорът. — Или пък окончателната победа е в ръцете на човек, наречен Ръката на Траун. И в двата случая някъде някой притежава нещо, което ние искаме.

Мофът се поусмихна. Изведнъж всичко му стана кристално ясно.

— И за да примамите този някой от скривалището му, решихте да използвате нашия приятел Флим.

Бившият гвардеец леко наклони глава на една страна.

— При дадените обстоятелства смятам, че рискът си струва.

— Може би — тихо промърмори мофът. — Разбира се, при положение че всичко това не са само небивалици.

Тъгълчето на устата на Тирс се изкриви.

— Прекарах няколко месеца на борда на „Химера“ с Траун, Дизра. Преди това го наблюдавах в продължение на две години, докато служех на императора. През цялото време не го чух да дава обещание, което не може да изпълни. Щом е казал, че Ръката на Траун е ключът към окончателната победа, значи е така. Можете да разчитате на това.

— Дано само онзи, който държи ключа, да излезе от скривалището си, преди в Корускант да са се изнервили толкова, че да предприемат нещо — отвърна мофът. — Какво ще направим най-напред?

— Вие специално трябва да се пригответе и да посрещнете делегацията на Кроктар — каза Тирс и постави бластера на Дизра върху масата. След това извади от туниката си информационен чип и го сложи до оръжието. — Тук има кратка анотация за расата и за великия лорд Босмихи — продължи той, тръгвайки към вратата. — Май с друго не разполагаме на борда.

— Ще свърши работа — отвърна Дизра, пристъпи към масата и взе чипа. — Вие къде отивате?

— Мислех си да се присъединя към капитан Дория при посрещането на делегацията в хангара — отвърна майорът. — Нямам търпение да видя на практика уменията ви в преговорите — и без да дочака отговор, той излезе.

— И да видите дали бившият гвардеец и актьорът все още се нуждаят от моф — довърши след него на глас Дизра.

Но това нямаше значение. Нека гледа. И Флим да гледа, щом желае. Ще им покаже. Когато кроктарианската делегация си тръгне, и двамата ще са напълно убедени, че Дизра не е просто един уморен стар политик, чийто блестящ план се е изплъзнал от ръцете му. Той беше важна част от триумвирата. Част, която няма просто така да бъде изтласкана. Особено след като на една ръка от тях стоеше гарантирана окончателна победа.

Той бе започнал всичко това. И сега се кълнеше в кръвта на императора, че щеше да остане докрай.

Мофът мушна бластера в кобура под туниката си, пхна чипа в отвора на електронния си бележник и зачете.

От мостика на имперския звезден разрушител „Тираничен“ не се виждаха никакви планети. Нито планети, нито астероиди, кораби или звезди. Нищо освен абсолютна чернота.

И все пак имаше едно изключение. Откъм щирборда, едва видим от мястото на капитан Налгол, мъждиво се белееше неголям диск. Това бе малък отломък от ядрото на кометата, до която летеше „Тираничен“. Вече месец летяха така. Съвършено слепи и глухи за света извън изолацията им.

За Налгол това не беше проблем. Като кадет бе служил на един от най-отдалечените имперски ретранслационни постове и това, че навън нямаше нищо за гледане, не го притесняваше. Но не всички хора от екипажа бяха калени като него. Развлекателните зали и салоните за бойни упражнения бяха три пъти по-натоварени от обикновено. До капитана достигнаха слухове, че на пилотите на разузнавателните кораби се предлагали сериозни подкупи, за да вземат по един-двама пътници със себе си, когато излизаха извън маскировъчния щит.

В зенита на Империята на звездните разрушители служеше елитът на галактиката. Но това бе минала слава. Ако не се случеше нещо скоро, Налгол щеше да се сблъска със сериозни проблеми с екипажа.

Откъм горния бакбордов квадрант проблесна нещо ярко. Или поне относително ярко. Беше светлината от двигателя на един от разузнавателните кораби, които бяха старателно преправени, за да приличат на стари очукани минни влекачи.

Налгол се загледа. Машината направи заход и изчезна под заострения корпус към хангара. Абсолютната чернота не го притесняваше и все пак трябваше да признае, че бе приятно да разнообрази сетивата си за миг.

Някой застана на мостика до него.

— Предварителен рапорт от разузнавач две, сър — доложи шефът на разузнаването Оисан с глас, който винаги звучеше на капитана като непрестанно мляскане. — Бойните кораби около Ботауи са нараснали на петдесет и шест.

— Петдесет и шест? — повтори Налгол, взе електронния бележник на разузнавача и прегледа цифрите. Ако си спомняше правилно списъка от вчерашното разузнаване... — Четири нови диамалски кораба?

— Три диамалски и един монкаламариански. — уточни Оисан. — Сигурно са дошли в отговор на шестте опкиски кораба, които пристигнаха преди два дни.

Налгол поклати глава в безмълвна изненада. От самото начало бе изпитвал леки, но сериозни съмнения относно тази мисия. Идеята Ботауи да се превърне в център на каквато и да било военна дейност, да не говорим за конфронтация от такъв мащаб, на пръв поглед бе

смешна. Но лично върховният адмирал Траун бе стигнал до нея и капитанът се надяваше да не е сбъркал.

— Много добре — каза Налгол. — Искам разузнавач две да подаде пълен доклад най-късно след два часа.

— Слушам, капитане! — командирът на разузнаването се поколеба. — Не искам да се бъркам в работите на ръководството, сър, но по някое време ще трябва да науча какво става, за да можем да си вършим работата.

— Сам бих искал да ви помогна, полковник — откровено отвърна капитанът, — но и аз не знам много.

— Но вие бяхте на съвещанието при върховния адмирал Траун в палата на моф Дизра, нали? — настоя другият офицер.

— Не можеше да се нарече съвещание — отговори Налгол. — Той просто ни възложи задачите и призова да му се доверим — капитанът кимна към другите два звездни разрушителя, които също като тях летяха със спуснати маскировъчни щитове. — Задачата ни е проста. Чакаме, докато корабите, които се събират над Ботауи, не започнат военен конфликт, в който ще въвлекат себе си и планетата. След като приключат битката, излизаме ние, довършваме оцелелите и самата планета.

— Довършването на Ботауи ще бъде добър ход — бе сухият коментар на Оисан. — Съмнявам се, че ботанците са се скъпили за системата на планетарния си щит. Траун намекна ли как смята да се справи с него?

— Поне не пред мен — отвърна Налгол. — При дадените обстоятелства все пак съм склонен да мисля, че знае какво прави.

— Предполагам — тихо се съгласи шефът на разузнаването. — Питам се как ли е накарал всички тези кораби да застанат един срещу друг.

— Вероятно отговорът се крие в онзи слух, за който донесоха вашите хора в покрайнините точно преди да спуснем маскировъчния щит — отвърна Налгол. — За групата ботанци, замесени в унищожението на Каамас.

— Едва ли това е достатъчно, за да се нахвърлят един върху друг — каза Оисан. — Особено след като е изтекло толкова време.

— Чуждоземците се разгорещават за много странни неща — напомни капитанът с презрително изкривени устни. — Съдейки по

доказателството, което имаме отвън, Траун е намерил болното място, по което да ги удари.

— Така изглежда — отново се съгласи другият офицер. — Как ще разберем кога да вдигнем маскировъчния щит и да нападнем?

— Мисля, че една битка ще бъде доста очевиден знак — сухо отвърна Налгол. — В последното съобщение на върховния адмирал, преди да спуснем щита, се казваше, че скоро на Ботауи ще пристигне ударен имперски отряд, който периодично ще ни подава информация.

— Полезно би било — замислено каза шефът на разузнаването. — Разбира се, като се има предвид Траун, сигурно е насрочил битката за момента, в който кометата ще е най-близо до планетата, за да ни даде максимална възможност да се възползваме от изненадата. А това ще стане след около месец.

— Логично е — съгласи се Налгол. — Въпреки че нямам представа, как ще ги накара да следват толкова точно разчета му.

— Аз също — усмихна се Оисан. — Сигурно затова върховен адмирал е той, а не ние.

Капитанът на „Тираничен“ също се усмихна в отговор.

— Сигурно — съгласи се той и с това съмненията, които го измъчваха, отслабнаха още повече. Да, Траун се бе доказал многократно в миналото. Каквато и да бе магията му, явно още имаше сила в нея. И с нея Империята щеше да си възвърне част от това, което ѝ принадлежеше. А друго не го интересуваше. — Благодаря, полковник — каза той и подаде електронния бележник. — Можете да се върнете към задълженията си. Но преди това искам да направите справка с разузнаването, дали можем да увеличим полетите на два пъти дневно, без да привлечем нежелано внимание.

— Слушам, сър — отвърна Оисан и отново се позасмя. — Стараем се да не пропуснем момента на появата си.

Налгол се обърна, за да погледне отново към чернотата навън.

— Няма — тихо обеща той. — Не е възможно.

ГЛАВА 2

Някъде от гълбините на съзнанието Люк Скайуокър долови настоятелно пиукане. Той се сепна и излезе от джедайския си хибернационен транс.

— Чух, чух, Арту — увери той малкия дроид и се изгърколи от леглото. Трябваше му само миг, за да се ориентира... намираше се на борда на кораба на Мара „Огънят на Джейд“ и пътуваше към системата Нираван, където Мара бе изчезнала преди почти две седмици. — Буден съм — добави той, раздвижи пръстите на ръцете и краката си и се изпъна. — Стигнахме ли? — попита и се наведе, търсейки ботушите си.

От пилотската кабина на „Огънят на Джейд“ долетя съвсем същото утвърдително избипкване както на Арту. Бе го издал Виуан, бордовият дроид на Мара, който управляваше „Огънят на Джейд“, откакто Люк и Арту се бяха качили на борда в системата Дурон. Досега той отказваше да допусне двамата в близост до контролното табло на кораба. Краят на прекомерната му недоверчивост приближаваше...

— Арту, иди в дока и виж дали изстребителят ми е готов за излитане — каза Скайуокър на малкия дроид по пътя към пилотската кабина. — Аз ще въведа кораба в системата.

Минута по-късно Люк седеше в командното кресло на „Огънят на Джейд“ и за последен път оглеждаше разположението на уредите и екраните. Вероятно нещо от изражението му напомни на Виуан за Мара и той реши да не влиза в спор.

— Пригответи се — каза Люк на дроида и отпусна ръце върху щурвала.

Хронометърът показва нула и джедаят трасна дръжките на хипердвигателя напред. Пъстрото хиперпространство от другата страна на илюминаторите се превърна в линии, които на свой ред се превърнаха в звезди. Ето че пристигнаха.

Виуан тихо подсвирна.

— Да, това е мястото — потвърди Скайуокър и се взря в далечното слънце. Малкият червен диск излъчваше студенина и надменност. Самата планета Нираван не се виждаше.

— Търсим втората планета на системата — каза той на дроида.

— Можеш ли да ми дадеш данните й?

Виуан изпиука утвърдително и навигационните екрани оживяха.

— Виждам я — кимна Люк и провери данните.

Планетата се намираше на доста голямо разстояние от тях. Това отговаряше на предварително замисления план. „Огънят на Джейд“ имаше внушителни щитове и въоръжение, но едно втурване на помощ на Мара срещу бълващи огън батареи едва ли щеше да й бъде от полза все едно в какво положение се намираше. Възнамеряваше да се прокрадне незабелязано, а това значеше да остави кораба скрит, докато двамата с Арту се промъкнеха с изстребителя.

Люк набра кода на интеркома в дока.

— Арту? Готово ли е?

Отвърна му утвърдително чуруликане.

— Добре — каза Скайуокър и отново погледна навигационния екран.

От планетата ги делиха приблизително седем часа път с изстребителя при подсветинна скорост. Не беше малко, ако трябваше да прекара цялото време свит в тясната пилотска кабина, обзет от тревожни мисли за Мара и сочейки на онези, които се криеха на планетата, прекия път до „Огънят на Джейд“.

За щастие имаше и друг начин.

— Започни да изчисляваш двата скока — каза той на Арту и включи автоматичната огнева система на големия кораб.

— Всеки да не отнема повече от пет минути.

Арту се залови за работа.

— Ясно ли ти е какво трябва да правиш? — обърна се Люк към Виуан, докато подаваше умерена тяга на двигателя.

Точно пред тях в черното космическо пространство се носеше малка група астероиди, която предлагаше идеално прикритие. — Ще оставя кораба сред астероидите. Твоята задача е да се преструваш на един от тях.

Дроидът неохотно се съгласи.

— Хайде тогава — каза Скайуокър и поведе кораба сред реещите се късове скала.

Един от тях, с големината на снаряд, едва-едва удари корпуса. Люк потръпна. „Огънят на Джейд“ бе не само най-скъпото, но и единственото притежание на Мара. Тя нямаше да прости на майстора джедай дори и драскотина, камо ли някаква повреда на корпуса. Скайуокър завърши маневрите с изострено докрай внимание и успя да заеме желаната позиция без повече сблъсъци.

— Така. Ще стоиш тук — каза той на дроида, разкопча предпазните колани и прехвърли управлението отново на Виуан. — Имаш кода, който ти дадох... ще се обадим на връщане, за да знаеш, че сме ние. Нещо друго... не допускай от кораба да се стреля, освен ако първо не се стреляли по вас. Особено преди да сме добили представа, какво става долу.

Две минути по-късно, държейки под око носещия се куп скални отломъци, джедаят изведе изстребителя от дока на „Огънят на Джейд“ и се насочи към дълбокия космос. Арту вече бе въвел курса в бордовия компютър. Звездите се превърнаха в линии и машината се понесе в хиперпространството.

Четири минути след като навлязоха в хиперпространството, Скайуокър, следвайки указанията на Арту, прекрати скока, обърна изстребителя и извърши следващия. След още четири минути пристигнаха.

Арту тихо подсвирна.

— Да, това е мястото — потвърди Люк и се вгледа в зловещата планета, увиснала в пространството пред тях. — Също като на снимките, които донесе „Звезден лед“.

Мара беше някъде там. Сама, в неизвестно положение, може би ранена, може би пленена. Или може би дори мъртва.

Люк решително отхвърли тази мисъл и се присегна със Силата.

„Мара? Мара, чуваш ли ме?“ Нямаше отговор. Арту изпиука въпросително.

— Не мога да усетя присъствието ѝ — призна джедаят. — Но не е задължително това да означава нещо. Все още сме доста далеч, а тя може да няма толкова сили, че да се присегне дотук. Може да спи. Това също ограничава възможностите.

Малкият дроид не отговори, но не беше трудно да се отгатне, че го вълнуваха същите мисли както Скайуокър.

А и видението, което Люк бе имал преди двайсетина дни на медицинската фрегата при Тиерфон... Мара, носеща се безжизнена във воден басейн...

— Засега няма смисъл да се тревожим — каза той и прогони спомена от мислите си. — Направи сензорно сканиране и внимавай да не активираш техните сензори. Ако работят като нашите, разбира се.

На екрана на бордовия компютър на изстребителя се изписа въпрос.

— Ще поемем по пътя, който е изминала тя — отвърна Скайуокър. — По каньона до пещерата, в която е изчезнала. Ще влезем вътре с изстребителя.

Утвърдителният отговор на малкия дроид прозвуча притеснено. Люк погледна курса, който Талон Карде му бе дал, и започна да снижава изстребителя към планетата. За момент му се прииска Лея да е с него. Ако съществата, на които Мара се бе натъкнала, са интелигентни, можеше да има нужда не само от джедайските си умения, но и от дипломатическия финес на сестра си, който той не притежаваше.

Скайуокър направи гримаса. Семейството и приятелите му надали бяха особено доволни, че бе се втурнал така без предупреждение, а какво оставаше, ако се бе опитал да вземе и Лея със себе си. Пък и в момента дипломатическите умения на сестра му бяха най-необходими на Новата република. А какви умения бяха най-необходими тук, щеше да установи съвсем скоро.

Все още бяха доста далеч от атмосферата на планетата, когато сензорите на изстребителя засякоха два кораба, които излетяха от повърхността ѝ.

— Край на незабележимото ни промъкване — промърмори Скайуокър, изучавайки сензорните профили на непознатите машини.

Определено напомняха кораба, който двамата с Арту бяха забелязали на тръгване от базата на пиратите Каврилу в астероидния пояс Каурон. Тогава корабът се бе отдалечил, преди джедаят да успее да го разгледа добре. Сега, докато двата апарата бързо се приближаваха към него, се убеди, че първото му впечатление е било правилно. Те превишаваха приблизително три пъти габаритите на

изтребителя му и представляваха странна, но артистична комбинация от чуждоземен дизайн и добре познатия модел на имперския изтребител прехващач. През потъмнения капак на носа на двата непознати кораба Люк едва можа да различи шлемовете на пилотите, изработени по подобие на имперските. Арту изпиука угрижено.

— Спокойно, Арту — рече Скайуокър. — Не е задължително да са съюзници на Империята. Може някой някъде да е намерил изтребител прехващач и да е заимствал конструкцията.

Изсумтяването на дроида ясно изрази мнението му относно приведения аргумент.

— Добре, добре — отстъпи джедаят, без да сваля очи от приближаващите машини. Минута по-късно те стигнаха до него и го принудиха да промени курса си, заемайки позиции от двете му страни. — Засече ли някакво въоръжение?

Дроидът изсвири и на компютърния екран се появи груба схема. Изтребителите бяха твърде тежко въоръжени.

— Страхотно — измърмори Люк и се присегна със Силата, за да проучи ситуацията. Успя само твърде общо да долови чувствата на трите същества на борда на всеки от корабите. Чуждоземни съзнания, чуждоземни мисли, които нямаха нищо общо с неговите, за което да се хванеше.

От друга страна, фланговите им позиции говореха повече за ескортирате, отколкото за принуда. Но по-важно беше, че джедайските му сетива не долавяха никаква непосредствена заплаха. Поне за момента двамата с Арту се намираха в относителна безопасност. Беше време за проява на дружелюбни намерения.

— Да видим дали можем да поговорим с тях — предложи той и се присегна към копчето на предавателя.

Чуждоземните същества го изпревариха.

— Ка ша'ма'ти орф к'ралан — прозвуча изненадващо мелодичен глас в ухото на Люк. — Кра'мирал сумт тара'клисо мор Митт'рау'нуруодо сур пра'син'чиск мор'кор'лае.

Джедаят усети, че стомахът му се свива.

— Арту — повика той дроида.

Беше същото съобщение, което Мара и Карде бяха получили от чуждоземния кораб, прелетял покрай „Странстваща авантюра“ на

Бустър Терик. Според Джейд съобщението съдържаше малко известното пълно име на върховния адмирал Траун.

Скайуокър направи гримаса и включи предавателя си.

— Тук изтребител АА-589 на Новата република — каза той. Ако чуждоземните не говореха основния език, нямаше да стигне далеч. Както и нямаше да постигне нищо, ако просто си летеше, без да им обръща внимание. — Търся приятел, който по всяка вероятност е паднал на вашата планета.

Настъпи крака пауза. Люк погледна през капака на кабината си. Стори му се, че двата чуждоземни кораба се бяха приближили едва забележимо към него.

— Изтребител на Новата република — отново се обади мелодичният глас, този път на доста приличен основен език. — Следвайте ни. Няма да се отклонявате от нас. В противен случай ще бъдете унищожен.

— Разбрано — отвърна Скайуокър. Предавателят изпука и двата чуждоземни изтребителя се спуснаха рязко към планетата. Люк беше готов. Той бързо зае мястото си във формацията и ги последва. — Позьори — измърмори под нос джедаят.

„Твърде прибързана квалификация“ — установи Люк след миг, когато двата изтребителя направиха вираж, поеха леко нагоре и след това рязко надясно. Арту изпищя, когато машината вляво от тях профуча неприятно близо. Неодобрението му се покачи още повече, когато Скайуокър повтори маневрите им. Едва успял да заеме отново мястото си в центъра на формацията, и всичко започна наново, като този път резкият завой бе наляво.

Арту измърмори въпросително.

— Не знам — отвърна Люк, докато настигаше ескортиращите го изтребители. — Може би отбранителната им система налага специфичен заход, за да не бъдеш взривен. Като при пиратската база, помниш ли?

Очевидният факт се изписа на екрана на компютъра: според записа на „Звезден лед“ Джейд не беше следвала никакъв специфичен заход към планетата.

— Може да са го въвели след кацането на Мара — предположи майсторът джедай. — А може ние да подхождаме от друга страна. Още не сме установили географско сходство.

Малкият дроид изпиука.

— А може да се опитват да си намерят извинение, за да открият огън — мрачно се съгласи Скайуокър. — Въпреки че аз поне не виждам нужда да се извиняват.

Чуждоземните кораби направиха още три вида маневри, които Люк последва без проблеми. С приближаването на горния слой на атмосферата те сякаш се поумориха от играта и се насочиха право към западния хоризонт. Скайуокър остана във формацията, разделяйки вниманието си между двата изстребителя и повърхността на планетата отдолу. Той се присегна напред със Силата, търсейки някакви признаци на опасност.

Двайсет минути летяха в стегната формация на запад. Арту докладваше, че открива сходство между топографията под тях и снимките, изпратени от „Звезден лед“, когато се появи познатият гъдел.

— Има проблем, Арту — каза джедаят. — Още не съм сигурен какъв, но определено го има. Дай ми бърза сводка.

Люк прегледа изписаното на екраните. Сензорите на изстребителя му не регистрираха никакви други летателни машини. В енергийния анализ на ескортиращите го изстребители нямаше промяна, която да говореше за подготовка за нападение. А сензорите, които следяха работата на собствените му системи, не отчитаха никакво отклонение от нормалите.

— На какво разстояние сме от крепостта, която е намерила Мара? — попита той.

Малкият дроид избипка: на по-малко от петнайсет минути при тази скорост.

— В рамките на следващите десет минути — предупреди го Скайуокър. — Бъди готов.

Джедаят си пое дълбоко дъх и отпусна ръце върху щурвала. После отпусна мускулите си и се потопа в Силата.

Оставаха шест минути до крепостта, а каньонът, в който Джейд бе навлязла, току-що се бе появил в далечината успоредно на тях, когато най-сетне онова, което Люк бе усетил, се случи. В свършен синхрон двата чуждоземни ескортиращи изстребителя за миг прехвърлиха тягата на предните си двигатели и преминаха от флангови в ариергардни позиции спрямо машината на Скайуокър.

От полускритите под кабините им носови оръдия забълва смъртоносен син огън.

Но обектът вече не беше там, където очакваха. Миг преди чуждоземните да открият огън, Люк бе уловил леко трепване в Силата и когато оръдията откриха огън, изстребителят му вече се вдигаше рязко нагоре, за да направи остър лупинг над главите им и да заеме позиция за атака зад нападателите си.

Или поне това бе нормалният завършек на маневрата. Но този път майсторът джедай имаше друг план. Вместо да се изтегли зад чуждоземците, той задържа носа на машината си насочен право надолу още няколко секунди. След това, сякаш в последния миг, изпълни главозамайващ завои с двойно спираловидно завъртане. Миг по-късно двамата с Арту летяха на няколко метра от повърхността по курс, перпендикулярен на първоначалния.

— Какво правят? — попита Скайуокър, без да откъсва очи от ландшафта пред себе си.

Отговор на въпроса му дадоха изпищяването на дроида и внезапното смущение в Силата. Отзад дойде повторна канонада от син огън. По-голямата част от изстрелите мина доста встрани от задния му дефлекторен щит.

— Появиха ли се и други приятелчета? — попита Люк.

Арту изчурулика отрицателно. И това беше нещо. Корабите бяха добри и екипажите им знаеха какво да правят. При залог две към едно майсторът джедай щеше да има доста работа. Особено след...

Малкият дроид зададе настоятелно въпрос.

— Не, остави S-образните шлюзове така — отвърна Люк. — Няма да стреляме.

Дроидът изсвири въпросително.

— Защото не знаем кои са и защо са тук — обясни Скайуокър. Очите му мереха повърхността пред него. Точно след каньона, който бе следвала Мара, пейзажът рязко се променяше. Почвата бе безмилостно опустошена, разломена на гранитни канари и прорязана от дълбоки остроъбщи цепнатини. — Не искам да убивам никого, преди да разбере кои и какви са.

Отговорът на Арту дойде под формата на още едно изпищяване, предизвикано от поредния вражески залп, който отнесе тънък слой метал от края на десния шлюз.

— Не се притеснявай! Почти стигнахме! — успокои го майсторът джедай и стрелна очи към един от екраните.

Засега нямаше щети, но едва ли щеше да е така, ако нападателите се приближеха. Значи не биваше да го допусне. Зад него Арту избипка подозрително.

— Точно там отиваме — потвърди Люк. Почти бяха стигнали опустошената част на ландшафта. Отляво Скайуокър забеляза едно дърво, което приличаше на описаното от Мара. — Успокой се! И побезумни неща сме правили! — добави той и обърна носа на изстребителя към дърето. — А и нямаме избор. Дръж се!

Каньонът на бедняците на Татуин бе сложно, но добре познато изпитание с множество завои, чупки, ъгли и зигзази. Улеят на Звездата на смъртта бе доста по-прав, но за сметка на това имаше турболазерни оръдия и имперските изстребители го гонеха по петите. Нираванските канари добавиха невероятни извивки и непредсказуеми теснини с различни ширини и дълбочини, стърчащи канари и оплетени от лозници дървета. Новобранците бунтовници на Йовин щяха да видят рисковете и да се въздържат. Дори самонадеяните младежи на Татуин щяха да се поколебаят пред глупостта да се впуснат в напълно непознат лабиринт с такава скорост. Но опитният майстор джедай, какъвто бе станал Люк, знаеше, че няма да има проблеми.

И, в общи линии, бе прав. Изстребителят му премина без затруднения през първата серия извивки. Уменията на Скайуокър в пилотирането, съчетани с предимството, което му даваше Силата да предвижда препятствията по пътя си, и с високата маневреност на изстребителя му позволиха да остави чуждоземните машини далеч назад. Той профуча през някаква долина, промени посоката си към друг каньон... И едва не загуби контрол, когато откъм бакборда му изригна залп син огън.

— Всичко е наред — каза той на Арту и изпита вълна на раздразнение от себе си, когато машината му отново се върна в относителната безопасност на първоначално избраното дефиле.

Беше се случвало и преди: твърде дълбоката концентрация на Силата и вниманието му в една посока го лишаваша от сетива за всичко, което се случваше извън това направление. Очевидно поне един от чуждоземните пилоти се бе оказал достатъчно умен, за да

изостави преследването и да се издигне над скалния лабиринт, за да изчака целта да издаде местоположението си.

Но гамбитът се бе провалил. И ако теренът му помогнеше, щеше да има още една възможност. Скайуокър навлезе във втора долина, покъса от първата, и кривна към друг каньон. Остави Силата да води ръцете му и загледа скалите около себе си, търсейки подходящо място...

Видя го. Изведнъж от двете страни на машината му се извисиха остри канари. В горната си част едната от тях се извиваше към другата така, че накрая между двете имаше само тясна ивица, през която се процеждаше дневната светлина. Туфи сиви излинали храсти разчупваха еднообразието на неравната канара и кафяво-сивите лиани, които на места я покриваха като тънка мрежа. Дъното на тази част на каньона бе обрасло с кафяви храсти, вкопчени в ниски чепати дървета. Пред и зад Скайуокър дефилето рязко завиваше наляво и надясно, оставяйки неголемия прав участък изолиран от заобикалящите го скали.

Идеално място за кацане.

Арту не издаде звук, когато Люк завъртя изстребителя на почти сто и осемдесет градуса в класическо контрабандистко обръщане. „Вероятно не гъква — предположи майсторът джедай, докато подаваше тяга на предните двигатели, — защото трепери за живота си.“ За няколко секунди изстребителят подскочи под Скайуокър, заплашвайки да излезе от контрола на джедая, и Люк с мъка го овладя. Бясното движение на стените на каньона от другата страна на капака на пилотската кабина започна да се забавя. В това време Скайуокър отне тягата от двигателите. Натискът от намаляването на скоростта, който го притискаше към облегалката на седалката, отслабна. Люк завъртя машината си в положение за кацане и бързо се огледа. Точно пред него от каменистия под на каньона се издигаха две чепати кичести ниски дървета, разперили клони над пресъхнало корито. Разстоянието между дънерите им беше точно толкова, колкото бе нужно на Люк, за да скрие изстребителя. Той уби окончателно скоростта на машината, наведе носа ѝ напред и я плъзна между дърветата.

— Тук ще се скрием — каза Скайуокър, докато извършваше последните операции по кацането и изключваше двигателите. — Не

беше толкова страшно, нали?

Зад гърба си чу треперещо изсвирване. Явно Арту още не бе дошъл на себе си.

Люк се поусмихна, вдигна капака на пилотската кабина и потръпна от пронизителния скърцащ звук на десетки листа, чиито обрамчени с бодли краища драскаха по прозрачната стомана. Той свали шлема и ръкавиците си и ги хвърли на седалката.

Въздухът, който нахлу в дробовете му, беше хладен и пропит със слаб мирис на мъх. В продължение на една дълга минута Скайуокър се слушваше, наострил джедайските си сетива. Не чу нищо освен шумоленето на вятъра в листата и далечното цвърчене на птици и насекоми.

— Май им избягахме — обърна се той към Арту. — Поне засега. Успя ли да разбереш къде сме?

Малкият дроид избипка все още замаяно и на екрана на бордовия компютър се появи карта. Люк се зае внимателно да я изучава. Не беше нито много зле, нито много добре. Намираха се на не повече от десет километра от пещерата, в която Мара бе изчезнала, но по-голямата част от пътя се състоеше от тесни проломи и назъбени канари, също като тези, над които току-що бяха прелетели. Това означаваше, че пътуването щеше да им отнеме поне един ден. Или два, а може би и три.

От друга страна, самата неравност на терена щеше да им предостави по-добро прикритие от което и да е друго, на което можеха да се надяват. В края на краищата не беше толкова лошо. Но нямаше да могат да се възползват от положението, ако чуждоземните ги откриеха, преди да тръгнат.

— Хайде — каза Скайуокър и скочи на земята. Опитът да избегне бодлите на листата бе само частично успешен, по кожата му останаха само няколко драскотини. — Да си събираме багажа и да се махаме от тук.

Трябваше му няколко минути, докато опъне камуфлажната мрежа, която Карде му бе дал. След това с лазерния си меч отрязва няколко от по-малките храсти и клони от ниските дървета и ги разхвърля върху мрежата. Не беше идеално, особено отблизо, но повече не можеше да направи в момента.

Хората на Карде, подготвили комплекта за оцеляване, го бяха снабдили с всичко необходимо и го бяха натоварили на изтребителя, докато Люк прехвърляше данните, нужни за напускането на Сейджанси. И точно както бе очаквал от обиграна контрабандистка организация, всичко бе извършено изрядно. Разделен в две раници, комплектът за оцеляване се състоеше от порции хранителни концентрати, вода в бутилки с филтър, комплекти за първа помощ, фенерчета, синтетични въжета, резервни пълнители за бластери, палатка със спални чували и дори няколко маломощни гранати.

— Изненадан съм, че не са натъпкали и въздушна шейна — измърмори Люк под нос и пробно сложи една от раниците на раменете си. Тежеше доста, но тежестта бе добре разпределена и нямаше да е трудно да я носи. — Изглежда, ще трябва да оставим другата раница тук. Готов ли си за леко изкачване?

Арту изчурулика въпросително и завъртя купола си, за да надзърне в каньона първо в едната, а после и в другата посока.

— Не, те очакват да излезем от там — отвърна Скайуокър. След това посочи нагоре към една от канарите, които се извисяваше пред тях. — Нашият път е натам.

Дроидът отново завъртя купола си и изсвири уплашено.

— Спокойно! Няма да ни се наложи да изминаваме целия път догоре — успокои го Люк. — Виждаш ли пукнатината на около две трети от височината? Ако съм разчел правилно въздушните снимки, този процеп ще ни отведе до проход към върха.

Малкият дроид избипка окаяно и отново завъртя купола си, за да погледне в двете посоки на каньона.

— Не, Арту, не можем да тръгнем натам — твърдо му каза Люк. — И нямаме време за спорове. Дори тези кораби да не могат да влязат тук, в крепостта може да имат по-малки. А и винаги могат да пристигнат пеша. Възнамеряваш ли да ги изчакаш?

Дроидът изпиука уплашено, завъртя се и започна решително да си пробива път покрай пресъхналото корито към основата на канарата. Скайуокър се усмихна и намести за последно раницата на раменете си. След това се присегна със Силата, за да вдигне Арту достатъчно високо над растителността, и сам пое към канарата.

Изкачването се оказа не толкова обезсърчаващо, колкото изглеждаше отначало. Стената си беше стръмна и все пак не

вертикална, както му се бе сторила отдолу. Имаше достатъчно опори за ръцете и краката. Сякаш цялата повърхност на скалата бе осеяна с пукнатини и малки ниши, а и лианите и храстите също предлагаха надеждни захвати.

Главният проблем идваше от Арту, но и той скоро се превърна в един вид рутина. След като намереше място, на което да се захване сигурно, Люк изтегляше малкия дроид с помощта на Силата, пъхаше го в някоя ниша, достатъчно голяма, за да го побере, и го връзваше със синтетичното въже за близките храсти. След това се изкачваше до следващото подобно място и всичко се повтаряше. Арту, разбира се, не се интересуваше от нито една част от процедурата. Все пак по средата на изкачването поне престана да се оплаква.

Почти бяха стигнали процепа най-горе, когато Люк, протегнат към вързания по-нависоко Арту, чу слаб глас. Той застина, стиснал с една ръка възлестото стъбло на една лозница, и се заслуша. Не чу нищо освен далечното цвърчене на насекомите, което усещаше във въздуха от момента на кацането им. Люк изпълни усилващите сетивата джедайски техники и отново напрегна слух. Цвърченето се усили, ача гласът, който му се стори, че чува, не се обади повторно. Някъде над главата му се разнесе силно пищене: тихото изсвирване на Арту бе многократно усилено от джедайските техники.

— Сякаш чух нещо — тихо отвърна майсторът джедай. Собствените му думи изгърмяха в ушите му и той побърза да върне слуха си към нормално възприемане. — Беше като глас...

Стреснатото пиукане на малкия дроид прекъсна думите му.

— Какво има? — попита Люк и пак вдигна очи.

Арту гледаше право надолу. Скайуокър обърна глава и когато проследи погледа му, замръзна. На не повече от три метра от тях, кацнало на един от храстите с трънливи листа, с отпуснати до тялото криле ги наблюдаваше неголямо сиво-кафяво същество.

— Спокойно — изрече Люк към Арту.

Съществото бе дълго трийсетина сантиметра от главата до широките нокти, с които свършваха краката му. Кожата му изглеждаше гладка, трудно бе да се определи размерът на свитите му криле. Главата на съществото беше пропорционално малка и аеродинамична, с чифт тъмни очи, губеци се зад месести гънки. Под тях се намираха две хоризонтални цепки. Горната се отваряше и затваряше с ритъма на

дишането, а долната бе свита до размера на тесен процеп. Чифт сегментирани крака с широки нокти стискаха клона, на който бе кацнало създанието. Очевидно бодлите изобщо не го притесняваха. Приличаше на нещо средно между минок и дебнеш мактиер и майсторът джедай се запита дали не беше роднина на някой от двата вида.

Арту отново изчурулика, но този път предупредително.

— Не мисля, че има намерение да ни навреди — успокои го Люк, като продължаваше да гледа съществото. — Не долавям никаква опасност от него. Освен това сме възедри за храна на толкова малко животно.

Стига да ловуваше само. Без да откъсва очи от съществото, Скайуокър се присегна със Силата в търсене на евентуално ято. В каньона явно имаше още доста такива създания, но пръснати надалеч...

Долната цепка на съществото се отвори, откри двойни редове остри зъбки и издаде пронизително цвъртене.

— Кой си ти?

Люк премига от изненада. Това беше същият глас, който му се бе счул, но този път достатъчно отчетлив, за да разбере думите. Да не би да идваха от...?

— Какво? — попита той.

Съществото отново изцвърча:

— Кой си ти?

Съществото говореше. Само че не в буквалния смисъл. Но тогава как Люк разбираше...? И изведнъж разбра.

— Аз съм Люк Скайуокър — отвърна той и се присегна със Силата към съществото. — Аз съм рицар джедай на Новата република. Ти кой си?

Съществото отново извъртя.

— Какво правиш тук, рицарю джедай Скай Уокър?

— Търся една приятелка — отвърна Люк. Предположението му беше правилно. Той не можеше да разбере отделните думи на съществото, но с помощта на Силата извличаше смисъла от съзнанието му. Това беше изключително рядък случай в практиката на майстора джедай и го навеждаше на мисълта, че съществата бяха поне

маргинално чувствителни към Силата. — Кацнала е недалеч от тук преди около две седмици и е изчезнала. Знаеш ли къде е?

Съществото като че леко се уплаши. Трепна с криле и ги пререди на гърба си. След това отново изцвърча:

— Коя е приятелката ти?

— Казва се Мара Джейд — отвърна Люк.

— И тя ли е рицар джедай?

— В известна степен — застрахова се Скайуокър. Мара се бе отбивала от време на време в академията през последните осем години, но нито веднъж не бе останала достатъчно дълго, за да завърши обучението си. Всъщност Люк се питаше дали изобщо го бе започвала. — Знаеш ли къде е?

Крилата на съществото отново трепнаха.

— Нищо не знам.

— Наистина ли? — попита Скайуокър. Гласът му поохладня. В този случай не му беше нужна помощта на Силата. Толкова пъти беше виждал Джейна, Джейсън и Анакин да прилагат този номер, че безпогрешно можеше да разпознае дребната лъжа. — А ако ти кажа, че един джедай винаги може да познае, когато го лъжат?

Зад гърба му прозвуча силно и властно цвъртене.

— Остави момчето на мира!

Люк обърна глава. Сред храстите и камъните от другата страна на канарата бяха кацнали три други същества. И трите бяха два пъти по-едри от първото. Но и без това веднага личеше разликата между младите и възрастните.

— Извинете ме — каза Скайуокър. — Не съм възнамерявал да го плаша. Може би вие ще ми помогнете да намеря приятелката си.

Едното от съществата разпери криле и направи къс скок към един от по-близките до джедая храсти. То завъртя глава наляво-надясно, като че изучаваше натрапника поотделно с всяко око.

— Ти не си от другите. Кой си ти?

— Мисля, че знаете кой съм — отвърна Люк и подхвърли: — А защо не ми кажете вие кои сте?

Съществото сякаш се замисли.

— Аз съм Ловеца на ветрове. Аз се договорих за това гнездо на ком кае.

— От името на Новата република те приветствам, Ловецо на ветрове — тържествено заяви майсторът джедай. — Предполагам, че знаеш за Новата република?

По-възрастният комкаец трепна с криле точно по същия начин както по-младият.

— Чувал съм. Защо Новата република се интересува от нас?

— Зависи защо искате да се интересува от вас — отвърна Скайуокър. — Но това е въпрос на дипломатите и търговците. Аз съм тук, за да помогна на приятел.

Ловеца на ветрове изцвъртя решително:

— Не знаем за никакви непознати.

— Но ние знаем — обади се младият комкаец зад гърба на джедая. — ком джа каза за...

Ловеца на ветрове го прекъсна с писък.

— Твоето име не произхождаше ли от „глупост“? — попита той остро. — Мълчи!

— Може просто да сте забравили — дипломатично подхвърли Люк. — Един гнездящ договарящ сигурно има много грижи.

Ловеца на ветрове трепна с криле.

— Не ни засяга какво става извън това гнездо. Иди при друго гнездо на ком кае или ком джа, ако смееш. Може би те ще ти помогнат.

— Добре — съгласи се Скайуокър. — Ще ме заведеш ли при тях?

— Те са извън това гнездо — изписка Ловеца на ветрове.

— Те не са наша работа.

— Ясно — каза майсторът джедай. — Кажете ми, Ловецо на ветрове, твой приятел някога изпадал ли е в беда?

Комкаецът разпери криле. Двамата му другари последваха примера му.

— Разговорът свърши. Ела, момче!

Ловеца на ветрове се отблъсна от храста и се понесе на разперените си криле към дъното на каньона. Двамата му другари го последваха. Люк се обърна и видя, че младият комкаец също полита нагам.

Арту изсумтя презрително.

— Не ги вини твърде строго — каза джедаят с въздишка.

— Може да става дума за политически или културни връзки, за които не знаем — той отново започна да се изкачва. — А може и да им е омръзнало да ги забъркват в чужди разпри — добави той. — Ние самите теглихме много заради това през последните години.

Пет минути по-късно стигнаха пукнатината. Люк се оказа прав. Тя продължаваше към върха на канарата много по-полегато, а и изкачващите се оставаха под прикритието на дърветата.

— Идеално — каза Скайуокър и погледна нагоре. — Да се изкачим до върха и да видим накъде ще продължим от там.

Той хвана синтетичното въже и започна да го навива... Изведнъж малкият му механичен спътник изпищя уплашено.

— Какво има? — попита Люк и инстинктивно хвана дръжката на лазерния си меч, докато се обръщаше. Не различи никаква опасност наоколо. — Арту, какво има? — отново попита той и насочи вниманието си към дроида.

Арту гледаше надолу, към дерето, по което бяха дошли, и тъжно простенваше. Скайуокър направи гримаса и проследи погледа му...

И усети как дъхът му секна. Изтребителят им бе изчезнал.

— Не — промълви джедаят и се взря в сиво-кафявите петна под себе си. Първата му мисъл бе, че камуфлажът му е толкова добър, че не можеше да види машината си и че тя все още си бе там, където я бе оставил. Но след като търси няколко секунди с усилените си джедайски сетива, тази спасителна мисъл угасна. Изтребителят наистина бе изчезнал.

Арту притеснено запиука.

— Всичко е наред — успокои го Люк. — Всичко е наред.

И за собствена изненада откри, че не просто успокояваше малкия дроид, а наистина смяташе, че всичко е наред. Изчезването на изтребителя наистина бе неприятен и обезсърчаващ факт, но колкото и да бе странно, не вдъхваше естественото чувство за страх или за опасност, нито пък пораждаше някакъв сериозен проблем, като се изключеше това, че липсата на машината възпрепятства бързото напускане на планетата, ако ситуацията го наложеше.

Смущение в Силата? Усещане, че всъщност изтребителят е преместен, а не загубен? За съжаление Скайуокър разбра, че със същия успех можеше да означава и обратното. Че загубата на машината

нямаше значение, тъй като и без това нямаше да се измъкне жив от тази планета.

Неканен, в паметта му възкръсна образът на Йода: старият майстор джедай, който уморено се отпуска с въздишка в леглото си за последен път. Люк си припомни как стомахът му се бе свил от страх пред слабостта на учителя. Припомни си тона на собствения си глас, когато запротестира, че майсторът джедай не трябва да умира. „От Силата аз черпя сили — меко бе укорил ученика си Йода, — но всичко свърши. Над мен се спуска здрач и скоро нощ ще падне. Такъв е законът на природата... законът на Силата...“

Скайуокър си пое дълбоко дъх. Оби Уан бе умрял, Йода бе умрял, някой ден щеше да дойде и неговият ред да се отправи на последно пътешествие. И ако това е мястото, от което ще поеме към него, така да бъде. Той е джедай и ще посрещне съдбата си като такъв. Междувременно причината, поради която бе дошъл, не се бе променила.

— Нищо не можем да направим — каза той на Арту, отвърна очи от долината и отново се зае да навива въжетото. — Да се качим на върха и да видим накъде ще тръгнем от там.

В този момент точно над главата му нещо изцвъртя.

— Има по-добри начини да стигнете.

Люк вдигна поглед. Младият комкаец се бе върнал. С разперени криле се бе отпуснал лениво на някакво въздушно течение и ги гледаше от място.

— Помощ ли ни предлагаш? — попита Скайуокър.

Комкаецът леко наклони едното си крило. Промяната във въздушното налягане го доведе плавно при джедая. Съществото улови с ноктите си един от клоните и сви криле на гърба си.

— Ще ви помогна — изцвъртя то. — Ком джа казаха, че е пристигнал още един и че е при тях. Ще ви заведе.

— Благодаря ти — каза Люк и се зачуди дали да не попита за изчезналия си изстребител. Но поради плашливостта, която младият комкаец бе проявил преди малко, може би по-добре беше да поотложи разпитите. — Мога ли да попитам защо поемаш риска да ни помогнеш?

— Познат съм на някои от младите комджайци — изписка той. — Не ме е страх от тях.

— Нямам предвид само комджайците — каза Скайуокър. Искаше да се увери, че младият комкаец наистина съзнава риска, на който се излагаше. — Другите, за които Ловеца на ветрове спомена, също може да се опитат да ни спрат.

— Знам това — съществото трепна с крила. — Но ти попита Ловеца на ветрове дали някога е имал приятел, изпаднал в беда. Аз съм имал.

Майсторът джедай се усмихна.

— Разбрах — отвърна той. — Твоята помощ е чест за мен. Аз съм Люк Скайуокър, а това е дроидът ми Арту. Ти как се казваш?

Комкаецът трепна с криле и скочи на по-преден храст.

— Твърде съм млад, за да имам име. Наричат ме Дете на ветровете.

— Дете на ветровете — повтори Люк и го изгледа замислено. — Случайно да имаш връзка с Ловеца на ветрове?

— Той ми е баща — изцвъртя Дете на ветровете. — Това, което говорят за мъдростта на рицарите джедаи, е истина.

Скайуокър потисна усмивката си.

— Има и изключения — отвърна той. — Но не е зле да тръгваме. Може би по пътя ще ми разкажеш повече за народа си.

— За мен ще е чест — каза Дете на ветровете и с охота разпери криле. — Елате, ще ви покажа пътя.

ГЛАВА 3

Комуникационният купол на дреднаута на Новата република „Сокол скитник“ бе един вид анахронизъм сред съвременните бойни кораби, атавизъм от конструкторската философия от времето преди Войните на клонингите, която бе преобладавала, когато бяха построени „Сокол скитник“ и сродните му бойни кораби от флотата „Катана“. В купола бе монтиран не само целият ред първични антени на кораба, там се намираха и всички сложни и деликатни кодиращо-дешифриращи компютри.

Комуникационните куполи на шепата дреднаути от флотата „Катана“, все още на въоръжение в Новата република, отдавна бяха основно обновени. Кодиращо-дешифриращите съоръжения бяха преместени на по-безопасно място между мостика и оперативния център на разузнаването. Но колкото пъти станеше дума за модернизация, „Сокол скитник“ все минаваше през пролуките на програмата.

Уедж Антилис неведнъж се бе удивявал от това. Той знаеше, че между генерал Гарм Бел Иблис и няколко представители от висшия ешелон на Новата република все още съществуваше вражда, чиито корени се криеха назад във времето, когато генералът се бе скарал с Мон Мотма и бе започнал личната си война срещу Империята. Уедж винаги бе подозирал, че именно тази неприязън бе причина за липсата на обновяване на генералския флагман „Сокол скитник“.

Но едва когато Червената ескадрила премина за постоянно под командването на Бел Иблис, Антилис научи истината. Обяснението на генерала бе просто: режимът в претъпканите оперативни отдели на разузнаването бе доста свободен и преминаването на кодиран сигнал през мостика или командната зала даваше възможност на всеки, който притежаваше минимални технически познания и любопитство в излишък, да прослуша разговора. За разлика от тях комуникационният купол бе най-изолираното и усамотено място, което можеше да се намери на един боен кораб. Разполагането на кодиращо-

дешифриращата техника там означаваше, че разговорът започваше и завършваше именно на това място. Така Бел Иблис можеше да бъде намерен в комуникационния купол винаги когато трябваше да се проведе някакъв поверителен разговор.

В момента двамата с Уедж се намираха там по личната молба на адмирал Акбар.

— Разбирам притесненията ви, генерал Бел Иблис — каза Акбар. Лицето му изпълваше екрана, а огромните му очи се въртяха насам-натам, за да може да види и Антилис. — И съм съгласен с оценката ви, но въпреки това трябва да отхвърля молбата ви.

— Горещо ви препоръчвам да премислите, адмирал е — твърдо отвърна генералът. — Разбирам политическото положение в Корускант, но не можем да позволим то да ни попречи да видим чисто военните аспекти на проблема.

Мустачетата на устата на монкаламарианеца потрепериха.

— За съжаление в каамаския проблем вече няма чисто военни аспекти — избоботи той. — Политическите и етичните въпроси засенчват останалото.

— Необичайна комбинация — измърмори под нос Уедж.

Акбар хвърли бърз поглед към пилота и отново насочи вниманието си към Бел Иблис.

— Последното становище е, че всяко по-сериозно военно присъствие на Новата република около Ботауи в този момент ще се изтълкува като подкрепа за ботанците срещу опонентите им.

— Военно присъствие на Новата република около Ботауи няма да означава нищо подобно — възрази Бел Иблис. — Това ще бъде призив към разум и спокойствие във взривоопасен момент. Там вече има шейсет и осем кораба и всички те се дебнат един друг, готови за атака при най-малкия повод. Там е нужен посредник, преди да е станало късно.

Акбар въздъхна — тъжен дрезгав звук.

— Напълно съм съгласен с вас, генерале. Но Висшият съвет и Сенатът са върховната власт в Новата република, а те взеха друго решение.

Бел Иблис хвърли съкрушен поглед към Уедж.

— Вярвам, че ще продължите с опитите да промените решението им.

— Разбира се — отвърна адмиралът. — Но независимо дали ще имам успех или не, вие няма да бъдете удостоен със съмнителната чест на посредник. Президентът Гаврисом вече ви определи друга задача.

— По-важна от опазването на мира над Ботауи ли?

— Далеч по-важна — увери го Акбар. — Ако приемем, че Ботауи е фитилът, каамаският документ е искрата на конфликта.

Уедж усети как по гърба му полазват ледените тръпки на лошо предчувствие. Нима Гаврисом наистина бе обмислял да...?

— Президентът Гаврисом сметна, че най-добрият начин Новата република да сложи край на разногласията е, като намери цялостно копие на документа за унищожението на Каамас — продължи монкаламарианецът. — За целта трябва да заминете незабавно за Орд Траси, където да съберете отряд за информационно нападение над имперската база Убикторат при Яга Минор.

Антилис скришом хвърли поглед към стоящия до него офицер. Изражението на генерала не се бе променило, но по стиснатите челюсти пилотът разбра, че Бел Иблис мисли като него.

— С цялото полагаемо се уважение, адмирале — каза той, — но президентът Гаврисом сигурно се шегува. Отбраната на Яга Минор е най-здравата в цялото имперско космическо пространство и е без прецедент в базите на Новата република. И то без да се държи сметка за огневата мощ на противника. Защитата на информационния масив е на пет равнища.

— Президентът добре осъзнава сложността на операцията — отвърна Акбар с още по-дрезгав глас. — Ще бъда откровен. Идеята ми допада точно колкото и на вас, но трябва да опитаме. Не разполагаме с достатъчно кораби и военни части, за да наложим и да поддържаме мир, ако се стигне дотам, че заради каамаския проблем се разгори военен конфликт. Цялата Нова република може да пламне в гражданска война.

Бел Иблис отново погледна към Антилис. После се обърна към екрана.

— Да, сър — каза той. — За съжаление трябва да са съглася с вас.

— Ще добавя — продължи монкаламарианецът, — че ако изобщо е възможно да се сдобием с пълно копие за унищожението на

Каамас, само вие сте в състояние да осъществите операция за придобиването му.

Бел Иблис се усмихна криво.

— Благодаря, адмирале. Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Добре — каза Акбар. — Вие и оперативната ви част трябва да напуснете Ботауи незабавно и да се отправите към Орд Траси. През следващите две седмици постепенно ще изпратя останалите кораби след вас. В това време очаквам да изготвите боен план и да сте готов да го приведете в действие.

— Слушам — отвърна генералът. — А специални части и оборудване?

— Всичко, което Новата република е в състояние да осигури, е на ваше разположение — увери го монкаламарианецът.

— Кажете ми какво ви трябва, и ще ви го изпратя.

Бел Иблис кимна.

— Нужна е пълна секретност на операцията — предупреди той. — Ако към Империята изтече дори и дума от това, което готвим, шансовете ни за успех начаса се изпаряват.

— Секретността ще е пълна — обеща адмиралът. — Вече разпространих фалшива история, която трябва да убеди всички имперски шпиони, че корабите се събират тайно във външните райони на системата Котлис и се готвят да защитят при нужда Ботауи.

— Би трябвало да клъвнат — каза Бел Иблис. — Стига да не тръгнат към Котлис, за да се уверят лично.

— Там вече има два рендилски космически дока — отвърна Акбар. — Ще бъдат снабдени с макети на кораби със съответната идентификация и обозначения за радост на всеки имперски офицер, който мине наблизко.

— Интересно — генералът вдигна вежди. — Значи това е не хрумване на Гаврисом в последния миг, а обмислен план.

Монкаламарианецът кимна с масивната си глава.

— Подготовката започна на следващия ден след размириците пред сградата на Обединените кланове на Ботауи — каза той. — Като се има предвид предполагаемото участие на генерал Соло, президентът знаеше, че вече няма да е възможно правителството на

Новата република да предприеме някакви открити политически действия, без мотивите за тях да бъдат оборени.

— Ясно ми е — тежко отвърна Бел Иблис. — Значи... тръгваме за Орд Траси.

— Когато пристигнете там, ще ви чака свързочен отряд от моя кабинет — каза Акбар. — Успех, генерале!

— Благодаря, адмирале. Край на връзката.

Бел Иблис докосна един от клавишите пред себе си и прекъсна връзката.

— Това съвсем не означава, че съм съгласен с решението — измърмори той под нос към празния екран и се обърна към Антилис: — Е, генерале? Какъв е коментарът ви?

Уедж поклати глава.

— Участвал съм само веднъж в информационно нападение. Опитвахме се да набавим информация за върховния адмирал Макати от боудолиазката библиотека — каза той. — Май впоследствие статистите установиха, че ефективността ни е била осем процента. А това беше на Боудолиаз, не на Яга Минор.

— Да, чел съм рапортите за нападението — отвърна Бел Иблис и замислено поглади мустак. — Изобщо няма да ни е лесно.

— Междувременно Ботауи продължава да привлича бойни кораби както прожектор — мушици — намръщи се Антилис. — В крайна сметка някой ще се възползва от това, сър.

— Съгласен съм. Поради тази причина ви помолих да дойдете.

— О! — възкликна Антилис и изгледа внимателно Бел Иблис. — Значи сте знаели, че това ще стане!

— Не, за нападението над Яга Минор не знаех — отвърна Бел Иблис, — но имах предчувствието, че Корускант ще отхвърли молбата ми да остана тук, за да поддържам реда. И се сетих освен това, че ако ми наредят да замина с частта си, както се и оказа, Червената ескадрила няма да тръгне с нас, защото технически не се числи към нея.

Уедж помръкна.

— Не ви разбирам, генерале. Мислех, че ще сме постоянно под ваше командване.

— Под мое командване, но не сте причислени към оперативната ми част. Разликата е дребна, но съществена.

— Сигурно сте прав — отвърна Антилис, опитвайки се безуспешно да си припомни какво гласяха военните разпоредби на Новата република по въпроса. — Тогава какво означава тя?

Бел Иблис завъртя стола и се настани пред дешифриращия терминал.

— Означава, че съм съгласен с вас, че някой може да се възползва от бъркотията — отвърна той и отпусна ръце в скута си. — Възможно е да бъде онази тайна групировка „Мъст“, която непрекъснато създава размирици, и да настоява ботанците да платят безумни репарации заради участието си в унищожението на Каамас.

— Да — бавно каза пилотът, досещайки се какво следва. — И тъй като ботанският принос в него е бил саботажът на планетарния щит...

Бел Иблис кимна:

— Именно. И аз предполагам същото — някой ще се опита да изключи щита на Ботауи.

Уедж подсвирна:

— Мислите ли, че е възможно? Смята се, че Ботауи има един от най-надеждните планетарни щитове в цялата галактика.

— Имаше. В зенита на Империята — отвърна генералът. — Не знам дали още го поддържат. Но, разбира се, на врага няма да му е нужно изключване на цялата система, за да нанесе сериозни поражения. Достатъчно е да изключи само древстранската част.

— Да — тихо отвърна Антилис. — Проблемът е, че няма да бъдат обстрелвани само ботанците.

— Наистина точно в това се състои проблемът — съгласи се Бел Иблис. — На Ботауи по последни данни се намират седалищата на повече от триста мегакорпорации плюс хиляди по-малки сдружения и най-малко петдесет кредитни компании и стокови борси.

Уедж кимна. Не беше задължително евентуалният удар срещу тях да предизвика вселенски икономически хаос, но щеше да налее ново масло в достатъчно разпаления огън на негодуванието и възмущението. А с цялото това гъмжило от бойни кораби, които се дебнеха в космоса около Ботауи, можеше да стане и нещо значително повече.

— Какво искате да направя?

Бел Иблис изучаваше лицето му.

— Искам да слезете на планетата и да се погрижите това да не се случи.

От самото начало Антилис бе изпитвал тайното подозрение, че разговорът ще стигне дотам, и все пак се сепна.

— Сам ли? — попита той. — Или според вас ще ми е нужна помощта на цялата Червена ескадрила?

Бел Иблис се усмихна:

— Успокойте се, Антилис, не е толкова опасно, колкото изглежда на пръв поглед — каза той. — Не очаквам да застанете пред купола на генератора на Древстран и с бластер в ръка да отблъснете Трета имперска танкова дивизия. До момента „Мъст“ действа повече с хитрост и лукавство, отколкото с груба сила, а хитростта и лукавството са неща, с които двама съобразителни пилоти на изстребители би трябвало спокойно да се справят.

„Значи въпросната скаутска дружинка вече се състои от двама членове — отбеляза Уедж наум. — Следователно шансовете ни да открием теоретичната игла в купата сено също се удвояват.“

— Имате ли някого предвид за мястото на втория съобразителен пилот?

— Разбира се — отговори Бел Иблис. — Командир Хорн.

— Да... — отвърна Антилис и стисна устни. Трябваше да търсят скрит саботьор... и Бел Иблис веднага се бе сетил за Коран Хорн. Дали възрастният генерал бе усетил внимателно прикриваните джедайски умения на Коран? — Защо точно него?

Бел Иблис леко повдигна веждата си.

— Защото тъст му е контрабандист — каза той. — Той има мрежа от информатори, с които Хорн може да се свърже.

— О! — възкликна Уедж и се поотпусна. — Не се бях сетил за това.

— Затова аз съм старши генерал — сухо отбеляза Бел Иблис. — Най-добре слезте долу и предайте на Хорн добрата новина. Чухте Акбар. Имам само две седмици, за да съставя план. Искам вие двамата и Червената ескадрила да сте с нас, когато дойде време да ударим Яга Минор.

— Ще направим каквото можем — обеща Уедж. — Дали да не вземем една от необозначените совалки на „Сокол скитник“?

Бел Иблис кимна.

— Изтребителите ще бъдат малко подозрителни. Оставете и униформите си, но вземете военните си документи, ако се наложи да се справяте с бюрократични препятствия. Ще ви уведомя кога трябва да дойдете при Орд Траси.

— Слушам — отвърна Антилис.

— Тръгвайте — каза Бел Иблис. — Аз ще остана още няколко минути. Оттук мога да изпращам съобщения до другите командващи също както от мостика или от кабинета си. Акбар каза „незабавно“, така че тръгваме веднага щом другите кораби са готови. Трябва да сте напуснали „Сокол скитник“ преди това.

— Ще сме го напуснали, сър — отвърна пилотът и тръгна към вратата. — Успех с бойния план, генерале!

Бел Иблис се усмихна:.

— Успех с вашия!

Когато започнаха да навлизат в атмосферата на Ботауи, Коран, който се бе облегал на илюминатора на страничната наблюдателница и гледаше към кърмата на совалката, се обърна и отново седна в креслото си.

— Тръгнаха — съобщи той.

Уедж погледна екраните пред себе си. Корабите от оперативната част на „Сокол скитник“ вече ги нямаше.

— Да. Сега сме сами.

Коран поклати глава:

— Луда работа, Уедж. Той наистина ли ти каза да вземеш тъкмо мен?

— Да, но основанията му нямат нищо общо с тайните ти дарби — увери го Антилис. — Смята, че ще можеш да се свържеш с информаторската мрежа на тъст си.

Хорн изсумтя:

— Може и да можеше, ако Бустър ми говореше.

Уедж го погледна косо:

— Какво? Да не би още да ти е сърдит заради номера, който направихме с „Белята на Хупстър“ при Сифкрик? Мислех, че са установили, че на борда няма контрабандни стоки, и са го пуснали.

— Не, не са намерили контрабандни стоки и, да, още ми е сърдит. Независимо от това сифкрикците са решили, че не искат

контрабандисти да превозват товарите им, и са забранили занапред „Белята на Хупстър“ да транспортира помуом.

— О! — с разбиране възкликна Уедж.

— Това не означава, че вече няма да извършват превоз на помуом — продължи Коран и сви рамене. — Означава само, че ще изпратят друг кораб или ще сменят идентификацията на този, но това е досадно, а Бустър мрази досадните неща. Особено чиновническите.

— Ммм, съжалявам — каза Антилис. — Може би Миракс ще успее да го успокои.

— О, сигурен съм, че ще успее — отвърна Хорн. — Като стана дума, не съм сигурен, че Бустър има някакви интереси на Ботауи. Планетата е претърпана с контрабандисти и той може да е решил да не се занимава с нея.

— О, чудесно — изръмжа Уедж.

— Нали ти искаше да се върнеш към вълнуващия живот на пилот изтребител, забрави ли? — припомни му Хорн. — Сега можеше спокойно да си „летиш“ на някой компютър в Корускант.

— Не, благодаря — намръщи се Уедж. — Опитах и не ми хареса. Значи не очакваш долу да намерим никаква помощ?

Хорн не отговори веднага.

— Интересен въпрос — най-сетне каза той с особен глас.

— Всъщност... очаквам.

— Очакваш помощ? — отново се намръщи Антилис.

— Да, така смятам — каза Коран със същия странен глас.

— Не питай как или откъде. Просто... така смятам.

— Нека да отгатна — каза Уедж. — Джедайски нюх?

Хорн кимна:

— Джедайски нюх.

Приятелят му се усмихна.

— Добре — каза той, почувствал най-сетне някакво успокоение по отношение на мисията им. — В такъв случай няма защо да се притесняваме.

— Това чак не съм казал — тихо прошепна Коран.

ГЛАВА 4

— Внимание откъм щирборда — провикна се тогорианката, която седеше пред сензорната конзола на „Волният Карде“. Обичайната ѝ плавна мяукаща реч сега бе насечена и дрезгава. — Координати две, пет на четиринайсет.

— Засякох го! — отвърна друг напрегнат глас от интеркома на мостика.

Нащърбените ръбове на хилядите астероиди, които прелитаха покрай наблюдателницата на кораба, се озаряваха от отразената светлина на турболазерните изстрели на едно от оръдията на „Волният Карде“. Заревото се усили рязко, когато оръдието уцели набелязания астероид и го превърна в облаци прах и отломки.

Седнала в задната част на мостика, Шада Дукал поклати глава. Преминаването през астероидно поле не беше лесна работа, но ѝ се струваше, че тогорианката и поне един от стрелците се вживяваха малко повече. Или се палеха лесно, или бяха твърде млади и неопитни, но което и от двете да бе, тя не се чувстваше спокойна. Вероятно и с капитана бе същото.

— Успокой се, Хшиши — обърна се Карде към тогорианката, седнал в креслото зад местата на втория пилот и кормчията. — Ти също, Чал. Това, че едно астероидно поле е по-голямо от тези, с които досега сте се сблъскали, не значи, че трябва да правите нещо различно. Взривявайте само онези, които представляват непосредствена заплаха за нас, и оставете Данкин да преведе кораба покрай другите.

Ушите на тогорианката помръднаха.

— Слушам, водачо — отвърна тя.

— Да, сър — прозвуча по интеркома и гласът на стрелеца.

Въпреки съвета Хшиши продължи отривисто да съобщава местоположенията на приближаващите астероиди, а Чал — да стреля по тях с пълната мощност на оръдието си все едно дали представляваха непосредствена заплаха или не. Но може би вината все

пак не беше тяхна — те просто усещаха и реагираха на нервността, която бе завладяла самия Карде.

Шада се вгледа в профила му. Той добре прикриваше неспокойствието си. Всъщност само челюстта и мускулите на бузата му издаваха някакво напрежение. Но мистрилите я бяха учили да разчита израженията на лицето и да разбира езика на тялото и за нея засилените опасения на Карде бяха очевидни като навигационен маяк.

А предстоящият престой в Пембрик 2 бе едва първият етап от пътуването им. „В какво ли състояние ще бъде, когато стигнем Ексокрон“ — с известна тревога се запита тя.

Отвън блесна ярък взрив, когато един особено голям астероид се превърна в отломки и тонове прах.

— Ооо! — тихо простена нечий безрадостен метален глас вдясно от нея.

Шада се обърна към протоколния дроид С-ЗРО, който седеше със закопчани предпазни колани на седалката до нея. Очите му бяха приковани в илюминаторите на наблюдателницата и той трепваше уплашено при всеки изстрел на турболазерното оръдие.

— Някакви проблеми ли има? — попита тя.

— Съжалявам, господарке Шада — гласът му успя да прозвучи хем превзето, хем окаяно. — Никога не съм обичал космическите пътувания. А сегашното ми напомня за един доста неприятен инцидент.

— Скоро пристигаме — утеши го тя. — Успокой се.

Личните мистрилски гардове нямаха навика да използват дроиди, но в детството на Шада един от чичовците ѝ имаше дроид и тя оттогава имаше слабост към тях.

А към Трипио Шада изпитваше особено съчувствие. Личен дроид преводач на Лея Органа Соло, той внезапно и набързо бе предложен на контрабандисткия главатар и търговец на информация Талон Карде за пътуването му до Ексокрон — без предизвестие, без да бъде питан, без извинения. Това ѝ припомни не един епизод от дългата ѝ и непрекословна служба към организацията на мистрилите.

Краят на тази служба дойде внезапно и окончателно преди месец върху ветровития покрив на комплекса за забавления „Резинем“, където Шада се осмели да постави личната си чест над преките заповеди на Единайсетте, управниците на опустошената ѝ родна

планета емберлене. Дали вече я търсеха? Дългогодишната ѝ приятелка Кароли Дълин намекна, че друго следствие от неподчинението ѝ не може да има. Но ако Новата република се плъзнеше към самоунищожението сред суматохата на дребнави войни и стари негодувания, пред мистрилите щяха да се изправят далеч по-важни задачи от преследването на предател.

От друга страна, ако Кароли бе докладвала причините за измяната ѝ, ако бе повторила думите на презрение към водачите, които бяха забравили гордите и почитани някогашни традиции на мистрилите, единайсетте можеха и да сметнат, че си струва усилието да я открият. Шада отдавна бе разбрала, че от всички възможни мотивации наранената гордост е най-силната. И една от най-унищожителните. И за жертвата, и за преследвача.

Карде се извърна в креслото си.

— Харесва ли ти пътуването? — попита той.

— Приятно е — отвърна Шада. — Обичам да гледам умелите маневри на хладнокръвен екипаж.

Козината на Хшиши се наежи едва-едва.

— Новите преживявания придават вкус на живота — меко отвърна Карде.

— В моя живот новите преживявания обикновено носят неприятности — възрази Шада. — Между другото надявам се, че планът ти не е бил да се промъкнем незабелязано. С това разчистване на астероидите едва ли на Пембрик 2 е останал някой, който да не е разбрал, че идваме.

Сякаш за да подчертаят думите ѝ, няколко турболазерни изстрела озариха астероидите отвън.

— Според информацията на Мара повечето кораби трябва да си разчистват път до Пембрик 2 — каза Карде. Шада забеляза, че пръстите му леко, но непрестанно барабанят по облегалката на креслото. — Дори местните, добре запознати с маршрутите около планетата.

— Преминахме астероидното поле, водачо — измяука тогорианката.

Шада погледна през илюминатора на наблюдателницата. Отвъд няколкото астероида, които все още се носеха край тях, космическото пространство бе чисто.

— Векторите на планетарните маяци вече се виждат — добави Хшиши. Тя обърна глава и жълтите ѝ очи спряха на Шада. — Мързеливите новобранци могат вече да си отпуснат нервите.

В продължение на няколко секунди Шада задържа поглед върху нея, след това съзнателно отмести очи. От момента на отпътуването им от Корускант не спряха нападките на по-голямата част от екипажа срещу нея. И при Мазик не бе по-различно навремето. Шада отдавна бе разбрала, че това е нормалната реакция на сплотена група, сред която се появява непознат. Един от хората на Мазик неблагоприятно бе преминал границата между устните нападки и физическото въздействие. В резултат прекара месец в нервно-възстановителен център. Тук, на предела на цивилизацията, Шада се надяваше на екипажа на „Волният Карде“ да не му се налага да усвоява по подобен начин урока.

Кормчията се извърна.

— Сега какво, шефе?

— Въведи ни в орбита — отвърна му Карде. — На тази планета има само едно място, което може да побере кораб с нашите размери — космодрума Ервитат. Всеки момент трябва да се обадят с инструкции за кацане.

В същия миг интеркомът изпука.

— Бсс'дум'шун — обади се отривист глас. — Сг'хур хур Ервитат роз'бд бун'с'унк. Рс'зуд хук'дмс'хус у бурфу.

Шада направи гримаса.

— Нали разправяше, че тук говорят основния език? — попита тя Карде.

— Говорят го — отвърна контрабандисткият шеф. — Сигурно искат да ни стреснат — той повдигна едната си вежда и погледна към дроида до Шада. — Трипио? Позна ли езика?

— Да, капитан Карде — отвърна дроидът, като за пръв път от началото на пътуването в гласа му прозвуча ентусиазъм. — Владее над шест милиона форми на комуникация. Това е доминиращият джарелиански диалект, чиито корени се губят...

— Какво казаха? — кротко го прекъсна Шада.

От опит знаеше, че протоколните дроиди могат цял ден да се разтакават със странични и маловажни въпроси, ако им паднеше

възможност, а Карде нямаше вид на човек, готов да слуша лекция по лингвистика.

Трипио се обърна към нея:

— Представи се като космическо движение Ервитат, господарке Шада, и поиска нашата идентификация и товар.

— Кажи му, че сме товарен кораб „Хаб Камбер“ — отвърна Карде. — Идваме, за да купим малко провизии и гориво.

Трипио се обърна към него. Стойката му издаваше неувереност.

— Но, сър, този кораб се казва „Волният Карде“ — възрази той. — Идентификационният код на транспондера му...

— Беше старателно променен — рязко го прекъсна кормчията. — Хайде! Чакат!

— Спокойно, Данкин — каза търговецът на информация. — Не бързаме за никъде и се съмнявам, че космическо движение Ервитат има по-интересно занимание. Просто му предай каквото ти казах, Трипио. Не, чакай! — изведнъж промени решението си Карде. В ъгълчетата на устата му заигра хитра усмивка. — Каза, че това е доминиращият джарелиански диалект. Има ли и други диалекти?

— Няколко, сър — отвърна дроидът. — За съжаление мога да се изразявам само на два.

— Ще стигнат — каза Карде. — Предай съобщението ни на един от тях — контрабандистът се отпусна в креслото си. — Да видим докъде са готови да отидат с тази игра.

Трипио предаде съобщението и за няколко дълги мига интеркомът остана ням.

— Внимание, неидентифициран товарен кораб — с неохота прозвуча гласът от космодрума на основния език. — Говори космическо движение Ервитат. Съобщете идентификацията и данни за товара си.

Карде се усмихна.

— Очевидно немного далеч — каза той и натисна бутона на интеркома. — Космическо движение Ервитат, говори „Хаб Камбер“ — каза контрабандистът. — Не носим товар. Минаваме транзит и се надявахме, че ще можем да купим малко провизии и гориво.

— Така ли? — попита диспечерът от космическото движение. — Какви провизии?

— Да не би освен космическия контрол да упражнявате и търговски? — отвърна с въпрос Карде.

— Не, занимавам се само с движението — прозвуча яден отговор. — Да чуем предложението ви за право на кацане.

Шада премигна.

— Право на кацане? — тихо повтори тя.

Диспечерът имаше остър слух.

— Да, право на кацане — повтори той. — И този малък гаф ще ви струва триста отгоре.

Шада зяпна. „Какъв гаф?“ Тя си пое дъх, за да отговори на диспечера...

— Предлагам хиляда — каза Карде, поглеждайки предупредително Шада.

— За тези габарити?! — изсумтя презрително диспечерът. — Или се майтапите, или сте глупак?

Хшиши изсъска тихичко под нос.

— Или съм просто беден независим търговец — подхвърли контрабандистът. — По-добре ли ще ви прозвучи, ако предложи хиляда и сто?

— Хиляда и петстотин! — поиска диспечерът. — И във валута на Новата република.

— Така да бъде — съгласи се Карде. — Хиляда и петстотин.

— Площадка двайсет и осем — каза диспечерът. Явното му раздражение бе заменено от открито доволство. За миг Шада се запита каква ли част щеше да влезе в неговия джоб. — Водете се по маяка. Плаща се веднага след кацането.

— Благодаря — любезно отвърна Карде. — От „Хаб Камбер“ край на връзката — и изключи интеркома. — Чин?

— Маякът е включен, капитане — отвърна мъжът пред комуникационната конзола и сви очи към екраните. — Повеждат ни.

— Прехвърли вектора към руля — нареди Карде. — Данкин, въведи ни. Огледай се за изстребители. Мара каза, че понякога изпращат ескорт за непознати кораби — и погледна към Шада: — Искаш ли да се поразходим, като кацнем?

Тя сви рамене:

— Мързеливите новобранци са тук, за да изпълняват заповеди. Къде ще ходим?

— В едно кафене, „Ловджийски кладенец“ — отвърна търговецът. — Ако предположим, че картата ми е вярна, трябва да се намира на няколко преки от площадката, на която ще кацнем. Надявам се онзи, с когото имам среща, да е там.

— Не предполагам, че толкова скоро ще ни се наложи да попълваме запасите си — отвърна Шада. — С кого ще се срещнем и защо?

— С порочен, но цивилизован корелиански престъпен главатар на име Крев Бомбаса — отвърна Карде. — Управлява по-голямата част от незаконните операции в тази част на сектора Катол.

— И ние се нуждаем от помощта му?

— Не съвсем — отвърна търговецът на информация. — Но с неговата благословия значително по-лесно ще пътуваме из района.

— Аха! — възкликна Шада и се намръщи. Тези думи не се свързваха в представите ѝ с безстрашния Талон Карде, за когото бе слушала какви ли не истории от Мазик и другите контрабандисти. — Стараете се да си улесните задачата?

Търговецът се усмихна:

— Винаги.

Гласът му прозвуча весело, но зад думата Шада усети странна празнина.

— О... капитан Карде? — колебливо се обади Трипио. — Ще имате ли нужда от услугите ми при това посещение?

Контрабандистът се усмихна.

— Не, Трипио, благодаря ти — отвърна той. — Нали ти казах, основният език е официален на тази планета. Можеш да останеш на кораба.

Дроидът видимо си отдъхна.

— Благодаря, сър.

Карде отново насочи вниманието си към Шада.

— Ще отидем леко въоръжени. Само с бластери.

— Добре — отвърна тя. — Но нека ти да носиш бластера.

— Да не би да се страхуваш, че нещата може да загубеят?

— обади се Данкин.

— Изобщо не се притеснявам от това — хладно отвърна Шада, стана от креслото си и тръгна към вратата на мостика.

— Просто предпочитам противниците ми да не знаят откъде ще дойде атаката. Ще бъда в каютата си, Карде. Уведоми ме, когато си готов.

* * *

След двайсет минути кацнаха. Петнайсет минути по-късно, след като платиха уговорената цена и проведеха кратки преговори за допълнителни „охранителни“ такси с трима легионери в бели униформи от охраната на Пембрик, Карде и Шада поеха по улиците на Ервитат.

Според Карде градът трудно би могъл да бъде наречен красив. Посред пладне над него висеше гъст смог, който прецеждаше светлината и подсилваше влагата на ветреца, раздвижващ нажежения въздух без никакъв ефект. Почвата се състоеше от пясък, молекулярно уплътнен в тротоари — архаичен метод от гледна точка на съвременния строителен стандарт. Сградите бяха от обикновен, но твърд бял камък, зацапан с кафяви и зелени петна мръсотия и плесен. По улиците, из които царяха същата занемареност и разруха както на космодрума, крачеха малцина пешеходци. От време на време между сградите се мяркаше въздушна шейна. Гледката почти изцяло съвпадаше с описанието на Мара отпреди седем години. Само дето запустението се бе засилило повече.

— Чудно местенце — каза Шада, крачейки до Карде. — Имам чувството, че съм облечена малко повече от нужното.

Контрабандистът се позасмя. С прилепналата си рокля, която проблясваше с мек син отблясък, Шада наистина се открояваше рязко на фона на общата сивота.

— Не се притеснявай — успокои я той. — Нали ти казах, Бомбаса е цивилизован престъпник. За такъв като него никога няма да си прекалено облечена — Карде ѝ хвърли бърз поглед. — Въпреки че лично аз предпочитам онзи костюм в тъмночервено и сребърно, който носеше, когато се срещнахме за пръв път в „Пеещият въртоп“ на Троган.

— Помня — отвърна тя. Гласът ѝ прозвуча странно отнесено. — Беше първият костюм, който Мазик ми купи, след като му бях станала

телохранителка.

— Мазик винаги е имал вкус — отбеляза търговецът на информация. — Още не си ми казала защо така внезапно напусна службата си при него.

— А ти не си ми казал нищо за този Джори Кардас, когото търсим — парира го Шада.

— Мълчи! — остро я скастри Карде и се огледа. Около тях нямаше никой, който да ги чуе, но това не означаваше нищо.

— Не споменавай току-така това име!

Въпреки че гледаше право напред, контрабандистът усети погледа на Шада.

— Ти наистина се страхуваш от него — тихо каза тя. — Не беше много въодушевен, когато Калризиан те предума да тръгнеш да го търсиш.

— Някой ден ще разбереш — отвърна Карде. — Когато ти разкажа цялата история.

Шада сви рамене и леко го докосна по ръката.

— Да направим компромис — предложи тя. — Когато си тръгнем от Пембрик, ще ми разкажеш половината история.

— Интересно предложение. Съгласен съм, но само ако в замяна ти ми кажеш половината от основанията си да напуснеш Мазик.

— Ами... — поколеба се Шада. — Добре.

Свиха зад един ъгъл и Карде изкриви уста. В края на уличката се виждаше площадче с входа на кафене „Ловджийски кладенец“. Отпред имаше най-малко двацет паркирани скутера.

— Да не би да си помислим — тихо каза той, — че напускането на Пембрик ще е лесно.

— Май някоя шайка си е устроила обща среща — каза Шада.

— Охраната е вляво... под навеса.

— Виждам — отвърна Карде.

Охранителите бяха четирима яки мъже в червеникавокафяви якета, небрежно яхнали високоманеврени нападателни колесници. Преструваха се, че си говорят, но беше повече от очевидно, че вниманието им вече бе привлечено от новодошлите.

— Още не е късно да се откажем — тихо каза Шада. — Можем да се върнем на кораба, да се махнем от тук и да рискуваме да се изправим пред онова, което Бомбаса реши да предприеме.

Карде поклати глава:

— Откак кацнахме, сме предмет на нескрито любопитство. Ако се опитаме да си тръгнем сега, Бомбаса ще ни засече по пътя.

— В такъв случай най-добре ще е да влезем в кафенето, все едно е наше — бързо каза Шада. — Ръката ти да стои близо до бластера. Това ще задържи вниманието им върху теб. Немного близо, за да не решат да стрелят първи. Ако се стигне до бой, остави аз да започна. Видиш ли, че губя и ти се открие възможност за бягство, възползвай се.

— Ясно — отвърна контрабандисткият шеф, който установи, че му е забавно въпреки сериозността на положението. Шада се държа доста затворено на борда на „Волният Карде“, като не прояви желание да опознае членовете на екипажа. Сега влизаше изцяло в ролята на телохранител, готова да защитава живота му с цената на своя собствен. Той поразен почувства, че наистина е готова да пренебрегне себе си.

Четиримата часови ги оставиха да се приближат на няколко метра от паркираните скутери.

— Кафенето е затворено — каза единият от тях.

— Добре — отвърна Карде, без да спира, и им хвърли безразличен поглед. — Не сме жадни.

Преди да направят още две крачки, охранителите натиснаха газта и заковаха машините си между новодошлите и паркираните скутери.

— Казах, кафенето е затворено — сурово повтори същият охранител. Дългите маневрени витла на нападателната колесница недвусмислено сочеха гърдите на Карде. — Вървете си!

Контрабандисткият шеф поклати глава:

— Съжалявам. Имаме работа с Крев Бомбаса, която не може да чака.

— Така ли се влиза при Крев Бомбаса! — изсумтя подигравателно един от другите охранители. — Тоя иска да ме умори от смях, Лангре?

— Да си умреш от смях — отвърна Лангре с каменно изражение. — Върви си, човече, докато си още цял.

— Бомбаса ще бъде много недоволен, ако не ни пуснете — предупреди го Карде.

— Така ли? — насмешливо попита Лангре и приближи нападателната си колесница към търговеца на информация.

— Много се уплаших.

— А трябва — каза контрабандисткият шеф и направи крачка назад, когато маневрените витла на колесницата се приближиха опасно близо до гърдите му. С периферното си зрение Карде забеляза, че Шада не бе направила крачка назад заедно с него, а бе останала на мястото си. Тя се пазеше и гледаше с разширени от страх очи мъжа на нападателната колесница, който форсираше двигателя на машината си и я караше нервно да потрепва. — Бомбаса не обича да чака.

— Тогава явно трябва да побързаме да те пъкнем в кутия и да те занесем — отвърна Лангре.

Той приближи витлата с още един метър, принуждавайки Карде да отстъпи още. Но контрабандистът не направи крачката достатъчно бързо и върхът на витлата се заби в гърдите му, преди той да успее да се дръпне.

Един от другите охранители се изкиска. Лангре се ухили злобно и отново натисна газта с очевидното намерение този път да събори Карде на земята. Движението го изравни с Шада...

В този миг Шада, която стоеше като хипнотизирано от ловеца животно, отстъпи с левия си крак, завъртя горната част на тялото си към нападателната колесница и стовари дясната си ръка във врата на мъжа.

Може би ударът ѝ бе придружен от глухо изпукване. Карде не беше сигурен, но за сметка на това беше абсолютно сигурен, че Лангре, който се прекатури настрани и падна на земята, бе извън играта.

Другите трима имаха добър рефлекс. Преди другарят им да докосне земята, вече бяха извъртели машините си и бяха натиснали газта, за да се отдалечат на прилично разстояние от Шада, като така я лишаваша от възможността да свали и тях по същия начин. Те се прилепиха плътно до околните сгради, направиха завой и спряха, така че маневрените витла на колесниците им да сочат към нея.

— Дръпни се! — бързо каза тя на Карде, застана в центъра и зае ниска бойна позиция.

След това завъртя глава и изгледа мъжете поред, сякаш ги предизвикваше. За мо'мент те пренебрегнаха предизвикателството, докато обсъждаха положението, давайки си знаци с ръце на код, който Карде не можа да разчете. Търговецът на информация се възползва от

затишието и се отдалечи в края на малкия площад. Досега охранителите не бяха посегнали да извадят оръжията, които несъмнено носеха. Но всеки миг можеше да стане друго. Без да откъсва очи от тях, той отпусна ръка към бластера си...

— Без глупости — обади се силен глас в ухото му.

Карде бавно обърна глава. Предпазливостта му бе продиктувана от опряното в тила му дуло. Трима мъже, облечени в униформите на охранителния легион, със сурово изражение на лицата, стояха зад него. Последният затваряше тайната врата, през която бяха излезли от сградата зад гърба на контрабандиста.

— Идвате тъкмо на време, легионер — обърна се Карде към водача. Опитът му бе отчаян, но не можеше да не го направи. — Приятелката ми е в опасност.

— Нима! — отвърна другият и измъкна бластера на търговеца от кобура. — На мен ми се струва, че тя започна. Но както и да е. Опитът да се срещнеш с Бомбаса по такъв начин сам по себе си е престъпление.

— Дори и ако Бомбаса се зарадва, че сме дошли да го видим? — попита Карде. — Ще загазите.

— Едва ли — отвърна легионерът, затъкна отнетия бластер в колана си и застана до контрабандисткия шеф. — За тази цел имаме това — добави той и подхвърли в ръка собствения си бластер. След това се дръпна на метър от пленника си. Едва сега Карде видя, че оръжието на легионера не беше бластер, а стар оплитащ пистолет „Мерсон“. — Ако Бомбаса реши, че иска да говори с теб, ще те отвържем. Реши ли, че не иска — той се ухили злорадо, — приготвен си за погребение. Истинско удобство — той махна с пистолета. — Сега мълчи. Искам да видя какво ще стане.

С пресъхнало гърло търговецът на информация обърна очи към площада. Екипажът на „Волният Карде“ нямаше да успее да пристигне достатъчно бързо, за да се притече на помощ, дори той да се добереше до предавателя си. Оставаше му само да се надява, че Шада е толкова добра, колкото твърдеше.

В този момент охранителите приключиха със съвещанието си и нападнаха. Не се хвърлиха и тримата, както Карде бе очаквал. Вероятно предполагаша, че Шада ще ги подведе да се сблъскат един с

друг, ако атакуват едновременно. Дватама закръжиха около нея, докато третият се насочи право към мистрила.

Тя не помръдна, но точно преди маневрените витла да достигнат гърдите ѝ, падна по гръб. Главорезът извика от доволство, докато машината му прелиташе над нея, но триумфалният вик заседна в гърлото му от изненада, когато Шада сви крака към гърдите си и ритна с всичка сила нагоре. Краката ѝ улучиха нападателята колесница точно пред насочващите дюзи, а ударът ѝ свали охранителя от седлото.

Трябваше му секунда, за да го възседне отново и да възстанови контрола на машината си. Но в затвореното пространство на площадчето половинката на тази секунда беше фатална. Нападателята машина и ездачът ѝ се забиха с пълна скорост в стената на една от сградите. Легионерът до Карде тихо подсвири.

— Двама — отброи той. — Бива си я.

Контрабандистът не отговори. Шада вече бе на крака.

Останалите двама охранители се бяха поотдалечили, сякаш се страхуваха от близостта до нея. Ако решеха, че не си струваше да рискуват, и извадеха бластерите...

В този момент Карде забеляза, че единият от охранителите гледа тримата легионери, и разбра, че присъствието им правеше употребата на бластерите недопустима. При толкова много свидетели гордостта им налагаше да се справят с Шада без оръжие. Двете нападателя колесници продължаваха да кръжат.

— Хайде, Баркси — подвикна единият от легионерите. — Нали не те е страх?

— Млъквай, нещастнико! — остро отвърна докаченият главорез.

— За теб съм лейтенант Мърк, отрепко! — измърмори под нос легионерът.

Изведнъж Баркси извъртя колесницата и се хвърли към Шада. Беше същото пряко нападение както на предшественика му. Карде стаи дъх, когато Шада отново падна по гръб на пясъка. Охранителят със сигурност не беше толкова глупав, че да повтори изцяло опита на другаря си.

Още докато Шада падаше, той дръпна рязко предницата на машината и вирна носа ѝ. Колесницата се плъзна няколко метра и спря на място. С триумфиращ вик той я завъртя на сто и осемдесет градуса и насочи носа ѝ надолу, към мястото, където бе паднала Шада. Но нея

вече я нямаше там. Вместо просто да падне на пясъка и да остане да лежи на него както първия път, при досега със земята тя направи вълнообразно движение с цялото си тяло. И в следващия миг успя по невъзможен сякаш начин да се хване с ръце и крака за долната част на нападателната колесница. Въпреки резките обрати в движението на машината Шада се държеше. И когато противникът ѝ се наведе с отворена уста към празната земя, за да се взре по-отблизо към мястото, на което трябваше да се намира жертвата му, тя освободи единия си крак и го стовари със силен удар върху главата му.

Лейтенантът до Карде цъкна с език.

— Не е за вярване — тихо каза той, не по-малко изненадан от Баркси, преди ритникът на Шада да прогони цялото объркване от главата на разбойника. — Коя е тя?

— Една от най-добрите — отвърна контрабандисткият шеф с поверителен тон, който съвсем естествено допускаше половин крачка към легионера. Още една половинка и щеше да е достатъчно близо. — Всъщност това е нищо — добави той и снижи още повече гласа си, като едновременно направи другата половина от крачката. — Само гледай какво ще направи с този.

Търговецът на информация хвърли предпазлив поглед. Лейтенантът несъмнено бе погълнат от схватката. Разширените очи на легионера бяха приковани в драмата на площада, очаквайки следващото изпълнение на загадъчната дама.

Последният охранител явно се колебаеше. Той се отдалечи максимално, сведе се ниско над предницата и нападна. Шада финтира наляво, след това се хвърли надясно. Краят на едното от маневрените витла се размина с хълбока ѝ на сантиметър. Бандитът завъртя машината с явното намерение да подхване Шада отстрани с витлата. Но не беше преценил правилно скоростта си и маневрените витла минаха доста над нея. Трябваша му още няколко метра, за да убие скоростта и инерцията от завъртането си, което го отведе на не повече от три метра от мястото, на което стояха Карде и легионерите. Охранителят отново завъртя нападателната си колесница към Шада. Превил рамене в очакване...

И с плавно небрежно движение контрабандисткият шеф измъкна оплитация пистолет от ръката на легионера и стреля.

Охранителят изруга грубо, когато мрежата го удари в гърба, омота се около него и залепи ръцете му плътно за тялото.

— Достатъчно, господа! — меко каза Карде, направи широка крачка встрани от легионерите и отмести дулото към тях.

— Хитро — каза лейтенантът. Колкото и да беше странно, той изобщо не изглеждаше притеснен. — Много хитро.

— Предполагам, че ще ви хареса — отвърна търговецът и кимна към другите двама легионери. — Моля, оставете оръжията си на земята.

— Няма да е необходимо — каза нечий дързък глас над него.

Карде рискува да вдигне поглед за миг, но не видя никого.

— Не, не съм там — увери го гласът с нотка на веселие. — Наблюдавах изпълнението ви от казиното си и трябва да призная, че съм впечатлен. Кажете ми какво искате?

— Разбира се, да поговоря с вас, лорд Бомбаса — отвърна Карде на невидимия си събеседник. — Надявах се да си прибера един стар дълг.

Лейтенантът издаде неприятен гърлен звук, а Бомбаса просто се разсмя.

— Не ми е известно да ви дължа нещо. Но хайде да поговорим. Лейтенант Максити!

— Сър? — легионерът автоматично се изпъна.

— Върнете бластера на господина и го придружете заедно с дамата до казиното. И хората ви да изнесат боклука от площада.

Интериорът на „Ловджийски кладенец“ бе пълен контраст на обстановката отвън. Всъщност бе пълен контраст с почти всяко нискоразредно кафене и кръчма, които Шада бе посещавала. Въздухът бе хладен и приятно сух и макар че сепаретата, подредени покрай стените, бяха затъмнени достатъчно, за да осигурят на гостите си усамотение, останалата част на кафенето бе ярко осветена и оживена.

Едва ли обаче клиентите, които завариха, оценяваха по достойнство уютната атмосфера. Вътре седяха двайсет копия на четиримата охранители, с които Шада се бе справила отвън. Разположени в единия край на извития бар, и двайсетимата изгледаха кръвнишки новодошлите. За миг Шада се зачуди дали Бомбаса им бе казал, че часовете им са били безцеремонно обезвредени, но бързо

отхвърли тази мисъл. Собственикът на такъв тип кафене едва ли би рискувал да предизвика сбиване вътре.

Въпреки това тя не изпусна от очи двайсетимата главорези, докато лейтенант Максита я водеше с Карде през главния салон към дискретната врата в другия край на дансинга. Когато се приближиха, вратата се отвори и разкри малка задна стаичка. Грамаден тъмноок мъж пристъпи напред. Той изгледа Карде и задържа поглед върху Шада. След това кимна към лейтенанта.

— Благодаря — каза му той и го освободи с тази единствена дума. След това отново погледна към Карде. — Влезте — покани ги той и направи крачка встрани.

Помещението бе оборудвано като малко казино с четири маси, около които десетина същества от различни раси бяха потънали в игри на карти и зарове. Мислите и вниманието им бяха изцяло заети и едва ли забелязаха, че някой влиза.

Но един ги бе забелязал — нисък дундест мъж със слаби китки, седнал сам зад най-голямата маса. Леко изпъкналите му очи се спряха върху Карде и Шада, когато двамата пристъпиха прага. Двама мъжаги, досущ приличащи на онзи, който в момента затваряше вратата, стояха от двете страни на стола, също приковали очи в новодошлите.

Шада се намръщи. Ситуацията изобщо не ѝ харесваше. Но Карде не се поколеба.

— Добър ден, лорд Бомбаса — каза той и пристъпи до ръба на масата. — Благодаря ви, че ни приехте въпреки краткото предизвестие.

Двамата стражи сякаш се стегнаха, но Бомбаса само се поусмихна.

— И аз като легендарния Растус Кал винаги съм на разположение на онези, които събудят интереса ми — отвърна той. — А вие ме заинтересувахте — насекомоподобните му очи се преместиха върху Шада. — Все пак за момент реших, че нямате какво повече да предложите — добави той. — Ако партньорът ви не беше измъкнал пистолета на лейтенанта, щяхте да изживеете неприятни мигове.

— Едва ли — хладно му отвърна Шада. — Улових сянката му, когато пристъпи към легионерите, и разбрах, че е намислил нещо. Ако не бе успял, щеше да има незабавна нужда от помощта ми, а охранителят можеше да почака.

Бомбаса поклати глава.

— Възхитително представление, мила моя, наистина възхитително. Опасявам се обаче, че поизцапахте роклята си. Може би бих могъл да уредя да я почистят, преди да тръгнете.

— Много мило от ваша страна, милорд — отвърна Карде, преди Шада да успее да каже нещо. — Но едва ли ще останем толкова дълго на Пембрик.

Бомбаса отново се усмихна, но този път в изражението на лицето му се долови лека заплаха.

— Ще видим, приятелю мой — мрачно предупреди той. — И ако се окажете поредният емисар на Новата република или на сектора Катол, който иска да анексира териториите ми, заминаването ви може да се забави значително.

— Нямам връзки с никакви правителствени групировки — увери го контрабандистът. — Аз съм обикновен гражданин, дошъл да моли за услуга.

— Хм — процеди Бомбаса, докато разсеяно си играеше с висулката, закачена на верижката около врата му. — Имам усещането, че нямате представа, колко струват услугите ми.

— Според мен ще се уверите, че за тази вече е платено — внимателно възрази Карде. — А и услугата е дребна. Трябва да изпълним една поръчка в обхвата на картела ви. Молим за разрешение да преминаваме през териториите на различните ви подчинени пиратски шайки и контрабандистки групировки, докато я изпълним.

Очите на Бомбаса се разшириха.

— Това ли е всичко? — попита той. — Хайде, хайде, скъпи ми господине. С такъв внушителен кораб, като вашия, искате разрешение да преминете през териториите на подчинените ми шайки и групировки? — предводителят тъжно поклати глава. — Не, изобщо нямате представа от тарифата ми!

Шада усети как мускулите ѝ се стегнаха, и съзнателно ги отпусна. И тримата стражници бяха въоръжени и имаха вид на хора, които си разбираха от работата. Но ако нещата стигнеха до физическа разправа, тя се съмняваше, че някой от тях имаше представа, как да се справи с мистрил.

За съжаление за разлика от случая с охранителите този път нямаше да може да си позволи лукса да ги остави ранени, но живи. Най-напред щеше да се заеме с онзи зад гърба им...

— Грешката е моя — каза Карде. Гласът му прозвуча доста искрено. — Сметнах, че ако някой ви е спасил живота, ще сте му поне малко благодарен.

Бомбаса тъкмо вдигаше пръст към стражниците до себе си, но при думите на Карде замръзна по средата на движението.

— За какво става дума? — попита той.

— Говоря за нещо, което се случи тук преди малко повече от шест години — отвърна контрабандисткият шеф. — Когато един доста елегантен господин и млада дама със златисто-червена коса предотвратиха заговор за убийство срещу вас.

Няколко секунди корелианският бандитски водач гледаше Карде втренчено. Шада хвърли таен поглед към двамата стражници, докато наум кроеше плана си за атака... Стресна я внезапният смях на Бомбаса.

Комарджиите по масите прекъснаха за миг игрите си, за да се обърнат и да видят това, което очевидно не беше обичайна гледка за малкия им свят, тих и изпълнен с отчаяние. Бомбаса махна с ръка и стражниците му видимо се отпуснаха.

— О, приятелю мой! — каза той през смях. — Да, вие сте ми приятел. Значи вие сте тайнственият главатар, за когото младата дама спомена, когато отказа да приеме заплащането.

— Да, аз съм — потвърди Карде и кимна. — Вярвам, че тя също така е предположила, че човек с вашето потекло няма да има нищо против да е длъжник, докато не дойде момент, в който ще има възможност да се издължи подобаващо.

— Да, предположи — Бомбаса махна с тънката си длан към Шада. — А сега водите нея. Никога не съм допускар, че могат да съществуват две толкова красиви и толкова опасни дами, да не говорим, че и двете са лоялни на един и същ мъж — той вдигна веждата си към Шада. — Обвързана с този мъж, скъпа моя? — добави той. — Ако едно обсъждане за смяна на работата представлява интерес за вас, бих могъл да го направя доста съблазнително.

— Не съм обвързана с никого — отвърна Шада. Думите едва се процедиха през гърлото ѝ. — Но за момента съм с него.

— О! — Бомбаса се взря в очите ѝ, като че се опитваше да измери искреността ѝ. — Ако промените решението си, просто трябва да дойдете при мен — каза той. — Вратата ми винаги ще е отворена за

вас — водачът отново насочи вниманието си към Карде. — Прав сте. Наистина съм ви длъжник — каза той. — Преди да си тръгнете, ще ви дам специална идентификация за кораба, която ще удостоверява, че е под моя закрила — той стисна устни. — Тя ще ви закриля от членовете на моя картел, но може да ви създаде други проблеми. От една година една много неприятна нова пиратска шайка се намърда в този район. Досега не сме успели нито да я елиминираме, нито да я поставим под контрол. Мисля си, че може да приемат товарен кораб под моя закрила като вълнуващо предизвикателство.

Карде сви рамене.

— Е, нали и без това ще представляваме такова предизвикателство. Разбира се, не сме толкова беззащитни, колкото изглеждаме.

— Не се и съмнявам — отвърна Бомбаса. — Все пак противникът е доста добре въоръжен, притежава голям брой изтребители Соро-Суб клас Корсар, както и немалко големи кораби. Ако можете да си позволите да загубите известно време, вероятно ще позволите на хората ми да извършат някои бързи подобрения на въоръжението и щитовете ви.

— Оценявам предложението ви — каза контрабандистът. — При други обстоятелства бих бил изключително щастлив да го приема, но се страхувам, че задачата ни не търпи никакво отлагане и не можем да си позволим да се бавим.

— О! — разочаровано възкликна корелианският предводител. — Много добре. Тръгнете, когато трябва. Идентификацията ще бъде готова навреме — той се усмихна закачливо.

— И, разбира се, за вас няма да има изходни визи.

— Много сте великодушен, милорд — отвърна Карде и се поклони леко. — Благодаря ви. Дългът ви е изплатен.

Той хвана Шада за ръка и се обърна да си върви...

— Още нещо, приятелю мой — каза Бомбаса зад гърба им.

— Никой от сътрудниците ви не си каза името, когато бяха тук, нито пък вашето. Бих бил много щастлив, ако задоволите любопитството ми.

Шада усети как Карде се стегна до нея.

— Разбира се, лорд Бомбаса. Казвам се Талон Карде.

Дундестият мъж сякаш се изпъна в стола си.

— Талон Карде — тихо повтори той. — Да. Някои от... деловите ми партньори са говорили за вас. Често пъти надълго и широко.

— Сигурен съм в това — отвърна търговецът на информация. — Особено ако говорите за хътянските агенции, с които картелът ви има активни връзки.

За момент очите на Бомбаса се свиха. След това изражението му се отпусна и той отново се усмихна.

— Хътяните са прави: наистина знаете повече, отколкото е здравословно. Все пак, докато не ви хрумне да разширявате организацията си в границите и на моя картел, нямам за какво да се притеснявам, нали?

— Абсолютно за нищо, милорд — увери го Карде. — Благодаря ви за гостоприемството. Може би някой ден ще се срещнем отново.

— Да — тихо каза Бомбаса. — Тази възможност винаги съществува.

Лейтенантът на легионерите Максими им предложи да ги откара до площадката им за кацане, но Карде отказа. Все пак тя съвсем не беше далеч и след пембрикския климат аскетичните условия на „Волният Карде“ щяха да им се сторят още по-приятни. Освен това след последните реплики, разменени с Бомбаса, Карде не държеше да оставят впечатление, че се измъкват набързо.

— Кой е Растус Кал? — попита Шада.

С усилие той се откъсна от мислите си за отмъстителни престъпни босове, които са размислили над думите си.

— Кой?

— Растус Кал — повтори Шада. — Бомбаса спомена името му веднага щом влязохме.

— Измислен герой от някакво произведение на корелианската литература — отвърна Карде. — Забравил съм кое. Бомбаса е доста начетен. Поне така съм чувал. Очевидно обича да се смята за цивилизован главорез.

Шада изсумтя:

— Цивилизован! Но той работи с хътяните.

Контрабандистът сви рамене:

— Така е. Това е една от причините, поради които аз и хътяните не се разбираме.

Около минута двамата продължиха да вървят мълчаливо.

— Ти знаеше, че работи с хътянските синдикати — каза Шада. — И въпреки това му каза кой си. Защо?

— Не очаквам Бомбаса да се отрече от уговорката си с нас — отговори Карде. — Цивилизованите същества винаги изплащат дълговете си, а Мара и Ландо наистина спасиха живота му.

— Въпросът не беше толкова за Бомбаса, колкото за теб — уточни Шада. — Не му беше необходимо да знае кой си. Вече видях колко добре отклоняваш въпроси, на които не искаш да дадеш отговор. Защо му каза?

— Защото предполагам, че новината за срещата ни ще стигне до Джори Кардас — тихо отвърна търговецът на информация. — Така ще знае, че идвам.

Контрабандистът усети, че Шада се намръщи.

— Моля? Мислех, че целта е да се промъкнем незабелязано.

— Целта е да видим дали има копие от документа за унищожението на Каамас — поправи я Карде. — Ако се появим изневиделица, без предупреждение, може да ни избие, преди да успеем да говорим с него.

— А ако знае кой идва? — попита Шада. — Не мислиш ли, че така му даваме повече време да се подготви за посрещането ни?

— Именно — отвърна търговецът. — А ако е готов да ни посрещне, това ще означава, че ще е по-склонен да ни изслуша, преди да започне да стреля.

— Доста си убеден, че ще стреля.

Карде се поколеба. Да й каже ли, запитва се той, защо я покани да дойде с него на това пътуване? Не, реши контрабандистът. Още не. В най-добрия случай ще се почувства обидена. В най-лошия може да откаже да продължи.

— Да, има доста голяма вероятност — вместо това отвърна той.

— Дори знаейки, че си ти?

— Дори тогава — кимна Карде.

— Аха — каза Шада. — Какво си му направил?

Контрабандистът усети как едно мускулче на бузата му трепна.

— Откраднах нещо от него — каза той. — Нещо, по-ценно за него от всичко във вселената. Може би по-ценно дори от живота му.

Двамата изминаха следващите няколко крачки мълчаливо.

— Продължавай — подкани го Шада.

Той се насили да се усмихне:

— Обещах ти само половината история за днес — напomini й, опитвайки се да говори весело. — Това е половината. Сега е твой ред.

— Какво? Защо напуснах Мазик ли? — Шада сви рамене. — Няма много за разказване. Напуснах, защото телохранител, който се превръща в мишена, не може да бъде от голяма полза за никого.

„Значи Шада се е превърнала в мишена. Това наистина е много интересно.“

— Може ли да попитам кой е бил толкова луд, че да го направи?

— Разбира се. Питай! — отвърна тя. — Но няма да получиш отговор. Ще ти кажа, когато чуя другата половина от историята с Кардас.

— Не знам защо, но очаквах да го кажеш — промърмори Карде.

— Е? Кога ще я чуя?

Той вдигна поглед през смога към мътния диск на пембрикското слънце.

— Скоро — обеща. — Много скоро.

ГЛАВА 5

— Шестият великолепен час от петнайсетия славен ден от годишната конференция на сектора Канхен започва — обяви глашатаят. Дълбокият му глас прокълтя из вдлъбнатото като леген поле, където делегатите от разните раси седяха, клечаха или лежаха в зависимост от спецификата на телата си. — Да приветстваме и да въздадем слава на великия предводител на Голям Пакрик и да го помолим да ни ощастливи с възвишената си и всеобхватна мъдрост, като поеме ръководството на тази среща.

Събраните същества извикаха или изръмжаха в знак на съгласие с думите на глашатая. Само Хан остана безучастен. Излегнала се до него на тънката трева, Лея се усмихна. Все пак на него му бе хрумнало да дойдат тук. Бяха предприели пътуването, за да си отдъхнат от горчивите разногласия и разяждащите подозрения, залели правителството на Новата република, откакто частично запазеният документ за унищожението на Каамас се бе появил на бял свят. Всъщност хрумването си го биваше. Бяха пристигнали едва преди няколко часа, а Лея вече усещаше как напрежението я напускаше. Изпитваше болезнена необходимост да замине далеч от Корускант и предложението на съпруга ѝ дойде съвсем навреме. Лея се постара да му го покаже и да му благодари за прозорливостта.

Ала в същото време за пореден път Хан бе пропуснал да вземе под внимание онова, което тя наричаше „фактор на затормозване на Соло“.

— Да приветстваме по подобаващ начин славните ни гости от Новата република — продължи глашатаят и махна широко с ръка към мястото, на което се бяха изтегнали Хан и Лея. — Нека дълбоката им мъдрост, непоколебимата храброст и високата чест да озарят небето над нашето събрание.

— Забрави да споменеш отегчените ни души — измърмори под нос Хан, докато множеството ги поздравяваше с рев.

— По-добре е от Корускант — нежно го укори Лея, поизправи се и махна с ръка в отговор. — Хайде, Хан, дръж се възпитано.

— Махам, махам — отново измърмори той, облегна се на една ръка и с неохота махна с другата. — Не разбирам защо трябва да го правят на всеки час.

— Да не би да предпочиташ да ни обвинят, че прикриваме опит за геноцид? — срязва го съпругата му.

— Предпочитам да ни оставят на спокойствие — отвърна той, махна за последен път и отпусна ръка. Лея също престана да маха и одобрителният рев на делегатите утихна.

— Търпение, скъпи — каза тя. В това време глашатаят се поклони дълбоко и отстъпи подиума на облечения в пищна одежда велик предводител. — Ще изтърпиш до вечерта. Утре заминаваме за Малък Пакрик при тишината и спокойствието, които ми обеща.

— Дано наистина да е тихо и спокойно — заканително отвърна Хан и огледа гълпата делегати.

— Ще бъде — увери го Лея и се пресегна, за да хване ръката му. — На Голям Пакрик може да е шумничко, но на Малък сред толгрейновите ферми едва ли ще срещнем някого, който да ни познава.

Хан изусмтя, но Лея усети облекчението му.

— Да — отвърна той. — Ще видим.

* * *

— Кариб?

С омекнали колене Кариб Девист се изправи от мястото, на което бе клекнал, като внимаваше да не закачи нито един от двата реда толгрейн, които се превиваха към него.

— Насам, Сабмин — извика той и размаха инструмента, с който вадеше сърцевината на растенията възможно най-високо.

— Видях те — извика на свой ред брат му. Разнесе се хрущенето на твърди листа и след миг Сабмин се появи сред една пролука в толгрейновите стъбла. — Трябваше да дойда... — той млъкна и се намръщи, виждайки инструмента в ръцете на Кариб. — Охо!

— Запази си „охотата“ за другаде — кисело отвърна брат му. — Кажи шавит и толкова.

Сабмин тихо изпусна въздух между зъбите си.

— Колко колонии намери? — попита той.

— Засега само една — отговори Кариб и махна с инструмента към толгрейновия ред, който обработваше. — Намерих императрицата, така че може да намеря и цялата паплач, но не се знае.

— Ще предупредя другите — каза Сабмин. — Може би ще трябва да уведоим координатора на трите долини, ако се окаже, че това не е единствената колония на проклетите гадини.

— Да — съгласи се Кариб и изгледа брат си. — А ти каква чудесна новина ми носиш?

Сабмин стисна устни.

— Получихме потвърждение от Бастион — тихо отговори той. — Потвърдиха, че великият съветник на Новата република Лея Органа Соло е на Голям Пакрик. Нападението срещу нея ще се извърши със сигурност.

Инстинктивно Кариб вдигна поглед към полуосветената планета, виснала в небето над тях.

— Сигурно са си загубили ума — каза той. — Да нападнат велик съветник на Новата република просто ей така?

— Не мисля, че ги интересува кого ще нападнат, стига да е официален представител на Новата република — отвърна Сабмин. — Очевидно великият ни предводител е изпратил покана до всички в Корускант с молба за представител. Предполагам, че идеята е на някой имперски шпионин, който очаква от нас да действваме като подкрепление. Истински късмет е, че Гаврисом е изпратил именно Органа Соло.

— Да — мрачно каза Кариб. — Наистина е късмет. С благословията на върховния адмирал Траун ли става?

— Не знам — отговори Сабмин. — В известието нямаше нищо. Но би трябвало да е с неговата благословия, нали? Щом той командва, значи заповедите идват от него.

— Сигурно — неохотно се съгласи брат му. Значи беше пристигнало. Войната щеше да нахлуе внезапно и грубо в системата Пакрик. Щеше да стигне до прага на домовете им... и дългото чакане щеше да свърши. Мирното съществуване на спящата имперска група Джент-44 щеше да приключи. — Казваш, че ние сме подкреплението, а кой ще го направи?

— Не знам — отвърна Сабмин. — Може би ще пратят отряд от Бастион.

— И кога трябва да стане?

— Утре — отговори брат му. — Органа Соло и съпругът ѝ ще дойдат на Малък Пакрик, щом свърши конференцията.

— И няма указания, дали нападението ще е истинско, или само ще изглежда такава?

Сабмин го погледна стреснато, но изражението му бързо стана многозначително и замислено.

— Интересен въпрос — каза той. — Щом става дума за Траун, човек не може да приеме нищо за дадено, нали? Знам само, че се планира нападение и ние трябва да сме готови да се намесим при нужда.

Кариб направи гримаса.

— Мисля, че късметът на семейство Соло рано или късно ще му изневери.

— Да — Сабмин подозрително изгледа брат си. — Какво замисляш?

Кариб отново погледна небето.

— Мисля, че ще трябва да импровизираме — тихо отвърна той. — Но едно е сигурно: ако битката стане близо до нашата долина, независимо кой печели, не трябва да се ограничаваме само с гледане. Вложили сме твърде много в нея, за да го дадем без бой.

Сабмин кимна.

— Така е — съгласи се той. — Ще предам на другите. Каквото и да стане утре, ще сме готови.

Китката чепати дървета, които се извисяваха над чуждоземната зеленина, докоснаха с клоните си екрана вляво от Пелаеон. В отговор симулаторът на канонерка АТ-АТ се наклони надясно.

— Внимавайте с дърветата, адмирале — предупреди го гласът на майор Райнс, който прозвуча от вградени в шлема на върховния командващ говорители. — Случвало се е така да оплетат някого, че се е налагало да изпращаме щурмоваци да отсекаат дърветата, за да го освободят. Отнема време и задълго представлявате удобна мишена.

— Ясно — отвърна Пелаеон и се издигна над дърветата.

Бойният симулатор, макар понякога да беше капризен и да не реагираше веднага на подадените команди, с което осуетяваше

плановете на играещия, всъщност бе вид почивка за него. Въпреки че, реално погледнато, едва ли нещо, което се отнасяше до бойната подготовка, можеше да бъде извън задълженията на един върховен командващ. Колкото по-добре Пелаеон знаеше как се държи механизираното оборудване на труден терен, толкова по-добре щеше да знае как да го използва в бъдещи операции. Естествено, ако Империята някога отново получи възможност да извърши наземно нападение.

Пелаеон решително отхвърли тази мисъл. Една от причините да дойде тук бе да се разсее от продължаващата и неприятна липса на отговор на мирното му предложение от страна на Новата република.

Върховният командващ отмина чепатите дървета. Намали ускорението, установи постоянна скорост и натисна копчето за странично виждане, за да види как се справя майор Райнс с джунглата. Майорът владееше положението доста по-уверено от него. Той използваше предното си лазерно оръдие, за да отсича възможните препятствия по пътя доста преди да се превърнат в проблем. Това, разбира се, беше шумна техника, която предизвестяваше противника. От друга страна, този тип канонерки едва ли бе подходящо оръжие, когато обстановката изискваше незабележимост, а методът на Райнс му даваше възможност по-бързо да се придвижва през джунглата от Пелаеон. Върховният командващ вдигна очи, потисна инстинктивния си импулс да погледне къде ще стъпи неговата канонерка, и стреля няколко пъти.

— Точно така, адмирале — одобрително каза майорът. — Опитайте се по-отдалеч да видите кои дървета ще ви създадат проблеми, за да имате време да се прицелите с оръдията.

Пелаеон изсумтя.

— По-добре би било да се избегне употребата на тези канонерки в такива ситуации.

— Избягваме я винаги когато можем. За съжаление несигурните елементи обичат да се крият на такива места и да вдигат енергийни щитове над главите си. Освен това нищо не прогонва толкова успешно самодоволната усмивка от нечие лице от една мачкаща дърветата пред себе си канонерка.

Интеркомът изпука.

— Адмирале, говори Ардиф — разнесе се гласът на капитана на „Химера“. — Пристига лейтенант Маврон. Съобщава, че е засякъл вектор.

Пелаеон присви очи. Маврон бе изпратен на далечна мисия в последен опит да научат нещо за бойната част, която ги бе нападнала преди шест дни. Ако лейтенантът докладваше, че е засякъл вектор...

— Да рапортува в зала четиринайсет веднага щом кацне — нареди той на Ардиф и изключи симулатора. — Ще се срещнем там.

Капитанът на „Химера“ го чакаше сам в залата.

— Предположих, че докладът ще е секретен, и освободих другите пилоти — обясни той. — За търсенето на Холонет ли става дума?

— Надявам се — отвърна Пелаеон, махна му да седне в едно от креслата около масата с централен монитор и сам зае съседното. — А! Лейтенанте — леко възкликна той, когато вратата се плъзна и Маврон влезе в залата. — Добре дошли. Казвате, че сте засекли вектор?

— Да, сър — отвърна Маврон, остави електронния бележник на масата до монитора и седна в едно от креслата с характерната скованост на човек, прекарал твърде много време в кабината на изтребител. — Ретранслаторът на Холонет на Хорска все още пазеше запис от разговорите в този район, водени непосредствено след нападението срещу нас.

— Предполагам, че сте успели да ги изтеглите — каза върховният командващ и взе електронния бележник.

— Да, сър — отвърна лейтенантът. — За съжаление не успях да получа никакви имена, но извлякох крайните точки на съобщенията — той кимна към електронния бележник. — Позволих си да ги прегледам по пътя. Отбелязал съм разговора, който ми направи най-голямо впечатление.

Пелаеон стисна челюсти, когато прочете отбелязания от лейтенанта разговор.

— Бастион?

Ардиф изсумтя.

— Значи все пак зад нападението е стояла Империята.

— Има и още — каза Маврон. — Първоначалната точка е Бастион, но след това разговорът е бил прехвърлен още няколко пъти. Губи се някъде из системата Кроктар.

— Кроктар? — намръщи се капитанът на „Химера“. — Това е дълбоко в територията на Новата република. Какво ще правят там съобщения, идващи от Бастион?

— И аз това се питах — отвърна лейтенантът. Изведнъж гласът му стана сериозен. — Затова на връщане спрях в Каурсито и изтеглих копие от „Тринебулон“ за деня. Ако времената са верни, няколко часа след разговорите Обединените фракции на Кроктар са обявили, че между тях и Империята е подписано споразумение. Посредник на срещата според великия лорд Босмихи е бил върховният адмирал Траун.

Пелаеон усети ледени тръпки по гърба си.

— Това е невъзможно — каза той. Гласът му прозвуча странно в собствените му уши. — Траун е покойник. Видях как загина.

— Да, сър — каза Маврон и кимна. — Но според доклада...

— Видях как загина! — извика адмиралът.

Внезапното извисяване на гласа му изненада дори самия него и стресна двамата мъже.

— Да, сър, знаем — успокоително каза Ардиф. — Очевидно това е номер. Лейтенант, предполагам, че всичко друго може да почака, докато предадете пълния си доклад. Защо не идете да се освежите.

— Благодаря, сър — отвърна Маврон, очевидно доволен от възможността да си тръгне. — До един час ще предам доклада си.

— Много добре — кимна капитанът. — Свободен сте.

Той изчака Маврон до излезе и вратата да се затвори след него, преди отново да проговори.

— Това е номер, адмирале — обърна се той към Пелаеон.

— Трябва да е номер.

С усилие настоящият върховен командващ имперската флота прогони спомена си от онзи ужасен ден при Билбринджи. Денят, когато Империята загина окончателно и необратимо.

— Да, трябва да е номер — промълви той. — А ако не е? А ако Траун наистина е още жив?

— В такъв случай... — капитанът на „Химера“ не довърши. Челото му се сбърчи неуверено.

— Именно — каза Пелаеон и кимна. — Времето, когато тактическият гений на Траун можеше да ни е от полза, беше преди колко?... Преди пет години? Преди седем? Преди десет? Какво би

могъл да направи сега, освен да хвърли в паника Новата република и тя да ни нападне?

— Не знам, сър — отвърна Ардиф. — Но не това ви тревожи.

Адмиралът погледна към ръцете си — бяха стари ръце, възлести от възрастта и почернели от слънцата на хиляди светове.

— Бях с Траун малко повече от година — каза той на капитана. — Бях му старши офицер, бях негов ученик — Пелаеон се поколеба, — може би дори негов довереник. Не съм сигурен. Работата е там, че той избра „Химера“ и мен, когато се върна от Неизвестните райони. Не ни посочи случайно. Избра ни.

— Траун много рядко се оставяше на случая — съгласи се Ардиф. — Така че, ако се е върнал...

— ...е избрал някой друг — довърши върховният командващ вместо капитана. Думите прободоха като с нож сърцето му.

— Има съвсем малко причини, поради които би го направил.

— Стремежът към заемането на поста ви не може да бъде сред тях — твърдо каза Ардиф. — Все пак вие сте върховен командващ. Не може да бъде и некомпетентност. Какво остава?

— Прозорливост може би — предположи адмиралът и нежно почука с пръсти по електронния бележник. — Все пак, както знаете, идеята за мирно предложение бе моя. Аз я дадох. Принудих мофите да я преглътнат. Моф Дизра бе сред най-страстно протестиращите срещу него. Моф Дизра от Бастион. Възможно ли е да е съвпадение?

За момент капитанът на „Химера“ остана мълчалив.

— Добре — каза Ардиф. — Дори и да приемем, че е така, което лично аз не съм склонен да вярвам, защо ще изпраща пиратска шайка или наемническа групировка да ни напада? Защо не дойде направо да ви каже, че мирното споразумение се отменя?

— Не знам — призна Пелаеон. — Може би не се отменя. Може би Траун иска да съм точно тук. Или за да се подготвя да говоря с Бел Иблис, или... — той сви устни, — ...или просто за да не му се мяркам пред очите. Просто иска да съм някъде, където няма да мога да преча на плановете му.

Този път тишината се проточи мъчително дълго.

— Не вярвам, че би направил такова нещо с вас, сър — най-сетне каза Ардиф. Но адмиралът не долови в думите му истинска убеденост. — След всичко, което сте преживели заедно...

— Не вярвате в това повече от мен самия — тихо каза върховният командващ. — Траун не беше човек, въпреки че много приличаше. Беше чуждоземец, с чуждоземни мисли, чуждоземни цели и чуждоземни програми. Може би за него не съм бил нещо повече от инструмент, с който да постига целите си. Каквито и да са били те.

Почти колебливо Ардиф се пресегна и докосна рамото на адмирала.

— Пътуването беше дълго, сър — каза той. — Дълго, тежко и обезсърчаващо. За всички ни, но особено за вас. Ако мога да направя нещо...

Пелаеон се насили да се усмихне.

— Благодаря ви, капитане. Не се тревожете. Няма да се предам. Трябва да довърша започнатото.

— Значи оставаме? — попита Ардиф.

— Още няколко дни — отвърна Пелаеон. — Искам да дам на Бел Иблис последна възможност.

— А ако не дойде?

— Независимо дали ще дойде или не, следващата ми спирка е Бастион — каза върховният командващ с нотка на неумолимост в гласа. — Заради този и други въпроси. Моф Дизра трябва да даде някои доста сериозни обяснения.

— Да, сър — каза капитанът и стана. — Надявам се, че това появяване на Траун е поредният му номер.

— Едва ли трябва да се надяваме на това — меко го укори Пелаеон. — Завръщането на Траун би съживило хората ни и би донесло само добро на Империята. Не искам да се говори, че съм поставил гордостта си над тази цел.

Ардиф леко се изчерви.

— Разбира се, сър. Моля за извинение, адмирале.

— Няма нужда да се извинявате, капитане — успокои го върховният командващ и се изправи. — Както казахте, беше дълго пътуване, но вече е към края си. В една или друга степен.

Процедурата по влизането в космодрума на Древстран бе много по-строга в сравнение с последния път, когато Дренд Навет бе кацал на Ботауи. Всъщност това едва ли можеше да се нарече изненада, като се имаха предвид събитията от последните пет дни. След внезапната лересианска атака срещу ботанския орбитален завод и последвалото

разнорасово военно скупчване над главите им напрежението нарастваше с бързи темпове. Обикновено това ставаше за сметка на деловите процедури. Някога се правеше съвсем формален преглед при напускането на карантинната зона на космодрума, докато сега имаше пълна проверка на самоличността и на багажа. Не че това имаше значение за Навет. Този път в багажа му нямаше нищо, което би могло да накара дори параноичната ботанска козина да настръхне. А документите му за самоличност бяха безупречно творение на имперското разузнаване.

— Самоличността и личният ви багаж са наред — каза ботанският митнически служител след петнайсетминутната проверка, напълно нормална, изглежда, за настоящия момент. — Въпреки това департаментът по вноса ще извърши по-детайлно изследване на животните ви, преди да даде разрешение да влязат в града.

— Разбира се, щом трябва — каза Навет и махна широко с ръка в типичния за Бетреслийския окръг на Федже жест, където би трябвало да е роден според документите му. Имперският агент нямаше представа, дали ботанецът щеше да забележи тази подробност, но според първото правило на внедряването ролята трябваше да се изпълнява така естествено, както щурмовакът носи бронята си. — Вече им правиха изследвания на десетина планети — добави той. — Наясно съм с изискванията на карантината.

Козината на ботанеца видимо се наежи.

— На много светове, казвате? — попита той. — Има ли някакъв проблем с поддържането на магазините ви?

Навет направи гримаса, като че се опитваше да разбере сложно изречение. След това лицето му се отпусна.

— Не, не сте ме разбрали — каза той. — Не се опитвам да се установя някъде. Освен това, ако нямате персонал, който да работи за вас, не можете да държите верига магазини за екзотични животни. Трябва да пътувате. Има много стока, за която няма и да чуете, освен ако не отидете на място.

— Вероятно — измърмори ботанецът. — Но подозирам, че сега няма да намерите много голям пазар на Ботауи. Времената са смутни.

— Шегувате ли се? — възкликна саботьорът и остави от думите му да се процеди малко самодоволство. — Това място е идеално. Обсадена планета. Много напрежение. Точно тук хората имат нужда от

домашни любимци, които да отклонят вниманието им от проблемите. Десетина пъти съм ходил на подобни места!

— Щом казвате — съгласи се ботанецът и козината на рамото му настръхна. Очевидно не се интересуваше дали този недодялан чуждоземец ще припечели нещо или не. — Оставете ми честотата на предавателя си и кода, за да ви уведоим, когато карантината изтече.

— Благодаря — каза Навет и събра документите си. — И побързайте!

— Ще побързаме толкова, колкото ни позволяват инструкциите — отвърна ботанецът. — Нека денят ви бъде спокоен и плодотворен.

— Вашият също.

Пет минути по-късно имперският агент вървеше по улицата, пробивайки си път през навалищата, устремена към и от космодрума. Той подмина въздушните шейни под наем, обърна гръб на залязващото слънце и се запъти към редицата евтини хотели в района на космодрума.

Както беше с гръб към слънцето, забеляза нечия сянка да се приближава миг преди Клиф да се изравни с него.

— Някакви проблеми? — тихо попита другият агент.

— Не, мина много гладко — отвърна Навет. — А при теб?

Клиф поклати глава.

— Нищо. Между другото той взе подкупа, но не обеща, че ще вземем животните по-бързо.

— Какво искаш с толкова малък подкуп — отвърна Навет и се усмихна на себе си.

Обидно малкият паричен подарък от помощника на търговеца на животни и това, че самият търговец не даде нищо, трябваше да подсилят внимателно изградения им образ на дребни риби, които се опитват набързо да спечелят, без да имат и най-малката представа, как се играе тази игра. Сред ботанците такъв образ им гарантираше превръщането в обект на тайна насмешка, презрение, изразено в задните стаички на канцелариите, и свършена липса на интерес от страна на властите.

А това означаваше, че когато дойдеше времето планетарният щит над древстранската част на Ботауи да бъде свален, той щеше да бъде свален.

— Видя ли някъде Хорвик или Пенсин? — попита Клиф. — Аз не успях.

— Не, не видях никого, но съм сигурен, че са влезли — отговори Навет. — Можем утре да посочим мястото на сбора, ако успеем бързо да намерим магазин.

— Взех списък на онези, дето се дават под наем — каза Клиф. — Повечето вървят с апартамент над тях.

— Чудесно. Довечера ще го прегледам и ще видя дали има нещо подходящо. Ако няма, сутринта ще идем в агенция за недвижими имоти.

Клиф се засмя тихо.

— Не се притеснявай... останаха ни достатъчно пари за подкупи.

— Да — каза Навет и се огледа.

Преди петнайсет години според слуховете подадена от ботанците информация бе отвела бунтовниците до Ендор и в крайна сметка бе довела до смъртта на император Палпатин и до унищожението на втората Звезда на смъртта. В годините след това ботанците се бяха замесили с организацията „Черно слънце“, унищожението на планината Тантис и още редица други удари срещу Империята.

Навет не знаеше в пълния му обхват плана, част от който бе и той. Но от всички светове, които върховният адмирал Траун би могъл да посочи, едва ли някое друго унищожение можеше да му донесе такова удовлетворение, както унищожението на Ботауи.

Двамата мъже стигнаха избрания хотел и потеглиха нагоре по стъпалата, когато един стар дроид се раздвижи до вратата.

— Добър вечер, драги господа — изхъхри той. — Да извикам ли носач?

— Не, ще се оправим — отговори Навет. — Няма смисъл да се харчат пари за дроид.

— Но, сър, услугата е безплатна — увери ги смутено дроидът.

В това време Клиф и Навет вече го бяха отминали. Двамата бутнаха вратата и влязоха във фоайето. Бяха единствените гости в хотела, които сами си носеха багажа, забеляза Навет.

Но това нямаше значение. Нека ботанците и изтънчените им гости хихикат зад гърба им, ако желаят. Когато от небето завали огън, смехът им ще премине в писъци на ужас.

И Навет щеше да се наслаждава на всеки миг от тях.

ГЛАВА 6

Беше петнайсетият ден, който Мара прекарваше сред мрака на нираванската пещера. Младата жена се събуди и откри, че най-сетне бе дошъл спасителят ѝ. Само дето беше друг, не онзи, когото очакваше.

„Мара!“

Тя се надигна рязко в спалния си чувал и инстинктивно премига в тъмнината, въпреки че в абсолютния мрак не можеше нищо да се види. Усещането, че някой я вика, бе безмълвно, но така ясно, сякаш изречено на глас. Тя се присегна със Силата... В този момент усещането за присъствието му стигна до нея. Присъствието и самоличността му. Беше Люк.

Настроението му се промени, нервната нотка на тревога, която се процеждаше, бързо се превърна в успокоение, когато почувства отговора ѝ и разбра, че е невредима. Нова отсянка на очакване обагри мислите му. Мара се съсредоточи и сетивно долови тъмнината, която го обгръщаше. Предположи, че Люк вече е в пещерата и вероятно напредва към нея. А това значеше, че предчувстването му за срещата бе малко прибързано. Едно бе да се открие пещерата и съвсем друго — да се намерят двамата сред множеството ѝ разклонения.

Но Люк вече бе премислил и това. Отговорът на неизречения ѝ въпрос представляваше нов прилив на увереност. Мара се намръщи, усещайки присъствието на други същества до него, които той, изглежда, следваше. Несъмнено минокоподобните същества, които я бяха внесли в пещерата, сега влизаха в ролята на негови водачи.

Мара завъртя глава към стените и тавана около себе си. Съществата бяха тук и безмълвно я наблюдаваха.

— Скайуокър идва — каза тя в тъмнината. — Доволни ли сте?

Доволни бяха. Въпреки неспособността да чуе думите им тя не можеше да сбърка вълната на възбуда, която ги разтърси.

— Много се радвам — добави Мара.

Изправи се и пипнешком стигна до подземния поток, който бълбукаше на няколко метра. Още в началото на пленничеството си

беше избрала това място, за да има вода наблизко. В последвалите дни се научи да стига до потока без фенерче.

При потока намери плоския камък, на който държеше шишенцето с хигиенизиращ разтвор от комплекта за оцеляване. След това съблече костюма си. Дрехата бе изработена от една от най-добрите фирми на пазара и бе стандартно облекло за екипажите от корабите на Карде. Костюмът се чистеше лесно от мръсотия и мазнина. За съжаление Мара не беше като него. Но щом щяха да ѝ идват гости, не беше зле да се приведе в приличен вид.

Потоъкът бе плитък, бързотечен и леденостуден. Наплиска се от глава до пети, като се опитваше да не трепери прекалено много. След това капна няколко капки от хигиенизиращия разтвор върху косата и кожата си, втри ги енергично и се топна в течния лед на потока, за да се изплакне. Беше готова. По течението на ручея духаше лек топъл ветрец. Мара изложи лицето си за няколко минути на вятъра, за да отстрани излишната вода, и изцеди косата си. След това отново облече костюма, събра нещата си и пое обратно към лагера.

Точно навреме. Още подреждаше раницата си, когато забеляза играещите върху стените и тавана отблясъци. Мара нави спалния си чувал и го прибра в раницата. След това седна на стола си — друг плосък отломък — и зачака.

Мина доста време преди в подскачащия сноп светлина най-сетне да се очертае силуетът на майстора джедай. В същия миг Мара проумя причината за бавното му придвижване. Люк бе натоварен с невероятно пълния комплект за оцеляване, който хората на Карде имаха навика да правят. До него трмаво, но смело се търкаляше на колесната си система астромеханичният му дроид Арту.

— Мара! — прокънтя в пещерата гласът на Скайуокър.

— Насам — отвърна тя, изправи се и махна с фенерчето си. — Не си бързал много, като гледам.

— Съжалявам — сухо отвърна той, закрачил към нея. — Не можам да намерим пиацата за въздушни шейни под наем и се наложи да вървим пеш. Изглеждаш добре.

— За сметка на това ти изглеждаш ужасно — срязва го тя и го изгледа критично. Якето му и костюмът под него бяха покрити с мръсотия и пот. На места платът бе скъсан. — Колко време вървя? Да не си обиколил половината планета?

— Не, изминах не повече от десет километра — отвърна Скайуокър, свали раницата от раменете си, остави я на земята и прокара ръка през косата си. — Но все през скали и пущинаци.

— И трънаци — добави Мара и махна към костюма му. — Искаш ли да се измиеш? Ей там има поток, в който засега все още не плават айсберги.

Дроидът изпиука.

— Може би по-късно — каза Люк. — Как се държаха с теб?

Мара сви рамене.

— Двойствено — отвърна тя. — Първо реших, че съм затворничка. Но те нямаха нищо против да се движа около мястото, на което се намирах, затова реших, че съм направила погрешен извод. От друга страна, обаче не ми позволяваха да се отдалечавам твърде много в нито една посока и още не са ми върнали лазерния меч и бластера.

— Бластера?

— Да, бластера — повтори Мара и вложи в гласа си известно раздражение. Чуждоземците бяха отнели двете ѝ основни оръжия, но бяха пропуснали малкия ѝ резервен бластер, който кротко се спотайваше в кобура под лявата ѝ китка. До момента не бе имала повод да го използва, но и не искаше Люк да съобщава за съществуването му. — И лазерния меч — допълни тя. — Така че засега не съм сигурна какво ми е положението.

— Да, моят комджайски водач ми каза, че си имала проблеми с комуникацията — отвърна Скайуокър. Явно се досети за укрития малък бластер. — Мисля, че са те довели тук, за да те спасят.

— Точно от това се страхувах — каза Мара и усети как страните ѝ пламнаха.

Надяваше се той да не забележи. Сякаш не ѝ стигаше, че трябваше някой да идва до вдън Непознатите райони, за да я спасява, след като си бе ударила главата в оня камък, ами и това трябваше да бъде Люк Скайуокър, майсторът джедай, който сигурно имаше хиляди други неща за вършене. Но пък и да я спасява импровизирана чуждоземна баваческа служба, също си бе позор.

— Не се тревожи — тихо каза Люк.

Мара се изчерви още по-силно.

— Стига, Скайуокър. Остави мислите ми на мира.

Тя усети собственото му притеснение от неволната асоциация.

— Извинявай — каза той. — Нямах това предвид. Казаха, че е трябвало да те спасят, защото са те гонили заплашващите от Високата кула.

Мара се намръщи, изведнъж забравила за притеснението си.

— Заплашващите от Високата кула ли?

— Така ги наричат комджайците — обясни Люк. — Казаха ми, че са същества, които приличат на нас и са съюзници на Империята.

— Страхотно — промърмори Мара.

През изтеклите няколко дни вниманието ѝ бе фокусирано изцяло върху оцеляването и изследването на заобикалящата я среда и причината, която я бе довела тук, някак се бе изплъзнала от съзнанието ѝ. Но сега изведнъж се завърна: мистериозният космически кораб, който двамата с Люк бяха зърнали да се спотайва около базата на пиратите Каврилу и който по-късно бе прелетял край личния звезден разрушител на Бустър Терик. Чуждоземни същества и чуждоземни технологии, но с доловимо имперско влияние във формата.

— Значи сме били прави — каза тя. — Търсили са имперски сили при базата на Каврилу.

— Така изглежда — отвърна Люк. — Но не забравяй, че разполагаме само с думите на ком джа. Ще трябва лично да проверим.

— Хм. Значи могат да говорят с теб, така ли?

— Да, чрез Силата — майсторът джедай направи пауза. Погледът му беше леко разсеян, сякаш той слушаше далечен звук. Мара също се присегна със Силата, но освен обичайното цвъртене на съществата долови неясен ропот. — Не можеш ли да ги чуеш?

— Не достатъчно, за да разбирам — призна Мара. Мисълта я раздразни почти толкова, колкото и това, че я бе спасил той. — Какво казват?

— Нищо особено засега — отвърна Люк. — Чакаат да дойде договарящ. От предишния си разговор с друга група, която се казва ком кае, останах с впечатлението, че тук така наричат водача или говорителя си.

— Аха! — Мара се свъси, когато през ропота премина вълна на недоволство. — Имам смътното усещане, че не харесват особено ком кае.

— Да — отвърна Скайуокър. Гласът му прозвуча малко смутено. — Всъщност може да се окаже, че вината за това е частично моя.

Според мен са недоволни, че доведох един от ком кае с мен.

— Това едва ли е най-дипломатичното нещо, което си могъл да направиш.

— Той ме доведе до пещерата — възрази майсторът джедай. — Искаше да влезе и да те види. Реших, че го заслужава. А и това, което става, вероятно засяга и двете групи.

— Възможно е — Мара се огледа. — Къде е този твой водач?

— Някъде горе — отвърна Люк и напосоки освети тавана на пещерата с фенерчето си. Всеки от минокоподобните комджайци, който попадеше в лъча, се дърпаше встрани.

Един обаче остана. Бе сякаш по-дребен от другите. Кожата му бе с по-различен оттенък в сравнение с другите, които се бяха скупчили около него, нехайно захванали се за процепите и издатините в тавана. За разлика от тях този се бе изправил непохватно на една издадена част от стената.

— Този ли е? — попита Мара.

— Да — отвърна Скайуокър. Той задържа светлината за момент върху комкаеца, след това отново насочи лъча към пода на пещерата. — Казва се Дете на ветровете.

Мара кимна. Тя си спомни за полета през каньона и за множеството пещери, които бе видяла по стените му.

— Да разбирам ли, че комкаците обитават скали?

— Гнездото му се намира на скала — отвърна Люк. — Освен това баща му е договарящ.

— Високопоставени приятели, а! Това може да е от полза.

— Не съм сигурен, че думата „приятели“ е на място — сухо каза джедаят. — Изглежда, са отмъкнали зад гърба ми изстребителя. Дете на ветровете или не може, или не иска да ми каже къде са го скрили. Трябва да са били много, за да го преместят.

— Бъди сигурен, че са били много — увери го Мара с гримаса. — Знам го от опит. Комджайците направиха същото с моя „Защитник“. Внесоха го в пещерата и го оставиха някъде. Изглежда, имат повече общо с комкаците, отколкото им се иска.

— Всъщност твоят „Защитник“ не е много далеч — каза Люк. — С Арту го видяхме, когато идвахме. Той го прегледа набързо. Не е повреден.

— Това е чудесно — отвърна Мара. Малка тежест се смъкна от раменете ѝ. „Защитник“ може и да не беше в състояние да я откара до дома, но без него не можеше дори да се отлепи от тук. — Като имам предвид през какво е минал Карде, за да се сдобие с него, ще ме убие, ако го изгубя. Той кога ще дойде с подкрепление?

Люк трепна.

— Ами... ако трябва да бъда откровен... казах му да не изпраща никой.

Мара усети, че устата ѝ пресъхва.

— Така ли си му казал? — попита тя, опитвайки се да запази гласа си спокоен. Ако Люк отново започваше да се връща към старите си джедайски привычки... — Нали не си въобразяваш, че двамата ще имаме голямо предимство, ако се опитаме да превземем крепост, пълна с неизвестни неприятели?

— Изобщо не съм мислил да превземам крепостта — възрази той. — Просто реших, че няма да е добре в Нираван да нахлуе многочислена бойна сила. А и не знаехме какво е положението ти.

— Имаш право — съгласи се Мара. Топката, в която се бе превърнал стомахът ѝ, се поотпусна. — Значи във външната система едва ли те очаква звезден кръстосвач?

— Съмнявам се, че Новата република може да отдели дори и въоръжен транспортен кораб — отвърна Скайуокър. Лицето му доби сурово изражение. — Нещата вървят доста зле.

— Каамас и Ботауи, нали?

— Каамас и Ботауи и още хиляди други светове, които използват унищожението на Каамас като извинение, за да разчистят старите си сметки със съседите — допълни той. — Честно казано, започвам да се чудя дали изобщо е възможно да се сложи край на това.

— Ободряваща мисъл — тихо каза Мара. — Хайде да се оправяме с проблемите един по един, какво ще кажеш? Да започнем с проверката, дали тези заплашващи са същите, които търсим. С Фаун смятаме, че видяхме един от чуждоземните кораби да навлиза в системата, когато излязохме от хиперпространството, но беше твърде далеч, за да бъдем сигурни.

— О, същите са — увери я Люк. — Два от тях ме ескортираха до планетата и след това се опитаха да ме свалят.

Мара направи гримаса.

— Мисля, че това ясно показва на чия страна са.

— Не е задължително — възрази той. — Или поне не е задължително да остане така. Може да успеем да ги убедим... Чакай малко. Договарящият дойде.

Мара кимна. Вече бе усетила очакването.

— Ще се наложи да ми превеждаш — каза тя на Люк. — Хубаво би било да можем да ги чувам сама.

— Е, да, щеше да е по-лесно — съгласи се той. Челото му се сбърчи в размисъл. — Да опитаме... дай си ръката.

— Да ти дам ръката си? — повтори Мара, свъси се и протегна лявата си длан към него.

— Аз усещам тях — обясни майсторът джедай и здраво хвана ръката ѝ, — а ние се усещаме един друг. Ако можем да усилим достатъчно връзката...

— Да опитаме — съгласи се Мара и се присегна със Силата.

Гласовете на чуждоземните същества сега наистина бяха по-ясни. Сред ропота се долавяше едва доловим шепот. Тя се присегна по-съсредоточено със Силата и се намръщи от усилието.

— Да опитаме така — каза Люк и се приближи към нея, обръщайки се с лице в същата посока, в която гледаше и тя.

Прехвърли дланта ѝ от дясната в лявата си ръка, след това обви с дясната раменете ѝ и се приведе, за да докосне страната ѝ с неговата.

В този миг сякаш някой настрои развален радиоприемник. Смътните звуци и чувства, които бе долавяла през последните две седмици, изведнъж станаха ясни и отчетливи.

— ...Договарящият за това гнездо на ком джа — потекоха думите през главата ѝ. — Известен съм като Гълтача на огнени трески, ком джа се радват, че най-сетне дойдохте.

— И ние се радваме се, че сме тук — тържествено отвърна майсторът джедай. — Аз съм Люк Скайуокър, както вече вероятно знаете. Това е моята приятелка и съюзничка Мара.

Вълна от емоции заля каменната зала.

— Защо си я довел при нас майстор Скай Уокър? — попита Гълтача на огнените трески с внезапна предпазливост в гласа.

Люк се намръщи.

— Не съм я довел. Тя сама дойде. Защо?

— Не обърна ли внимание на съобщението ни за тази Мара Джейд? — попита Гълтача на огнени трески. — Със сигурност трябва да си го получил.

— Не съм получавал никакви съобщения от вас — отвърна Люк. — Къде и кога е било изпратено?

— Не разбирам — каза договарящият за гнездото на комджайците. Гласът му прозвуча още по-предпазливо. — Какво имаш предвид с „никакви съобщения“?

— Имам предвид никакви съобщения — отвърна Скайуокър. — Не бях чувал за вас и за вашия свят, докато не научих от приятелите на Мара за залавянето ѝ.

— Но съобщението беше предадено — настоя Гълтача на огнените трески. — Договарящият на ком кае ни обеща... — той не довърши. Крилата му изпърхаха заплашително. — Ти, комкаец! — заповеднически каза той. — Стани и говори в защита на гнездото си!

В онази част на стената, където седеше Дете на ветровете, настъпи внезапно оживление. Мара насочи лъча на фенерчето си тъкмо когато малкият комкаец полетя към пода, за да избегне тримата комджайци, които се спуснаха към него. Те промениха посоката си. Дете на ветровете също промени своята и се стрелна към широка цепнатина близо до тавана в противоположната стена.

— Оставете го на мира! — извика Люк. — Той е дете!

— Той е комкаец — възрази договарящият в момента, когато Дете на ветровете влетя в пролуката. — Носи отговорност за предателствата на гнездото си.

Скайуокър пусна ръката на Мара и направи широка крачка встрани от нея.

— Няма да позволя да му сторите нищо — каза той с властен глас. Съскането на лазерния му меч и ярката зелена светлина, която проряза мрака, подчертаха думите му. — Оставете го на мира. Аз ще го разпитам!

Според опита на Мара джедай с активиран лазерен меч обикновено спираше разумните същества за известно време и ги караше да се позамислят. Комджайците или не го разбраха, или не се интересуваха, или решиха, че петте метра вертикално пространство ще са достатъчни, за да ги предпазят от трептящия под тях лъч. На зелената светлина Мара виждаше как Дете на ветровете се опитва да се

завре колкото може по-навътре в тясната пролука. Ноктите му безрезултатно замахваха към тримата комджайци, които пърхаха около него. Понеже Люк вече не беше до нея, Мара по-скоро усети заповедта, дадена от Гълтача на огнени трески. Още една група комджайци се отделиха от тавана и се присъединиха към първата.

И Мара реши, че е време да напомни на чуждоземците с кого си имаха работа. Тя прехвърли фенерчето в лявата си ръка, с дясната извади резервния бластер от кобура под лявата си китка и изстреля три безупречно насочени заряда към процепа, в който си криеше Дете на ветровете. Сепнати, комджайците се разлетяха с цвъртене. Пърхането на крилата им изпълни въздуха за миг, след което те накацаха по тавана далеч от скривалището на малкия комкаец. Мара долови още една заповед, дадена от договарящия, и в пещерата настъпи напрегната тишина.

— Само преди минута го нарекохте майстор — извика Мара към съществата. — Не е ли редно да почитате майсторите джедаи?

Поток от полудуми нахлу в главата ѝ.

— Преведи ми какво казаха — тихо помоли Мара Люк.

— Че нямаш право да говориш така на договарящия на ком джа — отвърна Скайуокър, прехвърли меча в лявата си ръка и се върна при Мара. Без да изпуска от очи тавана на пещерата, той отново обви с ръка раменете ѝ и доближи буза до нейната...

— ...Въпреки че сега сте скупчени сред ронещите се скали — продължи гласът на Гълтача на огнени трески. — Отричаш ли, че си същата Джейд на Мара, която веднъж: дойде тук с гнездящите за Империята.

Ръката, която обгръщаше раменете ѝ, леко се стегна.

— Какво искаш да кажеш? — попита джедаят.

— Във Високата кула вдигнаха голям шум и врява за това същество — мрачно отвърна договарящият. — Може би доверието ни към теб стои на ръба на ронещите се скали, майстор Скайуокър?

— А може би ронещите се скали са само в мислите ви — възрази Мара, преди Люк да свари да отговори. — Ако някакви съюзници на Империята приказват за мен, то е, защото съм сред първите в списъка на враговете, които особено силно искат да унищожат. Или не сте си направили труда да изслушате целия разговор?

Гълтача на огнени трески изпърха с криле, но този път в жеста му се долавяше нотка на неувереност.

— Езикът им не се разбира лесно — призна той. — Но пък веднъж: вече бяхме предадени от ком кае и не искаме да прибавяме ново предателство. Майстор Скайуокър, ти каза, че ще накараш комкаеца да говори в защита на гнездото си?

— Казах, че ще го разпитам — меко го поправи Люк и деактивира лазерния си меч. — Дете на ветровете, ела тук.

Малкият комкаец се поколеба за миг. След това излезе от дъното на процепа, в който се криеше, полетя надолу като камък и кацна в краката на Люк.

— Тук съм, джедай Скай Уокър — каза той, не преставайки да се озърта към тавана.

— Гнездото ти получавало ли е съобщения за мен или за Новата република от това гнездо на ком джа? — попита Люк.

— Вашият договарящ обещавал ли е на Гълтача на огнени трески гнездото ви да го предаде?

Дете на ветровете кръстоса криле над главата си. През тялото му премина силна нервна тръпка.

— Не е моя работа да говоря от името на гнездото си — отвърна той. — Ловеца на ветрове...

— Ловеца на ветрове не е тук — рязко го прекъсна договарящият от гнездото на комджайците — Ще отговориш ли на въпроса?.

Дете на ветровете вдигна криле над главата си и се сви под тях.

— Така е — неохотно призна то.

— Чудесно! — измърмори Мара. — Трябваше да знаем за това място от години.

— Навярно — съгласи се Люк с нея. — Защо не сте предали съобщенията, Дете на ветровете?

— Ловеца на ветрове реши, че няма да е безопасно — отвърна то. — Някой от комкаците трябваше да се прикрепят към една от летателните машини на заплашващите и да се подложат на дългото пътуване през тъмнината и студа, преди да стигне до вас.

— Това не е причина да не изпълните поетите задължения — презрително каза Гълтача на огнени трески. — Комкайците са летели през тъмнината много пъти или поне така твърдят. Признай, че от страх и малодушие сте извършили предателството.

— Вие, комджайците, сте в безопасност в пещерите си — отвърна Дете на ветровете. — Ние живеем в откритите пространства.

— Да не искаш да кажеш, че заплашващите не представляват опасност за нас? — попита Гълтача на огнени трески и изпърха с криле.

— Заплашващите идват ли в пещерите ви да дирят отмъщение? — възрази младият комкаец. — Тяхното отмъщение ще падне изцяло и само върху ком кае.

— Не рискуваха ли комджайците първи живота си, за да изучат плановете на заплашващите? Комджайците не продължават ли и сега да поемат такива рискове? Не научиха ли комджайците нещо ценно? Не взехте ли вие приятелката и съюзничка на джедай Скай Уокър за една от заплашващите!

— Стига! — извика Люк. — Каквото и да е станало, вече е минало. Няма да постигнете нищо, като си прехвърляте вината. Добре. Значи съобщенията не са били предадени. Но сега сме тук и сме готови да ви помогнем.

— Въпросът е — добави Мара — дали заслужавате помощта ни.

Люк се извърна и я изгледа свъсено:

— Моля?...

— Тихо — прошепна тя. — Довери ми се. Е, Гълтачо на огнени трески?

Отново настъпи неловко мълчание.

— Страхуваме се от заплашващите — с неохота призна Договарящият. — ком джа и ком кае живеят в страх от тях. Би ни се искало с ваша помощ да огожим край на този страх.

— Да, разбираме желанията ви — каза Мара. — Но не е това въпросът. Въпросът е дали заслужавате помощта ни. И ако е така, как ще го докажете?

— Какво доказателство искате!

— Като начало искаме съдействието ви, за да влезем във Високата кула — отговори Мара. — Предполагам, че по някакъв начин вашите влизат отнякъде в пещерната система. Ще ни трябва водачи до входа. След това ще са ни нужни няколко души, които да отвлекат вниманието на заплашващите или да разузнаят терена.

Договарящият изпърха с крила.

— Желанието ви поставя това гнездо в опасност.

— Желанието ви поставя нас в опасност — възрази тя. — Бихте ли предпочели да се откажем от всичко и да си тръгнем веднага?

Последва твърде бърз или твърде сложен разговор, за да го разбере.

— Надявам се, знаеш какво правиш — измърмори Люк.

— Във всеки случай ще ни трябват водачи — отвърна Мара.

— И преди съм имала работа с такива култури. Този, когото тук наричат договарящ, трябва да се пазари с нас. Не можеш да приемеш безвъзмездно да направиш нещо за тях и да се надяваш да ти отговорят подобаващо. Стават подозрителни.

Дете на ветровете се раздвижи до Люк.

— Какво ще правиш сега с мен, джедай Скай Уокър? — попита то.

— Не се притеснявай — отвърна Люк. — Ще излезеш от тук.

— Не мога да се върна — тръсна криле комкаецът.

Скайуокър се смръщи.

— Защо?

— Няма да ме приемат — отговори Дете на ветровете. — Не се подчиних на заповед на договарящия на ком кае и няма да ме пуснат да се върна в гнездото.

Люк наведе глава на една страна.

— Няма да те пуснат да се върнеш? — многозначително попита той. — Или няма да те пуснат да се върнеш без наказание?

— Предпочитам да дойда с вас във Високата кула — отвърна малкият. — Ако мога лично да видя опасностите, които идват от заплашващите, ще ги разбера по-добре. Може би ще успея да убедя и други комкайци да ви помогнат.

— Както казах, пазарлък — процеди през зъби Мара.

— Да, започвам да разбирам — каза Скайуокър със същия тон. — Оценявам предложението ти, Дете на ветровете, но трябва да си наясно, че по всяка вероятност ще бъде много опасно.

— Машината ви ще дойде ли с вас!

Мара погледна към астромеханичния дроид, който кротко стоеше настрана и говореше сам със себе си.

— Уместен въпрос — съгласи се тя. — Той определено ще ни забави.

— Така е, но ако искаме да имаме някакъв шанс за достъп до компютърната система на Високата кула, ще ни трябва — отбеляза Люк.

— Ако изобщо успее да направи връзка с мрежата им — добави Мара. — Нали не си забравил, че те са чуждоземци?

— Знаем, че използват имперска технология за космическите си кораби — напомни ѝ той. — Много е вероятно да имат най-малко два от нашите компютри.

— Ако машината ви пътува с вас, защо аз да не мога? — обади се Дете на ветровете. — Щом излезем на открито, ще свърша повече работа от тези пещерняци.

— Само дете не знаеш нищо за Високата кула — отвърна Люк. — Освен това, като се има предвид враждата между двете ви гнезда, не мисля, че Гълтача на огнените трески ще се съгласи да се мотаеш из неговата територия.

Дете на ветровете изпърха с криле.

— Може би е време тази вражда да приключи — каза то надменно. — Може би е време един смел и почтен комкаец да излезе напред и да спои ронещите се скали под ноктите ни.

Люк и Мара се спогледаха.

— Ти ли? — попита Скайуокър.

— Съмняваш ли се в искреността ми? — отвърна Дете на ветровете. — Та аз се възпротивих срещу договарящия за собственото си гнездо, за да ви доведе дотук.

— Не се съмняваме в искреността ти — увери го джедаят.

— Съмняваме се във... ами...

— Възрастта ми — довърши докачено малкият комкаец.

— Не вярвате, че дете, което още носи името на баща си, може да извърши велики дела.

Изведнъж Мара забеляза, че обсъждането на тавана е свършило. Гълтача на огнени трески и другите комджайци внимателно слушаха разговора, който се водеше под тях. И тогава ѝ хрумна, че ако тръгнат с член на враждуващо гнездо, когото и да изпрати Гълтача на огнени трески, то той ще се постарее два пъти повече, за да покаже колко полезни са комджайците.

— Не, не се съмняваме във възрастта ти — отвърна тя на Дете на ветровете. — Аз самата бях дете, когато отидох на първата си мисия за

Империята. Люк не беше много по-голям, когато започна да лети с бойците на Бунтовническия съюз.

Тя усети как Скайуокър се намръщи, но, изглежда, разбра намека в гласа ѝ, защото само кимна в знак на съгласие.

— Права е — каза той на комкаеца. — Понякога желанието да успееш и да научиш повече е по-важно от опита и възрастта.

— Под „желание да научиш“ се разбира да се подчиняваш на заповеди — строго добави Мара. — Ако някой от нас ти каже да спреш, да се дръпнеш или да се скриеш, изпълняваш и задаваш въпросите си после. Ясно ли е?

— Ще се подчинявам, без да задавам въпроси — каза Дете на ветровете. Този път младежкият патос в гласа му беше безпределен. — Няма да съжалявате.

Люк погледна към комджайците.

— Комкайците ни предоставиха услугите на детето на договарящия за гнездото им — каза той. — Какво ще предложат комджайците като доказателство за полезността си?

— За комджайците наистина ще бъде трудно да предложат нещо също толкова ценно — отвърна Гълтача на огнени трески. В думите му се долови лек сарказъм. — Все пак можем да опитаме — той безмълвно изпърха с крила. Веднага трима комджайци кацнаха на камъните пред Люк и Мара. — Режещия камъни, Спазващия думата си и Строящия с лозници устояха на опасностите на пещерите, за да влязат във Високата кула. Те ще ви отвеждат и ще ви пазят от опасностите на пещерите.

— Благодаря ви — каза Люк и сведе глава. — Явно комджайците наистина заслужават помощта ни.

— Комджайците се радват, че получиха такава оценка — отвърна Гълтача на огнени трески. — Пътят е дълъг и за същества, които не летят, ще отнеме няколко слънчеви цикъла. Когато стигнете мястото и сте готови да влезете, изпратете съобщение и други ловци на ком джа ще дойдат, за да бъдат стражи.

— Това ще ни помогне много — каза Скайуокър. — Отново ви благодаря.

— А аз си искам бластера и лазерния меч — обади се Мара.

— Ще ти бъдат върнати веднага — обеща Гълтача на огнени трески. — Ще говорим пак, майстор Скайуокър. Довиждане.

Той се спусна от тавана и потъна в мрака извън светлината на фенерчетата им, последван от останалите комджайци. Минута покъсно от чуждоземците в пещерата останаха само Дете на ветровете и тримата водачи.

— Добре стана — каза Мара.

— Наистина добре — съгласи се Люк. — Ще си взема всичко назад.

— Какво ще си вземеш?

— Всички съмнения, които изпитвах — поясни той. — Беше блестяща. Кога ще си готова да тръгваме?

— Готова съм — отвърна тя и го огледа критично. — Нали през последните две седмици седях тук и нямаше какво друго да правя, освен да броя камъните. Въпросът е дали ти си готов да тръгнеш, или искаш първо да си починеш няколко часа.

Дроидът изчурулика прочувствено до тях.

— Мисля, че Арту гласува за почивка — каза Люк с усмивка, която не се задържа дълго на устните му. — Но аз смятам, че е добре да тръгнем възможно най-скоро. Чу какво каза договарящият. Чака ни дълъг път.

— А ти имаш да правиш хиляди други неща у дома — каза Мара и изпита нов прилив на вина.

— Не съм казвал такова нещо — меко отвърна Скайуокър.

— Това означава ли, че не е истина — попита тя. — Виж, ако искаш да си тръгнеш, сигурна съм, че комджайците...

— Не — веднага отвърна той.

— Някой те настъпи по мазола ли? — попита Мара и го изгледа с любопитство.

Изражението му остана безстрастно.

— Трябва да съм тук — тихо отвърна Люк. — Не ме питай защо.

Известно време двамата се гледаха. Мара се присегна със Силата, но чувствата му не говореха повече от лицето.

— Добре — най-сетне каза тя. — Само да си взема раницата. Карде едва ли се е сетил да изпрати резервно фенерче по теб.

— Изпрати три — отвърна Люк, клекна до раницата и извади трите фенерчета от страничния джоб. — А и трябва да напълня шишетата с вода, преди да тръгнем. Нали наблизо имало поток.

— Ей там е — махна Мара и клекна до раницата си. — Чакай малко. Ще ти го покажа.

„Не, няма да попитам — реши тя, докато обезопасяваше раницата си. — Сега не. Но ще намеря начин по-късно.“

Защото, за каквото и да ставаше дума, то тревожеше Люк. А всичко, което тревожеше един рицар джедай, заслужаваше най-дълбоко внимание.

— Хайде — каза тя, изправи се и метна раницата през рамо. — Върви след мен. И внимавай къде стъпваш.

ГЛАВА 7

— Ето го — каза Хан и кимна към малката синьо-зелена планета, чиято полусфера блестеше като бижу върху чернотата на космоса от другата страна на илюминатора на пилотската кабина на „Хилядолетен сокол“. — Малък Пакрик. Харесва ли ти?

— Прекрасно е — отвърна Лея, съзерцавайки красивата планета, която започваше да изпълва илюминатора. — Ваканция. Истинска ваканция. Без Корускант, без политика, без проблеми заради Каамас, етиката и справедливостта, без стари отмъщения и тайни войни. Дори без деца, дроиди и наблюдателни ногри, които очакват заповедите ѝ. Само тя, Хан и тишината. — Нали каза, че има само ферми и гори?

— Да — потвърди той. — Ще отидем навсякъде. Сакисак се обади, докато ти беше на церемонията по закриването на конференцията, и каза, че в края на една гора са намерили малка хубава странноприемница, която държат семейство фермери.

— Звучи фантастично — замечтано отвърна Лея. — Оплака ли ти се, задето с Баркимк е трябвало да ни чакат на космодрума?

— Не са доволни, че се наложи да ни оставят сами — каза Хан и сви рамене. — Особено след бунта на Ботауи. Но те са научени да се подчиняват на заповеди — усмихна се той. — Мисля, че му стана малко по-леко, след като му казах, че имаме фалшиви документи за самоличност.

Лея премига изненадано.

— Какво?

— Да... не ти ли казах? — невинно попита съпругът ѝ. — Взех стари фалшиви контрабандистки документи за самоличност, за да се регистрираме в странноприемницата.

Жена му го погледна с един от много търпеливите погледи, които имаше в репертоара си.

— Хан, знаеш, че не бива.

— Разбира се, че бива — отвърна той, както винаги пренебрегвайки погледа ѝ. — Освен това аз уреждам всичко, нали

така?

— Не си спомням нарушаването на закона да е влизало в програмата — възрази Лея. Но вече започваше да се успокоява и с изненада установи, че мисълта за фалшивите документи не смущава съвестта ѝ. В светлината на някои неща, които бе правила в живота си — например открита и активна бунтовническа дейност срещу законно избрано правителство, — това едва ли беше нещо, което можеше да я притесни.

— Нямахте да ти се размине, ако Трипио беше с нас.

— О, нямахте да ми се размине поне едно четене на морал!

— възкликна съпругът ѝ.

— Е, Хан, признай си, че и на теб ти липсва!

— Не ми липсва — възрази той. — Просто... няма значение.

— Какво няма значение?

Хан отново направи физиономия.

— Като си мисля за Трипио, се сецам за Карде, а хрумването да тръгне за Външния ръб с тази Шада Дукал продължава да не ми харесва. Знам, че не долови никаква злонамереност у нея, когато бяхме в апартамента в Планинската кула, но все пак смятам, че си взехме белята.

Лея въздъхна. Шада Дукал, бивша телохранителка на контрабандисткия шеф Мазик, която сякаш между другото премина през охранителите им ногри, пазещи апартамента им край планините Менарай, и се самопокани на тайния им съвет с Карде и Ландо. Дали беше потенциален силен съюзник? Или също толкова силен потенциален смъртен враг?

— И на мен не ми допадна особено — каза тя. — Но Карде е голямо момче. Идеята да я вземе беше негова. Между другото свърза ли се с Мазик, за да го питаш за нея?

Хан поклати глава.

— В покрайнините се разпространява новината, че искам да говоря с него, но докато тръгнахме от Голям Пакрик, не беше дошъл отговор. Разбира се, ако е дошъл, ще трябва да чака, докато се върнем.

Лея вдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че не си казал дори на приятелите ти контрабандисти, че сме на Малък Пакрик? Този път наистина си решил да си починем.

— И то добре — тихо отвърна той.

В пилотската кабина на „Хилядолетен сокол“ се възцари тишина. Лея наблюдаваше как Малък Пакрик се приближава към тях, и се опитваше да възвърне настроението си, на което се радваше, преди да бяха споменали Мазик и Шада. Но поради някаква причина не успяваше. Тя се присегна със Силата, опитвайки се да успокои мислите и чувствата си... Уредът за разстоянията на контролното табло предупредително зазвъня.

— Ненормални пилоти! — измърмори Хан. — Какво си въобразяват, по дяволите?

И тогава внезапно, като плесница през лицето, Лея осъзна какво става.

— Хан, внимавай! — извика тя.

Той реагира мигновено. Старите контрабандистки рефлексии в съчетание с непрекословната вяра в джедайските способности на жена му изпратиха „Хилядолетен сокол“ в рязък вираж... Точно когато два лазерни изстрела пресякоха пространството под тях.

— Дефлекторните щитове! — извика Хан, прекрати виража и навлезе в плавен завой.

Лея вече бе натиснала бутона на щитовете.

— Включени са — отвърна тя, активира оръжейната конзола и хвърли бърз поглед върху задните екрани. Виждаха се три малки кораба с размера на изстребители. Те отново стреляха и се втурнаха след „Хилядолетен сокол“ в отговор на маневрите му. И трите машини бяха без идентификация. — Това част от забавата ли е?

— Не е в моята програма — отвърна Хан. — Благодаря за предупреждението.

— Замалко нямаше да го получиш — призна си жена му и произведе лазерен залп с горната батарея на „Хилядолетен сокол“. Всичките изстрели пропуснаха целите си. — Мислех, че ме притеснява мисълта за Карде и Шада.

— Е, по-добре е да започнеш да се притесняваш за нас — каза Хан и завъртя спираловидно кораба. — Които и да са, си ги бива.

— Не исках да чуя това — каза Лея и включи интеркома.

— Трябва да поискаме помощ от отбраната на Малък Пакрик — ала нападателите им бяха непосредствено пред тях. — Заглушават

предавателите ни — мрачно каза тя на съпруга си. — Дори частните честоти на Новата република.

— Както казах, бива си ги — процеди през зъби мъжът ѝ и направи още един рязък вираж. — Забеляза ли, че изчакаха да се приближим достатъчно до планетата, за да не можем да включим на светлинна скорост?

Покрай тях отново засвяткаха лазерни изстрели, този път от още по-близо. В отговор Лея изстреля още един залп и отново нито един от изстрелите не улучи целите.

— Маневрени се — каза тя.

— Виждам — отвърна Хан. — Качвам се при оръдието. Пригответи се да поемеш управлението.

Лея трепна. Горещо между него и лазерните изстрели щеше да стои единствено защитата на дефлекторните щитове на „Хилядолетен сокол“ и неколкосантиметровата прозрачна стомана на илюминатора... Но беше прав. Един от двамата трябваше да отиде. И въпреки джедайските си умения тя не беше толкова добър стрелец, колкото той.

— Готова съм — каза Лея и хвана щурвала на втория пилот. Сега единственият начин да го предпази бе да не допусне лазерите да ги ударят. — Някакви предложения за стратегията?

— Просто стой извън обхвата им — отговори Хан и натисна малко по-силно щурвала си. Почти неохотно „Хилядолетен сокол“ излезе от лупинга. — Поемай! — каза той, прехвърли управлението към конзолата на втория пилот и едновременно с това стана от собственото си кресло. — Пое ли?

— Да — отвърна съпругата му. — Внимавай!

— Добре — отвърна той и изскочи от пилотската кабина.

Лея му даде пет секунди, за да изкачи стълбата до оръдието. След това изпълни маневра, предназначена да заблуди противниците им. Но преследвачите им бяха твърде умни, за да се излъжат толкова лесно. Един поглед към задните екрани ѝ показа, че са по петите на „Хилядолетен сокол“ като изгладнели миноци. В следващия момент корабът бе засипан от още една канонада. Този път няколко изстрела улучиха дефлекторните щитове на товарния кораб.

— Горещо съм — разнесе се гласът на Хан по интеркома. — Как си?

— Не толкова добре, колкото ми се иска — отвърна Лея. — Мисля, че влязоха в обхват.

— Забелязах — сухо отвърна той. — Няма нищо. Старото корито ще издържи. Задръж ги още няколко секунди.

— Ще опитам — каза жена му и направи поредната главозамайваща маневра за измъкване от огневия обхват на противника.

В това време се опита да измисли някаква по-действена тактика от простото бягство от обстрела. Но разполагаше с твърде малко възможности. Единствените пътници и членове на екипажа на „Хилядолетен сокол“ в момента бяха двамата с Хан. Нападателят бяха отрязали пътя им назад, а дискът на Малък Пакрик изпълваше все по-голяма част от космическото пространство над тях и препречваше пътя им напред.

Малък Пакрик...

— Хан, ще слезем на планетата — каза тя по интеркома. — Въпреки че ни заглушават, ако се приближим достатъчно, някой трябва да забележи какво става, и да обяви тревога.

— Добра идея — каза той. — Но внимавай! И те, както и ние, не са пригодени за маневри в атмосферата. Ха!

— Какво?

— Уцелих един. Не го забавих, но мисля, че извадих от строя щита му. Размърдай старото корито!

Смъртоносната игра продължи. Лея включи подсветлинните двигатели на „Хилядолетен сокол“ и пое към Малък Пакрик. Дъждът от лазерни изстрели продължи. Повечето пропускаха целта си, но много от тях представляваха съвсем реална заплаха. Червените индикатори на контролното табло вече надвишаваха по брой зелените, а всеки изстрел увеличаваше броя им. Неканен в главата ѝ възкръсна споменът за първото ѝ пътуване с „Хилядолетен сокол“, когато бягаха от Звездата на смъртта, пробивайки си път през кордона имперски изстребители. Но тогава с тях бяха Люк, Чуй, Трипио и Арту. А и „Хилядолетен сокол“ не бе толкова стар и чувствителен както сега. Освен това Вейдър и Таркин всъщност искаха те да избягат...

Внезапен ярък взрив над главата ѝ прогони спомена.

— Хан!

— Ударих го! — тържествуващо се разнесе гласът на съпруга ѝ по интеркома. — Един е свален, остават още два. Соколът държи ли се?

Лея хвърли бърз поглед към контролното табло.

— Да, едва. Загубихме стабилизатора на йонния поток и разполагаме с по-малко от половината мощност на подсветлинните двигатели. Още един точен изстрел, и ще загубим и задния дефлекторен щит.

Хан изсумтя.

— Като че е време да предприемем нещо. Правила ли си контрабандистко обръщане?

— Веднъж-дваж — предпазливо отвърна Лея. — Но вече опитах подобна маневра и не ни свърши много работа. Сигурно знаят за контрабандистките обръщания.

— Да, но няма да го направиш, както очакват — поясни Хан. — Ще завъртиш Сокола, все едно смяташ да спреш рязко. Вместо това ще продължиш да се въртиш, докато носът отново не се обърне към планетата. Тогава натискаш газта докрай. Това трябва да ги изненада.

— А ако не ги изненада?

— Чакай! Не съм свършил — отвърна мъжът й. — Даваш им няколко секунди и те да натиснат газта, за да ни настигнат, и тогава правиш чисто контрабандистко обръщане. С малко късмет ще прелетят покрай нас.

— Или ще се забият право в нас — Лея направи гримаса. — Готов ли си?

— Да. Давай!

— Започвам.

Тя стисна зъби, отпусна тягата на двигателите на „Хилядолетен сокол“ и рязко завъртя щурвала. Звездите се завъртяха главозамайващо пред очите й. Лея мярна двата изстребителя, които спряха рязко, за да не подминат жертвата си... слънцето на Малък Пакрик отново се появи в илюминатора пред нея... и тя подаде пълна мощност към двигателите. Ускорението я притисна към седалката.

— Хан?

— Идеално — отвърна той с мрачно задоволство. — Можеш ли да ускориш още?

— Съжалявам. Толкова — каза Лея и пройери екраните.

— Добре. Ще свърши работа — увери я той. — Пригответи се... за контрабандистко обръщане... сега.

Съпругата му събра сили, отне мощността от двигателите и отново завъртя „Хилядолетен сокол“. Нападателят отново се появи в илюминатора пред нея, но този път бяха много по-близо, а светлините на двигателите им ясно издаваха пълната им тяга. Тя прекъсна въртенето и подаде мощност.

Нападателят опитаха. Наистина опитаха. Но въпреки по-малкия си размер имаха доста сериозна инерция и с мощността, която вече бяха вложили, бе невъзможно да спрат. Лея усети объркването и безсилния им гняв, докато прелитаха над „Хилядолетен сокол“.

Или по-точно, докато прелиташе над „Хилядолетен сокол“. Сътресението от удара отхвърли Лея от креслото ѝ. Ужасният стържещ звук, който се разнесе откъм кърмата, изпълни главата ѝ.

— Лея! — прозвуча гласът на Хан. Към ехтящия звук се присъедини звънът от десетина активирани аларми. — Лея!

— Добре съм — извика в отговор тя. — Хан, удариха ни!

— Разгерметизирани ли сме?

— Не... не знам — заекна жена му и премигвайки, затърси съответния индикатор. Нещо пречеше на зрението ѝ. Тя изтри очи с опакото на ръката си. — Не... корпусът е цял. Но двигателят...

— Веднага идвам — прекъсна я Хан.

С крайчеца на едното око Лея зърна ярка светлина и множество цветове. Тя вдигна поглед от уредите и стреснато видя Малък Пакрик да се върти в илюминатора пред нея.

Последният изстребител бе в средата на планетарния диск и лъкатушеше, опитвайки се да убие скоростта си.

Въпреки зигзагообразното му движение Хан го улучи. Залп от лазерни изстрели, произведени от горната батарея на „Хилядолетен сокол“, попадна в машината. Неколкократно ярка експлозия отбеляза края ѝ.

— Приключихме — каза той. — Идвам, скъпа.

Лея кимна, отново прокара ръка през очите си, за да избърше онова, което ѝ пречеше да вижда, и насочи вниманието си към контролното табло. Подсветленият двигател бе извън строя, но индикаторите не показваха колко тежки са действителните поражения. Обреченият изстребител сигурно бе ударил долната част на „Хилядолетен сокол“, стигайки чак до кърмата.

Ударен встрани от центъра, корабът продължаваше бавно да се върти. Лея активира спомагателните двигатели, опитвайки се да компенсира въртенето, и едва сега забеляза, че на ръката, с която бе избърсала очите си, имаше следи от кръв. Тя се присегна със Силата, намери раната и започна лечебния процес. В това време се появи Хан и седна в пилотското кресло до нея.

— Да видим — промърмори той и бързо огледа уредите. След това погледна към нея и рязко си пое дъх на два пъти, когато видя кръвта по лицето ѝ. — Лея...!

— Нищо ми няма... драскотина — увери го тя. — Какво ще правим с двигателя?

— Ще го поправим, какво друго? — измърмори съпругът ѝ и отново стана от пилотското кресло. — Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Той се спусна презглава към вратата на пилотската кабина. Лея довърши компенсацията на въртенето на „Хилядолетен сокол“ и отново вдигна поглед... Стаи дъх. Малък Пакрик, който по време на битката бе неприятно голям, сега изпълваше цялото небе. И се приближаваше.

„Хилядолетен сокол“ бе с тях през целия им съвместен живот, а с Хан — още по-дълго. Лея знаеше, че съпругът ѝ щеше да страда много, ако му се наложеше да изостави кораба си. Но щеше да е върхът на глупостта да задържиш нещо, което може да те убие. Тя направи гримаса и въведе командите за активиране на спасителната капсула.

Нищо не се случи.

— О, не! — промълви Лея и въведе командите отново. И отново. — Не!

Резултатът бе същият. Спасителните капсули не действаха. Двамата с Хан бяха затворени в повреден кораб, който падаше към близката планета.

Лея преглътна с мъка и натисна копчето на интеркома. Бяха близо, но след като заглушаването вече го нямаше, може би помощта щеше да пристигне навреме.

Но индикаторът на интеркома светеше червено — още едно поражение от удара на обречения изстребител. Нямаха връзка, бяха сами.

И щяха да умрат.

Лея си пое дълбоко дъх и се присегна със Силата, за да неутрализира страха. Не беше време за паника.

— Хан, спасителните капсули не действат — каза тя с възможно най-спокойния глас.

— Знам — напрегнато отвърна той. — Забелязах го, когато бях в кабината. Опитай с рестартиране.

Тя намери бутона и го натисна.

— Става ли нещо?

— Още не — каза мъжът ѝ. — Ще опитам нещо друго.

— Искаш ли да дойда да ти помогна?

— Не, трябва да си горе при управлението — отвърна той. — И да внимаваш... ако забележиш други кораби, изстреляй сигнал за бедствие с оръдието.

„И да се надяваме, че този така навреме появил се кораб няма да е подкрепление за предишните.“

— Добре — отвърна тя.

Минутите се влачеха. Хан работеше и част от червените светлини започнаха колебливо да премигват в зелено. Нещо взе да свири. В началото бе тихо, но се усилваше. Свиренето изпълни пилотската кабина на „Хилядолетен сокол“, докато корабът топеше разстоянието до горния атмосферен слой на Малък Пакрик останал без щитове, които да притъпят звука и триенето. Машината навлезе в атмосферата и черният космос над главата на Лея започна да придобива мъглив оттенък. Вече почти усещаше как температурата се повишава. Релефът на планетата под нея започна да придобива очертания. Видя езеро и по-далеч — друго планинско било. Точно пред тях се простираше голяма и неплодна долина.

— Опитай отново с рестартирането — думите на Хан нахлуха в тишината на мислите ѝ и я стреснаха.

— Добре — тя натисна бутона и този път в отговор дойде колебливо ръмжене от двигателя.

— Добре, полека — предупреди я Хан. — Не се опитвай да спреш отведнъж. Това корито не може да издържи много. Отнеми малко от мощността и виж дали ще успееш да поубиеш скоростта. И ако имаш някакви джедайски номера, сега е моментът да ги приложиш.

— Вече ги прилагам — отвърна Лея със свито сърце. Всъщност ги прилагаше, откакто бе разбрала в каква опасност се намираха.

Опита да се свърже с някой, който бе чувствителен към Силата, успокои тревогите в съзнанието на Хан, за да можеше съпругът ѝ да се съсредоточи по-добре в работата си, и накрая се присегна със Силата за напътствия или просветление. Но като че нищо от това не ѝ помогна. Усещането за безпомощност заседна в гърлото ѝ като буца и тя разбра, че вече нямаше какво да прави. Не можеше да възстанови подсветлинните двигатели на „Хилядолетен сокол“ с едно махване, нито пък да спре неумолимото падане на кораба към планетата или да повика помощ.

„Обречени сме“ — често повтаряният хленч на Трипио премина през главата ѝ. — Добре, че не е тук — каза си тя. — Добре, че децата са в безопасност на Кашиуук при Чубака. Добре, че дори стражите им, ногрите, не бяха тук. Беше дошло тяхното време да умрат. Не беше нужно да вземат други със себе си. Сбогом, Джейсън, Джейна, Анакин — отпрати тя мисълта си към звездите, знаейки, че почти със сигурност думите ѝ нямаше да стигнат до децата, и с дълбоко съжаление си пожела да можеше да ги види за последен път. На контролното табло уредът за разстоянията, почти загубен в хаоса от светлини и звуци, забипка предупредително...

И за изненада на Лея над тях премина малък кораб.

— Хан! — извика тя. — Един кораб току-що...!

Тя прекъсна изречението си. Внезапният прилив на надежда заседна като кост в гърлото ѝ. Корабът намали до скоростта, с която летеше „Хилядолетен сокол“, и се понесе пред тях малко над големия кораб.

— Кораб? — възбудено извика съпругът ѝ. — Къде?

Лея си пое дъх на пресекулки. Към първия кораб се присъедини втори. Той застана на позиция вдясно. Вляво зае позиция трети. Задният екран показваше един, който летеше точно над клапите на подсветлинния двигател.

— Няма значение — тихо отвърна тя. — Това са имперски прехващачи.

ГЛАВА 8

— Какво са? — от интеркома се разнесе тракането от захвърлени на палубата инструменти. — Чакай! Идвам!

Лея погледна към корабите, които ги обграждаха. Нямаше никаква грешка, бяха имперски прехващачи. При това, ако се съдеше по вида им, бяха в отлично състояние. „Откъде се взеха?“ — запита се Лея. Империята едва ли бе предприела повсеместна атака срещу системата Пакрик. Конференцията бе приключила и делегатите вече бяха на път за родните си системи, значи нямаше цел, към която да се стремят. Освен ако, разбира се, прехващачите не бяха подкрепление за първите три изстребителя. В такъв случай бяха тук, за да довършат нещата.

Хан влетя в пилотската кабина на „Хилядолетен сокол“ и ботушите му изскърцаха неприятно по пода, когато закова на място до жена си.

— Какво правят? — задъхано попита той и се взря в машините.

Лея се намръщи.

— Нищо — каза тя и със закъснение си даде сметка за странната им липса на активност.

Просто да гледат как корабът им се разбива в планетата пред тях, ѝ се стори много садистично дори за имперски пилоти. Поне за редовите войници. Лея познаваше няколко мофи и велики мофи, които биха се наслаждавали с голяма радост на нещо такова.

— Правят маневри — изведнъж каза Хан и посочи навън. — Онзи... вляво... виждаш ли? Отдръпна се малко.

— Виждам — отвърна Лея. — Но защо?

Миг след като зададе въпроса си, Лея получи отговора. От долната част на всеки изстребител в свършено единство излетя по един блестящ жълт диск, свързан със също такава жълто въже за фюзелажа на машините, и се прилепи към горната част на корпуса на „Хилядолетен сокол“. Въжетата се опънаха и едва не събориха Хан, когато рязко забавиха скоростта на кораба.

Лея погледна съпруга си и видя собствената си изненада, отразена на лицето му.

— Проклет да съм — промърмори той. — Прехващащи куки — Хан се отпусна в пилотското кресло и погледна жена си.

— Предавам се. Какво става?

Лея поклати глава.

— Не знам — бавно отговори тя и се присегна със Силата.

— Нещо не е наред с тази пилоти, Хан.

— Какво?

— Още не мога да кажа — отново бавно отвърна Лея. — Но е много странно.

— На мен ли го казваш! — кимна той към илюминатора.

— Каквото и да е, ще трябва да го открием доста бързо. Вече се снижаваме.

Така беше. Прелетяха над верига ниски хълмове, имперските прехващащи се бяха снижили до височината на дърветата. Под тях се простираха обширни толгрейнови нивя. Стройните редове се люлееха от вятъра, предизвикан от преминаването им. Те прелетяха над един път, над още ниви, пак път и пак ниви. Напред се виждаше още една верига хълмове, но по-висока от онази, над която бяха преминали първия път. В основата на най-високия хълм, малко по-голям от точица в маранята на слънчевия следобед, зееше отворът на пещера.

— Аха, ето къде отиваме — каза Хан. — Хубаво усамотено местенце, стига собственикът на тези ниви да не е излязъл да ги обработва. Виждам, че посрещачите вече са се събрали.

Лея кимна и присви очи срещу слънчевата светлина към фигурите пред входа на пещерата.

— Те са... десет души.

— Плюс четиримата пилоти на прехващащите, плюс неизвестен брой в пещерата — добави Хан, мушна ръка под контролното табло пред себе си и измъкна бластера и кобура от тайната ниша.

— Имаш ли план? — попита съпругата му, вперила очи в оръжието.

— Откровено казано, не — отвърна той и закопча кобура. — Няма да се втурна срещу тях, гърмейки, ако това питаш. Ако искаха просто да ни убият, щяха да ни оставят да се разбием.

— Може да смятат, че децата са с нас — каза Лея и потръпна от неприятни спомени. Все пак случайте, когато децата ѝ бяха отвлечени или заплашвани...

— Тогава ще бъдат истински разочаровани — отвърна Хан заканително. Той бавно провери бластера си и го върна в кобура. — И ще си имат много неприятности — след това кимна към кръста ѝ. — Почти стана време за веселбата, скъпа. Няма ли и ти да се преоблечеш?

— Да — каза Лея, извади лазерния си меч от нишата под нейната част на контролното табло и го закачи на колана си. След това успокои мислите си и се присегна със Силата за мощ и мъдрост. — Готова съм.

Минута по-късно стигнаха хълмовете. Точно пред отвора на пещерата, както Хан бе предвидил, прехващачите преминаха на режим за кацане и плавно спуснаха „Хилядолетен сокол“. След това освободиха захващащите куки, прибраха ги обратно в търбусите на машините си и с отработена лекота се подредиха един зад друг и започнаха да влизат в пещерата.

— Това поне дава отговор на въпроса, откъде се взеха — измърмори Хан и изключи останалите работещи системи на „Хилядолетен сокол“. — Мога да се обзаложа, че това са спящите агенти на върховния адмирал Траун.

— Винаги съм смятала, че са чиста измислица — каза Лея и се взря в тъмнината на пещерата. — Дезинформация, която Империята съчини след смъртта на Траун... е, след като ние мислехме, че Траун не е жив.

— Още не съм убеден, че е жив — тихо каза Хан, стана от креслото си и тръгна към вратата. — Няма смисъл да се бавим. Да вървим да видим какво искат.

Когато Хан спусна рампата на „Хилядолетен сокол“, един от посрещаните вече ги чакаше в основата ѝ. Беше висок мъж, приблизително колкото Хан, набит, с гъста дълга сплъстена черна коса.

— Здравейте — поздрави той, когато двамата тръгнаха надолу по рампата. Гласът му бе спокоен, но лицето и стойката издаваха определено напрежение. — Някой от вас пострадал ли е? Съветник, по вас има кръв!

— Драскотина — успокои го Лея и потърка засъхналата кръв. Странното усещане, което първия път бе доловила от пилотите на

изтребителите, сега се върна, но по-силно от преди. — Вече не кърви.

Мъжът кимна. Няколко кичура коса паднаха върху очите му.

— Да, разбира се. Джедайските лечебни техники.

— Къде са останалите от групата ви — попита Хан и се огледа, когато стигнаха края на рампата.

— Проверяват кораба ви — отвърна мъжът и посочи зад тях. Лея се обърна. Фигурите, които бяха зърнали пред пещерата, сега бяха заобиколили „Хилядолетен сокол“ и установяваха щетите. — Вторият „Корлиер“ ви изигра лош номер, нали? — продължи той. — Ако ви беше ударил малко по-високо, щеше да избие енергийното ядро и да пробие корпуса.

— Значи това бяха светкавиците на „Корлиер“ — каза Хан. Гласът му беше на професионалист, който разговаря с друг професионалист. — Чувал съм за тях, но не ги бях виждал.

— Не се срещат често — отбеляза другият мъж. — Понеже няма серийни номера на нито един от моделите, са любими за хора, които не искат самоличността им да бъде проследена.

— Точно обратното на прехващачите — каза бившият контрабандист и многозначително кимна към отвора на пещерата.

Мъжът се усмихна с горчивина.

— Нещо такова — съгласи се той. — Между другото казвам се Сабмин Девист. Добре дошли в имперска спяща група Джент-44.

— Радвам се, че сме тук — отвърна Хан с едва доловим сарказъм. — Какво следва?

— Да си поговорим — дойде отговорът вдясно иззад гърба му.

Лея се обърна. Облечен в пилотска униформа мъж излизаше зад „Хилядолетен сокол“. Беше висок колкото Сабмин и с почти същото телосложение, но с по-къса черна коса и добре подстригана брада.

— Казвам се Кариб Девист, съветник Органа Соло — представи се той, крачейки към тях. — Аз съм нещо като говорител на групата.

— Вие брат ли сте на Сабмин? — попита Лея. Семейната прилика бе очевидна.

Кариб се усмихна.

— Така казваме на хората... — отвърна той. — Всъщност... — той застана до Сабмин. — Тъй като сте джедай, не мисля, че ще ви отнеме много време да разберете.

Лея се намръщи, питайки се какво има предвид събеседникът ѝ. Двамата мъже просто седяха срещу нея и я гледаха. Вятърът леко рошеше косата на Сабмин... И изведнъж истината я осени. Сабмин, Кариб...

Тя извъртя глава. Зад тях мъжете, които бяха оглеждали до този момент „Хилядолетен сокол“, бяха излезли изпод кораба и застанали в редица, мълчаливо гледаха. Различни дрехи, различни прически, някои бяха с мустаци, някои с бради, тук-там с белег... Но иначе еднакви. Напълно еднакви.

— Хан... ?

— Да — отвърна той и когато тя се съсредоточи върху мислите му, разбра, че и той е установил приликата. — Братя, а?

Кариб сви рамене притеснено.

— Звучи по-добре — тихо каза той — от клонинги.

Дълго време единственият звук, който нарушаваше настъпилата тишина, бе шумоленето на ветреца в стройните редове на толгрейна.

— О! — най-сетне наруши тишината Хан. Гласът му бе подчертано небрежен. — Много хубаво! А как е да си клонинг?

Кариб се усмихна горчиво — абсолютно същата усмивка, забеляза Лея, с която Сабмин се бе усмихнал преди минута.

— Можете да се сетите — отвърна той. — С времето и годините тайната тежи все повече.

— Да — каза Хан. — Мога да си представя.

Лицето на Кариб доби по-сурово изражение.

— Извинете, Соло, но не бихте могли да имате дори и бегла представа. Винаги когато някой от нас напуска долината, е с ясното съзнание, че всеки външен контакт излага живота ни — нашия и на семействата ни — на опасност. Достатъчно е само някой да ни погледне по нов начин, и целият внимателно създаден сапунен мехур на близкото семейство Девист ще се изпари в пламъците на омразата, гнева и убийствата.

— Мисля, че малко преувеличавате — подхвърли Лея. — Мина доста време от яростта на Войните на клонингите. Старите предразсъдъци вече не са така силни.

— Така ли мислите, съветник? — възрази Кариб. — Вие сте умна жена, политик и дипломат. Свикнали сте да работите с всякакви

разумни същества в галактиката. Добра сте в това. И въпреки това вие също се почувствахте неловко в наше присъствие. Признайте си.

Лея въздъхна.

— Може би малко — призна тя. — Но не ви познавам така, както съседите и приятелите ви.

Кариб поклати глава.

— Ние нямаме приятели — каза той. — И ако са минали много години от Войните на клонингите, съвсем не са минали толкова много от опита на върховния адмирал Траун да се домогне до властта с помощта на войници като нас.

— За него ли работите сега? — попита Лея и се взря внимателно в лицето на Кариб. В него имаше нещо смуцаващо познато...

— Заповедите дойдоха от името на Траун — предпазливо отвърна той. — Но, разбира се, можете да сложите което име искате на всякаква заповед.

Лея усети, че настроението на Хан рязко се променя.

— Сетих се! — каза той и щракна с пръсти. — Барон Фел! Нали?

— Барон Сонтир Фел? — повтори Лея и стомахът ѝ се сви на топка.

Да, Кариб ѝ напомняше младия барон Сонтир Фел, бивш елитен имперски пилот. Фел се бе оженил за сестрата на Уедж Антилис, но впоследствие бе принуден да сключи неприятна сделка с Червената ескадрила, за да спаси жена си, когато шефът на имперското разузнаване Ясан Исард реши да я убие. Спасителната операция успя, но впоследствие безупречно заложеният капан върна барона в ръцете на Исард. От този момент той бе изчезнал. По всяка вероятност, за да бъде набързо осъден и екзекутиран.

Само че всичко това се бе случило само няколко месеца след Ендор, години преди Траун да се върне от Непознатите райони и да започне военните си операции с клонингите. Така оставаше въпросът... Хан го зададе пръв.

— Как Фел е оживял, докато Траун се е сдобил с клониращите резервоари и е започнал работа с тях? — попита той.

Кариб поклати глава. За миг през лицето му премина болка.

— Не знаем — тихо отвърна той. — Обучението ни не включваше нищо за личния живот на Фел. Предполагаме, че... — той

се поколеба. — Можем само да предполагаваме, че каквито и симпатии да е изпитвал към Новата република, са били заличени от Исард.

— Или от Траун? — попита Соло.

— Или от Траун — съгласи се Кариб. — В противен случай, мисля, Фел нямаше да се смята за надежден, за да направят клонинги от него. Независимо колко добър пилот е бил.

Отново настъпи тишина. Лея се присегна със Силата, но ако Кариб бе смутен от това, че обсъждаха разрушаването на съзнанието, то бе прикрито от странното усещане, което излъчваха клонингите и което обгръщаше всички тях.

— Въпреки това сега ни спасихте живота — отбеляза тя.

— Не им се доверявай много — тихо прошепна Хан. — Ако ни бяха оставили, щяхме да се разбием насред долината им. Мислиш ли, че тайната им би се запазила, ако тук се напълни с инспектори, които да разследват случая?

— Все пак ви разкрихме тайната си — спокойно му припомни Кариб. — И съдбата ѝ зависи от това, какво ще решите да правите.

— Може би — каза Хан и небрежно отпусна ръка до бластера си. — А може да зависи от това, какво смятате вие да правите.

Кариб поклати глава.

— Не сте ме разбрали. Нямаме намерение да ви навредим. Нито пък искаме да се бием за Империята или за върховния адмирал Траун.

Хан сбърчи чело.

— Тогава какво смятате да правите? Предавате ли се?

— Не точно — Кариб, изглежда, събра сили. — Искаме... единственото, което искаме... е думата ви, че ще бъдем оставени тук на спокойствие.

Хан и Лея си размениха погледи.

— Какво искате? — попита тя.

— Да не би да е прекалено висока цена за това, че ви спасихме живота? — попита Сабмин. — Като се има предвид какво ни дължите...

— Чакай малко — прекъсна го Хан и вдигна ръка. — Чакай да изясним нещата. Вие сте създадени от Траун, нали?

Едно мускулче на бузата на Кариб трепна, но той кимна утвърдително.

— Да.

— Говорим за върховния адмирал Траун, нали? — уточни бившият контрабандист. — Човекът, който иска да върне величието на Империята? Човекът, който избра най-добрите и предани имперски офицери, за да ги клонира?

Кариб отново кимна.

— Още не разбирате. Барон Фел бе предан на Империята и на онова, което тя представляваше, преди касапи като Исард да вземат властта. Той беше предан на Империята, която отстояваше стабилността и реда.

— Неца, на които вие в Новата република бихте могли да наблегнете малко повече — многозначително вметна Сабмин.

— Да оставим политиката настрана — бързо се намеси Лея, преди Хан да успее да им отговори в характерния си стил. — Все още не разбирам. Ако барон Фел е бил предан на Империята и ако вие виждате причина да върнете стария ред...

— И ако Траун наистина се е върнал — ниско допълни съпругът ѝ.

— И ако Траун наистина се е върнал — съгласи се тя, — тогава защо искате да си останете тук?

Кариб се усмихна тъжно.

— Защото за пръв път върховният адмирал Траун сбърка в сметките си — отвърна той. — Имаше нещо, което Фел ценеше повече от личната слава и дори от галактическата стабилност — той махна с ръка към толгрейновите поля. — Обичаше земята — тихо каза клонингът. — Ние също.

И най-сетне великият съветник на Новата република разбра. Лея погледна Хан.

— Той се шегува, нали? — попита съпругът ѝ. Мислите и лицето му ясно показваха, че не вярва и дума от това, което бе чул. — Люк нямаше търпение да се махне от онази ферма на Татуин.

— Люк беше във ферма за влага на сред пустиня — напомни му Лея. Очите ѝ бавно огледаха стройните толгрейнови редове, които ѝ напомниха за тучната растителност на Алдеран. — Не беше като тук.

— И вие го усещате, нали? — тихо попита Кариб. — Значи разбирате? — той огледа полята. — Сега това е нашият живот, съветник. За нас имат значение земята и семействата ни. Политиката,

войната и дори летенето са останали в миналото — той я погледна. — Вярвате ли ни?

— Иска ми се — отвърна тя. — Докъде сте готови да стигнете, за да го докажете?

Кариб отново събра сили.

— Докъдето е нужно.

Лея кимна и пристъпи към него, усещайки леката тревога, която обзе Хан, когато се отдалечи. Лея впи поглед в очите на младия клонинг и се присегна със Силата към съзнанието му. Той стоеше неподвижно, оставяйки я да навлезе в него, без да трепне... и когато направи крачка назад, тя вече не изпитваше никакви съмнения.

— Говори сериозно, Хан — потвърди тя. — Всички те говорят сериозно.

— Значи така? — възропта бившият контрабандист. — Просто ще си тръгнем и ще ги оставим тук?

— Преди това, разбира се, ще поправим кораба ви — каза Кариб. — Дроидите МХ, които поддържат нашите изтребители, сигурно ще успеят за ден-два.

За изненада на Лея съпругът ѝ поклати глава.

— Не е достатъчно — твърдо каза той. — Искате да защитим имперска саботьорска групировка. Доста голям риск за нас.

Мъжете зад тях се раздвижиха.

— Какво искате да ка...? — започна някой.

Кариб го прекъсна, махайки. В угълчетата на устата му танцуваше лека усмивка.

— Соло, вие винаги успявате да се възползвате от ситуациите — сухо каза той. — Какво желаете?

— Вече не искате да се биете — отвърна Хан. — Добре. Ние също не искаме да се бием. Но ако не разрешим каамаския проблем бързо, никой от нас няма да има избор.

— Тоест? — попита Кариб.

— Трябва да разберем кои ботанци са били замесени в саботажа на каамаския планетарен щит — отговори бившият контрабандист. — Има само едно място, където можем да получим имената им.

Кариб стисна устни.

— От Империята.

— По-точно от библиотеката на централните имперски архиви в Бастион — уточни Лея, разбирайки накъде биеше мъжът ѝ. — Проблемът е, че не знаем къде е Бастион.

— Ние също — отвърна Сабмин. — Заповедите ни идват по специален канал от Убикторат. Никога не сме били в пряка връзка с Бастион или с настоящото имперско ръководство.

— Разбира се, но трябва да има начин да изпратите спешно съобщение до тях — каза Хан. — Имперските оперативни процедури не може да са се задръстили толкова.

Кариб и Сабмин се спогледаха.

— Има едно място в покрайнините на Империята, откъдето можем да изпращаме съобщения — колебливо каза Кариб. — Но не трябва да го използваме, освен ако информацията не е жизненоважна и не може да чака, за да мине по обичайните канали.

— Сигурен съм, че можем да измислим нещо жизненоважно — увери го бившият контрабандист. — Ако успеем, ще ме заведете ли там?

— Чакай малко — намеси се Лея. — Не искаше ли да кажеш да ни заведат?

— Съжالياвам, скъпа — каза той и поклати глава, — но ако има човек, който всеки в Империята може да познае, това си ти.

— О, така ли? — възрази жена му. — Да не мислиш, че теб не те познават?

— Аз не съм бил президент на Новата република — възрази Хан. — Освен това трябва да отиде единият.

— Защо? — попита Лея. Тъпа болка сви сърцето ѝ. Хан бе правил много щуротии в живота си, но да влезе в сърцето на Империята, надхвърляше дори неговата контрабандистка дързост. — Новата република може да изпрати друг.

— Да, но на кого можем да имаме доверие? — попита той. — Освен това нямаме време да се върнем и да съберем екип. Новата република е на ръба.

— Не можеш да отидеш сам — настоя жена му. — И не забравяй, че съм джедай. Всяка неприятност, която....

— Не сме сами — изведнъж събщи един от клонингите и посочи навън.

Лея обърна поглед натам. Над далечните хълмове тъкмо бе преминало нисколетящо тяло, което сега се носеше към тях.

— Кариб, прибери всички в пещерата — обърна се тя към клонинга, изпълни джедайските техники за усилване на сетивата и присви очи към приближаващата машина. — Най-добре е всички да си тръгнете. Прилича ми на совалката на нашите охранители ногри.

— Късно е — каза Кариб и приковал очи в приближаващия кораб, махна на другите да останат по местата си. — Ако в совалката има ногри, вече ни наблюдават. Опитаме ли се да се измъкнем, само ще влошим нещата.

Совалката почти бе стигнала до пещерата. Тя се носеше ниско над толгрейновите редове, без да намалява скоростта си. Хан издаде нисък гърлен звук и дори Лея изпита вълна на несигурност. Приличаше на совалката на ногрите, но при тази скорост бе невъзможно да определи със сигурност. Но ако вместо ногри бяха неприятели...

И тогава, почти в последния миг, машината спря рязко и увисна във въздуха. Вратата за пътниците се отвори и от там падна ниска сива фигура. След това совалката отново се издигна, набра голяма височина над пещерата и хълмовете, преди да опише кръг и отново да се насочи към групата около „Хилядолетен сокол“.

— Съветник — дрезгаво каза Баркимк, който възстанови равновесието си след почти триметровото падане и маршово тръгна към нея. Той не носеше никакво оръжие, но когато ставаше дума за ногри, това не означаваше нищо. — Наблюдателят на отбраната на Малък Пакрик каза, че е бил нападен кораб. Предполага, че е бил вашият. За нас е радост да установим, че сте невредима.

— Благодаря ви, Баркимк — отвърна Лея, като се стараяше гласът ѝ да бъде лишен от емоции подобно на неговия. Знаеше, че ногрито иска всъщност да изрази дълбокия си срам и самоотвращение, че двамата със Сакисак не са били с тях, за да ги предпазят от нападението. Но той никога не би разкрил подобни чувства пред непознати. — Оценяваме загрижеността ви — добави тя. — Както виждате, успяхме да се приземим невредими и се намираме сред приятели.

— Да — каза ногрито. Очите му прецениха групата с един-единствен поглед. — Предполагам, че сега ще... — гласът му трепна

едва забележимо — се върнете с нас.

Почти незабележимо изплъзване, но за Лея то бе достатъчно.

— Не, всичко е наред — бързо каза тя и направи крачка към Кариб. — Те няма да ни направят нищо.

— Не разбирате — тихо каза Баркимк. В гласа му изведнъж се появи презрение точно толкова бързо, колкото и бластерът в ръката му. — Това са имперски клонинги.

— Да, така е — потвърди Лея. — Но сега са на наша страна.

Баркимк се изплю.

— Това са имперски офицери.

— Също както ногрите някога — тихо каза Кариб.

Бластерът на Баркимк се насочи към него. Големите му черни очи блеснаха. Всяко споменаване на дългата им сервилна служба към Империята от непознати се смяташе за смъртна обида.

— Не — твърдо каза Лея и се присегна със Силата, за да отмести дулото на бластера. — Спасиха живота ни и помолиха за убежище.

— Можете да им вярвате, щом желаете, съветник — сурово отвърна Баркимк. — Аз не им вярвам.

Въпреки това бластерът изчезна.

— Малко след като излетяхте от Голям Пакрик, от Корускант дойде спешно съобщение за вас — каза ногрито и махна с ръка към партньора си в совалката, която кръжеше над тях. — Получихте ли го?

— Не — отвърна Лея и се намръщи. Не знаеше, че ногрите могат да подслушват частната им честота. — Сигурно е пристигнало, докато сме били заглушени. Имате ли копие?

— Сакисак ще го донесе — отговори Баркимк и кимна леко към совалката, която в момента кацаше на склона. — Ние, естествено, не сме се опитвали да го дешифрираме.

Което, разбира се, не означаваше, че не можеха да го направят, ако пожелаеха.

— Кажете му да го изпрати на „Хилядолетен сокол“, ако обичате — нареди тя. — Ще отида да приготвя дешифриращото устройство. Вие изчакайте тук с Хан и помогнете на Кариб и другите да организират ремонта на кораба.

Десет минути по-късно тя седеше на игралната маса на „Хилядолетен сокол“ със Сакисак, който бе застанал зорко между нея

и входния люк, и пъхаше информационния чип в електронния си бележник. Съобщението бе кратко и ясно:

Лея, генерал Бел Иблис е. Току-що получих изключително важна информация и спешно трябва да говоря с теб. Моля, остани на Малък Пакрик. Пристигам след три дни. Ще се срещнем при Северния космодрум на Барис. Съобщението е строго секретно.

Лея се свъси. Косата ѝ настръхна. Какво ли бе научил Бел Иблис, за да се наложи да дойде чак тук? И защо трябваше да говори точно с нея?

Нечии ботуши изчаткаха по метала. Тя вдигна поглед и видя Хан, който минаваше покрай Сакисак.

— Май щетите не са много големи — каза той, докато сядаше до нея. — Главният дроид смята, че могат да ги оправят за два дни. Какво му е толкова важното на това съобщение?

Лея мълчаливо му подаде електронния бележник. Хан прочете съобщението и сбърчи чело.

— Интересно — той остави електронния бележник. — Откъде Бел Иблис е научил, че сме тук?

— Сигурно Гаврисом му е казал. Той единствен знае, че ще дойдем на Малък Пакрик след края на конференцията.

— Да, онези три корлиери също го знаеха — многозначително отбеляза Хан и завъртя електронния бележник към себе си, за да прочете още веднъж съобщението. — Сигурна ли си, че наистина е от Бел Иблис?

— Почти — отвърна тя. — Носи неговия сигнатурен код плюс потвърждението за напускането на мостика.

— Това ли е вграденият код, който преди няколко месеца измисли Гент?

— Да — потвърди Лея. — Мисля, че в Империята дори не знаят, че съществуват тези кодове, камо ли да са успели да ги подправят.

— Освен ако Гент не е използвал същия номер, докато е работел за Карде — каза Хан и потърка брадичката си. — Може Империята да ги е взела тогава.

— Не. Това беше първото, за което попита Бел Иблис, когато Гент предложи тази техника — отвърна Лея. — Гент обясни, че току-що я е разработил.

— Ммм — Хан прочете съобщението още веднъж. — И нямаш представа, за какво става дума?

— Никаква — отвърна жена му. — Явно ще разберем след три дни.

— Е, поне ти ще разбереш — поправи я Хан. — С Кариб отдавна ще сме заминали.

Лея си пое дълбоко дъх. Усети отново болката в сърцето си.

— Хан...

— Без спорове, скъпа — тихо отвърна той и я хвана за ръката. — И на мен не ми харесва. Но ако не сложим край на този конфликт, всичко ще се превърне в прах пред очите ни. Знаеш го не по-зле от мен.

— Не сме сигурни — възрази тя. — Правителството на Новата република и учениците джедаи на Люк ни помагат да се справим с положението. Ако се стигне до гражданска война, можем да принудим ботанците да изплатят необходимите репарации, дори това да съсипе икономиката им.

— Наистина ли вярваш, че Диамала ще позволи на Гаврисом да ги принуди да извършат подобен самоунищожителен акт? — възрази съпругът ѝ. — Да не говорим за Мон Каламари, Сифкрик и останалите, които са на страната на Ботауи? Хайде, не спечелихме войната със самозалъгване.

— Добре, ами Карде? — направи последен опит Лея.

— Какво Карде? — на свой ред попита Хан. — Това, че е тръгнал да търси копие от документа за унищожението на Каамас, не означава, че ще го намери. Всъщност той самият не е много уверен. Иначе щеше да поиска половината пари като предплата.

Лея се взря ядосано в мъжа си.

— Говоря сериозно.

— Аз също — отвърна Хан и стисна ръката ѝ. — Да не мислиш, че умирам от желание за разходка в сърцето на Империята? Виж, можеш да говориш за сплотяване и обединяване колкото си искаш, но ако Новата република се разпадне, нито ти, нито Гаврисом, нито всичките ученици от академията на Люк, взети заедно, няма да можете да я съживите. И ако това стане, какъв живот ще имат Джейсън, Джейна и Анакин? Или малките на Чуй, или внуците на Кракен, или

чиито и да е други? Идеята за Бастион не ми допада също както и на теб, но това трябва да се свърши.

Лея си пое дълбоко дъх и се присегна със Силата. Не, изобщо не ѝ харесваше. Но в същото време, колкото и парадоксално да беше, ѝ се струваше правилно. Не беше приятно, със сигурност не беше безопасно, но беше правилно.

— Нали няма да си сам? — въздъхна тя. — Имам предвид, нали няма да отидеш само с Кариб?

— Не, имам още някого наум — отвърна Хан.

Гласът му бе странна смесица от облекчение и съжаление. Облекчението, подозираше тя, се дължеше на това, че съпругата му джедай няма да настоява повече да не тръгва на това пътуване, и съжаление поради абсолютно същата причина. Лея успя да се усмихне.

— Ландо?

— Как се сети? — попита мъжът ѝ и успя да ѝ се усмихне в отговор. — Да, той и двама други — Хан се извърна и погледна към Сакисак. — Вие не, ако решите да попитате.

— Бих ви посъветвал да премислите — каза Сакисак. — Пазач ногри, дегизиран като ваш слуга, може да мине незабелязано дори в имперския свят — очите му прескочиха към Лея.

— Изоставихме ви вече два пъти, лейди Вейдър, първо на Ботауи, а сега и тук. Не бихме понесли срама и унижението да ви оставим и трети път.

— Срамът и унижението ви няма да са от значение, ако ни спипат десет крачки след като слезем от рампата на кораба — отбеляза Хан. — Съжалявам, двамата с Ландо можем да се справим сами. Вие внимавайте за Лея!

— Не се страхувайте — отвърна Сакисак с мрачна закана в гласа. — Ще внимаваме.

Лея хвана ръката на съпруга си под масата.

— Край на ваканцията! — усмихна се тя.

Усмивката ѝ сигурно изглеждаше толкова неубедително, колкото самата тя я усещаше. Изражението, което за миг пробяга по лицето на Хан, я накара да съжали за думите си.

— Съжалявам, Лея — тихо прошепна той. — Май никога няма да можем да се откъснем, нали?

— Е, случвало се е, но рядко — съгласи се тя с въздишка.

— Ако в началото си бях дала сметка, колко ще ни струва... Не знам.

— Аз пък знам — каза Хан. — Щеше да умреш на Алдеран, Палпатин щеше още да управлява Империята, а аз още да правя контрабанда за отрепки като Джаба. Това оправдава всичко.

— Прав си — отвърна жена му и се почувства леко засрамена от моментното си самосъжаление. — Кога смятате да тръгнете с Кариб?

— Ами да видим... — замислено отвърна Хан. Неочаквана дяволита нотка се прокрадна в сериозния му тон. — Трябва да изпратя съобщение на Ландо, а Кариб трябва да изкара товарния им кораб и да го провери. Той също е семеен и ще му трябва малко време, за да се сбогува с жена си и децата. Така че, да речем... утре сутрин?

— Благодаря ти — отвърна Лея, стисна ръката му и отново се опита да се усмихне. Този път се получи малко по-добре.

— Не целях това — каза Хан. — Но е по-добре от нищо.

— Много по-добре — увери го тя. — Но не смяташ ли, че всички тези проблеми могат да почакаат още една нощ?

— Не знам — отвърна той, стана от пейката и предложи ръка на жена си със стар кралски алдерански маниер, какъвто толкова рядко използваше. — Но, изглежда, ще им се наложи.

ГЛАВА 9

Отвъд извитата прозрачна стомана на панорамния прозорец от нашарения със сини жилки скален комплекс, който се извисяваше от океанското дъно, избликна последен взрив мехурчета. Това, изглежда, бе сигнал светлините да започнат да гаснат. Тихите разговори, които изпълваха галерията за наблюдения, стихнаха.

Опрял гръб в задната стена на галерията, Ландо Калризиан се усмихна в очакване. Когато той и Тендра Ризант за първи път предложиха да се заемат с подводно минно дело, семейството ѝ не прояви ентузиазъм, а идеята му да направят и галерия за наблюдения, откъдето желаещите да могат да гледат срещу заплащане, бе посрещната с открити критики. Нареккоха я дори глупава. Кой ли ще се изръси да плаща, за да гледа как миньорите копаят. Дори подводни миньори, на толкова необичайно място, като Варнското океанско дъно. Но Ландо настоя, Тендра го подкрепи и семейните финансисти неохотно отпуснаха средства. А това правеше гледката на претъпканите със зрители галерии, жадни да видят представлението, още по-приятна.

Светлините угаснаха и превърнаха скалния комплекс в едва видим тъмен силует на фона на малко по-светлата океанска вода. Някой в залата каза нещо тихо... И изведнъж се появи една-единствена точка синьо-зелен пламък към върха на една от скалите. Точката бързо нарасна, превърна се в линия, след това се разклони на две и най-сетне се превърна в огромна мрежа от светлина, когато сините жилки на взрива се възпламениха. И тогава се появи жълтите мехурчета от топлината на горящия взрив. Сярата отдолу пламна и за трийсетина секунди целият скален комплекс бе удавен в яростни въртопи огън и светлина. Напомняше живо същество, мятащо се в безмълвна болезнена предсмъртна агония...

Сред дъжд многоцветни искри и последна вихрушка от мехурчета скалният комплекс се срина и се превърна в купчина отломки.

Някой ахна. И докато мехурчетата и искрите се издигаха към повърхността на океана и осветлението отново бавно оживя, в галерията са надигна вълна спонтанни ръкопляскания. Осветлението в залата светна с пълна сила и обзети от възбудени разговори за току-що видяното, зрителите се запътиха обратно към казиното. Ландо изчака до вратата, докато излязоха. Усмивваше се, приемаше поздравления, отговаряше на обичайните въпроси — от интелигентни до банални — и след като последните двама дуросци излязоха от галерията, настрои вратата на режим за обикновена пропускаемост. В днешната програма на миньорите влизаше срутването на още един руден скален комплекс, но дотогава галерията щеше да е отворена безплатно за всеки, който искаше да влезе и да гледа.

Ландо тъкмо бе поел по коридора към зала „Тралус“, когато преподавателят му избипка. Той го извади, натисна копчето за връзка и каза:

— Калризиан.

— Съобщение от повърхността — чу се гласът на главния командващ офицер Донервин. — Кодирано е и е с гриф „Лично“.

— Ще го приема в кабинета си — отвърна Ландо, изключи преподавателя и промени посоката си. Сигурно се обаждаше Тендра, за да му каже, че е приключила с корелианската група и слиза при него. А може би беше сенатор Миатамиа или някой друг диамалски държавен служител с новини за споразумението за охрана, което бившият картоигрaч се надяваше да склучи с тях за рудните си доставки.

Който и да е, щеше да е добре дошъл. Ландо стигна кабинета си, затвори вратата, отпусна се тежко на креслото зад бюрото и с нетърпение натисна копчето. Не беше Тендра. Не беше и Миатамиа.

— Здравсти — каза Хан с добре познатата полуусмивка на лицето. — Как си?

— По-зле, отколкото преди две минути — отвърна Калризиан. Лошото предчувствие изскочи подобно на мехурче и се настани неприятно в стомаха му. — Познавам този поглед. Какво искаш?

— Искam да направя едно малко пътешествие с мен — отвърна бившият контрабандист. — Можеш ли да се измъкнеш за няколко дни?

Мехурчето в стомаха на Ландо натежа. Каквото и да се бе случило, Хан бе дяволски сериозен.

— Зависи — отвърна Ландо. — Колко опасно ще бъде малкото пътешествие?

Този път трябваше да има някаква закачка. Но нямаше.

— Може би доста — призна приятелят му. — А може би извънредно много.

Калризиан направи гримаса.

— Хан... виж...

— Трябваш ми, Ландо — прекъсна го Соло. — Нямаме време, нужен ми е човек, на когото мога да разчитам. Ти имаш качествата, познаваш хората, с които ще си имам работа, и няма кого друго да помоля.

— Хан, имам задължения тук — започна Калризиан. — Трябва да управлявам мината и казиното...

— И Карде трябва да управлява организацията си — отново го прекъсна Хан. — Няма да се зарадва, ако откажеш.

Бившият комарджия поклати глава примирително. Вярно, Карде нямаше да се зарадва, ако Ландо откажеше. Нали бившият картоигращ сам го бе предумал да замине за сектора Катол, за да се опита да намери четливо копие на документа за унищожението на Каамас от тайнствения Джори Кардас.

Ландо все още не разбираше връзките на този Джори с Карде. Но всъщност въпросът бе, че контрабандисткият шеф не искаше да се изправя срещу Кардас, и въпреки това тръгна.

— Добре — каза Калризиан. — Но само заради Карде. Къде и кога?

— Веднага — отвърна Хан. — Нали „Дамата на късмета“ е там?

— Да, горе — отвърна Ландо. — Мога да взема следващата совалка и да стигна при нея след половин час. Кой друг ни трябва според теб?

— Старият ти помощник Лобот — каза Соло. — И онзи верпинец, с когото работи известно време... как му беше името?

— Моегид — отговори Ландо и присви очи. — Хан, нали не е това, което си мисля?

— Вероятно е по-лошо — призна бившият контрабандист. — Лобот и Моегид още ли го умеят онзи номер, за който веднъж ми каза?

— Не съм ги питал — въздъхна Калризиан, — но съм сигурен, че го могат. Да не би случайно да си открил?...

Той се поколеба. Макар разговорът им да бе кодиран, не смееше да изрече името на глас.

Очевидно Хан също.

— Имаш предвид мястото, за което говорихме в Горската кула? — попита той. — Да, така мисля. Вземи Лобот и Моегид и ще се срещнем на две системи към Ядрото от мястото, на което нямаше избор.

Ландо се усмихна. Нямах избор. Дойдоха преди вас — думите отекнаха в паметта му, все едно ги бе изрекъл вчера. Съжалявам. Аз също — му бе отвърнал тогава Хан, докато двамата с Лея под дулата на отряд шурмоваци влязоха в уединената столова в Облачния град, за да се изправят пред Дарт Вейдър.

— Две системи към Ядрото — потвърди Калризиан.

— Чакам те — отвърна Соло и прекъсна връзката.

Ландо се облегна назад, без да откъсва невиждащ поглед от празния екран. „Мястото, за което говорихме в Горската кула.“ По време на онази тайна среща говориха за няколко места. Но само едно от тях можеше така да разтревожи приятеля му. Бастион — последното седалище на безброй пъти местената столица на Империята. Местоположението и името на планетата се пазеха в строга тайна. Вероятно това бе един от най-добре защитените светове в галактиката. Там бе събирателната точка на властта на Империята, място, на което едва ли очакваха Хан Соло и Ландо Калризиан с разтворени обятия. А освен това бе едно от малкото места в галактиката, където се пазеше пълният имперски архив. От него със сигурност можеха да се научат имената и племената на ботанците, помогнали за унищожението на Каамас преди половин век. Този архив можеше да приключи ставащите все по-ожесточени спорове по въпроса, дали цялата ботанска раса трябва да понесе наказанието заради престъплението на шепата анонимни престъпници. Ако можеха да стигнат до този архив... И да се измъкнат живи с него... Ландо включи интеркома.

— Донервин, изпрати съобщение до Лобот — нареди той. — Кажи му да се приготви за път. Да приготви и „Дамата на късмета“. Ще направим малко пътешествие — за момент се замисли дали да не нареди на Лобот да се свърже с Моегид, но се отказа. „Дамата на късмета“ имаше по-добра кодираща система, а колкото по-малко

информация имаше за подслушване, толкова по-добре. — И ми запази място на следващата совалка.

— Прието — отвърна Донервин, който както винаги прие напълно спокойно промяната в плановете на шефа си. — Совалката тръгва след дващест минути. Искате ли да я задържа?

— Не, ще успея да я хвана — отвърна Калризиан, докато правеше наум кратък списък с необходимите му неща. Всичко, което можеше да му потрябва, вече бе на борда на „Дамата на късмета“, а ако се случеше нещо непредвидено, казиното и мината щяха да се управляват от само себе си известно време. Поне докато се върнеше Тендра.

Загложди го силно чувство на вина. След всичко, което двамата бяха преживели, тя имаше право да знае защо той я зарязва така внезапно. Особено след като имаше вероятност и да не се върне.

Ландо преглътна с мъка. Изведнъж устата му бе пресъхнала. Разбира се, че ще се върне. Та нали бе влязъл в сърцето на втората звезда на смъртта, бе излязъл от там и дълги години след това разказваше за случката. Бе преживял също унищожението на планината Тантис и корелианските злощастия, и всичко останало...

Но сега бе по-възрастен и по-мъдър. Имаше работа, която му доставяше истинско удоволствие, и жена, с която май за пръв път в живота си се чувстваше истински и дълбоко обвързан. Не му се щеше да загуби някое от тези неща. И не му се умираше.

Но нямаше за какво да се притеснява. Тръгваше с Хан, а Хан беше най-големият късметлия сред негодниците, когото познаваше. Разбира се, че щяха да се върнат!

— Шефе.

Ландо премига, изостави разговора, който водеше със себе си, и отново насочи вниманието си към Донервин.

— Какво?

— Ще има ли нещо друго? — попита служителят.

— Не — отвърна Калризиан и се почувства глуповато. — Само наблюдавай нещата, докато Тендра се върне.

Донервин се усмихна.

— Лесна работа, шефе. Приятно пътуване.

— Благодаря.

Ландо изключи интеркома, с гримаса оттласна креслото си и стана. Явно възрастта си казваше думата. Някогашният картоиграч започваше да се чувства стар и това не му харесваше. Е, точно затова малкото пътешествие до сърцето на Империята щеше да му се отрази добре. И като капак на всичко можеше да спаси Новата република. Разбира се, че всичко щеше да е като някога!

През слушалката до слуха ѝ достигна съскането на вратата, която се отвори и затвори след Ландо Калризиан. С въздишка Кароли Дълин извади малкия уред от ухото си.

— Шаса — измърмори тя.

Думата сякаш увисна във въздуха в малкия служебен килер. Беше старо бойно мистрилско проклятие, но сега бе изречено не с гняв или бойна ярост, а с дълбока тъга. Рискът, който бе поела, бе изплатен... а сега трябваше да убие стар приятел.

Опитните ѝ пръсти започнаха да демонтират подслушвателното устройство, което бе поставила в кабинета на Калризиан, когато пристигна преди четирийсет часа. Към мрачното ѝ настроение се прибави гняв. Беше насочен срещу Талон Карде заради това, че бе толкова предвидим. А също и срещу самата нея, задето предвиждаше толкова точно ходовете му. Но на първо място срещу Шада Дукал за това, че я бе поставила в такова положение.

„Какво, за Бога, бе накарало Шада да се опълчи така срещу единайсетте?“ — запита се Кароли. „Вярност“ — бе казала Шада на онзи ветровит покрив на Боркораш. Несъмнена глупост! Мазик бе мърляв контрабандист и нищо повече. Той не можеше да има големи претенции към верността на Шада от когото и да е от десетината работодатели, за които бе работила. Вярно, че точно тази задача бе продължила повече от останалите, но каквото и да си е мислел Мазик, Шада през цялото време си бе останала таен мистрилски страж, отговорен само пред единайсетте старейшини на народа им.

И така, Шада се обяви срещу старейшините, мистрилската сделка с хътянския престъпен бос се провали и единайсетте поискаха главата на Шада. Всички мистрили бяха предупредени да се оглеждат за нея. Изпратиха отреди специално да я търсят. Но я откри Кароли.

Дори сега, седмица по-късно, иронията горчеше в устата на Кароли. Не беше работила с Шада от двайсет години и въпреки това

успя да предвиди, че следващата ѝ стъпка щеше да бъде по посока на Новата република, макар още да не бе наясно дали действията ѝ бяха присъединяване или капитулация. Кароли пристигна на Корускант точно навреме, за да види как Шада напускате имперския град. Проследи я до апартамент при планините Менарай, който притежаваха висшият съветник Лея Органа Соло и съпругът ѝ.

Можеше да залови Шада още там, ползвайки предимството на изненадата. Но се говореше, че семейство Соло има за пазачи воители ногри и че те са неотлъчно наоколо. И макар по всяка вероятност бойните качества на ногрите да бяха надценени, щеше да е рисковано сам мистрил да тръгне срещу тях.

Ето защо се обади за подкрепление. Но още преди то да пристигне, Шада напусна сградата в компанията на контрабандисткия шеф и търговец на информация Талон Карде. За втори път Кароли можеше да я хване. Но едва бе успяла да се промъкне във вътрешния кръг на площадките за кацане, когато съветник Органа Соло се появи с протоколния си дроид и двама ногри по петите. Тя влезе с дроида в кораба на контрабандиста, ногрите заеха позиции до изходния люк и след няколко минути Органа Соло излезе сама, без дроида. Охранителите излязоха със съветничката. След това за изненада на Кароли „Волният Карде“ веднага се подготви и излетя, а тя бе твърде далеч от собствения си кораб, за да има надежда да ги настигне.

Единайсетте бяха бесни, както и мистрилският отряд, който бе изоставил всичко, за да дойде в Корускант в отговор на повикването ѝ. Нито една от жените не каза нищо, но израженията на лицата им бяха достатъчни. Както и косите погледи и тихите коментари, докато се връщаха по корабите си. Научили бяха как Кароли бе оставила Шада да избяга при срещата им на покрива на комплекса за забавления „Резинем“ на Боркораш, и не беше трудно да се досети, че част от тях смятаха, че и сега бе сторила същото.

Значи още по-важно бе да им докаже, че грешат. И тя заложи на несигурното предположение, основано на смътното впечатление на Карде и Калризиан, че преди няколко години Мазик е имал „ухо“.

Предположението се оказа точно. Соло бе внимателен в разговора си с бившия комарджия, но единствената прикрита забележка за Карде ѝ бе достатъчна — Шада бе с контрабандисткия шеф и молбата към Калризиан бе да се присъедини към тях.

Където и да отидеше той, Кароли щеше да го последва. Някога Калризиан бе контрабандист, а всеки контрабандист, бивш или не, имаше едно-две скривалища на личния си кораб. Стигнаше ли до „Дамата на късмета“ преди него, имаше големи шансове, когато спуска рампата на яхтата си, тя вече да лежи свита в едно от тях. А ако се окажеше, че той възнамерява да използва точно това скривалище за нещо друго... е, щеше да му мисли тогава.

Междувременно трябваше да си събере багажа и да си запази място в следващата совалка към повърхността. Беше за предпочитане то да е по-близо до вратата от мястото на Калризиан.

Кароли изчака, докато коридорът отвън утихна, измъкна се от килера и се отправи с бърза крачка към стаята си.

— Адмирале — чу се гласът на капитан Дория във вътрешния кръг екрани във втората командна зала. — Совалката на рурския посланик току-що напусна кораба и се отправи обратно към повърхността.

Флим подаде питието си на Тирс и се усмихна самодоволно на Дизра. След това пристъпи към екраните.

— Благодаря, капитане — каза той със спокойно премерения глас на върховния адмирал. — Подгответе курс към Бастион и ме информирайте, когато корабът е готов.

— Слушам, сър.

Интеркомът изпиука и изключи.

— Време беше — изръмжа Дизра и изгледа свирепо Тирс.

— Ако питате мен, насилихме твърде много късмета си.

— Запознати сме с мнението ви по въпроса, благодаря ви — отвърна майорът не особено почитателно и върна чашата на Флим. — Напомням ви, че три споразумения са доста добра отплата за едноседмичен труд.

— Само ако Корускант не се спусне върху нас като ранен ранкор — кисело възрази мофът. — Притискаме ли ги по-дълго време, непременно ще го направят.

— Това едва ли може да се нарече притискане, ваше превъзходителство — каза Флим. И в неговия глас според Дизра се долавяха нотки на неуважение. — Не сме дали повод, нито пък сме предизвиквали никакви враждебни действия. Отидохме само там, където ни поканиха. На какво основание ще ни нападне Корускант?

— Например на това, че все още сме в състояние на война — просъска мофът. — Някой от вас да се е замислял върху това?

— Би било политическо самоубийство — подсмъркна Флим.

— Ние получихме покана от тези системи, забравихте ли? Ако от Корускант искат да си напъхат колективния нос в...

— той замълча. От екраните се разнесе остър свистящ звук.

— Какво е това? — попита актьорът.

— Сигнал за извънредна бойна готовност — напрегнато отвърна Тирс и едва не разля остатъка от питието на Флим върху безупречно бялата си униформа, когато мина покрай него и се отпусна в командното кресло. — Адмирале, елате — добави той.

Ръцете му бързо се местеха по копчетата на таблото. Тактическите екрани оживяха и превърнаха залата в гигантски холограмен боен монитор. В същия миг интеркомът звънна.

— Адмирале, според мен ще ни нападнат — съобщи Дория със спокоен глас. — Осем мародера клас „Корвет“ току-що се появиха от хиперпространството и летят към нас.

Дизра отпусна долната си челюст, докато се оглеждаше из залата за трепкащите точки, които означаваха приближаващите мародери. „Разбира се, че Дория е спокоен, помисли си той. Нали на борда на кораба му е великият върховен адмирал Траун, който без всякакви съмнение владее положението.“ Но върховният адмирал изобщо не го владееше. И ако мофът не направеше нещо бързо, сапуненият мехур щеше да се спуска. Флим беше до Тирс. Майорът се пресягаше за копчето на интеркома.

— Кажете на Дория да се справи — процеди през зъби Дизра зад тях. — Кажете му, че това нападение е твърде маловажно, за да се занимавате...

— Шшшт! — изшътка бившият гвардеец, изгледа го ядно и го прекъсна с рязко махване на ръката. — Адмирале!

— Готов съм — отвърна Флим и майорът натисна копчето.

— Благодаря, капитане — плавно каза актьорът. И изведнъж в командната зала отново стоеше върховният адмирал Траун. — Идентифицирайте ли ги?

— Не, сър, още не — отвърна капитанът на „Неумолим“.

— Заглушават идентификацията си с шумопроизвеждащи генератори, което е съвсем незаконно, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Траун. — Изпратете половин ескадрила хищни птици да ги прехванат.

— Слушам, сър.

Тирс изключи интеркома.

— Да не сте луди!? — извика Дизра. — „Изпратете половин ескадрила хищни птици...“

— Спокойно, ваше превъзходителство — каза Флим и погледна студено към мофа. — Това е едно от стандартните действия на върховния адмирал за установяване на самоличност.

— А и така се печели време — добави Тирс. Пръстите му лудо се движеха по таблото. — Корвети „Мародер“, корвети „Мародер“... ето ги. В момента се използват главно от сектор Корпоративен. Също и от отбранителните флоти на няколко различни сектора по Външния ръб.

— Интересно — каза Флим и се наведе през рамото на майора. — Какво ли може да иска от нас сектор Корпоративен?

— Не знам — отвърна бившият гвардеец. — Дизра, някакви предположения?

— Не — отвърна мофът и извади електронния си бележник.

Нямаше представа, защо някой в сектор Корпоративен би могъл да реши да ги нападне... но, от друга страна, споменаването на мародерите събуди у него смътен спомен.

— Имате ли списък на другите системи, които ги използват? — попита Флим.

— В момента го вадя — отвърна Тирс. — Нищо не ми идва на ум... ето ги и хищните птици.

Дизра погледна, за да види точиците, означаващи изстребителите, които се носеха към далечните нападатели. След това отново сведе очи към електронния си бележник. Май имаше нещо общо с капитан Зотип и пиратите Каврилу, припомни си той. А, ето...

— Имам нужда от предложения — настоятелно каза Флим.

— Обичайната тактика на Траун в такива случаи е да остави изстребителите да стрелят, след това да се оттеглят — каза бившият гвардеец. — Това, как отвързват на огъня, обикновено бе достатъчно за върховния адмирал, за да определи кои са нападателите.

— За Траун може да е било достатъчно — уплашено отвърна Флим, — но на нас малко не ни достига от неговия блестящ гений.

— Е, нали майор Тирс е посещавал часовете по тактика с кралската гвардия! — добави Дизра и ехидно захлопна електронния си бележник.

— Негово превъзходителство както винаги съумява да бъде полезен — разсеяно отвърна адютантът, прехвърляйки файловете в компютъра.

— Радвам се, че го оценявате — каза мофът. — Това са диамалци.

С върховно злорадство той изгледа извърнатите към него лица на двамата. Върху лицето на Флим бе изписана пълна изненада, при Тирс тя бе примесена с подозрителност.

— Моля? — попита актьорът.

— Диамалци — повтори Дизра и се наслади на момента докрай. — Преди около три месеца диамалското търговско министерство е закупило дванайсет корвети „Мародер“ за охрана на транспорти, вероятно предназначени и за някои по-тайни операции.

— Сигурен ли сте? — попита Флим и надникна към екрана.

— Тук не пише нищо за това.

— Сигурен съм, че не го пише — отвърна мофът. — Капитан Зотип се опита да ги откупи, но му отказаха. Както споменах, може би ги пазят за тайни операции.

— И как стигнахте до заключението, че са същите кораби?

— попита Флим.

— Точно така — намеси се Тирс, преди Дизра да отговори.

— Диамалският сенатор дойде на борда на „Неумолим“ с Калризиан... нали помните? И досега не вярвам, че успяхме напълно да го убедим, че пред него е Траун.

— И ако докладите на разузнаването ни са точни, тъкмо той е спомогнал за увеличаването на разкола в правителството в Корускант с доклада си за случая — напомни им Дизра.

— Да, той беше — потвърди майорът и се обърна към клавиатурата на компютъра. — Изглежда, е решил да ни подложи на още едно изпитание.

— Въпросът е ние какво ще правим — каза Флим и погледна към екраните. — Хищните птици почти стигнаха.

— Знам — отвърна бившият гвардеец, загледан в компютърния екран. — Отзовете ги.

— Вече? — Дизра се намръщи към тактическите екрани. — Мислех, че искате да...

— Нищо не искам — прекъсна го адютантът. — Отзовете ги и кажете на капитан Дория да се подготви за изпълнението на боралска везна.

— Какво? — попита мофът и се намръщи още повече.

— Малко известна бойна техника — обясни Флим, наведе се над рамото на Тирс и натисна копчето на интеркома. — Достатъчно, капитане — бавно каза той. — Отзовете хищните птици и подгответе „Неумолим“ за боралска везна.

— Слушам, адмирале — бързо отвърна Дория. — Ще дойдете ли на мостика?

Тирс погледна Флим и почука върху компютърния екран.

— Едва ли ще се нуждаете от помощта ми — увери Траун капитана, кимна утвърдително на майора и се наведе, за да види ясно посоченото място. — След боралска везна изпълнете с хищните птици пълно закриващо помитане Марг Сабл и смятам, че нашите неизвестни нападатели ще преосмислят плановете си. При положение че са още живи, за да го направят, разбира се.

— Слушам, сър — отново каза капитанът на „Неумолим“ и Дизра едва ли не видя как офицерът потърка ръце в очакване. — Готови за изпълнение на боралска везна.

— Започнете изпълнението, капитане.

Флим изключи интеркома.

— Това би трябвало да е всичко — каза той, облегна се небрежно на облегалката на командното кресло и с интерес се загледа в тактическите екрани.

— Вече сме имали план за действие срещу Диамала — обясни Тирс и погледна към Дизра. — Преди десет години Траун на няколко пъти се е сблъсквал с тях — той махна към компютъра. — Трябваше само да извадя файла с една от битките...

— Ето! — прекъсна го Флим. — Бягат като хопскипи.

Мофът проследи пръста му. Актьорът бе прав. Мародерите наистина се бяха обърнали и бързаха към спасението на хиперпространството.

— Но ние не сме направили още нищо — каза той с леко объркване.

— О, направихме — възрази майорът. В гласа му се процеди мрачно задоволство. — Не забравяйте, че и те имат файлове с победите на върховния адмирал. „Неумолим“ зае позиция за изпълнение на боралска везна... Друго не им трябваше.

— Да — съгласи се Флим. Точиците, обозначаващи на екраните мародерите, изчезнаха. Корветите направиха скоковете си в хиперпространството. — Корабите дори не носеха тяхната идентификация, а ние направихме правилните ходове — той отново включи интеркома. — Прекратете бойната готовност — нареди той на Дория. — И информирайте рурското правителство, че предстоящата атака над планетата им няма да се състои, тъй като нападателите бяха прогонени.

— Слушам, адмирале — отвърна капитанът. — Сигурен съм, че ще бъдат много доволни. Да продължим ли въвеждането на курса към Бастион?

— Да — отвърна върховният адмирал. — Тръгваме, щом сте готови. Ще медитирам, ако ви потрябвам.

— Да, сър. Приятна почивка, адмирале.

Флим изключи интеркома.

— Това май наистина е краят — добави той към Тирс и Дизра.

— Браво на диамалците — кисело каза мофът. — Разбира се, давате си сметка, че единственото, което това упражненище ни донесе, е, че изплашихме още малко Корускант, за да се нахвърли върху нас.

— Търпение, ваше превъзходителство — успокои го майорът, изключи тактическите екрани и стана от креслото. — Сигурен съм, че освен това е убедило рурците, че са избрали добрата страна.

— Да — каза Дизра. — И може би ни приближи с една крачка към Ръката на Траун.

Флим се намръщи.

— Ръката на Траун? — предпазливо попита той. — Какво е Ръката на Траун?

Тирс сви устни, явно раздразнен.

— Ваше превъзходителство...

— Какво е Ръката на Траун? — настоятелно продължи да пита актьорът.

— Хайде обяснете му! — каза Дизра на адютанта си, махна отпуснато и се приготви да се наслади и на този момент докрай. Тирс и Флим се разбираха твърде добре според него. Беше време двамата да усетят вкуса на страховете и подозренията на този триумвират, които самият моф изпитваше от момента на създаването му. — Разказвайте.

— Слушам — отвърна Флим с внезапно пресипнал глас и погледна към бившия гвардеец. — Какво не сте си направили труда да ми кажете?

Майорът се прокашля.

— Успокойте се, адмирале — каза той. — Ето какво...

„Чудесно е — помисли си по-късно Дизра, — че втората командна зала е напълно звукоизолирана.“ При цялото викане той изобщо не усети типичното потрепване на палубата на звездния разрушител при преминаването му в хиперпространството.

ГЛАВА 10

Първите стотина метра бяха относително лесни дори и с неизбежните проблеми, които Арту имаше при преминаването през неравни терени. Мара бе проучила част от пещерата с фенерчето и макробинокъла си и бе в състояние да избере най-добрия път. Но после пътеката рязко се спускаше надолу около десет метра и когато стигнаха разширението в края на прохода, се озоваха в непозната територия.

— Как изглежда? — провикна се Люк, помъкнал Арту над последния голям камък, който препречваше пътя им надолу.

— Както можеш да очакваш — извика в отговор Мара. Фигурата ѝ се очертаваше в светлия ореол от лъча на фенерчето ѝ. — Хубаво ще е поне веднъж да отидем някъде, без да се налага да влачим този астромеханичен дроид през скали, храсти, пясъци и какво ли още не.

Малкият дроид избипка докачено.

— Арту обикновено се отплаща за притесненията — напомни ѝ Люк, изтръска дребните камъчета от дланите си и застана до нея. — А и кога ни се е налагало да го вадим от пясък?

— Мисля, че ни предстои да се натъкнем на пясък — отвърна Мара и махна неопределено напред. — Ти как мислиш?

Люк се вторачи в мъглата. Разширението продължаваше не повече от петнайсет метра напред, при това гледката не беше никак окуражаваща. Стърчащи скали и камари отломки затрудняваха преминаването, от тавана висяха озъбени сталактити, тук-там от пода се подаваха и сталагмити. В другия си край разширението отново се превръщаше в тесен проход, през който щяха да се проврат с мъка.

— Не е зле — обърна се той към Мара. — Със сталактитите ще се справим с лазерните мечове. Пита се дали онази пролука не е твърде тясна за Арту.

Въздухът се раздвижи и Спазващия думата си изпърха към едно от висящите скални образувания.

— Притеснен ли си, майстор Уокър на Скай? — стигнаха до съзнанието на джедая думите му. — Много ли е труден пътят напред за теб?

— Никой път не е много труден за майстор джедай Скайуокър — възмутено отвърна Дете на ветровете в защита на Люк. Изпляска с крила до Мара и се настани върху една скала недалеч. — Виждаш ли как да прави велики дела в откритото пространство.

— Може да са били велики в очите на един комкаец, който лесно може да бъде заблуден — бе сухият коментар на Режещия камъни, който висеше от друг сталактит на няколко метра по-нататък. — Нас, дете сме заслужили имената си, по-трудно ще смаеш.

— Пак си говорят, нали? — тихо попита Мара.

— Питаш дали пътят напред ще ни затрудни — отвърна Скайуокър и махна към осеяното с препятствия разширение. — Дете на ветровете ни защити.

— Много мило от негова страна — каза тя, откачи лазерния си меч и го претегли в ръката си. — Да им направим ли малка демонстрация?

Люк присви очи.

— Сигурна ли си...

— Че мога ли! — възкликна Мара. — Да, мога. Това, че не завърших скъпоценната джедайска академия, не означава, че не мога да използвам Силата като всички останали. Как предпочиташ да сека — високо или ниско?

— Високо — отвърна Люк, леко сепнат от разпалеността ѝ. Той взе в ръка собствения си лазерен меч и бързо огледа разширението, старателно запомняйки мястото на всеки сталактит. — Готова ли си?

В отговор Мара активира лазерния си меч. Синьото сияние на лъча се смеси с неутралната бяла светлина на фенерчето.

— Щом кажеш.

— Добре — отвърна Скайуокър и се опита да прикрие опасенията си относно уменията ѝ. Той активира оръжието си и зеленото му сияние прибави нов нюанс към синьото.

Двамата с Мара едновременно насочиха мечовете. Лъчовете им се завъртяха като крилата на мелници и посякоха с лекота скалните образувания. Поне мечът на Люк...

Мара се опита. Майсторът джедай го долови от стойката ѝ, от протегнатата ръка, от напрежението, което я обви като статично електричество. Но както бе казал някога учителят Йода: „Не се опитвай! Или го правиш, или не. Среден път няма!“ По средата на разширението лазерният меч на Мара, сякаш несигурен, загуби ритъм, лъчът клюмна и направи няколко плитки бразди по пода. След това се възстанови и продължи да се носи миг-два, преди да падне отново, след като тя почти го изпусна от джедайската си хватка.

На два пъти Люк се изкушаваше да ѝ помогне, но и двата пъти устоя на изкушението. Ядосаната и безпомощна Мара му стигаше. Ако на това отгоре се усетеше и покровителствана, тя се превръщаше в нещо, с което и майсторът джедай би предпочел да няма работа. Освен това работата бе свършена, макар и малко половинчато. А тънкостите на изпълнението бяха напълно убягнали на публиката. Какофония от цвъртене и чуруликане от страна на комджайците изпълни ушите и съзнанието на майстора джедай, когато сталактитите започнаха да падат от тавана и да се разбиват в камъните. А високо над грохота на каменните блокове и възклицанията на комджайците се извисяваха възторжените възгласи на Дете на ветровете:

— Видяхте ли! — крещеше то. — Велик джедай воин! И Мара!

Люк изпита угризения, когато повика обратно лазерния си меч, забавяйки го малко, за да пристигне едновременно с меча на Мара.

— Войната не прави никого велик, Дете на ветровете — леко смъмри той младия комкаец, деактивира лазерния си меч и го окачи на колана си. — Битката винаги е последното средство, към което прибегва джедаят.

— Разбрах — каза Дете на ветровете, като по тона на гласа му личеше, че всъщност нищо не бе разбрало. — Но когато унищожиш заплашващите...

— Никого няма да унищожаваме — твърдо отвърна Люк.

— Поне докато не се опитаме да говорим с тях.

— На твоє място бих се отказала от обясненията — извика Мара през рамо, докато си пробиваше път към тясната пролука. — Ще разбере, след като види няколко от приятелите си да загиват в битка. Преди това нищо няма да проумее.

Люк усети спазъм в гърлото. Оби Уан, Бигс, Дак... дългият списък продължаваше с още много имена.

— В такъв случай по-добре никога да не разбере — тихо каза той.

— О, ще разбере — с глух глас го увери Мара, пъхнала глава в пролуката, за да освети пътя напред с фенерчето си.

— Рано или късно всички разбират — тя извади глава от процепа и откачи лазерния си меч. — Трябва да се премахне само една малка издатина. Ще ми отнеме секунда.

Шест часа по-късно Люк най-сетне обяви почивка.

— Време беше — каза Мара и се отпусна, доколкото можеше, върху студената скала. — Вече си мислех, че си решил да стигнем до Високата кула тази вечер.

— Искане ми се — отвърна Скайуокър и махна няколко камъчета от мястото, на което смяташе да седне. Не изглеждаше толкова уморен, с огорчение забеляза Мара. Или поне прикриваше умората си по-успешно. — Имам усещането, че нямаме време.

— Ти никога нямаш време — каза Мара и затвори очи. — Някога хрумвало ли ти е, че от време на време можеш да оставяш и някой друг да свърши работата?

Мара усети промяната в чувствата му и се запита дали изражението, което се бе появило на лицето му, означаваше болка, гняв или възмущение. За нейна изненада, когато отвори очи, установи, че то изразява спокоен интерес.

— Смяташ, че се опитвам да върша твърде много неща?

— Да — отвърна тя и се вгледа внимателно в него. — Не си ли съгласен?

Скайуокър сви рамене.

— Преди година-две нямаше да бъда съгласен — отвърна той. — Но сега... не знам.

— О! — възкликна Мара. Първо дойдоха онези думи при астероидната база на пиратите Каврилу, че се опитва да намали използването на Силата, а сега признаваше, макар и доста колебливо, че се опитва да прави твърде много. Това наистина беше напредък. — Разбира се, ако ти не правиш всичко, кой ще го прави?

Дете на ветровете, кацнало на една издатина на скалата, каза нещо и Люк се усмихна.

— Не, Дете на ветровете — отвърна Скайуокър. — Дори майсторът джедай не може да прави всичко. Всъщност — той хвърли

странен поглед на Мара — понякога май работата на майстора джедай е да не прави нищо.

Строящия с лозници също направи някакъв коментар.

— Да — съгласи се Люк.

— Какво каза? — попита Мара.

— Цитира една комджайска поговорка — отвърна Скайуокър. — За това, че преплетените лозници са по-силни от същия брой лозници поотделно. Мисля, че на всяка планета от Новата република има вариант на тази поговорка.

Мара изгледа свирепо комджаеца.

— Преди можеш да чувам мислите на Палпатин от всяко кътче в галактиката, от Ядрото, от Средния ръб, а при едно пътуване — дори и от Външния ръб.

— И въпреки това не можеш да чуеш нито комджайците, нито комкайците на няколко метра от себе си — каза Люк. — Сигурно е много неприятно.

— Неприятно е думата, която търсех — язвително отвърна Мара. — Как така ти можеш да ги чуеш, а аз не? Ако, разбира се, не е някоя професионална джедайска тайна...

Чувствата му останаха непроменени.

— Всъщност е точно това — каза той. — Не точно тайна. Ключът е в това, че не си джедай.

— Защото не завърших академията ти ли? — попита с насмешка тя.

— О, не — отвърна Люк. — Има начин да се стане джедай и без академията... — той се поколеба. — И като стана въпрос, защо не се върна, за да я завършиш?

Тя изучаваше лицето му, питайки се дали това бе тема, на която ѝ се искаше да говори в момента.

— Имах по-приятни неща за правене — кратко отговори Мара.

— Ясно — каза Люк. И този път тя усети трепване в чувствата му. — Като например да летиш из цялата Нова република с Ландо?

— Виж ти, виж ти — Мара повдигна вежди. — Долавям ли нотка на ревност, или така ми се струва?

Люк отново я изненада. Вместо да лумне като жарава на вятър, усещането, което долови в него, замря в нежна тъга.

— Не е ревност — тихо отвърна Люк. — А разочарование. Все се надявах да се върнеш и да завършиш обучението си.

— Не си се надявал достатъчно силно — каза Мара и потисна лекото огорчение в себе си. — Мислех, че след всичко, което преживяхме на Миркр и Уейланд, съм заслужила поне малко по-специално отношение от твоя страна. Но всеки път, когато се появявах, ти само казваше „Здрасти“ и след това забравяше за мен. За сметка на това даряваше цялото си внимание на Кип Дурон или на някое друго хлапе.

Люк потръпна.

— Права си — призна той. — Мислех... че ти нямаш нужда от толкова внимание. Кип беше по-млад, по-неопитен...

— И виж какво стана — не можа да се сдържи Мара. — Той едва не съсипа цялата ти академия, без да споменаваме теб самия, Новата република и всичко останало, което му се изпречи на пътя.

— Вината не беше само негова — възрази Люк. — Ситският лорд Екзар Кун го тласкаше към Тъмната страна.

— А чия бе идеята да основе академия на Йовин? — попита Мара, съзнавайки, че навлиза в територия, която бе решила да избягва. — И кой реши да я остави там, след като кашата с Екзар Кун най-накрая се оправи?

— Аз — отговори майсторът джедай, приковал очи в нея. — Накъде биеш с тези въпроси?

Мара се намръщи. Нито мястото, нито времето бяха подходящи, за да повдига темата.

— Просто отбелязвам, че не си безгрешен — избягна отново тя въпроса му. — Това само по себе си трябва да ти е достатъчно, за да не се опитваш да правиш всичко сам.

— Не споря — усмихна се Люк. — Аз съм нов човек. Нали преди малко те оставих сама да се оправиш с лазерния меч?

— Благодаря ти, че ми напомни — каза Мара и усети как бузите ѝ пламнаха. — Наистина мислех, че мога да го владя по-добре.

— Дългият постоянен контрол се овладява най-трудно. Но открих някои специални техники, с които става по-лесно. Хвани меча си и ще ти ги покажа.

Тя повдигна хълбок, за да освободи оръжието от колана си и за да премести крака си от скалата, която бе започнала неприятно да

убива. После вдигна лазерния меч пред себе си.

— Да го активирам ли? — попита тя, хвана дръжката със Силата и отпусна китката си.

— Не, не е нужно — отвърна Люк. — Сега задръж меча неподвижен пред себе си. Искам да го наблюдаваш, но и да си го представиш увиснал във въздуха. Можеш ли?

Мара притвори очи, мислите ѝ се върнаха назад към горите на Уейланд отпреди десет години. И тогава Люк с лекота се бе вплътил в ролята на учител, а тя — в ролята на ученик. Но много неща се бяха променили. Този път може би тя щеше да изнесе най-важния урок.

— Представих си — каза Мара. — После?

Мара бе добър ученик, както Люк вече бе установил, и бързо схвана основата на техниката. Упражняваха се половин час и се накачиха отново да тръгнат.

— Надявам се, че дроидът ти няма да изчерпи енергийния си запас, преди да стигнем — каза Мара, докато Люк преместваше Арту с помощта на Силата над още един участък пресечен терен. — Не искам да излезе, че сме го влачили само за да стане украса на пода.

— Няма страшно — успокои я Скайуокър. — В момента използва много малко енергия, а и твоят дроид му даде няколко допълнителни батерии.

— Почакай — намръщи се Мара. — Моят дроид ли? Нали каза, че си дошъл с изстребителя си?

— Дойдохме с изстребителя ми до планетата — уточни той. — Но до системата дойдохме с „Огънят на Джейд“. Изглежда, съм забравил да го спомена.

— Така изглежда — кратко отвърна тя. Приливът на гняв, който мина през нея, накара майстора джедай да трепне. — Кой по дяволите ти даде право!... Няма значение. Карде, нали?

— Той се обоснова с това, че „Защитникът“ ти няма хипердвигател — отбранително каза Люк — Двама души в кабината на изстребител няма да се чувстват много удобно.

— Прав си — с нежелание призна Мара. Люк почувства как тя потисна инстинктивната си привързаност към единственото нещо във Вселената, което притежаваше истински. — Дано да си го скрил добре.

— Добре е скрит — успокои я той. — Знам какво е този кораб за теб.

— И дано не си му одраскал боята — предупреди го тя. — Сигурно не си донесъл повиквача?

— Донесох го — възрази Люк и пъкна ръка в един джоб. Мислите му го отнесоха назад през времето, когато се бе върнал на Дагоба и се бе натъкнал на стар повиквач от кораб отпреди Войните на клонингите. Не знаеше какво е, но Арту си спомни, че веднъж бе видял Ландо с подобно устройство. И така тръгнаха към мината на някогашния комарджия на Нклон, за да го питат. Както се оказа, пристигнаха тъкмо навреме, за да помогнат на Хан и Лея да отблъснат нападението на върховния адмирал Траун.

Но защо сега изплува точно този спомен? Дали защото Мара бе тук и той бе получил първото си видение за нея в онзи момент? Или беше нещо, свързано със стария повиквач... а може би с повиквача на „Огънят на Джейд“... или с повиквачите изобщо... Нещо се надигаше дълбоко в съзнанието му?

Мара гледаше странно мъжа до себе си.

— Някакъв проблем ли има? — попита тя.

— Заблудени мисли — каза Скайуокър, извади повиквача и ѝ го подаде. — Няма да можеш да се обадиш на „Огънят на Джейд“ оттук. Извън обхват сме, а и доколкото си спомням, повиквачът работи изключително по права линия.

— Не, има и настройка за радиопредаване — отвърна Мара. — Вярно, обхватът е доста ограничен, но във Високата кула може да има ретранслатори, през които да мине сигналът — и добави: — Можеш да си сигурен, че няма да го извадя, докато не неутрализираме изстребителната им група. Като стана дума, не ми разказа какво се случи с двамата пилоти, на които си се натъкнал на идване.

— Няма много за разказване — отвърна Люк, откачи лазерния меч от колана си и го активира. Едно бързо замахване и още един сталактит, който препречваше пътя им, рухна на земята. — Наредиха ми да ги следвам, след това изпълниха редица бързи маневри, които трябваше да повтора. Тогава си помислих, че може да си търсят извинение да открият огън.

— По-вероятно е да са искали да разберат с каква машина и с какъв пилот си имат работа — предположи Мара.

— Накрая и аз стигнах до този извод — каза Скайуокър и се присегна със Силата, за да пренесе Арту през купчината отломки. —

Както и да е. Изчакаха, докато стигнахме на няколко километра от Високата кула, и откриха огън. Спуснах се в каньоните от навигаторния запис, който донесе „Звезден лед“, и успях да избягам.

В първия момент Мара не каза нищо.

— Наредили са ти да ги следваш? Значи са говорели основния език?

— Накрая проговориха и на него. Отначало започнаха със същото съобщение, което с Карде сте уловили, когато онзи странен кораб е минал покрай звездния разрушител на Бустър Терик.

— Предполагам, че Карде ти е дал съобщението — каза Мара. Лицето ѝ леко се помрачи. — Даде ли ти и останалата част от записа?

— Даде ми навигационните данни — отвърна Скайуокър. — Има ли още?

— Да. И то не е добро — отговори тя. — Първо, споменава се името на Траун. Второ, сестра ти откри информационен чип при планината Тангис с надпис Ръката на Траун.

— Ръката на Траун? Това не ми харесва — каза Люк.

— На никого не е харесало — унило отвърна Мара. — Въпросът е какво означава?

— На теб са ти викали Ръката на императора — припомни Люк. — Възможно ли е Траун да е имал също такъв агент?

— Това е първото, което всички ме питат — каза Мара с доловимо раздражение. — И дали не е някое друго супероръжие, както Звездата на смъртта. Но и двете не бяха в неговия стил.

— Не, неговият стил бе блестящата стратегия.

— Казано кратко — отвърна Мара. — Все пак информационният чип дойде от личния склад на императора. Това трябва да означава нещо. Палпатин не би създал дезинформация за свое собствено забавление.

— Е, каквото и да означава, изглежда, нашите приятели във Високата кула имат някаква връзка с върховния адмирал — каза Скайуокър. — Питам се дали не са от неговата раса.

— Ободряваща мисъл — тихо каза Мара. — Да се надяваме, че нямат неговия тактически гений.

— Да се надяваме — съгласи се майсторът джедай.

Но докато активираше лазерния си меч, за да разчисти поредното скално препятствие от пътя им, през главата му мина ужасяваща

мисъл. Ако Ръката на Траун не беше нито специален агент, нито супероръжие...

— Пак се замисли — прекъсна разсъжденията му Мара. — Хайде, кажи!

— Просто си мислех, че Ръката на Траун може да е ученик на върховния адмирал — отвърна Люк и се обърна да я погледне. — Някой, когото той е подготвил да заеме мястото му, ако с него се случи нещо.

— Тогава къде е той? — попита тя. — Минаха десет години. Защо още не се е появил?

— Може би Ръката смята, че не е готов — предположи джедаят. — Може да е решил, че има нужда от още подготовка, преди да заеме мястото на адмирала?

— Или чака подходящ момент, за да се покаже — каза Мара.

Лицето ѝ изглеждаше напрегнато на мъждивата светлина. Люк си пое дълбоко дъх. Хладният въздух в пещерата изведнъж му се стори по-студен.

— Например когато Новата република е на път да се самоунищожи заради Каамас.

— Траун би се възползвал точно от такова положение — потвърди Мара. — Всъщност, след като имперските ресурси са сведени практически до нула, това е единственото, което може да направи.

Дълго време двамата просто се гледаха, без да промълвят дума.

— Според мен — най-сетне проговори Мара — най-добре е да влезем в тази кула и да видим какво става там.

— Май си права — съгласи се Люк, обърна фенерчето си напред и усили светлината му.

На около пет метра пред тях проходът, който следваха, влизаше в широка пещерна зала, толкова просторна, че лъчът не стигаше до края ѝ. Скайуокър направи крачка напред... И спря. В съзнанието му трепна неясно усещане. Някъде там...

— И аз го усетих — каза Мара зад него. — Но не е като обикновените ми усещания за опасност.

— Може би не е толкова опасно — предположи джедаят. — Или за нас не е.

Арту изпиука едновременно подозрително и безнадеждно.

— Не говореше за теб — успокои Мара малкия дроид. — Виждаш ли го, Люк?

— Да — каза той и се усмихна. Над главите им тримата комджайски водачи, които до момента се рееха напред-назад, бяха накацали по скалните издатини пред залата. — Сякаш не изгарят от желание да видят какво има вътре.

— Не виждам опасност — възрази младият комкаец. Но въпреки това се спусна и кацна на един сталагмит близо до входа. — Каква е опасността?

— Сега ще разберем — отговори майсторът джедай, стисна дръжката на лазерния си меч и тръгна към пещерната зала. — Мара!

— Зад теб съм — отвърна тя. — Искаш ли да държа фенерчето?

— Ако обичаш — каза Скайуокър и ѝ подаде фенерчето през рамо. След това напрегна всичките си сетива и пристъпи в залата.

Една минута Люк остана абсолютно неподвижен, изучавайки терена, докато Мара бавно движеше лъча на фенерчето. Залата изглеждаше необятна, таванът ѝ тънеше в мрак. По сравнително равния под течаха няколко потока. Нямаше ги сталактитите и сталагмитите, с които им се бе наложило да се справят дотук, но долната част на стените бе осеяна с десетки ниши с диаметър около половин метър, доста дълбоки, както изглеждаше. Цялата пещерна зала — стени, под, таван и дори коритата на потоците — бе покрита с дебела покривка от нещо, напомнящо мъх. Точно насреща се виждаше проход, също както проходите, в който стояха.

— Вероятно има отвори към повърхността — тихо каза Мара. Топлината на дъха ѝ за миг докосна тила на Люк. — Няма светлина, но се усеща движение на въздуха. Има и вода.

— Да — каза Скайуокър.

Наличието на въздух, вода и растителност означаваше, че тук има цялостна екосистема. А тя може би включваше и хищници.

— Да опитаме с камък — предложи Люк и се наведе, за да избере един скален отломък с големината на юмрук.

Хвърли го към средата на пещерната зала. Камъкът полетя към центъра и когато започна да пада към пода, майсторът джедай го хвана със Силата и рязко го запрати към една от стените... Нещо се подаде за миг от една от дупките и пак се скри. Камъкът изчезна.

— Ооо! — възкликна Люк, загледан в участъка от стената, където се изгуби камъкът. Мара завъртя лъча на фенерчето натам. — Видя ли откъде дойде?

— Мисля, че от там — отвърна тя. — Стана много бързо... Ей там, виждаш ли?

Люк кимна. От една от дълбоките ниши в стената като малък водопад към белия мъх тихо се сипеше дребен чакъл. Мъхът се раздвижи за миг, след това всичко наново се успокои и цялата зала застина.

— Май не обича камъни — каза Мара.

— Трябваше да опитаме с храна — съгласи се Люк, присегна се със Силата и върна кратковременната си памет, но това не му помогна. Движението бе твърде бързо. — Успя ли да видиш какво беше?

— Май беше език или пипало — отвърна Мара. — Основната част от съществото, изглежда, не се подаде от дупката.

— И явно не е само — предположи Скайуокър и огледа останалите ниши. — Какво предлагаш?

— Ами първо трябва да ги разгледаме по-отблизо. Долавяш ли някакво присъствие?

Джедаят се присегна със Силата към пещерната зала.

— Не. Нищо.

— Значи са хищници — каза Мара, промуши се през тесния вход и му подаде фенерчето. — Дръпни се, ако обичаш?

— Какво ще правиш? — Люк се намръщи, когато вместо отговор тя извади лазерния си меч и го активира.

— Казах ти. Ще погледна по-отблизо — Мара вдигна меча напред, хвана го със Силата и започна бавно да го върти. Без да спира, го насочи наляво. Лъчът приближи една от нишите... С ярко проблясване, съпроводено от многократното хрущене на разтрошени камъни, изчезна в дупката.

— Мара! — прошепна Дете на ветровете. — Оръжието ти...

— Всичко е наред — успокои го Люк. Той бе приковал очи в дупката и не смееше да ги отмести, за да погледне Мара. Ако бе сбъркала в преценката си...

Съпроводено с второ, по-силно раздробяване на скалата, от дупката се подаде дълго, подобно на плужек същество. Покрито бе с розова кръв, която още сълзеше от пет-шест дълбоки прореза в тялото

му. Излизаше едва-едва, с почти комично движение. Спусна се по мъхестата стена и спря до един камък на земята. Навитият му език мързеливо се подаде от отпуснатата уста, последван от лазерния меч на Мара.

Някой от комджайците ахна.

— Значи така изглеждат — възкликна Спазващия думата си.

— Досега не бяхте ли ги виждали? — попита Люк.

— Не — отвърна комджаецът. — Не се бяхме натъквали на тях допреди трийсет сезона.

Скайуокър вдигна едната си вежда.

— Така ли! Нямало ги е преди това или не сте ги срещали?

— Не мога да отговоря правилно на въпроса — каза Спазващия думата си. — Комджайците много рядко стигат до тази част на пещерата.

— Питам се дали тази зала е изглеждала така и преди трийсет години — отвърна Люк.

— Интересно наистина — съгласи се Мара и с неприязън погледна окървавения си меч. Пусна го на земята и го избърса в белия мъх. — Може би тогава някой се е нанесъл във Високата кула и не е искал да насърчава случайни посетители.

— Това е една от вероятностите — съгласи се Люк.

— Е, това е моето предположение — каза тя и отново огледа лазерния си меч. — Ти можеш да направиш следващото... или следващите трийсет.

— Вярно, сигурно могат да се изкажат и шейсет предположения — съгласи се джедаят и огледа, докдето можеше, нишите в стената. — Мислиш ли, че са достатъчно умни, за да преценят, че сме големи за ядене?

— Не бих разчитала на това — отвърна Мара. — Езиците им явно са достатъчно бързи и силни, за да смилат кости.

— Така е — каза Люк. — Дали има път, който да минава извън обхвата им?

— Не бих разчитала и на това — отвърна тя. — Но идеята си я бива. Избираме си една стена и се придържаме към нея, като сечем всичко, което се подаде от дупките.

Скайуокър се намръщи. Идеята си я биваше, но и беше доста кървава. Съществата нямаха съзнание, беше жизненоважно Люк и

Мара да минат през владението им и въпреки това представата за масово клане не му допаднаше. Но може би имаше друг начин.

— Спазващ думата си, ти, изглежда, си се сблъсквал и преди с тези същества — каза джедаят и погледна през рамо. — С какво се хранят?

Комджаецът изпърха с криле:

— Насекомите мигрират в началото и в края на всеки сезон.

— Какво? — попита Мара.

— Мигриращи насекоми — преведе Люк.

— Аха — възкликна тя. — Освен ако не докопат някой комджаец.

Режещия камъни предупредително разпери криле:

— Не бъди оскърбителна, Мара на Джейд.

— Разбира се, това не обяснява с какво се хранят сега — продължи тя. — Тук няма никакви насекоми.

— Поне не се виждат — уточни Люк.

Той изключи лазерния си меч и се спусна в пещерната зала, като се придържаше близо до стената. След това отдалечи възможно най-много дръжката на меча си и силно удари мъха.

Внезапно в залата се разнесе жужене. И също така внезапно от невидимите си дупки в мъха изскочиха десетки насекоми и се разлетяха лудешки във всички посоки. Не стигнаха много далеч. Също така внезапно, както се бяха появили насекомите, се появиха езиците и миг по-късно пещерната зала отново утихна.

Арту изпиука нервно зад Люк.

— Интересно — отбеляза Мара. — Мъхът явно е по-дебел, отколкото изглежда — тя погледна към Люк. — Надявам се, няма да предложиш да удряме мъха и да се прокрадваме покрай нишите, докато съществата в тях се хранят.

— Горедолу — отвърна той и активира лазерния си меч.

Наведе лъча към мъха и внимателно изряза един квадратен метър, деактивира оръжието, окачи го на колана си, хвана здраво краищата на квадратното парче и опъна. С доста неприятен звук чимът се откъсна от останалия мъх. Беше дебел петнайсетина сантиметра. Люк го хвана в прегръдките си, като се опитваше да го запази цял, и потрепери при вида на стотиците внезапно обезпокоени червейчета, които се разбягаха и побързаха отново да се потулят в мъха.

— Прекрасно — Мара пристъпи до Люк. — Време за хранене ли е?

— Това е планът — отвърна той, приближи се към следващата ниша и затъкна чима в нея. Езикът се показва и той се изгуби навътре сред облак прах и парченца мъх.

— Да видим дали ще стане — каза Мара, направи крачка пред Люк и вдигна лазерния си меч пред дупката.

Не се случи нищо.

— Изглежда, проработи — каза тя. — Вземи да пренесеш дроида, докато още дъвче.

— Да — съгласи се Люк, обърна се и хвана Арту със Силата. — Дете на ветровете, комджайци... да вървим.

След минута всички бяха от другата страна на бърлогата.

— Предавам се — заяви Мара и се успокои.

— И не се наложи да убиваме — подчерта джедаят, активира лазерния си меч и пристъпи към следващата ниша.

— Освен куп насекоми — отбеляза Мара. — Между другото да имаш проблем с инсектите?

Той мислеше, че бе успял да го прикрие по-добре.

— Напомнят ми дробите. Нямам проблем.

— А! — възкликна Мара, деактивира лазерния си меч и застана зад него. — Ти ще режеш, а аз ще изтръгвам. Съгласен ли си?

След два часа най-сетне спряха, за да нощуват.

— Струва ми се, че е нощ — каза Люк и погледна часовника си. — Току-що си дадох сметка, че не съм настроил часовника си на местното време.

— Нощ е — увери го Мара, облегна се с облекчение назад на скалата, която си бе избрала за почивка, и затвори очи. Знаеше, че покъсно ще си плати с многобройни болки, предизвикани от влагата и ръбчетата на скалата. Но в момента ѝ беше добре. — През нощта всички добри момченца и момиченца спят. Тъй че нощ е.

— Сигурно — отвърна Скайуокър.

Мара отвори очи и се взря в него. В този момент в настроението му нещо трепна.

— Нима? — попита тя.

Той поклати глава.

— Права си — малко неохотно призна майсторът джедай. —
Нуждаем се от сън.

„Вместо какво?“ Мара се присегна със Силата и се опита да проникне по-дълбоко в съзнанието му. Но то беше блокирано. Мара можеше единствено да долови бариерата, изградена от несигурност, примесена с... Тя се намръщи. Притеснение! ? Наистина ли го долавяше? Да, наистина беше притеснение. А за великия майстор джедай Люк Скайуокър да изпитва подобно чувство определено беше доказателство за напредък.

И като се имаше предвид това, последното нещо, което Мара искаше да направи, бе да прояви снизхождение към него. Когато най-после пожелаеше да отвори черупката си, достатъчно, за да я попита за връзката ѝ с Ландо, щеше да му каже. Но не преди това. И може би тогава той щеше да бъде в състояние да чуе и по-обезпокоителните неща, които имаше да му каже.

ГЛАВА 11

— Значи е това? — попита Уедж, облегна се равнодушно на един от стълбовете за осветление в староботански стил, които обграждаха парка, и се загледа към блестящия бял купол.

— Това е — потвърди Коран и кимна към електронния си бележник. — Така пише.

Уедж плъзна поглед по периферията на парка и улиците и магазините наоколо, накичени с многоцветни фирмени знамена. По всичко личеше, че бе пазарен ден, и стотици ботанци и чуждоземни се мотаеха насам-натам.

— Трябва да са полудели — обърна се той към Коран. — Да поставят такава мишена...

Той замълча, когато двама дуросци минаха покрай него и се насочиха към парка.

— ...на публично място — довърши по-тихо. — Направо си просят главоболията.

— От друга страна, разполагането на генератор от системата на планетарния щит в центъра на столицата до голяма степен гарантира сигурността ѝ — отбеляза Коран. — Сигурно действа успокояващо на всички чуждоземци, които имат магазини или представителства тук.

— Ботанците винаги ги е бивало да създават представи — кисело призна Антилис.

Но трябваше да признае и още нещо — мястото съвсем не беше толкова уязвимо, колкото изглеждаше на пръв поглед. Според данните, които Бел Иблис бе изтеглил, куполът бе изграден от специална стоманена сплав, нямаше прозорци, входът беше един, освен усилен охрана имаше и автоматични системи за защита. Самото оборудване се намираще на два етажа под земята, снабдено с независимо резервно хранване, склад с всевъзможни резервни части и екип от дежурни техници, които можеха да разглобят и да сглобят цялата система за два часа.

— Така е, но и никога не ги е мързяло да пазят гърба си — отбеляза Коран. — Охраната им е седем дни...

Пилотът не довърши. Група оживено разговарящи ботанци си проправиха път между двамата мъже. Двамина бяха изостанали от основната група, погълнати от спора си. Единият налетя право на Уедж и едва не го събори.

— Целият ми клан ви поднася извинения, сър — смутено промърмори той с настръхнала от притеснение козина.

После се дръпна рязко назад и налетя на Коран. Пилотът се опита да отстъпи встрани, но в устрема си ботанецът се блъсна и в него.

— Непохватен глупак — смъмри го другият ботанец, хвана Коран за ръката и му помогна да възстанови равновесието си. — Ще задължиш целия ни клан. Приемете искрените ни извинения, любезни господа. Някой от вас пострада ли?

— Не, не — успокои го Антилис. Той погледна към Коран за потвърждение и забеляза, че приятелят му леко сбърчва челото си. — Но всъщност...

— Прекрасно, прекрасно — продължи ботанецът, който очевидно изобщо не се интересуваше от отговора. Той хвана ръката на спътника си и го поведе към магазините. — Желая приятен и пълен с добри преживявания ден и на двама ви, любезни господа.

Уедж се приближи до Коран. Двата ботанци едва не прегазиха една стара жена, след което се сляха с множеството.

— Какво има? — попита Антилис. — Всичко наред ли е?

— Да — отвърна с известно закъснение Коран. — За миг ми се стори... — изведнъж той се плесна по туниката си и гримасата му се превърна в изумление.

— Майната му! Отмъкнал ми е портфейла!

— Какво! — възкликна генерал Антилис и веднага установи, че собственият му портфейл също липсва. — О!...

— Хайде — прекъсна го Коран и се спусна в тълпата.

— Не мога да повярвам — изръмжа Уедж и хукна след него. — Как са успели да ги отмъкнат!

— Не знам — извика през рамо другият мъж, докато разбутваше пешеходците пред себе си. — А уж знаех всички джебчийски номера. Едва ли си обърнал внимание на клановия знак, който носеха?

— Видях го, но не го разпознах — отвърна приятелят му и се почувства като пълен идиот. Всичко — пари, кредитни чипове, гражданските и военните им документи за самоличност — беше в портфейлите им. — Бел Иблис ще ни убие, ако не си ги върнем.

— Да. Един по един, и то много бавно — безрадостно се съгласи командир Хорн. Той си проби път през последната група пешеходци, озова се пред една сергия на тротоара и спря. — Виждаш ли нещо? — той се надигна на пръсти, за да погледне над тълпата.

— Нищо — Антилис се огледа и се запита какво могат да направят. Ботанските власти не знаеха, че са тук, и в никакъв случай нямаше да погледнат с добро око, ако това се разбере. Нищо добро не можеха да очакват и от официалните служители на Новата република. — Дали не би могъл?...

— Щом не усетих нищо, когато бяха до мен, едва ли ще уловя нещо от разстояние — прекъсна го Коран, изпълнен с възмущение от себе си. — Дано ти си измислил нещо.

— Аз се надявах, че ти ще измислиш — мрачно призна Уедж.

За съжаление единствената възможност, която им оставаше, бе да се качат на совалката и да се върнат на „Сокол скитник“ при Орд Траси. Беше известно, че генерал Бел Иблис владее внушителен репертоар корелиански погръжни, които отприщваше само когато бе много вбесен. Досега на Уедж не му се бе удавало да го чуе. Вероятно му предстоеше.

— Никога няма да можеш да се реабилитираш пред Миракс за тази случка — с въздишка каза Антилис.

— Да... както и ти пред Йела — тихо отвърна приятелят му.

— А! Ето ги тези прекрасни момчета! Идвате ли за по едно?

Уедж се обърна и видя, че до тях стои старица с искрящи очи.

— Моля!

— Предложих ви да пийнем заедно по едно — повтори тя. — В тая жега очите съвсем ме болят от светлината.

— Съжалявам, в момента имаме работа — рязко отвърна командирът на Червената ескадрила, изправи се на пръсти и отново надзърна над тълпата.

— Младежи! — укорително каза старицата. — Все бързат да се радват на живота. Никога нямат време да се вслушат в мъдростта на старите.

Уедж направи гримаса и демонстративно се обърна към тълпата, надявайки се старата глупачка да схване намека. Как успяха да налетят на нея из улиците на Древстран!?

— Съжалявам, госпожо...

— Но сме твърде заети, за да правим компания на една самотна старица за едно питие? — довърши вместо него тя с тъжен глас. — Скандално е. Особено след като самотната старица черпи.

Антилис погледна към нея, подготвяйки твърд, но възпитан отказ.

— Вижте...

И млъкна. Във вдигнатата си ръка тя стискаше два предмета. Два малки черни портфейла. Техните!

Уедж усети как долната му челюст увисна. Сега за пръв път се вгледа в лицето на старицата. Беше същата, в която двамата джебчии се бяха блъснали преди малко, докато бързаха да избягат.

— Коран! — повика той и протегна ръка, за да вземе портфейлите от жената. — Няма значение.

— Как... — въпросът замръзна на устата на Коран, когато Уедж му подаде портфейла. Пое го като омагьосан, очите му се откъснаха от жената само за да се увери, че всичко вътре е на мястото си. — Мога ли да попитам как се озоваха във вас?

Старицата се закиска и поклати глава.

— Вие от охраната сте страхотни!

Коран хвърли бърз поглед към приятеля си.

— Бивша охрана — поправи я той с леко докачен глас.

— Все едно — сви тя рамене. — Трябва да сте по-внимателни. Вътре имате хубави семейни холоси, които не е добре да изгубите. А сега, Уедж, какво ще кажеш за по едно питие? Имаме да си поприказваме за това-онова.

— Да, защо не — предпазливо се съгласи Уедж. През главата му мина цял списък с неприятни възможности. Ако тя ги предадеше на местните престъпни организации или още по-лошо — на групировката „Мъст“, или ако просто поискаше прекалено голямо възнаграждение... — Ти вече знаеш имената ни, а твоето е?...

— Моранда Савич — отвърна тя. — Нещо като втора дясна ръка на стария ви приятел Талон Карде. И всъщност не аз, вие трябва да черпите.

Сервиторът дроид донесе поръчката им, разля задължителните две капки върху гравирания камък на масата, прие монетата, която Уедж му даде, и се оттегли.

— Чакта саи кае — каза Моранда и вдигна чашата си. — Правилно ли го казах, Коран? Никога не съм знаела как се произнася правилно на корелиански този тост.

— Доста добре го каза — отвърна командир Коран, който с явна неохота вдигна поглед от електронния си бележник и погледна към Уедж. — Е?

Приятелят му сви рамене.

— Аз мисля, че става.

— Добре — сериозно отвърна Коран. — Освен това според мен единственият начин да се уверим, че уведомителното писмо наистина е от Карде, е да пуснем кодовете през Корускант.

— Тогава си размърдайте задниците и идете до бюрото за свръзка на Новата република — каза Моранда и отпи от синьозеления ликьор, който бе поръчала. — Не разполагаме с безкрайно много време.

— Да — тихо отвърна Уедж и се опита да разгадае съвършено непроницаемото ѝ лице. — За съжаление...

— За съжаление не можете да го направите, така ли? — подхвърли тя и погледна Уедж над ръба на чашата си. — Така си и мислех. Лошо!

— Защо мислиш така? — попита Коран.

— За кое? — отвърна с въпрос жената. — Че сте сами или че е лошо?

— Първото — отговори Хорн. — Сякаш го знаеше.

— Хайде, хайде — пренебрежително каза тя. — Имах възможност да разгледам портфейлите ви, ако не сте забравили? Какъв друг извод мога да си направя, след като военните ви документи са скрити зад гражданските?

— Именно — отвърна Коран и я изгледа строго. — Значи още преди да ни поднесеш историята, си наясно, че не можем да я проверим.

— Така ли? И какво съм направила? Да не би да съм я съчинила в движение? — попита тя и посочи електронния бележник в ръката му.

— А може да си седяла тук с десетина фалшификата, между които и нашите — остро отвърна Хорн. — Откъде да знаем?

Моранда вдигна чашата и я пресуши.

— Няма значение — каза тя и стана. — Предполагах, че сме съюзници и че можем да си помогнем. Очевидно съм се лъгала. Следващия път пазете по-добре портфейлите си.

Уедж погледна Коран и долови лекото му кимване.

— Седни, Моранда! — Антилис се надигна от стола си и я хвана за ръката, която се оказа неочаквано слаба под ръкава. — Моля те!

Тя спря и ги изгледа замислено един след друг. После се усмихна леко на Уедж и седна на стола си.

— Предполагам, че това беше проверка. Справих ли се?

— Достатъчно, за да чуем още малко от онова, което имаш да ни кажеш — отвърна Уедж. — Да започнем с причината, поради която си тук?

— Вероятно е същата, поради която и вие — каза старицата. — Карде е научил за експлодиращи ботанци и иска да знае дали няма външни сили, които искат да натиснат детонатора.

— И изпрати само теб? — попита Коран.

— Не бих казала — отвърна Моранда. — Негови хора следят движението на личния състав и оборудването из цялата Нова република. Други прекарват през сито всеки рапорт, доклад и съобщение, което се появи. Аз просто съм разпределена тук.

— С какви инструкции? — попита Антилис.

Жената кимна към вратата на кафенето.

— В орбита около планетата има огромна огнева мощ — каза тя. — Всеки момент могат да започнат да се стрелят един друг, но ако някой иска да удари Ботауи, първо ще трябва да изключи планетарния щит. Карде ме помоли да го държа под око.

— Затова ли се въртиш около древстранския генератор? — попита Уедж. — За да видиш как някой се опитва да влезе в него?

— Това вече го правих — отвърна старицата. — Всъщност днес бях тук, за да видя дали някой друг освен мен не се навърта наоколо — тя се усмихна злобно. — Така се натъкнах на вас. Не се обиждайте, но изпъквате сред тълпата като уукита на семейна сбирка на ногри.

Антилис кимна потресен.

— Затова ли ни взе портфейлите? За да разбереш кои сме?

Тънките устни на Моранда се разкривиха.

— Е, не ги взех аз. Просто видях, когато ботанците ви ги задигнаха, и се погрижих да ви ги върна.

Уедж погледна към Коран.

— И ти ли мислиш това, което и аз?

— Че някой може да ни е забелязал ли? — попита Коран и внимателно огледа кафенето. — Възможно е. Сигурно нямаш представа, къде може да са се скрили двамата джебчии?

— Не, съжалявам — отвърна жената и поклати глава. — Дойдох преди няколко дни и още не съм имала възможност да се свържа с местните групировки?

— Но можеш да се свържеш, ако поискаш, така ли? — попита Уедж, опитвайки се да добие по-точна представа за старицата.

На Карде повече или по-малко имаше доверие, но търговецът на информация беше шеф на голяма организация и не беше възможно да познава лично всеки. Моранда Савич лесно можеше да играе двойна игра или да мами организацията на Карде за своя собствена облага, или просто да се възползва от нея за безплатна храна и квартира, чакайки друг ангажимент. Ако някой, да речем от „Мъст“, ѝ предложеше достатъчно пари, щеше ли да ги предаде двамата с Коран?

Моранда въздъхна.

— Виж, Уедж — тихо каза тя. — Доста съм работила в разузнаването, а там се научавах да разгадавах лицата на хората. Нямаш ми доверие. Не те обвинявам. Все пак едва сме се запознали. Но имам писмо от Карде. Освен това ви върнах портфейлите. Не знам какво друго да направя, за да ви убедя.

— Значи все пак искаш да ни убедиш — каза Хорн.

— Възложено ми е — с едва доловима горчива усмивка отвърна старицата.

Все още не всичко изглеждаше наред според Уедж, но доводите ѝ бяха смислени. Ако впоследствие се появеше нещо нередно, той се надяваше джедайските сетива на Коран да го доловят.

— Добре — каза той. — За момента да обменим информация. Някакви предложения?

— Ами, изглежда, първото, което трябва да направим, е да разберем дали някой подозрителен тип не е кацал след унищожението на орбиталната производствена станция — започна Моранда делово.

— Все пак това сложи началото на военното струпване. Ако „Мъст“ реши да се възползва от него, ще изпрати доста свои хора насам.

— Не е задължително да е „Мъст“. Може да е и някой друг — подхвърли Коран. — Например Империята.

— Нищо чудно — съгласи се Уедж. — Въпросът е, че тази информация се намира в компютъра на ботанските митници, а ние нямаме достъп там.

— О, това не е проблем — увери го Моранда и махна с ръка.

— Хайде, довършете си питиетата и ще отидем в квартирата ви, за да го обсъдим.

— Разбира се — каза Уедж, отпи от недокоснатата си дотогава чаша и се изправи.

Каквото и да стане, реши той, ще е интересно. Не че задължително ще е хубаво.

— Наистина ли? — възкликна Навет в предавателя си, вдигна поглед към Клиф, който в този момент влезе в търговския център за екзотични животни и затвори вратата след себе си.

— Страхотно! Кога мога да дойда да ги взема?

— Когато пожелаете — съобщи ботанският митничар по предавателя. В далечината се чу слаба кихавица. — За предпочитане скоро.

— Да, да, скоро ще е — весело отвърна Навет. — Вече идват клиенти и искат да видят с какво разполагаме, и сме принудени да им казваме, че още нямаме нищо. Можем ли да дойдем още сега?

— Мисля, че вече отговорих на този въпрос — каза ботанецът. Отново се чу кихавица.

— А! Да — отново възкликна Навет, докато Клиф се приближаваше към него. — Страхотно. Много ви благодаря.

— Желая ви ден на мир и печалба.

— И на вас — имперският агент изключи предавателя. — Готови сме — обърна се Навет към Клиф и остави малкото комуникационно устройство. — А ако се съди по кихането, поне някои от ботанците са алергични към нашите малки полпианци.

— Това би трябвало да събуди желанието им да се отърват от тях — каза Клиф.

— Мисля, че вече го е събудило — съгласи се Навет. — Видя ли Хорвик?

Клиф кимна.

— Дватамата с Пенсии са в поддръжката на кафенето на Хо Дин на две преки от генератора на щита. Ще останат до затварянето.

— Идеално — каза Навет.

Ако схемата им бе вярна, кафенето се намираше точно срещу един от подземните тръбопроводи, през които минаваха захранващите кабели на генератора.

— Да — лицето на Клиф посърна. — А сега лошите новини. Двамата ботански джебчии, които наехме, са оплескали работата.

Навет изруга. Не трябваше да се доверява на местните.

— Хванали ли са ги?

— Според тях самата кражба е минала като по ноти — отвърна Клиф и направи гримаса. — Само че, когато се прибрали, портфейлите не били у тях.

Навет присви очи.

— Как така не били у тях?

— Ами ей така. Изгубили са ги. Може би някой в тълпата ги е видял да ги задигат и е върнал услугата.

— Сигурен ли си, че те самите не се задигнали парите?

Клиф сви рамене.

— Не съм абсолютно сигурен. Но едва ли двама агенти на Новата република носят в себе си повече пари от тези, които аз предложих на ботанците — той сви устни. — Освен ако, разбира се, не са били агенти на Новата република.

Навет взе стол и седна замислен. Можеше ли да греши?

— Не — отговори той на въпроса си. — Агенти на Новата република са. Може би дори са военни, ако се съди по вида им. Въпросът е кой е присламчилият се към групата?

— Може да е друг джебчия, който се е възползвал от положението — предположи Клиф.

Навет вдигна едната си вежда.

— Така ли мислиш?

— Не съвсем — тежко отвърна другият. — Твърде е рисковано да те хванат със стоката, ако жертвата се усети.

— Именно — каза Навет. — Не, имат нов член на групата. При това много добър.

Клиф тихо изпусна дъх между зъбите си.

— Не можем да отделим специално някого, за да ги следи — напomini той. — Може би трябва да се отървем от тях.

Навет потърка бузата си. Предложението беше съблазнително. Трудната им задача и краткото време за изпълнението ѝ им създаваха достатъчно проблеми, за да се прибавят към тях и военни агенти на Новата република. Ако можеха да ги отстранят безшумно...

— Не — каза той на глас. — Още не. Не е възможно да са по следите ни. Ще бъдем нащрек и ако започнат много да се интересуват от нас, може и да направим нещо по въпроса. За момента ще ги оставим на мира.

Клиф изкриви уста.

— Ти си шефът — каза той. — Надявам се, не грешиш.

— Ако греша, лесно мога да поправа грешката си — отвърна Навет и стана. — Хайде. Да си наденем наивните физиономии и да идем да приберем животните.

ГЛАВА 12

От далечината долетя специфичният боен вик на ногрите.

— Корабът приближава — преведе Баркимк. — Сакисак го вижда.

— Вярвам му — каза Лея.

Сред гъстото зелено обкръжение на малкия хълм, който гледаше към Северния космодрум на Барис на Малък Пакрик, тя едва можеше да види къс синьо небе точно над главата си и част от въздушната шейна, която бяха заели от фермата на Сабмин под себе си.

Малко неловко положение според нея, но необходимо. Като се имаше предвид, че съобщението носеше личната сигнатура на Бел Иблис и потвърждение за напускане на мостика, в приближаващия кораб не можеше да бъде никой друг освен генерала. Лея вече чуваше двигателите.

— Нещо малко е — каза тя и призова джедайските си умения, за да превърне далечния шум в нещо по-ясно.

— Така е — изгърмя в ушите ѝ тихо изреченото всъщност потвърждение на Баркимк. — Ще погледна.

Листата избумтяха, раздвижени от преминаването на тялото му през клоните. Гръмотевичният шум се превърна в тихо шумолене, когато Лея се върна към нормалния си слух. В далечината се чу воят на двигателите, който рязко спря, когато машината стигна площадката за кацане и изключи системите си. После шумът замлъкна съвсем и цяла минута не се чуваше нищо друго освен шумоленето на листата. Лея чакаше, чудейки се какво става. Космодрумът, който носеше помпозното име Северния космодрум на Барис, всъщност представляваше широко открито поле с няколко площадки за кацане. Сакисак би трябвало вече да е проверил кораба. Дали нямаше нещо извънредно? Тя се присегна към Силата за напътствие... И тогава, носен от вятъра, до нея стигна втори боен вик на ногрите.

— Няма опасност. Можем да вървим — каза Баркимк зад гърба ѝ. Гласът му бе леко объркан. — Но ни предупреждава, че не всичко е

според очакванията.

Лея се намръщи. „Не е според очакванията?“

— Какво значи това? Не е ли Гарм?

— Не зная — отвърна ногрито, качи се във въздушната шейна и включи двигателите. — Успях само да видя, че корабът наистина е малък, както предположихте, и че няма отличителни знаци.

— Никакви ли? — загрижено попита Лея.

— Поне аз не видях — отвърна Баркимк и изведе шейната изпод дърветата. — Може би по-отблизо ще ги видя.

Като се изключеше разнебитеният товарен кораб за зърно в другия край на полето, новодошлият апарат бе единственият на космодрума. Наистина беше малък, вероятно екипажът му бе двучленен, приличаше малко на дипломатически кораб, но Лея не си спомняше да е такъв. На носа, където дипломатическите кораби носеха правителствените отличителни знаци, нямаше нищо. Входният люк по средата бе отворен и от него се спускаше къса рампа.

— Сакисак влезе ли? — попита тя.

— Да — отговори Баркимк. — Чака с пилота и пътника.

Пилот и пътник? Лея кимна машинално, без да изпуска от очи кораба. Едва след като си приближиха, видя, че на корпуса всъщност имаше бледи следи там, където би трябвало да бъдат отличителните знаци. Макар че се виждаха само контури, в тези следи имаше нещо познато. Нещо, което пробуждаше смътен, но тревожен спомен...

Въздушната шейната спря до рампата.

— Съветник Органа Соло — дрезгаво се провикна Сакисак от спуснатата рампа на кораба. — Вашият посетител смирено моли да го удостоите с честта да уважите молбата му.

— Разбира се — отвърна Лея с подобаващ на ногрито официален тон. Сакисак добре познаваше Бел Иблис. Кой можеше да е на борда на кораба, за да бъде ногрито така официален? — Посетителят ми ще желае ли да представи молбата си лично?

— Да — отвърна Сакисак, поклони се леко и отстъпи от рампата.

В същия миг там се появи фигурата на висок хуманоид, увит в лека златиста роба, с изящна лилава украса около очите и на раменете.

— Мир вам, съветник Лея Органа Соло — поздрави той. Гласът му бе плавен и плътен, с отглас на дълбока и стара тъга. — Аз съм

Елегос Акла, доверител на останките на народа на Каамас. Ще дойдете ли при мен на борда на кораба ми?

Лея преглътна с мъка, когато спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Спомени от посещението ѝ като дете в каамаски бежански лагер на Алдеран и стотиците пъстри знамена със семейните гербове на каамасците. Бяха подобни на онзи, който бе заличен от носа на кораба на Елегос.

— Да, доверителю Акла — отвърна тя. — За мен ще бъде чест.

— Моля, простете, че наруших усамотението ви — каза каамасецът и се отдръпна, за да ѝ направи път. — Казаха ми, че вие и съпругът ви сте тук на почивка. При други обстоятелства не бих нарушил спокойствието ви, но изключително много исках да говоря с вас, а онзи, когото взех със себе си, каза, че задачата му е с неотложна спешност.

— А кой е той? — попита Лея, влезе в кораба и се присегна със Силата. Тук определено имаше още някой. Някой познат...

— Мисля, че го познавате — отвърна Елегос и се дръпна настрани.

На стола в дъното на каютата седеше неспокоен под бдителния поглед на Сакисак...

— Гент! — възкликна Лея. — Какво правиш тук?

— Трябва да говоря с вас — отвърна той. В думите му имаше повече нервност, отколкото в поведението. Хакерът стана от стола. — Исках да говоря с генерал Бел Иблис, но не мога да го открия, а вие сте президент на Новата република и...

— В момента не съм президент, Гент — внимателно го прекъсна тя. — В отпуска съм. Понк Гаврисом е начело на правителството.

Момчето премига от изненада и въпреки сериозността на положението Лея трябваше да положи усилия, за да не се разсмее. Някога Гент бе най-добрият хакер на Талон Карде и притежаваше такъв нечуван талант да разбива и да манипулира компютърни системи, че Бел Иблис лично се бе заел да го привлече на своя страна. Оттогава Гент неведнъж се бе доказвал в работата си и се бе издигнал до началник на шифровчиците. Но за всичко извън любимите му компютри момчето бе най-наивното, невинно и объркано човешко същество във вселената. Това, че макар да живееше на Корускант, бе пропуснал отпуската на Лея, бе нещо естествено за него.

— Може би въпреки това тя може да ни помогне — подхвърли Елегос, притичвайки се на помощ на смутения хакер с типичната каамаска тактичност. — Защо не ѝ кажете причината, поради която сте тук?

— Да, разбира се — каза Гент, възвръщайки гласа си. Момчето извади електронния си бележник от стария и износен калъф на колана си. — Генерал Бел Иблис ми даде информационен чип...

— Момент — прекъсна го дрезгавият глас на Сакисак. — Вие ли изпратихте съобщение на съветник Органа Соло от името на генерала?

— Ами... да — призна си хакерът и внимателно изгледа ногрито. — Исках да говоря с него, нали разбирате, но не можах да го намеря. А разбрах, че Лея е тук...

— Как така не си могъл да го намериш? — прекъсна го Органа Соло. — Той къде е? Да не се е случило нещо?

— Не, не. Замина за системата Котлис — бързо отвърна момчето и с нежелание отмести очи от ногрито към нея. — Някакво скупчване на кораби... не знам точно. Но не можах да му изпратя съобщение. Дори и с кодовете за достъп от най-високо ниво. Така че, когато разбрах, че сте тук...

— Как разбрахте? — попита Сакисак.

Гент отново се раздвижи неспокойно.

— Ами... от файловете на Гаврисом. Не бих влязъл в мрежата на Висшия съвет, но наистина беше важно. След това срещнах него... — той безпомощно махна към Елегос.

— Чаках ви в кабинета ви — обясни каамасецът. Гласът му разля вълна на желаното от всички спокойствие в каютата.

— Както двамата си колеги, с които сте говорили, и аз съм дълбоко загрижен от начина, по който се развиват събитията. Сега, след като заплахите се обърнаха към ботанския народ, загрижеността ми още повече се усили — той сви рамене. Козината му настръхна от раменете по цялата дължина на гърба. — Разбира се, смятах да ви изчакам, докато се върнете, за да говоря с вас, но шефът на шифровчиците Гент толкова настояваше незабавно да ви види, че му предложих да го закарам, при положение че знае къде сте.

— И при условие че използва личната сигнатура на Гарм, за да дойда на космодрума — добави Лея и вдигна вежди към момчето.

Младият хакер трепна.

— Мислех, че иначе няма да дойдете — смънка той.

Лея потисна въздишката си. Да, Гент си беше такъв. Това, че името и уменията му бяха добили тежест в правителствените среди на Новата република, изцяло му бе убягнало. При това хакерът нямаше ни най-малка представа, как да пилотира космически кораб.

— Добре, спокойно — каза Органа Соло. — Разпитът свърши. Поне временно всичко ти е простено. Сега да чуем какво е това толкова спешно нещо, което оправдава нарушаването на десетина закона?

Гент отново трепна и й подаде електронния си бележник.

— Всъщност това е съобщение за Бел Иблис — каза той.

— Но... прочетете го.

Лея взе електронния бележник и натисна клавиша. Попита се дали, ако знаеше, че Гент, а не Бел Иблис иска срещата, нямаше да притисне Хан малко повече, за да я вземе със себе си до сърцето на Империята? Дори и без съобщението на Гент възраженията срещу тръгването ѝ се бяха сторили доста основателни. И все пак...

Думите се появиха на екрана на електронния бележник... и усети по гърба си ледени тръпки.

— Откъде дойде? — попита тя. Думите ѝ прозвучаха нереални на фона на лудото сърцебиене.

— Генерал Бел Иблис го донесе от Моришим — отвърна Гент. Сега вече гласът му трепереше. — В системата влязла корелианска корвета, само че някакъв звезден разрушител я заловил.

— Спомням си секретния доклад на Гарм по въпроса — каза Лея. — Искаше да не се споменава за случката, докато не се изясни какво всъщност е станало.

— Това е съобщение от корветата — поясни хакерът. — Цялото беше заглушено, но успях да го разчета — той си пое шумно въздух. — Сега разбирате защо трябваше незабавно да се срещна с някого.

Лея кимна мълчаливо и се загледа в съобщението:

...полковник Мейз Вермел, специален пратеник на адмирал Пелаеон, изпратен за среща с генерал Бел Иблис по повод на преговори за мирно споразумение между Империята и Новата република. Корабът ми е нападнат от предатели от Империята и според мен едва ли ще остана жив. Ако Новата република желае да преговаря, адмирал Пелаеон ще бъде при изоставения газов център на Песитин

след един месец, за да се срещне с вас. Говори полковник Мейз Вермел...

— Съветник? — въпросително прошепна Сакисак. — Нещо не е наред ли?

Лея вдигна поглед към ногрито и почти се стресна, като го видя пред себе си. Мирно споразумение. Не примирие, а действителен, истински мир. Нещо, за което тя се бе надявала и бе копняла още от времето на император Палпатин и на младежкото си решение да се опълчи срещу него и всичко, което той олицетворяваше. И ето че сега то бе предложено от върховния командващ имперската флота. Или не беше така? Пелаеон предлагаше само преговори. Нямаше ли на тази среща да бъдат поставени предварителни условия, които щяха да превърнат цялото начинание в чиста загуба на време или още по-лошо — в пропаганден удар за Империята? А ако беше нещо по-лошо и от това? Ако беше капан?

— Съветник? — отново я повика Сакисак и пристъпи към нея. Големите му черни очи я гледаха загрижено. — Какво ви безпокои?

Без да отрони дума, тя му подаде електронния бележник. Но всъщност Пелаеон едва ли бе още върховен командващ. Ако се вярваше на Ландо — и ако това само по себе си не беше капан, — върховният адмирал Траун се бе завърнал.

А с Траун нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Никога. Сакисак изръмжа нещо зловещо на родния си език.

— Не можете да вярвате на това — каза той и бутна електронния бележник отново в ръцете на Гент, сякаш бе нещо нечисто и допирът до него го отвращаваше. — Империята е кълбо от лъжи и предателства. Никога няма да стане нещо друго.

— Често е била точно това — унило се съгласи Лея. — Но, от друга страна...

— Няма друга страна! — тихо възрази Сакисак. — Империята предаде и затри народа ми. Предаде и затри вашия народ.

— Знам — тихо отвърна тя. Старата болка отново се заби като отровна стрела в сърцето ѝ.

— И ако Траун наистина е измамил смъртта... — продължи ногрито с нарастваща заплаха в гласа, — има още повече основания да се отхвърля всичко, което Империята предлага.

— Сигурно — съгласи се Лея. — Но все пак...

— Може ли да видя? — попита Елегос.

Тя се поколеба. Това беше строго поверителен документ на Новата република...

— Да, разбира се — отвърна тя и му подаде електронния бележник.

Джедайските ѝ инстинкти надвиха над строгите разпоредби. Преди унищожаването на света им каамасците бяха сред най-добрите посредници и дипломати на Старата република. Уменията им в това отношение надминаваха дори уменията на джедаите. Елегос можеше да прозре неща, които да ѝ помогнат да реши проблема.

Цяла минута каамасецът изучаваше изписаното върху екрана на електронния бележник. След като свърши, синьозелените му очи проблеснаха. Той вдигна глава и очите му срещнаха нейните.

— Не виждам алтернатива — каза той. — Да, може да е капан, но не е сигурно. А ако има дори и най-малък шанс адмирал Пелаеон да е искрен, трябва да му бъде дадена възможност да го докаже.

Сакисак го изгледа подозрително.

— Отдавна се възхищавам на каамасците, доверителю Акла — каза той с почти явно предизвикателство в гласа. — Но сега говорите като неотбито дете. Наистина ли предлагате Бел Иблис да отиде в лапите на Империята?

— Не сте ме разбрали, приятелю — спокойно отвърна Елегос. — Не предлагам подобно нещо на генерал Бел Иблис. Всъщност, както вече отбелязахте, невъзможно е дори да му го предложим.

— Защо? — попита Лея.

— Защото, както Гент е установил, не е възможно да установим бърза връзка с него — каза каамаският доверител. — А бързината е от изключително значение, защото в момента може да текат последните минути на предоставената възможност — той докосна електронния бележник. — Не зная кога е станал инцидентът при Моришим, но е ясно, че силите, които се противопоставят на адмирал Пелаеон, вече са започнали да се надигат. Дори и всички атаки срещу него да са се провалили, той не може вечно да чака отговора на Корускант.

Сакисак внимателно погледна Лея.

— Тогава кой предлагате да отиде в лапите на Империята?

Доверителят поклати глава.

— Няма нужда да молим никого — отвърна той на ногрито.

— Изборът е очевиден. Ще отида аз.

Сакисак бе изненадан.

— Вие?

— Разбира се — каза Елегос. — Съветник Органа Соло, имам задължението да върна Гент в Корускант. Ако приемете да изпълните това задължение вместо мен, мога веднага да тръгна за Песитин.

Лея въздъхна. Сега най-сетне разбра защо ѝ се бе сторило правилно да остави Хан да тръгне за Бастион сам, а тя да го изчака тук.

— Няма нужда, Елегос — каза съветникът. — Закарайте го на Корускант. Аз ще отида на Песитин.

Сакисак изсумтя.

— Не мога да ви позволя да го направите, съветник Органа Соло — възпротиви се той. — Да поемете такъв риск...

— Съжалявам, Сакисак — тихо отвърна Лея. — Но както каза Елегос, има само един възможен избор. Тук единствено аз имам правомощията да преговарям от името на Новата република.

— Да извикаме някой от Корускант — предложи ногрито.

— Както отбеляза Елегос, нямаме време — отвърна Лея. — Ако Пелаеон се движи по разписание, той е на Песитин вече от единайсет дни. Трябва да тръгна веднага — тя пое дълбоко дъх. — Ако не можете да понесете вида на имперските военни, съм готова да ви разбера. Ще отида сама с „Хилядолетен сокол“.

— Моля! Не ме обиждайте — мрачно каза Сакисак. — Естествено, че двамата с Баркимк ще ви придружим. Дори в смъртта, ако това ни чака.

— Благодаря — каза тя. — Благодаря и на вас, Гент, че ми донесохте съобщението. Постъпили сте правилно, въпреки че сте нарушили законите. Доверителю Акла, благодаря и на вас за помощта.

— Един момент — обади се хакерът. Погледът му отново бе объркан. — Сама ли ще отидете?

— Няма да отиде сама — обади се Сакисак. — Ние ще сме с нея.

— Да, разбира се — каза Гент. Погледът му шареше между Лея и Елегос. — Искам да кажа... Елегос? Не би ли могъл...

— Да тръгна с нея? — попита каамасецът. — Това е желанието ми. Въпреки че нямам официален статус в Новата република, народът ми притежава известни дипломатически умения — той погледна

замислено момчето. — Но както вече казах, имам първостепенното задължение да ви върна на Корускант.

— Освен ако не отидеш със совалка до Голям Пакрик и от там с линеен кораб — до Корускант — предложи Лея.

— Но аз не исках да... — лицето на Гент се изкриви в болезнена гримаса. — Донесох ви съобщението само защото... — той въздъхна. Изпуснатият въздух като че го смали като спукан балон. — Добре — каза той примирено. — Добре. И аз ще дойда с вас. Защо не?

Лея премига. Не очакваше от него подобно решение.

— Оценявам предложението ти, Гент — каза тя. — Но наистина няма нужда.

— Не, не... не се опитвайте да ме разубедите — възрази хакерът. — Аз ви забърках в това... мога да остана докрая. И бездруго всички казват, че трябва повече да излизам.

Лея погледна към Елегос и улови едва забележимото му кимване. Очевидно два дни насаме с каамасеца бяха свършили чудеса с момчето. Или младият хакер най-сетне бе започнал да пораства.

— Добре — каза тя. — Благодаря ти. Благодаря на всички ви — тя огледа каютата. — Страхувам се, че този кораб е твърде тесен за всички ни. Ще трябва да вземем „Хилядолетен сокол“. Той е на двайсет минути с въздушна шейна от тук.

— Тогава да тръгваме — каза Елегос и леко ги подкани към изходния люк. — Нямаме много време.

След пет минути вече се носеха ниско над повърхността на Малък Пакрик. Тишината се нарушаваше единствено от свистенето на вятъра. Петимата пътници на въздушната шейна пътуваха в пълно мълчание, всеки потънал в собствените си мисли.

Лея никога нямаше да научи какво си мислеха спътниците ѝ по време на това пътуване. Една нова и тревожна мисъл се появи в главата ѝ. Както знаеше, джедаите нерядко можеха да видят или да предусетят бъдещето. На самата нея ѝ се беше случвало много пъти. По подобен начин можеше да получи представа, дали е верен пътят, по който бе поела, както и за местоположението си на него. Но може ли един джедай, запита се тя, да види събития след собствената си смърт? Или пътят нататък винаги е обгърнат в мрак? Може ли този път да изглежда правилен?

Лея не знаеше. Може би ѝ предстоеше да научи.

ГЛАВА 13

Сигналът за бойна тревога стигна до каютата в кърмата на „Волният Карде“ като тих, почти недоловим вой. Но Шада бе обучена да улавя неуловимите неща. Тя се събуди и стана от леглото си, преди далечният звук да бе замрял. Облече робата си, мушна бластера в страничния джоб и тръгна към мостика.

Докато крачеше по пустите коридори на кораба, се заслушваше за шумове от битка или за вой на двигателите, известяващи бягство. Но „Волният Карде“ бе зловещо тих. Единствените звуци в коридора бяха равномерното бръмчене на двигателите и звукът от собствените й стъпки. Тя приближи вратата на мостика, пхна ръка под робата си и стисна дръжката на бластера. Вратата се плъзна и Шада се втурна напред. Почти веднага спря пообъркала. Екипажът стоеше на обичайните си места и обърна въпросително очи към нея. През илюминаторите се виждаше пъстрото хиперпространство.

— Здравей, Шада — поздрави я Карде, вдигайки поглед от монитора на двигателите. Двамата с Пормфил, изглежда, обсъждаха някакъв въпрос. — Мислех, че спиш. Какво те води тук по това време?

— Бойната тревога... ти какво мислиш! — отвърна тя и се огледа. — Какво става? Учение ли?

— Не точно — отвърна контрабандистът и пристъпи към нея. — Приеми извиненията ми. Не очаквах, че ще чуеш тревогата от каютата си.

— Част от работата ми е да се заслушвам за тревожни сигнали — мрачно отвърна тя. — Какво е това учение, което не е точно учение?

— Приближаваме системата Еписол и планетата Дайарк — обясни той. — Много е вероятно да имаме проблеми на излизане от хиперпространството.

Шада погледна към илюминаторите.

— Такива, за които ни предупреди Бомбаса ли?

— Възможно е — отвърна Карде. — Новината за пътуването ни неминуемо ни е изпреварила.

— Без да споменаваме новината за самоличността ти — добави Шада.

— Все едно — намръщи се Карде. — След срещата ни с онзи кораб при Янгеле реших, че няма да е зле направо да дойдем в Еписол.

— Звучи разумно — отвърна тя. — Но пък не си сметнал за нужно да ме уведомиш.

— Не мисля, че можеш да направиш нещо — меко отвърна Карде. — Ако не ни вземат на абордаж, което, гарантирам, няма да се случи, едва ли ще се стигне до ръкопашни боеве.

— Ръкопашните боеве не са единствената ми специалност — отвърна Шада. — Или съм пропуснала да спомена, че мога без проблем да се справя с турболазерите ви?

Екипажът стаи дъх в очакване.

— Не, не си споменала — каза Карде. — Но засега не вярвам да се наложи. Турболазерните гнезда са твърде изложени на вражески огън, а ако възникнат неприятности, бих предпочел да си тук, където е по-...

— Безопасно — довърши Шада вместо него. — Защо? Защото не е изключено да ни причакват други неприятели, не пирати, така ли?

Данкин, който седеше пред руля, се извърна, за да погледне Карде. Понечи да каже нещо, размисли и отново се обърна.

— Няма да е Кардас — отвърна капитанът на „Волният Карде“, овладявайки гласа си. — Ако искаше да ни удари на разстояние, щеше да го направи досега. Значи е решил да ни изчака, докато стигнем Ексокрон.

— Винаги е хубаво, когато очакваш нещо — процеди през зъби Шада. — В такъв случай нека поема едно от турболазерните гнезда. Мога да се справя не по-зле от Балик... и със сигурност по-добре от Чал.

— Бихме могли да поставим Чал на наблюдателницата — тихо каза Данкин.

Карде свъси вежди, но кимна.

— Да видим какво можеш да направиш. Данкин, кажи на Чал да поеме наблюдението. Хшиши, как сме с времето?

— Минута и половина до пристигане — отвърна тогорианката пред сензорната конзола. Жълтите ѝ очи изучаваха Шада, без да мигнат.

— Най-добре се качвай — обърна се Карде към мистрила и кимна към вратата на мостика. — Турболазер две.

— Знам — отвърна Шада. — Ще се обадя, когато съм готова.

След три минути се бе настанила със закопчани предпазни колани в седалката под големия купол от прозрачна стомана. Вторачена в контролното табло, Шада проверяваше предстартовата карта, борейки се с призраците, които двайсетте години битки — първо за Мистрил, а после и за контрабандистите на Мазик — ѝ бяха донесли. В повечето случаи имаше късмета да бъде на страната на победителите. При други...

— Шада, говори Чал — прозвуча гласът на млад мъж в слушалките ѝ. — Готова ли си?

— Почти — и да бе раздразнен, че мястото му е отнето без много обяснения, на Чал не му личеше по гласа. — Бъди нащрек. Започваме обратното броене. Десет, девет...

С половин ухо Шада слушаше, отпуснала ръце върху щурвала. Очите ѝ минаваха към бойния мистрилски зрителен прием, на който инструкторите я бяха научили преди много години. Броенето стигна нула, многоцветното хиперпространство се набразди с бели линии, които се превърнаха в звезди...

С жесток трус турболазерният изстрел удари „Волният Карде“ отстрани.

— Чакат седем машини — измърка Хшиши. Тонът ѝ накара Шада да си представи как всеки косъм от сиво-бялата козина на тогорианката се е изправил. — Малки нападателни машини... клас „Корсар“.

— Потвърждавам броя и класа — добави Чал. — Местоположения...

Думите му бяха удавени в съскация рев на турболазерното оръдие. Шада завъртя купола и стреля. Един от корсарите, който се опитваше да се прокрадне под дока на товарния кораб, пое удара с левия си фланг и избухна в пламъци. Другарят му, който избегна повечето от отломките, се втурна презглава, но налетя на турболазера на Грив, който го пресрещна с точен изстрел. Онова, което остана от машината, продължи по инерция да се носи по началната траектория като погребална клада.

— Двама свалени! — отброи Чал. — Трима свалени!

— Всички да останат в готовност — разнесе се по-спокойният глас на Карде. — Засега ги изненадахме, но вече знаят какво да очакват.

Шада кимна в знак на съгласие и бързо погледна тактическия си екран. Четирите останали корсара се бяха изтеглили и летяха със скоростта на „Волният Карде“, но явно не горяха от желание отново да стрелят. В това време контрабандисткият шеф подгони кораба си към далечния газов гигант, около който се въртеше Дайарк, столицата на сектора Катол.

— Предполагам, че следващия път ще опитат с йонните оръдия — каза тя. — Ще се справим ли?

— С лекота — увери я контрабандистът. — Особено с такива малки йонни оръдия. Започват.

Четирите корсара се разделиха на двойки и прелетяха с пълна скорост над и под „Волният Карде“, обстрелвайки го с йонните си оръдия. Шада отвърна на огъня. Тя мярна единия от тях, преди двете машини да изчезнат зад корпуса на товарния кораб.

— Наблюдател? — извика тя.

— Уцели йонното му оръдие — потвърди Чал. — Балик свали задния му дефлекторен щит...

— Отново атакуват! — прекъсна го Хшиши.

Шада хвърли поглед към тактическия си екран и завъртя турболазерното оръдие в посоката, от която трябваше да се появи най-близкият корсар...

Нападателят заобиколи корпуса на „Волният Карде“. Лазерите му безполезно обстрелваха дебелия броня. Шада и Балик отговориха на атаката. Двойният турболазерен огън го улучи право в носа и го пръсна в ярка светлинна експлозия... С оглушителен гръм нещо се разби в купола на Шада. — Удариха ме! — простена тя, борейки се с внезапната разкъсваща болка в дясното си рамо и гърдите.

Въздухът започна да излиза от разбития купол и тя усети леден вятър. Дясната ѝ ръка бе неизползваема. С лявата Шада разкопча предпазните колани и хладнокръвно се запита дали щеше да успее да се освободи от тях, преди вакуумът да я изтегли в космоса. Може би най-сетне това бе краят...

Вятърът започваше да отслабва, когато разкопча най-горния колан. Лош знак. Шада премести ръка към следващия. Погледът ѝ се

замъгли... С втория удар, който тя повече усети, отколкото чу, куполът и звездите се превърнаха в еднородна сива маса. Шада премига. Докато гладният ѝ за кислород мозък се опитваше да разбере какво става, в пространството около нея с пукот нахлу въздух и нечий ръце разкопчаха последния от предпазните ѝ колани.

— Освободих я! — изкрещя нечий глас неприятно силно в ушите ѝ. — Ранена е. Бързо извикай Ановискри.

— Тук съм — извика втори глас от другата страна на Шада. Ръката ѝ изтръпна...

Свести се бавно или поне бавно за мистрил. Известно време продължи кротко да лежи със затворени очи, докато преценяваше положението и реалното си състояние. Дясната половина на гърдите ѝ и дясната ръка бяха до голяма степен безчувствени, а темето я сърбеше както винаги след потапяне във вана с бакта. Всъщност иначе се чувстваше не толкова зле. От тихото дишане, което чуваше, разбра, че не е сама, а липсата на шум от двигатели ѝ подсказа, че „Волният Карде“ е стигнал до Дайарк. Значи това все пак не бе краят, имаше още път. Жалко. Тя си пое дълбоко, но безшумно дъх и отвори очи.

Лежеше в едно от трите легла в медицинския отсек на „Волният Карде“. В другия край на стаята, загледан пред себе си, седеше Карде.

— Да разбирам ли, че сме спечелили? — попита Шада.

Карде леко трепна. Погледът му се фокусира върху нея.

— Да, при това доста убедително — отвърна той. — Как си?

— Не съвсем зле — отговори му тя и раздвижи дясната си ръка. Освен изтръпването и безчувствеността, която бе усетила, състоянието ѝ не беше толкова лошо, стига да не се опитваше да движи много ръката си. — Ръката ми май има нужда от още малко грижи.

— Да, според Ановискри ще се наложи още едно топване във ваната с бакта — каза Карде. — Извадих те от нея, за да ми правиш компания за една разходка извън кораба. Ако искаш, разбира се.

— Искам, разбира се — отвърна Шада. — На Дайарк ли сме?

— На главния космодрум в столицата Ритал Прайм — уточни Карде. — Кацнахме преди около два часа.

Шада се намръщи.

— И излизаш едва сега? Мислех, че бързаме.

— Бързаме — потвърди той. — Но се наложи първо да приемем една малка група инспектори. Цял час изследваха кораба с

прословутите си детектори. Изглежда, търсеха контрабанда.

— Надявам се, че си ги държал под око.

— Да — увери я Карде. — Най-сетне си тръгнаха. Пормфил и Одонл уреждат ремонта на кораба. Военният командващ на република Катол иска да се срещне с нас.

— Сигурно за да говори за нападателите ни.

— Сигурно — съгласи се капитанът на „Волният Карде“. — Може би за това, как сме ги отблъснали и сме понесли толкова незначителни щети.

Шада повдигна вежди.

— „Незначителни щети“ е езиков образ, разбира се.

Контрабандистът помръкна.

— Съжалявам за случилото се, Шада...

— Няма нищо! — прекъсна го тя. Извиненията, дори и искрени, винаги я караха да се чувства неудобство. Особено искрените. — Нали сама поисках. Какъв е планът?

— Трябва да се срещна с генерал Джутка в едно кафене до космодрума — отговори той. — Общо взето, тук говорят основния език, но има голяма маса иторийски колонисти, затова си мислех да вземем Трипио заради евентуални проблеми с езика.

— Странно място за официална среща — каза Шада. — Сякаш не са сигурни дали искат да си имат работа с нас.

— Много точно предположение — отбеляза Карде и я изгледа замислен. — Политическият ти усет е забележителен, особено за обикновен телохранител.

— Кой казва, че съм обикновен телохранител — възрази Шада и спусна крака от леглото. — Трябват ми пет минути да се преоблека и отиваме да говорим с този генерал.

След десет минути тримата се движеха по претъпканата улица край космодрума. Карде и Шада крачеха един до друг, а златистият протоколен дроид нервно ги следваше.

— Изглежда, сме интересна гледка — тихо каза тя.

Карде кимна. Вече бе забелязал любопитството, с което ги зяпаха иторийските минувачи, и прикритите погледи на човешките същества.

— В доклада на Мара се казва, че са особено бдителни и недружелюбни.

— Добре е да го знаем — кратко коментира Шада. — И все пак този доклад е отпреди шест години. Интересни са им дрехите. Блестящи... и тези кичурчета кожа по тях.

— Това е кожа от крош — поясни Карде. — Животно, което обитава един от световите в република Катол. Кожите са еластични и издръжливи. А тези кичурчета се оставят произволно или според желанието на клиента. Според Мара кожите от крош тъкмо излизали на мода, когато с Калризиан били тук. Изглежда, оттогава всичко живо се е научило да ги носи.

— Може би защото така пришълците веднага се отличават — каза Шада и хвърли поглед към собствения си костюм. — С нашето облекло нямаме голям шанс да се смесим с тълпата.

— Права си — съгласи се контрабандистът. — Тази част на галактиката не е много посещавана, но и Империята, и Новата република направиха по няколко опита да я приобщат към себе си.

— Местните поддават ли се?

— Не особено — каза Карде и огледа избелелите фирмени знамена, които плющяха на вятъра. Надписите на няколко от тях бяха на основния език, но на повечето се веяха иторийски глифографски символи и знаци на непозната писменост. — Трипио, търсим място, което се нарича „Итор Ломан“ — махна той на дроида да се приближи. — Виждаш ли го някъде?

— Да, капитан Карде. Отсреща е — отвърна Трипио и посочи синьо-бял надпис на иторийски.

— Напомня ми за бърлогата на Бомбаса на Пембрик — тихо каза Шада. — Знаеш ли, Карде, не е зле от време на време да увеличаваш състава на разузнавателните си отреди.

— Ти няма ли да го приемеш като обида за бойните си умения?

— Мисля, че доказах бойните си умения — срязва го тя. — Но ако си с повече хора, може изобщо да не се стига до битка.

Карде кимна и потисна усмивката си.

— Ще го запомня. Заповядай.

В този ранен час кафенето бе необичайно пълно както с иторийци, така и с местни, облечени в традиционните си якета от кожа на крош. Имаше и един-двама чуждоземни като тях.

— Кой ли от тях е генерал Джутка? — попита Шада.

— Предполагам, че ще се оглежда за нас — отвърна Карде.

— Ако не...

Той не довърши. От близката маса стана слаб мъж с къса коса и елегантно яке и се приближи към тях.

— А! Гости! — весело каза той със светнали от интерес и дяволита закачливост очи. След това ги изгледа поотделно от глава до пети. — Вие сигурно сте пиратите, които идват да се видят с генерал Джутка?

— Да — потвърди Карде. — А вие кой сте?

— Енту Нийдан Елз, на вашите услуги — каза той и леко се поклони. — Наричайте ме Енту Ний.

— Интересно име — отбеляза контрабандистът и на свой ред го изгледа. — Енту звучи като име на дроид.

— Колкото и да е странно, хората понякога ме бъркат с дроид — отвърна дребосъкът и очите му грейнаха още повече. — Не мога да си обясня защо. Заповядайте, ще ви отведа до масата на генерала — и без да дочака отговор, той тръгна между масите с жива като речта му походка.

— Интересен чешит — заяви Трипио, докато го следваха.

— Но не изглежда агресивен.

— Не се доверявай на външния вид — посъветва го Шада.

— Според мен изобщо не се вписва в тази обстановка.

— Ще го държим под око — успокои я Карде. — Явно това е Джутка.

Енту Ний бе спрял до една маса в дъното на кафенето, където с гръб към стената седеше едър набит мъж. На масата пред него се мъдреше голяма чаша. Носеше яке от вече познатия вид, но на Карде се стори, че се чувства неловко в него.

— Този човек е военен — изрече Шада гласно мислите на контрабандиста, докато Енту Ний разменяше няколко думи с мъжа на масата. — Веднага се познава, че не се чувства добре без униформата си.

Дребосъкът отстъпи, когато те се приближиха, и весело махна към едрия мъж.

— Генерал Джутка, представям ви нашите гости — каза той, внезапно пооклюмал. — Съжалявам... не чух имената ви.

— Не сме ги казали — отвърна Карде. — Можеш да се обръщаш към мен с „капитане“. Това е приятелката ми Шада, а това е дроидът

ми преводач Си Трипио.

Генералът отвърна нещо на непознат език.

— Казва, че не е очаквал такъв театър — угоднически преведе Трипио. — Всъщност...

— Достатъчно! — отсече Джутка. — Затворете устата на дроида си или аз ще я затворя.

— Оо! — ахна Трипио и отстъпи назад. — Извинете, генерал Джутка...

— Казах да му затворите устата! — прекъсна го Джутка. — Не искам да ми се налага да го повтарям! Сядайте.

— Разбира се — каза Карде, седна на стола до генерала и погледна към Трипио. Ентю Ний тихо и успокоително му говореше. — Грешката е моя, генерале. Мислех, че съм тук за разговор, не за заплахи.

— Съжалявам, ако сте останали с погрешно впечатление — мрачно отвърна Джутка и изгледа злобно Шада.

Тя пренебрегна поканата му и се изправи в другия край на масата, озовавайки се над него. Карде помисли за миг, че генералът ще ѝ заповяда да седне, но Джутка очевидно размисли и насочи вниманието си към него.

— Факт е, че причинявате неприятности — каза той. — Такива елементи не са добре дошли в нашия свят.

— Разбрах — отвърна Карде. — Значи в република Катол смятат, че когато те нападнат пирати, причиняваш неприятности?

Генералът присви очи.

— Не ме предизвиквайте — предупреди той. — Знам за кого работите... идентификацията на кораба ви ясно го показва. Последното, което искам, е да свърша в някоя глупава война между Бомбаса и Рей'кас.

— Рей'кас! — повтори Шада изненадано. — Родианецът?

— Да — отвърна Джутка. — Не смятате, че...?

— Не, не знаем кои бяха онези приятелчета горе — бързо отговори Карде. — Познаваш ли този Рей'кас, Шада?

— Само съм слушала за него — отвърна тя. — Бил е командир на щурмови отряд на Кооперативните каразакски робски кораби. Добър командир, но груб, избухлив и зъл човек. Изкарвал от кожата му всеки, с когото е работил.

Карде кимна и усети, че устата му леко пресъхва. Зъл търговец на роби на територията на Кардас. Колко ли още престъпници „случайно“ са се озовали в този край на галактиката, запита се той.

— Интересно.

— Интересно е и това, че генералът знае името му, неизвестно дори за Бомбаса — добави Шада. — Добри приятели ли сте, генерале?

— Работата ми е да пазя република Катол — отвърна Джутка. Гласът му потрепери от съдържана заплаха. — Но нямам такива задължения към непознати, които идват неканени и се бъркат в неща, които не ги засягат.

С крайчеца на окото си Карде забеляза как Шада леко обърна глава и бързо огледа кафенето.

— Това заплаха ли е, генерале? — спокойно попита контрабандистът.

— Предавам ви предупреждение — прямо отвърна Джутка. — Обидили сте Рей'кас, а той не приема спокойно такива неща. Набелязал е кораба ви и докато сте на негова територия, ще е по петите ви.

— Възнамеряваме да напуснем територията му — увери го Карде. — След като си свършим работата, разбира се.

— Правете каквото искате — каза генералът и изгрухтя, докато вдигаше туловището си от стола. — Аз ви предупредих. Не го забравяйте.

— Няма — обеща Карде. — Благодаря, че ни отделихте от времето си.

Джутка се намръщи и с вдървена стъпка се насочи към изхода на кафенето. Бутна вратата и излезе, без да се обръща.

— И Кардас си е избрал това място, за да се оттегли! — каза Шада и седна на освобождения от генерала стол. — Прекрасно!

— Тихо — смъмри я Карде и огледа кафенето. На пръв поглед никой не се интересуваше от тях, но това може и нищо да не означаваше. — Едва ли планът му бил да се оттегли.

— Мислиш, че Рей'кас работи за него ли? — изгледа го Шада.

— Напълно е възможно — кимна Карде.

Той улови движението на очите ѝ и вдигна поглед към Енту Ний, който дръпна един от столовете и седна.

— Приятен ли беше разговорът с генерала? — лъчезарно попита дребосъкът. — Чудесно! Прекрасно! — той се приведе по-ниско над масата. — Поговорих с дроида ви — каза Енту Ний заговорнически. — Каза, че търсите митичния изгубен свят Ексокрон.

Карде погледна към Трипио.

— Трипио?

— Съжалявам, сър — с посърнал вид отвърна дроидът. — Не исках да издавам нищо. Той ме попита дали не търсим Ексокрон, и аз потвърдих, без да се замислям.

— Моля ви, не го обвинявайте — защити го Енту Ний. — Целта ви не е тайна. Поне за мен. Търсите Джори Кардас, нали?

Шада хвърли бърз поглед през масата към Карде.

— Трипио, защо не отидеш до бара да ни донесеш две чаши тукашна бира — предложи тя. — По пътя се послушай дали някой не говори родиански.

— Да, господарке Шада — с облекчение каза дроидът, доволен, че има възможност да се махне. — Ей сега — и тръгна към бара.

— Умно! — отбеляза Енту Ний и погледна към Шада. — Смятате, че шпионите, които Кардас може да е внедрил в тълпата, ще си говорят на родиански? Наистина умно.

— Благодаря — отвърна Шада и го погледна почти кръвнишки. — Говорехте за Джори Кардас.

— Да — дребосъкът се наведе още повече. — Правилно сте решили да го търсите на Ексокрон — Енту Ний вдигна предупредително пръст. — Но не е лесно да намерите Ексокрон. Тук малцина са чували за него. Повечето смятат, че е мит.

— Известно ни е — отвърна Карде, опитвайки се да потисне внезапния си страх. Откъде Енту Ний знаеше защо са тук? Дали не работеше за Кардас? — Кажете ни защо е толкова трудно да се намери Ексокрон.

Дребосъкът се ухили още по-широко.

— Няма нужда аз да ви го казвам. О! Може би приятелят ви не знае — добави той усмихнато към Шада. — На идване от Католския разлом се виждат само миниатюрни мъглявини и газови напластявания, които отразяват светлината и радиацията и объркват сензорите и комуникациите... Ужасно е трудно да се открие нещо. Може и десет години да отидат, докато се претърси целият район.

— Предполагам, че вие можете да ни спестите тези усилия — каза Шада.

— Вярно — отвърна той. — Мога да ви заведа до Ексокрон. До самия Кардас, ако желаете — Енту Ний отново погледна към Карде. — Но само ако капитан Карде желае.

С голямо усилие търговецът на информация овладя изражението на лицето си. Дребосъкът знаеше и името му!

— И колко ще ни струва?

— Нищо — отвърна той. — Но няма „ни“. Отиваме само двамата.

— Моля! — вдигна пръст Шада. — А останалите?

— Трябва да ни изчакате тук — отвърна дребосъкът. — Не е възможно другояче. Корабът ми е двуместен.

— А ако дойдете да водите нашия кораб? — попита Карде.

— О, не! — стреснато отвърна Енту Ний. — Не може!.

— Защо? — попита Шада. — Защото Кардас не иска да ни види ли?

Енту Ний премига.

— Да съм казвал, че Кардас иска да види когото и да било от вас? Не съм изричал подобно нещо!

Но това не означаваше, че Кардас не го бе помолил да отправи предложението.

— Кога тръгваме? — бавно попита Карде — Ако приема...

— Момент — обади се Шада, преди дребосъкът да успее да отговори. — Как така „Ако приема“? Не искаш да тръгнеш сам с него, нали?

Карде се намръщи. Разбира се, че не изгаряше от желание да тръгне сам. Но рано или късно трябваше да се изправи пред Кардас. И ако това беше най-добрият начин да предпази хората си...

— Ще се изразя по друг начин — каза Шада и свирепо изгледа Енту Ний. — Аз съм негов телохранител и няма да го пусна да тръгне сам. Нито с вас, нито с някой друг. Ясно ли е?

— Но... — вдигна ръка Енту Ний.

Трипио се появи и остави на масата две тежки халби, пълни с тъмна течност.

— Слава на Създателя — каза дройдът, останал без дъх. — Клиентелата тук е изключително неприятна...

— Не обръщай внимание — прекъсна го Шада. — Чу ли някой да говори родиански?

— Да — той се извърна и посочи към една от масите до бара. — Тримата мъже на онази маса... единият от тях сега се изправя...

— О, не! — прошепна Шада и хвърли поглед към Енту Ний. — Време е да тръгваме.

— Не си правете труда — каза мек глас зад Карде.

Контрабандистът бавно се обърна. През две маси с лице към тях седяха трима мъже. И тримата стискаха бластери.

ГЛАВА 14

— О! — едва чуто възкликна Трипио. — Обречени сме.

Карде видя, че зад Шада тримата главорези, които Трипио бе посочил, се приближаваха между масите. В ръцете им имаше бластери. Голяма част от посетителите зяпаха, изпълнени с любопитство. Неколцина бързаха да се измъкнат, преди да започне стрелбата.

— Според мен не е нужно да казвам, че сте се припознали — каза Карде, обръщайки се към мъжете зад гърба си.

— Защо, кажи го! — саркастично отвърна говорителят на главорезите. Тримата леко се раздалечиха, за да покрият мишените си. — Обичам да се посмея рано сутрин. Ръцете на масата, моля. Така... правилно ли чух името? Талон Карде?

— Да — весело отвърна Енту Ний, преди търговецът на информация да отговори. — А това са Шада и протоколният дроид Си Трипио.

Водачът прониза дребосъка със свиреп поглед.

— Ти с тях ли си?

Очите на Енту Ний се разшириха невинно.

— Аз ли? Не, сър...

— Изчезвай тогава!

Енту Ний премига, погледна Шада и Карде и стана.

— Уведомете ме, капитан Карде, ако промените решението си — каза той.

Дребосъкът се усмихна на контрабандиста, след това — на водача на главорезите и се запъти към изхода. Бандитът го проследи, докато се отдалечаваше, и когато Енту Ний отваряше вратата, се обърна намръщен към Карде:

— За какво да си промениш решението?

Захлопването на вратата прокънтя в стихналото кафене.

— Направи ми интересно предложение — отвърна Карде, подчертано бавно вдигна ръце и ги скръсти пред гърдите си.

Вниманието на главорезите бе изцяло погълнато от Карде и Шада и те пропуснаха да забележат, че някой влезе в заведението едновременно с излизането на Енту Ний. Ако успееше да задържи вниманието върху себе си още малко... Някой изруга изненадано. Един от главорезите вдигна поглед...

— Шри... Ксерн! — процеди той.

Водачът на групата се обърна и зяпна от изненада. Безшумно и решително Хшиши крачеше към тях. Ксерн не успя веднага да възвърне гласа си.

— Какво е това? — прошепна той.

— Тя е тогорианка — услужливо отговори Карде и погледна крадешком към Шада. Очите ѝ шареха преценяващо между разсеяните изведнъж главорези. Това можеше да означава неприятности. — И е с мен — добави той.

Хшиши продължаваше да пристъпва към полукръга от главорези. Устата ѝ бе отворена достатъчно, за да се видят котешките ѝ зъби.

— Кажи ѝ да спре — заповяда Ксерн. Гласът му се извиси, а бластерът му посочи тогорианката. — Чу ли? Кажи ѝ да спре или ще стреляме.

— Не ви препоръчвам да стреляте по тогорианци — меко го посъветва контрабандистът. — Това само ги ядосва повече.

Ксерн го погледна недоверчиво... И в този момент Шада започна. С лявата ръка тя грабна чашата, до която дотогава я бе небрежно отпуснала, и със светкавично движение на предмишницата плисна съдържанието ѝ в лицето на Ксерн. Той извика и вдигна ръка, но бе късно. Отклонявайки посоката, Шада захвърли самата чаша в гърлото на друг от нападателите. Тя вече скачаше и едва чуто изстена, когато Карде я сграбчи за ръката и я накара да седне на мястото си. Из заведението се разнесоха изстрели и шум от падащи тела...

— Свали бластера си, Ксерн — каза тихо Карде. И на самия него гласът му се стори гръмовен във внезапно настъпилата напрегната тишина. — Много бавно. Много внимателно.

Ксерн избърса отново очите си с ръкав и ги отвори. И за втори път за половин секунда онемя от сцената, която видя. Водачът на главорезите не повярва на очите си. Не повярва, че Карде и Шада седят невредими на масата, не повярва, че безжизнените тела на хората му се

въргалият на пода около него, а от бластерните рани по телата им се вдигат кълбета зловонен дим. Не повярва и на четиримата облечени в якета от крош мъже, които седяха на различни маси из кафенето и бяха насочили бластери към него.

— Бластера ти, Ксерн — повторно го подкани Карде, докато главорезът гледаше все така невярващо.

Капки от бирата на Шада капеха от брадичката му. Шада се раздвижи, но преди да успее да направи нещо, Хшиши пристъпи до Ксерн и хвана дулото на бластера му с масивната си ръка. Той се сепна, сякаш едва сега видя тогорианката. Тя изви дулото към тавана, вдигна ръка и нежно заби нокътя си от вътрешната страна на ръката му. Той пусна оръжието.

— Браво на всички! — каза Карде и стана, докато Хшиши се отдръпваше, готова да стреля с бластера. — Данкин!

— Тук — заговори с познатия глас някакъв мъж, докато ставаше от масата си.

— Дай нещо на бармана като компенсация за бъркотията — нареди Карде. — Така се прави — добави той към Ксерн, докато Данкин тръгна към бара, бъркайки в джоба си. — Грив, застани до вратата. Чал, Балик, ви сте авангард по пътя към кораба.

— Да.

Тримата тръгнаха към вратата.

— Хитър си — злобно процеди Ксерн. — Наистина си хитър. Но ако си мислиш, че това ще те спаси от ръцете на Рей'кас, много се лъжеш.

— На твоє място щях да се притеснявам повече какво ще направи Рей'кас с теб, задето толкова глупаво загуби хората си — срязва го Карде. — А също и как ще излезеш от тук, преди Хшиши да реши, че си прекалено опасен, за да си тръгнеш жив.

— О, тръгвам се — мрачно отвърна главорезът. — Но ще се срещнем отново, Карде. Малко преди да умреш — той му хвърли свиреп поглед и тежко тръгна към вратата.

— Е — каза контрабандистът, обърна се към Шада и й подаде ръка.

Тя не помръдна.

— Значи през цялото време си имал подкрепление — вдигна тя очи към него.

В гласа и в израза на лицето ѝ имаше недвусмислено оскърбление.

— Нали каза, че няма да го приемеш като обида — напомни ѝ Карде.

— Те са дегизирани.

Карде бавно отпусна ръка.

— Инспекторите, които проверяваха кораба, видяха целия екипаж — обясни той. — Нормално беше да допусна, че някои от тях са шпиони на пиратите и ще ги разпознаят.

— А якетата?

— Мара ги донесе — отговори Карде и усети, че по челото му избива пот.

Шада се изправи.

— И не ти мина през ума — прошепна тя, — че можеш да ми се довериш?

За миг Карде остана без глас. Дълбоката болка, която струеше от думите ѝ, бе съвършено неочаквана.

— Не, не е така — започна той. — Не...

Но беше късно. Тя вече вървеше към вратата, където Грив бе застанал на пост.

— Ремонтът свърши ли? — попита Шада.

Грив хвърли бърз поглед над рамото ѝ към Карде.

— Почти — предпазливо отвърна матросът.

— Добре — каза тя, мина покрай него и отвори вратата. — Май е чисто — съобщи Шада. — Да се връщаме на кораба.

Грив погледна въпросително към шефа си.

— Да — промърмори той и тръгна към вратата. По обратния път до „Волният Карде“ мълчаха.

Шада свали бойния си костюм и успя да облече робата си, когато звънецът на вратата изчурулика.

— Кой е? — провикна се тя.

— Карде — чу се гласът на капитана. — Може ли да вляза?

Шада въздъхна, загърна се плътно с робата и завърза колана. Не изпитваше особено желание да го вижда, особено сега. Но беше наета за това пътуване да изпълнява задълженията на телохранител на Карде и не можеше да го избягва. Освен това оскърблението от инцидентното му недоверие към нея бе поотшумяло. Поне донякъде.

— Влез — каза тя и отвори.

Вратата се плъзна настрани и Карде влезе в каютата ѝ.

— Току-що направихме скока в хиперпространството — каза той, погледна дрехата, с която бе облечена, и отмести поглед. — Одонл каза, че ще сме при Ексокрон след седем дни.

— Добре — кратко отвърна Шада. — Дотогава ще съм в пълна форма. Като стана дума, моля да ме извиниш, но тъкмо отивах към ваната с бакта.

— Тя може да почака — учтиво, но твърдо каза Карде и махна към един от столовете. — Иска ми се да поговорим.

Тя се замисли дали да не откаже, но все пак бе поела задължения към него.

— За какво? — попита и седна, питайки се дали той е до такава степен нечувствителен, че да се опита да измисли някакво нелепо извинение за случката в кафенето. Но Карде я изненада:

— За Джори Кардас, разбира се — каза и придърпа друг стол, за да седне срещу нея. — Време е да чуеш цялата история.

— Наистина ли? — безстрастно възкликна Шада.

Беше обещал да ѝ разкаже историята, когато навлязат в системата Ексокрон, а това според собствените му думи щеше да стане след седмица. Или се опитваше да заглади недоразумението помежду им? Не че имаше някакво значение. Извинението му би било твърде неубедително и твърде закъсняло, но поне щеше да получи някаква полезна информация.

— Слушам — каза тя.

Погледът му се отнесе, сякаш Карде се пренесе назад във времето на място, много отдалечено от настоящото.

— Историята с Кардас започва преди около шейсет години — започна той, — по време на Войните на клонингите и хаоса, който донесоха на галактиката. Тогава, а и след войните имаше голяма нужда от контрабанда и голям брой организации набираха хората си набързо и без подбор.

— Тогава хътяните са направили големите си удари, нали?

— попита Шада.

Интересът ѝ неволно се пробуди. Знаеше много малко за този период, а винаги бе искала да научи повече.

— Да, много от тях направиха удари — отвърна Карде. — По това време се появи Кардас и дали заради уменията си, или поради чист късмет се озова в една от добрите организации. Не от най-големите, но определено от добрите. Работил за нея петнайсет години и случайно попаднал в битка между тъмни бпфашки джедаи и практически всички останали в сектора. Според историята, която Кардас по-късно разказваше, един от тъмните джедаи бил завзел личния му кораб и го принудил да излетят.

Шада потръпна. Знаеше нещо за тази история. Група мистрили бяха взели участие на страната на бранителите в този конфликт. Някои от разказите, които бе слушала като дете от оцелелите, се бяха превърнали в кошмари по време на сънищата ѝ.

— Изненадана съм, че се е върнал жив, за да разкаже какво се е случило — каза тя.

— Всички бяха изненадани — каза Карде. — Всъщност другите четирима членове на екипажа му така и не се върнаха. Но Кардас се върна. След два месеца изненадващо се появи, пое контрола над организацията, в която работеше, и сякаш животът се върна към нормалното.

— Но не беше така ли?

— Изобщо не беше така — тъжно призна контрабандистът.

— За приближените му бързо стана ясно, че през тези два месеца с него се бе случило нещо сериозно. Организацията му все още беше една от най-добрите, но изведнъж той реши да я направи и една от най-големите. Започна системно да се намества по териториите на помалките и или ги изкупуваше, или ги поглъщаше, или ги задушаваше, завземайки пътищата и клиентите им. За разлика от хътяните и другите групировки той се бореше за територии, а не за силен централизиран контрол и се разпростираше навсякъде, вместо да завземе една определена система или сектор. След няколко години бе начело на организация, която бе готова скоро да се превърне в съперник на организацията на Джаба.

— И никой ли не се опита да го спре? — попита Шада. — Не мога да си представя, че хътяните са го гледали как ги надхитря, без да направят нищо.

— Всички се опитваха да го спрат, скъпа Шада — мрачно поясни търговецът. — Но той някак бе придобил способността да предвижда

точно ходовете на противника и често обезсилваше атаките, преди изобщо да бъдат предприети.

Шада си спомни десетките мисии, които бе осъществила за Мистрил, и предшестващите ги дълги часове старателни проучвания на предимствата и недостатъците на противника, на оръжията и стратегиите му, съюзниците и противниците.

— Полезен талант — тихо каза тя.

— Изключително полезен — съгласи се Карде. — Но докато организацията му се разрастваше, Кардас започна да се променя. Стана... не знам... някак на настроения. Имаше изблици на ярост за дреболии, на които не би трябвало да обръща внимание. Друг път с часове седеше над картите на Империята. Но може би по-важното бе, че след годините на бурна младост остаряваше бързо. Много по-бързо от нормалното. Един ден се качи на личния си кораб... и изчезна.

— Изчезна ли? Как така? — намръщи се Шада.

— Изчезна от познатата галактика — уточни Карде. — Не се обади на никого. И да го е видял някой от враговете му, не го е казал на никого.

— Кога е станало това? — попита Шада.

— Преди двайсет години — продължи Карде. — Отначало никой не обърна внимание... и преди се бе случвало да предприема тайни пътувания. Но след като минаха три месеца и той не се появи, заместниците му започнаха да обсъждат какво да правят, ако не се върне.

— Решили са с гласуване да определят кой ще оглави организацията, нали?

— Едва ли някой е помислял за гласуване — спокойно отвърна Карде. — Заплахата от междуособици бе толкова сериозна, че решихме да разделим организацията и всеки да вземе дял.

— И не е било лесно да се раздели, така че всички да са доволни — вметна Шада, отбелязвайки, че за пръв път Карде издайнически използва глагол в първо лице множествено число. — Така че сте се скарали.

— Не точно — стисна устни за миг Карди. — Наясно бях какво щеше да стане, ако се карахме, а и не бях съвсем убеден, че Кардас няма да се върне. Така че... поех управлението.

— Просто така? — повдигна вежди Шада.

— В известна степен — сви той рамене. — Е, имах план, улучих момента, а и извадих късмет. Едва след няколко години осъзнах колко голям късмет съм имал. Но, общо взето, наистина поех управлението просто така. Неутрализирах другите заместници и ги отстраних, а на хората обявих, че продължаваме да вършим обичайната си работа.

— Обзалагам се, че това те е направило много обичан — каза Шада. — Но не виждам проблем, поне що се отнася до Кардас. Тръгнал е и не се е върнал, така ли?

— Там е работата... — замислен каза Карде, — че не съм сигурен, че не се е върнал.

— Моля! — присви очи Шада.

— Поех управлението за една нощ — продължи той. — Но това не означава, че от страна на другите заместници и техните хора не е имало опити да ме свалят. Опитите бяха осем, от съвсем посредствени и недоносени до сложна конспиративна схема, създадена три години по-късно. Заговорниците сигурно я бяха мъдрили през всичките тези три години.

— Очевидно всички са били безуспешни.

Карде кимна.

— Работата е там, че по време на разследването четирима от предводителите на заговорите заявиха, че зад тях стои Кардас.

— Просто са се опитвали да те уплашат — презрително изсумтя Шада и махна с ръка.

— Така реших и аз — каза Карде. — Но, разбира се, нямаше как да съм сигурен. И продължавам да не съм.

— Предполагам — Шада изучаваше лицето му. — А какво те накара да изпратиш Джейд и Калризиан тук преди шест години, за да го търсят?

— Всичко започна малко преди това — заразказва той. — Поточно — преди десет години, непосредствено след смъртта на върховния адмирал Траун — устата му трепна конвулсивно. — Или може би още по-точно — след като върховният адмирал изигра смъртта си. Бях на Корускант за сключването на Контрабандисткия съюз и стана така, че Калризиан ми показа нещо, което Люк Скайуокър бе намерил заровено на планетата Дагоба.

Шада прерови паметта си.

— Май не съм чувала за нея.

— Няма и защо да си чувала — отвърна Карде. — Там няма абсолютно нищо. Няма градове, няма технологии, няма колонии. Какво е търсел Скайуокър из блатата на Дагоба, нямам представа, но беше очевидно, че изгубеното електронно устройство не е било на мястото си там. Вероятно и това беше причината, поради която го бе донесъл. По белезите познах, че това е повиквачът от личния кораб на Кардас.

— Така ли? — намръщи се Шада. Повиквачът бе автопилот на напълно автоматизиран кораб, който може да се самоуправлява от разстояние, когато собственикът му подаде сигнал. Мистрилите никога не използваха такива кораби, но ѝ се беше случвало да пътува на тях с клиенти. Бяха ѝ крайно неприятни. — Кардас е имал напълно автоматизиран кораб, така ли?

— Да, модел отпреди Войните на клонингите — каза Карде. — Купи го малко след като се върна от престоя си при тъмния джедай. Каза, че искал кораб с прилични размери, който да може да управлява сам, без помощта на екипаж.

— И Скайуокър е намерил повиквача в калта на някаква изоставена планета? Колко удобно.

— И аз така си помислих — призна си контрабандистът. — Но след като говорих със Скайуокър, разбрах, че се е натъкнал на находката съвсем случайно.

— Дали думата може да се използва, когато говорим за джедай, е спорно — вметна Шада.

— Така е — съгласи се Карде. — Но това беше първата следа, която имахме от десет години, и дори да беше номер, сметнах, че си струваше да видя докъде би довела.

— И изпрати Джейд да търси — добави тя и си припомни разговора, който бе подслушала в апартамента на семейство Соло в Горската кула. — А Калризиан настоя лично да го потърсиш.

— Общо взето, така е — заключи търговецът. — Започнаха от Дагоба. Търсиха в старите архиви на космодрумите къде може да е спирал за ремонт или за зареждане. Тук-там се натъкнаха на догадки... някои — в библиотеката на Корускант, други — изречени от разни типове от покрайнините, трети — от охраната на Корелиан... от всякакви места... Започнахме да събираме частите на мозайката.

— Ще ти отнеме цял живот — тихо каза Шада.

— Не чак толкова, но определено ми отне няколко години — призна Карде. — Особено след като двамата продължиха да се занимават и с други неща или ги викаха да оправят поредната криза на Корускант. Следата беше толкова студена, че месец-два не бяха от значение. Продължиха, докато не стигнаха до сектор Катол, система Ексокрон. И там, доколкото знаем, следата свършва.

За известно време в каютата цареше тишина, докато Шада осмисляше чутото.

— Предполагам, че не са видели самия Кардас?

С явно усилие Карде се откъсна от призраците на миналото.

— Имаха изрични инструкции да не го виждат — каза той.

— Трябваше да разберат къде е. А при свят, скрит като Ексокрон, трябваше да намерят и път до него. Аз щях да поема нататък.

— Преди колко време беше това?

— Преди няколко години — сви рамене Карде.

— И какво стана?

— Често казано, не събрах сили — призна си той. — Не знаех как ще се изправя пред него. Нямах представа, какво ще му кажа, как ще изглежда нещата. Затова все си намирах извинения да отлагам — Карде си пое дълбоко дъх. — И май вече съм закъснял твърде много.

— Смяташ, че Рей'кас работи за него?

— Рей'кас, Бомбаса... и още десетина, за които не сме и чували — бавно отвърна Карде. — Но той явно се е раздвижил.

Само че този път се занимава предимно с пиратство и поробване, а не с контрабанда и хакерство. Колкото по-див е районът... Само с едно мога да си го обясня — да ме пипне лично.

За миг думите му увиснаха във въздуха като смъртна присъда.

— Не смятам, че е задължително — наруши тишината Шада, подтикната от смътното желание да обори мнението му. — Не е ли възможно да е събрал средства, за да построи собствена малка империя в затътеното си къоше? Или да превземе Ексокрон и дори тъй наречената република Катол?

— Той е тук от почти двацет години, Шада — напомни й Карде. — Ако е искал да си изгради империя, нима нямаше да го направи досега?

— А нямаше ли да е същото, ако е искал да те спипа? — възрази му тя.

— Може да е опитал.

— И се е отказал след първите три години?

— И на мен не ми звучи логично — съгласи се Карде. — Но познавах Кардас. Не е човек, който би скръстил ръце. Беше безмилостен, непреклонен и пресметлив, не прощаваше нищо, което бе извършено срещу него, и не допускаше някой или нещо да застане на пътя му. Живееше заради предизвикателствата. Колкото по-големи, толкова по-добре. Знае, че съм тук и го търся. Онзи дребосък... Енту Ний. Той е доказателството.

Шада усети тръпки по гърба си. „Волният Карде“, който досега й изглеждаше толкова сигурен и надежден, изведнъж й се стори малък и уязвим.

— И ето че ние се навираме право в устата му.

— Поне ти няма защо да се страхуваш — увери я той. — По никакъв начин не си свързана с мен или с организацията ми — Карде се поколеба. — Всъщност затова се съгласих да дойдеш.

Шада го погледна, изведнъж осъзнала положението. Внезапното прозрение й подейства като студен душ.

— Очакваш да те убие, нали? — прошепна тя. — И мислиш...?

— Ти не си свързана с мен, Шада — тихо повтори контрабандистът. — За разлика от всички останали на борда. Готов бях да дойда сам, но нямаше да мога да стигна до Ексокрон с нещо по-малко и по-слабо въоръжено от „Волният Карде“. Кардас е отмъстителен човек. И също като Бомбаса обича да се смята за цивилизован. Разбира се, надявам се да го убедя да не ме убива, а още повече се надявам да не направи нищо на екипажа ми, но ако твърдо е решил да уреди старите си сметки... надявам се поне да го убедя да те пусне да се върнеш в Новата република с копие от документа за унищожението на Каамас.

— Карде, в това няма здрав разум... — поклати глава Шада.

— Тъй или иначе, това е историята — прекъсна я той, стана и върна стола на първоначалното му място. — Да, трябва да кажа също, че огромната информационна библиотека, която Кардас създаде през годините, изчезна заедно с него. Затова решихме, че може да има копие от документа. Бягай сега във ваната с бакта. Ще се видим след малко — той кимна и излезе...

— Карде, в това няма здрав разум — тихо повтори Шада в празната стая.

По-късно, докато се полюшваше във ваната с бакта, в съзнанието ѝ се появи и друго. Карде бе заявил, че се надява Кардас да ѝ позволи да се върне. Но не го гарантираше.

ГЛАВА 15

Режещия камъни изрече нещо с дразнещия комджайски полуглас и избърза да кацне по обичая си на един счупен сталактит.

— Ура! — възкликна Люк. — Изглежда, пристигнахме.

Мара вдигна лъча на фенерчето си и огледа стените на прохода, не смеейки да повярва, че изнурителното им четириднешно пътуване е приключило. Средата, в която обичаше да действа, бяха градовете, космическите кораби и откритите пространства. Завирането в тъмни мочурливи тунели с капеща кална вода и усвоен въздух категорично не бе по вкуса ѝ. Но го преживя, при това не изпитваше повече от два пъти на ден желание да убие някой от комджайците. И астромеханичният дроид не създаде много главоболия, а Скайуокър се оказа неочаквано приятна компания. Така или иначе, бяха пристигнали. Е, предстоеше им да се изправят пред Високата кула и всичките ѝ неизвестни опасности. Но това не я смущаваше. Опасността също бе част от средата ѝ на действие. Изглежда, и на Люк.

— Ето го — каза Люк, когато фенерчето му освети стената на няколко метра пред тях. — Сводът.

— Свод ли? — намръщи се Мара и обърна лъча на своето фенерче в посоката, която сочеше майсторът джедай.

Кой ще строи свод в пещерите? Но онова, което фенерчето ѝ освети, наистина напомняше свод. Относително вертикалните му колони създаваха в пещерния проход стеснение с ширина около два метра, а почти кръглият таван, издигнат на три метра над главите им, приличаше на арка. Но при по-внимателно вглеждане се виждаше, че е естествено образувание, създадено от ерозията на скалата или от отдавна пресъхнал поток.

— Образно казано — отвърна Люк. — Не ти ли напомня за Хилард на Миркр?

— Имаш предвид огромното гъбообразно нещо, което положи толкова усилия да събориш върху нас ли? — рязко попита Мара. —

Онова, до което три дни си бяхме пробивали път през гората, а пък при него ни чакаха половината щурмоваци на Империята.

— Да, за него говоря — отвърна Скайуокър. Мара долови в гласа му недвусмисленото забавление. — Пропусна да кажеш, че точно там даваше мило и драго да ме убиеш.

— Бях по-млада — кратко отвърна тя. — И сега накъде?

— Натам — отвърна Люк и посочи с лъча на фенерчето стената под тавана. Показа се малък отвор, който по всяка вероятност водеше дълбоко в скалата.

— Видях — каза Мара. Отвътре сякаш не полъхваше никакъв въздух, което означаваше, че някъде има преграда. — Изглежда спретнато.

— Няма да е за дълго — увери я Люк, подаде ѝ фенерчето си и активира лазерния си меч. — Дръпнете се... може да отхвъркнат камъни — той замахна с лъча към скалата, за да разреже камъните...

Сред зеленото зарево лъчът бързо погасна. Арту изпищя, а Мара долови изненадата на Люк. Той се препъна, но успя да запази равновесие.

— Какво стана? — попита Мара.

— Не знам — отвърна той. Майсторът джедай държеше оръжието пред очите си и изненадано оглеждаше края му. — Мислех, че съм го заключил... ще опитам пак.

Той натисна копчето и лъчът се активира с обичайното свистене. Люк се взря в него за миг, зае стабилна бойна позиция и отново замахна към скалата. И отново лъчът направи само плитка драскотина в камъка, преди да угасне. Един от комджайците изпърха с крила и каза нещо.

— Да — отвърна Люк.

Мара долови, че се опитва да си спомни нещо.

— Какво „да“? — попита тя.

— В скалата сигурно има кортосна руда — отвърна той и насочи лъча на фенерчето си към скалата, която засия в безброй искри.

— Не съм чувала за такава руда — поклати глава Мара.

— Рядко се среща — каза Люк. — Знаем само, че деактивира лазерните мечове. Веднъж с Коран се натъкнахме на използващи Силата с ризници от кортосни влакна. Голяма изненада беше.

— Не се съмнявам — отвърна Мара и изведнъж си спомни нещо. — Значи такива плочи е имал Палпатин между двойните стени на резиденцията си!

Люк вдигна вежда.

— Имал е кортосни плочи в резиденцията си?

— Да, и в стените на някои кабинети и на тронните зали — добави Мара. — Никога не съм знаела как се казва материалът. От обясненията му помня, че ако лазерният меч е с двоична верига в системата за активация, при контакт със скалата започва обратно хранване, което преминава през механизма за част от секундата и деактивира оръжието. Така ще бъде забавен всеки джедай.

— Част от Ръката на императора — промърмори Люк. — Знаеш ли някакъв начин да се разреже?

— Разбира се, знам стотици — отвърна тя и изсипа съдържанието на раницата си на земята. — Като изключим въздействието ѝ върху лазерните мечове, рудата е твърде слаба и трошлива. С нея не може да се строи. От един добър бластерен заряд ще се разхвърчи на парчета. Почакай — тя извади една от гранатите, които Карде бе изпратил, и освети с фенерчето си цифрата, показваща мощността ѝ. — Тази ще свърши работа.

Някой от комджайците каза нещо.

— Спазващия думата си смята, че не е добре да се взривява граната — преведе Люк. — Не сме далеч от Високата кула и звукът се разпространява доста далеч под земята.

— Вярно — съгласи се Мара, остави гранатата и се загледа в мястото, където Люк се опита да разреже скалата. — Но пък така ще напредваме с по няколко сантиметра на замах. Ти реши: допълнителен шум или допълнително забавяне?

Майсторът джедай замислено прокара длан по скалата. Мара усети съсредоточеността му, когато се присегна напред със Силата.

— Да опитаме пак с лазерните мечове — предложи той. — Поне в продължение на два часа.

— Добре — съгласи се Мара. — Винаги можем да използваме гранати, ако решим, че прекалено много се бавим — тя освети скалата с фенерчето си. — Значи освен пещерни зали с хищници сега имаме и скала, която деактивира лазерни мечове. Колко удобно за някого.

— Може да е случайност — каза Люк не особено убедено.

— Няма какво повече да чакаме — и изведнъж се намръщи:

— А дали няма да се повредят лазерните мечове?

— Едва ли — сви рамене Мара, — но не мога да твърдя със сигурност. Е, вярвам, че ще успеем да усетим опасността, преди да е станало късно.

— Така е — съгласи се джедаят и погледна към астромеханичния си дроид. — Арту, включи всичките си сензори и следи за състоянието на лазерните мечове. Кажи ни, ако започнат да прегряват или стане нещо друго.

Дроидът изпиука и протегна напред малката си сензорна конзола.

— Хайде да опитаме под ъгъл един спрямо друг — каза Мара, прекоси прохода и закрепил фенерчето си в една цепнатина в скалата, откъдето светлината му осветяваше мястото. — Така лъحوвете ни няма да се засичат, а и обикновено долният слой поддава по-бързо.

— Добре — Люк погледна към тримата комджайци, които се бяха скупчили един до друг на тавана. — Режещ камъни, защо не се върнеш при Гълтача на огнени трески? Кажи му, че сме почти готови за съгледвачите, които обеща да изпрати във Високата кула с нас.

Комджаецът каза нещо.

— Не, но скоро ще бъдем — отвърна Люк. — И не е лошо да вземеш някой със себе си.

Седнал на един скален блок под свода, Дете на ветровете разпери крила и каза нещо разпалено.

— Не, не ти — твърдо отвърна Скайуокър на младия комкаец. — Спазващия думата си ще тръгне с него.

В последвалия коментар се долавяше известна докаченост. Режещия камъни и Спазващия думата си се изгубиха в мрака към входа на пещерата. Детето на ветровете извика нещо след тях и се отпусна обиден на камъка.

— Явно пропуснах разпалена размяна на реплики — каза Мара, откачи лазерния меч от колана си и зае позиция вляво от разреза, който Люк бе направил.

— Горедолу — отвърна той, активира собствения си меч и застана отдясно. — Готова ли си?

Мара активира оръжието си.

— Да.

Работеха от почти цял час и бяха очертали контура на отвора, когато Арту изведнъж избипка.

— Чакай, Мара — каза Скайуокър, деактивира лазерния си меч и за миг се замисли какво не е наред. Изцяло съсредоточен върху оръжието, не усети никаква неприятност. Той погледна към малкия дроид... И в следващия миг отвори широко очи. Сензорната конзола сочеше не към лазерните мечове, а към прохода.

— Мара — повика я Люк, прехвърли оръжието в лявата си ръка и вдигна фенерчето, за да освети прохода. Зад него Мара деактивира меча си.

Във внезапно настъпилата тишина се чу шум. Шумолящ звук, сякаш хиляди далечни гърлени гласове си шепнеха без думи. Несъзнателен ропот, който прокълтя в съзнанието му, когато се присегна към него със Силата. Приближаваше се.

— Не ми харесва този звук — промърмори Мара и се приближи до него.

— И на мен — отвърна Люк и засили докрай светлината на фенерчето си.

След това разходи лъча по всички ъгли на прохода. Не се виждаше нищо, но с толкова много завой на тунела това не означаваше нищо. Скайуокър изпълни джедайските си техники за усилване на сетивата...

— Огнени трески! — възкликна Строящия с лозници, висящ от тавана точно над Люк. — Идват!

— Какво? — попита Джейд.

— Каза, че идват огнени трески — отвърна Люк.

— Виж ти! — възкликна Мара. — Името на договарящия им беше... Гълтача на огнени трески.

— Да — потвърди джедаят и погледна нагоре към комджаеца. Дори от пърхането на крилата му се долавяше очакване. — Мислех, че огнените трески са някакво растение. Строящ с лозници, какви са тези трески?

— Те са дребосъци, но опасни — отвърна комджаецът. — Изяждат и унищожават всичко, което срещнат по пътя си, убиват.

— Каза, че са малки, но опасни — предаде Люк на Мара и отново обходи с лъча на фенерчето си тунела.

— От шума излиза, че насам идват безброй такива същества — мрачно заключи Джейд. — Имам лошото усещане, че ни предстои среща с нов вид роверини.

Люк потръпна. Бе видял предостатъчно от тези отвратителни хищни насекоми по време на годишното им преселение в давириенските джунгли. Роверините летяха на рояци от стотици хиляди, понякога дори милиони, и оглозгваха докрай всичко по пътя си. Изяждаха не само растителността. От животните, които пропуснеха да се махнат от пътя им навреме, оставаха само бели кости.

— Строящ с лозници, колко бързо се движат? — попита джедаят.

— Много бързо — отвърна Мара, преди комджеаецът да отговори. — Ето ги!

Люк стаи дъх. В най-отдалечената точка, до която стигаше светлината от фенерчето, се подаде челото на пулсираща черна маса. Покриваше целия под и се издигаше на около метър по стените. Черната маса се разля пред очите на Скайуокър като зловеща течност, потъна в една лека вдлъбнатина в пода и бързо се прехвърли над ръба ѝ. Права беше Мара. Приближаваха много бързо.

— След минута ще са тук — каза тя. — Ако имаш скрити козове, сега е моментът да ги изиграеш.

Майсторът джедай прехапа устна. Мислите му препускаха бясно. Със Силата можеше да създаде щит около себе си, но нямаше да успее да го поддържа дълго срещу толкова много отделни противници. Освен това не бе сигурно, че ще е в състояние да включи и Мара зад щита, а тя очевидно не владееше техниката, за да го направи сама. Да използва Силата, за да отклонява всяка от огнените трески от пътя им, докато минаваха покрай тях, също щеше да е непосилна задача дори ако Мара му помагаше.

А ако тези насекоми бяха подобни на онези от давириенските джунгли, достатъчно щеше да е едно от тях да забие отровното си жило, за да загубят контрол над себе си. И всички останали щяха начаса да разберат къде е храната. Не, единствената им надежда бе да се скрият. Някъде нататък в прохода или...

— Сводът — изведнъж каза Джейд. — Трябва да стъпим на нещо на около два метра от земята...

— Да — съгласи се Люк и активира лазерния си меч.

След това излезе извън прохода и премери разстоянието на око. Щяха да успеят, стига да им стигнеше времето, за да се подготвят.

— Арту, затвори всичките си отвори — провикна се той и насочи върха на ослепителния зелен лъч хоризонтално от вътрешната страна на колоната на свода, на половин метър над главата си.

Ако жилата на кортосната руда стигаше толкова високо... За щастие не стигаше. Лъчът на меча му с лекота отсече няколко сантиметра от скалата.

— Дете на ветровете, влез в отвора — извика Люк, хвана с помощта на Силата дръжката на лазерния си меч и вдигна оръжието над ръба, който току-що бе направил. — Намери си място, където да се хванеш, и стой там.

— Ами ти, джедай Скай Уокър? — тревожно попита младият комкаец. Съскането на лазерните мечове заглуши плясъка на крилата му. — Ти как ще се предпазиш?

— Ще видиш — отвърна Люк. Наведе лъча на меча, така че да образува ъгъл спрямо скалата, отсече парче във формата на груб клин, като по този начин направи плитка хоризонтална ниша от вътрешната страна на свода. Шумът от приближаването на огнените трески все повече се засилваше. — Мара?

— Свърших — провикна се тя, опитвайки се да надвика шума. Синьо-бялото сияние зад него изчезна, когато тя деактивира лазерния си меч. — Имаме двайсетина секунди.

Скайуокър погледна назад към прохода и отново хвана с ръка меча. Началото на рояка бе едва на пет метра от тях. Целият проход бе абсолютно черен от насекомите.

— Готов съм — каза той, деактивира лазерния си меч и го окачи на колана. — На три?

— На три — потвърди Джейд.

Люк направи половин крачка назад и за миг гърбът му се опря в гърба на Мара. Двамата преценяваха разстоянието и всеки се присягаше със Силата.

— На три! — повтори майсторът джедай и се опита да забрави за шума, изпълнил целия проход. Малкият астромеханичен дроид простена от страх. — Едно, две, три.

Той скочи нагоре към нишата си, завъртя тяло във въздуха и със закъснение се помоли да не се е изхвърлил толкова високо, че да удари

глава в извития камък над себе си. Докато се издигаше към центъра на свода, мярна силуета на Мара. С гръб към скалата тя започваше да се снишава към нишата си. Ръцете ѝ бяха протегнати към него, дланите — обърнати напред, сякаш се опитваше да го отблъсне. Люк също вдигна ръце и обърна длани към нея. В това време краката им намериха твърдата опора на каменните ръбове, дланите им се срещнаха, пръстите им се преплетоха... Мара си пое дълбоко въздух, изпусна го с въздишка, която едва се чу от шума на рояка огнени трески, който вече се носеше под краката им.

— Ей! — извика тя. — Получи се.

Люк кимна и също си пое дъх. Стъпили здраво, хванали протегнатите си ръце за опора, те бяха като жива арка, вградена в каменната. И докато стояха така, щяха да са в безопасност над рояка насекоми. Но ако единият паднеше...

— Удобно е, нали? — каза Мара и се огледа. — И много символично. Великият могъщ майстор джедай, принуден да разчита на друг, за да оцелее.

— Моля ти се! — тихо каза Скайуокър. — Вече признах, че не мога да правя всичко.

— Все пак да разчиташ на другите е различно — възрази Мара. — Добре, няма повече. Май сме достатъчно високо.

Люк погледна надолу. Реката огнени трески, както вече бе забелязал, се разливаше нагоре по стената, тъй като твърде много насекоми трябваше да преминат през твърде тясно пространство. Тук, в свода, където пространството ставаше още по-тясно, някои от насекомите минаваха на сантиметри под краката им.

— Дали могат да пробият ботушите ни?

— Ако се качат достатъчно на брой, всичко могат да пробият — отвърна Мара. — Достатъчно е да ни забележи една буболечка, за да даде сигнал на целия рояк.

Джедаят кимна невесело.

— С други думи, ако някоя се залута насам, хващай я със Силата и бързо се отървавай от нея.

— Най-добре да я захвърляме към противоположната стена — каза тя. — Интересно ми е какво правят тук. В цялата огромна пещера едва ли има достатъчно храна за толкова голям рояк.

— Може да е пряк път от една точка на повърхността до друга — предположи Люк. — В началото пресякохме подземна река... може да идват заради водата.

— Възможно е — съгласи се Мара и изви глава на една страна. — Искате ли да бяхме взели раниците си... какво по дяволите...?

Скайуокър проследи погледа ѝ и видя как Строящия с лозници се спуска над прелитащите огнени трески и отново се издига с няколко насекоми в уста.

— Той ги яде — каза Люк, без да вярва на очите си.

— Разбира се — отвърна Джейд. — Забрави ли Гълтача на огнени трески?

— Но тогава... — заекна майсторът джедай съвсем объркан.

— Наистина ли не са толкова опасни?

— Разбира се, че са опасни — тихо каза Мара. — Някога да си чувал за старейшина, който да си е избрал име, свързано с мир и покой? Това трябва да е комджайският еквивалент на „ритни ранкора“?

— Това пък какво е?

— Разговорен израз в двора на Палпатин — поясни тя. — Отнася се за глупав риск, който многократно надвишава стойността на целта.

Люк навлажни внезапно пресъхналите си устни и загледа как Строящия с лозници нагълта плячката си и се спусна за още. Защо поемаше такъв ужасен риск?

Наистина беше ужасен. Скайуокър усещаше опасността. Джедайските му сетива я улавяха така, сякаш заплахата бе насочена към него. Строящия с лозници едва ли беше толкова гладен.

— Май се перчи — промърмори Мара в отговор на незададения му въпрос.

— Пред кого? Пред нас ли?

— Едва ли — тя кимна към стената зад Люк. — Пред детето.

Люк обърна глава. Застанал несигурно на един камък до отвора, Дете на ветровете наблюдаваше като омагьосано как Строящия с лозници се спуска над рояка насекоми. Крилата му трептяха от възлнение, нерви или завист.

— О! — възкликна джедаят. — Да не би и той...?

— Не го смятам за толкова глупав — отвърна Мара. — Но пък комджайците го тормозят от началото на пътуването му. Така че не бих се изненадала.

— Дете на ветровете, да не си мръднало от мястото си! — извика Люк, влагайки в гласа си джедайска твърдост. — Недей да имитираш Строящия с лозници... — в този миг прокънтя оглушителен писък. — Какво! — сепна се той и целият потръпна.

— Строящия с лозници — обади се Мара. Пръстите ѝ стиснаха по-здраво дланта на Люк, за да запазят равновесие.

Той погледна надолу... Полускрит от живата река, Строящия с лозници пляскаше безпомощно с крила. Десетина от огнените трески вече се бяха покатерили по тялото и главата му и безмилостно го хапеха и жилеха. Докато ужасеният вик на Дете на ветровете се сля с вика на Строящия с лозници, стотици нови насекоми изпълзяха върху комджаеца, притискайки го с тежестта си.

Нямаше време за губене. Люк се присегна със Силата, издърпа Строящия с лозници нагоре и го задържа във въздуха. След това с помощта на Силата започна да отръсква насекомите от него.

— Не се и опитвай — тихо каза Мара. — Не можеш нищо да направиш.

Скайуокър потисна инстинктивното си възражение. Той беше джедай. Трябваше да е в състояние да направи нещо. Но тя беше права. Не можеше да направи нищо. И когато вътрешният вик на Строящия с лозници заглъхна в мълчанието на вечността, Люк грижовно пусна тялото му.

— Внимавай с пръстите — тихо каза Джейд.

С усилие джедаят обърна очи към нея и погледна преплетените им пръсти. Неговите бяха побелели от стискане.

— Извинявай — прошепна той и отпусна хватката си.

— Няма нищо — отвърна тя. — Имаш добър захват. Мислех, че джедаите обръщат повече внимание на душевните аспекти на Силата, отколкото на физическата си форма.

Люк знаеше, че Мара се опитва да го разсее, да отклони мислите му от ужаса, на който току-що бе станал свидетел. Съчувствието ѝ бе нещо ново за него. Но нито думите, нито съчувствието ѝ можеха да успокоят угризенията и гнева, които се надигаха в гърдите му като пясъчна буря.

— Не е нищо — остро ѝ отговори той. — Знаех, че е опасно... можех да го спра. Трябваше да го спра.

— Как? — предизвикателно попита Мара. — Да използваш Силата, за да го приковеш към тавана? Но какво право би имал да го правиш?

— Как какво право? — тросна са той. — Аз командвам тук. Отговарям и за тяхната безопасност.

— Хайде, хайде! — каза Джейд. Люк все така усещаше съчувствието й, но вече обагрено с лека насмешка. — Строящия с лозници беше отговорно възрастно същество. Той знаеше какво прави. Изборът беше негов, последствията също. Ако толкова ти се иска да отговаряш за грешки, започни с онези, за които наистина носиш вина.

— Например? — тихо попита джедаят.

Известно време Мара просто го гледаше студено и той усети вълна лошо предчувствие да преминава през гнева му.

— Ами добре, щом питаш. Например това, че не премести джедайската си академия от Йовин, когато за пръв път откри, че там има голямо съсредоточаване на опасната тъмна Сила. Например това, че не изхвърли Кип Дурон в мига, когато започна да проявява склонност към Тъмната страна. Например това, че не осигури подходяща защита на децата на сестра си срещу похищения, въпреки че вече бяха направени няколко опита. Или това, че се обяви за майстор джедай след по-малко от десет години занимания. Да продължавам ли?

Люк се опита да я изгледа свирепо. Но нямаше убеденост в опита му и той сведе очи, въздъхвайки:

— Права си. Напълно си права. Не знам, Мара... Беше... не знам!

— Добре — каза тя, но без сарказъм. — Животът на джедай се е оказал много по-сложен, отколкото си очаквал. Не е лесно да разбереш как трябва да постъпиш и как да се държиш. Получаваш невероятна мощ от Силата, но се е случвало да се парализираш от страх, че можеш да я използваш неправилно. Права ли съм?

Майсторът джедай се взря в нея.

— Да — каза той, не вярвайки на ушите си. Откъде можеше тя да знае всичко това? — Така е.

— И все пак — продължи Джейд — по някое време през последните месеци нещата изведнъж са започнали да се изясняват. Не че си имал някакви особени прозрения, но повечето ти колебания са

изчезнали и вече по-лесно избираш правилния, както се оказва впоследствие, път.

— И за това си права — призна Скайуокър. — Все пак имаше едно-две прозрения — припомни си той. — Видението на Тиерфон ме накара да вляза във връзка с Карде и да разбера, че си в беда — Люк я изгледа внимателно. — Знаеш ли какво ставаше?

— Да, беше повече от очевидно — сухо отвърна Мара. — Поне за мен. Сигурно и за Лея, Коран и за още неколцина от учениците ти. Може би и за цялата Нова република.

— Благодаря ти — опита се Люк не съвсем успешно да наподобява тона ѝ. — Чувствам се много по-добре.

— Е, това беше целта — Мара си пое дълбоко дъх. Люк усети колебанието ѝ. — Ти си в центъра на нещата. Ти имаш последната дума за това, какво да стане и какво не. Но ако искаш да чуеш мнението ми, всичко започна преди девет години, когато тръгна на онова пътуване до Бис и там се изправи пред... пред каквото там се изправи.

— Преродения император — потръпна от спомена Люк.

— Или нещо друго — отвърна Джейд с особена нотка на безразличие в гласа. — Лично аз не съм убедена, че е бил той. Но това е извън темата. Въпросът е, че ти реши — глупаво или по-точно — арогантно според мен, че най-добрият начин да го спреш е се престориш, че се съюзяваш с него, като едновременно научиш някои от техниките на Тъмната страна.

— Но не съм преминал към нея — възрази Люк, опитвайки се да си припомни онези мрачни дни. — Според мен не съм преминал.

Мара поклати глава.

— За това може да се поспори, но вече почти няма значение. Все пак по един или друг начин ти охотно се потопи в нея. И от този момент нататък тя придаде друг оттенък на всичко, което правеше.

Думите на учителя Йода изплуваха в паметта му: „Стъпиш ли на тъмната пътека, предупреждаваше старият му учител, съдбата ти е решена навеки.“

— Придаде друг оттенък?... — тихо повтори той на себе си. Всички лутания, грешни постъпки и решения, арогантността от изминалите девет години обвинително се изправиха пред него. — Какво съм си мислел?

— Ти не мислеше — отвърна Мара. В гласа и чувствата ѝ имаше странна смесица от обвинение и състрадание. — Ти реагираше. Искаше да спасиш всички и да свършиш всичко. И докато се опитваше да го правиш, се размина на косъм със самоунищожението си.

— И какво се промени? — попита Скайуокър. — Какво стана?

Мара присви очи.

— Да не би да искаш да повярвам, че не знаеш?

Люк направи гримаса, учудвайки се, че не го бе осъзнал по-рано. Критичният момент при Ифигин, докато двамата с Хан се подготвяха за битката с настъпващата според зет му към тях пиратска шайка. Моментът, когато видя император Палпатин и Екзар Кун да му се присмиват...

— Знам — призна той. — Взех решение да не прибягвам толкова често до Силата.

И изведнъж през смесицата от тревога и угризение мина съвършено неочакван прилив на всепотопящо облекчение.

— Най-сетне — тихо каза Мара.

— Но защо? — попита Люк. — Мощта е, за да бъде използвана от всеки джедай. Заради това, че се докоснах до Тъмната страна ли, употребата ѝ стана толкова тежка за мен?

— Вероятно да, отчасти — отвърна Джейд. — Но и да не беше го правил, пак щеше да преживееш неприятности. Бил ли си във фабрика за дискови корпуси?

— Ами... не — отговори Скайуокър и премига от внезапната смяна на темата.

— А в рудна мелница? — отново попита тя. — Ландо имаше няколко... не може да не си надничал поне в една от тях.

— Виждал съм онази на Варн — отвърна Люк. Споменаването на Ландо внезапно помрачи несигурно нарастващото чувство на вълнение от новите открития. Връзката на Мара с Ландо...

— Добре — каза Мара. Или не забеляза промяната в чувствата му, или я пренебрегна. — Понякога малки пойни птички свиват гнезда в горните подпорни греди на сградата. Чувал ли си ги да пеят, когато си бил там?

Скайуокър се усмихна. Отново бе толкова очевидно.

— Разбира се, че не — отвърна той. — Там е много шумно, за да се чуе толкова нежен звук.

Мара също се усмихна.

— Очевидно е, след като ти го посочат, нали? Силата е не само мощ, както мислят повечето, които не са джедай. Тя е и напътствие. Всичко: от грандиозните видения за бъдещето до по-фините предупреждения за момента, които изживявам като предчувствия за опасност. Работата е, че колкото повече черпиш от нея груба мощ, толкова повече се смалвява способността ти да чуеш съветите ѝ през шумотевицата на собствената ти дейност.

— Да — тихо се съгласи Люк.

Изведнъж се изясниха толкова много загадки. Често се питаше как той можа да построи отново личната крепост на Дарт Вейдър, а учителят Йода се бе уморил от нещо относително лесно, като изваждането на един изстребител от мочурищата на Дагоба? Просто Йода разбираше алтернативите много по-добре от проходящия си ученик. И за краткото време, откак Люк реши да опита същата алтернатива, вече смътно долавяше причината, поради която учителят му бе избрал този път. Все по-често и по-често започваха да се появяват кратки проблясъци напътствия, понякога явяващи се като неясно подсъзнателно усещане. Нещо такова го бе предпазило от бързо падане в плен в кауронската астероидна база на пиратите Каврилу. Друго негласно го бе посъветвало да приеме помощта на Дете на ветровете, което го доведе до тази пещера, както и до пещерата на ком джа.

— Преди няколко месеца бях на Ифигин, за да помогна на Хан да води преговори — каза той. — Един диамалец, участник в тях, каза на Хан, че джедай, който като мен използва много Силата, накрая винаги се увлича от Тъмната страна.

— Сигурно е бил прав — съгласи се Мара. — Не всички тъмни джедай са плод на лошо обучение. Някои от тях се поддават на Тъмната страна по своя воля.

— Немного приятна перспектива — сдържано каза Люк. Мислите му се върнаха към Йовинската академия, към успехите и провалите му като учител. — Особено, като се има предвид, че започнах да преподавам под влияние на Тъмната страна.

— Да, и аз го забелязах — отвърна Джейд. — Сигурно това е една от причините, поради които не се справи много добре с първия си випуск.

— Затова ли не остана? — намръщи се Люк.

— Затова и заради промените, които забелязах у теб — отговори тя. — Сякаш не те интересуваха никакви предупреждения за онова, което правеше, и реших, че когато всичко рухне, няма да има никаква полза нито за теб, нито за мен, ако и аз се окажа сред руините — Мара сви рамене. — Коран беше там и беше като кон с капаци.

— Но и той не остана дълго — тихо каза Люк.

— Да, разбрах, че си е тръгнал. Жалко.

Известно време никой не каза нищо. Люк погледна надолу, за да види дали реката от огнени трески вече се изтича. Вглеждането в себе си бе и объркващо, и болезнено. Освен това ги чакаше работа. Но черната река под тях все още изпълваше всички завои и неравности на прохода, докдето стигаше погледът.

— Ами ти? — попита той. — Ти си била Ръката на императора. Защо твоят живот е останал необсебен от Тъмната страна?

— Защо да е останал? — сви тя рамене. — Със сигурност беше обсебен, откак Палпатин ме взе от дома ми, до момента, когато се освободих от последната заповед, набита от него в съзнанието ми — погледът ѝ се премрежи, сякаш се взираше в някакво тайно кътче вътре себе си. — Все пак е странно. Палпатин никога не направи опит да ме привлече към Тъмната страна, както бе привлякъл Вейдър и се опита да привлече теб. Всъщност не мисля, че изобщо някога съм била към Тъмната страна.

— Но ти изпълняваше задачите на императора — възрази Скайуокър. — Щом той е бил към Тъмната страна, не следва ли, че и ти си била?

— Не зная — поклати глава Мара. — Не, не съм била — погледът ѝ отново се избистри и Люк усети как невидимата бариера на самозащитата отново се вдигна, сякаш тя осъзна, че тайните ѝ усещания са станали твърде видни. — Ти си майсторът джедай. Ти ми кажи.

— Ще помисля — обеща той.

Да, бариерата отново бе вдигната. Но не така високо, както някога.

— А пък аз да те попитам дали тези поддържащи техники, на които ме научи, могат да се прилагат не само върху лазерни мечове, но и върху мускули?

Люк се съсредоточи върху ръцете ѝ. Едва сега забеляза, че те леко трепереха от умора.

— Разбира се, че могат — отвърна той. — Но за мускулите има по-добра техника. Ще ти я покажа...

Още цял час се точи роякът огнени трески. След него останаха Арту и металните предмети от раниците им. От самите раници нямаше и помен. Показаха се и останките на Строящия с лозници. Мара погледна към разхвърляните кости, след това решително отмести поглед. Комджаецът сам бе виновен за гибелта си. Тя бе направила всичко, което бе по силите ѝ, за да удържи Люк да не поеме вината върху себе си. Но това не означаваше, че случилото се ѝ харесваше или че много държеше да види резултата от него.

— Добре, че храната е в метални кутии — отбеляза тя, докато разтриваше пръсти и побутваше с върха на ботуша си останките от екипировката им. — Но за бутилките с вода срещата с огнените трески завърши по-зле.

— Тук има предостатъчно вода — припомни ѝ Люк. Изправен до стената на свода, гледаше нагоре към малкия комкаец. — Просто няма да можем да носим допълнителни количества. Можеш да слезеш, Дете на ветровете. Свърши вече.

Комкаецът не помръдна. Чу се само шепотът му.

— Разбрах — меко каза майсторът джедай. — Но трябва да слезеш. Не искаме да те ударим с лазерните си мечове.

Накрая с явно нежелание Дете на ветровете разтвори криле, спусна се надолу и непохватно кацна върху купола на дроида.

— Сега какво ще правим? — попита Мара. — Продължаваме със сеченето ли?

Люк сви рамене:

— Стената няма да падне сама. Освен ако не настояваш да рискуваме с гранатите.

Мара надзърна в прохода. Не се виждаше нищо, но след преминаването на рояка огнени трески тя се чувстваше по-неспокойно.

— Да продължим засега с лазерните мечове — предложи тя. — Ако Режещия камъни се върне с подкрепление, преди да сме свършили, ще му мислим.

— Добре — съгласи се Люк, откачи лазерния меч от колана си и го активира. — Арту, оглеждай се.

Малкият дроид нервно потвърди и едва не събори Дете на ветровете, когато отново извади сензорната си конзола.

— Започваме — каза Скайуокър и зае позиция.

— Да — потвърди Мара и активира своя меч.

Люк замахна и веднага лъчът на оръжието му угасна. Лъчът на Мара също...

Тя осъзна, че се бе случило най-лошото. Бяха провели неизбежния разговор, от който Мара се бе опасявала от мига на пристигането на Люк. Той бе приел нещата по-добре, отколкото бе очаквала. Въпросът беше какво щеше да прави с новото си познание. Дали щеше да го вземе присърце и да се посвети на онова, за което вече знаеше, че е правилно, или мощта и бързите решения в крайна сметка щяха да го примамят да се върне към лесния път. Към тъмния път. Трябваше да почака, за да разбере.

ГЛАВА 16

Зад гърба му се чу тихото съскане на отваряща се врата. Хан обърна глава и видя Ландо, който прекрачи в мостика на „Дамата на късмета“.

— Готово — съобщи новодошлият с напрегнат и очевидно яден глас. — Всичко е в предстартов режим — двигатели, сензори, компютърна система... — той прекоси мостика и тежко се отпусна в пилотското кресло до Хан. — И съвсем официално искам да заявя, че това никак не ми харесва.

— И на мен — призна Соло. — Но така трябва.

— Понеже имперският пилот клонинг го е казал! — изсумтя Ландо. — Знаеш ли, Хан, правил съм доста откачени неща в живота си, но това бие всичките.

Хан се намръщи, загледан в звездите отвън. Някъде там, на един микрохиперпространствен скок, се намираше имперската свързочна база Убикторат с цялата ѝ отбранителна и огнева мощ. А те бяха доста дълбоко в отбранителния ѝ периметър, разположени като мързелив горнт с изключени системи, за да не бъдат засечени от някой автоматичен търсач, който случайно можеше да се навърта из района. Очакваха имперският клонинг Кариб Девист да се върне, за да им съобщи къде в смалената територия на Империята се намира столицата ѝ Бастион.

— Лея каза, че можем да му имаме доверие.

— Каза, че е искрен и че не възнамерява да те предаде — мрачно го поправи Калризиан. — Не каза, че е изпечен лъжец, способен да върши работа. Особено ако трябва да се лъже пред някой подозрителен агент на Убикторат.

— Май не харесваш клонингите — изгледа го под вежди Хан.

— Не, не ги харесвам — изсумтя отново Ландо. — Палпатин може и да не беше прав, като твърдеше, че чуждоземните са по-долу от човешката раса, но клонингите определено са по-нисши от нея.

За момент в мостика се възцари тишина. Хан погледа още известно време звездите, галейки с върха на пръстите си дръжката на бластера. Опитваше се да не се поддаде на нервността на приятеля си. Все пак Лея бе дала съгласието си за участието на съпруга ѝ в това пътуване до сърцето на Империята, а тя беше джедай. Щеше да види, да долови или да се досети, ако нещо лошо можеше да се случи. Нали така?

— Разкажи ми за барон Фел — изведнъж каза Ландо. — Имам предвид истинския. Какъв е бил?

— Типичен корелианец — сви рамене Хан. — Всъщност не, беше фермер, когото се опитаха да подмамят с академично назначение, за да не свидетелства в съдебен процес срещу сина на някакъв високопоставен чиновник от агросиндиката. За малко бяхме заедно на Карида, но не сме общували много. Беше по-почтен... на моменти дори твърдоглав в почтеността си. Освен това го биваше като пилот.

— Колкото теб ли? — попита Ландо.

— По-добър — усмихна се Хан, сам изненадан, че го признава на глас. — Поне с машини с габаритите на имперските изстребители.

— Как е станало така, че са го клонирали? — попита Калризиан. — Доколкото си спомням, той е напуснал Империята, постъпил е в Червената ескадрила и след това Империята го е пленила. Защо ще клонират човек, който веднъж ги е предал независимо колко добър пилот е бил.

— С Лея зададохме същия въпрос на Кариб, докато бяхме на Малък Пакрик — отвърна бившият контрабандист. — Отговори ни, че не знае. Не влизало в обучението им.

Ландо изсумтя.

— Трябвало е да го държат в плен най-малко три-четири години, преди Траун да се сдобие с клониращите резервоари и да ги пусне да работят. Нали?

— Не им е бил нужен целият Фел — отбеляза Хан. — Кбаот клонира Люк от ръката, която той изгуби на Беспин, нали помниш?

— Да, но ръката на Люк бе един от трофеите на Палпатин — отбеляза бившият комарджия. — Защо някой ще си прави труда да пази части от Фел в хладилник? Никой дори не е знаел, че Палпатин е притежавал скрити клониращи резервоари, да не говорим за някакво тяхно пускане от Траун.

— Имаш право — призна Соло. — Значи трябва да са го държали жив.

— Да — съгласи се Ландо. — Въпросът е къде?

— Не знам. Не се намериха сведения за него в архивите на нито един от имперските затвори или наказателни колонии, които освободихме. Заради връзката му с Червената ескадрила щяхме да разберем, ако го бяха оставили жив — Хан се поколеба. — Друго нещо, което вероятно не знаеш, е, че един-два месеца след него жена му изчезна по същия начин.

Калризиан свъси вежди.

— Чувал съм Уедж да споменава за това. Казваш, че е изчезнала... мислех, че Империята я е отвлякла.

— Всички мислеха така — отвърна бившият контрабандист.

— Но след като започнаха задълбочено да проучват доказателствата, се оказа, че никой не е наясно какво се е случило. Така и не се намериха следи от нея.

— Ако това трябваше да ме успокои, не успя — поклати глава Ландо. — Единственият начин, по който Исард е могъл да привлече Фел отново на страната на Империята, е, като му е промил мозъка. Е, какъв клонинг би излязъл от него след това?

— Не знам — призна Хан. — Знам само, че Лея го одобри.

— Разбира се — кимна Ландо.

На мостика отново се възцари тишина. Този път я наруши Хан:

— Какво правят Лобот и Моегид?

— Упражняваха хакерските си умения, преди да ме накараш да изключа компютъра — отвърна бившият картоиграч с все още обиден глас. — Сега сигурно проверяват екипировката на Моегид.

— Каза ли им къде отиваме?

Ландо стисна устни.

— Казах им, че отиваме в Империята. Не им казах къде точно. Нито пък защо.

— Може би не е лошо да им кажеш — предложи Хан. — Моегид може да има нужда да опресни знанията си за имперската компютърна система.

— Не мисля, че един верпинец има нужда да опреснява каквото и да било — отвърна Калризиан, но въпреки това стана от пилотското кресло. — Всъщност, като се замисля, защо не? Може да се

попритесняваме заедно. Ще е по-добре, отколкото да стоя и да чакам нещо да стане.

— Не се притеснявай — извика бившият контрабандист, докато Ландо напуснаше мостика. — Всичко ще е наред. Имай ми доверие.

Единственият отговор, който получи, бе съскането на затварящата се врата. Хан въздъхна и отново се съсредоточи в търсенето на завръщащия се товарен кораб на Кариб. Постара се да не се притеснява.

Седнал зад конзолата си, агентът на Убикторат вдигна поглед към посетителя изпод гъстите си вежди.

— Добре — каза той с глас, който напомни на Кариб за хиляди прашарски червеи, отъркващи крилата си в толгрейновите листа. — Самоличността ви е потвърдена.

— Радвам се — отвърна Кариб и се опита да вложи известно справедливо възмущение в гласа си, надявайки се да не е прозвучал на агента толкова жалостиво, колкото на самия него. — Това значи ли, че най-сетне сте готови да ме изслушате?

Агентът се облегна и хладно изгледа Кариб.

— Разбира се — отговори той. — Стига вие да сте готов да изслушате списъка с обвиненията, които ще бъдат повдигнати срещу вас, ако се окаже, че голямата ви новина не е толкова спешна, колкото смятате — той захвърли химикалката си на бюрото. — По дяволите, Девист, знаете, че не трябва лично да идвате тук. Трябва да го знаете. Всичко, за което рапортувате, минава през каналите. Всичко.

Кариб запази строевата си стойка и с половин ухо заслуша мъмренето на агента с цялото търпение, което беше в състояние да изцеди от себе си, очаквайки хокацията го да изчерпи думите си. Тирадите собствено производство бяха една от класическите тактики на Убикторат за сплашване на онзи, когото искаха да уязвят. Но не той знаеше за тази тактика, а барон Сонтир Фел. Знание, изкуствено пренесено заедно с пилотските умения в съзнанието на Кариб и на братята му. Спомени, които не бяха негови, от личност, която не беше неговата. И все пак в известен смисъл това бе наистина той. От тази догадка съзнанието му неведнъж се бе вцепенявало. Тя водеше до болезнено и депресиращо замъгляване на личността, което струваше на Кариб в миналото безброй безсънни нощи на Малък Пакрик, преди да реши да я погребее възможно най-дълбоко в съзнанието си.

Положил бе много усилия да я задържи там... докато дългоочакваните заповеди, от които толкова се страхуваше, дойдоха от останките на Империята... Бойният му отряд бе активиран... Нима всичко това бе станало само преди две седмици? Тогава всички колебания, въпроси и съмнения отново изплуваха на повърхността. Той е клонинг. Клонинг. Клонинг... „Стига, смъмри се Кариб. Аз съм Кариб Девист. Съпруг на Ласи, баща на Даберин и Кена. Отглеждам толгрейн в долината Дорчест на Малък Пакрик. Откъде и как съм дошъл, няма значение. Аз съм този, който съм.“ Пое си дълбоко дъх... и в същия миг съмненията отново се надигнаха от дълбоките дебри на съзнанието му. Той беше Кариб Девист и кой каквото и да казваше, наистина беше личност.

Агентът на Убикторат започваше да изчерпва думите си. С тайно задоволство Кариб отбеляза, че старата тактика на сплашване отново се бе обърнала срещу прилагачия я. Вместо да го изнерви, тя му даде време да събере мислите и куража си и да се подготви за словесната битка.

— Хайде да чуем — снижи тон накрая агентът. — Да чуем тази жизненоважна информация, която имате да ни казвате.

— Да, сър — отвърна Кариб. — Преди пет дни над Малък Пакрик бе извършено нападение над висшия съветник от Новата република Лея Органа Соло. То не успя.

— Да, благодаря ви. Знаем това — иронично каза агентът. — Да не искате да ми кажете, че сте нарушили сигурността...?

— Причината, поради която се провали — продължи Кариб, — е, че...

— Сега говоря аз, Девист — остро го прекъсна агентът. — Нарушили сте сигурността заради история, която можем да изтеглим от Корускант...?

— ...получиха помощ от... — упорито продължаваше Кариб.

— Ще млъкнете ли най-сетне? Ще накисна кожата ви в...

— ...неизвестен чуждоземен кораб — завърши Девист.

— ...хътянска лигава... — агентът не довърши. — Как така от неизвестен чуждоземен кораб? — подскочи той.

— Кораб със съвършено непозната форма — поясни Кариб.

— Имаше четири извънбордови панела като на имперски изтребител, но останалото съвсем не беше имперско.

Дълго време агентът измерва Кариб с очи.

— Сигурно не сте направили запис на битката — най-сетне предизвикателно каза той.

— Не на самата битка — отвърна Кариб и извади от джоба си информационен чип. — Но след това успяхме да запишем нещо от кораба.

Агентът протегна ръка. Кариб пусна информационния чип в нея и стисна палци наум. Соло бе скалъпил записа по време на пътуването им дотук, използвайки няколко записа, които двамата с Органа Соло имаха на кораба си. Откъде имаха оригиналите, Кариб не знаеше. И не го интересуваше. Битка, интрига, галактическа сигурност... това бяха все неща, с които той и братята му не искаха отново да имат работа. Единственото им желание бе да ги оставят на мира, за да се грижат за семействата и фермите си, да отглеждат толгрейн и да живеят живота си. А единственото, което Кариб искаше конкретно в този миг, бе съчиненият запис на Соло да се окаже достатъчно добър, за да му повярва този маниак. Ако...

Агентът подсвирна под нос и хвърли поглед към екрана на четящото устройство.

— По дяволите — тихо промърмори той и поклати глава. — Енергийните данни верни ли са?

— Каквото е дошло от кораба, това сме записали — Девист се поколеба, но не можа да устои. — Струваше си да се нарушат предписанията, нали?

Агентът вдигна поглед, но беше ясно, че вече не вижда Кариб.

— Е, да... — разсеяно отвърна той, докато пръстите му бързо тракаха по клавиатурата. — Разбира се. Само внимавайте, като се връщате, и не забравяйте да се движите на зиг-заг. Свободен сте.

Толкоз. Никакви благодарности, никакви похвали, нищо. Пред очите на едно незначително агентче на Убикторат, даващо отегчително дежурство в края на нищото, танцуваше видението за повишение. Но Кариб не се вълнуваше от това, докато се отдалечаваше по коридора. Беше си свършил работата или поне почти. Соло щеше да поеме нещата оттук нататък, а Девист щеше да се върне при Ласи и братята си и отново да потъне в тихата неизвестност, която всички желаеха. Освен ако...

Една закъсняла мисъл мина през главата му и той се намръщи. Да, агентът на Убикторат налапа примамката с едно-единствено лакомо отваряне на устата. Но това не беше гаранция, че така щеше да е и с военните аналитици, които щяха да разнищят записа на съставните му части. И нямаше никаква гаранция, че върховният адмирал Траун нямаше да прозре измамата. Ако я прозреше и ако Соло все още се намираше в имперското космическо пространство...

Кариб тръсна глава. Не! Рискува собствената си глава, за да направи онова, което искаха от него. Какво щеше да се случи оттук насетне, не зависеше от него. Неговата работа бе приключила и толкоз!

Девист забърза към ръкава, който щеше да го изведе на доковете при кораба му. Колкото по-бързо се измъкнеше от тук и се върнеше във фермата си, толкова по-добре.

Високоговорителят внезапно изпука.

— Соло.

Както бе подпрял крака на контролното табло, Хан мигновено ги свали и натисна копчето на съобщителната конзола.

— Тук съм, Кариб — каза той. — Успя ли?

— Да — отвърна гласът. — Изпрати безпилотната сонда по вектор четирийсет и три, петнайсет.

Вратата на мостика се отвори зад Хан.

— Девист ли е? — попита Ландо.

— Да — отговори Соло и извади космическа карта. — Сигурен ли си, че това е векторът към Бастион?

— В тази посока замина сондата — отвърна Кариб. — Изпращам ти запис.

— Питам те дали си сигурен, че я е изпратил към Бастион — каза Хан.

Контролното табло избипка в потвърждение на прието съобщение.

— Не каза нищо — отвърна Кариб. — Но съдейки по повишението, което се отразяваше в блесналите му очи, не се сещам къде другаде би могъл да го изпрати.

— Например към главната база на Убикторат на Ята Минор — обади се Ландо. — Нали това е обичайният ред за изпращане на съобщения?

— Да, обикновено е този — потвърди Девист. — Но в случай на неотложни военни дела се обръщат право към Бастион. Вашият неизвестен чуждоземен кораб трябва да е тръгнал в тази посока.

— Надяваме се — промърмори Калризиан.

— Освен това става дума и за военна политика — добави Кариб. — Всеки, който се намира на свързочна станция като тази, е тук, защото горните ешелони са го отписали. Единственият начин да се измъкнеш от такова място е да се проявиш пред някой от висшето армейско началство. А това означава, че го е изпратил право в Бастион.

Хан погледна въпросително Ландо.

— Звучи ми логично.

— Навярно е така — с известно подозрение отвърна бившият комарджия и погледна с присвити очи към товарния кораб, увиснал в космическото пространство до наблюдателницата на „Дамата на късмета“. — Барон Фел е разбирал доста от военна политика, нали?

Хан трепна. Каквито и да бяха чувствата на Ландо към клонингите, нямаше причина да влизат в конфликт с Кариб. Нали се опитваше да им помогне. Освен това се намираха на границата с имперското космическо пространство, на един хвърлей от базата Убикторат.

— Кариб...

— Няма нищо, Соло — отвърна Кариб подчертано безстрастно. — Може би сега ще се съ согласиш с мен за онова, което ти казах на Малък Пакрик.

Хан отново потръпна. Притесненията на Кариб, че в Новата република все още съществуват силни предубеждения спрямо клонингите...

— Да, съжалявам.

— Няма нищо — отвърна Девист. — Моята работа е свършена. Отивам си. Успех!

Товарният кораб елегантно се издигна над „Дамата на късмета“ и трепна с характерното псевдодвижение, преди да направи скока си в хиперпространството.

— Много бърза да се махне — каза Калризиан.

— Отива си у дома — припомни му Хан и насочи вниманието си към картата. — При курс четирийсет и три, петнайсет от станцията на Убикторат ще стигнат до...

— Системата Сартинайн — каза Ландо, надничайки над рамото на приятеля си.

— Да — кимна Хан.

— Странно място за имперска столица — отбеляза Калризиан. В гласа му все така се долавяше подозрителност.

— Защо? — попита Соло и повика данните за системата от компютъра на „Дамата на късмета“. — Била е столица на сектор. Сигурно там са свикнали с бюрокрацията.

— Въпреки това не може да се мери с блестящите кули на Корускант — каза бившият картоиграч.

— А кой може да се мери с тях! — отвърна Хан. — Хайде, губим време.

Клатейки глава, приятелят му се отпусна тежко в пилотското кресло.

— Разбира се. Да се озовем насред имперската столица. Защо не?

— Ландо...

— Не, няма нищо, Хан — отвърна Калризиан с уморена въздишка. — Казах, че ще го направя, и ще го направя. Макар да не ми се иска — той се пресегна и включи навигационния компютър. — Но обикновено не идват картите, които ти се искат. Обади се на Лобот и Моегид, ако обичаш, и им кажи да закопчат предпазните си колани.

— Разбира се — Хан се пресегна с едната ръка към собствения си предпазен колан, а с другата натисна копчето на интеркома. — Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

— Да — отвърна бившият комарджия. — Не се съмнявам.

— Не! — отсече ишорският сенатор Гик Дксоно и стовари украсената си с рога ръка върху масата, за да подчертае думите си. — Абсолютно недопустимо! Ишори няма да приеме нищо освен пълна и всеобхватна компенсация на каамасците и народа на Новата република.

— Всички искаме справедливост — възрази му диамалският сенатор Пороло Миатамиа с типичната за расата си невъзмутимост. — Но...

— Лъжете! — едва не изкрещя Дксоно. Ушите му бяха прилепнали плътно към главата. — Диамалското искане е невъзможно и не урежда въпроса!

— Сенаторе, моля ви! — намеси се президентът Понк Гаврисом. За миг размаха крилете си между сенаторите, сякаш се опитваше да

раздели двама вбесени играчи. — Не искам решение на каамаския въпрос тук и сега. Искам само...

— Знам какво искате — ниско процеди Дксоно. — Но закъснялата справедливост често означава липса на справедливост — той посочи обвинително Миатамиа. — Точно дотам се опитва да докара нещата Диамала.

— Диамала желае да се въздаде справедливост — студено отвърна другият сенатор. — Но трябва да се даде предимство на по-неотложни въпроси.

— Траун не е жив! — изръмжа Дксоно и скочи на крака, като че се готвеше да се хвърли върху опонента си. — Загинал е! Всички имперски архиви го удостоверяват!

Миатамиа остана невъзмутим.

— Видях го, сенаторе, видях го и го чух...

— Лъжи! — прекъсна го Дксоно. — Лъжи, създадени, за да отвлекат вниманието ни от търсенето на справедливост.

Седнал в малката стая зад фалшивата стена, Бустър Терик поклати глава.

— Идиоти! — тихо каза той. — И двамата.

— Хайде, хайде, татко — смъмри го дъщеря му Миракс Терик Хорн и стисна ръката му. — Сигурно и двамата са искрени, всеки със своя гледна точка.

— Всички знаем докъде води искреността — кисело отвърна старият търговец на информация и погледна през рамо. — Къде е този проклет Бел Иблис? Имам работа.

— Имаш да прегледаш и да ремонтираш „Странстваща авантюра“. Това е единствената ти работа за следващите три седмици — каза Миракс. — При това присъствието ти не е наложително.

Бустър я изгледа строго без особено въздействие.

— Мислех, че дъщерите са извор на гордост и подкрепа за бащите си в старините им — тихо отвърна той.

— Когато остарееш, ще видя какво мога да направя по въпроса — обеща Миракс с усмивка, която обаче повехна, когато се обърна отново към фалшивата стена. — Нещата май започват да излизат от контрол. Чу ли, че сто системи са подали молби да се върнат в Империята?

— Източниците ми съобщават само за двайсет — каза Бустър. — Останалото са слухове.

— Колкото и да са, тенденцията е тревожна — в гласа на Миракс се прокрадна злокобна нотка. — Ако Траун наистина е още жив и ако целият този шум е в състояние да убеди хората, че искат защитата му и се нуждаят от нея, Империята може да възвърне старите си територии без един изстрел.

— Съмнявам се, че могат да убедят толкова много системи — възрази баща ѝ не съвсем уверено. — Е, не можем да направим кой знае какво по въпроса.

Вратата зад него се плъзна настрана.

— А... капитан Терик — възкликна генерал Бел Иблис, който влезе в малката стая и протегна ръка към контрабандиста. — Благодаря ви, че дойдохте. Надявам се, че ви е било забавно.

— Ако говорите за танците, виждал съм и по-добри — отвърна Бустър и посочи с палец разиграващата се в съседната стая драма, след като кратко стисна предложената от генерала ръка. Терик никога не се бе разбирал особено с властта. — Като казах танци, имаме да уредим сметките си за онези глупости в системата Сифкрик отпреди три седмици. Бюрократите още не са пуснали „Белята на Хупстър“.

— Не знаех — каза Бел Иблис, изключи високоговорителя, от който се носеше свадата в другото помещение, и взе единствения свободен стол. — Издал съм заповед да бъде освободен веднага щом свършим тук.

Търговецът го изгледа внимателно.

— Думата „свършим“ предполага, че ще започнем.

— Да — съгласи се генералът, премести стола си, така че да бъде с лице към гостите, и седна. — Не ви поканих тук, за да наблюдавате тайно посредническия талант на Гаврисом. Между другото едва ли е нужно да ви казвам, че трябва да приемете всичко, което чуете тук, като строго поверително.

— Така ли! — възкликна контрабандистът и погледна със замислена физиономия дъщеря си. — Ишорският сенатор крещи при обсъждане и иска да свали кожата от гърба на всеки ботанец, за да я даде на оцелелите каамасци. Диамала иска същото, но само от онези ботанци, които са помогнали за унищожението на Каамас, дори ако за

целта се наложи да ги ексхумират. Е, стига да се разбере кои са били. На кого ли можем да продадем тези тайни, Миракс?

Тя изгледа търпеливо баща си и обърна очи към Бел Иблис.

— Разбрахме, генерале — каза тя. — Какво искате?

— Оставих ви да чуete част от този поверителен разговор, защото смятам, че ще ви помогне да осъзнаете сериозността на положението, в което се намираме — отвърна Бел Иблис и кимна към другата страна на фалшивата стена. — Непрекъснато се говори за струпването на бойни кораби около Ботауи. Световете и расите се редят зад Диамала и Ишори. Единственият начин да се справим с положението е да разберем точно кои са били ботанците, които са извадили от строя каамаския планетарен щит.

— Като танцър, генерале, не сте много по-добър от тях — кратко каза Бустър. — На въпроса.

Бел Иблис го прикова с очи.

— Искам да наема „Странстваща авантюра“ — прямо отвърна той.

Търговецът на информация зяпна, твърде изненадан, за да се изсмее в лицето на генерала.

— Шегувате се — най-сетне проговори той. — Разбира се, че не можете да я наемете.

— За какво ви е? — попита Миракс.

Бел Иблис отмести очи към нея.

— Смятаме, че е възможно на базата Убикторат при Яга Минор да има пълно копие от документа за унищожението на Каамас — отвърна той. — Гаврисом реши да извърши информационен набег, за да се сдобие с него.

— Информационен набег към базата Убикторат? — повтори Бустър. — И на кой нещастен наивник се падна късата сламка?

Бел Иблис го изгледа студено:

— На мен.

За момент в стаята се възцари тишина. Контрабандистът изучаваше лицето на генерала, съжалявайки, че Бел Иблис не спусна завеса над фалшивата стена, когато изключи звука. Спорът от другата ѝ страна, особено разгорещеното ръкомахане на ишорския сенатор, бе доста смущаващ.

— Добре — най-накрая каза Бустър. — Схванах. Искате звезден разрушител, за да се промъкнете през външната защита. Доколкото знам, Новата република има няколко в плен. Защо не използвате някой от тях?

— Поради две причини — отвърна генералът. — Първата е, че са прекалено добре известни. Преправянето на отличителните им знаци и идентификациите на двигателите ще отнеме твърде много време.

— И едва ли ще заблуди някого задълго — тихо добави Миракс.

Бустър я изгледа. На чия страна всъщност бе дъщеря му?

— Точно така — кимна Бел Иблис. — Второ, по-важното е, че не можем да изтеглим нито един от тях от патрулите на секторите, без незабавно всички да усетят липсата им. Знаете какви са информационните набези: ако доловят дори и намек за намеренията ви, сте загубени.

Търговецът на информация скръсти ръце.

— Съжалявам, генерале. Съчувствам ви, но няма да стане. Какво ли не преживях заради този кораб, та да го рискувам за налудничави идеи, които не са моя работа.

— Сигурен ли сте, че не са ваша работа? — наклони Бел Иблис глава.

Бустър се тупна по гърдите.

— Да виждате тук армейската емблема на Новата република?

— Виждате ли диамалския сенатор? — попита генералът. — С монкаламарианците са съюзници по ботанския въпрос, а знаете колко силно монкаламарианците ненавиждат контрабандистите. Ако избухне война, едно от първите неща, които по всяка вероятност ще направят, е да разгромят контрабандистките групировки, които докопат. Ако не за друго, то за да възпрепятстват потенциалните каперски тръстове, които противниковата страна би могла да използва — той вдигна вежди. — На кое ли място в списъка им ще бъдете, след като притежавате звезден разрушител?

Бустър направи гримаса.

— Някъде сред първите?

— Аз поне бих ви сложил там — отвърна Бел Иблис. — Така че във ваш интерес е да ми помогнете.

Контрабандистът трябваше да признае, че генералът има право. Бустър долови безмълвния укор в очите на Миракс, която го погледна,

припомняйки му за прибързания коментар преди пет минути за това, че нямало какво да направи. И се досети за разлика от дъщеря си, на която все още не й бе хрумвало, че ако Бел Иблис тръгнеше за Ята Минор, съпругът на Миракс, Коран, и останалите от Червената ескадрила сигурно също щяха да потеглят с него.

И все пак да искат от него да рискува любимата си „Странстваща авантюра“, бе прекалено. Да, тя се разпаднаше. Половината ѝ системи или бяха под въпрос, или изобщо не работеха, а стойността на експлоатацията ѝ би накарала и имперски барон да пребледнее, но си беше негова. Само негова...

Търговецът отпусна ръце, намести се по-удобно в стола и изгледа замислено генерала.

— За съжаление, дори и да се съглася, няма да успеете да избягате с нея — натърти той. — Само да включите сензорите, и сяп ще разбере, че „Странстваща авантюра“ вече не отговаря на имперските стандарти. Ще ви трябват турболазери, подмяна на прехващания лъч, ремонт на щитовете, смяна на цели системи... каквото и да добавите, все ще е вярно.

Погледът на Бел Иблис стана по-твърд.

— Разбрах — сухо отвърна генералът. — Ейрън Кракен ме предупреди за вас.

— Радвам се, че ме помни — сви рамене контрабандистът.

— От вас зависи, генерале. Ще ви дам кораба, но в замяна трябва да го поправите. Независимо от изхода на набега ви целият ремонт и всички вложени части остават за ваша сметка, след като свършите.

— Това много ще се хареса на монкаламарианците.

— Ако избухне война, монкаламарианците ще са последното, за което ще се притеснявам — откровено каза Бустър.

— Всеки малоумен пират и контрабандистка групировка ще поиска да сложи ръка на „Странстваща авантюра“. Това е моето предложение. Приемате или отказвате.

— Приемам — отговори генералът и стана от стола си. — Къде е корабът?

— Паркиран е във външната система на Мрист — отвърна търговецът на информация, който също стана, опитвайки се да не покаже изненадата си. Според всепризнатия му разнороден опит с чиновници от Новата република обикновено им бяха нужни повече

предумване и доста повече уговаряне, преди да се предадат. Военните се славеха като още по-упорити. — Къде го искате?

— Ще ви кажа, щом се качим на борда — отговори Бел Иблис.

Бустър се свъси.

— Ще дойдете с нас?

— Заедно с двеста души от екипажа ми — отвърна генералът. — Ще ви помогнем в управлението на кораба, докато наберем подходящ екипаж на сборния пункт.

— Аз имам подходящ екипаж — отвърна търговецът. Трябваше да се сети, че Бел Иблис няма да се предаде толкова лесно.

— За поддръжката на подвижен контрабандистки склад може би — каза Бел Иблис. — Но не за пленяването на имперски боен кораб. Ще кача на борда пълен комплект схеми, преди да тръгнем към сборния пункт.

Бустър се изпъна.

— Да изясним едно нещо, генерале — твърдо каза той.

„Странстваща авантюра“ е мой кораб. Ако не я управлявам аз, никъде няма да ходи.

Бел Иблис го изненада още веднъж.

— Разбира се — спокойно отвърна той. — Другояче не бих приел. Совалката ни чака. Тръгваме веднага.

— Както кажете — отвърна контрабандистът, борейки се с лошото си предчувствие, че Бел Иблис всъщност изобщо не се бе предал.

— Миракс, ти също можеш да вземеш совалката и да си отидеш у дома.

Бел Иблис се прокашля.

— Какво? — подозрително попита Бустър.

— И Миракс ще трябва да дойде с нас — извинително каза генералът. — Жизненоважно е да гарантираме абсолютна сигурност, а това означава, че не можем да оставим никого, който е осведомен за операцията, да се разхожда свободно.

Търговецът на информация отново се изпъна.

— Ако смятате, че ще разреши дъщеря ми да дойде на набег срещу базата Убикторат...

— О, не, не! Съвсем не! — побърза да го увери Бел Иблис. — Тя и синът ѝ ще останат на сборния пункт с резервния екипаж.

Още веднъж Бустър изпита неясното чувство, че губи почва под краката си.

— Така може — промърмори той. — Е, да тръгваме. Щом сте решили да влезете с маршова стъпка в имперска база, не е лошо да побързаме.

— Да — съгласи се генералът — Още веднъж ви благодаря за помощта. Не се притеснявайте. Всичко ще бъде наред.

— Не се и съмнявам — отвърна старият контрабандист и хвана дъщеря си за ръката.

ГЛАВА 17

След решително замахване с лазерния меч последният каменен къс се откърти от канарата и падна с глух звук на скалистия под.

— Готово — каза Люк и надникна в дупката. — Какво ще кажеш?

Мара светна с фенерчето.

— Ще е тясно за дроида — каза тя. — Но според мен ще успеем.

Люк погледна през рамо към осмината комджайци, увиснали от тавана на прохода. Разбира се, че ще успеят. Но сега, след като Режеция камъни и Спазвация думата си се върнаха с ловците на комджа, които Гълтача на огнени трески бе обещал да изпрати, беше важно да тръгнат, преди престижът им да пострада в очите на водачите им. Казано другояче, преди комджайците да загубят дотолкова доверие в майстор Уокър на Скай, че да решат да си спестят пътуването. Те се въздържаха от коментари за жестоката смърт на Строящия с лозници, но очевидно избягваха мястото, където бе загинал приятелят им. Иначе те изобщо не промениха поведението си спрямо Дете на ветровете. Ако не тръгнаха незабавно, много вероятно бе да си имат познатите им вече неприятности.

— Ще успеем — потвърди майсторът джедай и окачи лазерния меч на колана си.

Люк отиде при малкото останало от раницата му след преминаването на огнените трески. С изключение на металните кутии с храна, резервните пълнители за бластери, фенерчето и синтетичното въже май друго нямаше. Спалните чували, палатката, комплектът за първа помощ и дори детонаторните кожуси на гранатите бяха раздробени на ситни късчета.

— Да вземем каквото можем.

— И аз това правя — отвърна Джейд. Тя бе отворила една от кутиите с храна и разпределяше съдържанието ѝ по джобовете си. — Първата мисъл на войника е за храната.

— Вярно — съгласи се Люк и също започна да пълни джобовете си. Клатушкайки се по неравната камениста повърхност, малкият астромеханичен дроид се доближи до него и с радостно пиукане отвори тайното отделение в купола си. — Ще сложа въжето в Арту — провикна се Люк към Мара и напъха въжето вътре. — Да знаеш, ако ти потрябва.

— Добре — отвърна тя. — Готова съм.

— Аз също — каза джедаят и се взря в тъмнината. — В същия ред ли да останем?

— Ти напред, а аз след теб с багажа, така ли? — попита Джейд и кимна към дроида.

Лицето на Люк пламна.

— Не... аз...

— Знам — прекъсна го Мара и му се усмихна кисело. — Но ти си джедаят и ако отпред се появи нещо, ти ще се справиш с него. Затова след теб!

Люк погледна към комджайците.

— Така да бъде — той прехвърли фенерчето в другата ръка, откачи лазерния меч от колана си и се обърна към Спазвация думата си: — Готови сме.

— След мен — каза комджеаецът, пусна се от тавана и изпляска с крила в тъмнината.

Бързо стана ясно, че пътят им вървеше не през тунел, а през тясна V-образна цепнатина в скалата. След първите три крачки Люк се видя принуден да закачи лазерния меч обратно на колана си и да втъкне фенерчето в туниката си, за да освободи ръцете си и да може да се придвижва напред. Зад гърба си чуваше непрестанното нервно пиукане на Арту и металното блъскане в стените, когато от време на време Джейд изпускаше малкия дроид. И всеки път, когато това станеше, Люк преодоляваше желанието си да ѝ предложи помощта си. Ако Мара имаше нужда от нея, щеше да му каже. Може би. За щастие процепът свърши след три метра. Показа се жълтеникава стена, препречила пътя им.

— Влиза се от тук — каза Режещия камъни, кацнал в малка цепнатина в жълтеникавата стена близо до горния ѝ край. — Зад тази стена е Високата кула.

— С други думи, пристигнахме — обяви Мара. — Тази стена явно не е естествено образуване.

— Да — отвърна Люк, зае стабилна позиция пред стената и откачи лазерния си меч. — Дръпнете се назад.

Стената не беше дебела, за щастие не бе иззидана и от кортосна руда. След три бързи разреза с лазерния меч входът им бе отворен.

Готов да нанесе удар, стиснал меча си в ръце и наострил докрай джедайските си сетива, Люк прекрачи през отвора. Озова се в покрита с прах тъмна зала с висок таван. Беше толкова просторна, че лъчът на фенерчето не стигаше до другия край. Закрепени на две различни височини по стените, се мярнаха украсени с орнаменти свещници, които очевидно някога бяха придържали факли или някакви подобни светила. Над тях стената бе изронена на доста места. Освен свещниците в залата нямаше друга украса или мебели.

— Не прилича на Хиджарна — тихо каза Мара зад Люк. Тя обходи стените със собственото си фенерче.

— Моля? — попита той.

— На планетата Хиджарна има една порутена крепост — обясни тя. — Карде понякога си прави в нея срещите.

— Да, спомена за нещо такова, когато се срещнахме на Сейджанси — припомни си Люк. — Каза, че ако тази крепост е като онази, сигурно ще бъде в състояние да отблъсне всяко нападение.

— Дори и на Новата република — мрачно допълни Джейд. — Крепостта на Хиджарна е от някакъв извънредно твърд черен камък, който можеше да отблъсне масиран турболазерен огън — тя махна с лъча на фенерчето си. — Когато за пръв път видях тази крепост от входа на пещерата, ми напомни за нея. Но материалът е друг.

Арту изсвири. Малкият дроид бе протегнал сензорната си конзола и я въртеше напред-назад, сякаш търсеше нещо.

— Не е задължително да означава нещо — поясни Люк и клекна пред дроида, за да види екрана на прикрепения електронен бележник, който служеше при превода на по-сложните изречения. — Може да са построени от различни представители на един и същ народ.

— Може. Какво казва?

— Казва, че от начина, по който са прикрепени свещниците към стената, не смята, че са били част от първоначалното ѝ обзавеждане — отговори Люк. Той се изправи и посочи към потъналата в мрак част от

залата. — Каза освен това, че някъде там има много силен работещ източник на енергия.

— Така ли! — с интерес възкликна Мара и направи крачка натам, прорязвайки мрака с лъча на фенерчето си. — Да видим!

— Не! — извика Спазващия думата си над главата на Люк.

— Почакай — задържа Люк Мара и вдигна очи. Спазващия думата си бе кацнал на един от стенните свещници. Крилете му трепереха от вълнение. — Какво има? — попита джедаят.

— На този път лежи смърт — отвърна комджеаецът. — И други са търсили натам. Никой не се върна.

— Казва, че там има опасност — преведе Люк на Мара. — Подробности са неизвестни.

— Освен че има нещо губелно за комджайци — каза тя. — От друга страна, единственият изход от тази зала трябва да е в тази посока.

— Не, има друг изход — обади се Режещия камъни, кацнал на друг свещник. — Елате — той разпери криле към стената вляво от тях и кацна върху една от цепнатините под тавана. — Тук — каза той — Оттук се минава за тайния проход.

— Така ли? — възкликна Люк и присви очи. Досега комджайците не бяха споменавали за таен проход. — И той извежда до Високата кула?

— Хайде — отвърна Режещия камъни. — Ще видите.

— Таен проход, а? — тихо каза Джейд, докато прекосяваха залата. Арту вървеше зад тях. — Не съм чувала за такова нещо.

— Аз също — отвърна Люк. — Може да е пропуск от тяхна страна.

— Или неприятен, но удобно забравен факт — мрачно допълни Мара.

Малкият дроид изпиука въпросително.

— Неприятен, защото тайните проходи обикновено са с тайни изходи — през рамо отвърна тя на Арту. — И ако комджайците не са ги намерили, едва ли знаят за Високата кула кой знае колко повече от нас.

— Какво ще кажеш? — попита Люк Режещия камъни. — Минавали ли сте там?

— Минавали сме през тайния проход — гласеше докаченият отговор на комджеаеца. — Има места, от които можем да виждаме

заплашващите и да чуваме какво си говорят.

— Предполагам — каза Джейд, — че никога не са влизали във Високата кула, но са сигурни, че ще се оправят, ако ги пуснем вътре.

— В общи линии, е така — потвърди Люк. — Очевидно никой от тях не е бил вътре.

— Някои от комкащите са влизали — обади се Дете на ветровете. — Познавам такива.

— Били са вътре? Кой? Кога? — намръщи се Люк.

— Приятели от други гнезда са влизали отгоре — поясни Дете на ветровете. — Но винаги бързо са ги пропъждали и не са видели много.

— Е, и това е повече, отколкото са постигнали комджайците — каза Люк и отново погледна към Режещия камъни. Комджаецът запази мълчание, но Люк знаеше, че никак не е доволен от тези разкрития. — Ти самият бил ли си вътре, Дете на ветровете?

— Не. Само приятели от най-близкото дотук гнездо.

— За какво говорите? — попита Мара.

— Дете на ветровете казва, че някои от по-младите комкайци са успели да проникнат в по-горните етажи на Високата кула — отговори Скайуокър. — Ти имаш ли връзка с тях, Дете на ветровете? Баща ти каза, че въпросите извън вашето гнездо не ви засягат.

— Не засягат възрастните комкаци — отвърна Дете на ветровете. — Но всички деца могат да летят, където си поискат.

— О!

Значи възрастните бяха обвързани с територията, но децата можеха да общуват свободно, пренебрегвайки границите. И между другото играеха ролята на вестноосци и събираха информация. Това не биваше да се забравя, ако Новата република решише да влезе във връзка с тях.

— Нещо от тези несъмнено възхитителни разговори помага ли ни да влезем във Високата кула? — кисело попита Мара.

— Не много — отвърна Люк и откъсна мислите си от социалната структура на ком кае. Застана до жълтеникавата стена под мястото, където бе кацнал Режещия камъни, и прокара ръка по повърхността ѝ. Ако имаше скрита врата, беше добре маскирана. — Да търсим ли дръжка, или да отворим по лесния начин?

В отговор се чу изсъскването от активирането на меча на Мара.

— Дръпни се! — нареди тя. — Ти също, комджаецо.

Режещия камъни побърза да прехвъркне до един от близките стенни свещници. С три сръчни движения Мара направи в стената отвор, достатъчен, за да мине човек. Стиснала здраво лазерния си меч, тя прекрачи от другата страна и се обърна надясно. Люк, прекрачил непосредствено след нея, се обърна наляво.

Намираха се в тесен коридор, не повече от метър и половина широк, който наляво подобно на залата зад тях се губеше в мрак. В другата посока свършваше само на няколко метра. Там започваше стълба, която водеше нагоре и също тънеше в мрака.

— Насам — тихо повика през рамо Люк и тръгна към стълбата.

Стъпалата бяха тесни и също както в коридора и залата лъчите на фенерчетата им не стигаха до края им. Вляво над главата си Люк едва различи част от наклонен таван. „Още едни стълби, реши майсторът джедай, свързвани с площадка, която не можем да видим.“ От вътрешната страна на стълбите вертикално на горе се издигаше редица от дебели цилиндри. Излизаха отнякъде под равнището на коридора и изчезваха в тъмнината нагоре.

— Ние сме нагоре — каза Мара. — Охо!

— Какво има? — попита Люк, намръщи се и се присегна със Силата. Не долови опасност.

— Стъпалата — отвърна Джейд. Лъчът на фенерчето ѝ сочеше към най-ниското стъпало. — Това вече прилича на материала от Хиджарна.

— Можем ли да проверим?

— С няколко бластерни изстрела няма да е трудно. Но звукът сигурно ще стигне по-далеч, отколкото ни се иска. А и в момента материалът е без значение... Нали не се каним да нападаме крепостта!

— Да, опитваме се да проникнем в нея — съгласи се джедаят. — Май ще трябва да става един по един.

— Е, вече имаме навик — отвърна Мара, разхождайки нагоре-надолу по стълбите лъча на фенерчето си. — Напомня ми тайния коридор, който Палпатин бе направил в двореца си.

— А на мен ми напомня за сервизната шахта на Илик на Нов Кам — каза Люк и си спомни за дългата разходка, която бяха направили с Хан по онези стълби до претъпканата с имперски войници площадка.

— Защо никой от строителите на тайни стълбища не е благоволил да направи турболифт? — възмути се Мара. — Или поне

асансьор за дроиди.

— Щеше да е хубаво — съгласи се Скайуокър. — Е, не ни остава друго, освен да поемаме нагоре!

* * *

Люк реши да пусне Режещия камъни и останалите комджайци напред в тясното, но относително открито пространство пред тях. Той пое след тях, понесъл Арту, а Мара и Дете на ветровете вървяха последни. Мара се опита да протестира, че не е уморена и че може прекрасно да се справи с дроида, но Люк възрази, че стълбите са безопасни и той може спокойно да се справи. Не може да се каже, че тя се противи особено упорито. Дроидът все повече ѝ натежаваше и тя с удоволствие се освободи от товара му за известно време.

— Имаш ли представа, какво е това? — обърна се тя към Люк и прокара пръсти по първия от дебелите вертикални цилиндри, докато минаваше покрай него. От мястото си Мара вече можеше да види първата площадка. Тя набързо преброи двайсет цилиндъра. — Не приличат на вентилационни шахти.

Малкият дроид избипка.

— Арту казва, че са енергопроводи — отвърна Скайуокър. — Сигурно отвеждат енергията до Високата кула от източника, който той засече в залата.

— Това е страшно голяма мощност — каза Мара и се вгледа отблизо в цилиндрите. — И по двайсетте ли се тегли енергия?

Дроидът отново избипка.

— В момента са активни само три — отвърна Люк. — Но другите също са в изправност. Може би хранят генератори на щитове или оръжия?

— И аз си го помислих. От пещерата се виждаха три цели и една разрушена кула.

— Да, спомням си записа, който „Звезден лед“ донесе — каза Люк. В гласа му се долавяше напрежение. — Ти предположи, че взривът, който я е разрушил, може да е прокопал и каньона, по който си дошла. Толкова ли е твърд камъкът на Хиджарна?

— Не знам — отвърна Мара. — Но камъкът на Хиджарна плюс седемнайсет енергопровода могат да го направят.

Люк подсвирна тихо и поклати глава.

— Знаеш ли, с всяка минута това място започва да става все по-непревземаемо. Не ми се нрави.

— И на мен никак — мрачно поклати глава тя. — Особено ако се окаже, че е в неприятелски ръце. Ще бъде по-лошо от планината Тантис.

Стигнаха площадката, завиха към следващите стълби и продължиха да се изкачват. Известно време Мара се опитваше да брои стъпалата, но някъде около двеста се отказа, обявявайки начинанието за безсмислено.

Отминаха четвъртата площадка, когато Джейд усети присъствие. За няколко минути се съсредоточи върху усещането, за да се увери, че не се лъже. Тъкмо се бяха качили на петата площадка, когато Мара се наведе и погледна Люк.

— Люк — прошепна тя. — Имаме компания.

— Знам — прошепна той в отговор. — Усетих ги. Сигурно се приближаваме до обитаемите части на Високата кула.

— Усещането не ти ли е познато?

— Много — увери я той. — Усещам ги като пилотите, които се опитаха да ме свалят, когато идвах.

— Никога не съм се приближавала толкова до някой от тях — потръпна Мара. — Но със сигурност ми се е случвало да усещам това присъствие.

— Траун ли? — попита Люк.

— Траун — кимна Мара.

Няколко минути двамата мълчаха.

— Ти го каза — припомни му Мара. — Ти каза, че това може да са хора от неговия народ.

— На това започва да прилича — отвърна Люк, вдигна глава и махна. — Режещ камъни?

Чу се плясък на крила и комджаецът кацна на едно от стъпалата пред джедая.

— Каза, че има места, от които можете да виждате и да чувате обитателите на Високата кула — каза Люк. — Колко остава до най-близкото такова място?

Режещия камъни заприказва. Мара изведнъж се пресегна и хвана ръката на Люк.

— ...Не е много далеч — чу тя гласа на комджаеца, отекващ в съзнанието на майстора джедай. — Два-три завоя.

— Още малко ли? — попита Мара и се намръщи.

— Мястото вероятно се намира някъде към средата на стълбището — каза Люк и хвърли поглед към цилиндрите. — Тези енергопроводи поне би трябвало да заглушат биоритмите ни, ако някой реши да прави проверки. Удобно е.

— Но и Арту няма да засече нищо — напомни Мара. — Не е толкова удобно.

— Е, вас няма да затрудни — обади се Дете на ветровете.

— Вие владеете Силата.

— Вярно — съгласи се Люк.

— Някой от нас повече от другите — добави Мара и потисна гримасата си.

Също както преди десет години на Уейланд Люк непрекъснато ѝ даваше джедайски наставления. Но тя не отбелязваше особен напредък в овладяването на особената, основана на Силата връзка с ком джа и ком кае от първия път, когато бе доловила полугласовете им в пещерата. Това започваше да я дразни. Какво да направи, за да преодолее тази бариера, която я отделяше от пълната джедайска мощ? Мара нямаше отговор на този въпрос. Люк може би имаше, но ѝ бе невъзможно да го попита. Поне нямаше да стане скоро. Тя възмутено пусна ръката му.

— Хайде! Ако ще го правим, да го правим.

— Добре — съгласи се джедаят. И да бе усетил внезапния спад в настроението ѝ, Люк не каза нищо. Той се обърна към Режещия камъни: — Да вървим. И предупреди приятелите си отсега нататък да бъдат особено тихи.

Мара тръгна след Люк, механично слагайки крак пред крак. Цялото ѝ внимание бе насочено към чуждото присъствие, което непрекъснато се засилваше. Не се приближаваше, но Мара от опит знаеше, че с чуждоземните съзнания е много лесно да се подведеш. Минаха още две площадки и две трети от следващата, както Режещия камъни бе обозначил мястото за наблюдение.

— Това е изход — тихо каза Мара и надникна в нишата, която се откриваше в стената на стълбището.

Беше широка около три метра и дълбока един и завършваше с нещо, което приличаше на врата. Направена бе от нещо като черен камък, в средата имаше заключващо колело и чифт дръжки. Над колелото през малка дупка се процеждаше тънък лъч червеникава светлина.

— Май се отваря навън.

— Да — съгласи се Люк и влезе в нишата, за да разгледа по-отблизо. — Хм, това колело... Защо ще заключват вратата от тази страна?

— Може да е било поставено за удобство на някой, който не иска да бъде обезпокояван — предположи Мара и се присегна със Силата. Чуждоземното присъствие се долавяше все така неясно. — Ако искаш да опиташ, едва ли ще имаме по-добър момент.

— Да — Люк доближи лице до вратата и надзърна през шпионката. След това хвана колелото и го завъртя наляво.

Мара трепна, но не чу скърцане на ръждясал метал, както очакваше. От нишата се разнесе приглушено потъркване на полирани каменни части, които плавно се напасваха една друга. Люк спря да върти колелото и хвана двете дръжки.

— Започваме — тихо каза той и натисна.

Очевидно, който бе създал самосмазвация се механизъм на колелото, бе измайсторил и пантите. Единственият звук, който се чу, отново бе тихото триене на камък о камък. Вратата се отвори. С наострени сетива и бластер в ръка Мара мина през пролуката, преди вратата да бе завършила хода си.

Намираха се в края на доста широк коридор, двајсетина метра дълъг, който завършваше в открито, подобно на атриум пространство. В средата му се извисяваше широка колона, от която струеше червеникава светлина. От двете стени на коридора се виждаха пет врати, като до всяка стърчеше по един от стенните свещници, които бяха видели долу. Но тези излъчваха мека светлина, която допълваше идващата от колоната светлина. Подът и таванът бяха облицовани с плочки, подредени в сложни фигури, а стените изпъкваха с неукрасената сивота на метала, от който бяха изработени.

От входа зад Мара дойде тихо бипкане.

— Арту казва, че червената светлина е в същия спектър както слънчевата — каза Люк, застанал до нея. — Или сме близо до върха, или събират светлината.

— Според мен е второто — отвърна Мара. — Обстановката ме изненадва... в крепостта на Хиджарна нямаше друго освен черен камък. Искаш ли да поразгледаме?

— Разбира се — отговори Люк и се обърна към Режещия камъни: — Ако ти или някой от другите знае нещо за Високата кула, което не ни е казал, сега е моментът да го направи.

Комджайците зацвъртяха и изведнъж и осмината прелетяха покрай Мара по коридора. Когато стигнаха края му, се разделиха и изчезнаха в различни посоки.

— Каза, че не знаят — обясни Люк. — Но нямат търпение да научат.

— Само да не доведат обитателите на кулата — кратко отвърна тя, изключи фенерчето си и го пхна в джоба. — Може би няма да е зле да оставиш дроида тук.

— Така и възнамерявам да направя — каза Скайуокър. — Арту, върни се в нишата, скрий се и затвори вратата. Дете на ветровете... остани с Арту.

Младият комкаец изрази очевидно несъгласие.

— Не сега — твърдо отвърна джедаят. — Може би по-късно, но сега не. Хайде, Мара!

Двамата тръгнаха по дългия коридор, съпроводени от недоволното цвъртене на Дете на ветровете зад гърба им.

— Прилича на жилищен отсек — каза Люк и кимна към вратите, край които минаваха.

— Да — съгласи се Джейд, загледана в широката колона, към която приближаваха. Имаше формата на вита стълба, само че вместо стъпала около нея се виеше рампа. А ръбът й... — Рампата движи ли се?

— Така изглежда — отвърна майсторът джедай и се взря. — Прилича на спираловиден ескалатор.

Стигнаха до края на коридора и Мара надникна зад ъгъла. Видя други коридори, досущ като този, в който се намираха. Бяха разположени като лъчи около атриума със спираловидния ескалатор.

— Да, жилищен отсек е — каза тя. — Чудя се къде ли е ескалаторът за надолу?

— Във вътрешната страна на колоната — отвърна Скайуокър и посочи съоръжението. — Виждаш ли? Вътрешната част се спуска.

— Виждам — кимна Мара. — Сигурно е трудничко да преминеш външния ескалатор, ако искаш да слезеш надолу.

— Ще имаме възможност да проверим — каза Люк, приближи се до Джейд и обви раменете ѝ с ръка. Тя се намръщи и отвори уста да го попита какво прави...

— Никой — чу тя гласа на Спазвация думата си. Комджаецът излетя от един от коридорите. — Някои коридори завършват със стени, но повечето завършват с други такива кухни.

— Видяхте ли някой? — попита Мара.

— Никой — отвърна Спазвация думата си с известна досада, сякаш повтаряше отговора си.

— Благодаря — Люк наклони глава към Мара. — Накъде предлагаш да тръгнем? Нагоре или надолу?

— Нагоре — отвърна тя и леко се отдръпна. Винаги се смущаваше да гледа нечие лице от десетина сантиметра. — Командната зала и другите интересни неща на Хиджарна бяха на горните етажи.

— Тогава нагоре — каза той, свали ръка от раменете ѝ и тръгна към ескалаторите. — Изглежда чисто — добави Люк, след като внимателно се взира нагоре. — Усещаш ли някаква опасност? — попита той.

— Същото е както през последните десетина минути — отвърна тя.

Люк махна на Спазвация думата си. — Хайде, комджайци... тръгваме!

И двамата с Мара залитнаха леко, когато стъпиха върху движещата се лента на външния ескалатор.

— Сега вече имам чувството, че се приближаваме към чуждоземните — каза майсторът джедай. Осемте комджайци прелетяха край тях към следващия етаж. — Щеше ми се да зная нещо повече за тях.

— Да, щеше да е добре да знаем колко близо са — съгласи се Мара.

Тя погледна нагоре към комджайците, които се разделиха и поеха в различни посоки. Не съвсем уверено разпозна единия като Летящия през шипове, който бърбейки се мярна отново над главите им, когато с Люк стигнаха следващия етаж.

— Каза, че и горе не са видели никого — съобщи Люк. — Спазващия думата си е предложил...

Рязко пробудилото се чувство за опасност бе единственото предупреждение на Мара.

— Люк!

— Залегни! — извика той и активира лазерния си меч.

Мара вече бе клекнала на едно коляно и се завърташе с бластер в ръка, търсейки нападателя. Вниманието ѝ бе привлечено от движение в края на един от коридорите... Тя насочи дулото на оръжието си натам... И изведнъж светът се превърна в ярка синя експлозия.

Мара инстинктивно се хвърли встрани и отвърна на огъня. Следващата синя експлозия премина в зелена, след като лазерният меч на Люк пресече пътя ѝ и я изпрати обратно. Зеленият лъч на лазерен меч парира още една синя светкавица. Мара стреля два пъти, което ѝ донесе удовлетворението да види как полускритият стрелец се прикри...

— Зад теб! — извика Люк.

Мара се хвърли по корем върху подвижната лента на ескалатора, като в същото време се извърна, за да посрещне нападението. Двама стрелци в бургундскочервени униформи спринтираха от края на един от коридорите към нещо, което приличаше на малко превозно средство. Тя стреля два пъти... и не улучи.

Единият от стрелците рязко спря, стиснал оръжието си с две ръце, и го вдигна към нея. Мара се прицели. Синята кожа на лицето и блестящите червени очи, които я гледаха безмилостно, се запечатаха в някаква част от съзнанието ѝ...

— Внимавай!

Но предупреждението дойде твърде късно. Мара стреля и отново се завъртя, за да се обърне към новата опасност. Поредната синя светкавица полетя към нея... В дясното ѝ рамо болезнено се забиха хиляди игли. Може и да изстена от болка, не чу собствения си глас, но видя, че Люк приклепна до нея на ескалатора. През заливащите я вълни на болката Мара смътно долови прилива на страх, който го обзе.

Ръката му бързо опипа мястото на раната и тя усети как болката намаля, след като Силата премина към нея.

— Какво ще кажеш? — процеди Мара през зъби. — Достатъчно ли видяхме?

— Напълно — отвърна той. Лазерният му меч ядно просъска, парирайки няколко сини изстрела.

— Тогава...

Тя премига от изненада. Над нея се намираше краят на пода на единия от етажите на крепостта, но вместо да се приближава, се отдръпваше встрани и нагоре. Те се връщаха към етажа, от който бяха тръгнали.

— Как се прехвърлихме на ескалатора за надолу? — попита Мара.

— Ти се прехвърли на него, когато те улучиха — отвърна Люк и обхвана с ръка раменете ѝ. — Не помниш ли?

Тя поклати глава. Движението предизвика нови приливи на болка в раменете ѝ.

— Боен рефлекс. Чакай... бластерът ми!

— Тук е. Спазващия думата си го вдигна — успокои я Люк и деактивира лазерния си меч. След това се поизправи и Мара усети как също се издигна, уловена в тайнствената неосезаема хватка на Силата. — Хайде!

Етажът, от който бяха тръгнали, в момента минаваше покрай тях. Скайуокър се присегна със Силата, вдигна Мара, прескочи ескалатора за нагоре и се приземи на пода от другата му страна. След това, притиснал Мара в прегръдката си, той забърза по коридора към скритата врата.

— Мога да вървя — тихо каза тя и хвърли поглед над рамото му. Някои от комджайците ги следваха, преследвачи засега не се виждаха. — Не е нужно да ме носиш...

— Недей да спориш — отсече Люк. Съзнанието му преливаше от тревога. — Надявам се, че Арту не е заключил вратата... А!

Пред тях тежката вратата зееше, задържана от Дете на ветровете, което влагаше всичките си сили. Мара потисна болката си и се присегна към вратата със Силата, за да помогне, доколкото може, на малкия комкаец. Дроидът също се притече на помощ, изписка изненадано и се дръпна точно навреме, за да направи път на Люк и

Мара, които бързо минаха през вратата, следвани от четирима комджайци.

— Заклучете — чу Мара през съзнанието на Люк гласа на Спазващия думата си.

— А другите? — попита Люк. Двама от комджайците кацнаха на дръжките и задърпаха вратата.

— Те отидоха в друг проход — отвърна Спазващия думата си. — Ще се опитат да отвлекат заплашващите по-надалеч.

— Можем само да се надяваме да успеят — каза майсторът джедай. Вратата се затвори плътно. — Заклучете... аз ще занеса Мара до долната площадка.

— Не... тръгни нагоре — каза Мара и извади фенерчето си с лявата ръка. — Ако намерят вратата, ще решат, че сме тръгнали надолу.

— Има логика — съгласи се Люк, обърна се и пое нагоре.

— Арту, погрижи се да заключат вратата и застани на пост — след минута бяха на горната площадка. — Ех, защо ни ги няма спалните чували! — каза Люк, внимателно положи Мара на студения камък и взе фенерчето от ръката ѝ. — Как си?

— Все едно някой пече еуок на рамото ми — отвърна тя.

— Но сега не е толкова зле, колкото беше. Болкоуспокояваща техника ли ми прилагаш?

— Да — отвърна той, ухапа фенерчето със зъби и съблече якето си. — Не е така ефикасна върху друг, както когато я прилагаш върху себе си — добави Люк и подпъхна якето си като възглавница под главата ѝ.

— Знаех си, че има още нещо, заради което трябваше да остана в академията ти още малко — каза Джейд през зъби. Люк остави фенера на гърдите ѝ и внимателно започна да отстранява изгорелите парченца плат от раната. — Сигурно не предлагаш съкратен курс.

— Обикновено преподавам този урок постепенно — той изкриви уста. — О!

Тя погледна към рамото си и побърза да отклони очи.

— Едно „О!“ няма да е достатъчно — каза Мара, почувства, че ѝ се гади, и решително погледна отново. Изгарянето бе доста по-лошо, отколкото си мислеше. — Май комплектът за първа помощ е доста по-нужен от спалните чували.

— Не се предавай толкова бързо — укори я Люк. Пръстите му галеха кожата по врата и рамото ѝ. Болката намаляваше с всяко движение. — Знам още това-онова.

— Приятно е — каза Мара и затвори очи.

— Ще те приспя в лечебен транс — обясни джедаят. Гласът му прозвуча някак отдалеч. — Може да не действа толкова бързо, но често е ефективен колкото топване във вана с бакта.

— Надявам се да е така — тихо отвърна Мара. Изведнъж се почувства много уморена. — Още един джедайски номер, на който трябва да ме научиш. Лека нощ, Люк. Не забравяй да ме събудиш, ако дойдат лошите.

* * *

— Лека нощ, Мара — тихо и съвсем излишно каза той... Тя вече спеше дълбоко.

— Ще умре ли? — обади се нечий тревожен глас до него.

Погълнат от раната на Джейд и лечебния транс, Люк не бе забелязал пристигането на Дете на ветровете. Що за майстор джедай!

— Не, ще се оправи — каза той. — Раната не е опасна, а и аз умея някои неща.

Дете на ветровете се промъкна боязливо и погледна към жената, която лежеше на пода до Люк.

— Вината моя ли е, джедай Скай Уокър? — най-сетне попита малкият комкаец. — Не отворих ли достатъчно бързо вратата?

— Достатъчно бързо я отвори! — увери го Люк. — Няма нищо общо с теб.

— Тогава ком джа са ви предали.

Майсторът джедай се намръщи. С постоянното дразнещо съперничество между двете етнически групи Скайуокър очакваше да улови в думите му нотка на порицание или поне високомерно превъзходство. Но в тях имаше само съжаление и тъга.

— Може би — отвърна той. — Но вината не е и тяхна. Заплашващите може да са ни усетили и да са ни устроили засада. И не забравяй, че пещерните обитатели, като комджайците, не виждат така добре в осветени помещения както аз и ти.

Дете на ветровете се замисли за известно време върху думите му.

— Ако заплашващите са поставили капан, може да влязат и тук да ви търсят.

— Може — съгласи се джедаят. — Ако, разбира се, знаят за това стълбище. Може и да не знаят... целият този прах показва, че не е било използвано от години.

— Може да знаят за него и да не го използват — уточни Дете на ветровете. — Вашият приятел машина и комджайците наблюдават и чакат долу. Не трябва ли някой да наблюдава и горе?

— Добра идея — съгласи се Скайуокър. — Иди кажи на Спазващия думата си, че искам да изпрати двама от ловците си да пазят площадката над нас.

— Ей сега — каза комкаецът и разпери крила. — Но ще трябва да изпрати само един ловец. Аз ще отида да наблюдавам с него.

Люк отвори уста, за да възрази, но не каза нищо. Дете на ветровете бе подложено на постоянно заяждане и пренебрежение от страна на комджайците, откакто бяха стигнали пещерата в края на каньона. Стоенето на пост бе нещо полезно и немного опасно.

— Добре, Дете на ветровете. Благодаря ти.

— Няма нужда от благодарности — каза малкият комкаец. — Мога да направя това за джедай Скай Уокър — той наклони глава на една страна, за да погледне отново Мара. — И за любимата му другарка.

Дете на ветровете разпери криле и потъна в тъмнината на стълбището. Последните му думи прокълтяха резки в главата на Люк. Любимата му другарка... другарка... любимата... Той обърна очи към Мара. Познатите черти изглеждаха изострени от силния контраст между мрака и светлината от фенерчето. Любимата...

— Не — тихо прошепна той.

Харесваше Мара. Харесваше я много. На нея можеше да се разчита, беше умна и съобразителна, душевно и емоционално стабилна, с чувство за хумор и лека непочтителност, която приятно разнообразяваше автоматичното и повърхностно благоговение, с което твърде много хора се отнасяха към него. Прояви се като надежден съюзник в много трудни и опасни моменти. Остана с него, Хан и Лея, макар част от враждебно настроената към нея йерархия на Новата република да я бе обявила за ненадеждна. Но може би най-важното бе,

че имаше заложба да овладее Силата и способност да споделя мислите и чувствата му, каквато дори близки двойки, като Хан и Лея, не притежаваха.

Но не я обичаше. Не можеше да поеме този риск. Винаги когато си бе позволявал лукса да обича жена, с нея се случваше нещо ужасно. Гаериел бе убита, Калиста загуби джедайските си способности и в крайна сметка го напусна. Списъкът беше дълъг. Ако теорията на Мара бе правилна, всички тези катастрофи се бяха случили, докато той бе под влиянието на досега си с Тъмната страна. Дали сега нещата щяха да бъдат различни? Можеха ли да бъдат различни?

Люк поклати глава. Не! Можеше да приложи цялата логика на вселената... можеше да докара хиляди доводи, за да обясни защо точно сега не можеше да си позволи подобни чувства. Не с Мара. Над всичко като страшен призрак витаеше видението, което му се бе явило преди по-малко от месец на Тиерфон. Бе видял Хан и Лея застрашени от многолюдна тълпа; Уедж, Коран и Червената ескадрила — в разгара на битка; себе си — на арките на Сейджанси, откъдето го отведоха при Талон Карде, за да научи за изчезването на Мара. Видял бе Мара сред остри скали да се носи по повърхността на воден басейн. Очите ѝ бяха затворени, а ръцете и краката ѝ — отпуснати като на мъртвец.

Той отново я погледна. Лека болка стегна сърцето му. Може би това бе нейната съдба. Може би това бе краят на живота ѝ и той не можеше да направи нищо, за да го предотврати. Но докато това не се докажеше, щеше да направи всичко, да жертва собствения си живот, ако бе нужно, за да не допусне това да се случи. И ако част от жертвата се състоеше в това да я пази далеч от сянката на пагубната Тъмна страна, която бе лягала върху толкова други, с радост щеше да го направи. Но за момента най-важно бе Мара да се излекува. А за това не бе нужна жертва, а просто време и внимание.

— Лека нощ — отново каза Люк, знаейки, че тя не може да го чуе.

Импулсивно се наведе и леко я целуна по устните. След това се изтегна на студения камък до нея, облегна глава до нейната на сгънатото си яке и отпусна ръка през гърдите ѝ, така че пръстите му да докосват раната на рамото ѝ. След това изпадна в полутранс, за да засили лечебния процес, присегна се със Силата и се залови за работа.

ГЛАВА 18

След като ги търси известно време, накрая Уедж ги намери в едно открито кафене на половин пряка от приемната на космическо движение Древстран.

— О, я гледай! — с известен укор каза той и се отпусна на третия стол до масата.

— Защо, какво има? — попита Моранда, отпивайки от бледия синьо-зелен ликьор, който бе неин неизменен атрибут по кафенетата, откак я бяха срещнали. — Нали ти казах да провериш по улицата.

— Да, трябваше да се сетя къде е това по улицата — отвърна Уедж и смръщен погледна алкохола в чашата ѝ. — Не си ли започнала малко раничко?

— А, това ли? — невинно попита старицата, вдигна чашата си и я завъртя наляво-надясно в ръката си на слънчевата светлина. — Толкова ли си безсърдечен, че да откажеш на старата жена едно от последните удоволствия в угасващия ѝ живот?

— Това за „старата жена“ започва да се изтъква — Уедж прехвърли вниманието си към Коран и голямата чаша с благоуханна течност, която другият пилот държеше в шепите си. — А твоето какво е?

Командирът сви рамене:

— Правя ѝ компания. Какво, издирването на пристигащия кораб не мина успешно ли?

— Изобщо не мина — ядно каза Уедж, загледан в чашата на Коран.

Идеята за едно питие съвсем не беше лоша. Но някак не вървеше да си поръча след фарисейската тирада, която бе дръпнал... До него нещо се раздвижи и нечия метална ръка постави голяма чаша на масата, като първо разля няколко капки по стария дразнещ ботански обичай.

— Какво е това? — попита той.

— Поръчахме ти, като те видяхме да се задаваш — каза старицата. — Помислихме, че след като си се разправял с ботанската бюрокрация, ще искаш нещо по-силно от горещ шоколад.

— Благодаря — каза Уедж, все още намръщен, и отпи.

— Е, какво стана? — попита Моранда. — Не ти ли позволиха да прегледаш дневника с пристигащите кораби?

— Първо ме накараха да извадя петнайсет вида разрешителни — отвърна Уедж. — Дивотия. При това двойна, като се има предвид, че всичко в тези дневници е обществено достояние. Ако поискам, мога да седна на летището и да записвам името на всеки пристигащ кораб.

— Изнервят се — тихо се обади Коран, въртейки чашата си.

— Притесняват се, че „Мъст“ може да застреля най-добрите им клиенти.

— Все едно. Няма смисъл да се бориш с бюрокрацията — каза Моранда. — Да обмислим нещата логично.

— Да чуем — подкани я Уедж.

— Добре — тя отпи от чашата си. — Мисля си, че и тримата сме убедени, че ако някой иска да саботира щитовете на Древстран, прякото нападение е изключено. Е, освен с преносимо протонно торпедо. Сградата е твърде добре охранявана.

— Значи ще трябва да разчитат на хитрина — каза Коран.

— Дотук всичко е очевидно.

— Не бързай — меко го посъветва старицата. — Можем също така да предположим, че няма да успеят да подкупят никого от техниците или другите служители, които работят там, за да им сътрудничат, но могат да поставят нещо на някого от тях.

— Бомба? — подозрително попита Уедж. — Съмнявам се. Районът е голям. Бомба, която може да нанесе в него сериозни поражения, лесно ще бъде засечена.

— Освен това, ако имат някакъв мозък, ботанците ще карат работниците да се преобличат, преди да влизат в района на генератора — добави Коран. — Така ще се предпазят и от всякакви шпионски устройства, които могат да бъдат закачени по тях или пъхнати в дрехите им.

— Значи работниците ги изключваме — каза Моранда. — А подземните тръбопроводи за вода и ток?

— За вода няма тръбопроводи — замислено отбеляза Уедж. — Водата и храната ги карат отвън, като минават тройна проверка за зарази — той погледна към Коран. — Но токът е друго.

— От тази трънка може да излезе заек — съгласи се Коран, барабанейки с пръсти по масата. — Всеки генератор има собствен вграден токогенератор. Но той е за резервно захранване, което значи, че основното идва отвън.

— Откъде имате тази информация? — попита Моранда. — Не от ботанската пропаганда, надявам се.

— Не, изтеглихме я от военните файлове на Новата република — отвърна Уедж. — За съжаление не съдържаха кой знае какви подробности.

— Типична параноична ботанска потайност — изсумтя старицата. — Сигурно нямате представа, откъде точно минават тръбопроводите.

— Никаква — отвърна Антилис.

— Тогава това е втората ни задача — каза Моранда. — Да се сдобием с всички схеми на сградата.

— Нали не смяташ, че ботанците ще ни ги дадат? — вдигна вежди Коран.

— Разбира се, че не — изсумтя старата жена. — Тъкмо затова е втора задача. Не е много удобно да разглеждаме строителните чертежи посред бял ден.

Двамата пилоти се спогледаха.

— Сградата е отворена само през деня — предпазливо отбеляза Антилис.

— Съвършено вярно — съгласи се Моранда и се усмихна насърчително. — Бързо стопляте.

Уедж отново погледна към приятеля си. Коран се намръщи и сви рамене.

— Имаме заповеди — напомни той. — И те не се отнасят само до това да опазим ботанците, нали помниш?

— Да — неохотно отвърна Уедж. Край с тънкостите на командването. Моранда имаше право. За съжаление. — Щом това е втората ни задача, коя е първата?

— Мислех си, че е да сложим ръка на дневниците с изходящите съобщения от последните няколко дни — отвърна старицата. — Ако

„Мъст“ замисля нещо, тукашното ѝ звено трябва да докладва от време на време.

Долната челюст на Уедж увисна няколко милиметра.

— Искаш да провериш трафика на съобщенията? Имаш ли представа, за какъв обем информация става дума?

— Тъкмо затова никой няма да се притеснява — весело отвърна старата жена. — Ще решат, че няма да се намери ненормалник, който да се рови из трафика на съобщенията.

— Присъстващите очевидно се изключват.

— Разбира се — Моранда вдигна ръка. — Един момент. Не е толкова страшно, колкото си мислите. Можем да изключим всички съобщения от големи и сериозни компании. Дори и някоя от тях да е замесена, никой няма да изпрати съобщение, на което да стои името ѝ. Можем да не се занимаваме и с всички некодирани съобщения над, да речем, петдесет думи. Не остава кой знае колко.

— Защо над петдесет думи? — попита Уедж.

— Колкото по-кратко е съобщението, толкова по-трудно е да се декодира — обясни Коран. В думите му нямаше много увереност. — Това е едно от нещата, които научих в охраната. Но пък защо да гледаме съобщенията, ако не можем да ги разчетем?

— За да разберем къде са изпратени, разбира се — отвърна старицата, изпразвайки чашата си. — Момчетата на Ботауи могат да са предпазливи колкото си искат, но ако в другия край стои някой мърльо, ще ги засечем. Трябва ни само евентуална система и веднага се обаждам на хората на Карде, за да ги пипнат.

— Работата все още ми се струва безумна — каза Уедж и погледна към Коран. — Ти какво ще кажеш?

— Не по-малко безумно е да търсим строителните планове на сградата на генератора след работно време — отбеляза той.

— Благодаря, че ми напомни — въздъхна Антилис. — Да опитаме тогава. Надявам се компютърът на совалката ни да може да се справи.

— На моя кораб може — увери го Моранда и стана от стола си. — Хайде на работа.

— Капитане.

Налгол извърна поглед от еднообразната тъмнина, обгръщаща имперския звезден разрушител „Тираничен“.

— Да?

— Съобщение от разузнавателния отряд — докладва шефът на разузнаването Оисан, уставно застава мирно и подаде електронния бележник на капитана. — Едва ли ще ви зарадва.

— Така ли? — промърмори Налгол и настоятелно изгледа офицера, докато поемаше електронния бележник.

Сред пълната слепота на „Тираничен“ несъмнено бе приятно да получи този кратък рапорт от имперския разузнавателен ударен отряд на Ботауи. Но, от друга страна, всяко тайно съобщение, колкото и невинно да бе адресирано до невзрачния ретранслационен пост, можеше да даде на врага нишка, за която да се хване. А ако на това отгоре потенциално опасното съобщение съдържаше и лоши новини... Както винаги съобщението беше кратко.

„Десет дни до постигане на температура на кипене. Ще актуализираме разписанието.“

— Десет дни? — Налгол вдигна очи и погледна Оисан. — Какви са тия глупости! В рапорта отпреди два дни се говореше за шест!

— Не зная, сър — отвърна шефът на разузнаването. — Всички съобщения са по необходимост кратки...

— Така е — прекъсна го капитанът на „Тираничен“ и отново погледна намръщен електронния бележник. Още десет дни в тази тъмница. Само това му липсваше на екипажа! — Дано да информират Бастион по-подробно, отколкото нас.

— Сигурно е така, сър — отвърна Оисан. — Парадоксалното е, че може би е по-безопасно да се изпрати по-дълго съобщение по гражданската честота, отколкото кратко до нас.

— Доста добре съм запознат с комуникационната теория, благодаря — студено отвърна Налгол.

„Един предпазлив човек — мрачно си помисли той — щеше да намери начин да се оттегли бързо след предаването на подобно съобщение.“ Или Оисан не беше толкова предпазлив, колкото Налгол смяташе досега, или бе претръпнал достатъчно, за да търси повод за кавга с капитана си. Или пък бавенето бе един вид лична оценка на душевното състояние на капитана. Колкото и да не му се искаше да признае, факт бе, че изолацията и бездействието започваха да опъват и неговите нерви.

— Просто се притеснявах дали забавянето няма да наруши главния план на Бастион — добави той, налагайки спокойствие в тона си. — Искане ми се да знаех как са успели да загубят шест дни от двумесечен срок.

Оисан сви рамене.

— Без да знаем с каква точно задача са изпратени там, не бих си позволил дори да гадая — отвърна той. — При това положение ни остава да се осланяме на преценката им — офицерът вдигна вежда. — И на гения на върховния адмирал Траун, разбира се.

— Разбира се — полугласно се съгласи Налгол. — Въпросът е дали въоръжените до зъби ненормалници, струпани около Ботауи, ще издържат още десет дни, без да загърмят. Колко станаха бойните кораби?

— Последният рапорт е във файла, сър — кимна Оисан към електронния бележник. — Мисля, че последно са сто и дванайсет.

— Сто и дванайсет!?! — повтори капитанът и се намръщи, докато повикваше файла. — Ето го: сто и дванайсет. Не може да бъде — каза той.

— Може — увери го шефът на разузнаването. — Трийсет и един нови бойни кораба са пристигнали през последните десет часа.

Налгол прегледа списъка. Четиринайсет проботански диамалски дфариански кораба и седемнайсет антиботански ишорски кораба.

— Невероятно — каза той и поклати глава. — Тези чуждоземци нямат ли какво друго да правят?

Оисан изсумтя под нос.

— Според рапортите, които подават разузнавателните кораби, причината да не сме затрупани с три пъти повече кораби е, че по-голямата част от Новата република има какво друго да прави — каза той. — Не се притеснявайте. Разчитам на дипломатическия корпус на Новата република. Уверен съм, че ще успеят да задържат нещата, докато се приготвим за действие.

— Да се надяваме — тихо отвърна Налгол и се обърна отново към чернотата отвън.

След толкова много чакане, ако не получише възможност да изтреби тези почитащи чуждоземните бунтовници, щеше много да се ядоса. Наистина много.

Дразнещо веселият звънец на търговския център за екзотични животни наруши тишината в магазина. Навет се подаде от вратата на склада и видя Клиф да затваря предната врата след себе си.

— Виждам, че бизнесът се разраства — каза новодошлият и огледа магазина, в който нямаше нито един клиент. След това мина покрай клетките с животните и отиде до щанда.

— Точно както го обичам — отвърна Навет, облегна се на щанда и махна на Клиф да мине от другата страна. — Изпрати ли съобщенията?

— Да — Клиф се отпусна в един от столовете отзад. — Е, едва ли ще ги зарадват.

— Не само тях — сви рамене Навет. — И за нас е свързано с неудобства. Ще трябва да отложим датата на раждането на трите маукрени. Не можем да направим кой знае какво. Това, че техниците остават по шест дни затворени в сградата на генератора, е идея на ботанците, не наша.

— Така е — унило се съгласи Клиф. — Не можем да вкараме бомбичката си преди влизането на следващата смяна.

— Не се притеснявай — успокои го Навет. — Прикритието ни е много сигурно. На Хорвик и Пенсин няма да им навреди да мият чинии още малко за Хо Дин. Можем да изчакаме още шест дни.

— Може би — мрачно отвърна Клиф. — Познай кого видях в комуникационния център, докато проверявах за съобщения.

— Нали не са били нашите двама военни от Новата република? — присви очи Навет.

— Самите те от плът и кръв — кимна Клиф. — И не бяха сами. С тях беше и една старица с наметало с качулка, която се оправяше по-добре от тях.

Навет потърка бузата си.

— Дали не е върнала тя портфейлите им, след като ботанските джебчии ги задигнаха?

— Да, портфейлите им бяха с тях — отвърна Клиф. — Сигурно е била тя.

— Хм. Военни на Новата република и джебчийка. Интересно. Изпращаха или получаваха съобщение?

— Нито едно от двете — отвърна Клиф. — Теглеха списък с всички съобщения, изпратени през последните пет дни.

— Интересно — каза Навет, барабанейки с пръсти по щанда. — Какво следва от това?

— Че са ни подушили — тихо отговори Клиф. — Или поне знаят, че има някой — той вдигна вежда. — И подозират, че е тук заради генератора на древстранския щит. В противен случай нямаше да се мотаят толкова около него.

— Какво ще препоръчаш да направим?

— Да ги ликвидираме — невъзмутимо отвърна Клиф. — Довечера.

Навет вдигна очи и се загледа през витрината в стотиците пешеходци и десетките превозни средства, които минаваха забързано. Древстран бе невероятно натоварен град, а присъствието на десетките бойни кораби в космоса над него правеше атмосферата още по-нажежена. Хора и чуждоземци бързаха насам-натам...

— Не — бавно каза той. — Не са ни надушили. Подозират, че нещо се готви, но не са сигурни. Най-добре за момента е да се стаим и да не им позволяваме да ни разкрият.

Клиф се намръщи, но кимна с неохота.

— Не съм въодушевен, но ти си шефът. Може да търсят „Мъст“ и тогава няма да им хрумне да търсят такава голяма групировка в толкова малък магазин за домашни любимци.

— Прав си — съгласи се Навет. — Дори можем да замислим един малък бунт в тяхна чест, ако дойдат много наблизко. Искаш ли да се изявиш в още едно представление?

Клиф сви рамене.

— С два бунта на Ботауи може да проиграем късмета си — каза той. — Но един мога да организирам, ако се наложи.

В другия край на стаята едно от животните изцвъртя два пъти и замлъкна. „Сигурно една от бременните маукрени, реши Навет, е проплакала насън.“ Нямаше да е зле да започне с инжекциите, ако не искаше навсякъде да плъзнат малки гущерчета шест дни преди да са му станали нужни.

— Няма да е зле да научим кой е противникът ни — добави той.

— Можем да разберем — каза Клиф и извади електронния си бележник. — Проследих ги до кораба им: „Сидон MRX-BR“ клас „Омиротворител“.

Навет свъси вежди. Омиротворителите бяха разузнавателните кораби на Империята, способни да откриват нови светове, и ако се наложеше, да пренесат до тях смъртоносни бомби. Новата република реши, че употребата им поставя на изпитание деликатната чувствителност на наплашените примати от другите раси, и я преустанови. За пореден път Навет се уверяваше колко се бяха влошили нещата от Ендор насам.

— Имаш ли име?

— И регистрация — отвърна Клиф и му подаде електронния бележник. — За съжаление е кораб на жена, но можем да ги проследим чрез нея.

— Отлично — каза Навет и взе електронния бележник от ръката на другия мъж. — „Бързи пръсти“, а? Името е като за джебчия — той върна електронния бележник. — Тук трябва да има бюро за обслужване на корабите. Намери го и виж какво можеш да изтеглиш.

— Аха — възкликна Моранда от малката ниша, в която се намираше корабният ѝ компютър. — Виж ти, виж ти!...

Седнал в креслото до нишата, Уедж се откъсна от скулптурата пред него. Чудеше се как Моранда се бе сдобила с нещо толкова ценно.

— Намери ли нещо? — попита той.

— Може би — отвърна Коран. Скръстил ръце на гърдите си, облегнат на стената до нишата, командирът от Червената ескадрила търпеливо наблюдаваше работата на Моранда в продължение на два часа. — Три съобщения. И трите кодирани и кратки. И трите изпратени през последните пет дни — той погледна към приятеля си. — Последното тази сутрин.

— В колко часа? — Уедж стана и отиде при тях.

— Десетина минути преди ние да се появим — отвърна старицата, загледана в екрана. — Май не трябваше да се бавим с питиетата. Много лошо.

Антилис направи физиономия. „Много лошо“ бе слабо казано. С джедайските способности на Коран можеха да идентифицират изпращача и да го проследят, ако бяха отишли навреме.

— Къде е изпратено съобщението?

— Сектор Ейсломи — отговори старицата. — По-точно, до ретранслационната станция на Холонет „Ейсломи III“.

Уедж потисна въздишката си.

— С други думи, задънена улица.

— Така изглежда.

— След като са изпратили три съобщения, може да изпратят и други — отбеляза Коран. Гласът му беше спокоен, в него ни най-малко не личаха безсилието и разочарованието, което Уедж бе сигурен, че изпитва като него. — Ако стане най-лошото, можем поне да обградим мястото.

— Загуба на време — каза старата жена. — Имат ли толкова мозък в главите си, ще забележат засадата и със затворени очи.

— Зависи как е направена — твърдо възрази Коран. — И кой я прави.

— Какво? Ти ли? — възкликна Моранда и го изгледа от глава до пети. — Да, бе. Ще си като щурмовак сред еуоци.

— Мислех, че ще съм като ууки на семейна сбирка на ногри.

— Не, не... достатъчно си многостранен, за да се въплътиш и в двете.

— О, благодаря — отвърна Хорн. — Много ти благодаря.

— Престанете и двамата — смъмри ги Уедж. — Коран е прав, Моранда... той е изключително добър в засадите. Но и Моранда е права, Коран. Нямаме нито време, нито хора, за да проследим всички изходящи съобщения дори ако сме сигурни, че ще използват отново същата ретранслационна станция.

— Е, вече поне знаем със сигурност, че някой работи тук — подхвърли старицата. — И това е нещо.

— Не е много — възрази Коран.

— Хрумна ми — повиши глас Уедж — за една възможност, която още не сме обмисляли. „Мъст“ не е местна групировка и значи хората й е трябвало да си намерят подходящо място в града, за да се установят. Въпросът е къде?

Моранда щракна с пръсти:

— Търговия. Сигурно е магазин.

— Права е — съгласи се Коран, забравяйки изведнъж за засегнатата си професионална гордост. — Апартамент няма да свърши работа. Рисковано е много хора да идват и да си отиват по всяко време... Но с един магазин винаги могат да минат за доставчици или за чистачи.

— А ако работиш за някого, нямаш необходимата дискретност —
добави старата жена. — Трябва да е скоро отворен магазин, възможно
най-близо до сградата на генератора.

— Точно така — каза Уедж. — И тъй като така или иначе не
можем да видим строителните планове на сградата...

— Какво чакаме! — възкликна Коран, отблъсна се от стената и
тръгна към изходния люк. — В Древстран все трябва да има списък на
новооткритите магазини. Да го намерим!

ГЛАВА 19

— Не — каза капитан Ардиф и бодна с вилицата в чинията си. — Не го вярвам!

— А новините? — попита полковник Бас. — Изтеглихме пет новинарски съобщения, въпреки че сме забити чак тук. Ако това е номер, е дяволски добър. Простете за израза, сър — със закъснение добави той и с известно смущение погледна към върховния командващ.

— Няма нищо, полковник — отвърна Пелаеон и потисна усмивката си.

Бас се бе издигнал във военната йерархия от обикновен пилот изстребител до командир на едно от авиокрилата на „Химера“ и въпреки че много се стараеше да говори като по-възпитаните офицери, цветистият език на младостта му от време на време избиваше в подобни изрази. На адмирала това му допадаше. Не самите ругатни, разбира се — в начина, по който се изразяваше полковникът, съзираше израз на честност и откритост. Противно на някои, с които Пелаеон бе имал работа, Бас рядко, ако не и никога, не се бе опитвал да скрие мислите или чувствата си зад изискани приказки.

— Това са слухове, полковник... — каза Ардиф и поклати глава. — Приемете фактите: Траун е мъртъв. Адмирал Пелаеон видя смъртта му с очите си. Ако това е номер...

Върховният командващ сведе очи към чинията си и набучи с вилицата си късче бруалки, изключвайки съзнанието си. Откак лейтенант Маврон се върна и разказа историята за предполагаемото завръщане на Траун в системата Кроктар, из коридорите и каютите на имперския флагман се водеше един и същ безкраен спор, с едни и същи доводи и контрадоводи. Всички, от Ардиф до последния човек на борда, имаха собствено мнение по въпроса. Никой не успяваше да наложи становището си и екипажът бе напрегнат като ранен трубоу.

Но поне чакането скоро щеше да свърши. Пелаеон бе дал на генерал Бел Иблис месец и половина, за да направи плановете си, а

„Химера“ се намираше на Песитин от две седмици. По някаква причина Бел Иблис не идваше. Беше време да се прибират. Да се върнат при Империята и Бастион. И да научат какво точно е правил моф Дизра. След като станеше от масата, адмиралът щеше да заповяда да започне подготовката за тръгването им. Ако Бел Иблис не пристигнеше до един час след издаването на заповедта...

— Адмирал Пелаеон, капитан Ардиф, говори мостикът — разнесе се гласът на майор Тшел от вградения в масата високоговорител. — Моля, представете се.

Ардиф първи натисна копчето.

— Говори капитанът — каза той. — Адмиралът е при мен. Какво има?

— В системата току-що навлезе кораб, сър — отвърна Тшел с напрегнат глас.

Ардиф бързо погледна към Пелаеон.

— Повторно нападение на пирати ли?

— Едва ли, сър — каза майорът. — Зсега на екраните излиза един-единствен кораб УТ-1300, товарен, минимално въоръжен. Предават молба да се качат на борда и да говорят с адмирала.

Пелаеон си пое дълбоко дъх.

— В съобщението споменава ли се от кого е? — попита той.

— Да, сър — отвърна Тшел. — Казва се, че е от висшия съветник на Новата република Лея Органа Соло.

* * *

Ескортът от четири имперски изстребителя се скри заедно с „Хилядолетен сокол“ от лъчите на далечното слънце на Песитин и всички потънаха в сянката на хангара на звездния разрушител.

— Сега сме в техни ръце — тихо каза Елегос от креслото до Лея.

— Да — съгласи се тя. С отпуснати върху щурвала на кораба ръце гледаше как прехващащият лъч на „Химера“ спокойно ги притегля към имперския флагман. — Наистина сме в техни ръце.

— Това не ви ли тревожи? — попита каамасецът. — Какво мислите?

Лея сви рамене.

— До известна степен ме тревожи, разбира се — отвърна му тя. — Рисковете са нещо, което всяко разумно същество се стареае да избягва. Но не всички рискове са опасни. В края на краищата този е оправдан — тя се извърна усмихната. — Е, ако Трипио бе тук, сигурно сега щеше да каже: „Обречени сме.“

Елегос се разсмя.

— Много добре — каза той. — Досега не ви познавах, съветник, с изключение на онова, което бях чел или чул за вас. Това пътуване, макар и кратко, бе извънредно поучително. Каквото и да стане оттук насетне, ще се смятам за щастлив, че съм прекарал тези няколко дни с вас.

Лея си пое дълбоко дъх. Сами за себе си тези думи можеха да се тълкуват по много злокобен начин. Но изречени със спокойната каамаска топлина, бяха лишени от заплахата и страх. Долавяха се кураж, надежда и решимост, които думите и присъствието на Елегос извличаха от нея.

„Какъв срам — помисли си тя с тъга, — че ненаситният за власт император Палпатин желаше унищожението на такива опасни хора.“

В края на рампата на „Хилядолетен сокол“ ги чакаше самотна фигура. Лея и тримата ѝ спътници тръгнаха към посрещача си — белокос мъж със среден ръст и лице, прорязано от възрастта, но с уставно изпънат гръб на професионален военен. Носеше имперска униформа, а на гърдите му се виждаше отличителният знак на флотски адмирал.

— Съветник Органа Соло — поклони се той леко, докато тя приближаваше към него. — Адмирал Пелаеон. Добре дошли на борда на „Химера“.

— Благодаря ви, адмирале — отвърна Лея и също се поклони. — Мина много време.

Той сбърчи чело.

— Май ме сварвате неподготвен — каза върховният командващ. — Не знаех, че сме се срещали.

— Не беше официална среща — отвърна тя. — Но си спомням, че когато бях на десет години, на годишното алдеранско събиране в кралския павилион баща ми ви посочи като един от най-обещаващите флотски офицери.

— Добре си спомням онези дни — тихо каза Пелаеон, — колкото и да не ми се иска в известен смисъл — адмиралът отместе очи към Елегос, който стоеше вляво от Лея. — Може би ще ме представите на останалите членове на делегацията си?

— Разбира се — отвърна тя, премълчавайки неофициалния статут на групата. — Това е Елегос Акла, доверител на останките на народа на Каамас.

Върховният командващ се усмихна и отново се поклони.

— Доверителю Акла.

— Адмирал Пелаеон — каза Елегос и сведе глава в каамаски поклон.

— Това е Сакисак от клана тлакшар — продължи Органа Соло и махна към ногрито вдясно от себе си.

Усмивката на Пелаеон остана на лицето му, но Лея долови горчивината зад нея.

— Разбира се — каза той. — Алдеранка, каамасец и ногри. Представители на трите раси, които имат най-големи основания да ненавиждат Империята.

Сакисак се раздвижи...

— Не изпитваме неприязън лично към вас, адмирале — спокойно каза Елегос, преди ногрито да проговори. — Нито пък към народа на Империята. Нашите светове бяха унищожени от ръката на Палпатин, но сега и той не е сред живите. Подхранването на огъня на враждата няма да ни донесе нищо.

— Благодаря ви, доверителю — отвърна Пелаеон. — Оценявам великодушието и мъдростта ви — за миг погледът му прескочи към Сакисак, след това се спря на Гент, който нервно стоеше до каамасеца. — А вие, сър, коя конкретна неправда представлявате?

— Аз ли? — стреснато попита момчето. — О, не. Аз не съм от групата. Тоест... аз съм хакерът, който възстанови съобщението на полковник Вермел до генерал Бел Иблис.

Последната следа от усмивка изчезна от лицето на върховния командващ.

— Какво имате предвид с „възстанови“? — попита той. — Полковникът не е ли предал съобщението лично?

— Не е успял — каза Лея. — Според генерал Бел Иблис корветата на полковник Вермел е била прехваната от звезден

разрушител, докато е захождала към Моришим.

Блясъкът в очите на Пелаеон угасна.

— Прехваната и унищожена?

— Не, поне не веднага — отвърна Органа Соло. — Звездният разрушител е изтеглил корветата в хангара си и е избягал.

— Ясно.

Известно време адмиралът мълча, загледан в нищото. Чертите на лицето му бяха сурови, почти жестоки, отразяващи изпълващия го гняв. Лея се присегна със Силата и се опита да прочете зад чувствата му, питайки се дали тя да наруши тишината, или да изчака той да го направи.

Елегос взе решението вместо нея.

— Разбирам, че полковник Вермел е бил ваш близък приятел — тихо каза той.

— Надявам се, че още е — каза Пелаеон. — Ако не е, някой ще плати прескъпо за смъртта му — върховният командващ въздъхна. — Но вие сте тук, за да говорим за мир, не за отмъщение. Последвайте ме. Залата до хангара ни очаква.

— Ако нямате нищо против, бих предпочела да водим дискусиата на борда на моя кораб — отвърна Лея. — Телохранителите ми много държат на това.

За час от секундата в чувствата на Пелаеон просветнаха неувереност и дори страх, но скоро след това върховният командващ отново се усмихна.

— Разбира се. На борда на кораба ви има още ногри — каза той и погледна към корпуса на „Хилядолетен сокол“, извисен над тях. — Без съмнение дори сега ни наблюдават с оръжия, готови за стрелба.

— Няма опасност, адмирале — каза Елегос. — Освен ако вие самият не я донесете на борда.

Пелаеон махна с ръка към рампата.

— В такъв случай, съветник, приемам предложението ви. Моля, след вас.

Минута по-късно Лея, Пелаеон и Елегос седяха около игралната маса на „Хилядолетен сокол“. „Твърде неофициално място за толкова важно събитие“, помисли си Лея с известно смущение, но това бе единственото място на кораба, където тримата можеха да седнат заедно. Без да отрони дума, Сакисак зае позиция на място, откъдето

можеше да наблюдава едновременно масата и рампата на кораба. Гент, също без да каже дума, отиде в техническия отсек и се зае с компютъра на „Хилядолетен сокол“.

— Ще мина направо на въпроса, съветник — каза Пелаеон и за миг погледна към ногрито и Гент. — Войната, която започна преди двайсет и няколко години, свърши... Империята я загуби.

— Съгласна съм — каза Лея. — Това мнение споделя ли се и от други в Империята?

На бузата на адмирала трепна един мускул.

— Сигурен съм, че средният гражданин на Империята е осъзнал тази истина още преди няколко години — отвърна той. — Само ръководството се бе вкопчило в надеждата, че неизбежното може някак си да бъде избегнато.

— А това ръководство съгласно ли е вече с нас двамата и със средния имперски гражданин?

— Да — каза Пелаеон. — Макар и с нежелание. Упълномощен съм от осемте останали мофи да започна мирни преговори с Новата република.

Гърлото на Лея се стегна. Тя бе чула съобщението на Вермел, бе пристигнала на борда на „Химера“ и бе видяла Пелаеон да я чака сам... но едва сега всичко доби реални измерения. Мир. С Империята!

— Както казахте, Империята загуби войната — каза Елегос в настъпилата тишина. — За какво тогава ще преговаряме?

Органа Соло раздвижи рамене и безмълвно благодари на каамасеца за финото му напомняне на дълга й. Тя бе представител на Новата република и не можеше да позволи емоционалната съблазън на мира да я заслепи за сериозната рационална същност на положението.

— Доверителят Акла има право — каза тя. — Очевидно е вие какво ще спечелите от едно мирно споразумение. А ние какво ще спечелим?

— Може би нашата печалба не е толкова очевидна, колкото си мислите — отвърна Пелаеон. — Новата република се бори с вътрешни вълнения, които имат всички признаци на задълбочаване — той погледна изразително към Елегос. — Всъщност някои от мофите смятат, че сте на ръба на гражданска война заради каамаския проблем. Сред такава анархия останките на Империята лесно могат да бъдат

пренебрегнати. Защо тогава изобщо да си правим труда да се унижаваме със споразумение?

Устата на Лея пресъхна. Въпросът бе твърде основателен.

— Ако наистина смятахте, че ще се самоунищожим, нямаше да сте тук — отбеляза тя.

— Може би — каза адмиралът. — А може би не вярвам, че онези, които изпитват по-силна омраза към Империята, ще ни забравят — той направи пауза. — А може би мога да предотвратя гражданската война.

Висшият съветник направи гримаса.

— Как?

— Нека първо да кажа Империята какво би искала да бъде включено в споразумението помежду ни — отвърна върховният командващ. — Искаме Корускант да потвърди и да приеме настоящите ни граници с гаранции за свободна търговия и пътуване между нашите светове и световите на Новата република. Без тормоз с постоянни нападения, без престрелки, без пропаганден натиск спрямо нас.

— А представителите на нечовешките раси, които живеят под властта на Империята? — попита Сакисак. — Да не би да трябва да приемем робството им?

Пелаеон поклати глава.

— Империята, която някога поробваше и експлоатираше мислещите същества, вече я няма — каза той на ногрито. — Режимът на човешкото доминиране на Палпатин отдавна се превърна в сътрудничество между всички същества в нашите граници.

— Всичките ви поданици ли ще се съгласят, че сега са равноправни? — попита Лея.

— Вероятно не — призна адмиралът. — Но щом веднъж имаме сигурността, която мирното споразумение ни дава, всяка имперска система, която желае да се присъедини към Новата република, ще има възможността да го направи — той повдигна вежди. — Съответно очакваме системите във вашите граници, които желаят да се присъединят към Империята, също да получат такава възможност при същата сигурност и гаранции за свободна търговия.

Сакисак изруга на родния си език.

— Кой народ би бил толкова глупав, че да ви даде свободата си? — презрително попита той.

— Ще се изненадате колко много са желаещите — отвърна Пелаеон. — Свободата е твърде относително и субективно понятие. Както вече казах, Империята, която познавахте, не съществува.

Ногрито отново изръмжа сподавено, но не каза нищо.

— Разбира се, всички гаранции се отнасят и за другата страна — продължи върховният командващ и се обърна отново към Лея. — Без нападения от страна на Империята, без провокации, без капери — лицето му се изкриви в подобие на усмивка. — И, разбира се, ако се натъкнем на друго супероръжие, скрито от Палпатин, ще работим с вас за обезвреждането му.

— А супероръжието, което вече използвате? — попита Лея.

Адмиралът се намръщи.

— Какво супероръжие?

— Онова, което вече едва не ни победи — поясни тя. — Върховният адмирал Траун.

Пелаеон стисна устни. Лея усети вълната на неувереност, която го обля.

— Не зная, съветник. Нямам представа, какво става.

Органа Соло хвърли бърз поглед към Елегос.

— Какво искате да кажете?

— Точно това, което казах — отвърна й Пелаеон. — От две седмици чакам генерал Бел Иблис да дойде тук. Няколко дни преди това изпаднах в комуникационно затъмнение. Допреди една седмица дори не знаех за съобщението, че Траун бил жив.

Лея се смръщи и се присегна със Силата към върховния командващ, но не откри двуличие нито в мислите, нито в чувствата му.

— Адмирале, казахте, „съобщението, че Траун бил жив“

— обади се Елегос. — Думите ви намекуват, че всъщност не го вярвате истински.

— Не знам на какво да вярвам, доверителю — отвърна Пелаеон. — Имам всички основания да смятам, че не е жив. Бях до него на мостика на „Химера“, когато той сякаш загина.

— Ето отново, „сякаш загина“ — настоя Елегос. — Загина ли наистина или не?

— Не знам — отговори с въздишка върховният командващ.

— Траун бе чуждоземец, с чуждоземна психика и... — адмиралът не довърши. След известна пауза поклати глава и попита:

— Някой от Новата република видял ли го е? Някой, на чиято дума и преценка можете да вярвате?

— Яхтата на моя приятел Ландо Калризиан е била прехваната и изтеглена на борда на звездния разрушител „Неумолим“. С него е бил и диамалският сенатор — отговори Лея.

— И двамата твърдят, че са видели Траун.

— „Неумолим“ — тихо промърмори Пелаеон и се намръщи. — Корабът на капитан Дория. Той е един от онези, които са се срещали лично с Траун. Трудно ми е да повярвам, че би могъл да бъде подведен. Или че би рискувал кораба си, без да има съвършено основателна причина.

Висшият съветник се поколеба, но нямаше как да се изрази по друг начин:

— Струва ми се, адмирале, че тези разговори може да се окажат малко ненавременни — каза тя. — Ако Траун е жив, вие вече не сте командващ имперската флота.

— Ако е жив, със сигурност ще ме освободи от тази длъжност — с равен глас отвърна Пелаеон. — Но за момента това няма връзка. Армията е подчинена на мофите, а мофите ме упълномощиха мен да водя преговорите.

— Тези пълномощия не са ли невалидни в случай на завръщане на върховния адмирал Траун? — попита Лея.

— Възможно е — призна адмиралът. — Но докато не бъда уведомен за такова решение, пълномощията ми остават в сила.

— Да — тихо каза Лея и се вгледа в стария военен.

Той бе научил за завръщането на Траун преди една седмица. И въпреки това не се бе втурнал, за да научи повече, а бе останал тук в комуникационно затъмнение не само за да изчака Бел Иблис, а и за да бъде сигурен, че има пълномощията, даващи му правото да води мирните преговори. За да направи първата крачка към нещо, което вероятно дори мофите и върховният адмирал нямаше да могат лесно да спрат. Това не беше шега. Адмирал Пелаеон, върховен командващ имперската флота, искрено желаше мир.

— Траун казал ли е нещо на Калризиан и на сенатора? — прекъсна Пелаеон разсъжденията на Лея. — Разбирам, че са били пуснати да си вървят... малцина могат да избягат от имперски звезден разрушител.

— Всъщност в някои отношения неговото послание е сходно с вашето — отвърна тя. — Предупредил е, че Новата република е на ръба на самоунищожението, и е предложил помощта си да го избегнем.

— Обмисляте ли предложението му?

— За съжаление предложеният от него метод бе намерен за неприемлив от Сената — отвърна Лея. — Искаше да говори насаме с ботанските лидери и чрез тези разговори да реши кои са били саботьорите на планетарния щит на Каамас.

— Интересно — каза Пелаеон, замислено търкайки брадичката си. — Как ли възнамерява да го постигне само с разговори. Освен ако вождовете на клановете не са наясно.

— Твърдят, че не са — каза Органа Соло. — И като се има предвид нарастващата заплаха за целия ботански народ, мисля, че щяха да ни дадат информацията, ако я имаха.

— Казахте, че вие също имате предложение за избягване на гражданската война — напомни Елегос на адмирала. — Бихте ли били по-конкретен?

Лея усети как върховният командващ върна цялото си внимание към настоящето.

— Вероятно осъзнавате, че кризата може да бъде разрешена с намирането на пълния документ за унищожението на Каамас — каза той. — При известни условия Империята е готова да ви достави копие от въпросния документ.

Висшият съветник хвърли поглед към Сакисак и улови едва различимата реакция на ногрито. Ако се движеха по разписание, в момента Хан и Ландо извършваха собствено издирване на това копие на Бастион.

— Просто така ли? — попита Лея. — Просто ще ни го дадете?

— Щом сложим ръка на него — отвърна той и направи пауза.

— Има един проблем. Ако наистина съществува, този документ се намира в раздел „Специални файлове“ на архивите, които са строго забранени и кодирани с много висока степен на защита. Нямам достъп до тези файлове. Нито пък познавам някого, който има достъп до тях. Ако искаме да получим документа навреме, Новата република ще трябва да ни заеме най-добрия си експерт по дешифриране.

Откъм техническия отсек дойде глухо задавяне. Гент все още стоеше с лице към контролното табло, но гърбът му внезапно се бе

сковал.

— Къде трябва да отиде? — попита Органа Соло адмирала, без да отделя очи от Гент. — На Бастион ли?

— Не, на база Убикторат при Ята Минор — отвърна върховният командващ. — Командващият офицер ми е личен приятел. Там има компютърен терминал, който в известна степен е изолиран и може да бъде използван за целта. Отиването на самия Бастион би било твърде рисковано.

Лея погледна към Пелаеон. Изведнъж сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Какво имате предвид под „твърде рисковано“?

— Бастион е крепост на едни от най-яроствните противници на мирното споразумение в цялата Империя — мрачно отвърна той. — Сред тях е и моф Дизра. Освен всичко той е затънал до гуша в личната си войничка, в която използва наемнически каперски шайки и незаконно придобити средства.

— Да, забелязахме пиратската дейност — каза Лея, мъчейки се да овладее гласа си. Хан и Ландо бяха на Бастион...

— Не мислите ли, че моф Дизра би оценил присъствието на представители на Новата република?

Пелаеон изсумтя:

— Които да се ровят в тайните имперски файлове? Едва ли. Вашият експерт няма да прекара и шест часа на Бастион, и Дизра ще е разбрал за присъствието му, а шест часа по-късно с него ще се случи някоя удобна злополука. Но на Яга Минор ще е в безопасност.

— Радвам се да го чуя — каза Лея и отново погледна към Сакисак. В застиналото лице на ногрито прочете същата тревога, каквато изпитваше самата тя. Хан на Бастион наред крепостта на отмъстителен моф...

— В състояние ли сте да осигурите такъв експерт? — попита адмиралът.

С върховно усилие Органа Соло потисна страховете си.

— Не знам — отвърна тя. — Не съм сигурна, че ще успеем.

Върховният командващ се усмихна изненадано.

— Не сте сигурна?

— Не — повтори Лея и отново хвърли поглед към техническия отсек. Гент продължаваше да стои с лице към контролното табло, но бе

извърнал главата си достатъчно, за да може не само да слуша, но и скришом да наблюдава разговора им. — Може би след като подпишем официално споразумение, но не сега.

— Тогава може да е късно — предупреди Пелаеон. — Разузнавателните ни кораби засичат откъслечни новини, но дори и от това, което аз знам, положението в Новата република явно се влошава. Дори и на висококвалифициран хакер работата ще отнеме известно време — той се намръщи. — Има и още един фактор. Подозираме, че един от агентите на моф Дизра вече е влизал в раздел „Специални файлове“. Не сме сигурни какво е търсил, но явно е проявявал интерес към документа за унищожението на Каамас. Ако се забавим и той успее да влезе още веднъж, за да изтрие файла, може никога да не научим истината. Само ако действваме незабавно...

— Добре — прекъсна го Гент и рязко завъртя стола си. — Добре, отивам.

Лея премига. Момчето отново я бе изненадало.

— Не говориш сериозно — каза тя. — Може да е опасно.

— Опасността е минимална — намеси се върховният командващ.

— Няма значение — отвърна младият хакер с треперещ глас, но с решително стисната челюст. — Докато идвахме от Корускант, Елегос ми разказа всичко за случилото се с неговата планета. Ужасна история... всички са загинали... и животните. Намразих хората, които са го извършили... Намразих и ботанците за това, което са направили — момчето погледна към каамасеца. — Но според него омразата вреди повече на мразещия, отколкото на мразения. Каза ми, че може да има справедливост без омраза и наказание без мъст. Каза, че всички сме отговорни за това, което правим, и за онова, което не правим, и че никой не трябва да плаща за престъпленията на друг — Гент твърдо погледна Лея. — Аз съм хакер, съветник Органа Соло. Добър хакер. И нося отговорност за това, което правя, и за това, което не правя. Също както вас и Елегос. Ако мога да помогна и не го направя, ще съм виновен не по-малко от всеки друг — той безпомощно махна с ръка. — Не ме бива много в тия работи. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Прекрасно — увери го тя. — И високо оценявам предложението ти. Въпросът е дали мога да ти позволя да се подложиш на такъв риск.

— Това трябва да е лесен въпрос за вас, съветник — каза каамаският доверител. — Като джедай смятате ли, че пътят на шефа на шифровчиците Гент към Ята Минор е правилен?

Органа Соло прикри гримасата си. Отново каамаската прозорливост ѝ бе напомнила за истинския източник на проникателността и мъдростта ѝ. Само че веднъж този източник я бе подвел. По-точно тя го бе подвела. Колкото и да се присягаше към Силата, виждаше само вихъра на страховете си за безопасността на Хан. Лея преглътна сълзите си и се опита да отхвърли внезапната вълна на емоции, която я бе обзела. Но вълната продължи да облива душата и съзнанието ѝ като неспокойните пенести талази на развълнувано море. И също както ѝ убягваше джедайското спокойствие, така ѝ се изплъзваше и всяка надежда да види пътя на Гент.

— Не знам — призна си най-сетне тя. — Не мога да видя нищо.

— Това означава ли, че не можете да гарантирате безопасността му? — попита Пелаеон и се свъси.

— Ничия безопасност не е гарантирана, адмирале — каза Елегос. — Дори и от джедай — той се поусмихна леко меланхолично — Повечето от нас минават през живота си без всякаква увереност, че пътят, който са поели, е правилният. Никаква сигурност освен тази, която ни дава собственият ни дух.

— Елегос говори все такива неща, откак напуснахме Корускант — каза Гент със сянка от усмивка на лицето. — Трябва да съм прихванал малко от благородството му — момчето стана от стола си. — Това е правилният път и аз съм готов. Кога тръгваме?

— Незабавно — каза адмиралът и също стана. — Ще пиша на генерал Хестив и ще възложа на един от най-доверените си пилоти да ви закара на Ята Минор — очите му пробягаха по дрехите на Гент. — Мисля, че ще се наложи да ви преоблечем в имперска униформа. Дизра може да има информатори на Ята Минор. Няма нужда излишно да привличаме внимание, въвеждайки цивилен във военна база.

— Няма ли лично да го заведете с „Химера“? — попита Лея.

Пелаеон поклати глава.

— Щом приключим обсъждането с вас, веднага се връщам на Бастион. Моф Дизра ми дължи отговори на някои доста настоятелни въпроси.

Разбирам — преглътна Лея.

— Тогава с ваше разрешение ще отида да уредя транспорта на началника на шифровчиците Гент — Пелаеон се усмихна на момчето. — Искам да кажа, на имперски лейтенант Гент. Елате с мен, лейтенант.

Той мина покрай Сакисак и се насочи към изхода на „Хилядолетен сокол“.

— Разбира се — отвърна хакерът и тръгна след него. — Довиждане, Елегос. Довиждане, съветник.

— Върви с мъдрост и смелост — с дълбок глас каза каамасецът.

— Нека Силата бъде с теб — добави Лея. — Благодаря ти.

Капитан Ардиф чакаше на задния мостик, когато Пелаеон слезе от турболифта.

— „Хилядолетен сокол“ излезе от обхвата на часовите и направи скок в хиперпространството — доложи той.

— Добре — каза адмиралът и погледна към илюминатора. В далечината се виждаха слабите отблясъци слънчева светлина по панелите на ескортиращите изстребители, които се връщаха към „Химера“. — А лейтенант Маврон?

— Той и пътникът му тръгнаха преди час и половина — Ардиф вдигна вежди. — Може ли да попитам...?

— ...как минаха преговорите ли? — Пелаеон сви рамене. — Както всички предварителни преговори. Органа Соло няма да обвърже Новата република с курс, гарантиран само от думата ми. Аз също не оставих съмнения за това, че също не мога да приема нейната дума като гаранция за бъдещите действия на Корускант. Така че ни предстоят още доста вербални танци.

— Но тя иска да говорите.

— Тя много иска да говорим — върховният командващ се поколеба. — Поне за повечето неща.

Ардиф се намръщи.

— Тоест?

Пелаеон отново погледна звездите навън.

— Има нещо, което тя не ми каза — каза той. — Нещо важно... сигурен съм в това. Но какво точно... — той поклати глава. — Не знам.

— Тайна информация за ботанците може би? — предположи капитанът. — Или нещо по-лично? И преди е била политически проблем на Корускант. Възможно ли е да губи влиянието си?

— Надявам се, че не — отвърна адмиралът. — Политическите проблеми между нея и Корускант ще затруднят процеса повече от необходимото. Правителството на Новата република може да отхвърли всяко предложение просто защото идва от нея.

— Но може и да го подкрепи по същата причина — уточни Ардиф. — Поляризацията, която виждаме по каамаския въпрос, лесно може да се пренесе и върху този.

— Това е една от най-големите ми тревоги — мрачно отвърна Пелаеон. — Мирът може да бъде отхвърлен поради единствената причина, че нечии политически противници го подкрепят — той мина покрай капитана на „Химера“ и се насочи към командната пътека. — Но разполагаме само с тези карти, които съдбата ни раздава — каза адмиралът. — Ако Органа Соло откаже да ни покаже някоя от картите си, ще трябва да играем играта така. В това време — добави той — трябва да се занимаем с други задачи. Въведете курс към Бастион, капитане. Време е с моф Дизра да проведем дълъг и сериозен разговор.

Звездите пред „Хилядолетен сокол“ се превърнаха в линии и Лея се присви леко в креслото си.

— Мислите ли, че говореше искрено? — обърна се тя към Елегос.

Цялото тяло на доверителя потръпна.

— Смятам, че самият адмирал Пелаеон е искрен — каза той. — Мисля, че това го знаете по-добре от мен. Подозирам, че въпросът, чийто отговор искате, е дали можете да имате доверие на искреността му.

— Да — каза тя. — Не долавям никакво лицемерие в самия Пелаеон, но след завръщането на Траун на сцената... — Лея поклати глава. — При него нищо не е каквото изглежда, Елегос. Той може много ловко да те накара да направиш точно това, което иска от теб, макар много добре да знаеш, че те манипулира. Траун може да използва мирната инициатива на Пелаеон за съвсем други цели.

— Затова ли не му казахте, че капитан Соло е на Бастион? — попита доверителят.

Лея зяпна.

— Откъде знаете? — попита тя. — Не съм ви казвала, че Хан е там.

Каамасецът сви рамене.

— Намекнахте — каза той. — Както и ногрито. Не беше трудно да събера две и две — синьо-зелените му очи се впиха в нейните. — Защо не казахте за това на адмирал Пелаеон?

Лея извърна очи и се престори, че гледа нещо по екрана на двигателите.

— Знаем, че хората на Империята насърчават част от насилието в Новата република — каза тя с внезапно пресъхнало гърло. — Бунтът на Ботауи например... охранителят ми ноги намери доказателства, че изстрелът, сложил началото му, е бил произведен от имперски снайперист.

— Интересно — тихо каза Елегос. — И за това не казахте на Пелаеон.

— Нямаме твърдо доказателство — отвърна тя и уморено поклати глава. — А дори и да имахме... да се бориш срещу Траун, е като да се бориш срещу призрак. Никога не е там, където си мислиш, и никога не прави онова, което очакваш. Все кръжи, кръжи...

— Все пак не можете да позволите несигурността да ви парализира — посочи каамасецът. — Така му позволявате да победи априори. В някой момент, подходящ или не, трябва да предприемете нещо — очите му отново се впиха в нейните.

— Трябва да решите на кого можете да имате доверие.

Лея премига, за да отстрани внезапно бликналите сълзи.

— Не мога да се доверя на Пелаеон — прямо отвърна тя.

— Още не. Ако Траун дирижира цялата операция, Хан ще се превърне в изключително полезен заложник или разменна монета за него. Не бих могла да рискувам да научи от Пелаеон, че Хан е там.

— Въпреки това му се доверихте достатъчно, за да отведе Гент в не по-малко опасна ситуация — посочи Елегос.

— Гент поиска да отиде — каза Лея. Още докато изговаряше думите, си даде сметка, че този аргумент прави почвата под краката ѝ твърде хлъзгава. — Освен това той не би бил от полза за Траун.

— Не сте толкова глупава, съветник — отвърна доверителят. Тихият укор в гласа му се заби като нож в сърцето ѝ.

— Гент притежава изключителни познания за кодиращо-дешифриращите техники на Новата република. При една война подобни познания биха имали невероятна стойност за Империята.

— Това вече сме го преживели — напомни му тя. Първите вълни на гнева започнаха да надделяват над чувството за вина. За какво се мислеше този каамасец, че да й казва кое е правилно и кое не? — Няма как да избегнем поемането на рискове.

— Съгласен съм — каза той. — И не казвам, че решенията ви са грешни.

Лея се свъси. Гневът ѝ се превърна в подозрителна неувереност.

— Тогава какво имате предвид? — попита тя.

— Че сте притеснена и използвахте силата и името си, за да предпазите съпруга си повече, отколкото за да предпазите сравнително непознат човек — каза Елегос. — Че от притеснение предадохте доверието, което ви е гласувано като на висш съветник, дипломат и джедай.

— Не е нужно да ви отговаря, доверителю Акла — обади се дрезгав глас зад тях.

Лея се обърна и видя Сакисак, който бе застанал в отворената врата на пилотската кабина.

— Проблеми ли има? — попита тя.

— Не — увери я ногрито, влезе в кабината и застана точно зад нея. — Дойдох да доложя, че никой не ни преследва и че Баркимк изключва оръжейната система — той обърна тъмните си очи към Елегос. — Ако тя реши да предпази клана си от опасност, това не е ваша грижа.

— Съгласен съм — тихо каза каамасецът. — Както вече казах, не съм тук, за да съдя.

— Тогава защо я притискате? — попита Сакисак.

— Защото самата тя не е убедена, че е постъпила правилно — отвърна Елегос и отново обърна очи към Лея. — Важно е да премисли въпроса и по един или друг начин да стигне до решение. Да го приеме или за правилно и да продължи, или за грешно и също да продължи.

— Защо? — попита ногрито.

Каамасецът се усмихна тъжно.

— Защото е висш съветник, дипломат и джедай. Може да притежава мъдростта и познанието, от които ще се нуждаем всички в предстоящите дни, само когато е в разбирателство със себе си.

Дълго време никой не проговори. Лея гледаше пъстрото небе на хиперпространството и премисляше миналото. Парливото усещане на

срама се прибавяше към останалите чувства, които бушуваха в нея. Елегос отново бе прав.

— Трябвало е да станете джедай, Елегос — каза тя, разкопча предпазните колани и стана от пилотското кресло.

— Нямам джедайската способност да се докосвам до Силата — каза той. В гласа му се прокрадна нотка на съжаление. — Въпреки това в думите ви има повече истина, отколкото предполагате. Сред народа ми се носи легенда, че в самата зора на зараждането си първите рицари джедай са дошли на Каамас, за да се научат от нас как да използват мощта си според етичните правила.

— Не се съмнявам в истинността на тази легенда — отвърна Лея и махна към креслото, което бе освободила. — Сакисак, поemi управлението. Аз ще отида в товарното отделение. Нужно ми е много време за размисъл.

ГЛАВА 20

— Добър ден, граждани учени от Мчалския орден на Империята — изрецитира обичайното си приветствие старият обслужващ дроид SE2 на рецепцията. — Как можем аз и Имперската библиотека да ви услужим?

— Просто ни посочи свободен компютърен терминал — каза Хан и направи сериозно усилие да овладее лошото си настроение. Задухата вече се усещаше и бившият контрабандист се чувстваше достатъчно притеснено и глупаво, докато крачеше из градските улици с традиционната роба на мчалски учен. И той, и двамата му другари не ги бяха сваляли от момента, в който бяха кацнали на Бастион, и последното нещо, което искаше, бе да си разменя шеги с обслужващ дроид SE2. — Ще се оправим с останалото. Благодаря.

— Разбира се — дроидът погледна първо него, после Ландо и накрая Лобот. Върху Лобот погледът му се задържа по-дълго, сякаш се питаше защо качулката му е дръпната плътно над лицето в такъв горещ ден. — Били сте тук и преди, граждани — каза той. — Поотделно през последните три дни, ако паметта не ми изневерява.

— Правим голямо проучване — меко отвърна Ландо. — Отнема много време.

— Желаете ли помощ? — услужливо попита дроидът. — Разполагаме с няколко помощни дроида и интерфейсни дубликати, които можете да наемете на съвсем приемливи цени.

— Ще се оправим — повтори Хан, полагайки всички усилия да не се разкреци в металното лице на дроида. — Просто ни дай свободен терминал.

— Разбира се, гражданино учен — приветливо отвърна дроидът. — Терминал четирийсет и седем А. Минете през двойните врати вляво от вас...

— Знаем къде е — прекъсна го бившият контрабандист, обърна се и тръгна към указаната врата.

— И благодаря — добави Ландо.

Двамата с Лобот настигнаха Хан точно зад двойната врата.

— Какво ли още трябва да направиш, за да привлечеш допълнително вниманието върху нас? — тихо попита бившият картоиграч, докато се промъкваха през лабиринта от индивидуални и групови терминали, изпълващи огромната зала на Имперската библиотека. В този час само няколко бяха заети. — Можеш например да наричаш дроида и да го поразмяташ из рецепцията... това ще свърши работа.

— Много хора в Империята не обичат дроидите — също толкова тихо отвърна Соло. — Дори учени. Хайде да си вършим работата, а?

Калризиан не отговори и Хан изпита лека вина за това, че се сопна толкова остро на приятеля си. Все пак Ландо му направи голяма услуга, съгласявайки се да го придружи. Но настроението на бившия контрабандист бе вече твърде помръкнало и чувството за вина бързо отмина. След три дни обикаляне из имперската столица, през които им се бе наложило да се подмазват на противни имперски офицери и да плащат надутите цени на собствениците на кафенета, идиотските дроиди SE2 започваха да му идват в повече. Особено след неуспеха им засега да проникнат в раздел „Специални файлове“. Стигнаха терминал четирийсет и седем А и Хан взе допълнителен стол от един от близките незаети терминали, за да седнат тримата.

— Така — каза Ландо, активира полето за уединение, настани Лобот пред клавиатурата и зае стола до него. — Добър контакт ли имаш с Моегид?

Вместо отговор киборгът сложи ръце на клавиатурата. За момент не се случи нищо. После той започна бавно да пише. Зад Ландо Хан, потиснал саркастична забележка, която нямаше да помогне на никого, се опита да се успокои. Може би този път щеше да им провърви.

Корабът бе притихнал от почти час, когато Кароли реши, че и този път погрешно е преценила ситуацията. Дразнещо беше. Направо вбесяващо! Да измине целия този път със Соло и Калризиан... да прекара дни наред погребана в тясното контрабандистко отделение под елегантния жилищен отсек на яхтата на Калризиан... и накрая дори да не види Карде и Шада, очакващи двамата бивши контрабандисти. Как да не полудееш! Тя си пое дълбоко дъх в тъмното и строго си заповяда да се успокои. Може би Карде и Шада просто бяха закъснели за срещата и в момента пътуваха насам. Трябваше само да ги изчака.

Нямаше доникъде да стигне, изпадайки в самосъжаление. Кароли хвана дръжката, отвори скрития панел и внимателно го отмести.

За момент остана неподвижна, полуклекнала, ослушвайки се за някакъв знак, че е била чута. След това излезе в коридора и изкара застоялия въздух от дробовете си.

Не се виждаше никой. В това нямаше, разбира си, нищо изненадващо. Соло, Калризиан и биокомуникационният киборг, когото наричаха Лобот, излязоха заедно тази сутрин и оставиха верпинеца на обичайното му място в задната контролна зала. Така бе всеки ден от пристигането им тук и в откъслечните разговори, които бе дочула, нищо не подсказваше, че установената рутина е нарушена. За момент Кароли се замисли дали да не се прокрадне до задната контролна зала, за да види какво прави верпинецът, но се отказа. Последните два пъти не установи нищо съществено и не виждаше защо трябва пак да си губи времето. Така остана открит въпросът, с какво точно да си губи времето.

Нямаше много възможности. Последните три дни проследи Соло и другите до рецепцията, за която от един обслужващ дроид SE2 разбра, че е на Имперската библиотека. Първите два дни се промъкна зад тях, за да ги наблюдава. Вчера, уморена цял ден да ги наблюдава през полето за уединяване как натискат клавишите на клавиатурата, се поразходи из сградата и околността. Снощи на борда се запита дали Шада не се среща с верпинеца, докато Соло и другите са навън. Но тази теория бе отпаднала. Все по-голяма ставаше вероятността Шада да не дойде. А това би означавало, че Кароли бе изтълкувала напълно погрешно подслушания разговор между Соло и Калризиан и си бе загубила времето да идва тук.

Това тук се намираще някъде в имперското космическо пространство, както личеше от изцяло човешкото население, преди още да бе видяла първата униформа на имперската охрана. Но къде точно в Империята се намираща, Кароли не знаеше. Нямаше голямо значение, но ако Соло и Калризиан успееша да се освободят от нея, можеше да има проблеми с връщането. Но от разговора им тази сутрин тя заключи, че са доста далеч от постигането на целта си, каквато и да бе тя.

И все пак името на Карде бе споменато в онзи разговор. Може би контрабандисткият шеф вземаше извънредни предпазни мерки. Кароли

реши да направи още една разходка из околността на библиотеката и да се закачи за Соло и Калризиан по време на обедната им почивка. Може би този път щяха да кажат нещо, което си струваше да се чуе. Тя тръгна към изхода на яхтата, наострила уши и за най-слабия звук.

* * *

— Още един доклад от новата ви Империя, ваше превъзходителство — каза Тирс и остави два информационни чипа на бюрото на мофа. — Рурското правителство изпраща копие от пълното споразумение на своите системи с Империята.

— Системи? — повтори Дизра, взе информационните чипове и се намръщи. — Мислех, че споразумението е само с основната система.

— Беше — самодоволно отвърна майорът. — Очевидно малката ни демонстрация срещу онези диамалски мародери е убедила три от независимите им колонии, че и те искат да са на печелившата страна.

— Нима! — каза мофът и наново погледна с интерес информационните чипове. Рурските независими колонии бяха съвместни предприятия с още пет-шест други раси. — Съсобствениците на колониите също ли са съгласни?

— Очевидно — отговори бившият гвардеец. — Споразуменията се отнасят до колониите на системите в тяхната цялост и не се споменават отделни райони или области — той се усмихна. — Разбира се, рурците са доста добри в убеждаването.

— Не са единствени — каза Дизра и погледна към другия край на стаята, където Флим стоеше подпрян върху облегалката на един стол и замислено гледаше през прозореца. — Поздравления, адмирале! Спечелили сте още три системи.

Флим не отговори и мофът усети как устните му се изкривиха от презрение. Явно актьорът още се сърдеше.

— Не се тревожете — каза Тирс, проследявайки погледа на Дизра. — Скоро ще го преживее.

— Или скоро ще се озове набит на кол някъде из Непознатите райони — ниско процеди Флим, без да се обръща. — До вас двамата.

— Какво му става? — погледна Дизра към адютанта си.

— Нищо сериозно — отвърна майорът и махна пренебрежително с ръка към актьора. — Притеснява се за онзи чуждоземен кораб.

— А! — възкликна мофът и се усмихна. Да... тайнственият чуждоземен кораб, засечен и записан над Малък Пакрик. — Какво знаем по въпроса?

— Аналитиците всеки миг трябва да приключат работата си — увери го Тирс. — Имам чувството, че може да е онзи, който ни е нужен, ваше превъзходителство.

Дизра усети как по гърба му полазиха тръпки.

— Наистина ли смятате, че това може да е корабът на Ръката на Траун?

— Видяхте формата — отбеляза бившият гвардеец. — Отчасти имперски изстребител, отчасти чуждоземен. Да, мисля, че е Ръката или негов агент, или някой от хората на капитан Парк. Все едно, мисля, че най-сетне го прилъгахме да се покаже.

Флим издаде гърлен звук.

— Колкото можете да прилъжете Звездата на смъртта — промърмори той.

— Малко прекалявате с мелодрамата, адмирале — каза Тирс. В гласа му започваше да се прокрадва леко напрежение. — Който и да е бил, има десетки начини да го държим достатъчно далеч, за да не разбере, че не сте истинският Траун.

— А ако поискат да ме поздравят? — възрази Флим. — Тогава какво ще кажете? Че имам ларингит ли? Или че съм си взел отпуск тази седмица?

— Млъкнете! — прекъсна ги Дизра, когато червената лампичка на бюрото му започна да мига. — Може да са аналитиците — той натисна копчето. — Моф Дизра — представи се той.

Мъжът, който се появи на екрана на интеркома, бе на средна възраст и притежаваше леко късогледия поглед на човек, който от дълги години се взира в екрана на компютър.

— Полковник Удей, ваше превъзходителство. Имперско разузнаване, отдел „Анализи“. Окончателният доклад за записа, който ни изпратихте, е готов.

— Прекрасно — каза Дизра. — Изпратете го незабавно.

— Да, сър — отвърна Удей, погледна надолу и натисна клавиша за прехвърляне на доклада. На бюрото на мофа премига друга червена

лампичка, след това угасна, обозначавайки началото и края на прехвърлянето. — Не можахме да разберем много за самия кораб — продължи полковникът. — Каквото успяхме да извлечем, е в доклада.

— Благодаря — каза Дизра, като се опита гласът му да не прозвучи твърде нетърпеливо. Колкото по-бързо успееше да изключи този словоохотлив глупак, толкова по-скоро двамата с Тирс щяха да минат ред по ред през доклада. — Ще получите похвала за бързата си работа.

— Позволете първо да кажа две неща, ваше превъзходителство — каза Удей и вдигна два пръста.

— Сигурен съм, че всичко е включено в доклада ви — отвърна Дизра и се пресегна към копчето. — Благодаря ви...

— Според придружаващата файла бележка записът е направен от изстребител извън Малък Пакрик — продължи полковникът. — Оказва се, че не е така.

Мофът замръзна с пръст над копчето.

— Моля, обяснете!

— Всъщност файлът е съставен от два различни записа — каза Удей. — Смятаме, че единият е правен в системата Каурон, а другият — или в системата Носкен, или в Дромпани. Нито един от тях не е направен от изстребител на Новата република.

Дизра изгледа остро Тирс. Лицето на кралския гвардеец се бе превърнало в каменна маска.

— Как разбрахте? — попита мофът.

— Че не са направени от изстребител ли? — попита на свой ред полковникът. — Сензорните профили не отговарят. Предполагам, че първият е правен от изстребител тип Х или А, а вторият — от добре оборудван боен кораб. Не на Новата република. Потвърждаващата сигнатура не отговаря на тяхната — Удей сви рамене. — Що се отнася до това, къде са правени, това лесно се разбира от разположението на звездите на фона на записа.

Дизра си пое дъх.

— Благодаря ви, полковник — каза той. — Много ни помогнахте. Както казах, ще бъдете похвален.

— Благодаря, ваше превъзходителство — отвърна Удей.

Дизра натисна копчето и лицето на полковника изчезна от екрана.

— Е — каза мофът и отново погледна към адютанта си. — Изглежда, са ни излъгали.

— Да, така изглежда — каза майорът с тих глас. Изведнъж лицето му преbledня като на смъртник. — Мисля, ваше превъзходителство, че сме предадени.

Дизра изруга грубо.

— Само онзи проклет клонинг ни е предал! Само той! Изобщо не трябваше да им се доверяваме! Траун никога нямаше да се впусне в такова нещо.

— Успокойте се — каза гвардеецът. Гласът му изведнъж бе станал остър. — Траун знаеше какво прави. И не забравяйте, че много от тези клонинги загинаха, сражавайки се за Империята.

— И въпреки това са противни — просъска Дизра. Беше говорил с клонинги, беше им заповядвал да влизат в битки; дори ги бе продавал на пиратите Каврилу в замяна на безценните изстребители на Зотип. Въпреки това кожата му още настръхваше от тях. — Не можеш да им имаш вяра.

— Можем ли да оставим Кариб Девист и предателствата на клонингите за малко? — напрегнато се намеси Флим. — Струва ми се, че по-важният въпрос е защо ни е изпратил фалшив запис и какво печели от това?

Тирс си пое дълбоко дъх, за да си възвърне спокойствието.

— Наистина това е въпросът. Дизра, как е пристигнал записът?

— По безпилотна сонда от свързочната база на Убикторат при Паршун — отвърна мофът. — Изпратена от дежурния агент...

— Изпратена направо тук? — прекъсна го майорът. — Без прехвърляне или промени в курса?

— Да — отвърна Дизра и сви едната си ръка в юмрук, когато внезапно и със закъснение го връхлетя истината. — Искали са местоположението на Бастион.

— И са го получили — мрачно довърши бившият гвардеец. Предавателят бе вече в ръката му. — Майор Тирс до Столичната служба за сигурност. Пълна тревога! Вероятно наличие на шпиони в града, открийте ги и ги поставете под наблюдение. Не ги задържайте, повтарям, не ги задържайте. Предстои потвърждение от моф Дизра — той получи потвърждение за приемане и изключи предавателя.

— Трябва да им изпратите потвърждение, ваше превъзходителство — каза гвардеецът.

— Знам — отвърна Дизра и се намръщи. — Извинете ме, ако днес съм малко по-муден от обикновено, но защо да не ги задържат. В града ми има шпиони или саботьори, а вие не искате да бъдат задържани.

— Не мисля, че са саботьори — каза Тирс. — Все пак са тук от два дни, а още нищо не е хвъркнало във въздуха.

— О, това е успокояващо — студено отвърна мофът. — Защо не искате да бъдат задържани?

— Както Траун често казваше, всеки проблем крие в себе си възможност — майорът отмести поглед настрана. — Струва ми се, че пред нас се открива много интересна възможност.

Дизра се намръщи и проследи погледа му...

— Дано не си мислите това, което предполагам! — предупреди Флим. Очите му неспокойно шареха между Тирс и Дизра.

— Разбира се, че си мислим това, което предполагате — увери го майорът. — Бунтовнически шпионски отряд изправен лично пред върховния адмирал Траун. Това би било върхът на представлението ви.

— Искате да кажете последната цепеница в погребалната ми влада — поправи го актьорът. — Тирс, да не сте полудял?

Трябва само да ме погледнат, и ще имате мъченик върховен адмирал.

— Което може да не е толкова лоша идея — прошепна Дизра, докато пишеше на клавиатурата потвърждение на тревогата, вдигната от адютанта му. — Тирс е прав... това е идеална възможност да покажем вездесъщността ви.

— Нямам търпение да им я покажа — кисело отвърна Флим и кръстоса ръце.

— Успокойте се, адмирале — каза майорът, избута мофа настрана и извика на екрана карта на града. — След петнайсет минути ще бъдат намерени, а след трийсет всичко ще е приключило.

От екрана на интеркома дойде избипкване.

— Ваше превъзходителство.

Дизра изруга под нос и натисна копчето.

— Да, какво има?

На монитора се появи млад мъж с открито излъчване.

— Майор Керф, ваше превъзходителство. Космическо движение Бастион — представи се той. — Совалката му току-що кацна.

Мофът хвърли поглед към адютанта си над екрана и в отговор получи свиване на раменете.

— Чия совалка е кацнала?

— Мислех, че знаете, сър — отвърна Керф с леко объркване. — Каза, че идва да се види с вас в двореца, и реших, че...

— Оставете решенията си, майоре — остро го прекъсна Дизра. — Кой е?

— Ами адмиралът, сър — заекна майорът. — Нали знаете... адмирал Пелаеон.

* * *

Сервитьорът в откритото кафене постави чинията с панирани тримпийски парченца на масата, полуподигравателно прие парите и с широка крачка се отправи към навеса, под който бе разположен барът.

— Същинско бижу, нали! — възкликна полугласно Ландо, недружелюбно загледан след него.

— Сигурно си мисли, че мчалските учени няма да разберат, ако ги обслужат добре, и затова не си прави труда — каза Хан, набоде едно от панираните парченца и го натопи в жълтия сос миасра, като внимаваше ръкавът на робата му също да не цопне.

Макар че не бяха отбелязали никакъв напредък сутринта, се чувстваше в по-добро настроение. За сметка на това Ландо сякаш бе прихванал лошото му настроение.

— Е? Да не би това да означава, че парите ни не ги бива? — сопна се той. — Казвам ти, Хан, пак стават нахални.

— Да — отвърна приятелят му и отхапа от парченцето тримпия, оглеждайки забързаните хора по улиците около кафенето, устремени с лека стъпка и оптимизъм, неизпитван сякаш от години. Не беше нужно човек да е гений, за да разбере причината за настроението им. Върховният адмирал Траун се бе завърнал.

— Не трябва да забравят, че все още ги превъзхождаме във всяко отношение — каза Хан с пълна уста. — Останали са им... колко? Хиляда системи?

— Не е много — съгласи се Ландо, също набучи едно от панираните парченца и леко го топна в соса. Соло забеляза, че Лобот, без да се разсейва от разговора или настроението на сътрапезниците си, вече ядеше второ парче тримпия. — Но със сигурност няма да го разбереш, като ги гледаш.

— Да — отвърна бившият контрабандист и отново се огледа.

Щастливи хора, весели хора, уверени, че вселената ще се разтвори и ще изсипе рога на изобилието и чудесата си върху тях. Това бе достатъчно да превърне лошото настроение в ужасно... Хан изведнъж спря да дъвче, забравил за костичката между зъбите си. Зад пешеходците движението на превозните средства внезапно бе спряло заради камион, който маневрираше, за да се качи на товарна рампа на половин пресечка от тях. А в една от въздушните шейни на няколко метра от кафенето...

— Ландо... виж... там — каза той и кимна към шейната. — Откритата тъмнозелена шейна. Мъжът с гъстата руса брада.

Калризиан дръпна назад качулката си, за да види по-добре.

— Проклет да съм — прошепна той. — Нали това не е Зотип?

— Страшно прилича на него — мрачно каза Хан, борейки се с желанието да дръпне собствената си качулка по-плътно над лицето си. Капитан Зотип, главатар на пиратите Каврилу и едно от най-злите въплъщения на полуинтелигентна отрепка, с която бе имал нещастieto да се сблъска. Като се имаше предвид наградата за главата на Зотип, никъде в галактиката не трябваше да е останала цивилизована планета, на която пиратът да можеше да покаже грозната си физиономия.

И все пак беше тук. Насред имперската столица, седнал във въздушна шейна с петима не по-малко грозни бодигардове, крещеше ругатни по адрес на камиона, сякаш градът бе негов.

— Май открихме връзката между пиратите и Империята, която търсехме с Люк — промърмори Соло. — С клонингите и с всичко останало.

— Май си прав — съгласи се Калризиан. Робата му прошумоля, когато той помръдна. — Искрено се надявам да не предложиш да го проследим и да потвърдим предположенията ти.

Хан поклати глава.

— Преди много време се сблъсках с него. Нямам ни най-малко желание да го направя отново.

— И аз — шумно въздъхна Ландо. — Знаеш ли, Хан, остаряваме.

— Да бе! — отвърна бившият контрабандист. — Хайде да свършваме и да се връщаме в библиотеката — той погледна яркото слънце и безоблачното синьо небе.

Изведнъж градът му се стори доста по-недружелюбен, отколкото преди пет минути.

* * *

Камионът завърши маневрите си, движението се възобнови и Соло и останалите двама продължиха обяда си. Оставяйки една добре котираща се монета до недоядения си сандвич, Кароли напусна кафенето и се сля с потока пешеходци. Изведнъж се бе появило нещо по-интересно от Соло, Калризиан и библиотечното им проучване. Далеч по-интересно!

Тъмнозелената шейна какран не се бе отдалечила на повече от една пряка, когато Кароли намери онова, което ѝ трябваше: стар очукан „Убрикиан 9000“, ненаблюдаван, паркиран в странична уличка. Тя постави от вътрешната страна на дланта си мистрилския универсален ключ, задържа го с палец, метна се на шофьорската седалка, хвана щурвала с една ръка и пъкна ключа под контролното табло с другата. Двигателят неохотно се закашля и запали. Кароли хвърли поглед през рамо и се включи в движението. Обикновен наблюдател не би съзрял нищо необичайно. Тя само се надяваше скутерът да не потрябва на собственика си, преди да свърши работата си.

Младата жена влизаше и излизаше от движението, докато не постигна разстояние, от което да може от време на време да зърва тъмнозелената въздушна шейна. По-официални на вид сгради, включително една, която може би бе дворецът на местния управник, бяха разположени на по-издигнат терен в северния край на града вляво от тях. Ако имперската връзка, за която бе споменал Соло, бе истинска, пиратите трябваше всеки момент да отбият.

За нейна изненада не отбиха. Вместо това какранът продължи на изток и зави леко на север едва след като дворецът остана далеч зад тях. Стигнаха покрайнините на града и се насочиха към гористите

хълмове, извисяващи се откъм север, и Кароли започна да изостава все повече заради оредяващото движение.

Пиратите промениха посоката още два пъти и Кароли започна да съжاليا, че не си бе взела карта. Пътят, който бяха хванали, бе околоръстен. Безсмислено беше това обикаляне, освен ако не искаха да излязат откъм задната страна на двореца. Тя все още разсъждаваше върху тази възможност, когато какранът рязко отби от пътя и се изгуби сред дърветата. Младата жена също отби, спря и пое пеш из гората. Измина съвсем малко разстояние, когато двигателите, които ревяха пред нея, замряха.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — чу тя груб мъжки глас. — Не ми прилича на нито един от изходите, които съм виждал.

— Вярвайте ми, капитане — отвърна друг, по-благозвучен глас. — Подробно проучих мястото последния път, когато бяхме тук.

Кароли съзря някакво движение през клоните на дърветата и се хвърли към един нисък храст за прикритие...

— Ето го — каза по-възпитаният мъж. Младата жена едва бе успяла да приклепне зад храста, когато видя един от шестимата пирати да се пресята и да отмества увисналите клони на някакво дърво, израсло на една от скалите. — Типичният имперски проход.

Зотип изсумтя и се приведе, за да надникне вътре.

— Вътре има две въздушни шейни. Толкова ли е широк тунелът, Контрол?

— Сега ще разберем. Гринер, запали я!

Пиратите изчезнаха под увисналите клони и след минута се чу звукът от запалването на двигател. Звукът се усили, след това отшумя в далечината. Кароли преброи до десет, напусна укритието си зад храста и се мушна под клоните.

Озова се в малка стая, чиято ширина не надвишаваше два пъти ширината на покрития с плочки тунел, който започваше от задния ѝ край. До едната от стените бе паркирана малка въздушна шейна. В далечината Кароли виждаше отразената светлина от двигателя на другата шейна, която бързо се отдалечаваше в тунела.

С универсалния си ключ младата жена запали паркираната въздушна шейна, надявайки се превозното средство на пиратите да прикрие допълнителния шум от нейния двигател. След това, без да пали светлините, я изкара от стаята и се впусна в преследване.

— Рапорт от охранителен отряд осем, сър — каза младият щурмовак от екрана. Гласът му бе академично отривист. — Забелязани са трима заподозрени във въздушна шейна близо до сградата „Тимарис“. Охранителен отряд две съобщава за двама заподозрени, които току-що са влезли в бижутерен магазин в блок четиринайсет на улица „Блийкър“.

— Имам данните и от двата отряда — добави щурмовакът пред другия компютър. — В момента правя проверка на лицата.

— Ще направи проверката с лицата от цялата база данни в Омпресан, ваше превъзходителство — обясни лейтенантът до Дизра. — Ако някога са имали вземане-даване с Империята, лицата им ще са там.

— Много добре, лейтенант — отвърна мофът и огледа затъмнената ситуационна зала на двореца със смесица на задоволство и завист. Задоволство, защото екипът, който бе събрал тук преди една година, работеше с бързината и ефикасността, които някога бяха отличителен белег и гордост на имперската армия. Завист, защото не работеха за него. — Някакви предложения, адмирале?

Застанал зад централната станция, Траун учтиво вдигна вежди. На слабата светлина блестящите му червени очи изглеждаха още по-лъскави.

— Предлагам, ваше превъзходителство... — каза той. Думата „предлагам“ бе лекичко натъртена. — Първо да оставим аналитиците да си свършат работата. Няма да постигнем нищо, като се покажем, преди да сме научили със сигурност кои са шпионите.

— Може би всичките са шпиони — възрази мофът, изведнъж уморен от учтивото снизхождение. В образ или не, опасен или не, беше време да изпусне малко въздух от актьора. — От две години Корускант се опитва да научи местоположението на Бастион. Съмнявам се, че биха пропилили толкова трудно добитата информация само за да ни пуснат един-двама шпиони.

Дизра усети погледа на Тирс и подчертаното недоволство на кралския гвардеец от устното предизвикателство. Но синьо-черните вежди на върховния адмирал само се вдигнаха учтиво.

— Тогава според вас какво са замислили, ваше превъзходителство? Да изпратят саботьорски отряд, който да изключи планетарния ни щит, за да подготви по-сериозна атака ли?

Мофът се взря в него. Внезапната изненада отклони вниманието му от раздразнението. Точно това бе схемата, която самите те бяха разработили за Ботауи. Какви ги вършеше Флим с тези открити приказки за плана им?

Щурмовакът пред компютърната конзола спаси имперския моф от объркването.

— Съобщение от Омпресан, адмирале — доложи той. — Всички заподозрени имперски граждани.

— Много добре — каза Траун. — Продължете търсенето. Ваше превъзходителство, смятам, че не сте забравили за ангажимента си.

Дизра погледна часовника си и потисна една гримаса. Да, Пелаеон щеше да пристигне в двореца всяка минута. А в този времеви промеждутък и объркването, което острата му забележка за саботьорите бе причинила, актьорът бе успял да тушира вербалната атака на мофа, без да каже нищо, което би могло да се изтълкува като неподчинение. За разлика от онова, което истинският Траун би направил. Дизра би трябвало да бъде доволен.

— Благодаря ви за напомнянето, адмирале — отвърна той.

— Продължете работата и ме уведомете незабавно, ако намерите нещо.

Работеха от половин час, когато пръстите на Лобот внезапно замряха.

— Какво има? — попита Хан. Ароматът на соса мiasра лъхна Ландо, когато приятелят му се наведе над рамото му.

— Вътре ли сме?

— Не знам — отвърна Калризиан и се намръщи на биокомуникационния киборг пред компютърния терминал. Лицето на киборга се бе променило едва забележимо в мига, когато пръстите му спряха да танцуват по клавиатурата. — Нещо е прекъснало връзката му с Моегид.

— О! — възкликна Хан под нос. — Мислиш ли, че са ни разкрили?

— Не знам — отново каза Калризиан, изучавайки профила на Лобот и питайки се дали да не го заговори. Погледът в очите на киборга бе отнесен, сякаш бе изпаднал в транс или се бе замислил дълбоко. — Досега не бях виждал тази комуникационна схема.

— О! — Хан протегна ръка и внимателно докосна Лобот по рамото. Отговор нямаше. — Резервната честота?

— Възможно е — съгласи се Ландо. — Не знаех, че са поставили втора комуникационна честота, но има логика. Просто ми се иска да...

Изведнъж схемата на светлинките отново се промени.

— Внимание — изграчи Лобот. Гласът му бе зловеща пародия на верпинската насекомopodobна реч. — Честотата на охраната е много активна.

— Моегид говори чрез него — каза Калризиан. В стомаха му се появи неприятно усещане. Доколкото си спомняше, Лобот и Моегид никога не бяха правили такова нещо. — Моегид, чуваш ли ме?

Настъпи дълга пауза, докато течеше някакъв тромав двустранен превод.

— Чувам — най-сетне каза Лобот. — Внимание! Честотата на охраната е много активна.

— Разкрили са ни — решително заяви Хан и стана. — Да се махаме от тук!

— Мислиш ли? — попита Ландо и погледна отвъд полето им за уединяване. — Тук поне ще им се наложи да дойдат до нас, за да огледат добре лицата ни.

— Само ако могат да намерят екран, в който да включат онзи дроид — сухо отбеляза бившият контрабандист. — Хайде, помогни ми с Лобот... май в момента не е в състояние да се контролира. Моегид, някой навърта ли се около кораба?

Изминаха половината път до вратата, придържайки биокомуникационния киборг помежду си, преди верпинецът най-последно да отговори на въпроса.

— Никой — успокои ги Лобот. — Инструкции?

— Остани на мястото си — отвърна Хан. — Идваме веднага щом можем. И прекъсни връзката си с Лобот.

— И не пипай нищо — добави Ландо. — Ако запалиш двигателите, след половин минута ще те спипат.

— Така или иначе могат да те спипат — предупреди Соло, докато продължаваха към вратата. — Вече сигурно са разбрали, че записът, който с Лея дадохме на Кариб, не е правен на Малък Пакрик. Само трябва да пуснат записите на корабите, пристигнали след безпилотната сонда.

— Освен ако Моегид не е влязъл в компютъра на космодрума и не е променил датата на пристигането ни — тихо каза бившият картоиграч.

— Смяташ ли, че го е направил?

— Смятам, че е опитал. Не знам дали е успял.

Светлините на импланта на Лобот отново се промениха.

И изведнъж като сомнамбул, който внезапно се е събудил, той се изправи в ръцете им, а стъпката му стана твърда и равномерна.

— Трябва да се върнем колкото може по-бързо — каза Ландо, пусна киборга и пхна ръка под плаща си, за да освободи малкия едрозаряден пистолет. — И да се надяваме, че ще стигнем преди тях.

Светлините на пиратската въздушна шейна спряха да подскачат. Кароли също спря своята и изключи двигателя. Тъкмо навреме. Още докато воят на собствения ѝ двигател замираще, тя чу как другата шейна също изключи своя. Кароли скочи от шейната и се насочи към пиратите с измамно тромава походка, едновременно бърза и безшумна. Едва ли в случая бе толкова важно да е безшумна. Зотип, изглежда, изобщо не се притесняваше за шума.

— Типичен имперски проход — простоватият му глас изгърмя, неестествено усилен в затвореното пространство на тунела. — Къде води този турболифт?

— Нагоре в двореца — отвърна Контрол. Той поне сякаш си правеше труда да не вика. — Никога не съм...

— Тогава накъде води другият ръкав на тунела? — попита някой друг.

— Не знам — търпеливо отвърна Контрол. — Както се канех да обясня, никога не съм идвал тук.

Кароли вече бе достатъчно близо, за да ги види в светлината на фаровете на въздушната им шейна.

— Не е зле да разберем — изгърмя Зотип. — Гринер, извикай турболифта и остани тук, когато дойде. Всички други отиваме на разходка.

Петимата излязоха от светлината на фаровете. Зотип бе в средата, обграден от четирима, които образуваха защитен кръг около него. Останалият сам пират, Гринер, натисна веднъж копчето на турболифта, след това се обърна към отдалечаващите се другари.

Когато кабината на турболифта пристигна, Кароли бе стигнала задницата на въздушната шейна. Тя се прикри зад нея и замръзна с бластер в ръка, когато Гринер се обърна. Фаровете светеха право в очите му и той не можеше да види скритата в сенките жена. Пиратът хвърли поглед към кабината на турболифта, явно за да се увери, че е празна, и се пресегна, за да натисне бутона за изчакване. След това, доволен, че е изпълнил заповедите, се обърна да чака Зотип.

Кароли осъзна, че не разполага с много възможности, пък и те съвсем не бяха привлекателни. Можеше да уреди сметките между Мистрил и Зотип веднага, разчитайки на изненадата и мистрилските си умения като компенсация за численото им превъзходство. Но от това, което бе чула, изглежда, между Зотип и някой в двореца ставаше нещо много интересно. Може би се планираше убийство. Или дори атентат.

Не че я интересуваше какво щеше да стане с имперските управници. Или пък с войниците и мофите. Ако питаха Мистрил, повечето от тях трябваше да бъдат избити. Но пирати, които се промъкваха в двореца на имперски управник, бяха достатъчно странно явление, за да събудят любопитството ѝ. Тя се изправи от прикритието си и безшумно застана зад Гринер.

Насочил вниманието си надолу в тунела, а мислите си кой знае къде, той не чу нищо. Кароли се плъзна зад него, като внимаваше да не попадне в периферното му зрение, и се мушна в кабината на турболифта.

Както Кароли бе предположила от беглия поглед, който бе хвърлила вътре, беше кабина на военен турболифт, взета вероятно от някой стар дреднаут. И както при всички такива турболифтове вратата, през която току-що бе влязла, се дублираше откъм противоположната страна на кабината. С един поглед установи, че тази врата не е била използвана скоро. Изглежда, не беше и заключена.

Имаше само един начин да разбере със сигурност... и часът за проверката бе сега. В далечината се чуха приближаващи стъпки. Тя погледна към отворената врата и видя Гринер да тръгва по посока на стъпките.

За пет секунди извади куките от торбичката на хълбока си, разтвори ги и ги закачи на ръцете си. След това ги вкара в отвора между двете половини на вратата, стисна зъби и задърпа. В първия

момент нищо не се случи. Тя дръпна по-силно, напрягайки мистрилските си мускули... и се стресна, когато вратите започнаха да се отварят. Те се плъзнаха почти безшумно настрани и потънаха в стените на кабината.

Шахтата отзад не бе издълбана направо в твърдата скала. Само лека метална мрежа предпазваше механизмите и захранването от дребните камъчета, които можеха да се отронят. Разстоянието между мрежата и кабината бе минимално, но достатъчно. Кароли мина през вратата, обърна се с лице към кабината, намери прага на касата на вратата и се хвана за вратите. Когато Зотип зави с тежка стъпка зад ъгъла и влезе в кабината, ѝ оставаха няколко милиметра до окончателното затваряне на вратите.

Младата жена замръзна, изоставяйки начинанието си. Очите ѝ обходиха външната страна на турболифта. Ако Гринер забележеше, че вратите са отворени повече, отколкото преди малко, тя щеше да има неприятности. Но Гринер не се бе проявил досега като особено наблюдателен, а и вече не можеше да направи нищо. По-важно беше да намери начин да се задържи за кабината, защото иначе щеше да бъде оставена там, където си беше.

Нямаше удобни места за хващане, което означаваше, че трябваше да си направи. Тя изчака момента, когато един от пиратите влезе тежко в кабината, и заби куките си в скарите зад два от осветителните панели. Едва завършила работата си, Кароли усети вибрацията от затварянето на вратите на турболифта. Тръгнаха.

— Какво имаше в другия край на тунела? — чу тя гласа на Гринер през пролуката между вратите.

Очакваше отговорът да дойде от Зотип, но вместо това отвърна Контрол.

— Нещо като апартамент — каза той. — Доста добре обзаведен.

— Имаше ли някой — попита Гринер.

— В момента не — отвърна отново Контрол. — Но на онзи, който живее там, му е харесвало да си има лично командно кресло от звезден разрушител.

— Лично какво? — невярващо попита Гринер. — Че защо му е притрябвало?

— Това се казва въпрос — лукаво отбеляза Контрол. — Ако имахме и отговора, картинката щеше да е пълна.

— Това не ми харесва — процеди Зотип. — Нищо не ми харесва. Играе нещо много опасно, което никак не ми се нрави.

— Скоро ще разберем какво — успокои го Контрол. — Все пак можем да влезем малко по-тихичко.

— А, ще влезем тихичко — намусено обеща главатарят. — Не се притеснявай. Нищо няма да чуе!

ГЛАВА 21

Минаваха пета пресечка, докато Хан бе убеден, че ще направят опит да ги спрат още на първата.

— Хан — тихо се обади Ландо, докато тримата бързо пресичаха претъпканата с минувачи улица. — Въздушната шейна на сигурността намалява ход.

— Виждам — свъсено отвърна приятелят му и надникна изпод качулката си. В извитите прозорци на сградата до тях се отразяваха силуетите на двама мъже, седнали във въздушна шейна на столичната служба за сигурност. Несъмнено бяха въоръжени до зъби и нащрек. — Това е третият патрул, чийто интерес будим, нали?

— Май да — въздъхна Ландо. — Къде е Люк с джедайските му номера точно когато е най-нужен!

— Или Лея с джедайските ѝ номера — добави Хан, съжалявайки за убедителността си в спора, дали и жена му трябва да дойде с него. И по-рано да ги забележеха, щяха да имат джедай на своя страна. — Обръща се... видяха ни.

— Не се предавай толкова лесно — смъмри го Ландо и се огледа. — Имаш официален статут в Новата република... може да се отървем. Особено ако са наясно как реагира Лея, когато някой от семейството ѝ изпадне в беда.

— Искаш да кажеш, когато някое от децата ѝ бъде отвлечено или съпругът ѝ бъде пребит ли? — тихо попита Хан и усети как лицето му пламна.

— Нямах предвид това — отвърна Калризиан.

— Все пак благодаря — каза Хан. Погледът му падна на кафене от другата страна на улицата, над чиито дискретно затъмнени с фолио прозорци висеше надпис „Днес — турнир по сабак“... — Натам — подбутна той приятеля си. — Нали носиш едрозарядния си пистолет?

— А... да — предпазливо отвърна Ландо. — Какво си намислил?

— Кое е онова нещо, на което момчетата от службата за сигурност не могат да устоят? — попита бившият контрабандист. —

Особено младите и самоуверените.

— Не знам — сериозно отвърна Калризиан. — Пребиването на затворници?

Хан поклати глава.

— Една хубава безредица — поправи го той и кимна към заведението. — Заведи Лобот в средата на кафенето и разчистете терена. Аз ще се погрижа за останалото.

— Добре. Успех!

Тримата пресякоха улицата и влязоха. Кафенето беше точно както Хан си го представяше: просторно, добре осветено, претърпкано с играчи на сабак, насядали около масите, и застанали зад тях зяпачи. Бившият контрабандист се мушна веднага след вратата вдясно и заобиколи една група, докато Ландо и биокомуникационният киборг си пробиха път към извития тезгях, който се подаваше от средата на лявата стена. Докато двамата стигнаха до него, Хан бе успял да се освободи от робата си на мчалски учен. Той я пусна на земята и я избута с крак към стената, след това прокара изпотените си длани по крачолите на панталоните си и зачака приятелят му да си свърши работата.

Не се наложи да чака дълго.

— Стига толкова! — изведнъж извика Ландо.

Гласът му пресече тихите разговори, както лазерен меч би разсякъл леден блок. Всички глави се извърнаха към него... И с ужас и изненада се обърнаха обратно, когато едрозарядният му пистолет направи дупка на тавана.

— Ще уредим въпроса веднага, размекнат кокоши мозък — надвика бившият картоиграч ехото от изстрела и възкликанията на играчите и зрителите. — Всички останали да излязат!

За Хан, както и за всички останали, не беше ясно кой е „размекнатият кокоши мозък“. Но ако внезапното паническо бягство от кафенето бе показател, явно всички изведнъж бяха изгубили интерес към титлата. Питиетата, картите и достойнството бяха напълно забравени. Всички присъстващи като един се втурнаха към вратата.

Хан изчака, докато приблизително половината напуснат заведението. След това се смеси с тълпата и се измъкна навън.

Беше се оказал прав за двамата мъже от службата за сигурност. Те напълно бяха забравени за незабележимото си полицейско

наблюдение и разблъскваха множеството, за да си пробият път към мястото на едрозарядния изстрел. Бластерите им вече бяха извадени от кобурите и готови за стрелба. Хан се насочи към тях, пробивайки си път с лакти през тълпата.

Съсредоточен върху кафенето, първият от двамата служители на сигурността мина покрай Соло, без да го погледне. Бившият контрабандист изчака вторият да се изравни с него, след това хвана ръката, в която държеше оръжието, завъртя се рязко на пети и заби лакът в стомаха му. Въздухът излезе от дробовете на младия мъж с болезнено свистене, което ясно показва, че той няма да може да вземе участие в битката. За съжаление звукът стигна и до партньора му. Хан едва бе успял да вземе бластера от скованата ръка на жертвата си, когато другият пазител на реда се обърна да види какво става.

Беше млад и достатъчно бърз. Но се бе обърнал наляво и така бластерът бе останал зад тялото му, без да има възможност да стреля бързо при необходимост. Соло от своя страна вече се бе прицелил. С безмълвен призив разумът на цивилизацията да бъде на поста си в имперската столица Хан стреля.

Молбата му бе удовлетворена. Вместо мощния поразяващ бластерен изстрел оръжието в ръката му произведе ярките сини кръгове на зашеметяващия. Охранителят падна като камък в краката на множеството, което вече се разбягваше, съвсем полудяло от новата опасност. Размахвайки високо бластера, Соло прескочи проснатото на земята тяло и хукна към кафенето.

Вътре беше пусто. Дори барманът се бе потулил някъде.

— Не е както в доброто старо време по Външния ръб — почти жално се оплака Ландо, докато с една ръка се освобождаваше от робата си на мчалски учен, а с другата държеше едрозарядния си пистолет готов за стрелба.

— Имаш късмет, че е така — отвърна Хан. — Ако бяхме на Татуин или Бенгели, към теб щяха да се насочат петнайсет бластера, преди да успееш да стреляш втори път. Хайде... задният изход е ей там.

Но докато тримата крачеха към задния изход на кафенето, бившият контрабандист също изпита съжаление за доброто старо време. Хубави дни бяха...

Дизра събра сили и вдигна очи от електронния си бележник.

— Не знам какво да кажа, адмирале — рече той, внимавайки да не пресили наранената гордост и възмущението в гласа и изражението на лицето си. — Разбира се, категорично отричам всичко.

— Разбира се — повтори върховният командващ, хладно измервайки мофа с очи. — Сигурен съм, че това е плод на внимателно подготвена кампания от страна на политическите ви врагове, целяща да ви опетни.

Дизра прехапа език от раздразнение. Точно в тази посока възнамеряваше да бяга. Мътните да го отнесат този адмирал!

— Не бих се изразил толкова рязко — каза той. — Не се съмнявам, че поне част от източниците ви са били искрени. Но независимо от мотивите или искреността им информацията им е невярна.

Пелаеон размени поглед с командир Дрейф, който седеше до него. Търпеливи погледи на хора, които знаеха истината.

— Нима! — отвърна Пелаеон и отново погледна мофа. — И какви според вас са мотивите или искреността на официалните търговски данни, които командир Дрейф откри на Мунилинст?

— Част петнайсата от файла — услужливо уточни командирът.

Дизра стисна зъби и погледна към екрана на електронния си бележник. Вдън земя да потънат и Пелаеон, и Дрейф!

— Мога само да предположа, че някой умишлено е въвел тези цифри — отвърна той.

Беше невероятно слаба защита и несъмнено всеки от присъстващите в кабинета му го знаеше. Но още докато върховният командващ отваряше уста, най-вероятно за да посочи така очевидния факт, от другия край на стаята дойде неуверено почукване и една от двойните врати тежко се отвори. Мофът вдигна поглед, готов да нахока човека, който имаше нахалството да прекъсне частен разговор...

— Ваше превъзходителство — каза Тирс и премига с добре изиграна изненада при вида на въоръжените щурмоваци, които Пелаеон бе имал безочieto да доведе със себе си. — О, извинете, сър...

— Няма нищо, майоре — отвърна Дизра. — Какво има?

— Спешно съобщение, ваше превъзходителство — каза майорът и забързано прекоси разстоянието до бюрото на мофа приковал очи в Пелаеон. — От дворцовата ситуационна зала.

— Да видя — каза Дизра, нетърпеливо махна на адютанта си да се приближи и се опита да прикрие опасенията си.

Бившият гвардеец можеше да се обади по интеркома с новините за издирването на шпионите. Високоговорителят бе настроен така, че никой освен мофа да не чува разговора. Това, че бе дошъл лично в кабинета му, говореше, че нещо сериозно се бе случило... Тирс стигна до бюрото и подаде на Дизра електронния бележник. Съобщението гласеше:

Вражеските шпиони са идентифицирани като бившите генерали на Новата република Хан Соло и Ландо Калризиан и неидентифициран мъж: с киборгов имплантант. Обектите са били забелязани и разпознати на ъгъла на улиците „Реджизин“ и „Корлион“, но са се изплъзнали от наблюдението и са избягали. В момента столичната служба за сигурност се опитва да възстанови наблюдението.

Дизра вдигна поглед към адютанта си и видя напрежението в очите на кралския гвардеец.

— Не обичам да получавам такива рапорти — мрачно каза мофът. — Какво точно прави лейтенантът по въпроса?

— Всички работят усилено — отвърна Тирс. — Правят всичко, което е по силите им.

— Проблем ли има? — попита Пелаеон. Въпросът му бе адресиран към Дизра, но очите и вниманието му бяха съсредоточени върху майора. — Може би желаете лично да се заемете.

Мофът отново стисна зъби. Да, много искаше лично да види какво ставаше долу. Но адмиралът нямаше да му позволи да се откачи. Дори временно, освен ако нямаше някой непочтен план в главата си. Дизра потисна усмивката си, когато истината го осени. Разбира се, Пелаеон търсеше начин да направи бърз таен разпит на майора и се опитваше да отстрани мофа от пътя си.

В този момент му стана не по-малко ясно, че надеждата да размаха именно тази примамка пред върховния командващ бе истинската причина, поради която бившият гвардеец бе донесъл съобщението лично.

— Благодаря ви, адмирале — каза Дизра и стана от креслото си. — Смятам да сляза долу. Майор Тирс, правете компания на адмирала и командира, докато се върна.

— Аз ли, сър? — попита адютантът му и погледна посетителите с широко отворени очи и простоват израз на лицето. — Разбира се, сър. Ако адмиралът няма нищо против.

— Съвсем не — меко отвърна Пелаеон. — За мен ще бъде удоволствие.

— Веднага се връщам — каза Дизра. — Забавлявайте се. И двамата.

Трийсет секунди по-късно той вече беше в ситуационната зала.

— Какво става? — попита той.

— Успокойте се, ваше превъзходителство — каза Траун. Очите му топло проблеснаха към имперския моф. — Изгубихме ги само временно.

Дизра едва се сдържа да не изругае. Ако тази каша бе забъркана по вина на актьора, щеше да го разпъне на кръст.

— Мога ли да попитам как може да се случи нещо такова?

— Соло и Калризиан са ветерани с голям опит в оцеляването — спокойно отвърна върховният адмирал. — Хората от сигурността, с които са се сблъскали, не го притежават — той сви рамене под бялата униформа. — Всъщност беше доста поучително да посочат някои очевидни пропуски в обучението на хората от столичната служба за сигурност. Трябва да си вземем бележка.

— Сигурен съм, че за тях ще бъде удоволствие да получат забележката ви — каза Дизра и погледна към екрана, на който бе изписан статусът на издирването. В момента на него имаше изглед на града с разположението на всички части на столичната служба за сигурност. — Няма ли да бъде по-логично да концентрираме наблюдението около космодрума? Сигурно ще се опитат да се върнат на кораба си.

— Сигурно е, че ще се опитат — съгласи се Траун. — Но ако заварят обръч щурмоваци, стигайки до космодрума, просто ще намерят алтернативен начин да напуснат Бастион.

— Прав сте — неохотно се съгласи мофът. Това несъмнено беше аргумент на Тирс. По-точно, това бяха думите му. Дизра едва ли не долавяше характерните нотки на кралския гвардеец в гласа на актьора. — Мога ли да попитам какво ще правим?

Траун обърна блестящите си червени очи към екрана.

— Първата стъпка в хващането на съобразителна жертва е да започнеш да мислиш като нея — каза той. Отново думи на Тирс. — Каква е задачата им тук и как смятат да я изпълнят?

— Какво ще кажете за саботаж? — подхвърли Дизра. — Звучи ли като вероятна задача?

— Не — твърдо отвърна върховният адмирал. — Не биха изпратили хора като Соло и Калризиан за саботаж. Може би като шпиони, но не и като саботьори.

— Адмирал Траун? — обади се един от щурмоваците. — Частично засякох заподозрените. Имаме информация от един дроид, че са прекарали последните два дни в Имперската библиотека.

— Много добре — каза Траун и погледна зад Дизра. Главата му бе леко наклонена към едно свободно ъгълче в залата...

— Бих искал да говоря за малко с вас, адмирале — каза мофът, схванал намека. — Насаме, ако може.

— Разбира се, ваше превъзходителство. Да отидем ей там.

— Няма нужда да ми казвате — тихо промърмори Дизра, когато стигнаха. — Дошли са за документа за унищожението на Каамас.

— Какво удивително откритие, ваше превъзходителство — каза Флим без особен сарказъм. Гласът му едва доловимо изостави тона на върховния адмирал. — Интересното е, че никога не съм чувал Соло или Калризиан да притежават хакерските умения, необходими за тази цел.

Дизра се намръщи. Като се остави настрана наглостта му, актьорът имаше право. Мофът бе проникнал в специалните файлове на императора, но му трябваха години и не един и двама експерти, чиято помощ бе ползвал.

— Тогава хакер трябва да е киборгът, който водят — предположи той.

Флим леко се нацупи.

— Едва ли — каза актьорът. — Не са го видели достатъчно добре, за да го идентифицират, но предполагам, че това е Лобот, администраторът на Калризиан от времето преди Ендор, когато още беше на Беспин. Доколкото знам, Лобот също няма хакерски умения...

Той не довърши думите си и присви очи.

— Какво има? — попита Дизра.

— Веднъж слушах за един номер — бавно отвърна Флим. — Хакерски номер, за който се сети един от покрайнините преди няколко години. Какъв е той ли? Тихо... да помисля малко.

В продължение на няколко секунди единственият шум, който нарушаваше тишината, идваше от тихите разговори на мъжете, които пишеха по клавиатурите си и си предаваха един на друг новопостъпилата информация — цялата отрицателна. Дизра на няколко пъти си пое дълбоко дъх, опитвайки се да овладее нетърпението си. В града имаше вражески шпиони на свобода... Изведнъж очите на Флим отново се фокусираха върху него.

— Верпинец — каза той победоносно. — Така беше, верпинец — актьорът направи половин крачка покрай мофа. — Лейтенант, започнете широкоспектърно честотно комуникационно сканиране — нареди той. Гласът му отново бе гласът на Траун. — Съсредоточете се върху верпинските биокомуникационни честоти.

Лейтенантът дори не вдигна вежди.

— Слушам, сър — отривисто отвърна той и се зае за работа.

— Един момент — каза Дизра и едва не сграбчи Флим за ръкава, припомняйки си точно навреме, че това би било недопустимо, ако до него стоеше истинският върховен адмирал. — Верпински биокомуникационни честоти?

— Това е наистина хитър и много впечатляващ номер — каза актьорът и снижи глас, така че само мофът да може да го чуе. — Разполагате някъде хакер верпинец. Търсач с имплантант, настроен на личната му биокомуникационна честота, влиза в системата, в която искате да проникнете. При информационния поток, който имплантантът може да пренася, двамата работят почти като телепати. Верпинецът вижда през неговите очи и извършва цялата работа на клавиатурата си, а търсачът повтаря всичко на истинската система.

— С други думи, превръща го в марионетка — каза Дизра. Стомахът му се сви от отвращение.

Чуждоземец да играе по този начин човешко същество, дори киборг, който вече не беше истински човек, беше гадост, която граничеше с осквернение.

— В общи линии — небрежно се съгласи Флим. — Както казах, това е наистина хитър номер.

— Съгласен съм — неохотно отвърна Дизра. Естествено, за човек израснал в покрайнините, подобно осквернение бе всекидневие. — Ами ако са изключили връзката?

Актьорът сви рамене. Това бе същото характерно за Траун движение, което бе направил и по-рано. Дори и достатъчно далеч, че да не ги чуват другите присъстващи в ситуационната зала, той продължаваше да играе ролята си.

— Тогава ще трябва да опитаме нещо друго.

Мофът погледна към екрана:

— Ами ако се опитаме да излъчваме на тази биокомуникационна честота? Можем да кажем на верпинеца да запали двигателите на кораба им? Така поне ще разберем кой е.

— Трябва да знаем как да кодираме съобщение на родния език на верпинеца — неуверено каза Флим. — Съмнявам се, че можем да намерим някого, който да може да го направи достатъчно бързо.

— Протоколен дроид ще може ли да се справи с превода?

— Не, ако няма специален модул — отвърна актьорът. — Редовите модели не могат да превеждат на верпински. Няма достатъчно голямо търсене — той замислено потърка долната си устна. — От друга страна, ако връзката е още отворена от страна на Лобот, може да успеем да уловим ехо. Ако улучим честотата, разбира се. Някога се притеснявахме за такива неща с преподавателите, когато се изправяхме срещу по-добрата техника на планетарните патрулни части. Ако можем да разположим приемател достатъчно близо и имаме късмет, може и да успеем да определим местоположението им.

Дизра изкриви устни.

— Твърде много „ако“.

— Така е — съгласи се Флим. — Но трябва да направим нещо, а това е най-доброто за момента — той кимна към вратата. — Може би няма да е зле да доведете Тирс. Това е тактика, а той е нашият тактически експерт.

А и Пелаеон бе прекарал достатъчно време насаме с него.

— Ще го изпратя — каза мофът и тръгна към вратата на залата. — Дръжте ме в течение, адмирале.

Турболифтът се разклати за последен път и спря.

— Тук ли е? — тихо попита Зотип.

— Предполагам — отговори Контрол. Вратите на кабината се отвориха. — Да... трябва да е тук.

— Накъде? — попита един от пиратите.

Кароли наведе глава и погледна с едно око през тесния процепа между задните врати. В момента половината пирати бяха излезли от кабината, а останалите бяха още вътре. Зотип стоеше в тясно преддверие с юмруци на хълбоците си. Всички пирати, които бяха излезли с него, въртяха глава и оглеждаха тесния коридор в двете посоки.

— Не знам — отвърна Контрол, огледа се и посочи наляво. — Да опитаме първо насам.

— Добре — съгласи се Зотип. — Гринер, заключи кабината. Не искаме никой да дойде след нас.

— Добре — каза Гринер и направи нещо с контролното табло, което Кароли не можеше да види. — Готово.

Пиратите изчезнаха наляво от погледа ѝ. Младата жена преброи до пет. След това намери прага на касата на вратата, заби куките си в процепа между вратите и започна да ги отваря. Влезе в кабината и се зае да ги затвори. В същия миг по коридора отвън се чува приближаващи стъпки.

Пиратите се връщаха.

Имаше време само за инстинктивна реакция. Влагайки цялата сила в начинанието си, Кароли остави няколко сантиметра до пълното затваряне на вратите. Нямаше време за повече. След това направи две широки крачки и се притисна плътно в левия ъгъл на кабината.

Точно навреме. Едва бе успяла да долепи куките си към стената зад себе си, за да избегне издйническото тракане на метал в метал, ако случайно се допрат една о друга, когато стъпките стигнаха до турболифта.

— Какво толкова, като не е сам! — промърмори Зотип. Първият полъх от раздвижения въздух нахлу в кабината. — Чух гласовете само на двама души.

— Това не означава, че няма повече хора — търпеливо каза Контрол. Групата подмина вратата на турболифта и продължи по коридора. — Освен това, ако ни видят неподходящи хора, споразумението ни моментално се проваля.

— Е, и? — отвърна пиратският главатар. Те продължиха надолу по коридора и гласът му заглъхна. — Отменянето на уговорките... и Дизра... е идеята, нали?

— Трябва поне да поговорим — каза Контрол. — Може да успеем да преработим споразумението.

— Ей, Гринер, сигурен ли си, че познаваш контролния панел? — обади се друг глас от края на групата, докато продължаваха да се отдалечават. — Знаеш ли, че като си затворил предните врати, си отворил задните?

Кароли стаи дъх. Отговорът на Гринер се състоеше от кратка ругатня. Стъпките му продължиха надолу по коридора, без да спират. Младата жена отново преброи до пет, след това свали куките от ръцете си и ги прибра. После извади бластера си и тръгна след пиратите.

Бе направила едва няколко крачки надолу по коридора, когато лек полъх на въздуха я предупреди, че отпред се отваря врата. Тя поускори крачка и се появи от другата страна на плавния завой на коридора точно навреме, за да види как пиратите изчезват зад правоъгълник приглушена светлина, която се превърна в тънък сноп лъчи при затварянето на вратата. Кароли побърза да притисне ухо до нея.

— Страхотно местенце — чу тя единия от пиратите. В гласа му се долавяха презрение и завист. — Вижте... рамордиански копринени чаршафи.

— Може да ти даде един комплект за глупостите, които дрънкаш — недоволно се сопна Зотип. — Къде е?... А, ето го!

До вратата стигна звукът на стол, влачен по дебел килим. Кароли притисна око към тесния процеп. Успя да види само малка част от красиво пано за стена. — Какво ще правиш? — попита Контрол.

— Ще се обадя в кабинета му — изръмжа главатарят. — Който и да е при него, сигурен съм, че ще му каже да изчака.

— Съжалявам, адмирале — каза майор Тирс, търкайки нервно длани в ръбовете на панталоните си. — Но с цялото полагаемо се уважение наистина не знам за какво говорите. Доколкото си спомням, никога не съм бил на Ята Минор. Ако съм бил, то е било е по време на обучението ми като кадет. Със сигурност не съм бил там преди... колко казахте... шест седмици.

— Горедолу толкова — отвърна Пелаеон, наблюдавайки внимателно лицето на майора.

От все сърце желаше да притежава достатъчно доказателства, за да може да нареди пълен анализ за потвърждаване на фактите. Мъжът срещу него лъжеше, адмиралът бе сигурен в това. Но докато нямаше доказателствата, въз основа на които със сигурност да посочи Тирс като човека, проникнал в компютъра на Ята Минор, не можеше да направи нищо. Или докато хакерът на Новата република Гент не намереше доказателства за проникването на майора. Това беше нещо, за което нито Дизра, нито адютантът му знаеха. Двойните врати зад върховния командващ се отвориха.

— Простете за закъснението, адмирале — каза Дизра, мина с широка крачка покрай командир Дрейф и заобиколи млечнобялото си коралово бюро. — Това е всичко, майоре — кратко добави той към Тирс.

— Да, ваше превъзходителство.

За част от секундата очите им се срещнаха и на Пелаеон се стори, че мофът едва забележимо кимна на адютанта си. След това, като се стараше да запази остатъците от достойнството си, с бързината на човек, който бяга от стадо безиоти, майорът прекоси кабинета и излезе.

— Надявам се, че майор Тирс е бил приятна компания — каза Дизра.

— Да, да — увери го върховният командващ, внимателно изучавайки разкривеното лице на мофа. „Не толкова лице, колкото маска, помисли си адмиралът, зад която да крие мислите си.“

А той знаеше какви са те. Проблемът бе, че не можеше да го докаже. Ако имаше поне едно доказателство за участието на Дизра... само едно...

— Така. Докъде бяхме стигнали? — делово попита мофът и се облегна в стола си. Кратката почивка определено бе направила чудеса с увереността му. — А, да. До онези необосновани клевети, изречени за мен. Хрумна ми, адмирале...

Звънецът на интеркома, вграден в бюрото му, го прекъсна. Мофът са намръщи, приведе се напред и натисна копчето.

— Да? — каза той. — Какво и...?

Той застина, за миг очите му се разшириха, а долната му челюст висна. Погледът му се стрелна към Пелаеон и отново се върна към интеркома.

— Да, зает съм — ядно отвърна Дизра. — И не обичам да ме прекъсват по този начин за...

Той рязко спря. Адмиралът напрегна слух, но високоговорителят бе насочен към мофа, така че в противоположния край на бюрото не се чуваше нищо.

Очите на Дизра се разшириха отново... и Пелаеон видя нещо, което не бе виждал дотогава, не бе и допускал, че ще види. Моф Дизра, лъжецът, съучастникът в престъпления и евентуалният предател, пребледня. Дрейф също го видя.

— Ваше превъзходителство — каза командирът, изправи се и понечи да заобиколи бюрото.

Мигът на шок премина и изражението върху лицето на Дизра сега бе като на влуден ранкор.

— Назад! — изръмжа той към Дрейф. Ръката му се стрелна към него, сякаш се опитваше да отпъди опасно животно. — Добре съм. Само не приближавайте!

Офицерът спря и хвърли объркан поглед към Пелаеон.

— Нещо не е наред ли, ваше превъзходителство? — попита върховният командващ.

— Всичко е наред, адмирале — отвърна Дизра. Думите излязоха от устата му сякаш прекарани през мелничарски камъни. Пелаеон забеляза, че очите му все още бяха фокусирани върху екрана на интеркома. — Бихте ли ме извинили отново? Налага се незабавно да уредя още един въпрос — той стана и изключи интеркома с яростно перване на пръста. — Веднага се връщам — и той се отправи едва ли не бегом към двойните врати на кабинета си.

— Разбира се — отвърна Пелаеон след него. — Не бързайте.

Последните му думи останаха нечути от Дизра, заглушени от силния удар, с който се затвориха двойните врати след него.

— Интересно! — отбеляза командир Дрейф и погледна към вратите. След това обърна очи към адмирала. — Това още един номер да си осигури малко време за размисъл ли беше?

— Не мисля, че и двете прекъсвания бяха номер — отвърна върховният командващ и замислено погледна към бюрото на мофа.

Хората, които можеха да си позволят да имат мебели от култивиран иврийски корал, обикновено бяха заможни политици, индустриалци и престъпни босове от покрайнините. Всички те имаха какво да крият... — Не, нещо става. Нещо важно.

— Хм — промърмори Дрейф. — Да се поразходя ли из коридора да разбере какво?

— Може би по-късно — отговори Пелаеон. — А ние сме сами. Сами в кабинета на Дизра.

Командирът разбиращо вдигна вежди.

— Да, наистина — съгласи се той и огледа кабинета. Погледът му падна на бюрото... — Разбира се, законността на действията ни е малко съмнителна — напомни той на началника си и хвърли поглед към двамата щурмоваци, застанали на пост до двойните врати. — Нямаме заповед за обиск, а и Дизра не е обвинен в нищо.

— Аз поемам отговорността — отвърна адмиралът. — Хайде. Вижте какво можете да намерите.

— Слушам, сър — каза Дрейф, усмихна се леко на Пелаеон и заобиколи бюрото. — За мен ще бъде удоволствие.

Тирс стоеше близо до вратата, когато Дизра влетя в ситуационната зала.

— Засякохме ехо — тихо каза бившият кралски гвардеец. В гласа му се долавяше нотка на злобно задоволство. — Щом обградим...

— Зотип е тук — прекъсна го Дизра. — В апартамента ми е.

Усмивката на Тирс замря.

— Как така!

— Откъде да знам? — остро отвърна мофът. — Но е тук. Познах мебелировката, когато ми се обади в кабинета.

Тирс хвърли поглед към конзолите и към Флим, който отново бе застанал зад лейтенанта.

— Положението става все по-прекрасно — мрачно отбеляза майорът. — Пелаеон чу ли нещо?

— Мисля, че не — отвърна Дизра. — Онова недоносче... Дрейф... се опита да заобиколи бюрото, но не успя нито да чуе, нито да види нещо.

Бившият гвардеец изпусна въздуха от дробовете си със свистене между зъбите.

— Трябва да се отървем от него.

— Блестящо тактическо предложение — изкоментира мофът. — Имате ли някакви предложения, как да стане това? Както знаете, никога не идва сам.

Тирс отново погледна към конзолите.

— Не мога да тръгна от тук — каза той. — Соло и Калризиан са хитри. Докато столичната служба за сигурност ги засече...

— Но и не можем да позволим на Зотип да се мотае наоколо — прекъсна го Дизра. — Не разбирате ли? Той е в апартамента ми. Това означава, че има достъп до кабинета ми. Където е адмирал Пелаеон.

Майорът го погледна остро.

— Оставили сте Пелаеон сам?

— Разбира се, че е сам — остро отвърна Дизра. — Какво да направя? Да кажа на охраната да влезе вътре и да го държи под око ли?

— Това нямаше да е толкова лоша идея — отвърна бившият гвардеец и вдигна ръка. — Добре, добре. Да разрешаваме въпросите един по един. Пелаеон... ще почака. Соло и Калризиан...

— Засякохме второ биокомуникационно честотно ехо, адмирале — доложи един от щурмоваците и вдигна поглед към Флим. — Частите на сигурността са готови да действат, щом определим местоположението им.

— Благодаря — каза Траун и обърна блестящите си червени очи към разговарящите до вратата. — Продължете операцията. Проблем ли има, ваше превъзходителство?

— Дребен проблем, адмирал Траун — отвърна Тирс, преди Дизра да бе успял да отвори уста. — Но може да се наложи да му отделите няколко минути.

— Разбира се — с охота отвърна Флим.

— Какво правите? — процеди мофът през зъби. Актьорът прекоси залата и отиде при тях. — Не смятате да...?

— Има само два начина човек да се справи с някой като Зотип — каза майорът с леденостуден глас. — Да го убие или да го уплаши — той кимна към Флим. — Можете ли да се сетите за нещо, което да го уплаши повече от върховния адмирал Траун?

Флим бе стигнал до тях и чу последното изречение.

— Кого ще плашим? — попита той.

— Капитан Зотип — отвърна Дизра. — В момента е в апартамента ми.

Очите на актьора се разшириха. Той погледна Тирс...

— Ще се справите — успокой го гвардеецът. — Зотип преследва печалба, а вие сте гаранцията ни, че ще има такава. Няма да рискува да ви навреди.

— Освен ако не е дошъл за отмъщение — неохотно промълви Флим. — За това, което му направи Пелаеон на Песитин, забравихте ли?

— Ще забрави за случката вмига, когато ви зърне — търпеливо отвърна майорът. — Аз ще бъда с вас. С когото и да е дошъл, мога да се справя. Всичко ще бъде наред.

— Ами Соло? — попита актьорът и погледна към конзолите. — Ако пак го изпуснат?

— Как? — възрази Тирс. — Два пъти засичаме ехо. Знаем в коя част на града е. Докато се върнем, ще са ги задържали. Да вървим.

Флим направи физиономия, но кимна.

— Продължете операцията, лейтенант — полуизвърнат нареди той. Спокойният му трауновски глас не издаде нищо от очевидната му нервност. — Връщам се след няколко минути.

Тирс махна към вратата и тримата излязоха заедно.

— Не съм сигурен — промърмори Флим, така че само Дизра да го чуе, — но мисля, че няма да е никак забавно.

Първото предупреждение бе внезапно леко потрепване от страна на Лобот.

— Какво беше това? — попита Ландо и погледна към биокомуникационния киборг.

— Кое какво беше? — попита Хан, който вървеше от другата страна на Лобот.

— Като че се поколеба — каза Калризиан, дръпна шапката с отпусната мека периферия, чиято цел бе да прикрива мозъчния имплантант на киборга, и се зае да изучава светлинките на индикаторите. Схемата, по която примигваха, бе съвсем различна от онази, която бе видял последния път, когато вдигна шапката.

— Може да се е объркал — предположи Соло и огледа тълпата. — Хайде, трябва да вървим.

— Чакай малко — настоя Ландо и този път се зае да изучава внезапно изписалото се самовгълбено изражение на лицето на киборга.

Той познаваше Лобот далеч по-добре, отколкото Хан, и знаеше, че потрепването и необичайното изражение на лицето му означаваха, че се случва нещо извънредно. Да пренебрегне тези признаци, би означавало само да сложи началото на неприятностите.

— Ландо...

— Момент — прекъсна го Калризиан.

Неочаквано Лобот потрепна втори път. Светлинките отново промениха схемата си, задържаха се около секунда и отново се върнаха към стария си начин на трептене... Бившият комарджия усети неприятен спазъм в стомаха си, когато разбра какво става.

— Правят издирване чрез комуникационното ехо — каза той на Хан. — Настроили са го на верпинската биокомуникационна честота.

— Страхотно! — отвърна Хан, хвана ръката на киборга, за да го спре, и се намръщи на имплантанта под периферията на шапката. — Улучили ли са честотата?

— Струва ми се, че не — каза Ландо и се огледа.

Намираха се на половин час път пеша от космодрума. С въздушна шейна щяха да стигнат бързо, но за това трябваше да наемат или да откраднат машината. И при двете възможности съществуваше риск. Погледът му падна на голяма блестяща табела над един от магазините по улицата. С едри букви се възхваляваха стотиците налични дроиди на най-добрата цена в Империята...

— Хайде — каза той, хвана другата ръка на Лобот и го дръпна към магазина за дроиди. — Насам. Хрумна ми нещо.

Успяха да влязат в магазина, преди имперското издирване да налучка наново вярната честота.

— И сега какво? — тихо попита Хан и огледа претъркания с клиенти магазин.

— Насам — каза Калризиан и си запробива път към табелата която указваше отдела за астромеханични дроиди на магазина.

— Трябват ни десетина бройки от модели R2 или R8.

— Няма проблем — отвърна Соло и протегна врат над множеството. — Виждам най-малко двайсет. Надявам се, не си забравил с какви пари разполагаме.

— Няма да ги купуваме — каза приятелят му. — Само ще поговорим с тях.

Пробиха си път през тълпата и стигнаха до отдела за астромеханични дроиди, в който закономерно имаше по-малко хора, отколкото в отделите, където се продаваха домашни дроиди.

— Добър ден, високоуважавани граждани — поздрави ги посребрен протоколен дроид и застана пред тях. — Аз съм Сифайвемо, човешко-киборгови отношения. Мога ли да ви помогна с избора?

— Да, благодаря — отвърна Ландо. — Търсим дроид, който може да служи като далекообхватен комуникационен интерфейс за някои честоти.

— Разбрах, сър — каза Сифайвемо и се извърна, за да махне към редицата блестящи куполи зад тях. — Мога ли да ви предложи нещо от модели R2 или R8. И в двата модела като стандарт е заложено пълнообхватно честотно оборудване.

— Добре — каза Калризиан и пристъпи към редицата на R8.

— Може ли да ги пробвам?

— Разбира се, сър — любезно отвърна протоколният дроид.

— Направете каквито проби желаете.

— Благодаря — Ландо махна към първия R8. — Ти... първият... искам да излъчиш многотонов сигнал на следните честоти — той изреди честотите. — Следващият. Искам да излъчиш различни тонове на различни честоти — и издиктува честотите.

— Един момент, сър — прекъсна го Сифайвемо със смутен глас. — Не е разрешено да излъчвате неоторизирани комуникационни сигнали в града...

Един R8 изчурулика кратко съобщение.

— О! — някак изненадано възкликна протоколният дроид.

— Сигурен ли си, че някоя от честотите не се използва от някого?

Астромеханичният дроид избипка утвърдително.

— Разбирам — каза протоколният му събрат. — Простете, сър. Моля, продължете.

Ландо продължи да вика астромеханичните дроиди от редицата и да им задава по една от основните верпински биокомуникационни честоти.

— Добре — каза той, след като свърши, и се обърна към Сифайвемо. — Отлично. Кажете им да продължат да предават, а аз ще

отида до въздушната си шейна да се уверя, че поддържат необходимите честоти.

— Желаете да продължат да предават ли, сър? — отново смутен попита Сифайвемо. — Но, сър...

— Не очакваш да купим толкова много дроиди само защото казваш, че излъчват, както трябва, нали? — намеси се Хан.

— Не се притеснявай... един от хората ни ще остане — той посочи към един мъж в тъмнозелена дреха, който разглеждаше домашните дроиди.

— Той ще остане тук, докато ние направим проверката и се върнем — добави Ландо. — Нали издавате фактури за поръчки над двайсет бройки?

— Разбира се, сър — отвърна дроидът и видимо грейна. — Просто трябва да покажете удостоверението си, когато давате поръчката.

— Добре — каза Калризиан и вдигна вежди към приятеля си. Той схвана намека и тръгна с Лобот към най-близкия изход. — Връщаме се след няколко минути.

Две минути по-късно тримата бяха отново на улицата.

— Добре се сети да му кажеш, че оставяме някого — обърна се Ландо към Хан. — Това ще ни спечели няколко минути преди да започнат да си задават неудобни въпроси.

— Стига само да не започнат да разпитват самия човек — добави Соло. — Какъв е планът? Да се върнем право на кораба ли?

— Планът ми беше това — отвърна бившият комарджия.

— Освен ако не мислиш, че малко предпазливост ще оправдае загубата на време.

— Точно това се питам — отвърна Хан. — Излъчванията на дроидите трябва да заглушат ехото поне за известно време. Но те вече имат представа, къде се намираме. Ако успеем да вземем някой товароносач, ще можем да заобиколим космодрума и да влезем от другата му страна.

— Стига да не ни хванат — добави Ландо. — Правят проверки на шофьорите на товароносачи.

— Рискът си струва — каза Хан с категоричността на човек, вече взел решение. — Хайде... ето го най-близкия.

ГЛАВА 22

Разговорът, или поне онази част, която Кароли чу през полуоткрехнатата врата, бе кратък, остър и неприятен. И извънредно показателен — пиратите Каврилу се оказваха съюзници на Империята!

От една страна, Кароли смяташе, че това не е кой знае какво откритие, особено след подслушания разговор между Соло и Калризиан. Все пак Империята въртеше незаконни сделки с отрепките от покрайнините от години, като се започнеше с онази прокълната връзка на Палпатин с принц Ксизор и се свършеше с току-що чутото. Фактът, че огромната, някога наброяваща милиони системи Империя, сега бе сведена до жалка шепа сектори, представляваше само още една причина да ги наемат, за да свършат черната работа.

Но, от друга страна, наистина бе новост. Зотип не говореше с Дизра като подчинен с началника си, а като равнопоставен. Много недоволен равноправен партньор, ако се съдеше по тона и потока хули и обиди, които пиратският главатар изсипа върху имперския моф. Още по-интересни бяха заплахите на Зотип да направи споразумението им публично достояние, което показваше, че то не е нито одобрено, нито известно на останалата част от имперското ръководство. Първоначално Кароли последва Зотип с намерението да му отмъсти за лорардианското клане преди три години, а се натъкна на нещо далеч по-интересно.

— Смяташ ли, че ще дойде? — прекъсна разсъжденията ѝ гласът на един от пиратите.

— Разбира се, че ще дойде — изсумтя Зотип. — Да не мислиш, че предпочита да обяви уговорката си по обществената комуникационна честота на Бастион?

— Няма да дойде сам — предупреди Контрол. — Ще доведе охрана.

— Няма да е многобройна — отвърна главатарят. — Този плужек няма доверие на много хора.

— Едно скрито подкрепление няма да е излишно — каза Контрол. Кароли долови подканата в гласа му. — За всеки случай.

— Добре — въздъхна Зотип. — Кранс, Портин... заемете позиции в коридора. Ако ме чуете да свирна, влизате и убивате всеки, който не е от нашите.

Двамата пирати измърмориха нещо в потвърждение и стъпките им се насочиха към вратата. Със значително по-малко шум Кароли се оттегли зад плавния завой на коридора. Приглушената светлина, която се процеждаше през тесния процеп, стана ярка, когато пиратите отвориха вратата, след това отново угасна, когато я притвориха след себе си.

А сега трябваше да вземе решение. Тук, четири метра зад двамата пирати, които застанаха в засада и поведоха тих разговор, нямаше да може да чуе какво щяха да си кажат Дизра и Зотип. Освен това мисълта някой, пък бил той и имперски моф, да бъде нападнат в гръб от такива като пиратите Каврилу не ѝ се нравеше. Тя се усмихна в мрака на иронията на положението. Беше съвсем същото като онова, което Шада отхвърли на онзи ветровит покрив на Боркораш преди пет седмици и което доведе Кароли тук. Но дълбокият анализ можеше да почака. Преди това пиратите Каврилу трябваше да уредят дълга си към Мистрил. А той можеше да се изплати само със смърт... и първата вноска щеше да бъде направена веднага. Кароли прибра бластера си в кобура му, извади чифт тънки ножове и тръгна напред.

Кранс и Портин бяха приклекли един до друг до откренатата врата, шепнеха и се подсмиваха в очакване на жертвата си и изобщо не чува приближаването на младата жена.

Кароли премести безшумно двете тела на няколко метра по коридора, където нямаше да се виждат. След това се върна до откренатата врата, коленичи и пъкна върха на един от ножовете си под ръба на дебелия килим в стаята. Отразеният в метала образ беше съвсем умален и изкривен, но Кароли имаше голям опит и знаеше как да разчете отражението. Както и очакваше, Зотип и тримата други пирати се бяха обърнали към украсената с орнаменти врата в дясната стена на помещението. Пиратският главатар се бе разположил доста арогантно в стола на мофа зад компютъра. Другите трима се подпираха на стените и мебелите на различни места из стаята. И четиримата триеха дръжките на бластерите и дланите си, подготвяйки се за

срещата. Всички бяха извън огневата ѝ линия и засадата, която все още мислеха, че е устроена.

Кароли тъкмо започна да обмисля евентуалния план за атака, ако се стигнеше дотам, когато от другия край на стаята се чу тихият звук от завъртане на ключ. В същия миг приглушеният разговор на пиратите стихна. Вратата се отвори и в стаята влязоха двама души.

Вдясно беше моф Дизра. Това бе очевидно от годините, дрехата и арогантното високомерие, с което влезе в стаята. Вторият мъж, вляво от Дизра, бе облечен в имперска униформа...

Дъхът ѝ секна. Кароли усети неприятен гъдел по тила си. Вторият мъж бе боец. Не войник, а боец. Виждаше се по стойката, по походката, по държането на ръцете, по погледа, който хвърли на стаята. Контрол бе предупредил, че Дизра няма да дойде сам. Кароли се запита дали някой от пиратите бе в състояние да разпознае боеца под униформата.

Зотип очевидно не можеше.

— Позабавихте се — процеди той, докато боецът затваряше вратата. — Кой е пазвантинът?

— Станете от стола ми — отвърна имперският моф, пренебрегвайки въпроса, и махна раздражено към изтегнатия в стола пиратски главатар.

— Аз дирижирам разговора, Дизра — процеди Зотип, без да помръдне. — Чакай малко... познавам те — добави той и посочи с пръст боеца. — Да... ти си мерзавецът, който отведе всичките ми съветници. Ти, метиляв подъл гадняр!

Кароли потрепери, очаквайки отговорът на боеца на обидите да бъде незабавна смърт. Но не беше толкова лесно да бъде предизвикан.

— Точно така — отвърна той с леден глас. — Аз съм майор Тирс. И както обясних още тогава, Империята има по-наложителна нужда от услугите им.

— И затова ги отведе, а? — надигна Зотип глас. — Е, може би имперската измет си върши работата по този начин, но в покрайнините не се прави така. Щом се договориш за нещо, спазваш уговорката — пиратският главатар вдигна пръст. — Или последните минути от живота ти ще преминат в съжаление, че си я нарушил.

— Мислех, че в покрайнините не си изпускате нервите — презрително добави Дизра. — Пелаеон толкова много ли те изплаши?

— Остави Пелаеон — отсече Зотип. — С него ще се разправам после. В момента вие сте на топа на устата. Ще започнем с пълна компенсация за щурмовия ми кръстосвач и осемстотинте мъже, които загинаха с него.

— Очевидно е изпуснал нервите си, ваше превъзходителство — каза Тирс. — Залогът е станал твърде висок за него и иска да се оттегли.

Пиратът изсумтя.

— Приказки! Само това можеш, Дизра. Да плещиш! А ние вършим цялата работа и гинем. Стига толкова! Мисля, че двайсет милиона ще покрият щетите...

— Може би ще ни дадете възможност да ви покажем, че можем да правим и друго, освен да говорим — прекъсна го Тирс. В гласа му се прокрадна предизвикателство. — Вероятно можем да ви докажем, че Империята отново се надига и че този път няма да я спрат. И тогава ли ще искате да се откажете?

Зотип се изсмя. Напълно лишен от веселие смях.

— Доказателство, а? Ако си мислите, че можете да...

Той не довърши. Вратата зад Дизра и Тирс отново се отвори. Един от пиратите понечи да извади бластера си...

— Добър ден, капитан Зотип — спокойно каза облеченият в бяла униформа мъж, който влезе в стаята. — Позволете да се представя. Аз съм върховен адмирал Траун.

На командир Дрейф бе нужна по-малко от минута, за да намери тайното чекмедже под плота на млечнобялото коралово бюро. След още две минути то бе отворено с помощта на някои изключително незаконни средства. Вътре имаше осем информационни чипа. Три от тях бяха официални правителствени документи: един от Убикторат, другите два — от разузнаването. Но другите пет...

— Копирай ги — нареди Пелаеон, докато Дрейф пъхаше един от ненадписаните информационни чипове в електронния си бележник. — Всичките. Дори и официалните. Ще видим какво може да направят с тях шифровчиците на „Химера“.

— Нека първо да опитам нещо, сър — каза Дрейф, извади един информационен чип от джоба си и го вкара в помощния отвор на електронния си бележник. — Една от малките екстри, които ми попаднаха при проверката на финансите на лорд Граемон, бе шифърът,

който е използвал за връзката си с Бастион. Да видим дали Дизра е проявил небрежност, или е бил твърде самоуверен, за да използва същия... Виж ти! Виж ти! Нашият хитър моф, изглежда, е направил грешка — той леко се усмихна на Пелаеон. — Тук е, адмирале. Всичко е тук.

Върховният командващ се приближи до офицера си и погледна над рамото му. Наистина всичко беше там: имена, дати, суми, подробности за различни парични преводи. Всичко.

— Ще можете ли да свържете всичко това с онова, което знаете за Граемон? — попита той.

— Без проблем — увери го Дрейф, докато преглеждаше файловете. — Дизра е бил така добър да слага дати на всичко. Трябва само да...

— Момент — прекъсна го Пелаеон и сложи ръка на рамото му. Нещо привлече вниманието му, докато командирът бе преглеждал файловете. — Върнете няколко страници назад. Не... още една. Още една.

Ето го. Името, което адмиралът бе мярнал. Името, настоящото местоположение, заповедта за задържане...

— Полковник Мейз Вермел — прочете на глас командир Дрейф и се намръщи. — Той не е ли един от адютантите ви, адмирале?

— Да — отвърна адмиралът. Доволството му от току-що направеното откритие изведнъж се разтопи в мъглата на яростния гняв. — Изчезна по време на специална мисия, която изпълняваше по моя заповед.

— Значи Дизра е замесен и в отвличания — каза Дрейф. Неговият глас също подрезгавя.

— Само в специални случаи — отвърна Пелаеон, загледан в тайното чекмедже.

Командирът бе свършил добра работа, разбивайки ключалката, но нямаше как това да бъде прикрито. В мига, когато мофът отвореше чекмеджето, щеше да разбере, че някой е разглеждал съдържанието му. И адмиралът взе решение.

— Няма да се занимаваме с копиране — каза той и събра информационните чипове. — Ще вземем оригиналите.

Дрейф премига.

— Сър? Но...

— И си тръгваме — добави върховният командващ и погледна към единия от щурмоваците, който стоеше на пост при вратата. — Съобщете на „Химера“ — нареди той. — Капитан Ардиф да е готов за тръгване, щом се кача на борда. След това се обадете на лейтенант Маршиан и му кажете, че идваме.

— Слушам, сър! — отвърна щурмовакът и извади предавателя си.

— А Дизра? — попита Дрейф. — Още не сме свършили с него.

— Дизра ще почака — мрачно отвърна Пелаеон. — В момента главната ми грижа е да стигна до Вермел, преди Дизра да реши, че е тежест за него.

— Лично ли ще отидете?

— Да — твърдо каза адмиралът и затвори тайното чекмедже. — В зависимост от това, как Дизра е формулирал заповедта за задържане, може да се наложи да използвам правомощията си на върховен командващ, за да го освободя. Освен това нямам доверие на никого извън „Химера“, че не е във връзка с Дизра.

— Или с Траун? — тихо добави командирът.

Пелаеон направи гримаса.

— Ако Траун наистина е жив — каза той. — Въпреки това тръгвам.

— Може да е трудно — предупреди другият офицер и тръгна в крачка до адмирала към двойните врати на кабинета. — Станция Римсий е на няколко дни път. Дотогава Дизра със сигурност ще установи липсата на информационните чипове.

— Не се притеснявайте. И аз имам своите номера-отвърна Пелаеон. — Щурмовак.

— Лейтенант Маршиан доложи, че совалката ще бъде готова за полет, когато пристигнем — докладва щурмовакът. — Същото доложи и капитан Ардиф от „Химера“.

— Добре — върховният командващ махна на щурмоваците да отворят вратите. — Да не ги караме да чакат.

В продължение на няколко секунди в стаята се възцари тишина като в пещера или гробница. Дизра я остави да се проточи, пиейки на едри глътки от насладата, която изразът на неверие върху лицето на Зотип предизвика у него. Отдавна бе време нахалният устат пират да се сблъска с нещо, което да се опре на крясъците и истериите му. На

имперския моф му се искаше вцепенението да продължи още малко. Но по причини, известни само нему, актьорът реши да развали магията.

— Изглеждате изненадан от присъствието ми тук — каза той. Плавният му трауновски глас бе съвършен като предхождащата го тишина. — Мога единствено да заключа, че не сте обърнали внимание на новините, идващи от Корускант.

Устата на Зотип се отвори и пак се затвори, без отвътре да излезе звук. Движението бе гротескно подсилено от гъстата брада. Най-сетне пиратският главатар възвърна гласа си.

— Чух, че сте се върнали — каза той. Думите с мъка излизаха от устата му. Звукът на гласа му явно го окуражи. — Просто не повярвах — добави той и изпъна рамене.

— Защо?

Очите на Зотип се стрелнаха към един от хората му, сякаш за да се увери, че той командва.

— Защото реших, че всеки, който се е измъкнал от тази помийна яма, наречена Империя, не би бил толкова глупав, че да се върне в нея — отвърна пиратът. Гласът му отново бе станал агресивен.

Застанал до Траун, Тирс се раздвижи. Но самият върховен адмирал просто се усмихна.

— Не е зле — каза той. — Малко бавно, но иначе съвсем не е зле.

Зотип вдигна вежди.

— За какво говорите?

— Империята ще се вдигне отново — отвърна върховният адмирал и застана пред Дизра, като изгледа от главата до петите всеки от тримата пирати в стаята. — И въпреки че нямаме нужда от съюзници, не ги отхвърляме.

Един от разбойниците, който стоеше облегат на дясната стена зад Зотип, изсумтя.

— Така ли ни виждате? — попита той и скръсти ръце на гърдите си. — Като съюзници?

— Контрол е прав — съгласи се Зотип и посочи с палец другия пират. — Вие давате заповедите и прибирате парите, а ние вършим мръсната работа. Що за съюзници са това?

— Съюзниците ще се радват на положение, което не са и сънували — отвърна Траун. Гласът му стана по-студен: — Положението, властта и богатството да купуват и да продават цели системи.

— И кога трябва да стане всичко това? — попита Контрол.

Дизра забеляза, че в поведението му се долавя известна нервност и че мъжът леко се отдръпва от Зотип. Сякаш отстъпваше от шефа си, подготвяйки се за действие... Тирс също го забеляза. С крайчеца на околото си мофът видя, че гвардеецът направи една безшумна крачка в същата посока, в която се оттегляше пиратът, запазвайки разстоянието между себе си и Контрол, като същевременно се приближи до другия пират, облегнат на стената вляво от Зотип.

Така оставаше само един разбойник, вдясно от пиратския главатар, който бе извън обсега на гвардееца. Дизра тайно погледна в тази посока, надявайки се, че майорът не е забравил за този противник.

— Доста скоро — увери Траун пирата. — Почти всички части са готови и са заели позициите си. Онези, които не са, скоро ще го направят.

— Тези части са другите ви съюзници, така ли? — попита Контрол.

— Така ли ни виждате? Като части от игра? Не ми харесва да съм част от ничия игра — изръмжа пиратският главатар, преди върховният адмирал да успее да отговори. — Ние сме пиратите Каврилу. Не играем други игри освен собствените си — извънпяване от компютъра прекъсна думите му. — Очаквате ли обаждане? — саркастично попита той.

Дизра остави въпроса без отговор, отиде до компютъра, натисна копчето на интеркома и завъртя екрана към себе си.

— Да?

Беше лейтенантът от ситуационната зала... и от изражението на лицето му мофът разбра, че новините не са добри.

— Ваше превъзходителство, имаме проблем — отривисто каза мъжът от екрана на интеркома. — Изглежда, шпионите са се изплъзнали от мрежата.

Дизра преглътна ругатнята си.

— Как?

— Използвали са дроидите от един магазин, за да заглушат биокомуникационната верпинска честота — отговори лейтенантът с погнуса. — Докато определим местоположението на магазина и изключим излъчванията, те бяха излезли от обхвата на еходетекторите ни. Върховният адмирал Траун при вас ли е?

— Да — каза Траун и застана до мофа. — Ще остана тук за малко. В това време разпръснете еходетекторите си в двете посоки спрямо последното им местонахождение и вижте дали няма да ги засечете отново.

— Слушам, сър — отвърна лейтенантът.

Дизра изключи екрана и хвърли зъл поглед към адютанта си. Не трябваше да се оставя да бъде предуман да се въвлече в конфронтация срещу пиратския главатар, докато Соло и Калризиан бяха още на свобода.

— Най-добре да се връщаме — каза той и погледна към върховния адмирал.

— Как така? И ще ни оставите тук? — попита Контрол. Той бе направил още една крачка назад и все още държеше ръцете си скръстени на гърдите.

— Не ставайте смешни — остро отвърна мофът, изведнъж много уморен от Зотип и пиратите му. — Щом не искате да сте на печелившата страна, ваша работа. Има достатъчно, които искат. Майор Тирс, обадете се за ескорт, който да изпрати гостите ни.

— Не мърдайте — изръмжа Зотип, надигна се от стола си и отпусна ръка върху дръжката на бластера си. — Ще си тръгнем, след като си получа двайсетте милиона. Сега се бръкнете или...

— Или какво? — попита Дизра. — Неблагодарен, мръсен...

— Достатъчно — извика пиратът, вдигна пръсти към устата си и изсвири пронизително. Двамата пирати, които стояха от двете му страни посегнаха към бластерите си...

Тирс се раздвижи. Най-близкият до гвардееца пират дори не успя да извади оръжието си от кобура. Кратко намущване, бързо движение на ръце, приглушено пукане на кости и пиратът се свлече на дебелия килим като празен чувал. Другарят му, от дясната страна на Дизра, изруга стреснато. Мофът обърна глава, за да го погледне, и докато още се обръщаше, от страната на Тирс се чу тихо прошумоляване и изведнъж от гърдите на мъжа щръкна дръжката на нож.

Тя бе втора, една вече стърчеше от гърлото му.

Дизра стаи дъх. Бързо обърна поглед към високата стройна жена, която изневиделица се бе появила в стаята през скритата в стената врата. Ръката ѝ трепна, проблесна отразена светлина...

И Зотип простена от болка и политна напред право към ритника, който бившият гвардеец заби в стомаха му и който изтръгна още един болезнен стон от гърлото му. Пиратският главатар се просна с тежък звук върху компютърното бюро, а бластерът изхвърча от ръката му и падна на пода. А Дизра се хвана, че не може да откъсне поглед от дръжката на ножа, която се появи в средата на гърба на пирата. Без всякакво съмнение, дар от жената.

Той вдигна поглед към нея. Тя безшумно отиде до бюрото, пренебрегвайки тримата мъже. Хвана брадата на Зотип и вдигна главата му, така че замъглените му очи да я погледнат.

— Това беше за Лорардиан — тихо, но безжалостно каза тя.

Устата на разбойника се отвори веднъж, но от нея не излезе звук. Замъглените му очи се замъглиха още повече и се затвориха. Жената пусна брадата му, Зотип клюмна отново и не помръдна повече.

В стаята отново се възцари тишина. И отново Траун я наруши.

— Добра работа — каза той. — Благодаря за съдействието.

— Не че имах нужда от него — стегнато добави Тирс. Дизра го погледна и с лека изненада забеляза, че гвардеецът бе извадил отнякъде малък бластер и го държеше насочен към жената.

— Коя сте вие?

Тя вдигна поглед от тялото на мъртвия пиратски главатар. Очите ѝ бяха безрадостни и леко пренебрежителни. Жената изгледа Тирс от глава до пети.

— Очевидно не всичките ви хора умеят да ценят другите както вие, адмирал Траун — каза тя, пренебрегвайки въпроса на гвардееца.

— Простете на майор Тирс — успокояващо каза върховният адмирал. — Безопасността ми е една от първостепенните му грижи. Той приема много сериозно тази отговорност. Но не ви разбира като мен — Траун махна към бластера на гвардееца. — Можете да свалите оръжието, майоре. Тайните охранители на Мистрил не убиват безразборно или без причина.

Дизра изведнъж изстина. Тайните гардове на Мистрил? В неговия дворец? Жената премига, очевидно изненадана от разкритието

на самоличността ѝ.

— Как разбрахте коя съм? — попита тя и присви очи.

— Хайде, хайде — каза Траун с лек укор и махна към касапницата около тях. — След демонстрацията на бойните ви умения каква друга бихте могли да бъдете освен мистрил? А и забележката ви за Лорардиан... — добави той с мек глас.

— Моите съболезнования.

— Благодаря — отвърна тя и с неохота наведе глава в поклон. — Не мислех, че някой друг знае или го интересува какво стана там.

— Информацията е част от работата ми — отвърна върховният адмирал.

— Предполагам — каза жената и кимна вляво от себе си.

— Какво смятате да правите с останките?

— Още не знам — каза Траун. — Кажете ми, Контрол, какво да правим с вас?

Дизра отмести очи от жената и изведнъж със закъснение осъзна, че последният пират не е бил включен в сметките. И с основание. Контрол стоеше напълно неподвижен на същото място както в началото на битката. Ръцете му бяха празни и вдигнати пред него. Бластерът не бе напускал кобура му. Лицето му не изразяваше нищо, нито страх, нито гняв.

— Поздравления, адмирале — каза той и кимна първо към Траун, след това към Тирс. — Майоре. Очаквах щурмоваци, скрити в ниши в стената. Подходът ви беше много по-изтънчен и не по-малко ефикасен — той обърна глава към жената. — Вашата поява, от друга страна, бе пълна изненада. Разбирам, че сте се промъкнали зад нас. Давам мило и драго да разбера как.

— Единственото нещо, което Мистрил може да предложи на пиратите Каврилу, е смърт — отвърна студено тя. — Посочете ми причина, поради която да не продължа с вас?

Контрол сви рамене. Дизра знаеше, че не е толкова спокоен, колкото се опитваше да изглежда.

— Вече отмъстихте за смъртта на мистрилите, загинали на Лорардиан — каза той. — Зотип бе този, който създаде проблемите. Никой от нас не можеше да направи нищо — пиратът отново погледна към имперския моф. — Пак той настояваше за отмъщение срещу вас и

адмирал Пелаеон за фиаското при Песитин, ваше превъзходителство — добави пиратът. — Предлагам да оставим всичко това зад гърба си.

Тирс изсумтя под нос.

— Не му липсва смелост, нали?

— Не сте схванали думите му, майоре — каза Дизра и се усмихна на Контрол. Изведнъж всичко си дойде на мястото.

— Контрол не се опитва да си спаси кожата. Той е планирал конфронтацията от самото ѝ начало.

Жената се намръщи към мофа.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че се е уморил все да бъде на второ място — отвърна ѝ Дизра, без да изпуска разбойника от очи. Леката многозначителна усмивка на устните на Контрол бе доказателството, че е познал. — Всичко е било чиста политика.

— Беше повече от политика, ваше превъзходителство — поправи го Контрол. — Зотип беше устат и самохвалко, но нямаше ум да ръководи голяма организация, като нашата. От години аз я удържам цяла. Отдавна е време да взема не само работата, но и наградата за нея.

— Колко удобно, че разчистихме пътя вместо вас — каза Траун. — Има ли още нещо, което можем да направим за вас?

— Като начало бих искал да си тръгна от тук жив — отвърна пиратът и се усмихна на всеки от тримата мъже. Това беше едновременно самодоволна и умилкваща се усмивка. — Освен това... — той се поколеба. — Зотип бе прав за уговорката ни с моф Дизра — каза Контрол и прехвърли вниманието си към върховния адмирал. — Справихме се доста добре, но и поехме доста рискове. А, изглежда, и Новата република е тръгнала по петите ни. Мисля, че е време да се оттеглим.

— Тогава се отказвате от възможността да участвате в подялбата на галактиката след победата на Империята — предупреди мофът и се запита защо изобщо си прави труда да убеждава Контрол. Изобщо не го интересуваше дали пиратите Каврилу щяха да останат в играта или не.

Нямаше нужда да се притеснява.

— Ще рискуваме — каза Контрол. — Може и да сте гений, адмирале, но често казано, не мисля, че дори вие бихте могли да се справите.

— Както желаете — отвърна Траун. — Вие, разбира се, ще оставите производствената линия на „Хищни птици“ да работи.

— Ще я оставим да работи — обеща пиратът. — Всъщност ще ви поднеса дела ни от линията като дар за добре дошъл — той се усмихна, но според Дизра усмивката му бе малко неестествена. — И като знак за предишното ни сътрудничество с Империята и приятелското ни разделяне.

— Разбира се — каза върховният адмирал и му се усмихна многозначително в отговор. — И в случай че грешите за границите на гениалността ми.

Усмивката на пирата трепна и се стопи.

— Много групировки от покрайнините бяха въвлечени в конфликта последния път, когато тръгнахте срещу Новата република, адмирале — каза той. — Предпочитам пиратите Каврилу да не се окажат в същото положение.

— Мисля, че това може да се избегне — съгласи се Траун. — Особено ако хищните птици продължат да се произвеждат.

— Смятайте го за уредено — каза Контрол. Очите му за миг прескочиха към жената. След това той предпазливо свали ръце. — Ако това е всичко, бих искал да тръгвам. Чака ме реструктуриране на цяла организация. Успех, адмирале!

— И на вас, капитан Контрол! — отвърна Траун и леко сведе глава. — Очаквам да не видя повече вас или някого от пиратите ви в имперското космическо пространство.

Контрол преглътна с мъка.

— Не, сър — каза той, докато се отдалечаваше към вратата на тайния коридор. — Няма да ни видите.

— Надявам се, че постъпихме правилно, като го пуснахме да си върви — тихо промърмори Дизра. В другия край на коридора бе Пелаеон, а те разполагаха само с думата на Контрол, че не търси отмъщение.

— Не се притеснявайте — увери го върховният адмирал. — Както сам отбелязахте, посветил е много време и размисъл в планирането на отстраняването на Зотип. Ще отиде право на кораба си и ще разкаже за неволите си на останалите пирати.

— Ами тя? — попита Тирс и кимна към жената. Той бе свалил оръжието си, както му бе наредено, но все още го държеше в готовност

в ръката си. — Тя е дошла с тях.

— Дойдох след тях — поправи го жената. — Подслушах разговор за клонинги и пиратски споразумения между Империята и...

— Клонинги? — прекъсна я Дизра. — Кой е говорил за клонинги?

Тя го изгледа студено.

— Двама агенти на Новата република, Хан Соло и Ландо Калризиан — отвърна тя. — Може да сте чували за тях.

— Да, мисля, че сме чували — каза Траун с весела усмивка. — Всъщност в момента се опитваме да установим контакт с тях.

Устните ѝ се изкривиха.

— Не се и съмнявам.

— Но ми е по-интересно — продължи той — да чуя отговора ви на предложението, което ви направих преди няколко минути.

Тя се свъси.

— Какво предложение?

— Не помните ли? — попита върховният адмирал. — Отбелязах, че реакцията ви на появата ми бе малко бавна, но иначе нелоша. След това споменах за желанието на Империята да има нови съюзници.

Тя сбърчи чело.

— Какво искате да кажете? — попита тя. — Отправихте това предложение към Зотип, не към мен. Тогава дори не знаехте, че съм тук.

— Точно обратното — тихо възрази Траун. — Прекрасно знаех, че сте тук. И ако си спомните думите ми, ще установите, че не съм назовавал нито Зотип, нито пиратите му.

Тя се взря в него. На лицето ѝ се изписа борба, докато се опитваше да разбере дали е искрен, или я лъже. Флим бе направил още една магия... и въпреки че публиката бе предубедена към него, тя стана. Но в момента Дизра нямаше време да се наслаждава на представлението.

— Сигурен съм, че с дамата имате да обсъдите много неща, адмирале — промърмори той и направи крачка към вратата. — Бихте ли ме извинили, трябва да се върна при адмирал Пелаеон.

— Разбира се, ваше превъзходителство — каза Траун и го освободи с махване на ръката. — Може би ще отидем да продължим разговора си другаде — той вдигна вежда към жената. — Разбира се,

при условие че се интересувате какво може да предложи новата ми Империя на Мистрил.

— Никога преди не сме работили с Империята — предпазливо отвърна жената, докато Дизра излизаше от стаята и затваряше вратата след себе си.

— Това беше Империята на Палпатин — напомни ѝ върховният адмирал. — Империята, която аз предлагам да издигнем отново...

Останалата част от думите на адмирала останаха нечути от мофа, който затвори вратата след себе си и забърза по коридорите. Тайният коридор щеше да съкрати пътя, но Пелаеон не знаеше за него, а Дизра държеше да запази тайната си. Той зави покрай последната извивка и пое по главния коридор към двойните врати на кабинета си.

— Адмирал Пелаеон питал ли е за мен? — попита той постовите, които отдадоха чест и се дръпнаха настрана, за да го пропуснат.

— Не, ваше превъзходителство — отвърна единият от тях. Двойните врати започнаха да се отварят. — Всъщност той си тръгна.

Мофът спря на място.

— Как така си тръгна? — повтори той и надникна в пролуката между отварящите се врати. Кабинетът му наистина бе пуст. — Къде отиде?

— Не каза, ваше превъзходителство — отвърна постовият.

Дизра влезе в кабинета си и се намръщи, оглеждайки стаята, докато вратите се затваряха зад гърба му. Не беше логично. Защо Пелаеон и онзи мазник Дрейф си бяха тръгнали? Със сигурност не защото бяха решили да го оставят на мира. Погледът му падна върху бюрото...

Той го заобиколи с бързи крачки, като през цялото време ругаеше. Студена пот изби по челото му. „Не. Не могат.“

Но бяха. Тайното чекмедже бе разбито. Информационните чипове ги нямаше.

ГЛАВА 23

Треперещите ръце на Дизра намериха копчето на интеркома.

— Тирс, елате в кабинета ми — успя да каже той с глух глас заради блъскането на сърцето в гърдите му. — Веднага!

След това натисна копчето за постовите пред вратите на кабинета си.

— Кога си тръгна Пелаеон? — попита той.

— Преди пет-шест минути, ваше превъзходителство.

Това означаваше, че вече бе напуснал двореца и бе на път за космодрума, а столичната служба за сигурност бе пръсната из целия град, заета с безполезното издирване на Соло и Калризиан. Дизра стисна зъби. Грандиозният план, който бе изработил с толкова труд, се объркваше пред очите му. Всичко бе записано на тези информационни чипове... всичко. Кодирано, разбира се, но Пелаеон щеше да успее да го дешифрира... И тогава друга, още по-ужасна мисъл впи нокти в сърцето на имперския моф. Полковник Вермел, скрит в глухата тясна арестантска килия на станция Римсий...

За около минута далекообхватният предавател мина през всички ретранслатори до станция Римсий. А когато това стана... Тайната врата в другия край на стаята се отвори и в кабинета му влезе Тирс.

— Хванахме ги — събщи той с мрачно доволство. — Корабът им е на док сто петдесет и пет...

— Пелаеон е взел информационните чипове — зловец го прекъсна Дизра.

— Какво? — попита майорът.

— Информационните чипове, глупако! — изръмжа мофът. — „Мъст“, споразумението ни с пиратите на Зотип, имена и подробности от промишлено-финансовата мрежа, която използвах... всичко.

Бившият гвардеец издиша със свистене между зъбите си и хвърли поглед към празното чекмедже.

— Невероятно — каза той, сякаш на себе си. — Всъщност е проникнал в личните ви архиви. Не очаквах, че е способен на това.

Сигурно идеята е била на Дрейф.

— Ще разберем подробностите на процеса — остро каза Дизра.
— Какво ще правим?

— Какво трябва да правим? — сви рамене адютантът. — Нали са кодирани? Докато Пелаеон ги дешифрира...

— Вече ги е дешифрирал — прекъсна го мофът. — Поне достатъчно. Наясно е, че Вермел е на станцията Римсий.

Лицето на Тирс доби сериозно изражение.

— Откъде знаете?

— Току-що се опитах да се свържа — обясни Дизра. — Пелаеон е блокирал всички връзки със станцията.

Майорът намръщено погледна празния екран на интеркома.

— Бърза работа — промърмори той. — Много добре, адмирал е!

— Оставете това — процеди Дизра, който се тресеше от страх, гняв и безсилие. Нима бившият гвардеец не разбираше, че целият план щеше да се срине върху тях? — Трябва да го спрем. Трябва да изведем Вермел, преди Пелаеон...

— Не — прекъсна го майорът с решителен глас. — Трябва да хванем Соло и Калризиан, преди да са се качили на кораба си, и да им устроим едно представление с нашия адмирал Траун.

— Да не сте луд? — извика мофът. — Какво значение има Соло... става дума за главата ми!

— Успокойте се, Дизра — каза Тирс. Гласът му плисна като студена вода в лицето на мофа. — Няма значение какво е взел Пелаеон. Разбирате ли? Няма значение. Ние държим крайния печеливш коз: върховния адмирал Траун. Той трябва само да поеме командването и да заяви, че всичко, което сме правили, е било по негова заповед.

Дизра си пое дъх на пресекулки и гневно изгледа адютанта си с безмълвна и безсилна ярост, задето гвардеецът с такава лекота отхвърляше годините, които мофът бе посветил на начинанието. А и защото бе прав.

— Добре — процеди той. — Забравяме за Пелаеон. Какво ще правим?

— Не сте ме слушали — присви очи майорът. — Имаме номера на дока, на който са кацнали... жената мистрил Дълин е дошла с тях, скрита в един от контрабандните отсеци на кораба им. С адмирала трябва да сме там преди тях. Разбирате ли?

— Разбирам — отвърна Дизра. Едва сега мозъкът му започна да се отпуска от шока и паниката, които го бяха сковали. — Не съм дете.

— Радвам се да го чуя — студено каза Тирс. — Защото, докато сме там, ще говорите с Дълин. Разберете какво иска и какво е необходимо, за да привлечем Мистрил на наша страна.

Долната челюст на Дизра висна. Това, което знаеше за Мистрил от докладите...

— Искате да ги направите наши съюзници? Те мразят Империята.

— Трябва ни нова групировка, която да замести пиратите Каврилу — отвърна бившият гвардеец с изчерпващо се търпение. — И нямаме време да спорим по въпроса. Траун и Дълин са в библиотеката срещу апартамента ви. Идете и го сменете, така че ние да можем да стигнем до космодрума. Разбрахте ли? Мърдайте!

Рязката заповед накара Дизра да подскочи.

— Не ми говорете така, майоре — предупреди мофът. Гласът му бе смъртно заплашителен. — Никога!

— Тогава никога не се делете от мен отново, ваше превъзходителство — парира Тирс. С нищо не показва, че е уплашен от предупреждението на Дизра. — Хайде, мърдайте!

Легионът имперски щурмоваци, който Хан с опасение очакваше да види, не беше на космодрума. Нито пък зорките стражи на входа или наблюдаващите дроиди по улицата, която водеше към площадката за кацане. Нямаше въоръжени мъже и при вратата на дока им. А това само по себе бе тревожно. Много тревожно. Ландо също го усети.

— Не ми харесва, Хан — помърмори той и огледа улицата зад тях, докато приятелят му отключваше вратата. — Много е лесно.

— Така е — съгласи се бившият контрабандист, огледа се за последен път, хвана ръката на Лобот и го преведе през вратата. Промените, които Ландо направи в движение в програмата на мозъчния имплантант на биокомуникационния киборг, вероятно отклониха имперските им преследвачи от тях, но леко бяха замаяли Лобот. Ако се стигнеше до бой на рампата на „Дамата на късмета“, изобщо нямаше да им е от полза.

Тъмният коридор, който минаваше през сервизните и складовите помещения на дока, бе пуст.

— Палиш двигателите със стъпването ни на борда — каза Хан на Ландо, щом се озоваха на площадката под открито небе. „Дамата на късмета“ си бе на мястото, същата, каквато я бяха оставили. — Аз ще държа оръжията. Може би Моегид ще успее да влезе в компютъра на космодрума и ще ни осигури бърз изходен...

— Няма да се наложи — произнесе нечий тих глас зад тях.

Соло се завъртя, изваждайки бластера си. Зад тях на бетона се появи трептящата холограма на мъж в цял ръст. Мъж със синя кожа и бяла имперска униформа... Ландо издаде странен звук.

— Това е... — започна той.

Приятелят му кимна сковано. Наистина беше той. Върховният адмирал Траун.

— Моля оставете оръжията си на земята — каза адмиралът. — Предпочитам да говоря лично с вас, но съвсем разбираемо нямам желание да бъда застрелян.

— Наистина е разбираемо — съгласи се Хан, без да отхлабва хватката около дръжката на бластера.

Очите му шареха по дока. Тук някъде трябваше да има истински щурмоваци... Мъжът от холограмата се усмихна.

— Хайде, капитан Соло — успокоително каза той. — Едва ли мислите, че ще успеете да си пробиете път с бластера, както сте правили толкова пъти на толкова много системи през авантюристичната си кариера. Не искате ли да видите жена си и децата отново?

Пръстите на Хан се отпуснаха и отново се свиха около дръжката на бластера. По челото му изби пот.

— Да, това е част от идеята, нали? — каза той.

Мъжът от холограмата поклати глава.

— Разбрахте ме погрешно, капитане — отвърна върховният адмирал. — Няма защо да се страхувате от мен. Искам само да поговорим. След това вие и другарите ви ще сте свободни да си тръгнете — той кимна към Ландо. — Попитайте капитан Калризиан. Позволих му да си тръгне от звездния ми разрушител.

— Сега не е същото — напрегнато каза бившият картоиграч. — Това е тайната ви столица. Едва ли ще желаете местонахождението ѝ да стане известно.

— Хайде, капитане! — възрази Траун. — Нима наистина смятате, че очаквам информацията за настоящото местоположение на Бастион да умре с вас? Седалището на имперската власт е било местено и преди, и то много пъти. Може да бъде преместено отново. Но явно ви трябва още доказателства.

Хан мярна някакво движение с крайчеца на окото си и вдигна поглед... На покрива на складовете заемаха позиции десетина щурмоваци с насочени към тях бластерни пушки.

Той въздъхна. Трябваше да хукнат към „Дамата на късмета“ още когато холограмата се бе появила, вместо да оставят Траун да ги оплете с приказки. Вече беше късно.

— Как ни намерихте? — попита бившият контрабандист, спусна предпазителя на бластера и го остави на земята.

— Не беше трудно — отвърна мъжът от холограмата, докато Ландо с нежелание последва примера на приятеля си и остави едрозарядния си пистолет на земята. — Наясно бяхме, че никой от вас двамата няма хакерските умения, необходими за проникване в специалните файлове. Подозирах, че използвате верпинец за целта, и инструктирах хората си да направят сканиране на тези комуникационни честоти.

— Търсили сте ехо — каза Хан и кимна. — А уж ги изключихме, преди да успеете да ги засечете.

— Не ме разбрахте, капитане. Не търсих ехо.

Изведнъж холограмата изчезна... Иззад десетината товарни колички вдясно от тях се появи самият върховен адмирал. Бялата му униформа блестеше ослепително в светлината на следобедното слънце.

Но не беше по-блестяща от бронята на шестимата щурмоваци, които го обграждаха. „Май все пак, каза си Соло, не би било добре да се втурнем презглава към «Дамата на късмета».“

— Просто търсех потвърждение, че хакерът ви е верпинец — продължи Траун, докато се приближаваше към тях. — Щом го потвърдихте, като заглушихте тези биокомуникационни честоти, трябваше само да прегледам дневниците на космодрума за кораб, който е кацнал тук осем, дванайсет или седемнайсет дни преди безпилотната сонда, която сте последвали от паршунската свързочна станция на Убикторат.

— Един момент. Не ви разбрах — каза Хан и се свъси. — Осем, дванайсет или седемнайсет дни?

Върховният адмирал се усмихна.

— Това са важни числа за верпинците — поясни той. — Не съзнателно може би, но въпреки това са дълбоко вкоренени в тях. Бе очевидно, че верпинецът е майсторът хакер в групата ви. Следователно той би трябвало да направи промените в дневниците на космодрума, за да прикрие местоположението на кораба ви. Нужно ли е да продължавам?

— Не — отвърна Хан. Студени тръпки полазиха по гърба му. На срещата им в тайното жилище в Планинската кула Ландо бе заявил, че е видял Траун. Твърдеше го и спореше независимо от всички аргументи и доказателства за противното. Тогава Хан се запита как може приятелят му да се плаши толкова лесно. Сега разбра.

— Така — каза върховният адмирал и го погледна със съчувствие, за което бившият контрабандист не даваше пукната пара. — Да минем на въпроса — той леко повиши глас.

— Майоре.

Вляво от тях иззад една купчина кашони излезе млад мъж с отличителните знаци на имперски майор на униформата. Очите му зорко наблюдаваха пленниците. В дясната си ръка мъжът държеше бластер, а в лявата — информационен чип.

— Може би си спомняте, капитан Калризиан, че при последния ни разговор — продължи Траун, докато майорът приближаваше към тях — казахте, че ако искам да спася Новата република от настоящата ѝ криза, трябва просто да ви дам пълния документ за унищожението на Каамас.

— Да, спомням си — отвърна Ландо. Майорът спря на метър пред него. — Казахте ми, че ще е нужно много време.

— По-малко, отколкото предполагам, както се оказа — съгласи се върховният адмирал. — Ето го.

Младият майор подаде информационния чип.

— Как така „Ето го“? — попита Калризиан и погледна така, сякаш очакваше чипът да се взриви в лицето му.

— Документът за унищожението на Каамас — простичко отговори Траун. — Ваш е. Вземете го.

Бавно, колебливо Ландо пое информационния чип.

— Каква е уловката? — попита той, след като майорът направи крачка назад.

— Няма уловка — увери го Траун. — Както ви казах и тогава, просто искам да помогна.

— Разбира се — обади се Хан. Гласът му прозвуча грубо след мекия тон на върховния адмирал. — Както помогнахте за разрушението на сградата на Обединените кланове на Ботауи ли?

Блестящите червени очи се обърнаха към него.

— Моля обяснете!

— Зад размириците на Ботауи стоеше имперски отряд — сковано каза бившият контрабандист. Застанал до него, Ландо му шъткаше да млъкне, а и той самият трябваше да признае, че да обвинява Траун в лицето, едва ли бе най-дипломатичният жест. Но залогът бяха главите им — неговата и на Лея, и той нямаше да остави Траун да се измъкне под прикритие на помирението. Особено след жертвите и разрухата, които размириците на Ботауи бяха причинили. — Намерихме пренасочващия кристал, който са използвали за ксероловия бластерен снайпер.

Надяваше се поне на леко трепване от страна на върховния адмирал при споменаването на оръжието. Траун само се усмихна горчиво.

— Да, ксеролов бластерен снайпер — каза той. — Очевидно той все още е предпочитаното оръжие от убийците и саботьорите. Но в този случай сте тръгнали в погрешна посока. Последните пет ксеролови бластерни снайпера, притежание на Империята, бяха откраднати преди шест месеца от убикторатския склад на Маркуара — очите му проблеснаха. — Ако искате да ги намерите, ви предлагам да претърсите частното имение на висшия съветник Борск Фейлия.

Хан и Ландо си размениха стреснати погледи.

— Фейлия?

— Да — потвърди върховният адмирал. — Частната му армия ги открадна.

— Не — каза Соло. Думата излезе механично от устата му.

— Това е нелепо.

И все пак... Фейлия знаеше, че Хан и Лея отиват в сградата на Обединените кланове, за да проверят истинското състояние на

ботанските финанси — задача, която така и не довършиха след размириците. Траун сви рамене.

— Няма да ви убеждавам. Истината ви очаква, открийте я, ако желаете. Междувременно... — той кимна към информационния чип в ръката на Ландо. — Приятен ден, господа, и лек път.

Без да дочака отговор, върховният адмирал се обърна и закрочи към изхода. Трима от щурмоваците му го обградиха и тръгнаха с него. Останалите трима и майорът изчакаха да се скрие от поглед, обърнаха се и също си тръгнаха. След като и те напуснаха дока, щурмоваците на покрива свалиха оръжията си и също изчезнаха.

Когато останаха сами Хан се обърна към приятеля си, който го гледаше изпод вежди.

— Е, Ландо — каза бившият контрабандист, опитвайки се да овладее гласа си. Не беше от най-сполучливите му опити.

— Май ти дължа извинение.

— Остави извиненията — отвърна Калризиан, наведе се да вземе оръжията им от земята и бързо огледа празния док. — Да се махаме!

— Да — съгласи се Хан, хвана Лобот за ръката и го обърна към рампата на „Дамата на късмета“. — Да се махаме!

— Трябваше да им видите физиономиите — каза Флим, въртейки питието в чашата си. Унилият му глас контрастираше с въодушевените думи. — Бяха толкова ужасени и така се стараеха да го прикрият. Много забавно беше.

— Навярно едва сте се сдържали да не се разсмеете — кисело отвърна Дизра. — Въпросът е дали са повярвали?

— Повярваха — увери го Тирс, пъкна един информационен чип в електронния си бележник и взе следващия от купа. Само той от тримата не изпитваше никакви съмнения в представянето на Флим. — Нашият върховен адмирал бе съвършен като полирана прозрачна стомана. Дори не трепна, когато Соло му запрати ботанския командоски отряд в лицето.

— Ботанският отряд? — попита мофът. — Нашият ботански отряд? Групата на Навет?

— Успокойте се... заговори за тях във връзка с размириците в сградата на Обединените кланове — обясни майорът. — Едва ли знаят, че Навет е на Ботауи в момента.

— Надявам се, че не знаят — тихо каза Дизра. Но пък цялата схема бе описана в информационните чипове, които Пелаеон бе откраднал от бюрото му. Все пак не беше вероятно адмиралът да хукне към Корускант, за да предупреждава. — Как са разбрали, че ние стоим зад размириците?

Тирс сви рамене:

— Кой знае? Няма значение... нашият адмирал отби блестящо атаката — той погледна към Флим: — Какво беше това оръжие, откраднато от склада на Маркуара? Не си спомням да съм чувал такова нещо.

Флим отпи от питието си.

— Не си спомняте — отвърна той, — защото измислих всичко. Реших, че ще бъде...

— Измислили сте си го? — прекъсна го Дизра. — Що за глупав номер?

— Такъв, че да ми се махне Соло от главата — сковано отговори Флим. — Защо? Не го ли одобрявате?

— Не, не го одобрявам — отсече мофът. — Не отговаря на образа. Траун не си измисляше разни работи... ако не знаеше нещо, го казваше.

— Успокойте се, ваше превъзходителство — каза Тирс. Но той самият сякаш бе позагубил от въодушевлението си, когато погледна към актьора. — Трябваше да каже нещо... не можем с едната ръка да предлагаме помощ на Корускант, а с другата да организираме размирици. Поне спечели време, докато проверят думите му.

Дизра изсумтя.

— Колкото и да е малко.

— Колкото и да е малко, ще ни стигне — твърдо заяви майорът. — Гражданската война в Новата република ще започне след седмица. Тогава никой няма да се интересува от някакви размирици и откраднати бластерни снайпери — той кимна към вратата на тайния коридор. — И като стана дума за печалби, как мина разговорът ви с нашата гостенка? Ще можем ли да се възползваме от услугите на мистрил?

— Не зная — отвърна Дизра и за миг стисна уста. — Мистрил не работи за Империята... сигурно го повтори поне петнайсет пъти. От друга страна, се съгласи да се обади на една от ръководителките им, за

да дойде да говори с нас. Има нещо, което искат много, но не можах да я накарам да ми го каже.

— Искат отмъщение — сериозно каза Флим. — Като всеки в днешно време.

— Отмъщение срещу кого? — попита мофът.

Актьорът сви рамене.

— В покрайнините се говори, че светът им е бил унищожен от война с човек или хора, неизвестни допреди няколко десетилетия. Парите, които Мистрил печели, като продава услугите си, все още отиват за издръжка на оцелелите.

— Как се казва светът им? — попита Дизра.

— Не зная — отвърна Флим. — Пазят го в тайна. Може би се страхуват, че онзи, който го е довел до това състояние, ще се върне и ще довърши делото си.

— Тя спомена нещо за отмъщение за Лорардиан — каза Тирс. — Може ли това да е системата?

— Нямам представа — сви рамене актьорът. — Дори не знам какво е Лорардиан.

— Как така не знаете? — попита мофът и се намръщи. — Там говорехте така, сякаш знаете всичко.

— Да си добър актьор, означава да убедиш публиката, че знаеш повече, отколкото всъщност знаеш — търпеливо обясни Флим.

— Разбира се. Забравих — намръщи се Дизра.

— Не се изпълвайте така с благородно негодувание срещу мен, Дизра — предупреди Флим. Лицето му помръкна. — Вашите набези с пиратите Каврилу срещу корабите на Новата република са същата работа. Както и свещеното ви движение „Мъст“ — добави той и премести очи към майора. — Няколко имперски агенти, които се преструват, че са голяма група недоволни граждани. Без да споменаваме цялата тази комедия с Траун. Затънали сте до гуша в подобни представления. И двамата. Не че сте имали някакъв избор при днешното състояние на Империята — той бавно се изправи от стола си. — Ще ви кажа и още нещо — добави актьорът. — Дори да се сдобиете с военната мощ, която си пожелавате, пак ще имате нужда от мен — той се удари в гърдите. — Аз единствен от вас познавам покрайнините. Кой са пиратите и наемниците, къде може бързо да се намери добър ловец на глави... Ако искате да наемете други пирати,

пак мен ще трябва да попитате. Аз веднага разбрах, че Дълин е мистрил, от начина, по който се биеше.

— Не го оспорваме — каза Дизра, леко изненадан от разпалеността на Флим. — Какво искате да кажете с всичко това?

— Казвам, че ако тази Ръка на Траун се появи, може вече да нямаме нужда от моята маска на Траун — остро отвърна той. — Но ще имате нужда от мен.

В продължение на няколко минути в стаята се установи тишина. Флим ядно мятеше поглед ту към мофа, ту към адютанта му, дишайки тежко. Майорът пръв наруши мълчанието.

— Свършихте ли? — меко попита той.

Флим се взря в лицето му и сякаш част от сковаността му го напусна.

— Да — промълви той. — Просто... това ще раздвижи духовете, Тирс, от Корускант до Външния ръб. Ръката на Траун няма да разбере само ако живее под земята.

— И преди ви казах, че можем да ви предпазим от него — отвърна гвардеецът. — И ще го направим. Не се притеснявайте.

— Добре — актьорът отпи голяма глътка от чашата си. — Добре.

Ландо дръпна дръжката на хипердвигателите и звездите в небето над Бастион се разтеглиха в бели линии.

— Е! — каза той. Искаше възклицанието му да прозвучи небрежно, но вместо това в него се усети напрежение. — Изглежда, наистина ни пуска да си вървим.

Хан, който стоеше в креслото до него, не отговори. Всъщност той едва ли бе казал и десет думи, откак Траун напусна дока. Ландо погледна приятеля си и се запита дали не е време да се разтревожи за него. Бившият контрабандист сигурно усети погледа му.

— Наистина ли беше той? — тихо попита Хан, без да откъсва очи от пъстрото хиперпространство.

Ландо кимна с пресъхнало гърло.

— Съвършено спокоен, съвършено овладян, през цялото време три крачки пред нас — каза той. — Не може да е друг освен Траун.

— Нямах да повярвам — Хан погледна към Ландо и изкриви уста. — Не повярвах — поправи се той. — Каквото и да съм ти казал тогава в Планинската кула...

— Забрави за това — прекъсна го Ландо и махна с ръка. — Когато го видях за пръв път, и аз не повярвах. Поне не исках да повярвам.

— Имаме проблем, Ландо — поклати глава Хан. — Отсега нататък не можем да вярваме на нищо, което виждаме. На нищо, което виждаме, на нищо, което чуваме, на нищо, което се случва пред очите ни. След връщането на Траун на сцената.

— Не знам — неуверено отвърна приятелят му. — Със или без Траун територията на Империята пак си остава осем сектора. Може би точно това цели, да обърка Корускант до степен на окаменяване.

— Кой знае... — отвърна Хан. В гласа му се прокрадна известно оживление. Поне вече не звучеше толкова отпаднало. „Време беше“, помисли си Ландо. — Точно това те влудява в него. Правиш нещо и се оказва, че той е искал да направиш точно това. Не мърдаш и той хвърля примка върху теб.

— Какво според теб очаква да направим в случая? — попита Ландо и посочи информационния чип.

— Не знам какво очаква — каза Соло, пресегна се и го взе. — Но ще ти кажа какво ще направим ние. Първо ще го прочетем и ще видим дали съдържа имената, които всички умират да научат. Второ, ще се обадим на Лея веднага щом влезем в обхвата на холонет, и ще ѝ кажем, че документът е у нас. И, трето... — той посочи с палец зад рамото си, — ...ще го дадем на Моегид и ще го накараме да го провери шестнайсет пъти. Да видим дали Траун не е скрил някоя изненада.

Ландо уморено погледна информационния чип.

— Мислиш, че има изненади?

— Имаме работа с Траун — простиичко отговори Хан.

— Да — кимна Ландо.

Приятелят му стана от креслото и погледна уредите на контролното табло.

— Хайде... не поверявам това чудо на корабния компютър — той размаха информационния чип в ръката си и тръгна към вратата. — Да намерим електронен бележник и да видим какво има на него.

ГЛАВА 24

При първото спиране, което „Волният Карде“ направи, след като напусна Дайарк, не видяха нищо. Нищо освен завихрените светлини на Католската пукнатина, пламтящите потоци от замръзнали облаци йонизиран газ и миниатюрните мъглявини, сякаш насила изтръгнати от тях. Така бе и при второто им спиране, и при третото, докато Шада не се запита дали изгубеният свят на Ексокрон наистина не е само мит. При петото спиране го намериха.

— Изглежда не зле — неуверено каза Трипио, застанал до нея, докато наблюдаваха през илюминатора на мостика малката планета, към която бързо се приближаваха. — Надявам се обитателите ѝ да са приятелски настроени.

— Не се надявай на това — отвърна Шада и усети неприятна сухота в устата. Там някъде долу, ако Джейд и Калризиан бяха прави, ги чакаше Джори Кардас. Седнал пред руля, Одонл се извърна към мостика.

— Не трябва ли да подготвим турболазерите? — обърна се той към Карде. — Ако не погледнат с добро око на това, че нахълтваме в уединението им.

Карде прикриваше добре нервността си, но за Шада не беше проблем да я долови.

— Тук сме, за да говорим, не за да се бием — напомни той на Одонл. Гласът му не трепна. — Не искам никой да остава с друго впечатление.

— Да, но след Дайарк...

— Тук сме, за да говорим — повтори Карде с нетърпящ възражения тон. — Хшиши, засичаме ли някакви сензорни сонди? Чин, някакви съобщения?

— Няма сонди засега, водачо — отговори тогорианката.

Както Шада установи, козината ѝ бе прилепнала към тялото. Явно бе прихванала от настроението на шефа си.

— Няма и съобщения, сър — добави Чин. — Може би още не са видели, че идваме.

— О, видели са — възрази търговецът. — Единственият въпрос е...

Думите му бяха прекъснати от избипкване от комуникационната конзола.

— Входящ кораб, говори адмирал Трей Давид, заместник на Хорзао Дар, първи адмирал на Обединената въздушно-космическа флота на Ексокрон — прозвуча учтив, но твърд глас. — Моля, идентифицирайте се.

Чин протегна ръка към таблото си...

! — Не, остави на мен — спря го Карде и видимо събра кураж, докато натискаше копчето на интеркома. — Адмирал Давид, говори Талон Карде, капитан на товарен кораб „Волният Карде“. Намеренията ни са изцяло миролюбиви. Искаме разрешение за кацане.

Настъпи дълга пауза, много дълга. Шада потърка кокалчетата на пръстите си, представяйки си разгорещения спор, който се водеше в щаба на Обединената въздушно-космическа флота на Ексокрон...

— „Волният Карде“, говори адмирал Давид — каза същият глас. — Известно ми е, че сте тук, за да се срещнете с Джори Кардас. Потвърждавате ли го?

Шада внимателно наблюдаваше Карде, но като се изключи мигновеното трепване на ъгълчето на устата му, той не реагира.

— Потвърждавам — отвърна Карде с глух, но овладян глас. — Спешно трябва да обсъдя с него жизненоважен въпрос.

— Разбрах — пак настъпи пауза, този път по-кратка. — Той очаква ли ви?

Още едно трепване на ъгълчето на устата.

— Не съм сигурен дали очаква е точната дума. Мисля, знае, че идвам.

— Нима! — каза Давид. В гласа му прозвучаха особени нотки. — „Волният Карде“, имате разрешение за кръг петнайсети на военното поле на град Ринтата. Изпращаме ви координатите.

— Благодаря — отвърна контрабандистът.

— Получих ги — каза Одонл и се вгледа в навигационния си екран. — Право пред нас е.

— Изпращаме ескорт — продължи адмирал Давид. — Мисля, няма нужда да уточнявам, че е във ваш интерес да сътрудничите с него.

— Не, разбира се — отвърна Карде. — Ще се видим ли долу?

— Съмнявам се — каза адмиралът. И този път в гласа му ясно се долавяше двусмисленост. — Но може би ще имаме късмет. Човек никога не знае. Край на връзката.

За кратко време мостикът остана безмълвен. Шада погледна към другите, към сериозните им лица, напрегнатите рамене и изпънатите гърбове. И да не са осъзнавали досега пред какво им предстои да се изправят, помисли си тя, вече знаят. Но на никого не му и хрумваше да се измъква. Истински верен, сплотен, съвършено предан на капитана си екипаж. Както някога Шада бе предана на идеалите на Мистрил. Дори когато другите почти бяха забравили за тях. И пред лицето на приближаващата опасност споменът за тази загуба ѝ причини дълбока болка.

— Инструкции, капитане? — тихо попита Одонл.

Карде не се поколеба.

— Кацане — отвърна той.

Ринтата се оказа среден по големина град с военни постройки и между тях петдесетина площадки с различна големина, на много от които имаше готови за излитане кораби. Военните райони на свой ред бяха обградени от широк кръг граждански постройки — общински, жилищни и служебни сгради. Всичко това бе сгушено в полите на невысоко, но острозъбо планинско било, което опасваше града от едната страна, а от другата се простираше тучна равнина.

Този път нямаше изнудвания като на Пембрик 2. Нито пък към „Волният Карде“ бяха предявени никакви митнически или други изисквания, докато корабът приближаваше към планетата. Двата стари патрулни кораба, които адмирал Давид изпрати, придружиха товарния съд до определения му за кацане кръг, изчакаха го да се приземи и без никакъв коментар се насочиха обратно към космоса. Стотици мъже и жени и десетки малки превозни средства около другите кораби бързаха по свои задачи, напълно пренебрегвайки чуждоземния кораб, кацнал сред тях. Като че целият Ексокрон, помисли си Карде, докато слизаше с другите по рампата на кораба, си дава вид, че не съществуваме. С едно ярко изключение.

— Добър ден, капитан Карде — поздрави ги Енту Ний, застанал в основата на рампата на „Волният Карде“. — Добре дошли на Ексокрон. Виждам, че успяхте да ни намерите и без моята помощ. Здравей, Шада. Здравей, Трипио.

— Здравей, господарю Енту Ний — отвърна протоколният дроид. В гласа му се усещаше съдържано облекчение от срещата с познато лице. — Не очаквах да ви видя тук.

— И вашето присъствие е донейде изненада — весело отвърна Енту Ний. — Когато за последен път ви видях на Дайарк, ми се стори, че ви нападнаха пирати — той пристъпи към рампата и надникна към вътрешността на кораба. — Очарователната ви тогорианка ще дойде ли с вас?

— Не, Хшиши ще остане на кораба — отвърна Карде и изгледа позачуден дребосъка.

Хшиши ставаше все по-ценен член на екипажа му, но май не би му хрумвало да я нарече очарователна.

— Много жалко — каза Енту Ний и отново погледна към Шада и Трипио. — Само вие ли ще дойдете? Не искате ли да вземете още някого?

Карде усети как мускулите му отново се стегнаха. Разбира се, че искаше да вземе още хора. Целия екипаж на „Волният Карде“ плюс този на „Звезден лед“, „Небесен път“, цялата оперативна част на генерал Бел Иблис, Червената ескадрила и към четири клана ногри. Но и да разполагаше с всички тези сили, те нямаше да му помогнат. Кардас чакаше него. Да поведе повече хора, би означавало само да ги изложи на опасност, а търговецът на информация не беше тук за това.

— Не — отвърна Карде на Енту Ний. — Толкова сме. Вие ли ще ни отведете при Джори Кардас?

— Стига да желаете — отвърна дребосъкът и замислено погледна лицето на контрабандиста. Както и на Дайарк, през внимателно изградената фасада на безобидност се прокраднаха проблясъци от личността на истинския Енту Ний.

— Е, тръгваме ли?

Той ги поведе към открита въздушна шейна, паркирана на края на площадката за кацане. Карде забеляза, че въпреки явната изненада на Енту Ний от малобройния състав на групата машината бе само за

четирима пътници. Дребосъкът майсторски се промъкна през натовареното движение и се отправи към планините.

— Какво става? — попита Шада, докато Енту Ний задминаваше една особено бавно движеща се цистерна.

— Мисля, че се подготвят маневри — отвърна той. — Военните все маневрират нанякъде.

— Колко остава до мястото, където ще се срещнем с Кардас? — попита Карде, не особено заинтересуван от програмата на Обединената въздушно-космическа флота на Ексокрон.

— Близко е — успокои го дребосъкът. — Виждате ли светлосинята сграда право пред нас... онази малко нагоре по склона? Там е.

Карде закри очи от слънчевата светлина. Поне от това разстояние въпросната сграда не се отличаваше с нищо особено. Не беше крепост, дори не беше голяма къща. След като Енту Ний напусна военния район и пое през по-малко оживената гражданска част на града, с приближаването светлосинята постройка все повече заприличваше на обикновена непретенциозна къща. Шада явно мислеше същото.

— Кардас там ли живее, или само ще се срещнем там с него? — попита тя.

Енту Ний ѝ хвърли бърз поглед.

— Все задавате въпроси... аналитично съзнание.

— Част от работата ми е да задавам въпроси — срязва го тя. — А вие не ми отговорихте.

— Не е част от работата ми да отговарям на въпроси — на свой ред я отрязва дребосъкът. — Хайде... няма смисъл да ставате нетърпеливи... още малко остава. Отпуснете се и се любувайте на пътуването.

Колкото повече приближаваха, толкова по-обикновена и непретенциозна ставаше къщата пред тях — по-малка, по-непретенциозна, по-стара и по-запусната.

— Както виждате, гърбът на къщата опира в скалата — посочи Енту Ний, докато отминаваха последните къщи на града към тучното поле, през което течеше пенест ручей. — Мисля, че първият ѝ собственик е смятал, че така ще има допълнителен завет през зимните месеци.

— Какво е станало с лявата ѝ страна? — попита Шада. — Да не би едното крило да се е срутило?

— Не, не е било построено — отвърна дребосъкът. — Веднъж Кардас започна да я достроява, но... е, ще видите.

Карде усети неприятни тръпки по гърба си.

— Какво искате да кажете с това „ще видите“? Какво го е спряло?

Енту Ний не отговори. Карде погледна към Шада и видя, че тя го наблюдава със странно изражение. След минута пристигнаха. Енту Ний плавно спря въздушната шейна пред някога бяла врата с олющена и избледняла от времето и немарливостта боя.

— Води ни — подкани Шада дребосъка и ловко застана между Карде и къщата. — Аз ще бъда след теб, а Карде след мен.

— О, не! — възрази Енту Ний и поклати глава с бързо нервно движение. — Само капитан Карде и аз можем да влезем.

Шада присви очи.

— Нека се изразя по друг начин...

— Няма нужда, Шада — прекъсна я търговецът на информация, заобиколи я и направи крачка към къщата. Извън центъра на групата, без нещо да стои между него и къщата, той се почувства неприятно изложен на опасността. — Ако Кардас иска само да говори с мен, така трябва да бъде.

— Не! — равно отвърна Шада, хвана ръката на Карде и физически го принуди да спре. — Енту Ний, или и аз идвам с него, или никъде няма да ходи.

— Шада, така не ми помагаш — тихо каза контрабандистът и я изгледа строго. — Ако искаше да ме убие, можеше да го направи в която и да е точка на пътуването ни. И със сигурност тук.

— Знам — отвърна тя. — Това няма значение. Тръгнах като твой телохранител и точно това ще правя.

Търговецът на информация се взря в нея. По гърба му пробяга тръпка. В апартамента в Планинската кула на срещата му с Калризиан, Соло и Органа Соло Шада бе обявила намерението си просто да дойде и да му помогне. Кога през изминалите оттогава две седмици и половина това намерение се бе превърнало в далеч по-дълбокия и обвързващ ангажимент на телохранител?

— Шада, оценявам грижата ти — тихо, но твърдо каза той, протегна ръка и хвана дланта ѝ. — Но трябва да вземеш предвид цялостната картина. Животът ми и това, какво ще стане с него, не са най-важните неща в момента.

— Аз съм твой телохранител — отвърна Шада, също толкова тихо и твърдо. — Това са най-важните неща за мен.

— Ако обичате... — обади се Енту Ний. — Май не ме разбрахте. Капитан Карде и аз трябва да влезем първи, а вие можете да влезете след нас. Това е... видяхте ли?

Шада не беше доволна и от това, но кимна неохотно.

— Само помнете, че ако нещо се случи — предупреди тя, — вие лично ще сте на мушката ми. Влизате първо вие двамата, после — аз и след това — Трипио.

— Господарке Шада, едва ли е нужно да идвам и аз — побърза да се обади блестящият протоколен дроид и направи крачка назад към въздушната шейна. — Някой трябва да пази шейната...

— Всъщност може и да ни потрябва — каза Енту Ний и се усмихна успокоително. — Ела, Трипио. Спокойно.

— Да, господарю Енту Ний — отвърна примирено дроидът. Простенвайки тихо, той тръгна на половин метър след Шада.

— Но трябва да кажа, че имам лошо предчув...

— Добре — весело продължи дребосъкът. Краткият миг на сериозност отмина и от Енту Ний отново струеше обичайната безобидност. — Да вървим.

Вратата не беше заключена. Когато пристъпи прага на усойната тъмна стая след Енту Ний и слънчевата светлина остана зад гърба му, Карде се почувства особено уязвим.

За негова изненада стаята, в която влезе, май не бе използвана от доста време. Малкото мебели в нея бяха стари и прашни и носеха същите признаци на продължителна немара, както и външният вид на къщата. Трите прозореца, които отвън му се сториха тъмни и заплашителни, отвътре се оказаха просто невероятно мръсни, украсени с фина дантела от прах и песъчинки. На слънчевите лъчи, които успяваха да пробият през мръсотията, се виждаха дълги паяжини, увиснали от столовете.

— Насам — тихо каза Енту Ний. Гласът му прокънтя в мрачната атмосфера. Дребосъкът ги поведе през стаята към една затворена врата

в другия край. — Той е тук, капитан Карде. Моля, подгответе се.

Контрабандисткият шеф си пое дълбоко въздух. Зад себе си чу тихия скърцащ звук от изваден от кобура бластер.

— Готов съм — каза той.

— Да — Енту Ний се пресегна и докосна копчето за отваряне на вратата. С тихо изскърцване тя се плъзна настрани.

Първото, което Карде усети, бе миризмата. Силен, едва поносим лъх на старост, отдавнашни спомени и изгубени надежди, на болест и умора. На смърт.

Стаята бе малка. Доста по-малка, отколкото Карде бе очаквал. Вградени рафтове покриваха стените от двете му страни. Лавиците им бяха отрупани със странна смесица от предмети на изкуството, безсмислени дрънкулки, разни мускали и медицински уреди. Огромно легло запълваше по-голямата част от останалото пространство. То свършваше на метър от вратата и оставяше място, колкото да се проврат двама души.

В леглото, завит с куп одеяла и тананикащ си нещо тихо, с прикован в тавана поглед лежеше старец.

— Джори — тихо повика Енту Ний и влезе в стаята. Тананикането спря, но очите на стареца си останаха вторачени в тавана. — Джори, дошли са ти гости.

Карде влезе в стаята, вметвайки се в малкото останало пространство. Мислите му препускаха с бясна скорост. „Не, това не може да е Джори Кардас. Това не е енергичният, избухлив, амбициозен мъж, който едва ли не сам създаде една от най-големите контрабандистки организации във вселената.“

— Джори — внимателно се обади търговецът.

Набръчканото лице се смръщи и старецът вдигна глава от възглавницата.

— Мертан — попита в отговор той с треперещ глас. — Мертан. Ти ли си?

Карде издиша безшумно. Гласът и очите... Да, той беше.

— Не, Джори — тихо отвърна контрабандистът. — Не е Мертан. Карде съм. Талон Карде. Помниш ли ме?

Старецът премига няколко пъти.

— Карде? — каза той със същия несигурен глас. — Ти ли си?

— Да, Джори, аз съм — потвърди търговецът на информация. — Помниш ли ме?

Колебливата усмивка, която се появи върху лицето на стареца, изчезна, сякаш мускулите му бяха твърде уморени или твърде стари, за да я удържат по-дълго.

— Да — каза той. — Не. Кой каза, че си?

— Талон Карде — повтори контрабандистът.

В устата му се появи горчивият вкус на поражение, огорчение и всепоглъщаща умора. Целият този път... Изминаха целия този път, за да се срещнат с Кардас и да го помолят за помощ. Страховете на Карде от срещата... покаянията, вината... всичко това за нищо. Джори Кардас, който толкова години му бе вдъхвал тих ужас, отдавна си бе отишъл. На негово място имаше празна черупка. Смътно, през мъглата на разочарованието и спомените търговецът усети някой да полага ръка на рамото му.

— Хайде, Карде — тихо каза Шада. — Нищо не можем да направим.

— Карде беше, нали? — попита старецът. Тънката му ръка се подаде изпод одеялата и опипа възглавницата, за да я подпъхне поплътно под главата. — Талон Карде?

— Талон Карде, Джори — поправи го Енту Ний. Гласът му бе на търпелив родител, говорещ на малко дете. — Да ти донеса ли нещо?

Кардас се намръщи. Главата му падна обратно на възглавницата. Очите му отново се приковаха в онова, което съзираше на тавана.

— Шем-мебал осторан се'митас Мертан аниал? — едва чуто промърмори той. — Кар-мида Давид шумидас крее?

— Старотармидиански — тихо обясни Енту Ний. — Езикът на детството му. Напоследък все по-често говори на него.

— Трипио — повика Шада.

— Пита дали Мертан е идвал днес — преведе дроидът, без този път да спомене колко вида комуникации владее. — Или любезният адмирал Давид.

— Не, никой от тях не е идвал — отвърна Енту Ний на стареца в леглото и махна на Карде да излезе от стаята. — Ще се върна скоро, Джори. Опитай се да поспиш.

Той излезе след контрабандиста и натисна копчето за затваряне на вратата.

— Да спя? — изсумтя старецът и се изкикоти. — Не мога да спя сега, Мертан. Имам много работа. Изключително много...

Вратата се затвори и милостиво прекъсна останалата част от думите му.

— Сега видяхте — тихо каза дребосъкът.

Карде кимна. Усети вкус на пепел в устата си. Толкова години...

— Откога е в това състояние?

— И защо изобщо ни доведе? — попита Шада.

— Какво да ви кажа? — отвърна Енту Ний. — Той е стар... много стар... с многобройните и разни отклонения, които възрастта носи — блестящите му очи се преместиха към Шада.

— Доведох ви, защото вие поискахте.

— Искахме да видим Джори Кардас — отвърна остро Шада.

— Онова вътре не е това, което търсехме.

— Спокойно, Шада — каза Карде. Толкова години... — Вината е моя, не на Енту Ний. Трябваше да дойда преди години — той премига. В очите му внезапно избиха сълзи. — Мисля, че остана само още един въпрос, Енту Ний. Някога Кардас имаше огромна библиотека от информационни чипове. Имаш ли представа, къде е?

— Каквото и да е направил с нея, е било много преди аз да постъпя на служба при него — сви рамене дребосъкът.

Търговецът на информация кимна. Това беше краят на надеждата им да намерят копие от пълния документ за унищожението на Каамас. Напразни страхове, а сега и напразно пътуване. Изведнъж се почувства много стар.

— Благодаря ти — каза той и извади предавателя си. — Данкин.

— Тук съм, шефе — отривисто се обади Данкин. В гласа му се усети леко напрежение. — Как върви?

— Доста безпроблемно, благодаря — отвърна шефът му, давайки паролата за преминала опасност. — Мисията ни приключи. Пригответи кораба. Тръгваме веднага щом се върнем.

— Това може да се окаже малко трудно — каза Данкин. Гласът му стана суров. — Нещо се готви, шефе. Нещо сериозно. Всички кораби около нас се стягат за битка.

Карде се намръщи.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — отвърна Данкин. — Качват на борда сандъци с ракети, артилерийски вакуумни костюми... всичко. Въръжават и много граждански кораби.

— Рей'кас и пиратите му — тихо каза Енту Ний до Карде.

— Изглежда, някой от тях ви е проследил дотук.

Контрабандистът се намръщи. Още една част от старателно изградената въображаема картина се срина. Бе така сигурен, че Рей'кас работи за Кардас!

— Не е възможно — каза той на дребосъка. — Непрекъснато наблюдавахме гърба си.

— Не знам как са го направили, но е факт — сви рамене Енту Ний. — Според адмирал Давид цялата пиратска флота е напуснала тайната си база и е на път за Ексокрон.

— И вие сте знаели това, преди да кацнем? — попита Шада.

— Защо не казахте?

— Какво трябваше да кажа? — възрази дребосъкът. — Злото вече е сторено. Намериха Ексокрон — той махна с ръка към небето. — Всъщност това бе причината, поради която исках да ви доведа до тук от Дайарк, капитан Карде. Нямахте да могат да проследят моя кораб.

Карде свъси вежди. Сякаш му бе малка останалата вина, а сега и това!

— Колко има, докато пристигнат?

— Извинете — изпревари отговора Трипио. — Ако пиратите идват, не е ли редно да помислим за заминаването си?

— Прав е — съгласи се дребосъкът. — Но не е нужно да бързате. Трябва им най-малко още осем часа преди да стигнат Ексокрон. Може би и повече.

— Ами вие? — попита Шада.

Енту Ний сви устни.

— Сигурен съм, че ще се оправим. Казвали са ми, че Обединената въздушно-космическа флота е доста добра.

— Може би, когато става дума за случайни контрабандисти или пирати — мрачно отвърна Шада. — Но сега става дума за Рей'кас.

— Той е наша грижа — твърдо отговори Енту Ний. — Най-добре се подгответе за заминаване.

Предавателят бе все още включен, осъзна Карде.

— Данкин — каза той. — Чу ли разговора?

— Чухме, шефе — потвърди Данкин. — Още ли искаш да подготвя кораба?

Контрабандистът отмести поглед покрай Енту Ний към затъмнените прозорци на стаята. Зад тях се намираха хора, които действията му, макар и непреднамерени, бяха изложили на смъртна опасност. Което означаваше, че нямаше какво да решава.

— Да, подготви го — отговори той на Данкин, — но за битка — Карде погледна отново към Енту Ний. — Ще останем и ще се сражаваме.

ГЛАВА 25

Както винаги на борда на „Странстваща авантюра“ цареше хаос, установи Бустър Терик. Макар и този път по-различен. Хиляди работници, техници и офицери на Новата република пъплекха из всеки ъгъл на звездния разрушител. Поправяха, прибавяха, изваждаха, подобряваха и от време на време, просто за удоволствие, променяха нещо. Собствените му хора бяха изместени, избутани, заменени или просто прегазени, когато този гигантски, приличен на ранкор екип нахлу на кораба му. А около центъра му като в окото на циклон се въртеше генерал Бел Иблис.

— Още пет бойни кораба са пристигнали снощи в системата — доложи нисичък адютант с разтревожен вид, който подтичваше, за да върви в крак с генерала. Бел Иблис забързано премина покрай щирбордовия коридор номер шестнайсет, отвеждащ към съответните картечни гнезда. С дългите си крака Бустър нямаше проблем с темпото на генерала. И все пак според него Бел Иблис бе особено енергичен за този час на сутринта. — „Гневът на свободата“, „Духът на Миндор“, „Звезден воин“, „Звезден страж“ и „Отмъщението на Уелинг“.

— Добре — каза генералът и спря пред един от екраните за контрол на турболазерите. — А „Гарфин“ и „Беледийн 2“?

— От тях още няма новини — отвърна адютантът и провери в електронния си бележник. — Чух да се говори, че и „Уебли“ е тук, но до момента не се е обадил.

— Тук е — намеси се Бустър. — Поне капитан Уингър е тук... Навред са разхвърляни празни кутии от бира със следи от механичните ѝ пръсти.

Очите на адютанта се присвиха.

— Всички пристигащи кораби трябва незабавно да се обаждат...

— Всичко е наред — успокои го Бел Иблис. — Не се притеснявайте. Алекс сигурно е искала екипажа ѝ да разпусне, преди заповедите да ги залечат.

— Не само те се нуждаят от почивка — промърмори Бустър.

Бел Иблис се намръщи леко, сякаш едва сега забеляза присъствието на едрия мъж.

— Какво да направя за вас, Терик? — попита той.

— Просто се чудех кога работата по кораба ми ще приключи — отвърна контрабандистът.

— Почти приключихме — каза генералът. — Лейтенант?

— Основният ремонт ще завърши след дванайсет часа — потвърди младият мъж, изучавайки електронния си бележник. — Може да останат някои довършителни работи, но те могат да бъдат завършени по пътя за Ята Минор.

Бел Иблис погледна Бустър.

— Нещо друго? — попита той.

— Да — отвърна търговецът на информация. Той спря и изразително погледна адютанта.

Генералът разбра намека.

— Лейтенант, проверете проектора на прехващания лъч на гнездо номер седем — каза той. — Уверете се, че балансните настройки са направени изрядно.

— Слушам, сър — отвърна адютантът. Той изгледа замислено Бустър и с бърза крачка се отдалечи по коридора.

— Защо не влезем тук — предложи Бел Иблис и прекрачи прага на една врата с яркочервения знак на медицинско отделение.

— Досега не сте казали много за плана си за набега — започна Бустър, след като вратата се затвори зад тях. — Мисля, че е време да чуя някои подробности.

— Няма кой знае какво за казване — отвърна генералът. — Със „Странстваща авантюра“ ще преодолеем изнесената линия на защитата, а надявам се и главния отбранителен периметър. Останалите единици от оперативната ми част ще излязат след нас от хиперпространството и ще нападнат по петите ни. Ако имаме късмет, имперските сили ще са така заети с тях, че повече няма да ни обърнат внимание.

— Стига първия път, когато ни обърнат, да не ни видят сметката — мрачно отбеляза контрабандистът. — И какво после?

— Доколкото знам, Минор е уникален сред имперските съоръжения — каза Бел Иблис. — Има чифт разузнавателни компютърни станции, поставени в края на тръбата на коридора пътека,

която се простира на около сто метра извън централната орбитална база на Убикторат.

Бустър се навъси.

— Странна конструкция.

— Замисълът е да се даде достъп на високопоставени граждани изследователи до компютърната система на архива, без да се налага да влизат в самата база Убикторат — обясни Бел Иблис. — Великият моф Таркин прекарваше много от по-личните си дела през Ята Минор и не искаше политическите му противници да имат дори бегъл поглед върху онова, което правеше.

— Добре, значи има удобна отдалечена връзка с компютрите — каза Бустър. — Но едва ли има също толкова удобен док за скачване, който можем да използваме.

— Има докове за скачване, но за съжаление изобщо не са удобни — отвърна генералът. Гласът му стана сериозен. — Вероятно ще ни се наложи да пробием дупка в стената на тръбата и да вкараме хакера във вакуумен костюм.

Контрабандистът изсумтя.

— Да... пробием дупка в стената на станцията. Това определено ще остане незабелязано.

— Може да остане — каза Бел Иблис. — В това време основната част от военната мощ ще бъде заета с произвеждането на огневи валове от протонни торпеда. Дупката ще изглежда като направена от случайно отклонено торпедо.

— А ако не се хванат?

Офицерът сви рамене.

— Тогава двамата с вас и останалите членове от екипажа на „Странстваща авантюра“ ще трябва да спечелим по трудния начин. Ще трябва да ги задържим достатъчно дълго, за да може хакерът да изтегли копие от документа за унищожението на Каамас и да го прехвърли на някой от нашите кораби.

Бустър отново изсумтя.

— Не се обиждайте, генерале, но май по-лощ план не съм чувал. Какво ще стане с нас, щом получим документа?

Бел Иблис го погледна право в очите.

— Няма значение, какво ще стане с нас — откровено отвърна той. — Ако приемат капитулацията ни, добре. Ако не... ще превърнат

„Странстваща авантюра“ в скрап заедно с нас на борда ѝ.

— Момент — каза търговецът на информация и се свъси. Скрита сред главозамайващо противната терминология на стратегията, той забеляза една изключително важна дума. — Какво имате предвид с това „нас“? Мислех, че вие ще бъдете с основната част на флотата.

Бел Иблис поклати глава.

— Този кораб е ключът за операцията — тихо каза той. — Това е корабът, който трябва да оцелее достатъчно дълго. Първо — за да стигне до документа за унищожението на Каамас и след това — за да го излъчи през заглушаването, което Империята ще наложи. Тук ще има най-голяма нужда от мен. И аз ще бъда тук.

— Чакайте само още една проклета минутка — тихо каза контрабандистът и се изпъна в целия си бой, дълъг метър и деветдесет. — Това е моят кораб. Казахте ми, че аз ще бъда капитанът му.

— Вие сте негов капитан — съгласи се генералът. — Аз съм само адмиралът.

Бустър изпусна дълга въздишка между зъбите си. Трябваше да се сети, че Бел Иблис не се бе отказал от нищо. Трябваше да се сети.

— А ако откажа да ви предам командването?

Генералът леко вдигна вежди. Бустър усети кисел вкус в устата си. Хората на Бел Иблис бяха навсякъде из „Странстваща авантюра“. При това положение не си струваше дори да отговаря на въпроса му.

— Да — промърмори контрабандистът. — Знаех си, че ще съжалявам за това.

— Можете да останете, ако желаете — предложи генералът.

— Сигурен съм, че Корускант ще ви възмезди за...

— О, не! — отсече Бустър. — Това е моят кораб и вие няма да го поведете в битка без мен. Точка.

Бел Иблис се усмихна.

— Разбирам — каза той. — Наистина ви разбирам. Има ли още нещо?

— Не, това е всичко засега — мрачно отвърна Бустър. — За три дни можете да обмислите по-добър план.

— Ще се опитам — обеща генералът, обърна се и закрачи към вратата...

— Един момент — спря го Бустър. Бе му хрумнало още нещо. — Казахте, че ще пробием дупка в стената на външната компютърна

станция. Какво ще стане, ако вътре има някой?

— Не очаквам вътре да има някой — отговори Бел Иблис.

— Съмнявам се, че още се използва. Освен това не виждам друг начин да изпълним задачата си.

— И все пак какво ще стане, ако вътре има някой? — настоя Бустър. — Сам казахте, че мястото се използва само от граждани. Ако пробием дупка в стената, ще ги убием.

Сянка мина през лицето на генерала.

— Да — тихо каза той. — Знам.

— Е, — каза Клиф и погледна часовника си. — Минаха четири часа. Колко още според теб ще минат, преди да настъпи паниката?

Навет сви рамене и бързо сметна наум. Според Пенсин умелото подпъхване на малките органични бомби с часовников механизъм в дрехите на ботанските техници бе минало като по вода. Бяха минали четири часа, откакто техниците бяха влезли в сградата на древстранския генератор. Нужен бе още час, докато разберат за съществуването на проблема, и след това най-малко още два, за да осъзнаят напълно размера на неприятностите си и да изчерпят всички други възможни начини за справяне с тях...

— Предполагам поне още три... — отговори той на Клиф.

— Няма да бързат да се обадят за помощ на инопланетяни, които трябва да пуснат в сградата.

— Е, ние сме готови. Остава и те да се приготвят — каза Клиф и сви рамене.

Вратата на магазина се отвори и удари дразнещия звънец, закачен над нея. Навет направи физиономията, която Клиф би определил като „откровено глуповата“, и вдигна поглед. И усети как лицето му замръзва. Срещу него стояха двамата военни на Новата република. Клиф тихо се изкашля до него.

— Тихо — изшътка Навет, усмихна се глупаво в допълнение към физиономията, с готовност заобиколи щанда и се насочи към посетителите. — Ден на печалба и радост или както там се казва — каза той с приятния, но настоятелен глас на търговец, решен да направи продажба. — Какво обичате, моля?

— Просто гледаме, благодаря — каза единият, докато двамата минаваха покрай редицата клетки.

Подхождат си, отбеляза Навет. И двамата бяха ниски, с леко прошарени кестеняви коси. Онзи, които беше отговорил, имаше черни очи, а другият — зелени. И сега, след като имперският агент ги приближи, черноокият му се стори познат.

— Разбира се, разбира се — отвърна Навет и заприпка наоколо им като типичен продавач. — Нещо определено ли търсите?

— Не точно — отговори зеленоокият и погледна към клетката на полпианците. — Това полпианци ли са?

— Разбира се — каза Навет. И двамата имаха лек корелиански акцент. — Познавате питомните животни.

— Донякъде — отвърна зеленоокият и го погледна с блясък в очите, за който Навет не даваше пукната пара. — Мислех, че ботанците са алергични към тях.

— Да, някои ботанци наистина са алергични — сви рамене Навет.

— И въпреки това сте ги донесли на Ботауи?

Навет направи изненадано изражение.

— Ами да — каза той и се опита гласът му да прозвучи леко докачено. — Това, че едни са алергични към нещо, не означава, че други няма да искат да си го купят. Не всички ботанци са алергични към тях, а и тук има доста други раси... — кихавицата на черноокия прекъсна думите му. — Ето...

виждате ли? — каза Навет и го посочи с пръст, сякаш кихавицата бе някакъв вид оправдание. — Сигурно тук има нещо, към което и той е алергичен. Но въпреки това влязохте, нали? И се обзалагам, че мога да намеря нещо, към което истински да се привържете.

Звънчето на вратата отново се обади. Навет се обърна и видя в магазина да влиза слаба възрастна жена. Дали не беше джебчийката, за която говореше Клиф?

— Здравейте — поздрави я той. — Ден на печалба и радост. С какво мога да ви помогна?

— Надявам се да можете — каза тя. — Имате ли ратер тистсти?

Гърлото на Навет пресъхна. „Какво пък беше ратер тистсти?“

— Май не съм чувал за такъв вид — предпазливо отвърна той. Глупаво беше да се преструва, че има познания, които нямаше. — Но мога да проверя в списъка и да видя дали не можем да ви ги доставим. Що за твари са?

— Немного разпространени — отвърна жената. Гласът ѝ бе небрежен, но тя го наблюдаваше не по-малко внимателно от зеленоокия. — Малки и чевръсти, с жълто-кафяви райета по гърба и прибиращи се нокти. Понякога ги използват като пазачи на жива стока в планинските райони.

— Разбира се! — възкликна Клиф от другия край на магазина. Вторият имперски агент стоеше небрежно облегат в ъгъла на тезгяха, а пред него нямаше и следа от електронния бележник, който без съмнение се намираше под горния плот. — Имате предвид кордулиански криси.

— О! Кордулиански криси! — възкликна Навет и кимна разбиращо. И за тях не бе чувал, разбира се. — Естествено! Просто не бях чувал за другото им име. Клиф, можем ли да ги доставим?

— Да проверя — отвърна другият агент и се престори, че едва сега вади електронния си бележник и го включва.

— Какви са тези животни? — попита черноокият, който стоеше пред аквариума на маукрените и ги гледаше някак злобно.

— Новородени маукрени — отвърна Навет, застана до него и с обич погледна през прозрачната пластмаса на терариума към малките гущерчета, които неуморно се боричкаха. — Излюпиха се тази сутрин. Сладки са, нали?

— Очарователни са — каза черноокият. Думите му съвсем не прозвучаха искрено.

— Ето ги — извика Клиф. — Кордулиански криси. Да видим...

Предавателят на Навет избипка.

— Извинете — каза той и извади уреда. Внезапно го обзе ужас. Ако това бе обаждането, което чакаха... — Ало.

— Търся собственика на търговския център за екзотични животни Навет — каза скован, но тревожен ботански глас.

— Аз съм — отвърна Навет, борейки се гласът му да прозвучи с неподправено глуповата жизнерадост. Това беше очакваното обаждане. И с проклетия им късмет идваше точно когато двама агенти на Новата република бяха при тях и слушаха. — Какво мога да направя за вас?

— Имаме малък, но неприятен проблем с инсектно нашествие — отговори ботанецът. — Досегашните ни опити да се справим бяха неуспешни. Сметнахме, че като търговец на екзотични животни може да имате предложение, как да се справим с проблема.

— Възможно е — отвърна Навет. — С Клиф се занимавахме известно време с унищожаване на насекоми, преди да се заемем с търговията. Какви са вашите?

— Непознати за специалистите ни — отвратено отвърнаха от другата страна. — Съвсем дребни, не се поддават на нито един от опитите за унищожаване и през произволни интервали всички започват силно да бръмчат.

— Може би са скронки — неуверено предположи Навет. — Те издават дразнещи звуци. Или афрени... един момент. Бас държа, че са металмити. Имате ли някаква електроника или големи машини?

От предавателя дойде сподавен звук.

— Да, имаме немалко — каза ботанецът. — Какво правят металмитите?

— Изяждат метала — отвърна Навет. — Естествено, не точно „изяждат“ метала, а извличат от него ензими, които...

— Не ми трябва физиологични подробности — прекъсна го ботанецът. — Как да ги елиминираме?

— Ами да видим — каза Навет и потърка замислено брадичката си заради агентите на Новата република. В очите на зеленоокия отново светна същият блясък... — Първо трябва да напръскате... Имате ли... да видя... „Кортрехан“? Това е кродиолин трехансикол, ако искате да знаете пълното му име.

— Не знам — отговори ботанецът. — Но съм сигурен, че можем да забъркаме.

— Преди да започнете, се уверете, че ще го прави някой, който е наясно — предупреди Навет. — Няма да постигнете нищо, ако издушните персонала си.

Последва кратка пауза.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид да не издушните персонала си, какво друго да имам предвид? — отвърна Навет. В гласа му се прокрадна леко нетърпение. — Трябва да напръскате всичко, което могат да изядат, но също така трябва да оставите и ненапръскани места... — той въздъхна. — Вижте, това не е работа за аматьори. Ние имаме оборудване за пръскане. Използваме го за дезинфекция на клетките. Осигурете ни кортрехана, а ние с Клиф ще свършим останалата работа.

— Невъзможно — остро отвърна ботанецът. — Тук не могат да влизат инопланетяни.

— О! Добре! — Навет сви рамене. Очакваше автоматичното отхвърляне на предложението му. — Просто исках да помогна. Разполагате с достатъчно време да се отървете от едно люпило, преди да е нанесло огромни щети — той се намръщи, сякаш току-що му бе хрумнало нещо. — Само едно люпило е, нали? Когато бръмчат, един тон ли издават или няколко различни?

Отново последва пауза.

— Няколко различни тона — отвърна ботанецът. — Пет, може би шест.

Навет подсвирна.

— Пет!? О, Боже! Ей, Клиф... пет различни люпила. Е, успех! Искрено се надявам да успеете да се справите, преди да започне война между люпилата — и той изключи предавателя. — Пет люпила — тихо повтори имперският агент и поклати глава. — Олеле!

— Ужасно! — каза зеленоокият. Блясъкът в очите му все още не беше изчезнал. — Доста странни животни са тези металмити.

— Понякога идват с корабите — каза Навет и му се щеше да може да разгадае лицето му. Зеленоокият без съмнение изпитваше подозрения. Но дали само по отношение на Навет или и по отношение на металмитите? — Чувал съм, че идват и с миноците.

Предавателят му отново избипка.

— Извинете ме отново — каза той и отново извади уреда. — Ало?

— Отново е полеви диспечер Трибиа — с отвращение каза същият ботански глас. — Говорих с вас преди минута.

— Да, спомням си — отвърна Навет. — Какво мога да направя за вас?

— Колко ще искате, за да ни отървете от металмитите? — отговори Трибиа.

— О, не много — каза Навет и внимателно потисна усмивката си. От тона на ботанеца бе ясно, че внезапната промяна на решението не бе негова идея. — Всъщност, докато пръскате с кортрехан... ами вижте... служителят от митниците каза, че ни е необходимо специално търговско разрешително, за да продаваме извън Древстран. Осигурете ни разрешителното и ще го направим безплатно.

— Безплатно? — подозрително повтори диспечерът. Интонацията на гласа му спадна с няколко тона. — Защо сте толкова щедър?

— Виждал съм на какво са способни металмитите — сериозно отвърна Навет. — Нямам никакво желание да печеля в град, където се установяват. И колкото по-скоро започнем, толкова по-добре. Извадете ни разрешителното и пригответе препаратата и сме си уредили сметките.

— Сигурно можем да го уредим — с нежелание отвърна Трибиа. — И вие, и техниката ви трябва да преминете през пълна проверка, преди да влезете в сградата.

— Разбира се — отвърна Навет. — Всъщност ще бъде забавно... като в доброто старо време. Кога искате да дойдем?

— След половин час ще дойде да ви вземе въздушна шейна — отвърна ботанецът. Той все още не бе приел изцяло решението, но в гласа му прозвуча известно облекчение. — Бъдете готови за тръгване.

— Ще бъдем — обеща агентът.

Ботанецът прекъсна връзката, без да си направи труда да каже довиждане.

— Човек никога не знае какво ще стане — философски отбеляза Навет и пхна преподавателя в джоба си. — Съжалявам. Искате ли да ви доставим от тези криси, госпожо? Клиф, намери ли нещо в списъка?

— Можем да ги вземем от доставчик на Ейсло... ще пристигнат за два-три дни — отвърна Клиф. — Можем да ги поръчаме и направо от Корду. Така сигурно ще ви излязат по-евтино, но ще се забавят малко повече.

— Днес ли искате да ги поръчате? — с надежда в гласа попита Навет. — Трябва само да ни оставите една десета от стойността.

Възрастната жена поклати глава:

— Първо ще проверя дали ги няма накъде в наличност.

— Ако не ги намерите, заповядайте пак — провикна се Клиф след тримата клиенти, които заедно се отправиха към изхода. — Можем да осигурим експресна доставка на прилична цена.

— Ще го имаме предвид — обеща черноокият. — Благодаря. Може и да се върнем — един зад друг те преминаха покрай витрината и изчезнаха от погледа на Навет, докато предната врата бавно се затваряше след тях.

— Не се съмнявам — тихо прошепна имперският агент.

Той поклати глава и пропъди тримата посетители от мислите си. В момента джебчиите и агентите на Новата република нямаха абсолютно никакво значение. Това, което имаше значение в момента, беше, че малките им бомби с часовников механизъм, вкарани в сградата на генератора с дрехите на техниците, си бяха свършили работата. И беше време с Клиф да свършат своята.

— Да се приготвим — каза той и делово тръгна към задната стаичка. — Не бива да караме ботанците да чакат.

— А това — каза генерал Хестив и набра комбинацията на ключалката — е мястото, където ще работите.

— Добре — отвърна Гент и нервно погледна назад по протежение на дългия коридор зад тях.

Намираха се далеч от главната база и Хестив го увери, че тук вече не идва никой. Но зад гърба му се намираше цялата имперска база Убикторат и младият хакер не можеше да се отърве от усещането, че го наблюдават хиляди неприятелски очи. Вратата се отвори и в лицето го лъхна леко застоял въздух.

— Заповядайте — каза Хестив и махна подканящо.

Момчето влезе в стаята и хвърли кос поглед към генерала. Адмирал Пелаеон бе гарантирал за него. Но въпреки това той си оставаше имперски генерал, а Гент — компютърен специалист от Новата република. Ако този моф Дизра искаше да приключи с него, мястото беше идеално за целта. Хакерът обходи с поглед стаята...

— Това е новият ви временен дом — продължи Хестив. — Какво мислите?

Гент едва го чу. Не можеше да повярва на очите си. Натъпкани в малката стая, се намираха „Еверест 448“, чифт федукови кодиращо-дешифриращи устройства, пет високомощни периферни процесора „Уикстром К220“, един пълноспектров цифров анализатор „Мериланг 1221“...

— Тази техника вероятно не може да се сравнява с онова, на което сте свикнали — извиняващо завърши генералът. — Но се надявам да ви свърши работа.

...А в средата стоеше не какво да е, а чисто нов терминал „Рикос 70“. „Рикос-70“!

— Не съвсем — промълви Гент, все още невярващ на очите си. И щяха да му оставят цялата тази техника? Само за него? — Но ще

свърши работа.

— Добре — каза Хестив, прекоси стаята и отвори друга врата, която смаяният хакер не бе забелязал досега. — Жилището ви е тук. Така че няма да ви се налага да напускате помещението. Всъщност може да смените кода на ключалката, след като си тръгна, за да не може никой да влезе, дори случайно.

— Разбира се — отвърна момчето, вече забравило за притесненията си относно сигурността. — Мога да направя кода непробиваем. Кога започвам?

— Когато решите — отговори Хестив. Смътно Гент усети, че генералът го гледа особено. — Знаете как да са свържете с мен, ако ви потрябва нещо. Успех!

— Благодаря — отвърна хакерът, докато офицерът излизаше от стаята.

Лек полъх на въздуха погали лицето на момчето и то остана само. Гент пусна сака си на пода и го бутна с крак към жилищното отделение. Имперските мофи, дебнещите опасности, дори евентуалната гражданска война, заплашваща Новата република, бяха забравени. Той дръпна стола пред „Рикос 70“ и седна. Това щеше да е истинско удоволствие.

Измина цял час в сканиране и проверки под бдителните погледи и недотам внимателните ръце на огромен брой охранители. На Навет му се стори, че го провери едва ли не половината контингент на древстранската сигурност. Най-сетне с очевидната неохота на човек, комуто ситуацията изобщо не допада, но няма възможност за избор, полевият диспечер Трибиа поведе двамата търговци на екзотични животни към по-ниските равнища в сградата на генератора. Към самото сърце на древстранската система за отбрана.

— Внушително — каза Навет на зорките си стражи, докато небрежно оглеждаше залата. — Сега разбирам защо искате бързо да се отървете от тях — и намести банката с кортрехан малко по-високо на рамото си. — Добре — продължи той и размаха тънкия пистолет за пръскане в ръката си. — Първо трябва да ми покажете всички деликатни и важни места, до които не искате да стигнат.

— Не искаме да стигат доникъде — остро отвърна Трибиа. Козината му се наежи.

— Да, да, разбира се — успокои го Навет. — Исках да кажа, откъде да започнем да пръскаме? Най-напред трябва да обработим най-чувствителните части.

Козината на диспечера отново се наежи.

— Има логика — недоволно се съгласи той. Очевидно последното му желание бе да посочи най-важните части на безценния генератор на планетарния им щит на двама човеци. — Насам.

Не че имаше значение, какво искаше ботанецът. Навет бе свършено наясно с целия комплекс и нито той, нито Клиф имаха нужда ботанците да им показват слабите му места. Но би било нормално един откровено глуповат собственик на магазин за домашни любимци да зададе такъв въпрос. А и му беше интересно да види докъде можеха да стигнат ботанците в искреността си при такава ситуация.

— Можете да започнете оттук — каза Трибия, спря и посочи една свършено маловажна резервна комуникационна конзола.

— Добре — отвърна Навет.

Пръскаха петнайсетина минути, полагайки сложните преплетени химически следи, които бяха единственият начин за ефикасно унищожаване на металмитите, когато нещата най-сетне започнаха да стават интересни.

— След това тук — каза Трибия и покровителствено положи ръка върху една от конзолите, които поддържаха честотата на тока, протичащ между пилоните на планетарния щит.

— Добре — каза Навет. Сърцето му започна да бие по-силно, когато се приближи към конзолата. Това беше началото: първият удар в сърцето на расата, чиито действия бяха стрували на Империята толкова много. Ботанските техници вече бяха свалили предпазните панели. Премествайки леко хватката си на пистолета, докато клякаше, Навет насочи дюзата към плетеницата от електроника и леко я напръска.

Само че този път остави нещо повече от убиващия металмитите кортреханов разтвор. То трябваше да кондензира по платките и бавно да започне да капе по захранването и вентилационните кутии. Страничният натиск по дръжката на пистолета позволи на малкия резервоар, вграден в нея, да отдели част от специалната смес, с която бе пълен.

Едночасовата проверка при влизането им бе подложила тях и оборудването им на щателно сканиране за всичко, което можеше да роди параноичното ботанско съзнание: оръжия, техника за шпиониране, експлозиви, отрови, приспивателни, киселини и може би още петдесет други потенциални опасности. Но никой не се сети да направи проверка за храна. Не че някой в цялата сграда на генератора, дори металмитите, би намерил точно тази смес даже за съмнително апетитна. Всъщност след като малките паразити бяха изиграли ролята си, бе време да умрат.

Двамата с Клиф прекараха последните два часа в системно пръскане из целия комплекс на генератора, оставяйки отровните следи навсякъде из него. На двайсетина внимателно подбрани места оставиха и от течната храна. Когато свършиха, тежката миризма на кортрехан бе почти като физическа преграда, която трябваше да бъде преодолявана, докато се връщаха към изхода.

— Добре — весело каза Навет, след като най-накрая ги придружиха до охранявания район на входа. — Първата стъпка е направена. Сега трябва да поставите високоговорители, които да увеличат звуците на различните люпила. Така няма да се смесват и няма да се размножават много бързо и ще имат време да се бият помежду си. Дайте време на кортрехана да подейства. Разбирате ли?

— Да — отвърна Трибия. Сега, когато инопланетяните вече не бяха в пряк контакт с безценната му техника, той не изглеждаше така недоволен. — Колко време ще е нужно?

— О, една седмица сигурно ще е достатъчна — отговори Навет. — Осем-девет дни при всички случаи. Някои люпила се унищожават по-трудно от други. Не се притеснявайте... през това време няма да изядат нищо. Само ще умират.

— Много добре — неохотно каза диспечерът. — Имам само още един въпрос. Казаха ми, че тези животни са доста редки. Как са успели да влязат в сградата?

Навет сви рамене възможно най-небрежно. Основата бе положена, но това не означаваше, че всичко е приключило. Ако ботанците решеха да се върнат и да почистят всичко, което двамата с Клиф бяха напръскали, цялата им работа щеше да е напразна.

— Да сте внасяли нова техника през последните една-две седмици?

Козината на ботанеца настръхна неуверено.

— Преди две седмици дойдоха две апаратури. Но и двете бяха сканирани щателно, преди да бъдат внесени.

— Да, но се обзалагам, че скенерите ви не са настроени за улавяне на форми на живот на метална основа — посочи Навет. Това бе сигурно предположение. Ботанските скенери не реагираха на тварите в дрехите на техниците. — Да ви кажа право, едва ли някой знае откъде идват или как се промъкват. Просто понякога се появяват и създават главоболия. Въпреки това предполагам, че са влезли с апаратурата. Може да хванете няколко и да препрограмирате скенерите си, за да не ви създават повече главоболия.

— Благодаря ви — леко докачено отвърна Трибиа.

Явно ботанците с неговия статут не бяха свикнали недостатъците да им се посочват недвусмислено.

— За нищо — весело отговори Навет. Искрен, но глупав, той беше от типа хора, които приемаха всичко за чиста монета, без да забелязват никакви задни мисли у другите. — Радвам се, че можахме да помогнем. Нали ще ни извадите онова разрешително за търговия?

— Ще направя каквото мога, за да ускоря нещата — каза ботанецът.

А това, забеляза Навет, не беше първоначалното му обещание. Но нямаше значение. След шест дни, ако всичко вървеше по план, Трибиа щеше да престане да съществува заедно с Древстран и онази част от ботанската раса, която звездните разрушители в космоса над планетата успеяха да избият. Намерението на Навет бе в този ден да наблюдава унищожаването от борда на един от звездните разрушители и да се посмее от сърце. Но засега бе още рано за смях.

— Много благодаря — весело каза той. — Ако имате нужда от още нещо, обадете ни се.

Двамата с Клиф не размениха и дума по обратни път до магазина. Продължиха да мълчат и когато стигнаха, и не си казаха нищо съществено, докато не се претърсиха един друг с шпиондетектора, скрит в двойното дъно на куфарчето с инструментите им. Претърсването не даде никакъв резултат.

— Немарлива работа — изсумтя Клиф, докато връщаха детектора на мястото му.

— Сигурен съм, че са проверили досиетата ни, преди да ни се обадят — каза Навет и подсмъркна с отвращение, пляскайки се по ризата. Проклетият кортрехан бе попил навсякъде. — Успя ли да видиш къде излиза електропроводът? Аз не бях в тази част на сградата.

— Видях го — отвърна Клиф. — Даже са направили разклонение на един от кабелите, сигурно за новата апаратура, за която спомена Трибиа.

— Но не са отворили стената?

Клиф поклати глава.

— Не са толкова глупави. Не, цялата стена е непокътната.

— Добре — каза Навет и сви рамене.

Щеше да е хубаво да има една еднометрова подсилена, укрепена, многослойна, непробиваема стена по-малко на пътя им. Но така или иначе тя нямаше да ги спре.

— Просто се притеснявам, че може да ни трябват още шест дни преди да успеем — продължи Клиф. — Сигурен ли си, че сместа няма да се разгради за това време?

— Не — увери го Навет. — Сега номерът е да подкопаем електрокабела от заведението на Хо Дин и след това да го срежем, без да активираме сензорите от тук до Одвестарн.

— Мислиш, че са сложили сензори и по кабелите?

— Ако аз отговарях за тях, бих им сложил — отвърна Навет.

— Хорвик и Пенсин ще ни вкарат в заведението, след като го затворят, но няма да разполагаме с безкрайно време. Ще напредваме бавно и сигурно. Шест дни ще ни стигнат.

— Надявам се — каза другият. — Реши ли какво ще правиш с агентите на Новата република? — изведнъж той щракна с пръсти. — По дяволите! Най-накрая се сетих! Уедж Антилис!

— Прав си — каза Навет и се намръщи, когато свърза името с лицето на черноокия. Генерал Уедж Антилис, командир на проклетата Червена ескадрила. Една незначителна група изстребители, която бе причинила повече щети на Империята от всички ботанци, взети заедно. — А това усложнява нещата. Дори и да не са толкова видни фигури от Новата република, едно тройно убийство би предизвикало голям шум — той огледа магазина. Антилис едва ли бе доловил нещо заплашително в един магазин за домашни любимци. Но те стояха до него, когато предавателят му звънна, и разбраха, че двамата с Клиф са

поканени в сградата на генератора. — Но пък и едва ли можем да си позволим да ги оставим да душат наоколо — призна той. — Май е време да ги отстраним.

— Това се казва приказка — каза Клиф с мрачно одобрение.

— Искаш ли да се погрижа?

— Сам ли? — повдигна вежди Навет.

— Че те са обикновени дървеняци! — отвърна той. — Поне Антилис. Извън пилотските си кабинни са безпомощни.

— Може би — каза Навет. — Но ни намериха. И онази старица изглежда с ума си.

— Тоест?

Навет се усмихна:

— Тоест няма да се справиш сам с тях. Ще действаме заедно.

Моранда отпи от синьо-зеления си ликьор.

— Не знам — поклати тя глава. — Не бих казала, че някой от тях скочи и ми махна.

— Може да се каже и така — кисело отвърна Уедж, който масажираше пулсиращите си слепоочия. Петдесет различни магазини, офиси, сервизи и закусвални. Всичките установени в Древстран, откак бойните кораби бяха започнали да се събират над планетата, всичките посетени лично от него, Коран и Моранда през последните четири дни. Бизнесоборотът в Ботауи би трябвало да е астрономичен. — Но може да се каже и че просто ударихме на поредния камък.

— Аз не бих се изказал толкова категорично — бавно каза Коран, докато въртеше чашата си. — Имаше няколко места, на които явно настръхнаха повече. Онзи мешакийски бижутер например.

— Защото търгува с крадено — каза Моранда и пропъди образа на бижутера с вяло движение на китката. — При това веднага забеляза, че не сме обикновени клиенти. Трябва да се научиш да криеш стойката си на човек от охраната, Коран. Този изправен гръб непрекъснато те издава.

— И онова кафене на Хо Дин — продължи Коран, като пренебрегна забележката ѝ и прокара пръст през списъка им. — Точно под него минава един от електропроводите за сградата на генератора.

— Е да, но то си е там от десет години — напомни му старицата.

— Управителят спомена, че съвсем скоро са наели двама човеци за късната смяна на чистачите, забрави ли? — контрира я командирът

от Червената ескадрила. — Нещо ме притеснява...

Уедж го погледна. Той знаеше, че Коран никога не се бе справял толкова добре, колкото Люк и Лея, с онзи аспект на Силата, който засягаше разчитането на съзнания. Но дори и да не можеше да се добира до мислите на другите, все пак можеше да извлича впечатления и представи от тях. В съчетание с предишното му детективско обучение, получено в охраната на Корелиан, това означаваше, че всяко нещо, което го притесняваше, си струваше да бъде взето под внимание.

— И, разбира се — добави Коран, — приятелите ни в търговския център за екзотични животни.

Антилис погледна Моранда в очакване на опровержение. Но тя не каза нищо.

— Да, наистина — след известна пауза се обади тя и се намръщи. — Те изобщо не ми харесаха.

— Не каза ли, че никой от тях не е скочил? — попита Уедж.

— Не, не подскочиха — съгласи се старата жена. — Точно там е работата. Държаха се идеално. Но колко собственици на магазини за домашни любимци познаваш, които са и специалисти по унищожаването на паразити? Екзотични паразити. Като металмитите например.

— Трябва да проверим за подобна специализация в досиетата им — каза Коран, който в никакъв случай не изглеждаше по-радостен от Моранда. — Къде ли точно са се появили тези металмити?

— Трябва да е в участък с много висока степен на сигурност — предположи Уедж. — Първоначално дори не искаха да ги пуснат да влязат.

— Но пък това решение бе отхвърлено много бързо — кимна Моранда. — Трябва да е място със свръхвисока степен на сигурност и в същото време изключително чувствително и важно.

За момент тримата се спогледаха. Коран пръв наруши мълчанието.

— Сградата на генератора — каза той. — Нищо друго не съвпада.

— Съгласна съм — каза Моранда и отпи от питието си. — Въпросът е дали нахлуването на металмитите е нападението или примамката? Ако е нападението...

Скрит дълбоко в джоба на Уедж, преподавателят му тихо избипка и тя не довърши изречението си.

— Кой знае, че си тук? — попита старицата.

— Совалката ни — той извади малкия комуникационен уред. — Поставихме ретранслатор за всички входящи съобщения — Уедж включи преподавателя, намали звука и каза паролата: — Давай, Червен две.

Съобщението беше много късо.

— Татко е — чу той познатия глас на Бел Иблис от другата страна. — Прощавам ви всичко. Прибирайте се у дома.

Уедж силно стисна преподавателя.

— Разбрано — каза той. — Тръгваме.

След това изключи уреда и вдигна поглед. Коран го гледаше втренчено.

— Татко ли беше?

— Да — кимна Антилис. — Време е да се прибираме.

— Тоест? — попита Моранда.

— Тоест трябва да тръгваме — отвърна й Уедж. — Веднага.

— Чудесно! — възкликна старата жена и го погледна ядно.

— Ами генераторът?

— Оттук насетне ботанците трябва да се оправят сами — отвърна Уедж, пресуши чашата си и остави няколко монети на масата. — Съжалявам, бяхме тук за малко.

Моранда се намръщи.

— Разбирам — каза тя. — Е, беше приятно.

— Може би трябва да се обадиш на ботанската отбрана — предложи Антилис и стана. — Насочи ги към приятелите ни от магазина за домашни любимци.

— Добре — каза старицата и махна с ръка. — Лек полет.

— Благодаря — отвърна Уедж. — Хайде, Коран.

— Момент — каза Коран, без да помръдне от стола си. В очите му имаше странен блясък, когато погледна към старата жена. — Искам да знам какво ще прави Моранда сега.

— О! — махна тя с ръка. — Ще се оправя.

— С други думи, ще продължиш? — попита той.

— В охраната ли те научиха така да разпитваш? — повдигна тя вежди.

— Не отговори на въпроса му — каза Уедж и отново седна.

— Нали ще се обадиш на отбраната?

— И какво да им кажа? — сопна се тя. — Нямаме абсолютно никакво доказателство. Още по-лошо... вероятно вече са проверили Навет и приятеля му и въпреки това са ги пуснали в сградата на генератора.

— Тогава какво ще правиш? — настоя Антилис. — Сама ли ще продължиш?

Моранда стисна челюсти.

— Възложена ми е задача, Уедж — тихо каза тя. — Трябва да остана тук и да наблюдавам действията на „Мъст“ срещу Ботауи.

— Не е добро решение — поклати глава Коран. — Ако „Мъст“ се направлява от Империята...

— А вие къде отивате? — попита старицата с пренебрежение. — На ваканция по плажовете на Бърчест ли? Обзалагам се петдесет към едно, че където и да сте, ще бъде много по-опасно от това, което аз ще правя тук. Каквото и да е то.

— Моранда... — започна Уедж.

— Освен това нямате време да спорите — прекъсна го тя. — Ако „татко“ е този, за когото си мисля, няма да се зарадва много на евентуалното ви закъснение. Затова тръгвайте. И двамата. Благодаря за всички питиета.

Уедж неохотно стана. Тя, разбира се, беше права, и със сигурност беше достатъчно голяма, за да вземе такова решение. Но това не означаваше, че то му харесваше.

— Хайде, Коран. Моранда... пази се.

— И вие — каза тя и се усмихна. — Не се тревожете за мен. Ще се оправя.

ГЛАВА 26

Странен аромат, сякаш не от този живот, пробуди сетивата на Мара и я извади от лечебния джедайски транс. Странен и в същото време смътно познат...

— Добро утро — дойде гласът на Люк през мъглата. Мара трепна и се събуди напълно.

И в този първи момент ѝ се прииска да не се беше събуждала. Още щом отвори очи на мъждивата светлина, разгонваща мрака около нея, усети стотиците иглички, които безжалостно се забиха в мускулите на краката и гърба ѝ и стигнаха чак до тила.

— Ох! — тихо простена тя.

Загриженото лице на Скайуокър се появи над нея.

— Още ли те боли рамото? — попита той.

Мара се намръщи. Мъглата, която обгръщаше съзнанието ѝ, бавно започна да се вдига. Да... лошо обгореното ѝ рамо. Тя обърна глава и погледна с още сънени очи към прогореното място на костюма си. И видя изгорения плат и гладката здрава кожа, която се показваше под него.

— Не — невярващо промълви тя. — Рамото ми е добре. Добре е... лечебният ти транс...

— Нормално е да си малко замаяна в първия миг — успокои я Люк. — Не се тревожи.

— Не съм се разтревожила — тя раздвижи рамене и се опита да пренебрегне допълнителната вълна иглички, която премина през гърба ѝ. Люк подпря с ръка плещите ѝ и ѝ помогна да се изправи до седнало положение. — Сутрин ли каза, че е?

— Следобед е — поправи се той. — Но веднъж Хан ми каза, че когато и да се събудиш, всъщност е утро.

— Поредното негово обръщане на нещата — каза Мара. — Колко... в реално време... съм спала?

— Около пет деноноция — отвърна Люк. — Полека!

— Да, да — каза тя и потръпна, когато мускулите ѝ се възбунтуваха срещу лошото отношение към тях. — Изумително! Дори вана с бакта нямаше да оправи толкова бързо нещата.

— Имаш голям дар в Силата — каза майсторът джедай и сложи ръка на рамото ѝ. — Това обикновено ускорява лечебния процес.

— Трябва да го науча — решително заяви тя и се огледа. Ароматът, за който бе решила, че ѝ се е присънил, още се носеше във въздуха...

— Някаква печена птица — обясни Люк и кимна към задната част на площадката. — Подарък за добро утро от ком джа.

— Така ли? — възкликна Мара, внимателно се изправи на крака и несигурно тръгна към мястото. Наистина беше печена птица, сервирана в тепсия. — Ужасно мило от тяхна страна. Къде намерихте печка?

— Изпратих Спазващия думата си до изстребителя ти за останалата част от комплекта за оцеляване — обясни Люк. — Бих предпочел да го изпратя до моя изстребител, защото комплектът, който Карде ми даде, е далеч по-пълнен. Но след краткия ни сблъсък със заплашващите не изгарят от желание да се разхождат навън.

— И това е расата, която яде огнените трески сурови? — отбеляза Мара и седна до тепсията. — Доста избирателна плашливост.

— Малко по-сложно е — отвърна Скайуокър, седна със скръстени крака срещу Джейд и махна към храната. — Така се сдобихме с подаръка. Решиха, че си им спасила живота.

— Не знам как са стигнали до този извод — каза тя и си откъсна от птицата. — Стреляха по нас, не по тях.

Люк сви устни.

— Всъщност това не е съвсем сигурно. Режещия камъни смята, че заплашващите са стреляли по комджайците, не по нас, докато ти не откри отведен огън. И като си припомням нещата, май са прави.

Мара внимателно отхапа парче от печената птица. Месото бе малко препечено за вкуса ѝ, но съвсем нелошо. А и както шумно ѝ напомняше празният стомах, човек, който не е ял пет дни, много не придирия.

— Интересен извод — каза тя, — но не съм сигурна докъде отвежда. По когото и да са стреляли, факт е, че не харесват непознати.

— Може би — отвърна Люк с по-особен тон. — А може би не е така. Задавала ли си си въпроса, защо заплашващите не са дошли да те търсят в пещерата след злополуката?

— Сигурен ли си, че не са идвали? — попита Джейд с пълна уста.

— Комджайците казват, че не са — отвърна ѝ той. — Прелетели са няколко пъти покрай пещерата и толкоз. Всъщност според Дете на ветровете дори не са претърсили около пещерата.

Мара замислено дъвчеше месото на печената птица, въздържайки се да уточни, че Дете на ветровете не е най-надеждният източник на информация.

— Добре — каза тя. — Да предположим, че заплашващите са загубили интерес към мен. Какъв е изводът?

— Ако просто са загубили интерес, не зная — призна Люк. — А ако не са го изгубили, а само са решили да изчакат, докато сама намериш пътя към Високата кула?

Мара отхапа друго парче месо. Мисълта бе смуцаваща. Дори изключително смуцаваща с това, че следваше плана, направен в началото на пленничеството ѝ.

— Не знам дали Карде ти е споменал — бавно каза тя, — но ние стигнахме до тази система, като проследихме векторите на два от неизвестните кораби, когато направиха скоковете си в хиперпространството. Тогавя предположих, че просто не са знаели, че можем да проследим курса им за няколко микросекунди, след като преминаха на светлинна скорост, но сега вече не съм така сигурна.

— Смяташ, че са искали да дойдеш тук?

— Само така може да се обясни това, че не ме потърсиха, след като се приземих — отбеляза Мара. — Разбира се, ако продължим в тази посока, ще стигнем до въпроса, защо искаха да застрелят теб.

— Може би приемат гостите си само един по един — подхвърли Люк. — А може да не искат да се срещат с никого от Новата република, преди да говорят с теб.

Мара се взря в него. Нещо трепна в чувствата му...

— Това, без да се замисляш ли, го каза, или усети някакво смущение в Силата? — попита тя.

Той поклати глава, все още загледан в тъмнината.

— Не съм сигурен — отвърна Скайуокър. — Но имам чувството, че... няма значение.

— Какво няма значение? — попита Мара подозрително. — Хайде, нямаме време за игрички.

Едно мускулче на бузата му трепна.

— Имам чувството, че искат да видят теб — отвърна той. — Точно теб.

Тя вдигна вежди.

— Поласкана съм. Славата ми продължава да се носи.

— Гълтача на огнени трески каза, че ги чули да говорят за теб — припомни ѝ Люк. — Много ми се иска да зная какво точно са говорили.

От стълбището се чу пляскане на криле. Появи се един от комджайците. Той проговори...

— Благодаря ти, Летящ през шипове — каза майсторът джедай. — Ще отидеш ли да попиташ дали Спазващия думата си е чул нещо ново?

Комджаецът му отговори, разпери крила и изчезна надолу по стълбището.

— Изпратих няколко комджайци да патрулират из по-горните етажи на стълбището и да слушат какво става от другата страна на вратите — обясни Скайуокър. — Летящия през шипове ми каза, че за малко тази сутрин на горните етажи имало раздвижване, но сега всичко отново било спокойно.

— А! — възкликна Джейд и с повече сила, отколкото бе нужно, откъсна още едно парче от печената птица. Проклетите комджайци и проклетите им гласове...

— Нещо не е наред ли? — попита Люк.

Мара го погледна ядно.

— Знаеш ли, Скайуокър, наистина е трудно човек да има някакви собствени мисли, когато си наоколо!

Той я погледна невинно, но и с весели искрици в очите.

— Странно. Спомням си, че не толкова отдавна нямаше търпение да насочиш към мен част от мислите си.

— Тази сутрин гледаме с повече насмешка на миналите си грешки, така ли? — намръщи се Мара.

Той също стана сериозен.

— С повече насмешка не — каза джедаят. — Просто се уча как да ги признавам, как да се поуча от тях и след това да продължа напред. Имах доста време за размисъл през последните пет дни.

— Стигна ли до някакви изводи?

Той я погледна в очите.

— Знам защо не си се обърнала към Тъмната страна — отвърна Люк. — И защо все се стараеш да стигнеш границите на възможностите си в Силата.

Мара отхапа още един къс месо с престорена небрежност и облегна гръб на каменната стена отзад.

— Слушам.

— Същността на Тъмната страна е егоизмът — каза Люк. — Издигането на собствената личност и собствените желания над всичко останало.

— Това е ясно — кимна Мара.

— През цялото време, докато си служила на императора, никога не си се ръководела от егоистични мотиви — продължи Скайуокър. — Ти си служила — пък било то и на Палпатин и егоистичните му цели. А да служиш на другите, е същността на джедаите.

Мара се замисли.

— Не — поклати тя глава. — Не ми харесва. Службата на злото пак е зло. Това, което каза, означава, че ако правиш зло, то не е зло, ако мотивите ти са добри. Това е глупаво.

— Съгласен съм — отвърна Люк. — Но не това имах предвид. Някои от нещата, които си направила, са лоши, но понеже не си ги правила за лични цели, самите деяния не са те отворили към Тъмната страна.

Мара се намръщи на храната си.

— Разбирам разликата — каза тя. — И въпреки това не ми харесва.

— Всъщност не е много по-различно от ситуацията с дженсарайците, в която бяхме изпаднали с Коран на Сусевфи — продължи Скайуокър. — Те не знаеха как да бъдат джедаи, но въпреки това служеха на идеята, доколкото им позволяваха силите.

— И с течение на времето така се посветиха на нея, че ти бяха нужни години да ги откажеш — кисело му напомни Джейд. — Все

едно. Поне им остана споменът за образаца, който да следват, нали? На онзи джедай... как му беше името?

— Никое Тирис — отвърна Люк и кимна. — Това ме навежда на една още по-интересна мисъл. Може би и ти си имала образаца, който да следваш.

Мара поклати глава.

— Не беше възможно. В двора нямаше нито един човек, който да притежава дори и помен от добродетел или морал.

— Може би е някой, когото си познавала, преди да те заведат на Корускант — предположи джедаят. — Родителите ти или някой близък приятел.

Мара преглътна последната хапка от храната си и захвърли кокалите в ъгъла.

— Този разговор доникъде няма да ни доведе — решително заяви тя и изтри ръцете си в крачолите на костюма, откъдето мазнината и мръсотията щяха да лесно да се изперат. — Къде си прибрал бластера ми?

Люк не помръдна.

— Знам, че не си спомняш много от миналото си — тихо каза той. — Разбирам как се чувстваш.

— Благодаря — каза Мара. — Олекна ми.

— Би ли искала да си го спомниш?

Противоречиви чувства се сблъскаха в Мара.

— Какво имаш предвид? — предпазливо попита тя.

— Има техники, които джедаите използват, за да извикат погребани в подсъзнанието спомени — каза той. — А ти можеш да си джедай, Мара. Могъщ джедай.

— Да — отвърна тя. — Само трябва да заявя, че съм готова да служа на галактиката, нали?

Люк сбърчи чело и тя долови объркването му.

— Какво те плаши? — попита той. — Цял живот си служила и работила с хора — с Палпатин, Карде, Лея, Хан, с мен. Щом предложиш предаността си на някого, то е завинаги. Можеш да го направиш... знам го.

Мара стисна ръка в юмрук, твърдо решена да приключи с темата и никога вече да не я повдига. Но дълбоко в себе си знаеше, че той заслужава да получи отговор.

— Не мога да направя такова предложение — отвърна тя. — Мога да бъда предана, но само на хора, които съм избрала. Не съм готова да предложа лоялност на всеки новодошъл — Мара направи гримаса. — Освен това все си спомням истории за последната крачка към превръщането в джедай и за това, как тя обикновено се състои в това да направиш някоя върховна и доста неприятна саможертва. Не съм много въодушевена и от това.

— Невинаги е толкова лошо, колкото изглежда — каза майсторът джедай и Мара усети смущението му, предизвикано от собствените му лоши спомени. — Малко преди да почине, учителят Йода ми каза, че преди да стана истински джедай, трябва още веднъж да се изправа срещу Вейдър. Прибързано си направих извода, че това означава или аз да убия него, или той мен. В действителност не се случи нито едно от двете.

— Но трябва да си готов да направиш жертвата, ако се наложи — посочи Мара. — Благодаря, но не проявявам интерес.

— Тогава автоматично ограничаваш възможностите си — каза Скайуокър. — Ако не си готова да се обвържеш...

— Да се обвържа? — възмутено възкликна Джейд. — Ти ли ми говориш за обвързване? Ами Калиста? Или Гаериел, или някоя от другите жени, с които пътищата ви се пресякоха през последните десет години? Къде ти беше обвързването в тези случаи?

Вълната гняв, която го обзе, бе така внезапна и неочаквана, че физически го притисна към каменната стена.

— Нямах право! — остро отвърна той. — А Ландо? А?

Известно време двамата просто се гледаха. Мара стаи дъх и се подготви за друго избухване. През главата ѝ препускаха зловещи истории за неконтролируем джедайски гняв. Но вместо това усети как ядът му се уталожва, заменен от срам и дълбоко смущение.

— Извинявай — каза Люк и сведе очи. — Не исках.

— Аз трябва да се извиня — отвърна тя и се опита да прикрие собственото си чувство на вина, знаейки, че няма да успее напълно. Прекрасно знаеше, че не биваше да говори така. — Знам какво си изпитвал към тези жени и какво е станало с тях. Съжалявам.

— Няма нищо — промърмори Скайуокър. — Това, което се случи с тях, може би отчасти е по моя вина. Може би дори основно по моя вина. Аз се помахих към Тъмната страна, не те.

— Ти призна грешките си и се поучи от тях — напомни му Мара. — След това продължи. Сега също е време да продължим.

— Да — отвърна той. Без да я поглежда, джедаят се изправи. — Права си. Трябва да тръгваме. Комджайците направиха някои измервания, докато ти спеше. Вратата на горния етаж трябва да ни отведе на един от последните три етажа на крепостта. Да опитаме.

— Секунда — каза Джейд и го погледна. Сега, като погледнеше назад, виждаше, че доста високомерно си беше обещала да не му казва, докато не я попита направо. Но мълчанието ѝ бе детинско. Обвинението, което бе отправил в лицето ѝ, бе достатъчно. — Искаше да знаеш за Ландо и мен, нали?

Тя видя как той обърна глава в мрака.

— Не — отвърна Люк. — Не е моя работа.

— Въпреки това — каза Мара и също се изправи, за да го погледне в очите. — Между мен и Ландо... не е имало нищо.

В очите на Люк светна подозрение.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам това, че между мен и Ландо не е имало абсолютно нищо — повтори тя. — Карде искаше да изпълня една важна задача и понеже Ландо беше осигурил отправната точка, дойде и той. Личният аспект бе прикритие, за да не се досещат хората какво всъщност правим.

Тя усети как Люк докосна съзнанието ѝ.

— Можеше да ми кажеш — каза той не съвсем обвинително.

— Можеше да ме попиташ — отвърна тя. — Никога не прояви интерес.

Майсторът джедай свъси вежди и Джейд усети как го обля нова вълна от смущение.

— Не, не проявих — призна той.

— Поучи се и продължи — напомни му Мара. — Всъщност, ако се замислиш, ще видиш, че ти започна всичко. Спомняш ли си повиквача, който намери на Дагоба и занесе на Ландо на Нклон?

Люк я погледна.

— Да. Всъщност си мислех за това преди няколко дни. Чудех се защо изведнъж се сетих за това.

— Несъмнено заради подтик от Силата — каза Джейд. Това беше добър отговор. — Оказа се, че този повиквач е принадлежал на някого,

който Карде е познавал, но е изчезнал преди няколко години. Човек на име Джори Кардас. Чувал ли си за него?

— Не — поклати глава Люк.

— Очевидно малцина са чували за него — каза Мара. — Това направи нещата още по-предизвикателни. Повиквачът бе отправната ни точка и Карде ме помоли да издирим притежателя му. И както казах, Ландо, който несъмнено надуши печалба, настоя да дойде.

— Трябва да е било дълго дирене — тихо промърмори Скайуокър. — Историите за теб и Ландо...

— Отне ни няколко години — каза Джейд. — Започвахме и спирахме — тя вдигна вежди. — Ако щеш вярвай, но романтичната част от прикритието ни ме подлудяваше. Само че намирането на Кардас бе важно за Карде и търпях. Както сам каза, лоялност — Мара тихо издиша между зъбите. — Въпреки че на моменти прикритието ни се оказа изключително смущаващо. Прекарахме една седмица на Мхаели. Ландо се опитваше да омагьоса вицебарона Сукариан, за да ни даде някаква нужна информация. Трябваше да се превърна в лекомислена, празноглава, привлекателна госпожичка, защото Сукариан автоматично определя този тип жени като недостойни дори за презрение, и така щях да имам свободата да се движа необезпокоявана. Най-лошото бе, че Соло ме хвана на местопрестъплението с комуникационен ретранслатор, докато си мислех, че се обажда Сукариан. Така и не събрах смелост да го попитам какво си е помислил.

— Едва ли си е развалил мнението за теб — каза Люк. В гласа му се усети странна смесица от подкрепа, галантност и смущението, което още не го бе напуснало. — Но смятам, че мнението на Сукариан за теб е непоправимо лошо.

— О, не мисля така — възрази Джейд. — Обикновено носех някоя от ризите на Ландо по време на късните посещения и обаждания на Сукариан и се погрижих да оставя една от тях да виси на отворената врата на касата в кабинета му. След като го обрах.

Люк се усмихна. Колеблива, в известна степен срамежлива, но въпреки това истинска усмивка. За момента достатъчна.

— Реакцията му трябва да е била интересна.

Мара кимна.

— Иска ми се да мисля, че е била такава.

— Да — майсторът джедай си пое дълбоко дъх. Мара усети как Люк отблъсна стари спомени и неприсъщи за него мисли. — Но както каза, имаме да вършим работа — бързо добави той. — Предстои ни дълго изкачване. Да си събираме нещата и да тръгваме.

Изкачването, както Люк бе заключил от данните на комджайците, наистина бе дълго. Почти толкова, колкото началото на тайното стълбище до първата врата. Като към това се прибавеха и мускулите на Мара, които още се възстановяваха от петдневното си бездействие, и Люк, който трябваше да крепи Арту и останалата им екипировка, би трябвало да бъде и доста изтощително.

За негова изненада обаче не беше. И нямаше нужда от дълбоко джедайско проникване, за да разбере защо. Преградата между него и Мара бе изчезнала. Странното бе, че изобщо не си бе давал сметка за нея. Общуването им... способността им да усещат чувствата и мислите си... бяха толкова ограничени, че той ги бе приел за предела. Но това бе грешка.

Усещането бе ведро и в същото време някак плашещо. От време на време му се бе случвало да има подобна връзка с други хора, но никога на такова равнище. Чувствата и мислите на Мара течаха през него. Интензивността им се определяше единствено от ограничението, което тя сама налагаше. Неговите чувства и мисли също течаха през нея. Между тях имаше нова връзка, задълбочаване на старите им отношения, за които майсторът джедай едва сега осъзнаваше колко много са му липсвали. Признание, извинение и прошка. Леля Бери обичаше да му напомня, че това са инструментите, които приятелите използват, за да съборят стените и да ги превърнат в мостове. Такъв ярък пример за тази проста истина в живота си бе имал много рядко, ако не и никога.

На преден план в съзнанието му стоеше грижата за физическото състояние на Мара. Затова настояваше групата им да почива често, което влудяваше Мара и още повече — комджайците. Но Люк настояваше и изкачването до следващата врата продължи почти час. Когато стигнаха най-сетне, Мара напълно бе възстановила формата си.

— Добре, ето какъв е планът — каза ѝ Люк и се присегна със Силата. Доколкото можеше да съди, районът от другата страна на вратата бе чист. — Ще оставим Арту и комджайците тук, а ние ще направим едно малко разузнаване.

— Звучи добре — отвърна тя, извади бластера си и го провери. Люк се бореше с неохотата от повторното завръщане. — Дали да не им оставим един от предавателите си?

— Чудесно — съгласи се той, откачи уреда от колана си и го сложи в механичната ръка на Арту. — Не забравяй да го изключиш — предупреди той дроида.

Арту изпиука възмутено. Преводът се изписа на екрана на електронния бележник.

— Знам, знам — отвърна Скайуокър. — Шегувах се.

— Какво? — попита Мара.

— Каза, че изключването на предавателите в критични моменти е специалитет на Трипио — обясни Люк. — Имаме си такава шега. Готова ли си?

Усети как Мара се присегна за спокойствие към Силата.

— Готова съм — отговори тя. — Да тръгваме.

Тайната врата, също като предишната, се отвори леко.

Люк мина пръв и после двамата я затвориха плътно след себе си.

— Това — прошепна Мара в ухото му — е като крепостта на Хиджарна.

Люк кимна и се огледа. Намираха се в просторна зала. Стените, които свързваха пода с относително ниския таван, бяха построени сякаш без никакъв план или симетрия. Блестящото покритие на стените, сложната схема на плочките на пода и стенните свещници на по-долния етаж тук липсваха. Вместо тях имаше обикновен гладък черен камък. Въпреки това залата изглеждаше някак особено просторна.

— Май нашите приятели от долния етаж не използват това място — каза Скайуокър. — Защо ли?

Мара направи няколко крачки към една от стените и посочи зад ъгъла ѝ.

— Там е отговорът... — каза тя. — Да видим.

Мара изчезна зад стената. Майсторът джедай я последва и едва сега усети свежия полъх, който идваше от там. Зад стената другият край на залата от черен камък бе отворен към небето.

— Обзалагам се, че това е вторично поражение от битката, която е отнесла кулата — каза Мара, която вече бе отишла до срутената стена.

— Внимавай — предупреди я Люк и забърза да я настигне.

— Да, да — отвърна Джейд, стигна до руините и внимателно погледна надолу. — Права съм — каза тя и посочи. — Ето я. Останките от нея.

Люк стигна до ръба и наведе очи. Пред него се разкри обширен кръгъл покрив, който се спускаше надолу под доста остър ъгъл. Основите на срутената кула лежаха вляво, на осемдесетина метра пред тях. Разстоянието и мъждивата слънчева светлина затрудняваха преценката, но на Люк му се струваше, че краищата на порутената кула са леко разтопени.

— И твърдиш, че този камък поглъща турболазерните изстрели? — попита той.

— Като гъба — мрачно потвърди Мара. — Които и да са били строителите, явно са имали много силен враг.

— Да се надяваме, че той се е задоволил с разрушаването на тази кула и си е отишъл — каза джедаят и набързо, но внимателно огледа останалата част от наклонения покрив.

Симетрично разположена, в дясната му част се намираше друга кула. За разлика от първата тя не бе повредена и извисяваше деветдесетметровата си снага към небето, увенчана с кръг настръхнали издатини, несъмнено някакво защитно съоръжение. В другия край на покрива, на около двеста метра от тях, Люк видя две кулички, вероятно караулки. Нататък през неравното планинско било забеляза тясна гладка ивица, която можеше да бъде единствено път. В средата на крепостта се намираше трийсетметрова постройка, чийто покрив завършваше със стряха. Тя приличаше на клин със заоблени ръбове, посаден от строителите в последния миг.

— На покрива има площадка за кацане — каза Мара и посочи клиновидната постройка. — Маркировката се вижда.

Люк кимна. Макар неясна, маркировката се различаваше достатъчно, ако човек знаеше за нея.

— Сигурно включват светлини, когато идва приятел.

— И подготвят турболазерите на върха на постройката, ако приятелят се окаже не толкова приятелски настроен — Мара се прехвърли през руините на стената, направи няколко крачки по покрива и се взря в площадката. — Онова помещение пред площадката изглежда отворено — съобщи тя. — Вероятно е хангарът. Може да се

окаже удобно убежище, ако ни засекаат и сме далеч от нашия изход — Мара се обърна... и дъхът ѝ секна от изненада. — О! — възкликна тя. — Ела да видиш!

Люк също се прехвърли през руините, отиде при нея и се обърна. От покрива на залата, от която току-що бяха излезли, се издигаше още една кула. При това не беше единствена. Нататък от покрива стърчаха още три. Дори от мястото, което му предлагаше коса перспектива, майсторът джедай ясно виждаше, че тези четири кули са по-дебели и с по два-сет метра по-високи от другата под тях. И също като нея бяха увенчани с кръг от оръжейни гнезда.

— В разцвета си трябва да е била страховита крепост — каза Мара. Гласът ѝ не трепна, но Люк знаеше, че и тя изпитва същата неясна тревога като него. — Също като Хиджарна. Много ми се иска да зная какво е трябвало да пази.

Люк огледа отново покрива. Никакви светлини, никакво движение, никакви признаци на живот.

— Да се прибираме и да намерим пътя за надолу — каза той.

Пътят за надолу бе умалено копие на спираловидния ескалатор, по който бяха слезли в жилищния отсек по-долу. За разлика от него този не се движеше.

— Или е повреден, или са го спрели, понеже не го използват — каза Мара и предпазливо надзърна над перилата. — Долният етаж изглежда необитаем.

— Сигурно цялата тази част не се използва — каза Люк и тръгна надолу. — Ако се съди по наклона на покрива, всеки от по-долните етажи трябва да е по-обширен.

— Логично — съгласи се Мара. — Да продължим, докато стигнем до работещ ескалатор. Той сигурно ще е в най-горния обитаем етаж.

И наистина, колкото повече слизаха, толкова повече етажите се разширяваха. Четири етажа по-надолу до ушите на Люк достигна лекото бръмчене на работеща техника.

— Май стигнахме — тихо каза джедаят, хвана дръжката на лазерния си меч и се присегна със Силата. Наоколо нямаше никой.

— Така изглежда — съгласи се Джейд и сложи ръка зад ухото си. — Прилича ми на ескалатор. Да погледнем ли?

Люк кимна.

— Аз съм пръв. Стой зад мен.

Той тръгна напред, движейки се безшумно из празното пространство, което представляваше поредният етаж на крепостта. Опитваше се да не обръща внимание на раздразнението, което усещаше у Мара. Стигна до една от доста отдалечените на този етаж къси стени и надзърна иззад ъгъла. Разположен до срещуположната стена, се намираше спираловидният ескалатор, който бе чул.

— Добре — тихо каза Люк през рамо. — Много внимателно, сега...

Майсторът джедай усети зова на Мара, но той не идваше зад него. Той се огледа и усети вълната на раздразнение да се надига в него, когато видя Мара на двайсет метра вляво от него. Тя му правеше бърз нетърпелив знак с ръка. Изведнъж в чувствата ѝ се появи внезапен изблик на ужас... Люк стигна до нея за по-малко от десет секунди.

— Какво има? — прошепна той.

Тя кимна към стената.

— Там — прошепна Мара в отговор.

Стиснал дръжката на лазерния си меч, с пръст на копчето за активация, Скайуокър надникна иззад ъгъла. Видя просторно помещение, подредено като команден център, но празно както всички останали в крепостта. Екраните на двата кръга командни конзоли мигаха към празните столове срещу тях. В единия край забеляза по-голям и по-хубав стол, заобиколен от собствен кръг екрани. И столът, и екраните бяха разположени на платформа с височина един метър.

В средата имаше нещо, при вида на което го полазиха студени тръпки по гърба: холографска карта на галактиката със секторите на Новата република, Империята и останалите познати райони, отбелязани със зашеметяващо богатство от цветове. Пъстрата мозайка се простираше върху една четвърт от огромната галактическа спирала и потъваше в бяло там, където териториите на Външния ръб отстъпваха пред безбрежността на Непознатите райони. Това беше копие на холографската галактика, която император Палпатин имаше в тронната си зала в планината Тантис.

Люк преглътна и откъсна очи от холограмата, за да огледа по-добре оборудването. Да, конзолите наистина бяха имперско производство, снети от звездни разрушители и други големи кораби.

Креслата пред тях също бяха свалени направо от траповете на звездните разрушители. А креслото на наблюдаващия и заобикалящите го екрани принадлежаха на имперски флотски адмирал. Като онези, които използваше върховният адмирал Траун. Люк усети раздвижването на въздуха, когато Мара се приближи към него.

— Мисля, че намерихме търсената връзка с Империята — каза той. — Може би дори Палпатин е имал пръст тук.

Косата ѝ докосна рамото му, когато Мара поклати глава.

— Изпускаш най-важното, Люк — тихо отвърна тя. — Погледни холограмата. Добре я погледни.

Люк се взря в холографичната спирала на галактиката. За какво говореше Мара? И изведнъж дъхът му секна. Не... привиждаше му се. И все пак не му се привиждаше. В края на познатата галактика, където на холограмата на Палпатин имаше само бели звезди, означаващи Непознатите райони, тук имаше една напълно нова област. Голям нов район.

— Странно, нали — каза Мара. Ужасът още бушуваше в нея. — Той беше изгонен от имперския двор. Изхвърлен безцеремонно.

— Кой? — попита Люк.

— Върховният адмирал Траун — отвърна тя. — Бил заел неподходяща страна в една от непрестанните политически битки, които се водеха, и загубил. Всички други били понижени в чин, арестувани или преназначени в полуизолационните зали за мъчения, каквато представляваха гарнизоните по Външния ръб. Но дори Външният ръб бе твърде добро място за неблагоприятния чуждоземец Траун, допуснат в имперското общество и отплатил се с плесница. Не, за него трябваше да измислят нещо много специално.

— И това нещо е било изгнание в Непознатите райони?

Мара кимна.

— Ако Външният ръб бе зала за мъчения, Непознатите райони бяха яма, гъмжаща от ранкори — каза тя. — Затова с доста уговаряне накараха Палпатин да го качи на борда на един звезден разрушител и да го изпрати на едностранно пътуване отвъд Външния ръб — изсмя се Мара. — И за да сложат сол в раната, нарекоха това пътуване „картографска експедиция“. Само си представи. Един от най-добрите стратегии, които Империята е имала, да бъде сведен до картограф!? Да

съсипят живота и репутацията му с един удар. Обзалагам се, че са хихикали години наред.

Скайуокър поклати глава.

— Май не разбрах шегата.

— Както и те — отвърна Мара. Мрачното ѝ настроение стана още по-лошо. — Шегата е там, че, изглежда, на никого не му е минало през ума, че Палпатин винаги беше една крачка пред всичко, което ставаше в двора. И ако той беше една крачка напред, стратег като Траун бе най-малко две.

Устата на джедая пресъхна.

— Искаш да кажеш, че Траун и Палпатин са планирали всичко от самото начало?

— Разбира се, че са го планирали — Мара махна към холограмата. — Погледни само! Виж територията, която е открил. Не би могъл да го направи сам, с един звезден разрушител. Сигурно през цялото време Палпатин му е изпращал хора и кораби.

— Но всичко това не може да бъде имперска територия — каза Люк. — Искам да кажа...

— Защо? — възрази Мара. — О, съгласна съм. Там едва ли има повече от десетина колонии. Но можеш да се обзаложиш, че из цялата територия има имперски гарнизони плюс разузнавателни центрове, ретранслационни постове и вероятно няколко корабостроителници. И ако добре съм опознала Траун, вероятно е изградена цяла мрежа от съюзници на Империята.

— Но ако това е имперска територия, защо Империята не се възползва от нея? — попита Люк. — Виждал съм данните, Мара... от там не идва практически нищо.

— Не е ли очевидно? — тихо попита тя. — Не я използват, защото не знаят, че съществува.

Дълго време никой от двамата не проговори. Люк гледеше холограмата, заслушан в тихото далечно бръмчене на спираловидния ескалатор. Територията, която нежно бляскащите светлинки очертаваха, бе равностойна на двеста и петдесет сектора — почти трийсет пъти повече от настоящата площ на Империята. А дали имаше на нея трийсет пъти повече бойни кораби, войници и корабостроителници от тези, с които разполагаше Империята в

момента? Нищо чудно! Ако всичко това попаднеше в ръцете на Бастион...

— Трябва да научим повече — каза Люк и тръгна към конзолите. — Да видим дали има компютърен вход, в който Арту може да се включи.

— Много е рисковано — предупреди Мара. — Това е команден център, а командните центрове винаги имат алармени системи срещу нежелан пробив.

Люк спря. Имаше право за съжаление.

— Какво предлагаш? — обърна се той към нея.

— Да отидем право при източника — Мара си пое дълбоко дъх. — Ще слеза долу и ще говоря с тях.

Люк отвори широко очи.

— А казваш, че моите предложения са рисковани...

— Имаш ли по-добри?

— Не подлежи на обсъждане — тихо отвърна той. — Ако някой ще слеза долу, това ще бъда аз.

— Не — твърдо каза Мара. — Първо, стрелях по теб, когато идваше. Второ, сам каза, че имаш чувството, че искат да видят мен. Трето, ако се стигне до необходимост от помощ, джедайските ти умения са далеч по-добри от моите и ще се справиш по-добре. И, четвърто... — с лека усмивка тя откачи лазерния си меч и приближи към Люк. — Може изобщо да не знаят за възможностите ми в Силата — довърши тя и му подаде оръжието. — Ако стане напечено, това може да ми бъде от полза.

Люк пое меча и усети познатата хладина. Това бе неговият собствен меч, който бе получил от Оби Уан и бе дал на Джейд на покрива на двореца в Корускант. Майсторът джедай бе по-млад от нея, когато за първи път влезе в битка с него. По-млад, по-неопитен и по-прибързан. И все пак...

— И последното, от което имам нужда сега, е да започнеш да ме покровителстваш — добави Мара. В очите ѝ блесна лек предупредителен намек. — Години наред се оправям прекрасно без теб, ще се оправя и сега.

Люк я погледна право в очите. Как можах да забравя — помисли си той — колко искрящо зелени са. Може би беше от светлината.

— Невъзможно ли е те убедя да не ходиш? — за последен път попита той.

— Освен ако не измислиш по-добър план — отвърна тя и извади предавателя и скрития в ръкава си бластер. — Ето... няма защо да ги нося. Тъй или иначе ще ми ги вземат. Ще задържа само бластера. Ще събудя подозрения, ако се появя съвсем невъоръжена.

Люк пое предавателя и малкия бластер. Ръката му се задържа на нейната, преди тя да я отдръпне. Пусна я с особена неохота.

— Защо оставихме другия предавател на Арту! — възкликна той. — Можеше ти да вземеш този, а аз по другия да слушам какво става.

— Ако нещо стане, може да се наложи бързо да повикаш комджайците — напомни му Джейд. — Можеш ли да ме следиш със Силата?

— Мога да следя присъствието ти — отвърна джедаят. — Мога да следя чувствата ти и вероятно да видя някои неща. Но няма да мога да чуя много.

— Много жалко, че не си Палпатин — каза Мара, докато сваляше кобура от китката си. — С него можех да говоря без проблеми.

Люк усети прилив на вина и срам заради обвинението, което му бе отправила в началото на подземното им пътешествие, за залитането му към Тъмната страна на Силата. Тя усети чувствата му или по-точно, улови изражението на лицето му, и се усмихна леко.

— Ей! Шегувах се — каза Мара и му подаде кобура. — Проследи каквото можеш. Ще ти дам пълен доклад с подробностите, като се върна.

— Добре — каза Люк. — Внимавай!

За негова изненада тя се пресегна и хвана ръката му.

— Ще се оправя — повтори и стисна ръката му за малко. След това я пусна и каза: — Хайде до скоро.

С тези думи Джейд се обърна и се насочи към ескалатора. Люк отиде до най-близката къса стена и притисна гръб към гладкия черен камък. След това затвори очи за по-добра концентрация и се присегна със Силата.

Преди, на Дагоба, Тиерфон и други места, успя да използва Силата, за да зърне бъдещи места и събития. Сега, докато Мара вървеше към ескалатора, Люк се опита да обхване събитията от настоящето. Образът на Мара и на средата, в която се движеше, бе

мъгляв и неясен, оцветен от чувствата ѝ и променящото се душевно състояние. Замъглявай бе от изменчивостта, която, изглежда, бе характерна за джедайските видения. Но уловен за съзнанието на Мара като за котва, Скайуокър бързо успя да превърне образите в нещо поне смътно различимо.

Ескалаторът имаше горе-долу същия размер както онзи, по който слязоха от последния етаж. Мара се качи на вътрешната част и пое надолу, без да прави опит да се прикрива. Липсата на всякакви внезапни реакции в съзнанието ѝ, когато стигна долния етаж, показва, че не е видяла никого. Въпреки това Люк имаше чувството, че Мара чува далечен шум.

Тя не направи опит да слезе на този етаж и продължи с ескалатора надолу. На следващия също не се случи нищо. Никой не се приближи към ескалатора. Джедаят усети недвусмисленото раздражение, което започна да се прокрадва през бдителността на Мара, породено както от липсата на интерес от страна на чуждоземните към нея, така и от пълната им некомпетентност по въпросите на вътрешната охрана. Тя отмина този етаж и долния, и подолния. Пое към поредния... Изведнъж през чувствата ѝ като земетресение премина зашеметяващ удар, придружен от кратка болка.

Люк се вцепени, отвори очи и се хвърли напред. В същия момент улови краткото уверение на Мара, че е добре, и обяснението за случилото се. Без предупреждение ескалаторът бе променил посоката си и помитайки краката под тялото ѝ, я бе съборил ничком. И докато моментът на зашеметяване отминаваше, бойните ѝ рефлексии преминаха към пълна готовност. Тя не беше сама.

Люк безсилно сви ръце в юмруци, докато се опитваше да премине през мъглата на видението с помощта на чувствата ѝ. Около нея стояха няколко души от същата раса, с която вече се бяха срещнали. И доколкото Люк можеше да разбере от трептящото видение, един от тях викаше Мара по име.

Той продължи да ѝ говори още няколко секунди и въпреки че не можеше да разбере думите му, Люк остана с усещането, че чуждоземецът я канеше да ги придружи навътре в крепостта. Тя се съгласи. През чувствата ѝ мина усещане за неизбежност, когато взеха бластера ѝ. След това цялата група се отправи по коридора, който според Мара бе украсен както коридорът от жилищния отсек по-долу.

Скоро групата стигна до отворена врата. Проведе се още една размяна на думи, придружена от потиснатата вълна на безпокойство от страна на Мара, и тя премина сама през вратата. От мислите ѝ Люк заключи, че в стаята я чакаха други представители на неизвестната раса. Когато тя пристъпи в стаята, един от тях я повика, а може би и повече от един. Джейд му отвърна, приливи и проблясъци на чувства означиха информация, която майсторът джедай да разчете. Мара продължи навътре в стаята...

И без предупреждение по средата на поредната крачка връзката със съзнанието ѝ внезапно прекъсна и остави Люк безмълвно да съзерцава светлините на командния център. Сърцето му заби по-силно. Той се присегна със Силата и се опита да възстанови връзката. „Мара! Мара!“

Не получи отговор, обратна връзка нямаше, нямаше усещане за присъствието ѝ. Абсолютно нищо.

Мара беше изчезнала.

ГЛАВА 27

Помещението бе извънредно дълго и тясно, може би петдесет на не повече от пет метра. Почти в дъното се виждаше масивен стол, обърнат с гръб към Мара. Пет метра зад него, досами стената, стояха шестима от синьокожите чуждоземци, облечени в прилепналите виненочервени униформи, същите както на придружителите ѝ от ескалатора до тук. И също както ескортът ѝ всеки от чуждоземните носеше имперски отличителни военни знаци на гърдите под високата якичка на униформата.

И макар Мара да забеляза всички тези подробности, вниманието ѝ бе погълнато от мъжа в средата, който седеше в копие на празния стол, поставен на няколко метра срещу него. Косата му бе сива, кожата — прорязана от възрастта, но очите му бяха будни и пронизателни, а гърбът — изправен и гордо изпънат. Носеше униформата и отличителните знаци на имперски флотски адмирал.

— Най-сетне пристигнахте, Мара Джейд — каза той и махна към празния стол със съсухрената си ръка. — Не може да се каже, че бързахте особено.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — отвърна Мара със саркастична нотка в гласа и тръгна към него. Усещаше нервността и загрижеността на Люк в подсъзнанието си и се опита да го успокои, макар самата тя съвсем да не бе спокойна. Тези хора знаеха коя е и вероятно каква е. И все пак я допускаха да се приближи свободно до тях. Във всичко се Долавяше някаква небрежност и това изобщо не ѝ харесваше. — Ако хората ви не бяха избързали толкова с употребата на оръжия, щях да съм тук преди доста време.

Адмиралът сведе глава.

— Приемете извиненията ми. Това беше злощастен инцидент. Моля, седнете.

Мара продължи напред с изострени сетива, като се опитваше да гледа всички присъстващи едновременно. Ако бяха заложили капан, той трябваше да щракне, преди да се приближи много... Без

предупреждение, по средата на поредната крачка връзката ѝ с Люк изведнъж изчезна. Мозъкът ѝ се скова от ужас. Тя продължи механично да крачи напред. „Люк? Люк? Къде си?“

Отговор нямаше. Нямаше чувства, нямаше усещане за съзнание или мисли, нямаше никакво присъствие. Колкото и невероятно и невъзможно да беше, той бе изчезнал.

— Заповядайте, седнете — отново я подкани адмиралът. — Сигурно сте доста уморена след преживяното.

— Много сте любезен — отвърна тя. Думите прозвучаха далечни и странни в ушите ѝ на фона на блъскащото се в гърдите ѝ сърце. Тя се насили да продължи да се движи. „Какво се случи с Люк?“

Можеше да има само един отговор. По някакъв начин бяха преминали през джедайските му сетива, бяха проникнали през джедайските му сили и бяха извършили бърза, внезапна и неусетна атака. И Люк Скайуокър, майсторът джедай, бе в безсъзнание. Или мъртъв. Мисълта прободеше сърцето ѝ като нож. „Не... не може да бъде!“

Сивокосият мъж продължаваше да я гледа замислен. С болезнено усилие Мара отхвърли страха и болката от съзнанието си. Ако Люк бе само в безсъзнание, надежда имаше. Ако бе загинал, най-вероятно съвсем скоро и с нея щеше да се случи същото. И в двата случая моментът не бе подходящ да позволява на чувствата да замъглят разсъдъка ѝ. Тя измина останалото разстояние до стола и се отпусна.

— Не се притеснявайте — успокои я адмиралът. — Не възнамеряваме да ви навредим.

— Разбира се — отвърна Джейд и долови горчивината в гласа си. — Също както нямаште миналия път, когато влязох в крепостта ви ли?

— Както вече отбелязах, това бе злощастен инцидент, за който съжالياваме — повтори той. — Стреляха по паразитите, които летяха около вас... Имаме си проблеми с тях. Влизат тук... Приемете най-искрените ми извинения.

— Извинението ви наистина ме успокоява — промълви Мара. — А сега какво ще правим?

Адмиралът сякаш се изненада.

— Ще говорим. Защо, мислите, ви дадохме местоположението си? Искахме да дойдете при нас.

— О! — възкликна Мара. Значи предположението ѝ се бе оказало правилно. Корабите нарочно бяха позволили да проследят

курсовете им.

Освен ако, разбира се, адмиралът не се опитваше да прикрие грешките на пилотите си.

— Можехте просто да ми изпратите покана — каза тя и леко сбърчи чело, когато се присегна със Силата към него. Странно. Дори не можа да го докосне. Нито него, нито чуждоземците, застанали от двете му страни. — Или това щеше да бъде твърде лесно?

— Съмнявам се, че щяхте да отговорите на открита покана — усмихна се адмиралът. — По-усложненият вариант ми се стори по-добър. Извинявам се, че не изпратих ескорт, който да ви посрещне. Между другото... приземяването ви малко ни изненада.

— Както и идването ви в крепостта предния път — намеси се чуждоземецът вдясно от адмирала. Гласът му бе плавен и обработен, а блестящите му червени очи не изпусаха Мара.

— Ако знаехме, че идвате, хората ни щяха да са много по-внимателни. Мога ли да попитам как успяхте да проникнете в крепостта, без да ви забележим?

— Превърнахме се в паразити и долетяхме. Как иначе! — отвърна тя. — Доста по-бързо, отколкото ако бяхме тръгнали пеша.

— Разбира се — каза адмиралът с усмивка. — А може би сте разбили някоя стена и сте се вмъкнали през дупката?

Джейд поклати глава.

— Съжалявам. Професионална тайна.

— А! — възкликна адмиралът с усмивка. — Няма значение. Просто любопитствах. По-важното е, че сте тук, Мара.

Между другото мога ли да ви наричам Мара? Или предпочитате капитан Джейд или някое друго обръщение?

— Наричайте ме, както желаете. А аз как да се обръщам към вас? Или тук никой няма име.

— Всички мислеци същества имат имена, Мара — каза мъжът. — Аз съм адмирал Вос Парк. За мен е удоволствие най-сетне да се запозная с вас.

— За мен също — отвърна Мара.

Тя леко трепна от изненада. Вос Парк бе капитанът на звездния разрушител „Победа“, който бе намерил Траун в някакъв изоставен свят и го бе върнал в имперския двор. Пак той го бе последвал в срама

на предполагаемото му изгнание извън Империята. Но мъжът срещу нея...

— Предполагам, че съм доста по-възрастен, отколкото сте си представяли — откровено каза Парк. — Ако изобщо сте си представяли нещо. Може би се надценявам, допускайки, че Ръката на императора ще си спомня за името, да не говорим за лицето ми.

— Помня и двете — отвърна Мара. — Вас всяка фракция в двора ви използваше като пример, какво не бива да се прави в една политическа борба — тя хвърли поглед към чуждоземните. — Но това бяха същите хора, които смятаха, че Палпатин е изпратил Траун тук за наказание. Какво знаеха те?

— А вие смятате, че задачата на Миттраунуруодо е била друга? — попита чуждоземецът вдясно от Парк.

— Знам, че е била друга — каза Мара и го изгледа от глава до пети. — Кажете ми, адмирале, цялата раса ли говори като Траун? Или това е специално обучение, на което подлагате служещите си, за да бъдат на висота, ако ги поканят на празничен коктейл?

Чуждоземецът присви очи...

— Успокойте се, Стент — сухо каза Парк и вдигна ръка. — Едно от най-изкусните оръжия на Мара Джейд винаги е бил талантът ѝ да дразни хората. Раздразнените хора не мислят ясно.

— А може би просто не ви харесвам особено — каза Мара и сама усети леко раздразнение от бързото и небрежно прозрение на Парк. Обикновено противниците ѝ не успяваха да схванат толкова бързо. Немалко изобщо не схващаха. — Но стига сме говорили за мен. Да чуем за вашия пробив в Непознатите райони. Отказахте се от много, от Корускант, от статута си в имперската флота и помощта ѝ... — тя нарочно погледна към Стент. — От цивилизацията.

Чуждоземецът отново присви очи, а Парк се усмихна.

— Срецали сте се с Траун — каза той и гласът му омекна до благоговение. — Всеки истински воин би дал мило и драго за възможността да служи под командването му.

— Освен собствения му народ, доколкото разбирам — каза Джейд. — Или не съм наясно с истината за озоваването му на Корускант?

— Вероятно сте наясно — сви рамене Парк. — Но подобно на всичко, което хората си мислят, че знаят за Траун, и тази история е

непълна.

— Непълна? — въпросително повтори Мара, облегна се в стола и кръстоса крака. Поза, която би трябвало с очевидната си безпомощност да успокои подозрителните. Със същото движение Мара леко разклати стола, опитвайки се да прецени тежестта му. Много тежък беше за жалост, негоден като оръжие. — Не бързам за никъде. Защо не започнете отначало?

Стент сложи ръка върху рамото на Парк.

— Адмирале, не съм сигурен...

— Спокойно, Стент — каза Парк, без да откъсва очи от Мара. — Едва ли би ни помогнала, ако не знае всички факти, нали?

— Да ви помогна? — събра вежди Мара.

— Всичко започна преди половин век — пренебрегна адмиралът въпроса ѝ. — Точно преди началото на „Изходящ полет“ и Войните на клонингите. Много преди да се родите, разбира се... не знам дали изобщо сте чували за него.

— Чувала съм за „Изходящ полет“ — отвърна тя. — Група майстори джедаи и други решили да отидат до друга галактика и да видят какво има там.

— Да, целта им наистина е била друга галактика — кимна Парк. — Но преди да започне експедицията, било решено да изпратят тях и кораба им на... как да кажа... импровизирано пътуване: голяма обиколка из Непознатите райони на собствената ни галактика — той махна с ръка към Стент и останалите стражи. — По път, пресичащ контролираните от чисите територии.

„Чиси. Значи така се наричаха.“ Мара напрегна паметта си да си спомни нещо, което императорът може би бе казал някога. Нищо не можа да си припомни.

— Но точно този ден на чисите не им било до гости ли?

— Всъщност управляващите родове на чисите нямали възможност да вземат решение — отвърна Парк. — Палпатин вече бил решил, че джедаите са голяма заплаха за Старата република, и изпратил нападателна част, която трябвало без много шум да се погрижи за „Изходящ полет“, когато се появи в този район.

— И те били заети с устройването на засадата, когато Траун ги видял?

Адмиралът поклати глава.

— За да схванете, трябва напълно да сте наясно с положението, Мара. От едната страна били подбрани части от тайната армия на Палпатин, снабдени с петнайсет първокласни бойни кораба, а от другата — командир Миттраунуруодо начело на чиската разширена отбрана с десетина малки и незначителни патрулни кораба.

— Вече съм наясно — отвърна Мара. — Какво поражение им е нанесъл Траун?

— Пълно — каза Парк. По лицето му пробяга едва доловима усмивка. — Май само един от корабите на Палпатин бил в състояние да лети, и то защото Траун искал някой от нашествениците да разкаже за случилото се. За нещастие на този пощаден кораб и може би впоследствие за нещастие на цялата галактика сред оцелелите бил и водачът на оперативната част, един от съветниците на Палпатин. Мъж на име Кинман Дориана.

Мара преглътна. Помнеше това име. Беше един от най-приближените хора на Палпатин. Смяташе се, че е един от главните архитекти на пътя му до властта.

— Чувала съм за него — каза тя.

— Предполагам — кимна адмиралът. — Таен съветник... Малцина са чували името му, а още по-малко са били осведомени за истинското му положение и власт. Но сред тези хора се носеше мълвата, че смъртта му е оставила празнина, която Палпатин опитал да запълни с други трима: Дарт Вейдър, върховния адмирал Траун... — Парк отново се усмихна — И с вас.

— Много мило от ваша страна — с равен глас отвърна Джейд, без да усети ни най-малка гордост. Значи бе имала в очите на Палпатин повече положение и тежест, отколкото бе предполагала. Но това нямаше значение. Тази част от живота ѝ бе умряла неоплакана преди много време. — И сте много добре осведомен.

— Това бе личната база на Траун — продължи адмиралът и махна с ръка. — А информацията, както навярно знаете, бе една от маниеите му. Базите данни долу, във вътрешността на крепостта, са най-обширните в галактиката.

— Убедена съм в това — каза Мара. — Много жалко, че всичките му познания не можаха да го предпазят от гибел.

Надяваше се да предизвика някаква реакция. За нейна изненада никой дори не трепна. Всъщност Парк се усмихна.

— Да не изпреварваме събитията, Мара — каза той. — Докъде бяхме стигнали?

— До Дориана и „Изходящ полет“ — отвърна тя.

— Благодаря — каза адмиралът. — Дориана обяснил положението на Траун и го убедил, че „Изходящ полет“ трябва да бъде унищожен. Две седмици по-късно, когато корабът навлязъл в чиското космическо пространство, Траун го очаквал.

— Сбогом, „Изходящ полет“! — каза Джейд.

— Да — съгласи се Парк. — Но това е бил не само краят на „Изходящ полет“, но и началото на неприятностите за Траун. Чиската военна философия не признава правото на изпреварващ удар. Това, което направил Траун, в очите на народа му било равносилно на убийство.

Мара тихо изсумтя.

— Не се обиждайте, адмирале, но как може избиването на шепа майстори джедаи, тръгнали да си вършат работата, да се приеме другояче освен като убийство?

Парк я погледна озадачено.

— Ще разберете, Мара — каза той. Гласът му потрепера. — С времето ще разберете.

Джейд се намръщи. Или адмиралът бе прекрасен актьор, или в цялата работа се криеше нещо, което го плашеше до смърт. Тя отново се присегна към него със Силата и отново не можа дори до го докосне. С явно усилие Парк събра сили.

— Отново изпреварвам събитията. Както казах, действията на Траун не били добре приети от управляващите чиски родове. Успял да ги убеди в правотата си и да запази поста си, но от този момент нататък го наблюдавали много внимателно. Веднъж при стълкновение с чиски врагове отишъл малко по-далеч. Предявили му обвинения, разжалвали го и го изпратили на ненаселен свят в покрайнините на имперското космическо пространство в изгнание.

— И кой друг би го намерил там, ако не звездният разрушител „Победа“ — каза Мара. — Командван от човек, който с охота би поел риска да го отведе на Корускант — тя повдигна вежди. — Само че не това бил рискът, за който всички си мислели, нали?

Адмиралът се усмихна.

— Съвсем друг беше — призна той. — Всъщност по-късно научих, че през годините Палпатин е правил най-малко два неуспешни опита да се свърже с чисите и да предложи на Траун пост в бъдещата си Империя. Беше много доволен от подаръка ми, но заради политическата обстановка в двора трябваше да прикрива доволството си.

— А Траун преминал военно обучение и се издигнал до най-високия пост, който Палпатин можел да му предложи — довърши Мара. — И после? Уредил да бъде върнат тук, за да си го върне на управляващите чиски родове ли?

Парк я погледна слисан.

— Разбира се, че не. Чисите са неговият народ, Мара... той нямаше никакво желание да им вреди. Всъщност тъкмо обратното. Дойде тук, за да ги защити.

— От какво?

Стент изсумтя.

— От какво ли!... — дрезгаво отсече той. — Да не си мислите, че галактиката е безопасна, само защото можете да се мотаете нехайно из спокойните светове, охранявани от бойните ви кораби? От другата страна има стотици гибелни опасности, които биха смразили кръвта в жилите ви, ако знаехте за тях! Управляващите родове не могат да ги спрат, нито някоя друга сила в региона. Защитата на нашия народ зависи от нас.

— А кои сте вие?

Стент се изпъна.

— Ние сме Несъкрушим братски обединен фронт на Миттраунуруодо — каза той, преливащ от гордост. — Живеем само за да му служим. И чрез него да служим на чиския народ.

— Независимо дали искат помощта ви или не — добави Джейд, забелязвайки сегашното време в думите на чуждоземеца. И повторното изказване на предположението или вярата, че Траун не е мъртъв. — Те изобщо знаят ли, че сте тук?

— Знаят, че силите на Империята са в космоса — отвърна Парк. — И докато управляващите родове се преструват, че не знаят, обикновеният чис е наясно, че Стент и неговата част работят с нас. В базите ни непрекъснато постъпват млади чиси, за да попълнят наборите.

Мара стисна устни. Значи наистина имаха бази.

— Палпатин едва ли би се зарадвал с имперските му сили да се смесват чуждоземци — посочи тя. — Съмнявам се, че и сегашният режим на Бастион одобрява това.

Лицето на Парк стана сериозно.

— Да — каза той. — Така стигаме до настоящия проблем. Преди много години Траун ни каза, че ако чуем за смъртта му, да продължаваме работата си в Непознатите райони и да чакаме завръщането му след десет години.

Мара премига недоверчиво. Очевидно бяха изостанали с новините.

— Дълъг период — каза тя, като се опита гласът ѝ да не звучи саркастично. — Той е прободен в гърдите. Острието на ножа минало през облегалката на командното му кресло. Повечето хора трудно биха се възстановили след такава травма.

— Траун не е повечето хора — напомни ѝ Стент.

— Не беше повечето хора — поправи го Мара. — Не „не е“, а „не беше“. Той умря при Билбринджи.

— Наистина ли? — попита Парк. — Вие видяхте ли тялото? Чули ли сте нещо, което да е дошло не от информационните източници на Империята?

Джейд отвори уста... и замълча. Адмиралът се наведе към нея. В очите му блесеше очакване.

— Това реторичен въпрос ли беше? — попита тя. — Или очаквате да ви дам истински отговор?

Той се усмихна и отново се облегна в стола си.

— Нали ви казах, бързо реагира — погледна той към Стент. — Надявахме се, че можете да ни дадете истински отговор. Все пак сте имали пълен достъп до информационната мрежа на Талон Карде. Ако някой знае истината, това сте вие.

Внезапно Мара разбра за какво всъщност ставаше дума.

— Вие не сте търсили връзка с Империята, когато прелетяхте покрай базата на пиратите Каврилу и звездния разрушител на Терик, нали? Търсили сте мен?

— Много добре — кимна адмиралът. — Всъщност, когато ви забеляза до звездния разрушител, Дрил реши, че може би двамата с

Траун сте постигнали споразумение. Това е било причината да излъчи съобщение с молба към Траун да се обади.

Мара поклати глава.

— Вижте, знам, че сте били тук дълго време, и разбирам, че сигурно не ви е било леко, но е време да приемете фактите, каквито са. Дали ви харесва или не, Траун не е жив.

— Наистина ли? — отново попита Парк. — Тогава защо Холонет гъмжи от съобщения, че се е върнал и прави нови съюзи?

— И че много планетарни и секторни предводители са го видели — добави Стент. — Включително диамалският сенатор в Корускант и бивш генерал Ландо Калрзиан.

Мара го погледна невярващо.

— Ландо? Не! — каза тя. — Грешите. Блъфирате!

— Уверявам ви... — адмиралът не довърши.

Той отмести очи някъде зад нея. Лекото раздвижване на въздуха ѝ подсказа, че вратата зад гърба ѝ се е отворила. Мара се обърна и видя в стаята да влиза, леко накуцвайки, младолик мъж на средна възраст, който тръгна покрай лявата стена на дългата стая към мястото ѝ. Въпреки възрастта си носеше униформата на имперски пилот изтребител. Прошарената му козя брадичка и също така посребрената му тъмна коса открояваха черна превръзка през дясното око.

— Да, генерале — обърна се Парк към него.

— Съобщение от Сорн, адмирале — каза мъжът. Единственото му око се прикова в Мара, докато я отминаваше. — Прелитането му покрай Бастион е неубедително. Много слухове и предположения, но никакво твърдо доказателство — той спря. — Но според слуховете в момента Траун е там.

— Един момент — намеси се Мара. — Вие знаете къде е Бастион?

— О, да — отвърна Парк. — Траун бе предвидил, че столицата ще се мести периодично, и искаше да знаем къде е във всеки момент. Затова направи специално търсещо устройство и го инсталира във фиктивен файл в библиотеката на Централните имперски архиви, като смяташе, че щом столицата се премести, библиотеката скоро ще я последва.

— Чиско устройство — добави Стент с явна гордост. — Напълно неактивно, освен когато е в хиперпространството. А това е момент, в

който никой няма да се сети да прави проверки за такива неща. С голям интерес следихме движенията на Бастион от система на система.

— Да — адмиралът отново погледна пилота. — Сорн прибира ли се?

— Ще бъде тук след около три часа — мъжът кимна към Мара. — Даде ли ви нещо полезно?

— Не особено — отвърна Парк и погледна към Мара, махвайки към новодошлия. — О, забравям възпитанието си. Мара Джейд, това е генерал барон... — той направи драматична пауза — Сонтир Фел.

Лицето на Мара остана безизразно. Барон Сонтир Фел, легендарният пилот изстребител, обърнал гръб на Империята, за да стане член на Червената ескадрила. Изчезнал преди години, след като попаднал в капан, поставен от шефа на имперското разузнаване Исард. Оттогава нищо не се бе чуло за него. Общото мнение бе, че Исард го е екзекутирал за предателство по бързата процедура. А ето че очевидно летеше с имперските сили. И бе станал генерал.

— Генерал Фел — сведе глава в поздрав Мара. — Да разбирам ли от тона на адмирала, че съм арестувана?

Предполагаше, че младият Фел мигновено ще се засегне от думите ѝ, но мъжът пред нея само ѝ се усмихна.

— Няма време да си играем на гордост, Джейд — дрезгаво каза той. — Щом се присъедините към нас, ще разберете.

— Сигурна съм — отвърна тя, скръсти ръце на гърдите си, стисна здраво юмруци и се присегна с всички сили. Силата потече през нея. Но незнайно защо не можа да докосне никого от присъстващите, нито чие, нито човек. Усещането напомняше потискащия Силата ефект, който причиняваха онези седящи микрискри същества, йосаламирите. Но не можеше да са те, защото Мара идеално чувстваше Силата. Освен това в стаята нямаше никакви йосаламири.

Тя преглътна с мъка и потисна горчивата си гримаса. Почувства се като пълна глупачка, когато спря очи върху Парк и опрелите гръб в стената чиски воители зад него. Разбира се, че в стаята нямаше йосаламири. Те бяха в съседната стая, притиснати до стената, така че да предпазят разпитващите я от проникване в съзнанията им. Сигурно бяха разположили съществата и по протежение на другата стена, което обясняваше защо Фел така внимателно се придържаше към нея, докато приближаваше. Може би имаше няколко дори на тавана...

Тя си пое дълбоко дъх. Голяма част от напрежението, което притискаше гърдите ѝ, внезапно я напусна. Разбира се, че имаше йосаламири и на тавана. Това бе причината, поради която връзката ѝ с Люк така рязко прекъсна. Значи той е жив! Мара отново си пое дъх и изведнъж си даде сметка, че Фел и Парк я гледат втренчено.

— Толкова мила покана — каза тя и се опита да продължи разговора, преди мълчанието ѝ съвсем да натези. — Съжалявам, че ще ви разочаровам, но вече си имам работа.

Но беше твърде късно.

— Виждам, че е разбрала — разговорливо каза Фел.

— Да — отвърна адмиралът. — Всъщност съм малко изненадан, че ѝ отне толкова време. Особено след като забеляза ефекта от йосаламирите веднага щом влезе в обсега им. Видях как крачката ѝ се поколеба.

— Това поне доказва, че има джедайски способности — отбеляза Фел. — Добре, че бяхме подготвени.

— Поздравявам ви за предвидливостта — каза Мара, влагайки известна насмешка в гласа си. — Вие действително сте истински наследници на гения на Траун и на военното му могъщество. Да престанем да си играем, какво ще кажете? Какво точно искате от мен?

— Както генерал Фел вече каза — отговори адмиралът, — искаме да се присъедините към нас.

— Шегувате се — присви очи Мара.

— Съвсем не — отвърна Парк. — Всъщност...

— Адмирале — прекъсна го Стент. Той леко бе навел глава на една страна, сякаш слушаше нещо. — Току-що някой се опита да влезе в компютъра на горната командна зала.

— Скайуокър — кимна Фел и кимна. — Много мило от негова страна, че ни спести труда да го търсим. Наредете да го доведат тук, Стент. Напомнете им, че само онези, които имат йосаламири, могат да се приближат до него.

— Слушам, сър — Стент мина покрай барона и забърза към вратата, говорейки на родния си език. Докато минаваше покрай Мара, тя мерна малко устройство в ухото му. Без съмнение чиска версия на предавател.

— Ще бъде тук след няколко минути — каза Фел и погледна към Мара. — Трябва да имате много високо положение в очите на

Корускант, за да изпратят лично Люк Скайуокър да ви спасява. Надявам се, че няма да се съпротивява толкова, че да принуди чисите да му навредят.

— За доброто на чисите се надявам да не са отхапали по-голям залък, отколкото могат да преглътнат — отвърна тя, опитвайки се да прозвучи по-уверено, отколкото се чувстваше. На Люк и преди му се бе случвало да се намира под въздействието на йосаламири, но това бе преди много време. — Като заговорихме за увреждания, генерале, какво е станало с лицето ви? Или носите тази превръзка само за да впечатлявате местните жители?

— Загубих окото си в последната битка срещу един от многото военни диктатори — отвърна баронът. Гласът му остана спокоен, но все пак в него се доловиха нотки на раздражение. — Медицинските ни възможности бяха ограничени и реших да се въздържа от ново око в полза на пилотите ми, които можеха да имат нужда от операция. Освен това дори и с едно око пак съм най-добрият пилот.

— Не се съмнявам в това — каза Мара. — Но помислете какво ще бъде, ако отново сте с две. Войната с Новата република практически е затихнала и Империята сигурно има излишък от протези. Трябва само да отидете и да си поискате — тя погледна към Парк. — Но това, разбира се, ще означава да разкриете на Бастион тайната си, което очевидно не желаете. Защо?

Адмиралът въздъхна.

— Защото всичко, което сме направили тук... всичко, което имаме... всъщност принадлежи на Траун. И честно казано, в момента, не знаем на коя страна от конфликта ще премине.

Мара премига.

— Моля? Говорим за имперски върховен адмирал, а вие не знаете на коя страна ще премине?

— Империята се състои от осем сектора — напомни ѝ Фел.

— От военна гледна точка тя не представлява сила, която си струва да се има предвид.

— И както вече отбелязахте, все още има проблем с античуждоземните предубеждения — добави Парк. — От друга страна, Корускант има свои собствени сериозни проблеми, които се състоят изключително в невъзможност да наложи мир между членовете си.

— И точно тук се намесвате вие — каза баронът. — Като Ръка на императора знаете много за Империята и управниците ѝ. От друга страна, като приятелка на Скайуокър сте добре запозната и с режима в Корускант — той се усмихна.

— И, разбира се, като заместничка на Талон Карде знаете много за всичко останало. Помощта ви за прекратяването на този конфликт, обединяването на региона и подготовката за предстоящите предизвикателства ще бъде неоценима.

— Опитът и знанията ви са много важни за нас — допълни Парк. — Вниманието ни по необходимост бе насочено другаде. В резултат малко изостанахме от събитията в тази част на космическото пространство. Нуждаем се от някого, който да запълни този пропуск.

— И, естествено, се сетихте за мен — насмешливо каза Мара.

— Не бъдете така саркастична — меко я посъветва Фел.

— Не съм саркастична, скептична съм — отвърна тя. — Не мисля, че Траун би одобрил намерението ви да ме наемете за съветник по местните въпроси.

— Тъкмо обратното — възрази адмиралът. — Траун ви ценеше високо. Знам със сигурност, че смяташе да ви предложи пост при нас, щом Империята възвърнеше териториите си.

Един от чисите до Парк се раздвижи и наведе глава, както Стент бе направил преди малко.

— Адмирале — тихо каза той, клекна до стола и каза нещо в ухото му.

Парк му отвърна и в продължение на минута двамата водиха тих разговор. Мара огледа Фел и петимата чиси, решавайки как да ги неутрализира, ако се стигнеше до битка.

Но това бе само умствено упражнение и тя прекрасно го знаеше. Очите им бяха приковани в нея, ръцете им лежаха върху кобурите на оръжията и тя нямаше никакъв шанс да ги обезвреди. Поне без помощта на Силата. Разговорът свърши, воинът се изправи и бързо тръгна покрай стената.

— Моля, простете ни за прекъсването — извини се адмиралът, докато воинът напускаше стаята.

— Моля ви — отвърна Мара. Оставаха четирима чиси плюс Парк и Фел. Шансовете пак не бяха на нейна страна. — Проблеми с намирането на Скайуокър ли?

— Не съвсем — отвърна Парк.

— Радвам се да го чуя — каза тя и с всички сили си пожела да долови нещо от мислите му. Начинът, по който излезе войникът, не говореше, че за тях всичко е наред. Ако поне имаше някаква представа, какво бе намислил Люк... — Значи Траун е смятал да ми предложи пост, така ли?

— Да — отвърна адмиралът. — Той знаеше кои са най-добрите както с бойните си умения, така и с психическата твърдост — Парк махна към барона. — Генерал Фел е добър пример. Бунтът му срещу Исард нямаше значение за Траун. Важното бяха чувствата му към народите и световите на този регион. Така че, след като Исард го плени по заповед на Траун...

— Момент — прекъсна го Мара. — Траун е имал пръст в това пленяване?

— Целият план бе негов — отвърна Фел. — Нали не мислите, че Исард би могъл да измисли нещо толкова умно? — баронът стисна устни. С единственото си око се загледа замислено в пространството. — Той ме заведе там — тихо каза генералът. — Показа ми срещу какво сме изправени и какво трябва да направим, за да го спрем. Показа ми, че дори и силите на Империята и Новата република да се обединят и да минат под неговото командване, пак няма гаранции за победа.

— Тъкмо обратното. Вече бе направил евентуалните планове за действия при поражение — добави сериозно Парк. — Преди десет години внедри групи агенти, съставени от клонинги на най-добрите му войници, из Новата република и Империята, готови да формират ядрата на местната съпротива, ако Бастион или Корускант паднат. Мъже, които обичат домовете, земите и световите си и биха пожертвали живота си за тях.

— Да — потвърди баронът. — Щом разбрах... щом наистина разбрах... не ми остана друг избор, освен да се присъединя към него.

— Както ще направите и вие — добави адмиралът.

— Съжалявам. Имам други планове — поклати глава Мара.

— Ще видим — спокойно отвърна Парк. — Може би Траун ще успее лично да ви убеди, когато се върне.

— А ако не се върне? — попита Мара. — Ако слуховите се окажат само слухове?

— О, ще се върне — възрази адмиралът. — Каза, че ще се върне, а той винаги спазва обещанията си. Единственият въпрос е дали точно този слух е пуснат от него — той погледна към Фел. — И при дадените обстоятелства смятам, че единственият начин да разберем е, като най-сетне отида до Бастион. Ако Траун наистина е установил щаб там, това ще даде отговор на въпроса, на коя страна ще застане.

Мара стисна юмруци.

— Не знаете какво говорите — каза тя. — Не можете просто да предадете всичко това на Империята. Всички тези източници, бази, съюзници...

— Там няма да злоупотребят с тях — сурово отвърна Парк. — Ние ще се погрижим за това. Задачата, която стои пред нас, е далеч по-сериозна, за да губим време с такива жалки неща, като политически амбиции и лични облаги.

— Ако мислите така, сте изостанали от времето — остро отвърна Мара. — Спомнете си двора на Палпатин и в какво превърна онези хора вкусът на властта. Личните облаги са единственото, за което много от тях мислят.

— Трябва да поемем този риск — твърдо каза адмиралът. — Ще бъдем внимателни, разбира се... ще говорим със Сорн, след като се върне, и ще пресеем информацията, която е събрал при полета си през системата на Бастион. И освен ако слуховете за завръщането на върховния адмирал не бъдат със сигурност отхвърлени от нещо, трябва да направим тази връзка.

— Не мога да ви позволя да го направите — заяви Мара.

— Не можете да ни позволите ли? — учтиво попита Фел.

— Да — отговори Мара. — Не мога. Ако предоставите всичко това на Бастион, първото, което ще направят, е да го обърнат срещу Корускант.

— Не се притеснявайте — успокои я Парк. — Няма да им дадем нищо, докато не се убедим със сигурност, че Траун е на тяхна страна.

— От друга страна, няма да сбъркаме, ако започнем да се притесняваме за нея, адмирале — каза баронът и изгледа замислен Мара.

— Сигурно сте прав — с неохота се съгласи Парк и се наведе, за да стане от стола си. Един от чисите се приближи до него и му

предложи ръка. — Страхувам се, Мара, че вие и Скайуокър ще трябва да ни погостувате известно време.

— А ако Траун се върне и въпреки това не пожелае да се присъединя към вас? — попита тя. — Тогава какво ще стане?

Адмиралът стисна устни за миг.

— Сигурен съм, че няма да се стигне дотам — отвърна той. Но очите му не избягнаха нейните, докато изричаше тези думи. — До няколко дни всичко ще се изясни. А в най-лошия случай няма да отнеме повече от месец.

Джейд изсумтя.

— Не говорите сериозно. Наистина ли мислите, че няколко йосаламира ще удържат мен и Скайуокър толкова дълго?

— Права е, адмирале — съгласи се Фел. — Йосаламирите няма да са достатъчни, за да ги удържат мирни.

Парк замислено се вгледа в лицето на Мара.

— Какво предлагате?

Баронът махна към един от чисите.

— Брош, подгответе второ ниво.

— Един момент — бързо каза Мара и скочи на крака. Чисът вече бе извадил оръжието си. За миг я завладя вихрушка от чувства... „Стой! — настоятелно изскочи в съзнанието й... — Един момент! Аз съм невъоръжен арестант!“

Другите чиси също извадиха оръжиата си.

— Знам — отвърна Фел. В гласа му се долавяше искрено съжаление. — И дълбоко съжалявам, че трябва да го направя. Но имам известен опит с джедаите и единственият начин, за който се сещам да ви задържа мирни за няколко дни, е да ви принудя да изпаднете в лечебен транс — той погледна към Брош...

— Момент! — отново извика Мара. „Стой, стой, стой!“ — Казахте, че искате да направите сделка с мен, нали? Е, със сигурност мога да ви уверя, че прострелването ми не е добро начало на преговорите за вас. Така окончателно ще ме откажете да работя за вас...

— Няма да се откажете — мрачно я увери пилотът. — След като научите за пълния размер на опасностите, надвиснали над нас.

— Това може и да ме убеди, а може и да не ме убеди — възрази Мара. — И не забравяйте за Карде. Ако наистина искате информация,

ще трябва да се разберете с него. А Карде никак не се отнася добре с онези, които са превърнали хората му в мишена. Виждаше съм го да унищожава цели организации за такива неща. Имаше една хътянска групировка...

— Да, сигурен съм — прекъсна я Парк и се свъси. — Мара, преигравате. Изгарянията са наистина лоши, но това едва ли е проблем за някого, който владее джедайските техники за потискане на болка и лечение. А и генерал Фел е прав: трябва да ви удържим мирна за известно време.

— Разбрах — отвърна тя. — Блестяща идея, няма що! Има само един малък проблем. Не умея да потискам болката и да изпадам в лечебен транс.

— Хайде, хайде! — каза адмиралът и посочи черната дупка в костюма ѝ. — Рамото ви говори за обратното.

— Скайуокър ме постави в транс — бързо каза Мара и съзнателно отпусна мускулите си в очакване. — А сега го няма. Мога да умра от шока или от загубата на кръв...

— Няма да умрете — увери я Фел. — Познавам мощта и възможностите на чиските оръжия. Приемете го като допълнителен стимул за Скайуокър да се предаде.

Той улови погледа на Брош и кимна. Чисът кимна в отговор и вдигна оръжието... От дулото му излетя блестящ зелен заряд.

ГЛАВА 28

Без предупреждение по средата на поредната крачка връзката със съзнанието ѝ внезапно прекъсна. „Мара! — отчаяно я повика Люк и се присегна със Силата. — Мара!“ Отговор нямаше. По някакъв начин бяха преминали през усещането ѝ за опасност и бойните ѝ умения и бяха извършили бърза, внезапна и неусетна атака. И тя беше в безсъзнание. Или мъртва.

— Не — прошепна на глас Скайуокър. Сърцето му биеше лудо. Отново някой, който не му беше безразличен... — Не — отново процеди той през зъби. Болката му прерасна в тъмен гибелен гняв. Безогледно ще раздават смърт, така ли? Щом искаха смърт, той щеше да им покаже как изглежда тя. Люк мислено се видя как слиза по спираловидния ескалатор и отпраща чуждоземците през перилата като парцалени кукли. Представи си как телата им се разбиват в твърдия черен камък и рухват безжизнени на пода, как лазерният му меч преминава през редиците им и безпощадно съсича оръжия и тела, сеейки смърт след себе си... Лазерният му меч.

Той сведе очи към оръжието в ръката си. Това не беше мечът, който лично бе направил в тягостната жега на татуинската пустиня, а мечът, който баща му бе изработил много години преди това. Оръжието, което даде на Мара...

Майсторът джедай си пое дълбоко дъх и го изпусна заедно с омразата и гнева. Студена вълна премина през него, когато си даде сметка за онова, което едва не извърши. Отново бе спрял на крачка от Тъмната страна. Почти се бе отдал на омразата, жаждата за отмъщение и завладяващото желание да употреби мощта си за егоистични цели. „Ако цениш това, за което се борят...“, отекнаха думите на учителя Йода в главата му.

— Добре — едва чуто промълви Люк.

Нямаше да отмъсти за случилото се с Мара или поне не заради самото отмъщение. Но щеше да разбере какво е станало с нея. С усилие прогони последните чувства, които затъмняваха мислите му.

След това се присегна със Силата и се съсредоточи върху мястото, където бе изчезнало присъствието на Джейд. Трябваше поне да усети тялото ѝ, ако не беше отнесено... Нямаше нищо. Нито Мара, нито хората или чуждоземците, към които се приближаваше, преди да изчезне. Всъщност в границите на определен район Люк не усещаше нищо. Сякаш по някакъв начин достъпът му до Силата бе блокиран...

Изведнъж въздъхна. Обзеха го едновременно облекчение и разочарование. Разбира се... между него и Мара непознатите чуждоземци бяха поставили йосаламири. Макар че в мига, когато се бе изгубила връзката му с Мара, между тях имаше четири етажа, Люк трябваше веднага да разбере какво бе станало. Отново се наложи да учи урока на Йода: никога да не действа във властта на силни чувства. Нямаше време за самообвинения. Под влиянието на йосаламирите увеличаващите се умения на Мара в Силата бяха безполезни. Измъкването ѝ зависеше от него. Люк извади предавателя си и го включи.

— Арту — тихо повика той дроида. — Трябва да дойдеш тук... тръгни по спираловидния ескалатор, който не се движи. Намира се зад стената, вдясно от тайния изход. Слез четири етажа надолу. Режеш камъни, някой да остане да затвори вратата. Останалите елате с Арту. Разбрахте ли?

Малкият дроид изпиука, а комджаецът изцвърча утвърдително. Люк върна предавателя в джобчето в колана си и бавно тръгна към един от по-отдалечените ъгли на етажа, присягайки се със Силата под себе си. Усети на долния етаж присъствието на същества, но нито едно от тях не се намираше под него. Люк още нямаше ясна представа за съществата от неизвестната раса и усещането за местонахождението им можеше да бъде подвеждащо. Но трябваше да рискува. Джедаят активира лазерния меч на Мара. Усещането на оръжието в ръката му възкреси стари спомени. Люк го стисна с две ръце и заби синьо-белия лъч в пода.

Опасяваше се, че подобно на кортосната руда в пещерата и черният камък можеше да окаже съпротива на лазерния лъч. Усещането бе като да повлачиш клон срещу течението на бърза река, но лъчът мина през камъка без проблем. Движейки се в кръг, като държеше лъча под наклон, за да не падне отрязъкът на долния етаж, Люк изряза отвор, малко по-широк от диаметъра на Арту. След като

приключи, още веднъж провери дали долу няма някой. След това се присегна със Силата и вдигна отрязаното парче черен камък. Беше много по-тежко, отколкото очакваше. Отмести го настрана, след това легна на пода и внимателно надзърна към долния етаж.

Отдолу наистина нямаше никой. Люк се хвана за ръба и увисна с цялата си дължина през отвора. След това се присегна към Силата, за да подсили мускулите си, и се пусна.

Подът бе на около четири метра. Обикновен скок за майстор джедай. Люк подви крака, когато докосна пода, и се сви на кълбо, надявайки се, че не е привлякъл ничие внимание. След това се затаи с наострени сетива. Нищо не помръдна. Люк внимателно се изправи и се огледа...

— Майстор Уокър на Скай?

Джедаят вдигна поглед. Спазвация думата си надничаше към него през дупката.

— Тихо! — предупреди той комджеаца. — Къде са останалите?

— Идват по заобиколна крива — отвърна Спазвация думата си. — Някои пазят машината ти... тя е най-бавна.

— Кажи ми, когато стигне тук — каза му Люк и се присегна със Силата.

На долния етаж имаше повече чуждоземци, но и този път не под мястото, където се намиреше той. Люк активира лазерния си меч и започна да реже нова дупка точно под първата. След като приключи с пробиването ѝ и скочи на по-долния етаж, над главата си чу тихо изсвирване. Арту бе пристигнал.

— Чудесно — тихо каза Люк и вдигна поглед към синьо-сребърния купол, който внимателно се подаваше над ръба на първата дупка, два етажа по-нагоре. Извади предавателя си и го включи. Дроидът изчезна от погледа му, а от предавателя се чу утвърдително изпиукване. — Добре — майсторът джедай се огледа. Този път се намиреше в празна стая, но през отворената ѝ врата се мяркаха движещи се сенки. — Виждаш ли контролните табла отсреща? Искам да намериш компютърен вход, в който да се включиш. Ако можеш, изтегли план на крепостта, ако не можеш, виж какво можеш да изтеглиш. Разбра ли?

Пиукането на малкия дроид в отговор бе леко нервно. След това предавателят замлъкна. Стиснал здраво лазерния меч на Мара, като се

опитваше да получи представа за всички съзнания под и около себе си, Люк зачака.

Изведнъж буквално като едно съзнанията на всички чуждоземци се промениха. Различните настроения и мисли се фокусираха в една посока. Не със страх, тревога или дори изненада, а със спокойната смъртоносна целенасоченост на професионални войници. Арту бе задействал алармите, за които Мара бе предупредила Люк, и сега цялата крепост се подготвяше за действие.

Майсторът джедай се прилепи малко по-плътно към пода. Съзнанието му долавяше остро всичко свързано с бъдещата акция. Ако всички чуждоземци останеха по местата си и се подготвеха за евентуална атака, Люк нямаше да има друг избор, освен да си пробие път до Мара със сила. Но ако се съсредоточеха върху ескалатора и етажа, на който се извършваше пробивът...

Те направиха точно това. Люк стаи дъх. Усещаше движението на чуждоземните към ескалатора, по който се бе качила Мара. Ако внимаваше... и действаше бързо, пътят му към нея можеше да бъде открит. Особено ако беше бърз. Той активира лазерния меч и се зае да пробие още една дупка в пода.

Докато скачаше през дупката, сетивата му доловиха онова, което чакаше: леката промяна в съзнанията на чуждоземците, когато ударните отряди се подготвиха.

— Арту, хайде! — тихо каза джедаят в предавателя. — Изпрати комджайците през дупката към мен и сам мини през нея.

Дроидът избипка утвърдително и Люк застана в очакване под дупката. Комджайците не загубиха нито миг. Те полетяха през отворите като отбрулени от дърво листа. През дупките минаваха, като прибираха плътно крила към телата си, а в пространството между тях ги разтваряха. През разперените им крила майсторът джедай зърна купола на Арту, който предпазливо надничаше над ръба на първата дупката. До ушите му стигна слабото ехо от изненаданото и нервно пиукане на малкия дроид, когато видя колко далеч е сигнал Люк.

Пиукането му се превърна в електронно ахване, когато джедаят се присегна със Силата, вдигна го и започна да го спуска през дупката с колелата надолу. Люк потрепера леко от възгласа на дроида, но за щастие Арту бързо схвана положението и млъкна, преди затихващият електронен писък да издаде цялата операция. Майсторът джедай

благополучно спусна машината на пода до себе си. След това се пресегна към каменния отрязък, който бе оставил до първата дупка. От това разстояние бе още по-тежък. Но чуждоземните войници вече се разпръскваха към командния център и Люк имаше всички основания да бърза. Три секунди по-късно камъкът лежеше на мястото си. След петнайсет секунди всички останали дупки също бяха затворени.

— Мара е на долния етаж — каза Люк на Арту и групичката комджайци и се присегна със Силата.

Всички чуждоземци на долния етаж бяха изчезнали, а в душевното им състояние не се долавяха признаци да са се досетили за номера му. Странно, но вече не усещаше ударните отряди. Вероятно носеха йосаламири. Но за момента бяха твърде далеч, за да се притеснява от тях.

— Стойте близо до мен — продължи той, активира лазерния меч и се зае да пробива последна дупка. — Ще се постарая да сме възможно най-тихи възможно най-дълго.

— А ако ни намерят? — разтревожено попита Дете на ветровете.

Люк се намръщи. Досега не бе забелязал, че младият комкаец е пристигнал с комджайците. Всъщност той възнамеряваше да даде инструкции Дете на ветровете да остане с онзи, който трябваше да затвори тайната врата, но после забрави. Вече беше късно да направи нещо.

— Ако се включи алармата, се пръскате и създавате объркване — инструктира Люк чуждоземните. — Отдалечете ги колкото може повече от мен. След това напуснете крепостта и се връщайте у дома.

— Слушаме — изпърха Режещия камъни.

— И се пазете! — добави Люк и вдигна каменния капак от дупката. — Дете на ветровете, ти стой с мен и Арту — той се наведе и набързо огледа помещението под тях. — Добре — и той спусна крака през отвора, подготвяйки се за последния скок.

От мъглявата представа, която бе добил за този етаж, преди връзката му с Мара да прекъсне, бе останал с впечатлението, че е доста внимателно планиран. Вместо безредно разхвърляните прегради по горните етажи тук имаше широки коридори и стаи. А те съвсем не предлагаха идеална възможност за спотайване.

Първите няколко минути сякаш всичко вървеше добре. Люк предпазливо водеше групата към празното място, което бележеше

разположението на йосаламирите, като разделяше вниманието си между него и различните бойни групи из коридорите. Петима-шестима чуждоземци се намираха достатъчно близо, за да създадат проблеми. Майсторът джедай можеше да преведе групата си незабелязано покрай тях, като създадеше с помощта на Силата шумове и други отвличащи вниманието ефекти. Войниците в командния център явно бяха от методичния тип и колкото повече Люк приближаваше йосаламирите, толкова повече смяташе, че ще може изневиделица да влети в стаята, където се намираха Мара и пленилите я чуждоземци.

Хан можеше да има този късмет, но Люк за съжаление не. Почти бяха стигнали целта си, когато илюзията се срина.

— Тръгнаха към нас — промърмори джедаят.

— Разбраха ли къде сме? — попита Летящия през шипове.

— Не знам — отвърна Люк и се присегна към Силата в опит да си изясни внезапното вълнение в чувствата на заобикалящите го чуждоземци.

Нямаше как да разбере дали ударният отряд бе намерил дупката в пода, или просто се бе уверил, че на целия етаж няма никой. Онова, което със сигурност знаеше, бе, че каквото и да бяха открили, новината бързо стигаше до всички. Несъмнено поддържаха превъзходна връзка. Следователно чуждоземните, които се намираха при Мара, почти със сигурност знаеха, че Скайуокър се движи свободно из крепостта. Значи нямаше време.

— Влизам — напрегнато каза той на комджайците и надзърна иззад ъгъла на коридора. Вдясно в края на перпендикулярния коридор Люк зърна врата без надпис. В нея, доколкото можеше да каже, се намираха йосаламирите. — Арту, Дете на ветровете... елате с мен! Останалите се разпръснете!

— Слушаме, майстор Уокър на Скай — отвърна Строящия с камъни.

Комджайците разпериха крила, изпляскаха и изчезнаха.

— Стойте зад мен — обърна се джедаят към дроида и младия комкаец.

След един поглед по коридора Люк се втурна стремглаво към вратата, активирайки по пътя лазерния меч на Мара. Натисна дръжката и влетя с рамото напред. Стаята, на чийто праг стоеше, бе дълга и слабо осветена. Повече от половината от лявата ѝ стена бе затрупана с

щайги. Нямахше следа от Мара. Повторният оглед му показа, че не е сбъркал толкова, колкото първоначално бе решил. Наредени една до друга покрай задната стена на стаята, стояха хранителните рамки на йосаламирите. Арту изчурулика въпросително.

— В съседната стая е — отвърна Скайуокър през рамо и се втурна към рамките.

В главата му бързо се оформяше план за действие. Чуждоземците нямаше да разберат дали предпазната им преграда е на мястото си, освен ако не бяха чувствителни към Силата същества. Успееше ли да отстрани достатъчно йосаламири, така че да даде достъп на Мара до Силата, двамата щяха да са в състояние да осуетят плановете им и да я освободят. Той спря пред една от рамките и усети внезапната объркваща тишина в съзнанието си, когато навлезе в еднометровия обхват, в който йосаламирите упражняваха въздействието си. Скайуокър остави лазерния меч на пода и вдигна рамката.

Не можеше толкова близо до йосаламира да увеличи мускулната си сила, но за щастие рамката не беше особено тежка. Люк я пренесе на няколко крачки от стената и я подпря на най-близката щайга. След това се върна и взе следващата рамка...

Въздействието на йосамалира го лишаваше от джедайските му сетива и единственото предупреждение, което получи, бе внезапното изпиукване на дроида. Люк вдигна поглед, пусна рамката и отскочи назад инстинктивно, протягайки ръка към лазерния меч на пода. В този момент един от синьокожите чуждоземци, с привързана на гърба хранителна рамка, зае стрелкова позиция до отворената врата и насочи оръжието си към него. Джедаят отстъпи още една крачка и в мига, когато излезе от обхвата на йосаламирите, Силата потече през него. Той усети как погъделичка ръката му, когато повторно повика лазерния меч към себе си, чудейки се защо още не е в дланта му... И разбра, макар и със закъснение. Той бе извън обсега на йосаламирите, но не и мечът. Оръжието на чуждоземеца го държеше под прицел.

— Не мърдай! — нареди той на стария основен език.

Тонът му ясно показа, че не се шегува. Арту внимателно тръгна напред. Блестящите червени очи предупредително се спряха на дроида... В този момент с полупредизвикателен полуужасен писък

Дете на ветровете се спусна от тавана и заби нокти в ръката, с която чуждоземецът държеше оръжието.

Чу се изстрел, предизвикан от неволното трепване на пръста, и блестящата синя светкавица мина покрай Люк, за да улучи една от хранителните рамки. Люк се хвърли в противоположната посока към прикритието, което предлагаха щайгите, и откачи собствения си лазерен меч от колана. Ускорението го удари в друга рамка, която падна с трясък на пода. За един кратък миг, докато се отблъскваше от стената, майсторът джедай отново усети присъствието на Мара.

Връзката не продължи дълго, може би половин секунда, преди той отново да попадне в обхвата на двата йосаламира, които лично бе преместил до щайгите. Но това бе достатъчно. Успя да разбере, че тя е добре, усети собственото й облекчение, че и той е добре, и долови присъствието на хора и чуждоземци, подредени покрай стената пред нея. Преди връзката да прекъсне, имаше време само за една-единствена емоционална заповед: „Стой!“ Люк заби пети в пода, активира лазерния си меч и се втурна покрай хранителните рамки. За миг си помисли, че смелата постъпка на Дете на ветровете ще му струва живота. Вместо да се опита да отхвърли крилатия нападател от дясната си ръка, чуждоземецът просто го удари с лявата в гърлото. След това прехвърли пистолета си в лявата ръка. Той понечи да убие досадника, впил острите си нокти в кожата му, но когато зърна втурналия се към него с лазерен меч в ръка джедай, се прицели в по-опасния нападател и стреля.

Ала Люк подмина последния йосаламир и възстанови връзката си със Силата. След това се хвърли напред, парирайки с отработена лекота всички изстрели на чуждоземеца. Без да спира да стреля, противникът му отстъпи надясно и мина зад Арту. Люк се чудеше дали чуждоземецът не смяташе да използва малкия дроид като прикритие. Ако имаше такива намерения, не успя обаче да ги осъществи. От корпуса на Арту излезе електрическа дъга... Разтърсен и с подсечени от шока крака, чуждоземецът загуби равновесие и тежко падна на една страна заедно с Дете на ветровете. Люк настъпи пистолета на противника си, усещайки как слепотата отново го връхлита, когато навлезе в обсега на йосаламирите. Блестящите червени очи на чуждоземеца го гледаха с неразгадаем израз. Люк вдигна лазерния меч над главата си...

По средата на движението джедаят деактивира меча и вместо да обезглави чуждоземеца, просто стовари дръжката в тила му. Без да издаде звук, неприятелят му се отпусна в безсъзнание на пода.

— Как си? — попита Люк Дете на ветровете, докато му помагаше да освободи впитите си нокти от ръката на стрелеца.

Джедаят забеляза, че местата, където ноктите на комкаеца се бяха впили в плътта на чуждоземеца, бяха белязани с нарастващи червени петна.

— Не съм ранен — разтреперано каза Дете на ветровете. — Защо запази живота му?

— Защото не бе необходимо да го убивам — отвърна Люк и погледна към Арту. Дроидът също малко трепереше, но както винаги не се предаваше. — Благодаря за помощта... и на двама ви. Хайде! Мара има нужда от нас.

Люк се втурна към стената и започна да хвърля хранителните рамки зад себе си. В калейдоскопа, който бе зърнал за миг от съзнанието на Мара, съзря и заплаха от оръжие. Люк запрати три от хранителните рамки зад гърба си, хвърли и най-близката до мястото, на което още лежеше лазерният меч на Мара, и пристъпи към стената.

Изпълнен с опасения да не разсече стената твърде близо, той спря. Обвит от емоционална мъгла и потопен в тактическите съждения в главата на Мара, Люк видя неопределения трептящ образ на четирима чуждоземци, насочили оръжията си към нея. Майсторът джедай опря чело о стената и извърши техниките за усилване на сетивата...

— Скайуокър ме постави в транс — най-сетне слабо чу гласа ѝ през дебелия камък. — А сега го няма. Мога да умра от шока или от загубата на кръв...

— Няма да умрете — каза друг глас. — Познавам мощта и възможностите на чиските оръжия. Приемете го като допълнителен стимул за Скайуокър да се предаде.

Люк не чака повече. Той се отблъсна от стената, активира лазерния си меч, присегна се със Силата и насочи върха на трептящия зелен лъч към черния камък. В съзнанието му мъчително се открои мисълта, че има право само на един опит. Но ако Силата го водеше с ювелирна точност при блокирането на бластерните изстрели...

Стряскащ с неочакваната си яснота, в съзнанието му се яви образ: чуждоземецът, който стоеше с гръб почти точно пред него, вдигна оръжието си към Мара. Люк стисна зъби и промуши с лъча на меча си стената, за да отсече горната част на оръжието на чуждоземеца. В следващия миг усети как хаосът завладя внимателно режисираната сценка от другата страна.

Люк наведе лъча на меча надолу, за да направи възможно най-бързо отвор. Разпалеността на битката потече през него, когато Мара, без да се бави, мина към действие. Тя се завъртя бързо, за да приклепне зад стола си, и Люк усети леко замайване от движението ѝ. След това Мара се присегна със Силата към оръжието на противниците си. Дръпна едно от ръката на притежателя му... Извъртя дулото на друго и изпрати заряда му към тавана... Прикри се отново, когато друг изстрел докосна края на облегалката на стола ѝ и капки разтопен метал болезнено опариха бузата ѝ...

Стената, зад която стоеше Люк, се срина с тътен, увеличавайки хаоса на битката. Той улови погледа на прикритата зад стола Мара и ѝ хвърли лазерния си меч, като в същото време се присегна със Силата, за да вземе нейния от пода зад себе си...

Старото оръжие събуди в него спомени за битките на Татуин, Беспин и Хот. Синьо-белият лъч затанцува, като парираше неприятелските изстрели и разсичаше самите оръжия. Един от чуждоземните скочи към него с нож в ръка. Майсторът джедай го сграбчи със Силата и го хвърли върху двама други, които се подготвяха за същото нападение...

— Спрете! — нареди нечий властен глас.

Чуждоземците замръзнаха по местата си, приковали блестящите си червени очи в Люк. С крайчеца на окото си джедаят мярна мъжа, който бе издал заповедта: беше сивокос, с имперска адмиралска униформа.

— Няма смисъл никой да умира тук — строго каза адмиралът. — Пуснете ги да си вървят.

Люк се присегна със Силата към него, за да прецени искреността му. Той, както и другият имперски офицер в стаята се намираха под защитата на йосаламирите, подредени покрай страничната стена.

— Мара — повика я Скайуокър и рискува за миг да отклони поглед към нея.

— Какво мислиш? — попита тя и застана до него, стиснала лазерния меч с вдигнат в готовност зелен лъч. — Дали се опитва да спаси собствената си кожа?

— Разбира се, че се опитвам да спася кожата си — призна спокойно адмиралът. — Опитвам се да спася и кожата на хората си. Едно от нещата, които Траун се постара офицерите му да научат, беше никога да не рискуват ненужно живота на хората си — той се усмихна. — А се знае, че майстор джедай Люк Скайуокър не убива безпричинно или преднамерено.

— Шикалкави — предупреди Мара. — Сигурно в момента подготвят капан.

— Тогава да изчезваме! — Люк кимна към групата. — Дали да не вземем някого за заложник?

— Парк е много стар... — започна Мара, — ще ни бави... А чисите едва ли ще са много кротки. Остава генерал Фел.

Люк за пръв път спря поглед върху лицето на по-младия от двамата имперски офицери. Нима това беше барон Фел?

— Да, аз съм, Люк — потвърди Фел. — Отдавна беше.

— Да — тихо каза Скайуокър.

Нима барон Фел отново работеше за Империята? Мара го побутна.

— Да оставим срещата на ветераните от Червената ескадрила за по-късно, какво ще кажеш? Трябва да тръгваме.

— Да — съгласи се Люк и отстъпи към отвора, който бе направил преди минути в стената.

— Помислете за предложението ни, Мара — провикна се адмиралът след тях. — Ще разберете, струва ми се, че нашата борба е най-голямото и важно предизвикателство, пред което сте се изправяли някога.

— А вие помислете за предупреждението ми — отвърна Мара. — Стойте далеч от Бастион.

Адмиралът поклати глава:

— Ще направим каквото трябва.

— Тогава и аз ще направя каквото трябва — отвърна тя. — И да не кажете после, че не съм ви предупредила.

Фел ѝ се усмихна.

— Направете онова, което смятате за най-добро.

— Може би страхът ви от онова, какво може да направи Империята с информацията ни, ще бъде допълнителен мотив, за да се присъедините към нас — добави Парк. — Тъй или иначе, сигурен съм, че ще се видим отново.

— Да — отвърна Мара. — С нетърпение очаквам следващата ни среща.

ГЛАВА 29

Люк изчака Мара да премине през отвора и се промуши след нея.

— Мисля, че този е твоят — каза ѝ той, деактивира лазерния ѝ меч и ѝ го подаде.

— Благодаря — отвърна тя, взе оръжието си и му върна неговото. — Твоят има интересна дръжка. Харесва ми повече от моята.

— Запомни го, когато един ден си направиш свой лазерен меч — каза Люк, извади малкия бластер от джоба си и ѝ го подхвърли. — Внимавай, някои носят йосаламири!

— Знам — отвърна Мара. Тя бе при вратата и внимателно оглеждаше коридора. — Изглежда чисто, но едва ли ще е за дълго. Какъв е планът? Да се върнем при стълбището ли?

— За съжаление казах на комджайците да затворят вратата.

Люк застана до нея и хвърли последен поглед през рамо към отвора, който бе направил в стената. Опасяваше се да не би някой от чуждоземците — чисите, както ги бе нарекла Мара — да направи опит да ги последва, но те очевидно бяха решили да останат по местата си. Значи Мара беше права. Имаха нещо друго наум. Той погледна по коридора и се присегна със Силата.

— Дете на ветровете, остани върху Арту — нареди джедаят. — Не искам да се изгубиш.

— Или да се пречкаш — добави Мара. — Къде отиваме?

Докато Люк се канеше да отговори, малкият дроид се понесе уверено по коридора наляво, а Дете на ветровете пазеше равновесие върху купола му.

— Явно ще следваме Арту — каза Люк и тръгна след тях. — Изглежда, е успял да изтегли плана на крепостта, както му наредих.

— Или го е изтеглил, или търси акумулатор — отвърна Мара и тръгна до него. — Как се справяш с откриването на отделни йосаламири?

— По-зле, отколкото на групи — призна си той, присегна се със Силата и долови решителността и оживлението, които настъпваха

около тях с подготовката на чисите за битка...

Малкото празно пространство от дясната им страна бе толкова незабележимо, че Люк едва не го пропусна.

— Внимавай! — извика на Мара, спря и се обърна надясно.

Люк едва успя да активира лазерния си меч, когато в стената се отвори един панел, широк половин метър, и срещу джедая се насочи оръжие. Зад него в сумрачната ниша той зърна блестящите червени очи и очертанието на хранителната рамка над тях... Зад гърба му се разнесе бластерен изстрел. Но бе насочен не между блестящите червени очи, както очакваше, а над тях. Изведнъж нещо изви в съзнанието му... И тишината, обграждаща стрелеца, изведнъж изчезна.

Синята светкавица, която излезе от дулото на противниковото оръжие, бе насочена към гърдите на майстора джедай. Но беше късно. Без мехура, който създаваше йосаламирът, Люк с лекота парира изстрела. Стрелецът произведе още два изстрела, които също отби, преди концентричните сини кръгове на зашеметяващия бластерен изстрел да свалят чиса в безсъзнание на пода на стражевата му ниша.

— Чудесно! — възкликна Мара, подхвърли бластера в ръката си и смени режима му на работа. — Зашеметяването им действа.

— Това може да е от полза — отбеляза Люк и се огледа. Не забеляза други опасности наоколо. Поне не в непосредствена близост. — Нещо специално ли те накара да не го убиеш?

— Нали настояваш да започна да се държа като джедай — отвърна Мара и отново пое надолу по коридора. Арту, който бе на няколко метра напред, пиукаше нервно и нетърпеливо и въртеше купола си назад, за да види къде са.

— Проблемът е, че обхватът на зашеметяване на този бластер е като на разярена банта. Ако се сетят да спазват дистанция, ще трябва да парираш изстрелите им, докато аз свалям йосаламирите.

— Добре — съгласи се Люк, намръщи се и ускори крачка. Зад защитата на психическата преграда на Мара назряваше нещо зловещо: тъмна мисъл или не по-малко тъмно намерение. За момент Люк се замисли дали да не я попита, но се отказа, заради това че тя така старателно го криеше от него. — Знаеш ли какви са плановете им? — попита я той, когато двамата настигнаха Арту.

— Краткосрочните им планове са да ни поставят на съхранение за няколко дни — отвърна Мара. — Решили са, че най-лесният начин да го направят е, като ни принудят да изпаднем в лечебен транс. Затова и стрелят по нас.

— Приятелско отношение — промърмори Люк.

— Да — съгласи се тя. — Дългосрочният им план е да чакат Траун да се върне — нещо блесна за миг в чувствата ѝ и после защитеният мрак в съзнанието ѝ стана по-плътен... — И тъй като смятат, че може да се появи на Бастион, Парк иска да отиде там.

Люк усети как през него мина студена вълна.

— И да предаде това място на Империята?

— Мястото и всичко в него — мрачно отвърна Мара. — Може и да не възнамеряват да постъпят така, но щом разбере, че са тук, Империята ще го превземе. По един или друг начин.

Арту избипка и зави надясно.

— Къде отиваме? — попита Мара и също зави надясно.

— Не знам — отвърна Люк и се навъси. На двайсет метра отпред коридорът свършваше, пресечен перпендикулярно от друг коридор. Мислите на Люк се върнаха към астероидната база на пиратите Каврилу и Т-образния край, завършващ джедайския капан, който му бяха устроили. Някъде напред улови празен район, създаден от йосаламири. В този момент Арту избипка неуверено и спря явно объркан пред стената, която препречваше пътя им...

— Назад, Арту! — провикна се Люк, откачи лазерния си меч, активира го и направи няколко крачки, за да застане пред Мара. — Това е капан.

В следващия миг от стената пред тях избликна дъжд от милиони искри и тя се сринна... В коридора, който се откри зад фалшивата стена, бяха застанали рамо до рамо десетина чиси с йосаламири, които откриха огън.

Арту изпищя, обърна се и се устреми възможно най-бързо към Люк, а Дете на ветровете отчаяно се опитваше да се задържи на купола на дроида. Цялото внимание на Люк бе погълнато от редицата чиси пред него. Той се отпусна и остави Силата да го води, както бе правил в толкова много битки. Лазерният меч затанцува в ръцете му, блокирайки всеки вражески изстрел.

Но мястото около чисите бе затворено за подсъзнателно предвиждане на атаките и една ценна част от секундата от обичайното време за подготовка на парирането му бе отнета. Зад Люк бластерът на Мара методично сваляше йосаламирите. Да можеше да отвлече вниманието им достатъчно дълго, докато тя си довършеше работата... Люк чу отнякъде цвърченето на Дете на ветровете, но нямаше възможност да раздвои концентрацията си, за да разбере какво му казва. Отпред зад масирания огън на чисите джедаят зърна движение. В следващия миг без предупреждение противниците му като един паднаха на коляно... И откриха нова редица войници зад тях. Изведнъж изстрелите станаха двойно повече. Люк бавно, но сигурно губеше надпреварата.

Отзад Мара каза нещо и през мъглата на концентрацията си той видя един от изправените чуждоземци да се превива и да пада на земята. Мара бе престанала да щади неприятелите. Майсторът джедай стисна зъби и се съсредоточи още в усилията си да парира изстрелите им. През главата му смътно мина мисълта, че ако Парк изпрати отряд, който да ги атакува в гръб, двамата с Мара са обречени. Дете на ветровете отново изцвърча...

И тогава от двете страни на коридора, който пресичаше техния, долетяха комджайците и се включиха в битката... Чисите нямаха възможност да реагират. Прелитайки с пълна скорост над главите на изправените войници, комджайците грабнаха хранителните рамки на йосаламирите, повличайки стрелците, които падаха тежко по гръб на пода.

— Напред! — чу Люк собствения си глас.

Той се хвърли устремно, макар и предпазливо към редицата коленичили чиси. Ако успееше да се доближи достатъчно, за да попаднат в обхвата на зашеметяващите изстрели на Мара...

В средата на коридора комджайците завиха с невероятна ловкост и се спуснаха към редицата коленичили чиси. И отново грабнаха хранителните рамки, когато прелетяха над войниците, просвайки бойците по лице на пода.

Люк спря да върти лазерния си меч. Мускулите на ръцете му трепереха от възбуда и напрежение. Мара отмина покрай него, махна на комджайците да се дръпнат и започна да изстрелва зашеметяващите

сини кръгове към всеки от повалените чиси поотделно. Преди Люк да я настигне, последният от стрелците потрепера и замря.

— Забавно беше — процеди тя през стиснати зъби и се огледа в двете посоки, докато превключваше бластера си на друг режим. — Надявам се, че няма повече такива капанчета.

— Според мен не ни остава още много да вървим — каза Люк и погледна към Арту.

Малкият дроид вече се носеше по левия ръкав на коридора към голяма тежка врата в края му, на петнайсетина метра от тях. Вратата бе снабдена със същото заключващо колело и същите дръжки както в тайното стълбище.

— Режеш камъни, събери хората си и идвайте.

Джедаят се затича, деактивира лазерния си меч и го окачи на колана си. Настигна Арту, който бавно спря пред вратата. Завъртя колелото, стисна дръжките и дръпна. Вратата тежко се отвори и пропусна хладен въздух...

— Небеса от червена кръв! — смаяно възкликна Спазвация думата си. — Какво е това?

— Изходът — отвърна Люк и изпита същото страхопочитание като комджаеца, когато погледна от другата страна.

Подредени на черния камък като за парад, пред тях стояха многобройни редици малки летателни апарати като онези, които го бяха нападнали, докато приближаваше повърхността на планетата. До него Мара подсвирна тихо.

— Отвън хангарът не изглеждаше толкова голям — каза тя.

— Вероятно се простира по-навътре под покрива — съгласи се Люк и се запита как толкова близо паркирани една до друга машини могат да се обслужват, както трябва. Един поглед към тавана му даде отговора: цялото пространство непосредствено под покрива бе плътно запълнено със сервизно оборудване, екрани и съоръжения за зареждане с гориво, поддържани от метални рамки и пътеки. — Сигурно са най-малко сто.

— Най-малко! — съгласи се Мара.

В този момент Люк усети как тайният мрак в нея отново се съгъсти. Беше време да я попита... Зад гърба му дойде внезапно смущение в Силата.

— Пази се! — извика Мара, завъртя се и стреля няколко пъти над рамото му през отворената врата.

Джедаят също се обърна, активирайки лазерния си меч. Видя няколко чиси в коридора, откъдето току-що бяха излезли. Противниците им инстинктивно се прикриха от изстрелите.

— Продължавай да стреляш! — каза Скайуокър и бързо огледа вратата.

От вътрешната страна нямаше заключващ механизъм, но се виждаше малка дупка, която сочеше, че е бил демонтиран. Люк завъртя за опит колелото с няколко градуса. Движението на централната ос се виждаше през малката дупка. Чудесно! Той върна колелото в предишното положение и с бързо движение с лазерния си меч го отсече от вратата. Като се възползва от огъня на Мара, захлопна вратата.

— Още не е заключена — каза Летящия през шипове. — Могат да я отворят с дръжките.

— Не бързай — успокои го джедаят, клекна, погледна в малката дупка и се присегна със Силата.

Без помощта на лостовете бе доста по-трудно да завърти оста, но мисълта за въоръжените чиси, които нахлуваха в хангара, бе достатъчна мотивация, за да се справи. Десет секунди по-късно вратата бе заключена.

— Това няма да ги задържи дълго — предупреди Мара. — Ако не успеят да я отворят, могат да се качат пеш на покрива и да ни пресрещнат от другата страна.

— Знам — отвърна Скайуокър и надзърна покрай редиците машини. Както и предположиха при първия си оглед, цялата предна част на хангара бе широко отворена и пред нея имаше лек навес, който да предпазва машините от дъжд и нападение. Строителите на крепостта едва ли бяха предвиждали хангарът да е толкова пълен. — И все пак вероятно ще ги забави достатъчно, за да можем да вземем една машина и да изчезнем.

— Тогава единствената ни грижа остават кулите — предупреди Мара, мина покрай него и клекна между два от корабите. — Трябва да вземем някой от по-предните — каза тя през рамо. — Ще се опитам да запалю някой. Ти се погрижи останалите машини от първия ред да не могат да ни последват.

— Разбрах — извика в отговор Люк. — Арту, вземи Дете на ветровете и иди при Мара... помогни ѝ да разгадае системите на кораба. Режеш камъни, ти най-добре тръгвай с твоите, докато е възможно. Благодаря за помощта.

— Нашият дял е платен, майстор Уокър на Скай — каза комджаецът. Тонът му бе съвсем леко застрашителен. — Твоят дял е да ни спасиш от заплашващите, както обеща — после той и другите комджайци прелетяха над редиците кораби и изчезнаха в сумрака.

— Ще направим всичко възможно — отвърна Люк след него.

След това на два пъти провери вратата и се присегна със Силата към коридора. Беше празен. Явно числите не бяха толкова глупави, че да си губят времето с непробиваемия черен камък. След трийсет секунди, следвайки шума от движението на колелата на Арту по камъка, Люк стигна началото на хангара.

Дете на ветровете отново полагаше големи усилия да запази равновесие върху купола на Арту, който неспирно се въртеше напред-назад. Люк огледа първата редица кораби и забеляза празнината в стройната редица. Една машина липсваше. Мара не се виждаше никъде.

— Арту, къде е Мара?

Дроидът изпиука и продължи да се оглежда. Люк надникна навън в мъждивата слънчева светлина и се присегна със Силата...

— Какво чакаш? — попита Мара и изскочи зад гърба му.

— Трябва да обезвредим тези кораби.

— Чакахме теб — отвърна Люк и се навъси.

Мрачната тайна още владееше съзнанието ѝ. Но този път имаше нещо ново. Всички нюанси на съмнения и несигурност бяха изчезнали и на тяхно място се бе появила дълбока и горчива тъга. Нещо изключително важно току-що се бе случило...

— Ами недей да ме чакаш — ниско отвърна тя и удари освобождаващия панел на кораба, който се намираше до тях. Входният люк се отвори и от него се спусна стълба.

— Един от корабите липсва — посочи Люк.

— Знаем!... Парк спомена, че идва насам — каза Мара и скочи на стълбата. — За него не можем да направим нищо. Хайде, залавяй се за работа!

Тя изчезна във вътрешността на машината.

— Добре — тихо промърмори майсторът джедай, присегна се със Силата и вдигна Арту, за да го намести в дроидната ниша зад Мара. След това застана до следващия кораб в редицата и бързо го огледа. Беше три пъти по-голям от неговия изстребител. Четири соларни панела, същите като на имперските изстребители прехващащи, се сливаха със странното чуждоземно очертание. Отдолу по всяка вероятност се криеха тръбите на охлаждането.

Скайуокър се мушна под носа на машината. Ето ги. По един чифт, който минаваше по цялото протежение на изстребителя от двете му страни и образуваше незабележимия, но характерен звездообразен профил на тръбите на охлаждането. Четири бързи движения с лазерния меч и тръбите вече не можеха да охлаждат нищо. Люк заобиколи колесарите и застана под следващия изстребител.

Бе обезвредил седем кораба и му оставаха още толкова, когато долови промяната в настроението на Мара. Бавно, с несръчните движения на пилот, който не е свикнал с машината си, корабът, в който тя се намираще, се вдигна на половин метър от земята и леко се понесе напред. Предавателят на Люк избипка...

— Не сме сами — напрегнато прозвуча гласът на Мара.

Джедаят се съсредоточи и усети бдителните съзнания на чисите и създадените от йосаламирите празни пространства, които приближаваха по покрива.

— Изчезвай бързо... аз ще се опитам да ги задържа.

И тя изчезна бързо. Докато Люк довършваше работата си по обезвреждането на останалите седем изстребителя, вътрешността на хангара потъна в блясъците на престрелката: меките сини заряди от оръжията на чисите и по-ярката синя светлина от кораба на Мара. „Готов съм“ — насочи той мисълта си към нея и побягна към отвора, откъдето като че идваше по-голямата част от по-ярките сини изстрели. Той стигна до отвора и предпазливо надникна зад ъгъла... „Бъди готов!“ — премина потвърждението на Мара през главата му. Похитеният от нея кораб подмина навеса и се приземи грубо сред порой искри.

Люк беше готов. Машината подскочи още веднъж, но той вече бе заобиколил опашката ѝ и тичаше към другата страна на изстребителя. Входният люк бе още отворен. Подсилвайки мускулите си с помощта

на Силата, майсторът джедай се хвърли, хвана вратата и се изтегли във вътрешността, просвайки се по лице на палубата.

— Давай! — провикна се той към Мара и се присегна със Силата към вратата, за да я затвори.

Корабът вече пореше небето. Ревът на двигателя частично заглушаваше ударите на чиските изстрели по корпуса.

— В безопасност ли сме? — разтревожено попита Дете на ветровете.

Седеше притиснат към облегалката на най-задната седалка, впил нокти в предпазните колани.

— Така мисля — успокой го Люк, заслушан в ударите по корпуса, докато Мара набираше височина. — Изглежда, разполагат само с противопехотни оръжия. Освен ако не съумеят бързо да извадят по-тежкото си въоръжение...

— Люк, ела! — дойде напрегнатият глас на Мара от пилотската кабина.

Той се изправи и насочи съзнанието си към нейното. Тъмната мисъл продължаваше да витае в нея, макар и стаена в подсъзнанието ѝ. Но сега тя бе потисната от нещо друго, което джедаят не можеше да разгадае. Люк мина покрай дроидната ниша на Арту и се отпусна в седалката на втория пилот.

— Какво има? — попита той.

— Погледни крепостта — каза Мара и леко завъртя кораба.

— Оръжейните кули ли? — попито отново Люк и се присегна със Силата, докато крепостта лениво изплува пред очите му.

Не виждаше и не долавяше никакви признаци, че чисите се готвят за стрелба. Той погледна към контролното табло за екраните на сензорите...

— Забрави за момент логистиката и стратегията — грубо каза тя. — Погледни крепостта! Погледни я!

Джедаят сбърчи чело и отново погледна. Видя крепост, стени, плосък кръгъл наклонен покрив с хангар в средата, четири оръжейни кули на централния покрив, една цяла кула, разположена по-напред от останалите...

— Погледни я — по-меко повтори Мара.

И тогава той видя това, което досега му бе убягвало.

— О, звезди на Алзераан! — възкликна той.

— Забавно, нали? — каза Мара. Гласът ѝ прозвуча странно. — Автоматично отхвърлихме идеята, че може да е някакво супероръжие. В един глас заявихме, че Траун никога не е използвал супероръжия.

— И въпреки това се оказа именно това. Единственото супероръжие, което Траун използваше. Единственото, което му бе нужно.

Люк си спомни холограмата на галактиката в командния център и всички планети и ресурси, които Траун бе събрал под властта си. Бяха достатъчни, за да наклонят везните в посоката, която наследниците му изберяха.

— Информация — каза той и потръпна.

Мара кимна.

— Информация.

Люк кимна в отговор и отново погледна към изчезващата сред хълмовете крепост, а Мара върна кораба на първоначалния му курс. Постройката с плосък наклонен покрив, четирите кули зад петата, отделена от тях, несъмнено приличаха на ръка, протегнала се да сграбчи звездите над себе си.

Ръката на Траун.

Скрита под назъбено било на по-малко от километър от крепостта, се намираше дълбока вдлъбнатина в скалата. Мара внимателно преведе кораба под каменния ръб и го сниши възможно най-близо до вътрешната стена.

— Край! — каза тя и изключи двигателите.

В същия миг се почувства смазана от умората и напрежението. Поне за момента бяха в безопасност. За момента.

Дете на ветровете каза нещо от задната седалка. Този път думите му бяха почти разбираеми, но тя бе твърде уморена, за да се опита да ги дешифрира напълно.

— Какво каза? — попита Мара.

— Попита какво ще правим сега — преведе Люк. — Добър въпрос.

— За момента просто ще останем тук — отвърна тя и критично огледа Люк. По дрехите му имаше пет-шест нови обгаряния, които бележеха чиските изстрели, минали през отбраната му. Мара усети как той автоматично потискаше болката. — Струва ми се, че би могъл да прекараш няколко часа в лечебен транс.

— Това ще почака — каза Скайуокър и се взря през капака на пилотската кабина в заобикалящия ландшафт, който бавно потъваше в мрак. — Повредата, която нанесох на тръбите на охлаждането, няма да ги задържи дълго. Трябва да се върнем в крепостта, преди да ни нападнат по въздуха.

— Едва ли ще си направят труда — отвърна Мара и махна с ръка към контролното табло. — Сензорите на изстребителите са доста безполезни за наземно търсене. Предполагам, че ще изпратят пехотинци в районите, където предполагат, че сме скрили корабите си, и това ще е всичко.

— Според теб няма да им мине през ум, че можем да се върнем в крепостта?

— И какво ще направим, ако се върнем?

— Какво искаш да кажеш?

Тя си пое дълбоко дъх:

— Че не бива да се месим в онова, което искат да правят.

Дете на ветровете издаде звук, който наподобяваше доста обезсърчителен коментар. Люк го погледна, след това отново се обърна към Мара:

— Но те са врагове на Новата република. Нали?

Тя въздъхна:

— Виж, барон Фел беше там. Същият барон Фел, който обърна гръб на Империята, когато видя колко безчестни и продажни са станали нещата при Исард и някои от приемниците на Палпатин. А сега отново е с имперска униформа. Промиването на мозъка при човек като него е безсмислено. Трябва да е станало нещо сериозно, което да е променило мнението му така решително.

— Траун?

— До известна степен — каза Мара. — Фел каза, че Траун го е завел в Непознатите райони... и че тогава той се е съгласил да се присъедини към него.

Мара усети как настроението на Люк помръкна.

— Там има нещо, нали? — тихо попита той. — Нещо ужасно.

— Според чисите там има стотици ужасни неща — отвърна тя. — Разбира се, това е само според чисите. Много е вероятно голяма част от опасностите да се окажат безвредни за сила като Новата република. Опасности, които лесно бихме разгромили, ако пресекат

границата на Външния ръб... — Мара неловко сви рамене. — От друга страна...

— От друга страна, Фел познава ресурсите ни така добре, както и ние самите — довърши Люк вместо нея. — И въпреки това е тук.

Мара кимна:

— И двамата с Парк са тук. И никой от тях, изглежда, не изгаря от желание да се хвърли срещу Новата република. Доста е показателно, нали?

Дълго време никой от двамата не проговори. Най-сетне Люк се раздвижи.

— За съжаление — каза той — още съществуват Бастион и Империята. Ти каза, че Парк възнамерява да влезе във връзка с тях.

— Да — потвърди тя. Тихата болка в нея се усили. — И не мисля, че настоящото ръководство на Империята ще види нещата в такава далечна перспектива както Фел и адмиралът. Дай им Ръката на Траун, и на мига ще тръгнат срещу Корускант.

Люк отново зарея поглед навън.

— Не можем да позволим това да се случи — тихо каза той.

— Особено ако ресурсите на Новата република са необходими за преодоляване на други опасности — съгласи се Мара и разкопча предпазните колани. — За жалост това означава, че трябва да се върнем и да изтеглим копие на информацията. Така се сдобиваме с шанс да противодействаме на Бастион в привличането на чисите на страната на Империята.

Тя усети как Люк отърсва умората от съзнанието си.

— Права си — той също разкопча предпазните колани. — Ако можем да заведем Арту до компютърен вход...

— Чакай, чакай! — възрази Мара, пресегна се и сложи ръка на рамото му. — Нямах предвид веднага. Никъде няма да ходим, докато не излекуваш изгарянията си.

— Не са страшни — възрази Люк и сведе поглед към следите по дрехите си. — Мога да се оправя.

— Вярвам ти — каза тя. Умората и собствената ѝ болка прибавиха нежелана нотка на подигравка в думите ѝ. — Ще го кажа по друг начин: няма да отида никъде с теб, докато не се излекуваш. Едва успя да се справиш с последната атака... не искам да пилееш

концентрацията си по стари рани, които можеш да излекуваш с няколко часа почивка. Разбра ли?

Той я погледна ядно, но зад погледа му Мара усети неохотното му съгласие.

— Печелиш — каза джедаят с въздишка и отново се отпусна в седалката. — Но веднага да ме събудиш, ако стане нещо. Ще поставя фразата „Добре дошъл отново“, за да ме извадиш от транса — Мара кимна. — А дори и да не се случи нищо, ме събуди след два часа — добави той и затвори очи. — За не повече от два часа те ще успеят да преместят повредените кораби и да извадят другите от задните редици. Трябва да се върнем преди това, ако искаме да спрем Парк да предаде крепостта на Бастион.

И без да дочака отговор, пое дълбоко въздух и отпусна глава на облегалката. Мислите и чувствата му се проясниха и избледняха и Люк изпадна в транс.

— Не се тревожи за Бастион — тихо каза Мара. — Аз ще се погрижа за него.

В продължение на няколко секунди тя стоя, гледайки лицето му. Вихър от чувства мина през мрака на стаената ѝ болка. Познаваха се от десет години. Десет години, които можеха да са изпълнени с приятелство. Години, които Люк бе пропилял в самотно и арогантно-глупаво странстване през царството на безполезната болка и съмненията.

Мара нежно прокара пръст през челото му, отстранявайки няколко паднали кичура коса. И все пак те бяха тук заедно и мъжът, когото някога бе толкова уважавала и харесвала, най-сетне се бе върнал на предначертания за него път. А може би двамата бяха застанали на предначертания за тях път.

Зад нея прозвуча колебливо въпросително пиукане.

— Лечебен транс — отвърна Мара на малкия дроид, махна предпазните колани и се надигна от седалката. — Ще се оправи. Наглеждай нещата!

Дроидът отново изпиука, внезапно станал подозрителен.

— Излизам — отвърна тя и провери дали бластерът на китката ѝ и лазерният меч са закачени по местата си. — Не се притеснявай. Ще се върна.

Мара се промуши покрай малката машина, пренебрегвайки потока от коментари и въпроси, и отвори изходния люк. Дете на ветровете прелетя покрай нея в мига, когато вратата се отвори, поцвърча няколко секунди и изчезна в сгъстяващия се мрак.

За момент Мара погледна назад, към главата на Люк, която се виждаше над облегалката, питайки се дали не се е досетил за плана ѝ. Невъзможно беше. Тя внимателно го бе запазила в тайна в себе си, зад психическите прегради, които Палпатин толкова отдавна я бе научил да издига. Старият Люк, онзи, обсебеният от манията да решава всеки проблем сам, щеше да премине през преградите, за да разбере истината. Новият Люк нямаше да го направи никога. По-късно вероятно щеше да съжалява за пропуската си. Но щеше да е късно.

От нея зависеше Парк и чисите да не предадат на Империята тайните на Ръката на Траун. Тя щеше да ги спре. Независимо от цената.

Малкият астромеханичен дроид я гледаше безмълвен. Стойката му напомняше уплашено дете.

— Не се притеснявай — успокой го тя. — Ти само го наглеждай!

Арту издаде окаян стон в знак на потвърждение. Мара се присегна напред със Силата, обърна се и заслиза по стълбата. Щеше да ги спре. Независимо от цената.

ГЛАВА 30

Дори късно през нощта древстранският космодрум бе като кошер. Забързани по работата си, пешеходците и превозните средства хвърляха дълги сенки на ярките светлини на лампите. „Тази светлина, помисли са Навет, докато вървеше, ще превърне космодрума в идеална мишена за бойните кораби в орбита над планетата.“ Дали същата мисъл не караше тълпите край него да бързат?

Имперският агент тихо свирна и незабавно получи отговор от един куп щайги, подредени вдясно от него. Той ги заобиколи и завари Клиф, който го очакваше.

— Докладвай — тихо каза Навет.

— Готови сме — също така тихо отвърна Клиф. — Тя влезе преди около час и изключи всичко. Дадох на късо една от лампите, за да имаме възможност да влезем.

Навет се показа иззад щайгите и внимателно погледна. „Сидонски омиротворител“ на старицата кротко седеше на площадката си за кацане. Светеха само габаритите му. Дълга сянка от друг куп щайги се простираше почти до затворения му входен люк.

— Изглежда добре — каза той. — А агентите на Новата република?

— Интересен въпрос — отвърна Клиф. — Набързо влязох в компютъра на космодрума. Според дневника са си тръгнали.

Навет се намръщи.

— Къде?

— Нямам представа — отговори Клиф. — Но направих глобално търсене на регистрацията и идентификацията на двигателите. Не личи да са кръжили около Ботауи и да са кацнали отново. Тук или другаде на планетата.

— Интересно — промърмори Навет и потърка брадичката си, загледан в „Сидонски омиротворител“. — Или сме ги заблудили напълно, или са ги призовали спешно. Сега Червената ескадрила е под разпореждането на Бел Иблис, нали?

Клиф кимна.

— Смяташ ли, че Бел Иблис е намислил нещо?

— Тази досадна ходеща торба все намисля нещо — отвърна Навет. — Но това не е наш проблем. Ще изпратим съобщение до Бастион, нека те да се занимават с него. А в момента...

— той извади бластера си от скрития под дрехите му кобур.

— ...си имаме наша досадна ходеща торба, с която трябва да се справим. Хайде.

Двамата имперски агенти се измъкнаха от прикритието на сянката и се насочиха към „Омиротворителят“, наострили уши и очи. Стигнаха до кораба и заеха бойни позиции от двете страни на входния люк.

— Отвори го — тихо каза Навет, държейки бластера си в готовност и опитвайки се да гледа във всички посоки едновременно.

Антилис можеше да е изпратил други агенти на Новата република... Приглушеното щракане на шперца на Клиф бе последвано от тихо съскане и люкът плавно се отвори. Вътрешната му повърхност се превърна в рампа. Навет се огледа за последен път, изправи се и бързо се изкачи по рампата.

С изключение на слабите светлини, които очертаваха коридорите, в кораба бе тъмно. Имперският агент чуваше лекото дишане на Клиф зад себе си. Двамата се отправиха към жилищния отсек. Там също нямаше признаци на живот. Старата жена сигурно вече спеше. Той застана до първата врата в коридора и я отвори...

И изведнъж навсякъде около тях стана светло. Навет мигновено коленичи, проклинайки тихо и премигайки от внезапната ярка светлина, която го бе заслепила. Клиф го удари по рамото, докато заемаше същата позиция, опирайки гръб в неговия.

— Няма никой — процеди той.

— Тук също — каза Навет и направи гримаса, когато очите му най-сетне привикнаха към светлината и той осъзна, че това бяха редовните светлини на борда.

Нямаше стрелци, нямаше автоматично оръжие, нито дори изгарящи очите светкавици. Но тогава какво стана?

— Добър вечер, господа — прозвуча нечий глас в напрегнатата тишина.

Гласът на старата жена.

— Клиф... — процеди Навет и се огледа. От неговата страна все така нямаше никой.

— Не, не съм тук — самодоволно увери гласът. — Аз съм запис. Няма да навредите на един запис, нали? — тя изсумтя.

— Разбира се, като се има предвид що за хора сте, дори на него бихте се опитали да видите сметката.

— Там — посочи Клиф.

Полускрит зад един кабел видяха електронен бележник с включено записващо устройство.

— Сигурно се мислите за голяма работа — продължи старата жена. — Да се перчите посред бял ден, да премятате трудолюбивите ботанци!

Навет приближи до електронния бележник. Лежеше си, все едно небрежно захвърлен между кабела и стената.

— Съжалявам, че така грубо спухах сапунения ви мехур — каза старицата, — но не сте толкова умни, колкото си мислите. Изобщо не сте толкова умни!

Навет улови погледа на Клиф и кимна към спалните. Другият агент кимна в отговор, излезе в коридора и тръгна към най-отдалечената врата. Прилепил гръб към стената, Навет насочи бластера си по протежение на коридора, който водеше към пилотската кабина. Гласът може би бе само за отвличане на вниманието.

— Днес следобед говорих с едни приятели — продължи гласът от записа. — Казаха ми, че всеки път, когато се опитат да идентифицират голямата лоша групировка „Мъст“, която вдига толкова много шум, тя сякаш се изпарява. Нещо като сапунения мехур, за който току-що споменах... Въздух под налягане, напомпван от... шепа имперски агенти.

Навет улови движение с крайчеца на окото си, погледна и видя Клиф, който излезе от отсека на спалните, клатейки отрицателно глава. След това кимна към товарния отсек и въпросително вдигна вежди.

— Така че, момчета, явно нещата се свеждат само до вас и мен — заключи старата жена. — Моите приятели от Новата република си тръгнаха... както навярно вече знаете... а огромната организация, която се преструвате, че представлявате, не съществува. Така че... само аз и вие. Сигурно ще е забавно.

Клиф втренчено гледаше Навет. На лицето му бе изписано изумление.

— Какви ги говори? — тихо попита той. — Предизвиква ли ни?

Навет сви рамене.

— О, заповядайте в кухнята. Вземете си каквото желаете — добави старицата. — Особено онзи, дето днес цял ден държеше под наблюдение кораба ми. Извънредно изтощителна работа. Човек така ожаднява... Само после да приберете всичко в хладилника. Е, ще се видим по-късно. Всъщност не е задължително вие да ме видите.

Чу се тихо щракване и записът свърши.

— Тази жена е луда — обяви Клиф и се огледа. — Има ли изобщо някаква концепция, с кого си има работа?

— Нямам представа — отвърна Навет и замислено изгледа електронния бележник. — Спомена, че знае, че сме имперски агенти. Но не каза и дума за прикритието ни. Нито пък, че знае, че говори на нас.

Клиф изсумтя.

— Значи събира информация.

— Събира информация — кимна Навет. — И то сама. Ако имаше някакви доказателства или официална подкрепа, щеше да е подготвила нещо повече от светлинни номера и записи. Явно планът ѝ засега е просто да ни смути.

— Какво ще правим? — попита Клиф. — Ще я следим ли?

Навет потърка брадичката си.

— Не, мисля да се оттеглим — бавно каза той. — Ако пак се завърти около нас, ще я познаем. Но след като Антилис и партньорът му си тръгнаха, няма толкова лесно да успее — агентът хвърли поглед към пилотската кабина. — Освен ако не е още тук и не ни гледа — поправи се той и подхвърли бластера в ръката си. — В такъв случай няма да живее дълго.

— Така те искам — промълви Клиф.

— Но внимавай — каза Навет. — Може да е поставила капани.

Двамата агенти прекараха още един час на кораба в щателно претърсване, преди да си тръгнат. След края на записа те се приближиха само три-четири пъти до скрития в електронния бележник предавател, който Моранда бе заложила, за да подслуша разговорите им. Гласовете им звучаха доста раздражено.

Наблюдавайки от скривалището си зад купа щайги на петдесет метра от кораба, старицата ги видя как се измъкнаха от „Сидонски омиротворител“ и се сляха със забързаното движение на улицата. Значи беше права. Както и Коран и Уедж. Хората на Империята бяха тук и замисляха нещо. При това бяха силно разтревожени, готови да поемат риска да извършат убийство на космодрума. Много интересно!

И освен ако ушите не я лъжеха, невнимателният разговор до подхвърления електронен бележник бе издал самоличността им: „откровено глуповатите“ собственици на търговския център за екзотични животни. Разбира се, едно беше да знае, а съвсем друго да го докаже. Вероятно за пръв път в живота ѝ огромната пропаст, която обикновено я отделяше от закона, бе срещу нея.

Двамата имперски агенти вече се бяха слели с потока пешеходци. Най-вероятно бяха имперски разузнавачи или хора от тайния отряд на Убикторат. И в двата случая бяха специалисти, които знаеха какво правят. За съжаление представителят на Новата република в Древстран нямаше да прояви интерес без доказателства. Както и ботанците. Всъщност в Ботауи вероятно още бяха в сила няколко съдебни постановления срещу нея. Значи ботанците отпадаха като възможност.

Двамата мъже се изгубиха в тълпата, поемайки на запад. Вероятно вече бяха напуснали космодрума. Но Моранда отдавна знаеше, че на „вероятно“ не може да се разчита. Силно раздразнени от измъкването ѝ, двамата навярно бяха оставили наблюдателно устройство.

Тя извади манерката от джоба си, отпи една голяма глътка от зеления ликьор и погледна часовника си. След още два часа или дори три щеше да е безопасно да излезе от скривалището си.

— Чудесно е, че те чувам, Хан! — прозвуча гласът на Лея по високоговорителя на „Дамата на късмета“. Облекчението ѝ бе недвусмислено. — Толкова се тревожех.

— Скъпа, работата беше съвсем обикновена — отвърна съпругът ѝ, лекичко преиначавайки истината. Щеше да има достатъчно време, за да ѝ разкаже какво точно се бе случило по време на краткото пътуване до Бастион. А и последното, което искаше да съобщи по Холонет, дори кодирано, бе, че върховният адмирал Траун наистина е жив. — Важното е, че се прибираме невредими у дома — добави той.

— Радвам се — каза Лея. В гласа ѝ се прокрадна слаба надежда.
— Успя ли?...

— Да — отвърна той след кратка пауза. — Поне така мисля.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че взехме това, за което тръгнахме — отговори Хан. — Но... имаше известни усложнения. Да спрем дотук засега, какво ще кажеш?

— Добре — неохотно се съгласи жена му. Все пак и тя беше наясно не по-малко от него за ограниченията, наложени от Холонет. — Но не се връщай в Корускант. Аз съм на път за Ботауи.

— Ботауи?!

— Да — каза Лея. — Пътувах за Корускант, когато разбрах, че президентът Гаврисом е на Ботауи и се опитва да посредничи за разпръсването на бойната флота, която се е събрала там.

— О! — възкликна Хан. Преди десет дни я бе оставил на Малък Пакрик и вече отдавна трябваше да е на Корускант, а не на път за там. Да не се бе случило нещо на срещата с Бел Иблис? — Гостът ти да не се е забавил? — заобиколно попита бившият контрабандист.

— Гостът пристигна точно навреме — отвърна жена му. — Само че не онзи, когото очаквах. След това ми се наложи да направя едно малко пътуване.

— Какво малко пътуване? — сви Хан юмруци. — Как си?

— Добре съм — побърза да го увери жена му. — Просто нещата се развиха различно от очакванията ми. Свързано е с причината, поради която трябва незабавно да говоря с Гаврисом.

— Добре. Тръгваме за Ботауи — каза Соло. — За два-три дни ще стигнем.

— Аз ще съм там най-рано утре.

Хан отново се намръщи. Добре щеше да е, ако можеше да стигне преди нея. Съдейки от чутото, небето над Ботауи бе като барутен погреб.

— Внимавай, Лея!

— Ще внимавам — обеща тя. — Радвам се, че с теб всичко е наред. Веднага ще се обадя на Гаврисом и ще му предам добрата новина за приключването на задачата ти.

— И му кажи, че няма да му го дам, докато не ти обещае истинска почивка, когато всичко свърши — предупреди съпругът ѝ.

— Непременно — обеща тя.

— Добре. Обичам те, Лея.

Той почти я видя да се усмихва.

— Знам — отвърна тя, както някога. — До скоро.

С въздишка бившият контрабандист прекъсна връзката. До Ботауи бяха два дни път, а Лея щеше да е там преди тях. Може би Ландо можеше да изстиска още малко скорост от старото корито. Хан завъртя стола си...

— Как е Лея? — попита Калризиан от вратата на мостика.

— Добре — отвърна Соло, изучавайки лицето на приятеля си. Нещо много неприятно се криеше зад изражението му. — Явно не се е прибрала направо от Малък Пакрик и трябва да променим курса към Ботауи, за да я пресрещнем. Какво има?

— Проблеми — мрачно каза Ландо и кимна през рамо. — Ела за малко.

Когато влязоха в задната контролна зала, Лобот и Моегид чакаха, седнали в противоположните краища на компютърната маса. Лобот с нищо не изглеждаше по-различен от преди, но бившият контрабандист никога не бе виждал антените на Моегид да се въртят така. На масата между двамата лежеше информационният чип, който им беше дал върховният адмирал.

— Казахте, че е чист — предупреди Хан.

Ландо взе чипа и го пхна в четящото устройство за чипове на компютъра.

— Така мислехме — уточни Калризиан и извика документа за унищожението на Каамас на големия чертожен екран, — но Моегид се сети да опита нещо друго — той махна към монитора. — Оказа се, че е бил променян.

Цяла поредица корелиански проклетия мина през главата на Хан. Нито едно от тях не беше достатъчно подходящо за положението.

— Как променян? — попита той машинално.

— Искан ли питане? — с тих глас отвърна Ландо. — Списъкът на ботанците, участвали в саботажа на каамаския планетарен шит, е бил променян. Единственото, от което имаме жизненоважна нужда.

Соло се взря в екрана.

— Сигурни ли сте? — попита той.

— Моегид е сигурен — каза Калризиан и погледна към верпинеца. — Майсторска работа, но през последните няколко години верпинците измислиха някои неща — бившият картоиграч посочи към екрана. — Помниш ли колко изненадани бяхме първия път, когато го прегледахме и видяхме колко много елитни ботански семейства са замесени? Е, сега знаем защо са в списъка.

— Капката, от която чашата ще прелее — каза Хан с гримаса. — И ще накара останалата част от Новата република да има още по-малко доверие на ботанските вождове.

— Позна, стари приятелю — Ландо взе един стол и седна.

— А това значи, че се връщаме в изходно положение.

Хан също си взе стол.

— Нямаме дори този късмет — безрадостно отвърна той.

— Вече казах на Лея, че имаме документа.

— Не мислиш ли, че ще запази новината в тайна?

— При нормални обстоятелства да — тежко каза Хан. — За съжаление... каза, че ще предаде на Гаврисом добрата новина.

— А той няма ли да я запази в тайна?

Соло поклати глава.

— Той е на Ботауи и се опитва да предотврати избухването на война. И едва ли ще се въздържа да използва всички средства, с които разполага.

— С други думи, на Ботауи ще ни посрещнат като героите на деня! — поклати глава Ландо. — Къде са имперските засади, когато ти трябват?

— Можеш да се обзаложиш, че този път Траун ще държи Империята далеч от нас — каза Хан. — Но мнозина от нашите няма да желаят ботанците да се измъкват от отговорност.

Ландо потръпна.

— Сетих се какво каза Траун за хората на Фейлия, които били откраднали ксероловите снайпери — бавно каза той. — Но ако е излъгал за документа за унищожението на Каамас...

— Не е задължително да е излъгал и за това — отбеляза Соло. — Всъщност нямаме никакво доказателство, че именно Траун е променил имената.

Калризиан изсумтя:

— Не вярваш, нали?

— Някой ще отговаря за това — посочи Хан. — Гарантирам!

Ландо измърмори под нос:

— Бъркотията става все по-голяма. Какво ще правим?

Хан сви рамене:

— Ще отидем на Ботауи, както се разбрахме с Лея, и ще се преструваме, че нищо не знаем. Може ботанците наистина да знаят кои са замесените. В такъв случай бихме могли да ги подмамим да ни ги кажат.

— А ако наистина не знаят кои са или не успеем да ги подмамим?

Хан стана от стола си.

— Имаме два дни да измислим нещо. Хайде, да обръщаме това корито към Ботауи.

— Край! — каза Тирс с мрачно задоволство и махна към екрана. — Дойдоха.

— Не съм убеден — тихо отвърна Дизра и се вгледа в увеличения образ. — Които и да са, изглежда, използват имперска технология за строежа на изтребителите си. Но това не доказва нищо.

— Прелетяха край Бастион — посочи Тирс. — Несъмнено ни огледаха. А ние не сме виждали такова нещо другаде...

— Това дори не доказва, че са от Непознатите райони — отсече мофът. — Да не говорим за Парк или за Ръката на Траун.

— ...Бастион е последното място, където със сигурност е бил видян върховният адмирал Траун — довърши бившият гвардеец. — Съмнявайте се колкото искате, ваше превъзходителство, но още сега мога да ви кажа, че планът ни успя. Старите съюзници на върховния адмирал се навъртат около примамката.

— Надявам се да сте прав — каза Дизра. — След отлагането на ботанския пожар и след като Пелаеон най-вероятно в този момент освобождава Вермел от станцията Римсий...

— Казах ви да не се притеснявате за това — прекъсна го адютантът му с известна грубост. — Не може да ни навреди.

— Кой не може да ни навреди? — прозвуча гласът на Флим в дъното на кабинета.

Дизра се обърна и видя актьора да излиза от вратата на тайния коридор. „Напоследък Флим започна доста често да го прави, помисли

си мофът. Промъква се и подслушва двамата си партньори. Сякаш ни няма доверие.“

— Адмирал Пелаеон — отвърна му Тирс. — Разсъждавахме, че той и полковник Вермел вероятно ще се появят и ще поискат обяснения за лошото ни отношение към тях.

— А разсъждавахте ли за чуждоземния кораб, който прелетя покрай Бастион преди два дни? — попита Флим. — Или Щяхте да изчакате Ръката на Траун да почука на вратата на двореца, за да го споменете?

— Мога да ви уверя, че първото нещо, което ще направят, няма да е да се появят лично тук — каза майорът. — Това са много предпазливи хора, адмирале. И с основание, като се има предвид картата, която държат. Не, първият им контакт Ще бъде предпазливо съобщение, изпратено от дълбокия космос, откъдето ще могат да избягат бързо, ако сметнат за необходимо.

— Не разбирам как това ни помага — студено възрази актьорът. — По един или друг начин те ще поискат да говорят с Траун.

— Разбира се, че ще поискат — търпеливо се съгласи Тирс. — Но обаждане, което идва извън планетата, ми дава възможност да го приема вместо вас и да изстискам някаква полезна информация от него. Доверете ми се, адмирале. Подготвям се отдавна за този момент.

— Това ще бъде много утешаващо, ако Парк усети какво правим и превърне Бастион в скрап — намръщи се Флим.

Майорът поклати глава:

— Тези хора бяха изключително предани на Траун, адмирале. Колкото и предпазливи и скептични да са, дълбоко в себе си искат Траун да е оцелял при Билбринджи. Вие сте актьор. Несъмнено разбирате какъв ефект има самозалъгването.

— О, много е полезно — измърмори Флим. — Но и ще станат два пъти по-опасни, ако издърпаме чергата изпод краката им. Като стана дума за опасности, някой от вас знае ли, че генерал Бел Иблис е изчезнал?

Тирс и Дизра се спогледаха.

— Какво искате да кажете? — попита мофът.

— Преди няколко часа получихме съобщение от ударния отряд на Ботауи — отвърна актьорът, приближи се до бюрото и хвърли на него информационен чип. — Двама пилоти от Червената ескадрила,

които са душели наоколо, внезапно са били изтеглени и са напуснали системата. Това вероятно означава, че Бел Иблис е намислил нещо.

— Възможно е — каза бившият гвардеец и взе чипа. — Нека да го проверя.

— Вече го проверих — каза Флим, притегли един стол и седна. — Официално Бел Иблис е в Котлис и събира оперативната част на Новата република за защита на Ботауи. Но ако започнете да анализирате данните, няма да намерите нито едно доказателство, че е в близост до ботанското космическо пространство.

— Как научихте всичко това? — попита Дизра.

Актьорът вдигна вежди в учтива изненада.

— Аз съм върховният адмирал Траун, ваше превъзходителство — напомни му той. — Обадох се на разузнаването и попитах.

— Получихте ли писмен доклад? — попита Тирс.

Информационният чип бе вече в електронния му бележник и той преглеждаше данните от него.

— В края на записа е — отвърна му Флим. — Бяха много отзивчиви... попитаха ме дали искам някой да прелети покрай Котлис и да провери данните.

— Губене на време! — възкликна майорът. — Ако Котлис е прикритие, Бел Иблис ще се е погрижил да не бъде разкрит от едно небрежно прелитане.

— Точно това им казах — самодоволно заяви Флим. — Започвам да добивам истински нюх за тактиката, ако смея да кажа.

— Не се самоласкайте! — разсеяно подметна бившият гвардеец, загледан в електронния бележник. — И за в бъдеще бъдете така добър да не влизате във връзка с никого, без аз или моф Дизра да сме в течение. Сега запазете тишина и ме оставете да помисля.

Неприятна тръпка пропълзя по гърба на имперския моф, докато гледаше лицето на адютанта си. Тирс все по-често оставаше така взрян в пространството, сякаш изпадаше в транс. Дали напрежението и умората не започваха да си казват думата? Или винаги е бил такъв, а Дизра просто не бе забелязал? Майорът тръсна глава.

— Адмирале, казахте, че Дълин се е обадила на една от мистрилските водачки да дойде да говори с нас, нали?

— Да — потвърди Флим. — Последното, което чух, е, че идва.

— Кажете на Дълин да се свърже с нея и да я предупреди да промени курса си — нареди Трие. — Кажете й, че ще се срещнем с нея на Ята Минор.

— На Ята Минор? — повтори Дизра и се свъси.

— Да — потвърди адютантът му и се усмихна леко. — Смятам, че можем да направим жива демонстрация на тактическия гений на Траун пред Мистрил в нейно лице. И да убедим Парк, че върховният адмирал наистина е жив. И да нанесем унизителен удар на един от най-блестящите военни специалисти на Корускант.

— Един момент! — извика мофът. — Не ви разбрах.

— Май иска да ни каже, че Бел Иблис дотам е загубил разсъдъка си, че да нападне Яга Минор — каза Флим, гледайки Тирс с открито недоверие.

Гвардеецът наведе глава:

— Много добре, адмирале. Само че не е загубил разсъдъка си. Това е последният им шанс да избегнат гражданската война. Кого друго да изпратят, ако не самия Бел Иблис?

— Според мен за пръв път Флим е прав — отбеляза Дизра. — Говорите за документа за унищожението на Каамас. Но те вече имат копието, което дадохме на Соло и Калризиан.

— Бел Иблис не знае това — майорът чукна върху електронния бележник. — Според доклада той е заминал за Котлис осем дни преди предателят Кариб Девист да занесе фалшифицирания си запис на паршунската станция на Убикторат и Соло да научи местонахождението на Бастион. Ако допуснем, че Бел Иблис не е във връзка с Корускант, а много вероятно да е точно така, той няма да знае нищо за авантюрата на Соло до Бастион.

— А ако влезе във връзка с Корускант преди нападението и оттам му кажат да чака? — попита Дизра.

— Тогава просто ще поразим мистрилите с размера и мощта на имперската база Убикторат — отвърна Тирс. — Не е нужно да знаят, че очакваме атака, докато тя действително не започне — гвардеецът погледна към Флим. — Това е класическа актьорска техника — добави той. — Ако публиката не знае какво трябва да стане, не се разочарова, ако то не стане.

— Така е — съгласи се Флим.

— Добре — каза мофът. — А ако Корускант изведнъж промени решението си и вместо към Яга Минор изпрати Бел Иблис да нападне Бастион?

Майорът сви рамене.

— На какво основание? Дадохме им документа за унищожението на Каамас...

— Променен.

— Което те не знаят и няма как да докажат — напомни им Тирс. — Работата е, че ако си покаже носа в системата на Бастион, Бел Иблис ни дава пропагандно оръжие, за което има да съжалява години наред. Дайте ми няколко холоса на непредизвикано нападение на Новата република срещу Бастион, и само за един месец хиляда системи ще напуснат Корускант.

— Освен това, ваше превъзходителство — добави Флим, небрежно махвайки с ръка, — дори и Бел Иблис да нападне Бастион, ние тримата ще сме в безопасност на Яга Минор. Стига да не сте така привързан към лукса си тук, че да не можете без него.

— Само отбелязах — отвърна Дизра, — че няма да се отрази добре на образа на Траун, ако не е тук, когато имперската столица бъде нападната.

— Не се притеснявайте — успокои го адютантът му решително. — Бел Иблис няма да нападне Бастион. Той ще нападне Яга Минор. И щом го победим, престижът на Империята ще се повиши чувствително.

— Но може и да подтикнем Корускант да ни нападне по всички фронтове — предупреди мофът.

Тирс поклати глава.

— След пет дни Корускант ще трябва да се справя с гражданска война — каза той. — И много преди да могат да насочат вниманието си към нас, ще имаме Парк и Ръката на Траун — очите му блестяха. — И този път нищо няма да ни спре. Нищо!

Коридорът бе дълъг, мрачен и сив. По протежението му имаше също такива мрачни сиви врати. Заклучени, разбира се, като в затвор. Стените и таванът бяха от здрав метал, по пода бяха разхвърляни метални стърготини, които издаваха глухо скърцане при всяка стъпка. В момента на много места се чуваше такова глухо скърцане, установи Пелаеон, докато крачеше към втория пост на охраната, който се

намираше зад ъгъла в другия край. Звучаха като процесия или като внезапен дъжд, плиснал по метален покрив.

Стражата вече бе забелязала раздвижването. Иззад ъгъла се подадоха четири глави с черни метални каски, за да видят какво става. Двамина останаха да наблюдават, а другите двама се скриха, отивайки вероятно да докладват на началника на поста. Докато върховният командващ стигна ъгъла, те се появиха отново. Четиримата се изпънаха уставно, а той мина край тях, без да каже дума или да ги погледне.

Други четирима стражи стояха също така уставно изпънати зад поста на охраната, на три метра от една допълнително подсилена врата. Зад бюрото седеше млад майор, вдигнал към Пелаеон поглед, в който се четеше неувереност. Той отвори уста...

— Аз съм адмирал Пелаеон — каза адмиралът. — Върховен командващ имперската флота. Отворете вратата.

На бузата на майора трепна едно мускулче.

— Съжалявам, адмирале, но имам изрична заповед затворникът да бъде държан в пълна изолация.

В продължение на няколко секунди Пелаеон просто го гледаше.

— Аз съм адмирал Пелаеон — повтори той, натъртвайки на всяка дума. Гласът му бе точно подобие на погледа. Пелаеон не искаше да остави никакво съмнение в стражите, но също така нямаше и никакво намерение да се бави с разни глупости. — Върховен командващ имперската флота. Отворете вратата!

Майорът видимо преглътна с мъка. Погледът му прескочи от Пелаеон към десетината щурмоваци, които идваха по коридора зад него. Мислите му вероятно прескочиха и до другите десетина щурмоваци, които не се виждаха и за които хората му бяха докладвали. След това с нежелание върна очи към адмирала.

— Заповедите ми идват лично от моф Дизра, сър — бавно каза той.

Командирът на щурмовациите, който стоеше до върховния командващ, се раздвижи.

— Моф Дизра не е военно лице — напомни адмиралът и даде последна възможност на майора. — Отменям заповедите му.

Майорът си пое внимателно дъх.

— Слушам, сър! — най-сетне капитулира той. После се извърна и кимна на един от стражите.

Стражът, който също гледаше щурмоваците, не прояви никакво колебание. Той пристъпи към вратата зад себе си, набра кода и бързо се дръпна настрана.

— Чакайте тук — нареди Пелаеон на командира на щурмоваците, заобиколи бюрото и влезе в килията.

Сърцето му биеше лудо. Ако Дизра някак си бе успял да пробие комуникационното затъмнение и да нареди ликвидирането на всички очевидци...

Зад малка маса, подредил една-единствена ръка на сабак пред себе си, седеше полковник Вермел. Когато вдигна поглед, очите му се разшириха от изненада.

— Адмирале! — каза той, без да скрива, че не вярва на очите си. — Аз... — той рязко скочи на крака. — Полковник Мейз Вермел, адмирале — отривисто доложи той. — Разрешете да се върна на служба, сър.

— Разрешавам, полковник — отвърна върховният командващ, без да си прави труда да прикрие облекчението си. — Нека ви кажа колко се радвам, че ви виждам.

— Благодаря, адмирале — каза Вермел и въздъхна с облекчение, заобикаляйки масата. — Надявам се, че не сте дошли сам.

— Не се притеснявайте — мрачно го увери Пелаеон и махна към вратата на килията. — Не съм превзел станцията, но хората ми са заели подходящи позиции... ако някой от хората на Дизра възрази срещу това, че си тръгваме.

— Да, сър — каза Вермел и погледна особено адмирала. — Въпреки това мога ли да ви предложа да побързаме?

— И аз мисля, че не е зле — съгласи се Пелаеон и свъси вежди. В този поглед имаше нещо...

Те минаха покрай поста, без да кажат дума, и завиха зад ъгъла. Според предварителните инструкции на върховния командващ щурмоваците бяха заели позиции по дванайсет пред и зад двамата офицери.

— Не изглеждахте много уверен, когато преди малко споменах хората на Дизра — каза Пелаеон, докато вървяха по дългия коридор.

— Опасявам се, че не срещу Дизра може да ви се наложи да се изправите, адмирале — отвърна Вермел и се доближи до Пелаеон, сякаш се страхуваше някой да не ги чуе. — Когато ме качи на борда на кораба си, след като ме прехвана при Миришим, капитан Дория каза, че бил получил лична заповед от върховния адмирал Траун.

Гърлото на Пелаеон се стегна.

— Траун?

— Да, сър — каза полковникът. — Надявах се да е някой номер на Дизра... спомням си, че казахте какъв противник на мирните преговори бил, но Дория изглеждаше съвършено сигурен.

— Да — тихо отвърна Пелаеон. — И до мен стигнаха тези слухове. Твърди се, че бил видян и от високопоставени лица от Новата република.

Вермел не отговори веднага.

— Но вие не сте го видели лично.

— Не — Пелаеон събра сили. — Но мисля, че е време да го видя. Ако наистина се е върнал.

— Може да имате проблеми с него заради освобождаването ми — неохотно каза полковникът и погледна през рамо. — Може би ще е по-добре да се върна.

— Не! — твърдо отвърна адмиралът. — Траун никога не е наказвал офицерите си за това, че са направили нещо с твърдото убеждение в правотата си. Особено когато не им е дал заповед или необходимата информация, за да мислят обратното.

Стигнаха края на коридора и поеха по централния. Стражите и офицерите стояха все още там, където ги бе оставил Пелаеон, и гледаха безмълвни и смръщени под зоркия поглед на друг отряд щурмоваци от контингента на „Химера“.

— Не, няма да се връщаме на Бастион, за да изслушаме мнението на моф Дизра — продължи той, след като излязоха от централния коридор и тръгнаха към дока, където ги очакваха совалките. — Ако слуховете са неверни, не трябва повече да се занимаваме с моф Дизра. С командир Дрейф се сдобихме с няколко информационни чипа... с личния код на мофа... които разкриват цялата операция: имена, места и сделки, включително връзките с пиратите Каврилу и с няколко сенчести финансисти от двете страни на границата — изражението на върховния командващ стана по-сурово.

— И някои подробности за опитите му да разпали гражданска война в Новата република. Това само по себе си ще ни бъде от голяма полза в евентуалните бъдещи мирни преговори с Корускант. Дизра със сигурност ще отиде зад решетките за дълго време.

— Да, сър — каза Вермел. — А ако слуховете са верни?

Пелаеон преглътна.

— Ако слуховете се окажат верни, ще му мислим тогава.

Вермел кимна.

— Да, сър.

— Междувременно, полковник — малко по-бодро продължи адмиралът, — последният ви рапорт много закъснява. Искам да чуя какво точно се случи при Моришим.

ГЛАВА 31

Подготовката отне повече от шест часа. Кипеше усилена работа за бойното преоборудване на всеки годен да лети кораб в Ексокрон. Изтече още един час, за да се вдигне цялата армада в космоса, и още един, за да се подреди в някакво подобие на боен строй. Така изтече осемчасовият гратисен срок.

Цялата пиратска банда на Рей'кас идваше към тях, а най-жалката отбранителна флота, която Шада бе виждала в живота си, трепереше от страх, готова да защити света си или да умре за него. По-вероятно второто.

— Съобщение от долу, адмирал Давид — доложи Чин от комуникационната конзола на „Волният Карде“ и погледна към руля. — Според първи адмирал Дар сме в добри позиции. Освен това, ако пиратите ни преодолеят, въздушната флота е готова.

Застанал зад Данкин със скръстени зад гърба ръце, адмирал Трей Давид кимна.

— Много добре — каза той. В шлифования му глас се долавяше кипяща под повърхността енергия. — Дайте команда за готовност. Може да се появят всеки момент.

— Олеле — с нещастен глас възкликна Трипио, застанал до Шада при наблюдателната конзола. — Толкова мразя космическите битки.

— Май по този въпрос сме единодушни — съгласи се тя и погледна към контролните уреди.

Първоначално ѝ бе чудно защо адмирал Давид бе поискал да ръководи битката от борда на „Волният Карде“ вместо от някой от бойните кораби на Ексокрон. След това посещенията ѝ на борда на тези кораби и огледът на възможностите им ѝ дадоха отговор.

Въздухът зад Шада се раздвижи.

— Сега ще си поиграем на нерви — каза Карде и приклепна до креслото ѝ. — Какво смяташ?

— Нямаме шанс — откровено каза тя. — Освен ако Рей'кас не прати нещо дребно като ония корсари, с които ни нападна при Дайарк.

Мислеше, че само Карде може да я чуе, но явно Давид имаше добър слух.

— Не, ще пристигне с всичко, с което разполага — увери я адмиралът. — С цялата си армада. Със самия него начело. Отдавна иска да сложи ръка на богатствата на Ексокрон — Давид се усмихна. — Освен това разбрах от Енту Ний, че сте отвърнали на удара му при Дайарк. Ще се погрижи лично да присъства, за да задоволи желанието си за мъст.

Шада усети безмълвната въздишка на Карде като топъл полъх по бузата си.

— А това в последна сметка може да ни даде единствения реален шанс за победа — каза той. — Ако се престорим, че бягаме, може да увлечем след себе си достатъчно от противниковите сили, за да се справите с останалите.

— Възможно е — съгласи се Давид. — Не че от това ще произтече някаква полза за нас.

— Вината за идването му е моя — напомни му Карде. — Не е късно да се прехвърлите на друг кораб...

Хшиши, заела мястото си при сензорната конзола, изведнъж изръмжа.

— Идват — обяви тя. — Три сиенарски корвети клас „Мародер“, четири дауфермски нападателни кръстосвана клас „Дискрил“, четири бойно модифицирани леки товарни кораба „Ети“ и осемнайсет нападателни съда клас „Корсар“.

— Прието — каза Шада, оглеждайки наблюдателните екрани пред себе си. В стомаха ѝ се загнезди неприятна тежест. „Волният Карде“ можеше да свали всеки от изброените кораби или да отблъсне всеки два от тях, но всичките заедно...

— Турболазерите готови! — заповяда Карде и се изправи.

— Турболазерите готови — потвърди Шада и прехвърли информацията за мишените към трите огневи гнезда. Безнадеждността на положението им не означаваше, че не трябва да направят всичко, което бе по силите им, за да се измъкнат. — Корсарите образуват щит около по-големите кораби.

— Капитане — провикна се Чин от комуникационната конзола.
— Получихме послание от един от мародерите. Искаш ли да му отговориш?

Шада усети как напрежението в Карде нарасна.

— Да — каза той.

Чин включи уредбата на мостика...

— Ей, Карде, здрасти — изгърмя познат глас. — Нали ти казах, че ще се срещнем пак, преди да умреш?

— Да, Ксерн, каза ми — призна контрабандистът. Гласът му ни най-малко не издаваше напрежението, което, Шада знаеше, той изпитваше. — Изненадан съм, че си още жив след Дайарк. Явно Рей'кас се е размекнал, стареейки.

Чу се поток от родиански хули.

— Рей'кас казва, че този път може да те остави за десерт — предаде Ксерн.

В другия край на мостика Давид се прокашля.

— Рей'кас, говори адмирал Трей Давид, командващ обединената въздушно-космическа флота на Ексокрон.

— О, адмирал, а? — подигравателно отвърна разбойникът от другата страна. — Нима тази камара старо желязо заслужава цял адмирал?

— Нарушавате космическото пространство на Ексокрон — спокойно продължи Давид, пренебрегвайки обидата. — Предоставя ви се последна възможност да се изтеглите мирно.

Ксерн се изсмя.

— О, това ми хареса! Да, да, ще ви оставим за десерт. След това можем да ви изкормим и да ви дадем за храна на лешоядите.

Отново някъде отзад се чу изблик от родиански ругатни.

— Ей, трябва да тръгваме, Карде... време е да направим големия боклук на малки боклучета. До скоро, адмирале!

Връзката прекъсна.

— Не им липсва самочувствие — промърмори Шада.

— Да — съгласи се контрабандисткият шеф. Ръката му докосна рамото ѝ, поколеба се за миг, след това почти неохотно се отпусна върху него. — Съжалявам, Шада — каза, така че само тя да го чуе. — Не трябваше да те забърквам в това.

— Няма нищо — отвърна тя.

Значи така: това беше краят на дългото пътуване. Тогава, изправена пред бластерите на ногрите в Планинската кула, Шада бе готова да умре. Всъщност дори се надяваше да я убият. Тогава смяташе, че това е по-лесният изход. Сега, изправена пред нападащите пирати, тя осъзна, че няма лесни изходи. Нямаше начин да умре, без да изостави отговорност или важна работа недовършена... Тя вдигна очи към Карде. Той гледаше през илюминатора. Лицето му имаше суров израз. Или да изостави приятели... Тя се запита откога бе започнала да мисли за търговеца на информация като за приятел. Нямаше представа, но всъщност отговорът нямаше значение. Важното бе да направят всичко, което бе по силите им, за да оправят бъркотията, която бяха създали. Тя насочи вниманието си обратно към екраните и започна да набелязва първичните и вторичните цели. Флагманските кораби почти бяха влезли в обхват...

— Съобщете на всички кораби — нареди адмирал Давид. — Отбой. Повтарям: отбой.

Шада го погледна изненадано:

— Какво?

— Казах отбой! — повтори адмиралът и на свой ред я погледна изненадан. — Има ли нещо неясно?

Тя понечи да каже нещо остро в отговор, но преглътна думите си, когато Карде леко я стисна по рамото.

— Шада имаше предвид, че „Волният Карде“ не е така маневрен в близост до гравитационното поле, както в открития космос — отвърна той вместо нея. — Както и повечето кораби във флотата ви.

— Това ми е ясно — отвърна адмиралът. — Заповедта остава. Отбой!

— Шефе — обади се Данкин.

Шада отново вдигна поглед. Търговецът на информация гледаше Давид, измервайки военния с очи.

— Предай заповедта, Чин — каза Карде. Гласът му изведнъж бе станал замислен. — Данкин, изтегли се, но остани във формация с другите кораби. Шада, артилеристите да са готови да открият прикриващ огън.

— Слушам — отвърна тя и натисна бутона на интеркома си.

Очите ѝ не се откъсваха от екраните, докато се опитваше да разбере какво става. Обичайната тактическа причина за отбой бе да се

примами врагът, за да навлезе в обхвата на наземно базирани оръдия или на наземна засада. Но всички кораби на Ексокрон вече бяха в космоса, а сензорите на Хшиши досега не бяха засекали наземно оръдие с мощност, която бе достатъчна да стигне толкова дълбоко в космоса.

Флотата започна да се изтегля към Ексокрон, както ѝ бе наредено. Някои от въоръжените граждански кораби безполезно пилееха зарядите си по корсарите, които, без да отвърщат на огъня, се насочваха към тях. Шада погледна към Давид, но той или не бе забелязал това, или не го интересуваше. Дали за него гражданските кораби не бяха нищо повече от жертвени агнета?

— Продължете отстъплението — вместо това нареди той. — Всички кораби.

Корсарите вече почти бяха навлезли в обхват, а по-големите кораби зад тях се престоиха в чиста нападателна формация. Вероятно се готвеха да пробият отбраната и да прелетят над по-големите населени центрове на Ексокрон, разгромявайки пътьом жалката въздушна флота на адмирал Дар...

— Продължете отстъплението — повтори Давид. — Тактически екран, моля.

Хшиши изсъска утвърдително и тактическият екран се появи пред него. Защитниците бяха навлезли доста в гравитационното поле на Ексокрон. Вече беше доста късно който и да е от тях да промени решението си и да се опита да избяга в хиперпространството. Това ли целеше адмиралът? Да ги постави в позиция без друг избор, освен да се сражават до смърт?

Шада едва си бе помислила това, когато и последният от нападателите премина невидимата бариера. Сега вече всички бяха принудени да водят битка. Нито нападателите, нито отбранителите щяха да напуснат Ексокрон, без една от страните да бъде напълно унищожена.

— Започват — каза Давид.

Шада погледна към адмирала. На устните ѝ спря горчив отговор. Разбира се, че започваха... И изведнъж Хшиши изръмжа невярващо. Шада се обърна отново към илюминатора. Пиратите нападаха. Но Давид нямаше предвид тях. Зад разбойниците се бе появило нещо друго.

Това, разбира се, беше космически кораб. Не приличаше на нито един от познатите ѝ кораби. По форма машината наподобяваше яйце, бе два пъти по-голяма от машините на мародерите и бе покрита с метални плочи, които ѝ придаваха вид на бронирано морско животно. От корпуса ѝ се подаваха конични издатини, вероятно изпускателни отвори или теглички, които не бяха разположени в някаква видима симетрия или схема. Върху един от екраните се появи увеличен образ на заплетената подредба на символите и чуждоземните глифографни знаци, покриващи корпуса. Отблизо самият фюзелаж смущаващо много приличаше на нещо живо...

На мостика някой изруга. Много тихо. Шада отново погледна през илюминатора точно навреме, за да види още три такива кораба, които изникваха в космическото пространство. Не изскачаха с характерното псевдодвижение на обикновения скок от хиперпространството, а просто изникваха.

Едва ли не небрежно първият неизвестен кораб застана зад един от мародерите на Рей'кас и с блестящ филигранен синьо-зелен енергиен изстрел го разряза наполовина.

Хшиши изръмжа:

— Какви са тези?

— Наричат се монасите Айн Тий — отвърна Давид. В гласа му имаше странна смесица от доволство и благоговение. — Чуждоземни същества, които прекарват по-голямата част от живота си край Католската пукнатина. Не знаем много за тях.

— И въпреки това ви се притичат на помощ — обади се Карде. — По-важното е, че знаехте, че ще дойдат.

— Много е просто. Те мразят търговците на роби — каза адмиралът. — Рей'кас е търговец на роби.

Втори мародер избухна в пламъци и освободен въздух, след като друг кораб на монасите изпрати странна, приличаща на цвете енергия през него. Уверената бойна линия пред поразените кораби се разпадна, когато останалите нападатели се обърнаха, за да се изправят срещу новата заплаха, която така неочаквано се бе появила зад гърба им. Но напразно. Корабите на Айн Тий с лекота избягваха бесния турболазерен огън и систематично продължаваха да настъпват през редиците на неприятеля, като разрязваха по-големите и прегазваха по-малките кораби.

— Страхувам се, че не е чак толкова просто, — адмирале — каза Карде. — Според Бомбаса Рей'кас се е установил в този район от миналата година. Защо тези монаси са чакали толкова дълго, преди да тръгнат срещу него?

— Както казах, предпочитат да стоят близо до Католската пукнатина — отговори Давид. — Необходимо е нещо специално, за да дойдат дори до Ексокрон.

— С други думи — тихо каза контрабандистът, — ви е трябвал някой, който да примами Рей'кас на тяхна територия. И този някой сме били ние.

Давид не помръдна, но Шада долови известно напрежение, което се появи в лицето и стойката му. Може би се бе запитал какво щеше да стане с него, ако закоравелите контрабандисти на мостика се почувстваха обидени от използването им за примамка.

— Ние се възползвахме от действията ви, капитан Карде — каза той. — От решението ви да дойдете в Ексокрон и от неспособността ви да попречите на Рей'кас да ви последва. Не сме използвали конкретно вас — очите му пробягаха по мостика. — Нито пък някого от вас.

Дълго време мостикът остана тих. Шада погледна през илюминатора. Унищожението на пиратите бе почти приключило и само три от корабите на Айн Тий все още се виждаха. Докато ги наблюдаваше, още един потръпна и изчезна така мистериозно, както бе пристигнал. Последните два кораба останаха, за да довършат задачата си. След това и те изчезнаха в космическата бездна.

— Казахте „ние“ — отбеляза Карде. — Имате предвид себе си и ексокронската армия ли?

— Странен въпрос — уклончиво отвърна Давид. — Кой друг може да е замесен?

— Кой ли наистина? — промърмори контрабандисткият шеф. — Чин, трансмисионна честота до повърхността. Трипио, искам да предадеш съобщение на старотармидиански.

Шада го погледна. Лицето на Карде бе като от камък.

— Старотармидиански? — попита тя. — Езикът на Кардас?

Той кимна.

— Ето съобщението, Трипио: „Карде е. Искам разрешение да сляза и да поговорим отново.“

— Разбира се, капитан Карде — каза дроидът и тръгна към комуникационната конзола. Чин кимна и Трипио се наведе над рамото му. — Мерирао Карде тулиак — започна той. — Му паррил'ан се'туфффриад моа суг по'пораи — след това погледна към Карде: — Нали знаете, че отговорът може да се забави...

— Се ро брус таи — изгърмя нечий глас от високоговорителя и накара дроида да подскочи.

Беше силен, жизнен глас, без следа от слабост или болест. Шада отново погледна към Карде. Лицето му бе станало още по-непроницаемо.

— Превод! — нареди той.

Трипио събра кураж.

— Той каза, сър... идвайте.

Енту Ний ги чакаше в кръг петнайсет на военното поле на град Ринтата, където „Волният Карде“ кацна повторно. Небрежното поведение на дребосъка, веселият брътвеж и пътуването с въздушната му шейна заедно с Шада и Трипио до бледосинята къщата при скалата бяха като призрачно повторение на предишното им пътуване отпреди няколко часа. С една голяма разлика. Тогава настроението на Карде се пораждаше от страх, ужас и болезнено очакване на собствената му смърт. Сега...

Сега не беше сигурен нито какво точно бе настроението му, нито какво го пораждаше или какви бяха очакванията му. Може би изпитваше объркване и неувереност, примесени с леко възмущение от това, че го разиграваха като марионетка. Но над всичко бе надвиснал възкресеният ужас. Кардас обичаше да разказва за хищниците, които играели с жертвата си, преди да я убият.

Самата синя къща не беше променена. Беше също толкова стара, запусната и прашна както преди. Но когато Енту Ний ги поведе към вратата на спалнята, търговецът на информация забеляза, че миризмата на старост и болест бе изчезнала. Този път вратата се отвори сама, когато се приближиха. Карде събра кураж, смътно си даде сметка, че Шада го е изпреварила с половин крачка, и двамата влязоха заедно в стаята.

Вградените рафтове с всичките непотребни джунджурии и екзотични лекарства бяха изчезнали. Болничното легло и купищата

одеяла също. Застанал на мястото на леглото, все така стар, но жизнен както някога, стоеше Джори Кардас.

— Здравей, Карде — мрежата от бръчки по лицето му се раздвижи, когато се усмихна. — Радвам се да те видя.

— Не че мина кой знае колко време — сковано отвърна контрабандистът. — Поздравявам те за удивителното ти възстановяване.

Усмивката на лицето на Кардас не трепна.

— Ядосан си ми — каза той. — Разбирам. Но скоро всичко ще ти се изясни. Междувременно... — той се извърна и махна към задната стена. Изведнъж тя изчезна. На нейно място се появи дълъг тунел с четири релси, които се губеха в далечината. На мястото на стената чакаше пътническо вагонче.

— Елате да ви заведа в истинския си дом — продължи Кардас.

— Много по-приятен е — той махна с ръка към вагончето и страничната врата подканващо се отвори. — Моля!

Карде погледна вратата и усети, че сърцето му се стяга в странно напрежение. Хищници, които играят с жертвите си...

— Защо не отидем само двамата? — предложи той. — Шада и Трипио могат да се върнат на „Волният Карде“...

— Не — твърдо заяви Шада. — Щом искате да разведете някого из дома си, изберете мен. След това, ако... ако... реша, че е безопасно, ще пусна Карде да дойде.

— Нима? — възкликна Кардас и я изгледа с такава явна насмешка, че Карде почувства как сърцето му отново се свива. Надсмиването над Шада не беше от най-здравословните занимания. — Толкова бързо и непрекословно вдъхваш лоялност в хората си, Карде!

— Тя не е от хората ми — бързо отвърна търговецът. — Висшият съветник на Новата република Лея Органа Соло я помоли да дойде с мен. Тя няма абсолютно нищо общо с мен или с някакви мои действия в миналото...

— Моля те! — прекъсна го Кардас и вдигна ръка. — Признавам, че сте крайно забавна гледка, но в интерес на истината и двамата се притеснявате напразно — той погледна Карде право в очите. — Аз не съм човекът, когото познаваше, Талон — тихо каза той. — Моля те, дай ми възможност да ти го докажа.

Карде отмести поглед от прикованите в него очи. Хищници, които си играят с жертвата... Но ако Кардас наистина искаше да ги убие, нямаше да има никакво значение, дали щяха да му играят по свирката или не.

— Добре — съгласи се той. — Хайде, Шада.

— Извинете, сър — колебливо се обади Трипио. — Да смятам ли, че повече няма да ви трябвам?

— Не, не, моля те — бързо каза Кардас и махна на дроида да се качи във вагончето. — Много бих искал после да седнем да си поприказваме... Много отдавна не съм си говорил с някого на старотармидиански — той се усмихна на Енту Ний. — Енту Ний се опитва, но не е същото.

— Вярно — със съжаление призна дребосъкът.

— Моля те, ела с нас — добави Кардас към Трипио. — Между другото дали случайно не знаеш чинчерски диалект?

Протоколният дроид светна.

— Разбира се, че го знам, сър — каза той. Гордостта му временно измести нервността. — Владеа над шест милиона...

— Отлично — доволен го прекъсна Кардас. — Да тръгваме тогава.

Минута по-късно всички седяха в пътническото вагонче, което плавно се понесе в тунела.

— Вече не общувам с никого — каза Кардас, — но от време на време ми се налага да се разправам с ексокронските власти. За срещите си с тях използвам предната къща. По-удобна е и не се плашат от истинския ми дом.

— Знаят ли кой сте? — попита Шада. — Кой сте в действителност?

Кардас сви рамене:

— Знаят това-онова за миналото ми. Но както ще видите след малко, голяма част от тази история вече няма значение.

— Е, преди да стигнем до историята, нека се спрем на настоящите събития — каза Шада. — Можем да започнем с монасите Айн Тий. Давид може да си говори колкото си иска за омразата им към търговците на роби, но всички знаем, че това не е всичко. Вие ги повикахте, нали?

— Имам известни връзки с тях — призна Кардас. Набръчканото му лице бе замислено. Изведнъж той се усмихна. — Но това също е история, нали? Всичко с времето си.

— Добре — каза Шада. — Да опитаме отново. Давид каза, че не сте ни използвали, за да примамите Рей'кас. Според мен ни използвахте.

Домакинът погледна към Карде:

— Тя ми харесва, Талон. Има дух — Кардас отмести очи към Шада. — Едва ли ви интересува предложение за нова работа, или греша?

— Пропилях десетина години с една контрабандистка банда, Кардас — тихо отвърна Шада. — Не ме интересува работа в друга.

— А! — кимна той. — Моля за извинение. Пристигнахме.

Тунелът завършваше в малка, добре осветена стая. Кардас отвори вратата и леко скочи от вагончето, докато то плавно спираше.

— Елате! — подкани той спътниците си. — Мястото много ще ти хареса, Талон. Всички ли сте готови? Да вървим.

И почти подскачайки с детинско нетърпение, ги поведе към една врата в малко сводесто преддверие. Той махна, докато приближаваха, и също както стената в синята къща вратата просто изчезна. Зад нея се откри бленуван свят.

Първото впечатление на Карде бе, че влиза в грижливо поддържана градина. Отпред се ширна пространство от стотина квадратни метра, засадено с цветя, дребни растения и храсти. През градината минаваше вита алея с каменни пейки. Едната страна на градината отстъпваше пред гора от високи дървета, представители на десетина различни вида с различни цветове на листата, от тъмносиньо до искрящо червено. От гората се чуваше ромон на поток, който течеше по покрито с дребни камъчето корито.

Едва когато вдигна поглед към върха на високите дървета, Карде видя небесносиния купол над главите им. Купол, който се сливаше с дискретните стени зад дърветата...

— Да, всичко това е вътре — потвърди домакинът им. — Съвсем вътре. Всъщност се намираме под една от планините източно от Ринтата. Красиво е, нали?

— Сам ли я поддържаш? — попита Карде.

— В голяма степен — отвърна Кардас и тръгна към алеята. — Но имам и няколко помощници. Насам.

Той ги поведе към една врата в другия край на градината, скрита между две червенокори дървета.

— Трябва да е било доста трудно да се направи такова нещо — каза Шада. И тази врата изчезна, след като Кардас махна с ръка към нея. — Може би вашите приятели монасите Айн Тий са ви помогнали?

— Непряко — призна Кардас. — Това е залата ми за беседи. По неин си начин е не по-малко красива от градината.

— Вярно е — съгласи се Карде. Залата за беседи бе в алдерански стил, облицована с тъмно дърво и украсена с увивни растения, и създаваше същото чувство на простор както градината. — Какво искаш да кажеш с непряко?

— Всъщност е доста смешно — отговори домакинът и тръгна към една врата в дясната стена. — Когато пристигнах на Ексокрон, започнах да строя дома си под тези планини, воден от чисто отбранителни съображения. Сега, когато отбраната вече не е нужна, открих, че мястото ми харесва заради усамотението, което предлага.

Карде погледна към Шада. Отбраната вече не е нужна?

— Толкова опасен ли беше Рей'кас?

— Рей'кас? О, не, Талон, не ме разбра. Рей'кас беше доста опасен, но само за останалата част на Ексокрон. Помогнах да се отървем от него само за да защитя съседите си. Аз самият изобщо не бях застрашен. Ела! Ти специално много би искал да видиш това...

Кардас махна с ръка, вратата изчезна и той ги покани. Карде пристъпи през прага... И спря смаян. Стоеше в края на кръгла зала, по-обширна от градината. Подът се спускаше амфитеатрално към центъра, където имаше работна станция или компютърно бюро. Подредени в концентрични кръгове и разделени от тесни пътеки, се издигаха двуметрови стелажи, на чиито рафтове в няколко реда бяха подредени кутии. Всяка кутия бе пълна с информационни чипове. Стотици хиляди чипове.

— Знание, Талон — тихо каза Кардас, застанал зад него. — Информация. Моята някогашна страст. Моето оръжие, защита и утеха — той поклати глава.

— Да — тихо отвърна Карде. Библиотеката на Кардас... и документът за унищожението на Каамас.

— Значи Енту Ний ни излъга — обади се Шада. Нервността в гласа ѝ наруши възхитата на Карде. — Каза ни, че не знае какво е станало с библиотеката ви.

— Енту Ний! — извика Кардас. — Излъгал ли си ги?

— Съвсем не, Джори — възрази далечният глас на Енту Ний. Карде се обърна и видя дребосъка в другия край на залата да пълни чаши. — Просто казах, че каквото и да си направил с библиотеката си, е станало, преди да съм постъпил на служба при теб.

— Това е самата истина — съгласи се Кардас и махна с ръка, канейки ги да излязат от библиотеката. — Да седнем. Зная, че искате да ме питате за много неща.

— Да започнем с най-важния въпрос — каза Карде, без да мръдне. — Причината за идването ни е един изключително важен исторически документ. Той съдържа...

— Зная — прекъсна го домакинът им с въздишка. — Документът за унищожението на Каамас.

— Знаете за него? — попита Шада.

— Аз не съм болнавият старец, прикован за леглото, когото видяхте преди няколко часа — меко ѝ напомни Джори. — Все още имам няколко източника на информация и се старая да съм в течение на събитията, които стават у дома — той поклати глава. — За съжаление не мога да ви помогна. В първия момент, когато възникна каамаският въпрос, проверих файловете си, за да видя дали имам копие. Май нямам.

Сърцето на Карде замря.

— Напълно ли си сигурен?

Кардас кимна.

— Да, съжалявам.

Карде кимна. След толкова усилия и опасности, през които бяха минали, за да стигнат дотук... Краят на пътя им бе ознаменуван с неуспех. Шада обаче не искаше да се откаже толкова лесно.

— А ако сте намерили копие? — попита тя. — Можете и да сте в течение на събитията, но истината е, че през последните двайсет години си живеете спокойно тук, а други вършат цялата работа.

Джори вдигна вежди.

— Недоверчива и непримирима — отвърна той. — Много тъжно. Съществува ли някой или нещо, на което имате доверие?

— Аз съм професионален телохранител — отсече Шада. — Доверието не е част от работата ми. И не се опитвайте да смените темата. Не сте взели участие в бунта, да не говорим за осуетяването на първия опит на Траун да спечели властта. Защо?

Нещо неразгадаемо премина през лицето на домакина им.

— Траун — тихо каза той. Очите му бавно се плъзнаха из библиотеката. — Изключително интересна личност. Имам по-голямата част от живота му в Империята. Наскоро vadих файла и го препрочитам. В тази история има повече, отколкото личи на пръв поглед... Много повече.

— Не отговорихте на въпроса ми — настоя Шада.

Кардас вдигна вежди.

— Не знаех, че съм бил запитан — отвърна той. — Чух само обвинения, че съм оставил другите да вършат цялата работа. Ако това беше въпрос... — домакинът се усмихна. — Мисля, че в известна степен е истина. Но само в известна степен. Просто оставих другите да си вършат работата, докато аз си вършех моята. Но елате... руските, които Енту Ний ни е приготвил, ще изстинат.

Той ги заведе до другия край на залата за беседи при по-ниския кръг. Енту Ний търпеливо чакаше. Подносът с чашите беше на масата.

— Какво си казал на дамата за мен, Талон? — попита Джори и им махна да седнат.

— Разказах ѝ основното — отвърна Карде и предпазливо седна. Въпреки сърдечността на домакина им не можеше да се отърве от чувството, че на втори план се развиват някакви събития. — Как основа организацията и след това внезапно изчезна преди двайсет години.

— А каза ли ѝ за похищението ми от тъмния бпфашки джедай? — попита Кардас със странен глас. — Всъщност всичко започна тогава.

Карде хвърли поглед към Шада.

— Да, споменах ѝ.

Джори въздъхна и не вдигна поглед към Енту Ний, когато дребосъкът постави в ръцете му чаша с димяща ароматна напитка.

— Беше ужасно преживяване — тихо каза той, загледан в чашата. — Това вероятно беше първият път в живота ми, когато почувствах истински ужас. Беше полуобезумял от ярост, дори съвсем

обезумял. Притежаваше силата на Дарт Вейдър, но не и неговия самоконтрол. Разкъса един член на екипажа ми, буквално разчлени тялото му, и пречупи психически другите трима. Изкриви и проми съзнанията им и ги превърна в свои живи копия. Мен... — Кардас внимателно отпи от чашата си. — Мен остави като цяло на мира — продължи той. — Още не съм сигурен защо. Може би е смятал, че познанията ми за космодрумите и космическите коридори ще са му необходими за бягството му. А може би просто е искал на борда на кораба му да има нормално съзнание, което да схване силата и величието му и да изпита ужас от тях — Джори отново отпи. — Поехме през космическите коридори, като отбягнахме силите, които се събираха срещу него. Докато пътувахме, мислех само как да го победя. Нито един план не премина най-първоначалната си фаза, защото той знаеше за него едва ли не преди мен самия. Имах чувството, че жалките ми усилия го забавляват невероятно. Най-сетне, не ми е съвсем ясно защо, се отправихме към малка затънтена система, неотбелязана на космическите карти. Кацнахме на една от планетите ѝ, където имаше само блата, усойни гори и замръзнала киша. Казва се Дагоба.

Карде кихна заради някаква екзотична подправка в питиетата, вдигна поглед и видя, че Енту Ний му подава чаша. Обичайната весела гримаса бе изчезнала от лицето на дребосъка и бе заменена от сериозно изражение, каквото Карде не бе виждал дотогава у него.

— Не знам дали Тъмният джедай очакваше да бъде съвсем сам там — продължи Кардас. — Ако е било така, разочарованието дойде много бързо. Едва бяхме напуснали кораба, когато забелязахме малко смешно същество с големи остри уши. Стоеше в края на поляната, на която бяхме кацнали. Беше майсторът джедай Йода. Не знам дали това бе домът му, или бе долетял специално за случая, но беше там и ни чакаше — странна тръпка премина през слабото тяло на Джори. — Изобщо няма да се опитвам да ви разкажа за битката им — тихо продължи той. — Дори след четирийсет и пет години размисъл не съм сигурен, че ще бъда в състояние да я опиша. Цял един ден и половина блатата се озаряваха от огньовете и светкавици, каквито не бях виждал. Накрая Тъмният джедай се превърна в огромен син пламък — Джори си пое дъх на пресекулки. — Никой от екипажа ми не оцеля след тази

битка. Не че бяха останали много. Аз самият не очаквах, че ще оцелея. Но за моя изненада Йода пое грижата да ме върне към живота.

— Виждал съм малко от постиженията на Люк Скайуокър с лечебен транс — кимна Карде. — В някои случаи се справя по-добре от ваната с бакта.

— В моя случай тя щеше да е напълно безполезна — изсумтя Кардас. — Излезе, че Йода е употребил доста време, за да ми върне здравето. Все още не знам колко. След като се възстанових, успях да закърпя кораба, колкото да може да излети, и се добрах до дома. Едва когато се върнах в организацията, разбрах, че по време на всички тези събития част от мен е била променена — Джори погледна към Карде: — Сигурен съм, че си спомняш, Талон. Бях придобил способността да предвиждам ходовете на противниците си, да отгатвам стратегиите и плановете им. Знаех кога някой от тях възнамеряваше да направи нещо срещу мен и какво. Предполагам, че съм възприел тези способности от Йода по време на лечението ми — той вдигна поглед към тавана. В очите и гласа му гореше нов огън. — И изведнъж разбрах, че това, което мога, няма граници. Никакви. Започнах да разширявам организацията си, като поглъщах всяка групировка, която можеше да бъде полезна, и премахвах другите. Жънех победа след победа... където и да отидех, завладявах всичко. Видях престъпните картели на хътяните и направих план, как да ги завзема, предвидих концентрацията на власт около сенатор Палпатин и пресметнах къде и как най-добре бих могъл да се вмести в предстоящата борба, за да извлека най-голяма полза. Нямах какво да ме спре. И аз, и вселената го знаехме — изведнъж огънят в очите му угасна. — И тогава — тихо каза той — без предупреждение всичко изчезна — Кардас отпи голяма глътка от чашата си.

— Какво стана? — попита Шада в настъпилата тишина.

Карде я погледна косо, леко изненадан от пълната вострастеност, която изразяваше цялото ѝ същество. Въпреки открито заявеното ѝ недоверие към домакина историята му явно я бе погълнала.

— Здравето ми се влоши — отвърна той. — Само за няколко седмици младостта и енергията, които Йода бе влял в тялото ми, се изпариха — той погледна към Шада. — Много просто, умирах.

Карде кимна. Последната тайна на онзи повиквач, който бе намерен на Дагоба, най-сетне бе разкрита.

— И се върна при Йода, за да го помолиш за помощ.

— Да го помоля? — Кардас се изсмя самоосъдително. — Не да помоля за помощта му, Талон, да я изискам — Джори поклати глава, припомняйки си случката. — Трябва да съм изглеждал доста смешен. Изправен с бластер в едната ръка и с повиквач в другата над това ниско сбръчкано създание, което се подпира на пръчка, да заплашвам, че ще повикам страховито въоръжения си кораб, за да се нахвърли върху него. Разбира се, аз бях създателят на най-великата контрабандистка организация на всички времена, а той беше един най-обикновен майстор джедай — Кардас отново поклати глава.

— Изненадана съм, че не ви е убил на място — каза Шада.

— После ми се прииска да го бе направил — спокойно отвърна Кардас. — Щях да бъда далеч по-малко унижен. Вместо това той просто взе повиквача и бластера от ръцете ми и ги запрати в блатото, след това ме вдигна на няколко сантиметра от земята и ме остави да крещя и да се мятам, докато имам сили. И когато най-накрая ги изчерпах, ми каза, че ще умра — Енту Ний безшумно застана до него и повторно напълни чашата му с ароматна напитка. — Мислех си, че първата част е била унижителна — продължи Кардас. — Но втората се оказа още по-лоша. Седнах задъхан на един камък. Водата на блатото обливаше ботушите ми, а той болезнено подробно ми разказа как съм пряхосал живота, който ми бе върнал като дар преди четвърт век. Как съвършено егоистичното ми преследване на лична власт и богатство са ме лишили от дух и основания — той погледна към Карде. — Когато Йода млъкна, разбрах, че никога няма да мога да се върна в организацията и отново да се изправя пред някого от вас.

Карде сведе поглед към чашата си, изведнъж осъзнал, че я стиска силно.

— Тогава ти не... тоест ти...

— Да съм ти сърдит? — попита Джори вместо него и му се усмихна. — Тъкмо обратното, стари приятелю. Ти беше единственият светъл лъч в цялата история. За пръв път, откакто бях напуснал Дагоба, се замислих за всички хора в организацията си, които изоставях на произвола на междуособната борба, която заместниците ми, обзети като мен от егоизъм, щяха да поведат за разпределянето на тлъстото парче бруалки, което бях създал — той отново поклати глава. Старческите му очи бяха замъглени. — Не те намразих за това, че пое

организацията ми, Талон. Съвсем не. Ти я запази цяла, отнесе се с хората ми с уважението и почитта, които заслужаваха. Уважението и почитта, които аз никога не си направих труда да им засвидетелствам. Ти превърна егоистичната ми амбиция в нещо, с което да се гордея. От двайсет години искам да ти благодаря за това — и за изненада на Карде той стана и прекоси кръга. — Благодаря ти — простичко каза Кардас и му подаде ръка.

Карде се изправи. Ужасна тежест се свлече от раменете му.

— Няма за какво — тихо каза той и стисна подадената длан. — Хубаво щеше да е, ако го знаех по-рано.

— Така е — каза Джори, пусна ръката му и се върна на мястото си. — Но както казах, през първите години бях твърде засрамен, за да се появя пред очите ви. А след това, когато Мара Джейд и Ландо Калризиан дойдоха да ме търсят, предположих, че скоро ще се появиш и ти.

— Щях — призна си Карде. — Но не изгарях от желание.

— Разбирам — каза домакинът им. — Вината за това е колкото твоя, толкова и моя — той махна. — Но ето че идването ти стана повод да премахнем заплахата от Рей'кас и пиратите му — Кардас посочи към тавана. — Всъщност това е едно от многото неща, които научих от монасите Айн Тий. Въпреки че не всичко е предопределено, все пак всичко се направлява. Още не го разбирам напълно, но се старая.

— Прилича на думи на джедай — каза търговецът на информация.

— Подобно е, но не е същото — съгласи се Кардас. — Монасите Айн Тий разбират Силата, но по различен начин от джедаите. А може би просто това е различен аспект на Силата. Не съм много сигурен кое е точно. Виждате ли, Йода не можа да ме излекува. Или по-точно — нямаше необходимото за лечението ми време. Каза ми, че трябва да се подготви за „може би най-важното обучение през последните сто години“, както той се изрази.

Карде кимна. Още една част от мозайката дойде на мястото си.

— Люк Скайуокър.

— Той ли е бил? — попита Джори. — Винаги съм го подозирал, но никога не можах да намеря потвърждение, че се е обучавал на Дагоба. Във всеки случай Йода ми каза, че единственият начин да

отложи смъртта си е, като намеря монасите Айн Тий при Католската пукнатина, които биха могли... да имат желанието да ми помогнат.

— Очевидно са го имали — каза Карде.

— О, да. Имаха го — охотно се съгласи домакиният. Устата му се изкриви в кисела гримаса. — Но на каква цена...

Търговецът на информация потръпна. Обля го студена вълна.

— Каква цена?

Кардас се усмихна.

— Животът ми, Талон — отвърна Джори. — Животът ми трябваше да бъде посветен на изучаването на тяхното разбиране за Силата — той вдигна ръка. — Моля, не ме разбирайте погрешно. Това не беше тяхно условие, а мое желание. Винаги съм ценял предизвикателствата... колкото по-големи, толкова по-добре. Щом усетих вкуса на това, което бяха открили... — той махна с ръка из стаята. — Това беше най-голямото предизвикателство, пред което се бях изправял. Как можех да го подмина?

— Мислех, че е необходимо определено количество неизявена дарба, за да бъдеш джедай — посочи Шада.

— За да бъдеш джедай, може би — кимна Кардас. — Но както вече казах, тези монаси имат различно разбиране за Силата. Не... на бяло и черно, а по начин, за който обичам да си представям като дъга. Сега ще ви покажа. Би ли преместил подноса си, Енту Ний?

Дребосъкът вдигна подноса и остави масата празна. Кардас остави чашата си на пода до себе си.

— Сега гледайте! — каза той и потърка ръце. — Да видим дали ще мога да го направя — Джори изпъна рамене и се вторачи в масата...

Изведнъж с резкия пукот на освободен въздух върху масата се появи малка кристална гарафа. Карде потрепери от главата до петите. Напитката му се плисна над ръба на чашата и се разля по пръстите. Никога в работата си с Мара или Скайуокър не бе виждал такова нещо.

— Съжалявам... — каза Кардас, — не исках да ви стресна.

— Вие ли я създадохте? — смаяно попита Шада.

— Не, разбира се — увери я Кардас. — Просто я преместих тук от кухнята. Един от малките номера, на които ме научиха монасите. Виждате стаята и след това си я представяте с гарафата... — той не довърши изречението си. Взе чашата си от пода и стана. —

Съжалявам. Цял ден мога да ви говоря за монасите Айн Тий и за Силата, но и двамата сте уморени, а аз забравям задълженията си на домакин. Нека ви заведем по стаите и да ви оставя да си починете, докато аз се погрижа за храната.

— Много мило от твоя страна — каза Карде, стана и изтръска капките от ароматната напитка от пръстите си. — Но се опасявам, че няма да можем да се възползваме от гостоприемството ти. Ако не можеш да ни дадеш копие от документа за унищожението на Каамас, трябва незабавно да се върнем в космическото пространство на Новата република.

— Разбирам чувството ти за дълг, Талон — каза домакинят им. — Но вероятно можеш да си позволиш една нощ почивка.

— Много ми се иска — отвърна Карде, опитвайки се да не говори твърде припряно. — Наистина ми се иска, но...

— Освен това, ако тръгнете сега, ще ви е нужно повече време, за да се приберете — добави Кардас. — Говорих с монасите и те се съгласиха утре да изпратят кораб, който да отнесе „Волният Карде“, където пожелаете.

— Какво печелим от това? — попита Шада.

— Техните двигатели са много по-различни от нашите — обясни Джори, — както навярно сте забелязали по време на битката. Вместо да използват обикновеното пътуване през хиперпространството, корабите им могат да правят мигновен скок до която точка поискат.

Контрабандисткият шеф погледна към Шада:

— Ти беше на датчиците. Това ли правеха?

Тя сви рамене.

— Почти всяко обяснение би могло да свърши работа — призна тя. — Хшиши сне данните. И тя не беше наясно какво става — Шада погледна с подозрение Кардас. — Защо не могат да изпратят кораба сега?

— Защото им казах, че няма да ви трябва до утре — отвърна той с усмивка. — Хайде, задоволете желанието на стареца за малко компания! Сигурен съм, че и екипажът ви с радост ще се наслади на една хубава почивка след всичко преживяно по време на пътуването ви.

Карде пораженчески поклати глава:

— Все същият майстор манипулатор.

Кардас се усмихна широко.

— Човек не може да се промени чак толкова — добросърдечно каза той. — И докато те се освежават — добави домакинът им, обръщайки се към Трипио, — ела да си поговорим и да ми помогнеш с готвенето.

— Разбира се, сър — весело отвърна дроидът. — Знаете ли, станах доста добър готвач по време на службата си при принцеса Лея и семейството ѝ.

— Чудесно — каза Кардас. — Ще ми кажеш някоя и друга рецепта. Защо не се обадиш на кораба си, Талон, за да кажеш на екипажа си, че тази вечер няма да пътуват? А след това ще ви отведе с дамата по стаите ви.

ГЛАВА 32

Линиите на прехода от хиперпространството се превърнаха в звезди. Лея погледна през илюминатора на „Хилядолетен сокол“ и въздъхна.

— Съветник — повика я Елегос, който седеше в креслото на втория пилот.

Лея посочи планетата Ботауи, увиснала в космическото пространство точно пред тях — планетата и огромната армада бойни кораби, които обикаляха в орбита около нея.

— По-лошо е, отколкото си мислех — каза Лея. — Погледнете ги.

— Да — кимна Елегос. — Каква ирония! Всички тези мощни бойни кораби се готвят да се бият, да убиват и да умират. Готови са да извършат масово клане от почит към оцелелите каамасци.

Висшият съветник погледна доверителя. На лицето на Елегос бе изписана дълбока тъга, примесена с почти горчиво примирение.

— Нали се опитахте да говорите с тях — напомни му тя. — Вие и другите доверители. Явно са прекрачили отвъд разума.

— Разумът и спокойствието са неизбежните първи жертви в подобни конфликти — той махна към купа бойни кораби. — Единственото, което остава, са жаждата за отмъщение и връщането на извършените злини. И няма значение, дали тези злини са били наистина извършени, или обектът на отмъщението е отговорен за тях. Кажете ми, можем ли да видим кометата оттук?

— Кометата ли? — Лея погледна към екрана на среднообхватния радар.

На него се виждаше комета. Намираше се в левия долен ъгъл, частично закрита от корпуса на „Хилядолетен сокол“. Лея завъртя кораба с няколко градуса и кометата се появи в илюминаторите на пилотската кабина.

— Да... ето я — каза Елегос. — Великолепна е, нали?

— Наистина — съгласи се Лея.

Кометата не беше от най-големите, нито пък опашката ѝ бе нещо изключително. Но близостта ѝ с планетата компенсираше скромните размери. Кометата продължаваше да се приближава, устремена към светилото, и, изглежда, тъкмо бе навлязла в орбитата на Ботауи.

— От Каамас рядко виждахме комети — замечтано каза доверителят. — В системата имаше няколко, но нито една не се е приближавала толкова близо до планетата ни. Колко имат тук? Май са двайсетина.

— Сякаш да — отвърна Лея. — Чувала съм, че широко са залегнали в ботанския фолклор.

— Сигурно като знамения за велики или за ужасни събития — каза каамасецът.

— Когато нещо такова прелети едва на половин милион километра над главата ти, е нормално да се безпокоиш — съгласи се Лея. — Особено когато се появява веднъж-дваж годишно. Разбира се, при политиката, която водят ботанците, на великите и ужасните събития сигурно не им е лесно да са в синхрон с преминаването на кометите.

— Навярно е така — кимна Елегос. — Съжалявам ги, съветник. Въпреки силата и психическата ловкост, за които твърдят, че политическите похвати са възпитали в расата им, за мен те са дълбоко нещастни същества. От отношението им към живота струи недоверие, а без доверие не може да има истински мир. Нито в политиката, нито в сърцето и душата.

— Май не съм се замисляла по този начин — каза Лея и обърна „Хилядолетен сокол“ по първоначалния му курс. Кометата отново изчезна от погледа им. — Народът ви опита ли се да ги просветли във всичко това?

— Сигурен съм, че някои от нас са го направили — отговори доверителят. — Но не мисля, че негодуванието на ботанците срещу нас е причината, поради която извършиха саботажа срещу планетарния ни щит, ако това е въпросът ви.

Лея се изчерви:

— Сигурен ли сте, че нямате известни джедайски способности?

— Сигурен съм, че нямам — усмихна се Елегос. — Но оцелелите каамасци мислиха дълго и задълбочено върху тази загадка, откакто светът ни беше унищожен — тялото му потръпна. — Аз лично

смятам, че макар саботьорите да са били заплашени или изнудени от Палпатин или от агентите му да го извършат, в действията им е имало и нещо лично. Някаква тъмна тайна, която тези ботанци са се страхували, че каамасците знаят и някой ден могат да разкрият.

— Но нямате представа, каква би могла да е тази тайна?

Елегос поклати глава:

— Не. Някои от оцелелите може и да са научили паметта, но ако е така, вероятно не осъзнаваме значимостта ѝ.

— Да са научили паметта?

— Каамаската памет притежава някои уникални черти — отвърна той. — Може би някой ден ще ви разкажа за тях.

— Съветник — остро ги прекъсна гласът на Сакисак от интеркома. — Дванайсет на четири!

Лея погледна в указаната координата. Към два по-малки сифкрикски скифа се приближаваше ишорски боен кръстосвач, който се намираще в този край на армадата.

— Сякаш се опитва да слезе на по-ниска орбита — каза тя.

— За съжаление точно това място вече е заето — посочи каамасецът.

— Да — съгласи се тя и се намръщи. Странно.

Въпреки безнадеждното несъответствие на огневата мощ скифите отстояваха местата си... И изведнъж Лея разбра защо. От другата страна към сифкрикците бързаха на помощ два диамалски обсадни кораба. Елегос също ги видя.

— Май някой е решил — обади се той — да ускори решаването на проблема.

Лея погледна към останалите кораби. Те започваха да реагират на раждащия се конфликт, като се отдръпваха от съседните орбити, отваряха вратите на доковете на изтребителите си или се извъртаха за по-точен прицел в най-близкия противник.

Сифкрикските скифи вече започваха да отстъпват. Очевидно не изгаряха от желание да се озоват посред масирана престрелка. Ишорците доловиха колебанието им и корабите им увеличиха скоростта си. Двата диамалски блокадни кораба направиха същото и се разделиха, заемайки позиции.

— Ще прегазят сифкрикците — тихо каза Елегос. — Или диамалците ще открият огън по ишорците, за да го предотвратят. И в

двата случая всяка от страните ще твърди, че другата е предизвикала конфликта.

— И в двата случая стрелбата ще започне — напрегнато добави Лея.

Пръстите ѝ пробягаха по сензорните данни. Кораби на Новата република... някъде трябваше да има кораби на Новата република. Ако някой от тях бе достатъчно близо, за да се намеси или поне да застане между ишорците и диамалците... Но единствените три корелиански корвети с идентификациите на Новата република се намираха в другия край на армадата. Нямахше никакъв шанс да стигнат навреме. Значи всичко зависеше от нея.

— Дръжте се — извика Лея в интеркома.

И без да дочака отговор от двамата ногри, обърна носа на „Хилядолетен сокол“ към ишорския кръстосвач и подаде пълна мощност на подсветлинните двигатели. Те изреваха и за момент ускорението притисна Лея към креслото, преди да се включат компенсаторите.

— Надявам се, че имате план — с равен глас надвика шума Елегос. — Пълномощията ви на висш съветник не са достатъчни, за да ги спрат.

— Не съм и възнамерявала да ги споменавам — отвърна тя, хвърли поглед към навигационния екран и съвсем леко дръпна щурвала. „Хилядолетен сокол“ пое курс на сблъсък с кърмата на ишорския кръстосвач. — Поемете управлението — добави Лея, разкопча предпазите колани и грабна лазерния си меч, докато ставаше от креслото. — Поддържайте курса.

— Разбрах — дойде далечният отговор на каамасеца зад нея.

Лея се затича по тунела, подмина вратата на изходния люк и продължи към товарния док на кърмата. Присегна се със Силата към копчето, докато я приближаваше, и отвори вратата...

— Съветник — долетя разтревоженият глас на Сакисак от горното турболазерно оръдие.

— Стойте по местата си — извика Лея, влитайки в товарния док.

Приближи се до десния борд на кораба, мина през още една врата и най-сетне стигна до решетката, която предпазваше щирбордовите електроконвертори и йонните поточни стабилизатори. Хан би я пребил, но това беше единственият им шанс. Тя активира

лазерния меч, стисна зъби, заби блестящия лъч в един от електроконверторите и продължи към йонния поточен стабилизатор под него.

Лея посегна да се задържи, когато „Хилядолетен сокол“ подскочи като ужилен тонтон. Корабът подскочи още веднъж и внезапно бръмченето на двигателите се превърна в зловец вой. Двайсет секунди по-късно висшият съветник отново беше в пилотската кабина.

— Доклад? — бързо попита тя, докато заемаше пилотското кресло.

— Изгубих щирбордовата маневреност — отговори Елегос. — Двигателите сякаш се опитаха да минат на резервно захранване — той я погледна. — Искрено се надявам, че това е част от плана ви.

— Имайте ми доверие! — отвърна му тя и се опита да се почувства толкова убедена, колкото бе прозвучал гласът ѝ. След това натисна копчето на комуникационната конзола. — Ишорски кръстосвач, тук е товарен кораб „Хилядолетен сокол“. Имаме сериозни затруднения. Спешно се нуждаем от помощ.

Известно време отговор нямаше.

— Ишорски кръстосвач...

— Говори ишорски боен кръстосвач „Надмощие“ — отвърна явно ядосан глас от високоговорителя. — Идентифицирайте се!

— Говори висшият съветник на Новата република Лея Органа Соло от борда на товарен кораб „Хилядолетен сокол“ — каза Лея. — Загубихме маневреност и мощта на щирбордовите двигатели. Настоящият ни курс минава много близо до кърмата на кораба ви. Трябва незабавно да се дръпнете от пътя ни. Опитваме се да възстановим контрола върху управлението.

Настъпи нова пауза. Лея гледаше как бойният кораб се приближава все повече, и си даваше сметка, че ако ишорският командир решише, лесно можеше да обърне положението в своя полза. Можеше да използва молбата ѝ като извинение, за да ускори приближаването си към сифкрикските...

— Моля ви, побързайте! — каза тя. Хрумна ѝ нещо, Лея се пресегна и разстрои фината настройка на комуникационната конзола. Само колкото да позволи на корабите до ишорския кръстосвач да чуят разговора... — Пасажерът ми, доверителят Елегос Акла, се опитва да

извърши ремонт, но оборудването на борда е извън стандартната каамаска техническа компетентност.

Без да отрони дума, каамасецът разкопча предпазните си колани, стана и напусна пилотската кабина.

— Ишорски кръстосвач „Надмощие“, чувате ли ме все още? Повтарям...

— Няма нужда да повтаряте — отвърна ядосаният глас от другата страна.

Лея изпита внезапен гняв от този тон, но си спомни, че емоциите в гласа на ишорците означаваха, че обмислят задълбочено нещо. Тя отмести очи към кръстосвача и стаи дъх... Изведнъж устремът на ишорския кръстосвач към сифкрикските скифи се забави и кърмата на кораба бавно започна да се измества от пътя на „Хилядолетен сокол“.

— Готови сме да съдействаме на вас и доверителя Акла — отсече ишорецът. Гласът му вече звучеше по-спокойно. Обмислянето бе приключило, беше време за действие. — Вдигнете щитовете си и се подгответе за акселераторен удар — продължи той. — Ще се опитаме да ви прехванем, за да намалим скоростта ви.

— Благодаря ви — каза Лея и изключи щитовете. Те не оказваха толкова голямо влияние на прехващащите лъчи, но нямаше смисъл да се усложнява допълнително високоскоростното улавяне. — Щом влезем в прехващащия ви лъч, ще се опитаме да изключим двигателите и да възстановим контрола над кораба.

— Готови сме да осигурим необходимата помощ на вас и доверителя Акла — повтори ишорецът. — Готови...

„Хилядолетен сокол“ потрепера, когато прехващащият лъч го улови, разклати се за момент и се стабилизира. Лея протегна ръка към копчетата на управлението и изключи двигателите.

Воят им премина низходящо по скалата на тоновете и замря. Индикаторите на контролното табло светнаха червено, а светлините около нея премигаха, когато захранването превключи на резерва.

— Отчитаме успешно изключване на двигателите — докладва ишорецът. — Ако желаете, ще ви изтеглим на борда на кораба ни, за да ви помогнем с ремонта.

За момент Лея бе изкушена от предложението. Присъствието на каамасец на борда на кораба на една от най-враждебно настроените раси можеше да спомогне за установяването на мира, но можеше да

бъде и погрешно изтълкувано като мълчаливо одобрение на антиботанската позиция на ишорците.

— Благодаря ви още веднъж — отвърна тя. — Но имаме неотложен ангажимент към президента Гаврисом. Ще сме ви много задължени, ако ни придружите до корабите на Новата република.

— Разбира се — отвърна ишорецът след едва доловимо колебание.

Диамалците вече бяха стигнали до скифите на сифкрикците и четирите кораба стояха един до друг в отбранителен строй. Възможността бе пропусната и ишорците го знаеха. Останалата част от армадата също го бе разбрала. Навсякъде другите кораби отново се връщаха към предишното напрегнато дебнене. Взривоопасният момент бе отминал. Поне този. Тя изключи комуникационната конзола.

— Този път наистина пострада — тихо каза Лея и със съчувствие погали контролното табло на „Хилядолетен сокол“. — Съжалявам.

Вратата зад гърба ѝ се отвори.

— Радвам се, че планът ви успя — каза Елегос и зае мястото на втория пилот. — Имате тънка и уникална дарба за дипломация, съветник.

— Понякога просто имам късмет — отвърна тя.

— Мислех, че джедаите не вярват в късмета — вдигна вежди каамасецът.

— Свързано е с Хан и с кораба — сухо отвърна Лея. — А вие къде отидохте? Да видите стабилизаторите ли?

Доверителят кимна.

— Не очаквах да направя нещо, след като вие бяхте там, но понеже казахте, че се опитвам да го поправа, исках в думите ви да има някаква частица истина.

— Истина — въздъхна Лея. — Точно това ни трябва в случая, Елегос.

— Капитан Соло ще донесе тази истина след още един ден — кротко ѝ напомни каамасецът. — С президента Гаврисом просто трябва още малко да задържите положението.

Лея се присегна със Силата, опитвайки се да надникне в бъдещето.

— Не мисля така — бавно каза тя. — Нещо ми подсказва, че няма да е толкова лесно...

През първата нощ Навет и Клиф откъртиха една плоча от пода на катакомбата в склада на кафенето на Хо Дин. Работата им отне десет минути с фузионната резачка, която Пенсии бе отмъкнал отнякъде. Но след това задачата им се превърна в дълго, сложно и доста уморително занимание.

— Май ще ни трябват още четири дни — каза Клиф от дълбоката до гърди дупка и изхвърли още една лопата гъста ботанска пръст върху големия парцал, в който я събираха.

— Ако се напънем, може да свършим и за три — отвърна Навет и изсипа пръстта от парцала в претопяващо-раздробяващата система „Валкрекс“.

Така вибрациите от копаенето им бяха нередовни и смътни. Ако работеха с тежка техника в обхвата на сензорите на електропровода, ботанската охрана щеше бързо да ги открие.

— Много ти благодаря — сухо каза Клиф и изхвърли още една лопата. — Знаеш ли, нямам нищо против да умра за Империята, но тези подготовки ще ме довършат.

— Внимавай какво говориш — предупреди го Навет и погледна нагоре.

Пенсин сигурно наблюдаваше вратата към катакомбата, но в кафенето все още имаше няколко души от персонала и нощната стража и ако някой чуеше неподходяща дума, всичко можеше да се провали.

Имперският агент тъкмо изсипваше поредната лопата пръст в претопяващо-раздробяващата система, когато нещо задраска по вратата. Навет безшумно остави лопатата върху парцала, подпря се на коляно и извади бластера си с едно-единствено плавно движение. Прицели се, но чу тихото почукване на уговорения сигнал и бързо сведе дулото. Вратата се отвори и вътре се подаде главата на Хорвик.

— Прибирайте всичко — тихо каза той. — От нощната стража смятат, че са забелязали нарушител, и може да слязат да проверяват.

Клиф бе излязъл вече от дупката и повдигна отюъртената от пода плоча, за да я постави на мястото ѝ.

— Добре ли са го видели? — попита Навет, прибра бластера в кобура и се наведе, за да помогне на Клиф.

— Не знам — мрачно отвърна Хорвик. — Лично аз бих се обзаложил, че е била онази старица. Забелязах една жена, която

приличаше на нея, в сепарето в ъгъла, когато с Пенсин дойдохме на работа.

— Ех! — изръмжа Навет под нос. Той остави Клиф да засипе краищата на плочата и да пренесе претопяващо-раздробяващата система в скривалището ѝ зад куп водокренски щайги. — Недей да стоиш така! Иди да им помогнеш да я намерят!

— Добре — каза Хорвик. — А вие какво ще правите?

— Ще излезем навън — отвърна Навет. — Може да я засечем, като излиза.

— Успех! — пожела им Хорвик и изчезна.

За трийсет секунди успяха да сгънат парцала и да го скрият и за още една минута — да минат през мазето и да стигнат до задната врата. Улиците в тази част на Дривстран бяха пусти по това време на денонощието, а поставените високо осветителни панели светеха едва-едва.

— Аз ще заобиколя отзад — тихо каза Навет. — Ти мини отпред. Не бива никой да те види.

— Не се тревожи — Клиф се изгуби безшумно като сянка по алеята зад ъгъла на сградата.

Навет погледна и в двете посоки и пристъпи до боклукчийския контейнер на няколко метра от него. Потъна в сянката му, постави бластера на коляното си и зачака.

От време на време пред осветените прозорци на кафенето минаваха забързани фигури. На няколко пъти Хо Дин или някой друг от нощната стража показваше глава от задната врата, проверяваше ключалката и изчезваше вътре. Но никой не излезе и не остана навън. Никаква жена.

Мина час преди оживлението в кафенето да замре. Навет изчака още трийсет минути, ядосано броейки наум лопатите, с които изоставаха заради непредвидената тревога. След това извади предавателя си.

— Клиф?

— Нищо — отвърна другият агент. И неговият глас звучеше раздражено. — Сигурно са се отказали.

— Явно е било фалшива тревога — предположи Навет. — Хайде да се връщаме на работа.

Няколко минути по-късно отново бяха в катакомбата. Клиф взе парцала, а Навет заобиколи водокренските щайги, за да вземе претопяващо-раздробяващата система. И се закова на място. Най-отгоре на системата стоеше предавател.

— Клиф, ела! — тихо повика той.

— Не мога да повярвам — смая се Клиф, когато дойде при него. — Как го е направила?

— Ами хайде да я попитаме — предложи Навет и внимателно пое малкото комуникационно устройство.

Беше от типа предаватели с двоична връзка, от онези, които обикновено се използват за вътрешна връзка на малки космически кораби. Имперският агент бързо го огледа за капани и го включи.

— Много си изобретателна — каза той. — Признавам.

— О, благодаря! — веднага отвърна гласът на старата жена. — Ласкаете ме. Особено когато излиза от имперска команда за мръсни поръчки.

Навет погледна към Клиф.

— За втори път ни обвиняваш, че работим за Империята. Разбира се, това са само догадки.

— Така ли! — присмехулно възкликна тя. — Че кой друг ще се опита да повреди ботанския планетарен щит?

— Догадки! — каза Навет, наострил уши за някакви издайнически фонове звуци. Яд го беше, че не разполага с техника, за да проследи сигнала. — Ако беше сигурна, щеше да се обадиш на ботанската охрана, вместо сама да се вреш.

— Кой казва, че не съм се обадила? — възрази старицата.

— А може и да обичам да се вра. Може цял живот да съм правила това с хътяните и с разни други отрепки. Може да си търся ново забавление.

— А може да си търсиш бърза смърт — контрира Навет.

— Как ни намери?

— Хайде сега! — възкликна тя. — Нали не си въобразявате, че прикритието ви е безупречно? С моите приятели от Новата република ви заковахме още първия път. Каква е тая история с тези металмити в генератора на щита?

— Налучкваме, а? — усмихна се Навет.

— Човек никога не знае — отвърна жената. — Между другото онзи, който е правил ключалките на задната врата, следващия път да се постараете повече... Беше толкова очевидно, че можехте да оставите табелка. По-цивилизовано е някак.

— Сигурно — каза Навет. — Още си в сградата, нали?

— Я сега кой налучква? — сръза го тя. — Всъщност не. Излязох преди известно време... под покрива има достатъчно място, за да може човек да пропълзи до оберлихта.

— Благодаря — процеди Навет през зъби. „С кого си мисли, че говори тази отрепка от покрайнините?“ — Ето ти в замяна един безплатен съвет. Върни се на кораба си и изчезни от Ботауи. Иначе ще си останеш завинаги на тази боклукчива топка. Лично ти го гарантирам.

— С цялото полагаемо се уважение, лейтенант... или беше майор? А може би даже полковник? Империята е в упадък и има инфлация на чиновите... С цялото полагаемо се уважение към един имперски офицер трябва да отбележа, че съм била заплашвана от далеч по-сериозни личности от теб. Готова съм да се срещнем лице в лице, когато кажеш.

— О, да, лице в лице! — извика Навет и после изчака, докато се поукроти гневът му. Нали точно към това се стремеше тя, да го раздразни. — Не се притеснявай. Но ще бъде, когато и където аз реша, не ти.

— Както желаш — каза старицата. — Нощта ще бъде най-подходяща... така ще можете най-пълноценно да се възползвате от ксероловия си бластерен снайпер. Нали не сте го изхвърлили след размириците отпреди няколко седмици, когато обвинихте Соло, че е стрелял в тълпата с него.

Навет изгледа свирепо предавателя. Освен че бе досадна, тази жена бе твърде добре информирана. За кого ли работеше?

— Отново налучкваш — отвърна той.

— Не съм — отвърна старицата, без да се замисля. — Просто умея да събирам две и две.

— Понякога този вид събиране не се прави така, както си мислиш — предупреди я Навет. — А ако математичката се върти там, където не е желана, случва се да не успее да довърши сметките си.

Тя се изсмя.

— Започваш да се повтаряш, имперски офицер. Ако бях на твое място, щях да се опитам да измисля нови закани. Както й да е. Времето ми за лягане отдавна мина, а знам, че ви чака работа, така че ви оставям. Освен ако не изтичате да си вземете ксеролите, за да си поиграем. Готова съм.

— Благодаря — каза Навет. — Този път ще пасувам.

— От теб зависи — отвърна тя. — Задръж преподавателя... имам доста. Лека нощ и леко копаене.

Връзката прекъсна.

— А на теб неспокойни и неприятни сънища — промърмори той и пусна преподавателя в претопяващо-раздробяващата система. След това погледна Клиф. — Само това ни липсваше — мрачно каза Навет.

— Да — съгласи се другият агент. — Какво ще правим?

— Засега нищо — отговори Навет, вдигна претопяващо-раздробяващата система и я пренесе до парцала. — Въпреки налучкването и обвиненията не знае нищо със сигурност.

— Как така да не знае!? — възрази Клиф. — Знае, че копаем над един от електропроводите на генератора на щита. Какво още?

— Нали и аз това казвам — отвърна Навет. — Видяла е, че копаем, но не се е обадила на охраната — той клекна и подпъкна острието на лопатата под откъртената плоча. — Защо?

— Откъде да знам? — тросна се Клиф и подпъкна лопатата си от другата страна на плочата. — Може да си мисли, че ще спечели награда за главите ни, ако сервира всичко на тепсия.

— Възможно е — съгласи се Навет и внимателно вдигна плочата. След това пъкна пръсти под ръба. — Мисля, че е по-вероятно да има някакви проблеми с ботанците и да не иска да им се обади.

— Може да го направи анонимно — възрази Клиф и вдигна своя край на плочата. — Като се има предвид настроението, в което са, сигурно подскочат при изпукването на всяка съчка.

— Не — каза Навет и се взря в дупката. — Не си пада по анонимните обаждания. Професионална гордост може би... не знам. Превърнала е нещата в личен дуел между себе си и нас.

Клиф изсумтя.

— Доста глупаво.

— Глупаво за нея — уточни Навет. — Полезно за нас.

— Може би. Какво ще правим?

— Ще работим — отговори Навет и скочи в дупката. — А когато свършим — той заби лопатата си в рохката почва, — ще отида да взема ксерола. Утре може да приемем поканата ѝ да си поиграем.

* * *

Гаврисом вдигна поглед от електронния бележник на Лея. Хватателните краища на крилата му неспирно барабанеха по плота на бюрото.

— И вие искрено вярвате в неговата откровеност? — попита той.

— Напълно — отговори тя и свъси чело. Бе очаквала доста по-положителна реакция от страна на Гаврисом на мирното предложение на Пелаеон. — Проверих пълномощията от имперските мофи, които представи. Всичко е редовно.

— Или така изглежда — отвърна президентът на Новата република и тръсна гривата си.

Той отново сведе поглед към електронния бележник и докосна копчето за превъртане на документа. Лея го наблюдаваше и се опитваше да разбере странния емоционален конфликт, който долавяше в него. Най-сетне можеше да бъде сложен край на продължителната война. Това можеше да бъде повод поне за сдържано вълнение. Защо ли не беше дори сдържано развълнуван? Калибопът отново вдигна поглед към нея.

— Траун не се споменава никъде — посочи той. — Попитахте ли Пелаеон за него?

— Разискавахме го кратко — отвърна Лея. — До този момент не бе получил известие от Бастион, че Траун е поел върховното командване. Нито пък имаше известия от мофите, че анулират пълномощията му за започване на мирните преговори.

— Нито едно от тези неща не означава нищо — каза Гаврисом. Тонът му бе станал рязък и нетипично груб. — След появата на Траун на сцената, официално или не, това е свършено безсмислено — той перна с крило капака на електронния бележник.

— Разбирам загрижеността ви — каза Лея, внимателно подбирайки думите си. — И все пак може да не е номер, може да е златна възможност да сложим край на една продължителна война...

— Номер е, съветник — отсече калибопът. — Можем да бъдем сигурни. Единственият въпрос за нас е какво се надява да постигне Траун с това?

Лея се отпусна в стола си.

— Не ви се иска предложението на Пелаеон да е реално, нали? — попита тя. — Ще ви се да е номер.

Президентът отмести поглед и изпусна тиха цвилеща въздишка.

— Огледайте се, Лея — тихо каза той и обърна глава към илюминатора на приемната зала. — Погледнете ги. Почти двеста бойни кораба, стотици хора, готови да започнат гражданска война заради личното си разбиране, какво трябва да бъде възмездието за стореното с Каамас. Новата република е готова да се самоунищожи... Не мога да направя нищо, за да го предотвратя.

— Хан има копие на документа за унищожението на Каамас — напомни му тя. — Ще пристигне утре. Това трябва да разсее голяма част от напрежението.

— Сигурен съм — отвърна Гаврисом. — Но в момента не искам да разчитам дори на това, за да ги спра. И двамата знаем, че за много от участниците в конфликтите Каамас се превърна просто в удобно извинение за започване на старите вражди със старите врагове.

— Давам си ясна сметка за това — каза Лея. — Но щом това извинение им бъде отнето, трябва да престанат.

— Или ще си намерят друго извинение — горчиво възрази президентът. — Лея, факт е, че Новата република е изправена пред опасността или да се разпадне, или да бъде разкъсана от собствените си различия. Трябва ни време, за да противодействаме на тези сили. Време да говорим, време да планираме, време да се опитаме да обединим тези различни същества в някакво единство — той махна с дългото си крило към илюминатора. — Но вече не разполагаме с време... кризата ни го отне. Трябва да си го върнем.

— Документът за унищожаването на Каамас ще ни го върне.

— Вероятно — каза калибопът. — Но като президент не мога да си позволя да възложя всичките си надежди на него. Трябва да привлече всяка възможна обща цел в полза на Новата република. Всяка обща цел, всяко общо намерение, всяка обща културна ценност — той чукна електронния бележник, но този път много по-леко. — И ако е необходимо, всеки общ враг.

— Но вече няма истински врагове — възрази Лея, борейки се да запази гласа си спокоен. — Твърде малки и слаби са, за да представляват заплаха.

— Може би. Но докато те съществуват, ще имаме нещо, срещу което да се обединяваме — той се поколеба. — Или дори да се борим, ако е нужно.

— Не говорите сериозно — взря се в него Лея. — Предизвикването на действия срещу Империята в този момент ще доведе единствено до клане.

— Знам — той поклати глава. — И на мен не ми се нрави. Всъщност трябва да призная, че се срамувам да използвам народите на Империята по този начин. Но не е от значение, дали името и паметта ми ще бъдат осъдени от историята. Работата ми е да предотвратя разпадането на Новата република и ще направя каквото е необходимо за това.

— Може би аз имам повече вяра в народа ни от вас.

— Може би — кимна калибопът. — Искрено се надявам да сте права.

Няколко минути двамата останаха безмълвни.

— Предполагам, че няма да дадете гласност за предложението на Пелаеон — най-сетне каза Лея. — Въпреки това с ваше разрешение бих искала да започна изготвянето на списък с делегати за пълна мирна конференция. Ако все пак решите...

Президентът се поколеба, после кимна.

— Възхищавам се на увереността ви, съветник — каза той. — Иска ми се да я имах и аз. Да, моля, изответе списъка.

— Благодаря ви — Лея стана и взе електронния си бележник. — Ще е готов до утре — тя се обърна към вратата на приемната зала.

— Има още една възможност — каза Гаврисом след нея. — Официално сте в отпуск от президентството. Ако Сенатът потвърди решението, можете веднага да поемете задълженията си.

— Знам — отвърна тя. — Но не му е времето. От първия миг, в който се спомена документът за унищожението на Каамас, от Корускант говори вашият глас. Няма да е добре изведнъж да се смени с друг.

— Вероятно сте права — съгласи се Гаврисом. — Но мнозина в Новата република смятат, че калибопите са майстори само на думите,

не и на действията. Може би времето на думите е свършило и е дошло времето на действията.

За миг Лея се присегна към Силата.

— Времето за действия наистина може да е дошло — съгласи се на свой ред тя. — Но това не значи, че времето на думите е свършило. Винаги ще има нужда и от двете.

Калибопът тихо изцвили.

— Тогава ще продължа с думите — каза той. — И ще поверя действията на вас. Нека Силата бъде и с двама ни.

— Нека Силата бъде с всички ни — тихо отвърна Лея. — Приятна вечер, господин президент.

ГЛАВА 33

Шада изчака да мине един час, след като всички звуци в къщата утихнаха. След това стана от леглото, излезе от стаята си в огромния подземен дом на Джори Кардас и пое по приглушено осветения коридор. Вратата на библиотеката бе затворена, а монашеското отваряне с махане на ръката очевидно нямаше да ѝ се удаде. Все пак, преди да им пожелае лека нощ, домакинът им бе показал по-обикновен начин за отваряне на вратите, който сигурно можеше да се приложи и за библиотеката. Шада опипа камъните, които обграждаха касата, намери един, който бе по-хладен от другите, и притисна дланта си о него.

Двайсетина секунди не се случи нищо. Шада продължи да притиска длан, наострила сетива за всеки признак на оживление наоколо, и отново се зачуди на идиотската процедура. Според историята, която домакинът им бе разказал за живота си, не си представяше наскоро пристигналия на Ексокрон Джори Кардас като особено търпелив човек. Едва ли точно той би инсталирал в дома си врати, които да се отворят за половин минута. Единственото обяснение бе, че и търпението на евентуалните крадци и нападатели би било поставено на изпитание. Сега, разбира се, с уменията на монасите Айн Тий това не беше от значение за него.

Камъкът под ръката ѝ леко подскочи. Шада продължи да притиска длан и след малко вратата тежко се отвори. Тя очакваше библиотеката да е полутъмна както останалата част от къщата. За нейна неприятна изненада помещението бе осветено. Не колкото по време на обиколката им, но доста по-ярко от стая, в която нямаше никой. Шада влезе и се плъзна покрай стената вляво от вратата. С крайчеца на окото си зърна движение на сянка близо до компютъра.

Кардас? Шада преглътна едно проклетие. Карде вече бе уговорил „Волният Карде“ да тръгне рано сутринта за срещата с кораба на монасите Айн Тий. Сега бе единствената възможност да се намери нужният информационен чип.

Откъм компютъра долетя приглушен и странно познат глас: характерен, някак едновременно превзет и женствен и в същото време механичен. Шада се отблъсна безшумно от стената, тръгна по тясната пътека между рафтовете към кръга в центъра.

— Здравейте, господарке Шада — лъчезарно я поздрави Трипио и се изправи да я посрещне. — Мислех, че сте в стаята си като другите.

— И аз мислех, че си в стаята си — отвърна Шада и хвърли поглед към най-близкия стелаж. На всеки рафт в няколко реда бяха подредени кутии с информационни чипове. Всяка кутия съдържаше от осем до десет чипа. Невероятна сбирка от знания. — Или каквото там правят дроидите през нощта.

— О, обикновено се изключвам за малко — отвърна Трипио. — Но докато си говорехме с господаря Кардас, той предложи да си поговоря с главния му компютър. Не че компютърът на борда на „Волният Карде“ не е приятна компания — побърза да добави той. — Но трябва да призная, че понякога ми липсват Арту и другите от моя вид.

— Ясно — каза Шада. В гърлото ѝ заседна буца. — Можеш да се чувстваш много самотен, ако не си на мястото си.

— Наистина — оживено отвърна Трипио. — Винаги съм смятал, че човешките същества се приспособяват към всички места и условия.

— Това, че се приспособяваш към нещо, не значи, че то ти харесва — отбеляза тя. — В много отношения и аз като теб не съм си на мястото на борда на „Волният Карде“.

Дроидът наклони глава.

— Много съжалявам, господарке Шада — състрадателно каза той. — Нямах представа, че се чувствате така. Мога ли да направя нещо за вас?

— Може би, като ми помогнеш да се върна там, където ми е мястото — Шада махна към компютъра: — Достатъчно добре ли опозна компютъра, за да потърсиш един документ из библиотеката на Кардас?

— Разбира се — каза Трипио. Гласът му изведнъж стана предпазлив. — Но той е на господаря Кардас. Не съм сигурен дали имам право...

— Кардас няма да се сърди — успокой го Шада. — Нищо няма да открадна. Искам само късче информация.

— Сигурно няма да се сърди — съгласи се протоколният дроид, все още не докрай уверен. — Все пак сме негови гости, а гостите често имат мълчаливото съгласие да...

Шада вдигна ръка.

— Можеш ли да го потърсиш? — попита тя отново.

— Да, господарке Шада — отвърна той покорно. — Какво трябва да намеря?

Шада си пое дълбоко дъх...

— Емберлене — чу се тих глас зад гърба ѝ. — Планетата Емберлене.

— Ох! — подскочи Трипио.

Шада се обърна и леко приклепна. Ръката ѝ се мушна под туниката за бластера...

— Простете — каза Кардас и излезе иззад един от стелажите с информационни чипове. — Не исках да ви стресна.

— Надявам се — отвърна Шада. Ръката ѝ все още стискаше дръжката на бластера. Мускулите и рефлексите ѝ се подготвяха за битка. Ако Кардас възразеше срещу присъствието ѝ в библиотеката... — Не ви чух да влизате.

— Не исках да ме чуете — усмихна се той. — Нали не възнамерявате да използвате бластера?

Край на мистрилската незабележимост.

— Не, разбира се — отговори тя и извади ръката си изпод туниката. — Просто... — Шада не довърши изречението си. Онова, които той бе изрекъл, изведнъж стигна до съзнанието ѝ. — Какво казахте преди малко?

— Казах на Трипио, че искате да потърсите информация за планетата Емберлене — отвърна Джори и я погледна твърдо. — Нали това щяхте да търсите, моя млада мистрилска лична охранително?

Първата ѝ реакция бе да отрече. Но този нетрепващ поглед ѝ подсказа, че би било чиста загуба на време и усилия.

— Откога знаете? — попита тя.

— О, съвсем отскоро — отговори той и махна с пренебрежителен жест. — Подозирах, но не бях сигурен, докато не победихте четиримата часови пред казиното на Бомбаса.

— Значи Карде беше прав — намръщи се Шада. — Смяташе, че ако изрече името си на Бомбаса, то ще стигне до вас.

Домакинът поклати глава:

— Не сте разбрали правилно. Бомбаса не работи за мен, нито пък аз за него. Всъщност освен Енту Ний и още неколцина от домакинството ми никой друг не работи за мен.

— Да... вие сте се оттеглили — каза Шада. — Забравих.

— Или не вярвате, че е истина. Кажете ми, какво искате за Емберлене?

— Това, което искат всички останали — отвърна тя. — Поне това, което искат за големи важни светове, като Каамас. Искам справедливост за народа си.

Джори поклати глава.

— Шада, вашият народ не иска справедливост — каза той. В гласа му имаше безкрайна тъга. — Никога не я е искал.

— Какво искате да кажете? — попита тя и усети как лицето ѝ пламна. — Как смееете да ни съдите? Как смееете да съдите когото и да било? Седите си тук недосегаем и не благоволявате да си мръднете пръста, докато другите се бият и умират... — тя спря. Нарастващият ѝ гняв заплашваше да надделее над дълбоко вкоренения в нея страх да не загуби самоконтрол. — Не знаете какво е на Емберлене — процеди Шада. — Не сте виждали страданията и мизерията. Нямате право да казвате, че сме се предали.

Домакинът ѝ вдигна вежди.

— Не казвам, че сте се предали — поправи я той меко. — Казах, че не искате справедливост.

— Тогава какво искаме? — попита тя през стиснати зъби. — Милостиня? Съжаление?

— Не — Кардас поклати глава. — Мъст.

Шада присви очи.

— Какво искате да кажете?

— Шада, знаете ли защо загина Емберлене? — попита Джори. — Не как загина... не унищожаването с масирани космически нападения... А защо?

Тя го погледна. През разпаления гняв и безсилието ѝ се прокрадна тъмен смут. Нещо в очите му не ѝ харесваше.

— Някой се е уплашил от нарастващата ни сила и престиж и е решил да ни даде за пример — внимателно отвърна тя.

— Мнозина мислят, че е Палпатин. Затова никога не работим за Империята.

— Никога ли? — отново повдигна вежди домакинът.

Шада се принуди да отмести очи от този поглед.

— Трябва да храним и да обличаме милиони оцелели — каза тя. Думите ѝ прозвучаха глухо и отбранително. — Да, понякога сме работили дори за Империята.

За момент стаята се изпълни с неловка тишина.

— Принципите са такива, нали? — най-сетне каза Кардас.

— Хлъзгави понякога. Трудно е да бъдат спазвани.

Шада отново го погледна, опитвайки се да измисли подобаващ отговор. Но нищо не ѝ идваше на ум.

— Във всеки случай точно този принцип не е имал истинска стойност — продължи Джори. — Оказа се, че Палпатин няма нищо общо с унищожаването на Емберлене.

Той мина покрай нея и посегна към една от кутиите с чипове до Трипио.

— Тук е истинската история на вашия свят — каза домакинът и посочи най-горния чип в кутията. — Изтеглих цялата информация, щом разбрах, че идвате заедно с Карде. Искате ли да я видите?

Механично Шада пристъпи до него... и се поколеба.

— Какво имате предвид с „истинската история“? Какво имат предвид всички, когато казват „истина“? И двамата знаем, че историята се пише от победителите.

— Историята се пише също и от странични наблюдатели — отвърна Кардас, отпуснал ръка върху кутията. — От каамасци, алдеранци и джедаи. Личности, които нямат нищо общо със случилото се. Ще обвините ли всички в лъжа?

Шада преглътна с мъка. Ужасно чувство за неизбежност стегна гърлото ѝ.

— И какво казват незаинтересованите наблюдатели? — попита тя.

Бавно Кардас свали ръка от кутията.

— Казват, че три години преди унищожението на планетата им — меко започна той — управниците на Емберлене се впуснали в

безумието на завоеванията. Че за две и половина години унищожили, завладели и ограбили всичките десетина свята, до които успели да стигнат.

— Не! — чу се да казва Шада. — Не може да е истина! Не можем... не бихме могли да извършим такова нещо.

— Разбира се, истинската история не е била казана на средния гражданин — продължи Кардас. — Въпреки това навярно мнозина са успели да я прочетат между редовете, ако са искали да знаят какво правят ръководителите им. Но те са имали триумф, плячка, гордост и слава. Защо им е било да се главоболят с истината?

Шада отново трябваше да отмести погледа си. „Вината не е моя, искаше й се да извика. Не съм била там. Не съм го направила аз.“

Но тези думи нямаха тежест и тя го знаеше. Не, тя не беше от опустошителите на завладенията от Емберлене светове. Но посвещавайки живота си на Мистрил, по свой начин бе спомогнала лъжата да продължи. И то защото бе пожелала да бъде различна.

— Не бива да приемате това лично, Шада — тихо каза Джори. — Не сте знаели. А желанието да сме различни е дълбоко заложено във всеки от нас.

Шада го погледна.

— Не се бъркайте в мислите ми! — остро каза тя. — Те не са ваша работа!

— Съжалявам — сведе глава Кардас. — Не исках да се натрапвам. Но обикновено, когато някой вика, е трудно да не го чуеш.

— Е, постарайте се — Шада си пое дълбоко дъх. — Какво е станало? Как са ни спрели?

— Потенциалните и действителните ви жертви били твърде слаби, за да се борят сами — продължи Кардас. — Затова събрали средства и платили на наемническа армия. Армията била... може би малко по-старателна от нужното.

„Малко по-старателна.“ Шада отново потърси подобаващ отговор и отново не можа да измисли нищо.

— И всички в сектора се зарадвали на резултата от действията й — тихо каза тя.

— Да — също така тихо отвърна домакинът й. — Но на спирането на една военна машина, не на страданието на невинните.

— Не, невинните никога не са на първо място — с горчивина каза Шада. — Вашата истинска история съобщава ли коя е била армията унищожителка на моя свят? Или кои са били поръчителите?

Изражението на лицето му сякаш се смири.

— Защо искате да знаете?

Шада сви рамене.

— Народът ми не знае кой го е направил.

— И ако ви дам тази информация, какво ще направите с нея? — попита Кардас. — Ще обърнете отмъщението на мистрилите след толкова години? Ще причините още страдание сред други невинни?

Думите му я прободоха в сърцето.

— Не знам какво ще направят с нея — отговори тя. Неочаквана мъгла забули очите ѝ. — Знаем само, че това е единственото, което мога да занеса... — Шада не довърши. Вместо това яростно затърка очите си.

— Вие не искате да се върнете при тях, Шада — каза Джори.

— Те живеят в лъжа независимо дали го знаят или не. Такъв живот не е за вас.

— Но трябва — нещастно каза тя. — Не разбирате ли? Трябва да работя за нещо повече от себе си. Не мога иначе. Трябва да се държа за нещо и да служа на нещо, в което вярвам.

— Какво ще кажете за Новата република? — попита домакинът ѝ. — Или за Карде?

— Новата република не ме иска — горчиво отговори Шада.

— А Карде... — тя поклати глава. В гърлото ѝ заседна буца.

— Карде е контрабандист, Кардас, какъвто вие също някога сте били. Що за цел е това, за да вярвам в нея?

— О, не знам — замислено отвърна той. — Карде съществено е променил организацията, откакто я напуснах.

— Но тя си остава контрабандистка — възрази Шада. — Остава си незаконна и подземна. Искам нещо почтено и благородно. Толкова много ли искам?

— Не, разбира се — отвърна Джори. — Все пак Карде е повече търговец на информация, отколкото контрабандист. Това не е ли малко по-добро?

— Не — каза Шада. — Всъщност е по-лошо. Търговията с информация не е нищо повече от това да продаваш частната

собственост на хората на онези, които не заслужават да я имат.

— Интересна гледна точка — пошепна домакинът ѝ и отмести поглед надясно. — Гледал ли си на нещата по този начин?

— Досега не — чу се гласът на Карде зад гърба ѝ. Шада се обърна и избърса последните сълзи от очите си. Малко извън вътрешния кръг, облечен в роба и чехли от кораба си, стоеше Карде и я гледаше зачуден. — Може би трябва да преразгледам разбиранията си — добави той.

— Какво правиш тук? — попита Шада.

— Кардас ме повика — отвърна контрабандисткият шеф. Той погледна домакина им и сбърчи чело. — Поне си мисля, че ме повика.

— Да, повиках те наистина — увери го Джори. — Сметнах, че трябва да присъстваш на тази част от разговора — той наклони глава към Шада. — Отново ми простете, Шада, ако съм ви стреснал.

— Пълен с изненади, нали? — каза тя.

— Винаги е бил такъв — отвърна контрабандистът и застана до нея. — Добре, Кардас. Двете ти марионетки са тук и очакват заповедите ти. Какво искаш от нас?

Очите на домакина се разшириха невинно.

— Аз? — възрази той. — Не искам нищо от вас, приятели мои. Тъкмо обратното. Искам да ви направя подарък.

Шада погледна към Карде и видя, че той я гледа със същия подозрителен поглед.

— Така ли? — сухо попита търговецът на информация. — И какъв подарък искаш да ни направиш?

Джори се усмихна.

— Никога не си обичал изненадите, Талон — започна той. — Не че не ги правиш, но ги приемаш зле. Все пак мисля, че тази ще ти хареса — Кардас се обърна към стелаж за гърба си и взе два информационни чипа. — Това е моят подарък — каза той и отново се обърна към тях с по един информационен чип във всяка ръка. — Това — домакинът им вдигна дясната си ръка — е историята на Емберлене, която ви разказах, Шада. Нещо, което Шада много иска или поне допреди малко мислеше, че иска. Това — той вдигна лявата си ръка — е информационният чип, който приготвих специално за теб, Талон. Онзи, за който лично аз смятам, че ще бъде от голяма полза за всички в по-далечно бъдеще.

— Какво има на него? — попита Карде.

— Полезна информация — Кардас постави двата информационни чипа един до друг пред компютъра. — Можете да вземете само единия. Моля изберете!

Шада чу как Карде си пое дълбоко дъх до нея.

— Ти избери, Шада — тихо каза той. — Вземи, който искаш.

Тя се загледа в двата информационни чипа, изчаквайки вълнението да се надигне и да отmine. Единствената ѝ надежда да се върне в Мистрил... може би единствената ѝ надежда да остане жива след смъртната присъда, която ѝ бяха издали... лежеше вляво пред нея. Вдясно беше неизвестното, събрано от един старец, който можеше да се окаже луд, в полза на друг човек, чиято единствена цел в живота бе обратното на онова, което винаги бе ценила.

За нейна изненада вълнението не дойде. „Дали разкритията на Кардас го прогониха от мен?“ — запита се тя бегло, останала без сили, за да изпита чувства като гняв или неувереност.

Не. Нямаше вълнение, защото домакинът им бе прав. Тя не можеше вече да работи за мистрилите, които бяха служили, убивали и умирали, за да може един ден Емберлене да възкръсне. Не можеше, знаейки много добре какво щяха да направят единайсетте с информацията от този чип. Справедливостта, която бе смятала, че търси, вече бе въздадена. Единственото, което можеше да донесе, бе мъст.

Шада се пресегна, смътно давайки се сметка, че в момента пресича последния мост между себе си и миналото, и взе десния чип.

— Доволен съм от вас, Шада Дукал, дете на Мистрил — каза Кардас с топлина, която досега не бе чувала в гласа му.

— Обещавам, че няма да останете разочарована.

Тя погледна към Карде, подготвяйки се за реакцията му от разкритието на домакина им. Но търговецът на информация просто се усмихна.

— Всичко е наред — каза той. — Отдавна знам коя си.

Шада погледна към Кардас.

— Коя бях — тихо поправи тя контрабандисткия шеф. — Каква съм сега... не знам.

— Ще намериш пътя си — увери я Джори. След това рязко се изправи и потри ръце. — Време е да тръгваме.

Шада премига.

— Мислех, че ще останем до сутринта.

— Навън вече е сутрин — отвърна Кардас, заобиколи компютъра и хвана Шада и Карде за ръцете. — Или поне много скоро ще бъде утро. Елате, елате... има още много работа. И ти, Трипио, ела с нас.

— Ами това? — попита Шада и махна към информационния чип, докато домакинът им ги подканяше да побързат по пътеката между стелажите.

— Можете да го прочетете на път за срещата ви — отвърна Джори. — Само вие двамата... никой друг. Според мен след това ще знаете какво да правите.

Те стигнаха вратата и Кардас махна, за да я отвори.

— Ами ти? — попита Карде, докато старецът ги водеше по коридора, вече ярко осветен, към стаите им.

— Вратата ми е винаги отворена за вас. И за двама ви. Винаги когато пожелаете, сте добре дошли. Но сега трябва да побързате.

Час по-късно „Волният Карде“ се издигна от Ексокрон и се насочи към дълбокия космос. След още час, подир проверката на курса към мястото на срещата с очакващия ги кораб на монасите Айн Тий, Карде заведе Шада в кабинета си.

Седнали пред екрана на компютъра, двамата зачетоха информационния чип на Джори Кардас. Шада първа наруши тишината.

— Беше прав, нали? — тихо каза тя. — Невероятно! Ако е истина...

— Истина е — каза Карде, загледан в екрана. Мислите в главата му препускаха лудо. Шада силно подценяваше нещата. Определението „невероятно“ не се доближаваше дори бегло до истината. — Кардас може и да не е имал никакви други качества, но човек винаги може да разчита на него.

— Не мога да повярвам — поклати глава Шада. — Да разбирам ли, че ще помолим монасите Айн Тий да ни заведат право на Корускант?

Търговецът на информация се поколеба. Корускант, разбира се, беше логичният избор. Но имаше цяла гама други възможности. Сред тях и някои твърде интересни.

— Карде — прекъсна мислите му Шада. Тонът ѝ изведнъж бе станал подозрителен. — Ще занесем това в Корускант, нали?

Той ѝ се усмихна:

— Не, няма да го занесем в Корускант. Май можем да направим нещо по-добро — и отново погледна в екрана, а усмивката му помръкна.

Разкراчен на командната пътека на имперския звезден разрушител „Тираничен“, капитан Налгол се взираше в тъмнината от другата страна на илюминатора. Още не се виждаше нищо друго освен някой и друг разузнавателен кораб, преминаващ през маскировъчния щит, или раздърпания ръб на близката комета. Но беше традиция един капитан на кораб да гледа вселената от илюминатора на мостика си, а днес Налгол се чувстваше традиционно. Още четири дни и дългото влудяващо бездействие най-сетне щеше да свърши. Само още четири дни, стига ударният отряд да спазеше разписанието.

В края на пътеката се чува тежките стъпки на шефа на разузнаването Оисан. Почти десет минути закъснение, отбеляза Налгол, поглеждайки часовника си.

— Капитане — каза Оисан, леко задъхано. — Ето последната разузнавателна сводка.

Налгол се обърна и забеляза леката червенина по лицето на разузнавача.

— Закъсняхте — каза той.

— Наложил се да извършим много анализи — сковано отвърна Оисан и му подаде електронния бележник. — Преди няколко дни корабите около Ботауи замалко не са започнали война.

Капитанът на „Тираничен“ присви очи и пое електронния бележник.

— Какво искате да кажете? — попита той и извика съответния файл.

— Един ишорски кораб решил да притисне един диамалски — обясни Оисан. — Битката се е разминала на косъм.

Налгол изруга под нос и зачете сводката. Ако тези бесни чуждоземци започнеха враждебните действия, преди ударният отряд да бе готов...

— Какво ги е спряло? — попита той. — Да, да... — побърза да добави, след като прегледа съответната част. — Интересно. Някой

получил ли е идентификацията на товарния кораб?

— Никой от разузнавачите не е бил достатъчно близо, за да го разпознае със сигурност — отговори Оисан. — Но в последвалата размяна на съобщения из флотата се казва, че е бил на висшия съветник Органа Соло. Но не е потвърдено.

— И все пак е много вероятно — тихо каза Налгол. — Несъмнено е пристигала, за да помогне на Гаврисом да смъкне температурата.

— Несъмнено — Оисан вдигна вежди. — Според слуховете е довела и каамаски доверител.

— Браво! — каза капитанът на „Тираничен“ и се усмихна леко. — Браво!

— Ще знаем със сигурност след два дни — отбеляза разузнавачът. — Ако при Гаврисом е пристигнал и истински каамасец, той ще го покаже на всички при първа възможност.

— Да — тихо се съгласи Налгол. — И ако може да го задържи още четири дни, ще можем да кажем, че на унищожението на Ботауи е присъствал и каамасец. И не само е присъствал, но и като естествена последица го е одобрил — той удивено поклати глава. — Невероятно! Питам се как Траун успява да подреди всичко!

— Наистина е невероятно — съгласи се Оисан, но с далеч по-малко ентузиазъм. — Само се надявам да не е сбъркал в изчисленията. Сто деветдесет и един бойни кораба са доста за три звездни разрушителя.

— Много се тревожите — укори го Налгол и му върна електронния бележник. — Виждал съм как работи върховният адмирал. Той никога не бърка в изчисленията си. Ударният отряд ще си свърши работата, след това бойните кораби ще се унищожат един друг. Ние трябва само да довършим оцелелите и да доопустошим онова, което е останало от планетата.

— Да, такъв е планът — кисело каза Оисан. — Мога ли да препоръчам да обявите на „Тираничен“ и на останалите ни кораби четиридневна бойна готовност. Така ще можем да реагираме по-бързо, ако нещата изпреварят разписанието.

— Това означава четири допълнителни дни крайно напрежение — напомни му капитанът. — Едва ли ще е от полза за екипажа.

— Но ако нещата изпреварят...

— Няма — безцеремонно го прекъсна Налгол. — Щом Траун е казал четири дни, това значи четири дни. Точка.

Шефът на разузнаването си пое дълбоко въздух.

— Да, сър — тихо каза той.

Налгол го изгледа. В очите му блеснаха пренебрежение и съжаление. Все пак Оисан никога не се бе срещал с Траун, никога не бе попивал увереността в гласа на върховния адмирал. Как можеше да разбере?

— Добре. Ще направим компромис — каза капитанът. — Ще наредя днес следобед да започне тренировъчна бойна готовност. Един ден преди началото на операцията ще преминем към истинска. Така по-добре ли ще се чувствате?

— Да, сър — Оисан изкриви уста. — Благодаря ви, сър.

— А вашата тренировъчна бойна готовност ще започне веднага — продължи Налгол и посочи електронния бележник. — Искам да изготвите списък с най-уязвимите места на всеки един от корабите. Запишете всичко, което знаете за капацитета, защитата и слабостите им. Включително подробности за капитаните и расата им, стига да се знаят — той се позасмя. — Когато най-сетне излезем от този маскировъчен щит, искам да съм в състояние да направя на пух и прах отървалите се от турболазерите или хищните птици. Ясно ли е?

— Тъй вярно, капитане — каза шефът на разузнаването. — Ще ви го приготвя за утре.

— Много добре — кимна Налгол. — Свободен сте.

Оисан се обърна кръгом и бързо се отдалечи по командната пътека. За миг капитанът на „Тираничен“ се загледа подир него, после се обърна отново към тъмнината от другата страна на илюминатора.

Четири дни и най-сетне щяха да размажат тези бунтовнически отрепки! Той се усмихна към мрака навън. Да, днес наистина се чувстваше съвсем традиционно.

ГЛАВА 34

Люк се сепна и се събуди. За момент остана неподвижен, борейки се с обичайното замайване след лечебния джедайски транс. След като главата му малко се проясни, направи бърза преценка на положението. Седеше в неудобна седалка, пред себе си виждаше непознато контролно табло, а наоколо се извиваше прозрачната стомана от капака на непознатата пилотска кабина. Зад гърба му идваше слаба светлина. От другата страна на капака на кабината бе съвсем тъмно...

Люк премига и изведнъж се събуди напълно. Навън бе съвсем тъмно! Той заопипва предпазните колани, търсейки закопчалките, като в същото време погледна часовника си. И спря. Беше прекарал в лечебен транс почти пет часа. Пет часа?

— Мара, нали ти казах да ме събудиш след два часа — провикна се той към задната част на кораба, освободи се от предпазните колани и несигурно се изправи на крака. — Какво стана? Заспа ли?

Но в отговор се чу само френетичното пиукане на Арту. Мара я нямаше.

— О, не! — промълви джедаят и се присегна със Силата към всяко кътче на кораба. Никъде я нямаше. — Арту, къде е тя? — опря се на коляно пред малкия дроид и взе в ръка електронния бележник, все още прикачен към машината. Думите бързо се заизнизваха на екрана... — Как така е излязла? Кога? Защо?

Арту простена тъжно. Люк продължи да чете. Сърцето му замря. Мара бе излязла от кораба преди пет часа, веднага след като той бе изпаднал в транс, и дроидът не знаеше нито къде е отишла, нито защо. Но майсторът джедай можеше сам да се досети.

— Няма нищо — въздъхна той и потупа успокоително малкия дроид, докато се изправяше. — Знам, че не е било възможно да я спреш.

Приближи се до изхода. Вкусът на страха се смеси с горчивината от съзнанието, че където и да бе отишла Мара, беше късно да я спре.

— Наглеждай кораба! — нареди джедаят и отвори люка. — Ще се върна веднага щом мога.

Без да си прави труда да слиза по стъпалата, той скочи долу. От всички страни го заобикаляха остри скални зъбери. Между разкъсаните облаци, които вятърът гонеше по небето, проблясваха ярки звезди, но светлината им беше недостатъчна, за да разкъса гъстия мрак. „Мара!“ — безпомощно се провикна Люк със съзнанието си в безмълвието на нощта.

В отговор сякаш се раздвижи загърната с наметало фигура с нахлупена качулка. Недалеч в тъмнината сякаш се надигна стаено присъствие. Между качулката и наметката се отвори процеп... „Горе“ — дойде мислен отговор.

Люк се взря в чернотата на скалата отпред, изпитвайки внезапно облекчение, че Мара е още жива, но и мъчително предчувствие за надвисваща беда. Видението изчезна, когато Мара отново придърпа психическия плащ около себе си...

„Къде си?“ — изпрати Люк въпрос, борейки се с желанието да пробие пашкула, в който така неочаквано и необяснимо се бе обвила. В следващия миг усети колебанието и леката ѝ въздишка. След това като сцени, зърнати за миг в поредица от светкавици, през съзнанието му мина маршрутът, по който бе минала. Джедаят изпрати потвърждение, като същевременно окуражи Мара, стигна до скалата и пое по указания маршрут.

Изкачването не беше толкова тежко, колкото очакваше, а със Силата стигна за десет минути. Откри я седнала на един камък недалеч от върха на канарата, сгущена странишком в подслона, който ѝ предлагаше една неравна издатина в скалата.

— Здравей — обади се тихо Мара, докато Люк изкачваше последната издатина. — Как се чувстваш?

— Съвсем излекуван — отвърна той и се намръщи към нея, докато заобикаляше една скала. Седна до нея на камъка. Гласът ѝ бе спокоен и овладян, но под тъмното покривало на психическата ѝ преграда майсторът джедай долавяше отънька на невероятна тъга. — Какво става?

В бледата светлина на звездите Люк видя как Мара вдигна ръка и посочи напред.

— Ръката на Траун е ей там — каза тя. — Четирите кули се виждат при по-добра светлина.

Люк се взря натам, усилвайки сетивата си с джедайските техники. Кулите и стената на крепостта наистина се мержелееха, както и още нещо между двете най-леви кули. Вероятно това беше плоският покрив на хангара, от който бяха избягали преди няколко часа.

— Какво правят? — попита той.

— Нищо особено — отвърна Мара. — Помниш ли празното място, което видяхме? Онзи кораб, дето го нямаше... Върна се преди три часа.

Люк направи гримаса. Пред всичките кораби, които бе повредил, се намираще изправна машина, готова да тръгне за Бастион във всеки един момент.

— Нали не е излетял отново?

Той усети как Мара поклати глава.

— Не зная. Парк каза, че ще разпитат пилота, преди да вземат окончателно решение.

— Ясно — каза Люк.

Адмиралът и Фел щяха да бързат. Бързо решение, бърз полет и Империята щеше да разполага с Ръката на Траун и всичките ѝ тайни. А двамата с Мара бяха тук. И чакаха. Какво?

— Странно — тихо каза Мара. — Всъщност е смешно. Ето ни двамата: жената, която прекара десет години в опити да си изгради нов живот, и мъжът, който прекара същите тези десет години в тичане насам-натам, опитвайки се да спаси галактиката от всяка нова опасност, която си покажеше грозната физиономия.

— Да, така е — каза майсторът джедай и я погледна неловко. Мракът в нея нарасна... — Май не схващам кое му е смешното.

— Смешното е, че в момента, в който Новата република е заплашена от разпад, ти се втурна да спасяваш мен. Пренебрегна самоналожените си отговорности, за да спасиш тази жена и живота ѝ — тя въздъхна до него. — А тази жена... — добави Мара едва чуто — сега трябва да пожертва новия живот, към който се стремеше, за да спаси Новата република.

Изведнъж далечна бледозелена светлина озари лицето ѝ, сякаш изваяно от камък. Беше белязано от ужасна болка и самота.

— Май дойде тъкмо навреме — каза Мара.

В тишината отекна далечен гръм. Просветна втора зелена светкавица. С усилие Люк откъсна очи от измъченото ѝ лице и се обърна.

Стреляха кулите. В мига, когато се обърна, небето бе прорязано от трети турболазерен залп, изстрелян от върха на една от кулите. Последваха още два, изстреляни от една от другите кули. Стреляха в посока, противоположна на посоката, в която се намираха двамата с Мара.

— Сигурно са разузнавателни изстрели — каза тя с измамно спокоен глас. — Няма да им е нужно много време.

Люк отново я погледна. Болката в нея нарастваше и притискаше психическата бариера, която бе издигнала, както водите на придошла река притискат язовирната стена.

— Мара, какво има?

— Идеята е твоя — продължи тя, сякаш той не беше казал нищо. — Ти настояваше да стана джедай — Мара подсмъркна, като че преглътна сълзите си. — Помниш ли?

В този момент от крепостта се разнесе масиран турболазерен залп. Този път зеленият огън на залповете бе придружен от сините светкавици на чиските оръдия. Стреляха и четирите кули. Стреляха с пълна мощ и постоянно. И четирите в една и съща посока. Люк отново обърна глава, опитвайки се да види по-добре, и се запита по какво ли се целеха. Да не би въпреки всичко Карде да беше изпратил подкрепление. Или Новата република ги беше намерила. Или Империята. Или беше някоя от стотиците опасности, за които бе споменал Парк? Майсторът джедай обърна очи към Мара... И в този кратък миг разбра.

— Мара — промълви той. — Не! О, не!

— Трябваше да го направя — каза тя с разтреперан глас. На светлината на угасващия вражески огън Люк видя, че Мара вече дори не се опитва да скрие сълзите си. — Само така можех да ги спра да не предадат всичко на Бастион. Само така.

Люк отново погледна към крепостта. Острието на мъката ѝ се заби и в неговото сърце. Внезапно го обзе ярост. Ако се бе събудил порано... ако бе преминал през психическата ѝ преграда още тогава, в крепостта, и бе научил за тайния ѝ план... ако дори сега се присегнеше с пълната мощ на Силата...

— Недей — тихо каза тя. Гласът ѝ бе безкрайно уморен. — Моля те, недей. Това е моя жертва, не разбираш ли? Решаващата жертва, която всеки джедай трябва да направи — треперещите ѝ ръце посегнаха към неговите. Люк потръпна от допира на студените ѝ длани. — Не можеш да направиш нищо. Абсолютно нищо.

Люк си пое дъх на пресекулки. Хладният нощен въздух проряза дробовете му както на ледения Хот. Ръцете, съзнанието и сърцето му горяха от желание да направи нещо. Каквото и да е.

Но тя беше права. Можеше да не му харесва, можеше горчиво да роптае, но дълбоко в себе си знаеше, че е права. Той не беше отговорен за съдбата на вселената. Взетите от други хора решения, действията им, последиците от тях и дори жертвите им — и това не беше негова отговорност. Мара бе направила своя избор и бе приела последиците от него. И той нямаше нито правото, нито задължението да ѝ го отнема. Можеше да направи само едно нещо. Той се премести поблизо до нея и я прегърна.

За момент тя се възпротиви. Старите страхове, навици и самота се примесиха с инстинктивното усилие да стегне мускулите си и да го отблъсне. Но това беше само за миг. След това, като че губеше и тази част от живота си, Мара се притисна към него. Грижливо изградените прегради паднаха, когато тя най-сетне изплака мъката от загубата си, която толкова дълго и толкова дълбоко бе таила в себе си.

Люк я притисна по-силно към себе си, мълвейки успокоителни думи, докато се бореше заедно с нея с бурята от болка и мъка, поглъщайки колкото може от страданието и предлагайки в замяна утеха и топлина. В далечината крепостта засили огъня...

И тогава Люк го видя над ръба на канарата. Прелетя ниско над един по-далечен хълм. Корпусът му светеше като полиран метал от сюрреалистичния ефект на щитове, функциониращи в атмосферата. Въртеше се и се извиваше като живо същество, избягвайки и прикривайки се от лудата градушка изстрели, която подпалваше въздуха около него, и в отговор стреляше непрекъснато, но безполезно по непробиваемия черен камък отпред. Привлечен като минок към електрокабел от повиквача, който Мара бе поставила в комуникационната система на един от корабите на чуждоземните, той целенасочено се движеше към отворения вход на хангара — единственото слабо място в цялата крепост. Личният кораб на Мара —

единственото нещо във вселената, което тя притежаваше истински, „Огънят на Джейд“.

Сълзите престанаха. Раменете ѝ се изпънаха под ръцете на Люк и тя се наведе напред, за да наблюдава. „Огънят на Джейд“ вече почти бе стигнал до Ръката на Траун. Под полиращия ефект на щитовете Люк виждаше, че корпусът е разкъсан на десетина места и от някои излизаше буен жълт пламък. Кулите усилиха атаката си, но беше късно. „Огънят“ се гмурна за последен път и изчезна от погледа им...

И ярката жълто-оранжева експлозия, която избухна откъм планината и озари ландшафта както дневната светлина на Корускант, показва, че е достигнал целта си. Взривът, който последва миг след това, бе странно приглушен, сякаш оградните стени хиджарнски камък бяха също толкова неподатливи на звука, както вероятно и на самата експлозия. Няколко секунди по-късно до ушите им стигна още една, по-приглушена експлозия и отекна в планината. Кулите сякаш с неохота прекратиха огъня. След това тишината на нощта отново се спусна над тях.

Люк и Мара останаха така дълго време, притиснати един към друг, загледани в трептящия пламък от погребалната клада на „Огънят на Джейд“. Бавно, докато пожарът в дока на хангара догаряше, Люк усети как болката ѝ започна да угасва. Но за негова изненада на нейно място не се надигна безнадеждна горчивина или дори обикновена умора, която да запълни оставената празнина. Мара бе оплакала загубата и бе изразила скръбта си, а сега, както ѝ бе навикът, оставяше настрана чувствата и емоциите и се съсредоточаваше върху настоящата задача. Минута по-късно тя се раздвижи в прегръдката му.

— Най-добре да тръгваме — гласът ѝ леко потрепваше, но иначе бе твърд и ясен. — Известно време ще са заети с пожара. Сега е най-благоприятният момент да се промъкнем отново в крепостта.

— От силата на експлозията съдя, че сме повредили всички кораби в хангара — каза Мара, докато слизаха от канарата към скрития сред скалите кораб. — Поне що се отнася до летателните им възможности. Може някоя от по-задните машини да е останала незасегната, но изваждането ѝ ще отнеме доста време.

Майсторът джедай знаеше, че в момента Мара само говори. Думите излизаха от устата ѝ напосоки, като следствие от изтощителното емоционално напрежение. Тя не обичаше да говори

заради говоренето и мисълта, че го прави дори за малко, я дразнеше. Но всъщност не я притесни особено. Щом прехвърлянето на толкова емоции върху Люк не бе опропастило мнението му за нея, малко брътвеж също нямаше да успее. Докато слизаше надолу по канарата, Мара усещаше от Люк да струят същата топлина и разбиране, с които я бе обгърнал горе. Имаше и малко повече загриженост и покровителство, но те съвсем не я притесняваха. Това си беше Люк!

— Още не ми е ясно как ще го направим — каза той и се препъна зад нея. — Много ще се забавим, ако минем пак през пещерата.

— Така е — отвърна тя. — Парк спомена, че в стената има пролуки. Май най-добре е да се изкачим до някоя от тях.

— Трудно ще е — предупреди майсторът джедай. — Няма да са така приятелски настроени както първия път.

— Няма значение — изсумтя Мара. — Аз също вече не съм така приятелски настроена.

Отпред се показва похитеният неприятелски кораб, едва видим в слабата светлина. Тя събра сили и прескочи една пукнатина в земята, приземявайки се върху голям плосък камък... И спря, с мъка запазвайки равновесие, когато шокът вкамени мускулите ѝ. През съзнанието ѝ премина нещо, което тя не можеше да определи мисъл ли беше или звук.

— Джедай Скай Уокър? Там ли си?

Мара загуби равновесие и доста непохватно политна, изправяйки се в последния миг. Но почти не обърна внимание на дребния инцидент. На кораба, върху слънчевите панели на машината, бяха накацали десетина тъмни сенки и нервно пърхаха с крила. Люк едва бе стигнал при Мара, когато една от сенките се вдигна, долетя при тях и кацна на камъка, който току-що бяха освободили.

— Наистина си ти — отекна мисълта в главата ѝ. Думите бяха белязани с облекчение и вълнение. — Видях големия огън и се уплаших, че ти и Мара сте загинали.

Беше Дете на ветровете.

И тя го чуваше. Мара погледна към Люк и видя собствената си изненада, отразена в лицето и мислите му.

— Ти наистина си падаш по дълбоките промени, нали? — каза тя и кимна към младия комкаец. — Добър подход.

— Не гледай към мен — вдигна ръце Люк. — Нямам нищо общо.

— Чуйте ме, моля — нетърпеливо ги прекъсна Дете на ветровете. — Трябва да отидете на помощ на комджайците. Заплашващите нападнаха дома им.

— Пещерата ли? — попита Люк и се намръщи.

— Вътре ли са? — попита Мара. — Или само са стигнали до нея?

Последва бърз обмен на фрази между Дете на ветровете и другите чуждоземни по слънчевите панели.

— Не знаем — отвърна то. — Моите приятели от това гнездо на ком кае са ги видели да влизат в пещерата с големи клони и машини.

Мара погледна Люк.

— Големи клони?

— Тежко въоръжение — отвърна той. — Колко дълги бяха клоните?

— Някои два пъти по-дълги от комкайците — каза Дете на ветровете и разпери криле, за да покаже.

— Изглежда, са разбрали откъде сме дошли — каза Мара.

— И подготвят засада, за да ни пресрещнат — мрачно добави Люк. — Е, значи няма да влезем оттам. Дано само комджайците да са успели да излязат от пещерата.

— Не можем нищо да направим — каза Мара. — А като седим тук и се двоумим, само им даваме повече време да се подготвят.

— Права си — неохотно се съгласи Люк. — Изчакай ме да взема Арту и тръгваме.

— Няма ли да отидете да помогнете на ком джа? — разтревожено попита Дете на ветровете, когато Люк мина край него.

— Нищо не можем да направим — отвърна Мара. — Веднага трябва да се върнем във Високата кула.

Младият комкаец се взря в нея.

— Но вие обещахте.

— Обещахме да направим каквото можем — напомни му тя. — Оказва се, че не можем да направим кой знае какво — Мара въздъхна. — Виж, заплашващите ви смятат за големи досадни паразити. Ако отсега нататък стоите далеч от корабите им и Високата кула, най-вероятно няма повече да ви притесняват.

— Разбрах — отвърна Дете на ветровете. Гласът му още трептеше от разочарование. — Ще предам съобщението.

— Съжалявам, че не можахме да ви помогнем повече — каза Мара. — Но вселената не е съвършена и невинаги всеки получава каквото иска. Част от израстването се състои в това да приемеш този факт. Приеми го и продължи напред.

Комкаецът се изпъна.

— А ти какво искаш, Мара?

Мара погледна към похитения неприятелски кораб, към отворения вход, в който Люк току-що бе изчезнал. Напоследък и тя самата често си задаваше този въпрос.

— В момента единственото, което искам, е да намеря път към Високата кула — отговори тя, избирайки си по-непосредствена цел. — Нека първо да решим този проблем, а?

Дете на ветровете потръпна.

— Път към Високата кула? Но защо?

Майсторът джедай се бе подал през люка и спускаше астромеханичния си дроид на земята с помощта на Силата.

— Доста време ще трябва, за да ти обясня — отговори Мара.

— Но е жизненоважно. Имай ми доверие.

— Вярвам ти — каза малкият комкаец с неочакван жар. — Вярвам на теб и на джедай Скай Уокър — той се поколеба.

— И мога да ви покажа пътя.

— Можеш ли? Къде е? — намръщи се Мара.

— Ей натам — отвърна Дете на ветровете и изви глава надясно от Ръката на Траун. — Приятелите ми казват, че до Езерото на малките риби има дупка и тя води близо до пещерата, през която за пръв път влязохме във Високата кула.

Мара погледна към Люк. В съзнанието ѝ започна да назрява странна мисъл. Може би нямаше да се наложи крепостта да бъде атакувана.

— Достатъчно ли е голяма, за да минем?

— Не знам — комкаецът се поколеба. — Но ми казаха, че огнените трески използвали този проход, когато се движели под земята.

Мара сви юмруци при спомена. От мисълта да пълзи в проход след орда огнени трески настръхна. Но щом това беше единственият начин да проникне отново в крепостта...

— Нека попитам Люк.

Тя отиде при джедая, който стоеше до малкия дроид, и набързо му разказа какво бе научила.

— Струва си да проверим — каза Люк. — Къде е езерото?

— Не е далеч — отвърна Дете на ветровете. — По въздуха е много близо.

— Не можем да летим с кораба — отвърна Люк. — Заплашващите веднага ще ни забележат.

— Не говоря за летящата машина — комкаецът рязко се изпъна. — Аз и приятелите ми ще ви отнесем дотам. И няма да ни видят.

Мара и Люк се спогледаха.

— Сигурен ли си? — Люк обърна глава към групата. — Не сте много, а ние не сме никак леки. Ще трябва да вземем и Арту.

— Аз и приятелите ми ще ви занесем дотам — повтори младият комкаец. — Не за някаква облага — бързо добави той, — а защото вече рискувахте много заради ком кае. Ние не ви дадохме нищо в замяна.

Люк погледна Мара:

— Ако слезем под земята, отново ще трябва да се изкачваме по тайното стълбище — каза той. — Сигурна ли си, че искаш?

— Мисля, че няма да има нужда да влизаме във Високата кула.

— Моля? — свъси чело Люк.

— Мислех си за онзи мощен източник на енергия, който Арту забеляза, когато влязохме в подземната зала. Намираше се по пътя, за който Спазващия думата си каза, че винаги се е оказвал фатален за комджайците, когато са тръгвали по него — Мара погледна към Високата кула. — Започнах да си мисля върху думите на Парк за това, което му е казал Траун: че ако се разнесе вест за смъртта на върховния адмирал, десет години по-късно трябва да очакват завръщането му.

Тя усети объркването на Люк, последвано от напрежението, което обхвана чувствата му, когато осъзна думите й.

— Типично в негов стил май? — съгласи се той. Гласът му бе тих и мрачен.

— Мисля, че си струва да проверим — каза Мара.

— Да — отново се съгласи Люк. Изведнъж нова вълна заля мислите и съзнанието му. — Добре, Дете на ветровете. Събирай приятелите си и да тръгваме.

Майорът на комуникационния екран на задния мостик на „Химера“ беше на средна възраст, затлъстял, почти болезнено

некултурен. И ако се съдеше от отговорите му, беше лишен и от въображение и интелект. Освен това беше напълно и непоклатимо предан на началниците си. „Точно от типа хора, кисело си помисли Пелаеон, които моф Дизра избира, за да предизвикват конфликти вместо него.“

— Съжалявам, адмирал Пелаеон — отново каза майорът, — но негово превъзходителство не остави инструкции за това, как може да бъде намиран. Ако искате да говорите с началник-щаба му, мога да проверя дали е свободен...

— Имам работа лично с моф Дизра — прекъсна го Пелаеон, вече силно отегчен. — Горещо ви препоръчвам да си припомните с кого разговаряте. По закон върховният командващ имперската флота има право на достъп до всички високопоставени цивилни ръководители.

Майорът вяло отдаде чест.

— Да, сър, знам това — отвърна той. Тонът му бе на ръба на неподчинението. — Казано ми е, че негово превъзходителство е с върховен командващ.

Лицето на Пелаеон доби сурово изражение.

— Как така е с върховен командващ? — попита той. — Аз съм върховен командващ.

— Може би трябва да попитате моф Дизра за това — отвърна майорът, очевидно без да се трогне от заплахата в гласа и лицето на адмирала. — Или върховния адм... — той не довърши. Отпуснатите черти на лицето му започнаха да се изкривяват. Майорът със закъснение си даде сметка, че бе понечил да каже нещо, което не биваше да изрича. — Но лично аз нямам официална информация по въпроса — довърши той малко неубедително. — Очаквам негово превъзходителство да се върне след няколко дни. Можете да се обадите тогава.

— Разбира се — тихо каза Пелаеон. — Благодаря ви за отделеното време, майоре.

Той прекъсна връзката и се изправи. И едва сега си позволи да остави безпределната умора, която изпитваше, да се изпише на лицето му.

Вляво до него, до арката, която водеше към главния мостик на „Химера“, стоеше полковник Вермел.

— Лоши новини ли, сър? — попита той.

— Да — призна Пелаеон и махна към празния екран. — От страна на Дизра очаквам явно неподчинение. Но да получа същото отношение от относително маловажен лакей, това говори, че в двореца на мофа цари извънредна самонадеяност — той пристъпи до Вермел. — Мога да се сетя само за една причина за такава степен на самонадеяност.

— Върховният адмирал Траун — изкашля се Вермел.

Пелаеон кимна.

— Майорът почти го каза... и вие го чухте. А ако Траун се е върнал и се е събрал с Дизра... — върховният командващ се отнесе. Дългите години военна служба като че още повече натежаха на плещите му. След толкова време, след толкова уморителна работа и жертви за Империята да бъде елиминиран така брутално. Особено от такъв като Дизра. — Ако се е събрал с Дизра — тихо продължи той, — тогава така е добре за Империята. И ние ще го приемем.

В продължение на една минута двамата офицери останаха безмълвни на задния мостик на „Химера“. Единствено приглушените звуци, които идваха от екипажа в траповете, нарушаваха настъпилата тишина. Пелаеон бавно огледа мостика на кораба си и се запита какво да прави. Ако Траун се бе върнал, не бе нужно, разбира се, да прави нищо — върховният адмирал щеше да извести желанията и заповедите си, когато му дойдеше времето. Но ако не се бе върнал... Пелаеон пристъпи напред и махна на дежурния офицер от разузнаването в десния трап.

— Няколко пъти за изминалите две седмици засичаме слухове за завръщането на върховен адмирал Траун — каза той. — В някои от рапортите споменава ли се върховният адмирал да се е свързал с друг звезден разрушител освен с „Неумолим“?

— Ще проверя, адмирале — отвърна офицерът и затрака по клавиатурата си. — Не, сър, с никой друг. Във всички рапорти се говори само за „Неумолим“ или за капитан Дория.

— Добре — каза Пелаеон. — Искам незабавно да се извърши проверка на дневниците на военен контрол на Бастион. Разберете къде е „Неумолим“.

— Слушам, сър.

Офицерът отново затрака по клавиатурата си.

— Нали не смятате, че Дория наистина ще впише плана за местоназначението си против заповедите на Траун? — тихо попита Вермел върховния командващ.

— Не — отвърна Пелаеон. — Но не съм убеден, че цялата тази строга секретност е наредена от Траун. А ако е била идея на Дизра, може да е забравил да каже на Дория, че крие от мен.

— Да, но...

— Готово, сър — обади се офицерът от разузнаването. — „Неумолим“ под командването на капитан Дория е напуснал Бастион преди двацет часа на път за Яга Минор. Транзитно време дванайсет часа. Пасажери моф Дизра... — той вдигна поглед към Пелаеон и преглътна: — ...и върховният адмирал Траун.

— Благодаря — кимна върховният командващ. — Капитан Ардиф.

— Сър? — отвърна Ардиф и прекъсна разговора си с дежурния компютърен офицер.

— Въведете курс към Яга Минор — нареди адмиралът. — Тръгваме, щом корабът се пригответи.

— Слушам, сър — каза капитанът, обърна се и вдигна ръка към навигационната конзола. — Навигатор!

— Надявам се, че знаете какво правите, сър — смутено се обади Вермел. — Ако Траун и Дизра работят заедно, няма да е много умен ход да предизвикате мофа в негово присъствие.

Адмиралът се усмихна безрадостно.

— Всички разсъждения за умни ходове във връзка с кариерата ми отдавна са в миналото — отвърна той. — Още повече че съществува малкият шанс върховният адмирал да е в неведение за най-тежките престъпления на Дизра срещу Империята. Ако е така, мой дълг като имперски офицер е да му обърна внимание...

— Адмирале — повика го някой от сензорната конзола. — Входящ кораб... петдесет и пет градуса на четирийсет. Неизвестен съд, сър.

— Отбраната в готовност — спокойно нареди Пелаеон.

Очите му търсеха кораба по съобщения вектор, докато приближаваше по командната пътека към илюминатора. От опит знаеше, че неизвестните кораби обикновено са фалшива тревога: непривичен ъгъл, модификация или очертание, с което дежурният

офицер не се е сблъсквал досега. Погледът му улови космическия летателен апарат... И върховният командващ спря напред пътеката, зяпнал невярващо през илюминатора. Какво беше това?

— Адмирале — колебливо го повика свързочникът. Гласът му бе неестествено висок. — Сър, сигнализират ни. По-точно сигнализират ви.

Пелаеон се намръщи.

— Лично на мен ли?

— Да, сър.

— Тогава го свържете с адмирала — рязко се намеси Ардиф.

— Слушам, сър — отвърна свързочникът.

— Здравейте, адмирал Пелаеон — изгърмя нечий глас през високоговорителите на мостика. Мъжкия глас говореше основния език без нито един от характерните акценти или интонации, обичайни за нечовешките гласови апарати. Гласът звучеше странно познат, даде си сметка върховният командващ и внезапно потръпна. Всъщност смущаващо познат. Като ехо от далечно минало...

— Сигурен съм, че няма да си спомните кой съм — продължи гласът, — но мисля, че сме се срещали един-два пъти.

— Ще приема думата ви — спокойно отвърна адмиралът. — На какво дължа удоволствието от посещението ви?

— Тук съм, за да ви направя едно предложение — отговори гласът. — За да ви дам нещо, което силно желаете.

— Така ли? — Пелаеон погледна към Ардиф, който стоеше в напрегнато очакване зад щирбордовата турболазерна командна конзола. — Не знаех, че съм имал неизпълнени желания.

— О, още не знаете за него — увери го гласът. — Но искате това, което ще ви предложи. Доверете ми се.

— Признавам, че ме заинтригувахте — каза адмиралът. — Как предлагате да процедираме?

— Бих искал да дойда на борда, за да се срещнем. Щом видите какво ви предлагам, ще разберете необходимостта от известна степен на секретност.

— Това не ми харесва — тихо каза Вермел. — Може да е номер. Върховният командващ поклати глава.

— С неизвестен чуждоземен кораб като примамка? — възрази той и махна към космическия кораб, който висеше неподвижно на

фона на звездното небе вдясно от носа им. — Ако е номер, полковник, е много добър — адмиралът се прокашля. — Капитан Ардиф — каза той, — подгответе идването на госта ни на борда.

ГЛАВА 35

Срещу „Дамата на късмета“ нямаше никакви атаки през последния етап от пътуването им, както се бе опасявал Хан. Нито пък някой от почти двестата бойни кораба, които кръжаха над Ботауи, прояви интерес към яхтата, докато тя внимателно си пробиваше път до орбитата на трите корвети на Новата република, притиснати една до друга, сякаш ужасени от страховитата огнева мощ, изпълваща околното пространство. Сигурно е точно така, реши бившият контрабандист. Гаврисом и калибопите като цяло бяха много по-умели в думите, отколкото в действията.

Дежурният офицер на кораба на президента първоначално не бе склонен да уважи молбата им за влизане в док, но след неколкominутен спор — и вероятно едно-две задкулисни обсъждания — най-сетне промени отношението си. Когато двамата с Ландо се качиха на борда на президентския кораб и очакващата го Лея се разтопи в обятията му, всичко доби смисъл.

— Как се радвам, че се върна! — тихо каза тя. Думите ѝ заглъхнаха в ризата му. — Толкова се притеснявах за теб.

— Е, нали ме знаеш — опита се небрежно да каже Хан, притискайки се обаче сам също толкова силно към нея.

Едва сега, след като всичко бе свършило, най-сетне можеше да признае, че безразсъдната разходка до Бастион можеше да струва много скъпо. Можеше да загуби...

— Да, знам те — отвърна жена му, вдигна очи към него и се опита да се усмихне, но усмивката ѝ не можа да го заблуди дори за миг. Може би и тя виждаше какво са могли да загубят. — Знам, че през целия си живот се забъркваш в неприятности. Просто много се радвам, че се справи с тази.

— Аз също — откровено каза Соло и се вгледа в нея. — Изглеждаш уморена.

— Станах по-рано, затова — обясни тя. — Гаврисом ни иска по древстранско време, а долу е малко след съмване.

— О! — възкликна Хан. Изобщо не му бе хрумнало да попита дежурния офицер колко часа е на кораба. — Съжалявам.

— Няма нищо — каза Лея. — Струваше си да стана толкова рано — тя се поколеба едва забележимо. — В теб ли е?

Хан погледна към Ландо.

— Горедолу. Къде можем да поговорим?

Той усети, че Лея цялата се стегна в ръцете му.

— Разбира се — гласът ѝ не издаде внезапната ѝ тревога. — Ето там е заседателната зала.

След няколко минути тримата седяха в дълбоките удобни кресла зад затворените врати на заседателната зала.

— Залата не се подслушва — каза Лея. — Проверих. Какво има?

Хан събра сили.

— Носим документа за унищожението на Каамас, както ти казах — започна той. — Това, което тогава не знаех, е, че... нека ти разкажа цялата история.

С няколко коментара от страна на Ландо той ѝ разказа за пътуването им до Бастион и завърши с разкритието на Моегид, че документът е бил променен.

— Трябваше да се сетя, че има нещо гнило — ядно каза Хан и изгледа свирепо информационния чип на ниската маса в средата на залата. При повторното преживяване на събитията отново изпита безсилния гняв към самия себе си, че се бе хванал на глупав номер. — Трябваше да изчакам, докато Ландо и Моегид приключат с проверката, преди да ти кажа нещо.

Жена му успокоително стисна ръцете му.

— Няма нищо — каза тя, но прехапаните ѝ устни говореха тъкмо за обратното. — Вината е колкото твоя, толкова и моя. Аз също знаех, че Траун се е върнал. Трябваше да се сетя, че всичко е станало твърде лесно.

— Да, но не знаеше, че той ни даде информационния чип — възрази Хан, твърдо решен да не ѝ позволи до поеме вината за случилото се. — Знаем само, че...

Седнал от другата страна на масата, Ландо се прокашля.

— След като двамата определите чия е вината — малко сухо каза той, — може да обсъдим какво ще правим.

Хан погледна към Лея. Стиснатите ѝ устни се отпуснаха в лека усмивка.

— Разбрах — каза тя също така сухо като него. — Положението може да не е толкова лошо, колкото изглежда. Все още имаме възможност да получим истинския документ от друго място.

— Карде ли имаш предвид? — попита съпругът ѝ.

— Не, има друга алтернатива — Лея се поколеба. — Не бива да казвам нищо повече засега, освен че, ако всичко е наред, документът ще е тук след няколко дни.

— Работата е там, че трябва за известно време да отложим всичко останало — рязко каза Ландо. — Двамата с Хан имахме няколко дни да обмислим нещата и решихме, че можем да спечелим малко време.

— Да — кимна Хан, доволен от възможността да променят темата. — Първо ще кажа на Гаврисом, че още не може да получи документа.

Очите на Лея се разшириха.

— Как ще го убедиш?

— Въз основа на факта, че обстановката над Ботауи е твърде напрегната за вкуса ми — надменно отвърна съпругът ѝ. — Ще настоя всички да се разотидат, преди да предам документа на когото и да е.

— Хан, няма да мине! — изумено го изгледа Лея.

— Защо? — попита той и сви рамене. — Това съм аз, забрави ли? Всички очакват от мен да правя откачени неща.

— Да, но... — с очевидно усилие съпругата му преглътна възраженията си. — Добре, да предположим, че номерът ти мине пред Гаврисом. А после?

Бившият контрабандист хвърли поглед към Ландо.

— Всъщност не сме обмислили докрай какво ще правим после — призна той. — Моегид каза, че съществува нищожна вероятност да възстанови данните. Зависи колко добър е бил онзи, който е променял документа. А след като го имаме, можем да накараме ботанците да кажат какво знаят.

— Ако изобщо знаят нещо — посочи Лея. — Ако не знаят, само ще си загубим времето. Дори ще стане по-лошо, защото ще ни обвинят, че Новата република се е договорила с ботанците имената на виновните да бъдат укрити.

— Знам — каза Хан и се опита да прикрие собствената си внезапно обзела го безпомощност. — Но ако просто обявим, че не сме донесли документа, ще ни кажат същото, нали?

Лея отново стисна ръката му:

— Сигурно — погледът ѝ се разсея, което означаваше, че мисли трескаво. — Добре. Най-големите подстрекатели са Диамала и Ишори. Ако успеем да ги накараме да се оттеглят, дори временно, мнозина от другите също ще ги последват. Всъщност Гаврисом дойде точно за да ги убеди да се оттеглят.

Хан се намръщи, припомняйки си собствения си неуспешен опит да помири същите тези две раси. При това тогава ставаше дума само за транспортни договори.

— Само не ги пускайте в една и съща зала — предупреди той.

— Съгласна съм — каза Лея и погледна към Калризиан: — Ландо, със сенатор Миатамиа още ли сте в добри отношения?

Бившият картоиграч я погледна подозрително.

— Всъщност не знам дали някога сме били в добри отношения — предпазливо каза той. — Особено след като пътуването, което му предложих, завърши с покана за празничен коктейл с Траун на борда на личния му звезден разрушител. Какво точно имаш предвид?

— Миатамиа пристигна вчера вечерта, за да разгледа положението — каза тя. — Отседнал е на един от големите диамалски бойни кораби — „Усърден размисъл“. Бих искала да си поговориш с него.

— Аз? Лея... — изгледа я той изумено.

— Трябва да го направиш — твърдо каза тя. — Диамалците имат силно чувство за лично достойнство, а Миатамиа още ти е длъжник за пътуването. Можеш да се възползваш от това.

— Виж, не знам колко си мислиш, че струва гостоприемството ми на открития пазар — възрази бившият комарджия. — Но... — той я погледна и въздъхна. — Добре. Ще опитам.

— Благодаря ти — отвърна Лея. — С Гаврисом вече имаме уговорена среща за по-късно тази вечер с ишорските ръководители на борда на „Надмощие“. Може би заедно ще успеем да измислим нещо.

От интеркома, вграден в ниската масата, се чу иззвъняване.

— Съветник Органа Соло — обади се гласът на дежурния офицер.

Лея се пресегна и натисна копчето.

— Да?

— Пристигна дипломатически пратеник, който иска да се види с вас. Ще го приемете ли?

Хан усети, че го облива вълна на раздразнение. Не можеха ли да я оставят на мира поне за минутка?

— Говори капитан Соло — каза той на микрофона. — В момента съветникът е заета...

Силното стискане на ръката от страна на жена му прекъсна думите му. На лицето ѝ бе изписано нещо...

— Да, ще го приема — каза Лея. — Изпратете го.

Тя изключи интеркома.

— Лея... — започна Хан.

— Спокойно — прекъсна го жена му. Необичайното изражение все още стоеше на лицето ѝ. — Имам странно предчувствие...

Тя не довърши изречението си. Вратата на заседателната зала се плъзна настрани. Хан се изправи моментално, отпусайки ръка към дръжката на бластера си.

— Съветник Органа Соло — пресипнало поздрави Кариб Девист и влезе в стаята. Той отмести поглед към Хан: — Соло — добави мъжът, пристъпи към него и протегна ръка. — Радвам се, че сте напуснали Бастион невредими.

— Не сме — отвърна бившият контрабандист и дори не понечи да приеме предложената ръка. — Хванаха ни.

Кариб замръзна. Ръката му увисна във въздуха. Погледът му отскочи до все още седящия Ландо, сякаш едва сега го бе забелязал. След това Девист бавно отпусна ръка.

— Какво стана? — попита той с опънато лице.

— Вече казах. Хванаха ни — повтори Хан. — Известно време ни гониха из града, след това ни пресрещнаха при кораба — той вдигна вежди. — Очевидно се котираме доста високо. Лично върховният адмирал Траун дойде да ни посрещне.

Соло смяташе, че лицето на Кариб не може да се изпъне повече, но грешеше.

— Траун? — прошепна Кариб. — Наистина ли беше той?

— Със сигурност не беше холограма — отсече бившият контрабандист. — Разбира се, че беше той. Поговорихме си и след това

той ни даде документа за унищожението на Каамас — Хан посочи с пръст информационния чип на масата. — Ето го.

Кариб погледна към чипа.

— И? — предпазливо попита той.

— Променен е — каза Лея едва ли не нежно.

Съпругът ѝ я погледна раздразнено. Защо се държеше мило с този човек?

— Предполагам, че не знаете как са ни хванали — каза Соло и изгледа свирепо Кариб.

— Не, не знам — отвърна Кариб, без да трепне. — Но като се има предвид, че не са ви задържали в мига, в който сте слезли от кораба, предполагам, че просто са ви разкрили. Мога ли също така да отбележа — добави той с нотка на раздразнение в гласа, — че след като са открили вас, това означава, че са открили и мен, което пък означава, че семействата ни на Малък Пакрик са изложени на опасност от имперски репресии. Колкото и маловажно да е това за вас.

— Да — тихо каза Хан. — Аз... съжалявам.

— Е... — отвърна Кариб. Гневът все още се усещаше в гласа му. — Знаехме какви рискове поемаме — той обърна очи към Лея: — Затова всъщност сме тук. Решихме...

— Един момент — обади се Ландо. — Дежурният офицер каза, че сте дипломатически пратеник. Как го измамихте?

— Нямаше нужда да го мамя — отговори Кариб. — Управлението искаше да изпрати някого да предложи помощта ни на президента Гаврисом и Новата република по каамаския въпрос. Ние изявихме желание. Това е.

— И стигна чак до Гаврисом още при първия опит?

Девист сви рамене.

— Прибягнахме до някои връзки, но не се наложи да използваме много — той се усмихна тъжно. — Пред вратата на президента на Новата република няма тълпи от кандидати да предложат помощта си. Май ние ще внесем разнообразие — клонингът отново погледна към Лея. — Става дума за това, че се събрахме и решихме, че не можем да гледаме със скръстени ръце как се развиват нещата — той неволно се изпъна уставно. — Затова дойдохме да ви предложим помощта си.

Хан погледна към Ландо. Имперски клонинги доброволно предлагаха помощта си за решаването на каамаския спор. Само това

липсваше!

— И как предлагате да помогнете? — попита Соло.

— Както съумеем — отговори Кариб. — Това може да означава разни неща. Например знаете ли, че в армадата ви от кораби има най-малко три имперски космически съда?

— Какво искаш да кажеш? — попита Хан с присвити очи.

— Точно това, че в армадата ви има най-малко три имперски кораба — повтори Девист. — Малки, в долния сегмент на изтребителния клас, сигурно с не повече от трима-четирима души на борда. Но определено са имперски.

— Сигурен ли сте? — попита Лея.

Хан се свъси към нея. Погледът в очите ѝ бе странен, а стойката — напрегната.

— Напълно — отвърна Кариб. — Докато идвахме, уловихме предаване с последния код от Бастион.

— Ясно — стисна устни Лея.

— Надявам се, че имате идентификациите на корабите — каза Ландо.

— Да, на онези, които засякохме — отвърна Кариб, извади информационен чип и го подаде на Соло. — Разбира се, може да не са само те.

— Разбира се — съгласи се Ландо.

Кариб го погледна. След това обърна очи към Хан. За момент задържа поглед върху него, изучавайки лицето му...

— Вижте, Соло — тихо каза той. — Знаем, че ми нямате Доверие. Сигурно, ако бях на ваше място при дадените обстоятелства, и аз нямаше да се доверя на някого като мен, но независимо дали ни вярвате или не, ние сме на ваша страна.

— Не става дума за доверие, Кариб — обади се Лея. — Става дума за това, кое е действително и кое не. След като Траун отново дърпа конците, вече не вярваме и на собствените си очи, да не говорим за преценките си.

— Което може да е най-силното му оръжие — възрази клонингът нетърпеливо: — Това, че никой не иска да се довери на съюзниците си или дори на себе си. Не можете да живеете така, съветник. И със сигурност не можете да се борите.

Лея поклати глава.

— Не ме разбрахте. Не предлагам да се предадем пред лицето на несигурността, а само обясних причината за колебанието ни. Тъкмо обратното, имаме план и възнамеряваме да го приведем в действие.

— Добре — каза Кариб. Хан сякаш долови в гласа му нотка на облекчение. — Какво искате да направим?

— Бих искала да се върнете на кораба си и да започнете да се въртите из района на армадата, без да правите друго — отвърна тя, пъкна информационния чип в четящото устройство на електронния си бележник и написа нещо на клавиатурата. — Опитайте се да намерите и да идентифицирате всички имперски кораби.

— А ако вече не излъчат съобщения? — попита Ландо.

— Няма значение — увери го Кариб. — Имперските пилоти правят някои неща по начин, който ги отличава. Ако освен тези тримата има и други, ще ги открием.

— Добре — каза Лея, извади информационния чип и му го подаде. — Поддържайте връзка с мен, Хан или Ландо. Това са честотите на личните ни предаватели и на корабите ни. И бъдете в готовност.

— Ще бъдем — обеща Девист и подхвърли информационния чип в ръката си. — Благодаря ви, съветник. Няма да ви разочароваме.

— Знам — дрезгаво отвърна тя. — Ще продължим този разговор. С кратко кимване Кариб се обърна и излезе.

— Надявам се, знаеш какво правиш, Лея — тихо промърмори съпругът ѝ, загледан в затворената врата. — Още не съм сигурен, че мога да му се доверя.

— Само историята ще може да съди за днешните му действия — уморено отвърна тя. — Както и за нашите. Правим каквото можем. Трябва да говоря с Гаврисом за срещата ни с ишорците, а ти, Ландо, се обади на сенатор Миатамиа и си определете среща.

— Добре — отвърна Калризиан и с явна неохота се надигна от удобното кресло. — До скоро — и излезе.

— А аз? — попита Хан. — Какво да правя?

— Прегърни ме — каза жена му, стана от стола си и пристъпи към него. — Наистина е най-добре да стоиш настрани — добави тя. — Ти си този, който носи документа за унищожението на Каамас и заради това е над останалите в този конфликт. Недопустимо е да те видят да говориш с която и да е от двете страни.

— Да — съгласи се той. — Винаги ми е харесвало да стоя високо от останалите... Чудесна мишена ставаш... Хайде, Лея... не мога да не правя нищо.

Тя се притисна към него и той усети как тялото ѝ се стегна.

— Всъщност... „Сокол“ има нужда от малко грижи — предпазливо каза Лея. — Докато влизахме в системата, загубихме щирбордовите електроконвертори и йонния поточен стабилизатор.

— Няма нищо. Имам резервни. Знаеш ли какво им се е случило?

— Сблъскаха се с лазерен меч.

Той обърна очи към нея, възкликвайки:

— О! Така ли?

— Беше за добра кауза — побърза да добави жена му.

Той се усмихна и погали косата ѝ.

— Вярвам ти, скъпа — успокой я Хан. — Добре, веднага ще се заема с ремонта. От другата страна ли си кацнала?

— Да — Лея се отдръпна леко от прегръдката му. — Има още нещо. На борда има един пътник, който за момента бихме искали да остане настрана от вниманието. Елегос Акла, Доверител на останките на народа на Каамас.

Хан вдигна вежди. След това поклати глава.

— И за минута не бива да те оставям сама — каза той. — Напускам Малък Пакрик за едно нищо и никакво пътуване и в следващия миг ти се събираш с високопоставен каамасец.

Лея му се усмихна. Но в тази усмивка се четеше и горчивина.

— Още не знаеш и половината от историята — тя посегна да го погали по лицето.

— Разкажи ми я.

Лея с нежелание поклати глава.

— Точно сега нямаме време. Може би, след като с Гаврисом се върнем от „Надмощие“, ще мога да ти разкажа всичко.

— Добре. Ще се заема със „Сокола“.

— Чудесно — отвърна Лея, прегърна го още веднъж и бързо го целуна. — До скоро.

— До скоро — отвърна съпругът ѝ и се навъси, след това я повика: — Лея?

Тя се спря на вратата.

— Да?

— Преди малко каза, че историята ще съди за днешните действия на Кариб — припомни ѝ той. — Защо за днешните?

— Така ли казах? — тихо попита тя. Очите ѝ неவிждащо се възряха в празното. — Не зная.

Хан усети по гърба си студени тръпки.

— Това да не е някое от джедайските ти усещания?

Жена му внимателно си пое въздух.

— Възможно е — тихо отвърна тя. — Много е възможно.

В продължение на няколко секунди двамата се гледаха мълчаливо.

— Добре — каза Хан с пресилена небрежност в гласа. — Все едно. Ще се видим по-късно.

— Да — отвърна тя. Изражението на лицето ѝ все още бе тревожно. — До скоро.

За момент Хан остана на мястото си, премисляйки изводите от току-що случилите се събития. А те бяха много. И всичките бяха като мръсна блатна вода. И ни едно не му харесваше. И все пак едно нещо бе ясно. По един или друг начин днешният ден щеше да бъде много натоварен. Хан взе информационния чип с документа за унищожението на Каамас и го пхна на сигурно място в джоба си. „Щом това ще бъде натоварен ден, строго си каза той, не е възможно да ми попречат да взема участие в него. Съвършено невъзможно е.“ Той излезе в коридора и тръгна към доковете, където беше гарирани „Хилядолетен сокол“. Какъвто и да беше рекордът за бързина при смяна на йонен поточен стабилизатор, той щеше да го подобри.

Залата за инструктажи на „Странстваща авантюра“ бе почти пълна, когато Уедж и Коран влязоха. Бел Иблис стоеше зад холоямката, очите му прескачаха към всеки капитан или командир на ескадрила, който влизаше в залата, и го измерваха с един-единствен поглед. Вероятно всички смятаха, че е напълно спокоен, предположи Уедж. Но Антилис и Червената ескадрила бяха прекарвали по-дълго време с генерала и Уедж знаеше, че не е така.

Както се и очакваше, Бустър Терик пристигна последен. Като подмина последните свободни места, той застана прав пред първия ред, точно пред Бел Иблис, и кръстоса ръце в очакване.

— Това е последната инструкция, преди да пристигнем на местоназначението — без увод започна генералът. — За онези от вас,

които още не са се досетили, целта ни е имперската база Убикторат при Ята Минор — от изненадания шепот, който мина през залата, Уедж заключи, че по-голямата част от присъстващите не се бяха сетили за това. — Преди да започнете да сравнявате корабите ни с корабите от отбраната на Ята Минор — продължи Бел Иблис, — нека да ви дам някои разяснения. Няма да се опитваме да превземем самата база или да я бомбардираме. Всъщност, като се изключи „Странстваща авантюра“, повечето от вас ще имат задачата да отвличат вниманието на отбраната — той натисна един бутон и от холоямката се появи изображение на базата Убикторат. — На този етап „Странстваща авантюра“ ще излезе от хиперпространството сама — точно до линията на външната защита се появи ярка синя светлина. — Ще излъчим зов за помощ, че бягаме от голяма бойна част на Новата република — това сте вие — и търсим убежище. С малко късмет и при положение че фалшивата идентификация ги заблуди, ще минем през външната отбрана.

Бустър изсумтя така, че го чу цялата зала.

— Сигурно се шегувате — каза той. — Имперски звезден разрушител да бяга от такава сбирщина? Никога няма да повярват.

— Защо да не повярват? — меко попита Бел Иблис.

— Защо да не повярват?! — контрабандистът махна към залата. — Погледнете ни! Бягаме от тях, а сме въоръжени до зъби, в пълна изправност, с пълен състав на борда, както не е било, откак Палпатин беше на власт. Кой ще ни повярва, че наистина сме в беда?

Генералът се прокашля.

— Разбирам, че скоро не сте поглеждали външния корпус.

Бустър спря по средата на поредното си ръкомахане.

— Какво му е? — попита той. Гласът му бе нисък и настоятелен.

— Не сте съвсем прав, че корабът ви няма вид на съд в беда — кимна Бел Иблис. — Ще откриете, че сме се погрижили за това.

Цяла секунда, която продължи мъчително дълго, двамата мъже се гледаха. Изражението на контрабандиста говореше на Уедж за приближаваща буря.

— Ще ми платите за това, Бел Иблис — най-сетне процеди Бустър с нисък глас. — Лично ще платите за това.

— Ще го прибавим към сметката — обеща генералът. — Не се притеснявайте. След като операцията свърши, ще възстановим всичко.

— Само да не забравите — заплаши го контрабандистът. — Да оправите всичко. И да боядисате корпуса — той се замисли за миг. — В нещо различно от бялото на звездните разрушители.

Бел Иблис се усмихна вяло.

— Ще видя какво мога да направя — и отново огледа залата. След това натисна друг клавиш пред себе си. На холограмата синята светлинка премина от другата страна на линията на отбраната. В същия момент малко по-навън от защитната линия се появи група жълти светлини. — В това време останалите от вас ще излязат от хиперпространството и ще образуват нападателна формация — продължи той. — Няма да ангажирате сериозно отбраната. Просто ще отвличате вниманието им от базата. Ще издигнете огневи валове от протонни торпеда, като се стараете някои от тях да минат през отбраната и да попаднат в самата база — синята светлина спря до тънка тръба, която стърчеше от главната база. — В това време „Странстваща авантюра“ ще спре тук, където към станцията за компютърен достъп ще излети нападателна совалка, за да вкараме вътре хакерите. Ако Силата е с нас, може да успеем да намерим и да изтеглим копие от документа за унищожението на Каамас.

— А как ще излезете от там? — попита един от капитаните на ескадрила. — Едва ли вярвате, че ще останете незабелязани през цялото време.

Бел Иблис сви рамене.

— Ние сме имперски звезден разрушител — припомни той. — Мисля, че няма да имаме проблем да си пробием път, за да излезем от базата.

Уедж погледна към Коран и видя стисната долната челюст на приятеля си. Не, Бел Иблис напълно грешеше. Щом имперските части разберяха какво става, на стария генерал щеше да му се наложи да си спасява живота. Или...

Антилис отново погледна Бел Иблис. В стомаха му се загнезди странно усещане. Или той прекрасно знаеше, че няма да може да се измъкне жив. Знаеше, че единственият му шанс бе да намери копие от документа за унищожението на Камаас навреме и да го изпрати до някой от останалите кораби. И всъщност знаеше, че Яга Минор е мястото, на което щеше да загине. А щом го знаеше...

Уедж спря очи на Бустър, който отново бе кръстосал ръце на гърдите си. Неговият кораб се бе устремил към гибелта си. С Бустър на борда? Вероятно. Най-вероятно. Уедж чу въздишката на Коран до себе си.

— Няма да ни пожертва, Уедж — тихо каза той. — Мисли за Миракс и Валин.

— Разбира се — тихо отвърна приятелят му. Дъщерята на Бустър... съпругата на Коран... и шестгодишният внук на Бустър. Да, разбира се, беше логично. Едрият шумен стар пират Бустър Терик извънредно много обичаше семейството си, все едно дали го признаваше или не. И ако трябваше да плати с живота си, за да не израсне внукът му в гражданска война...

— Мисля, че Червената ескадрила ще трябва да се погрижи да се върнат — продължи Коран.

— Ясно — кимна Уедж.

— А изстребителите? — попита Ктаунмар, един от командирите, от другия край на залата. — Вероятно ще искате ескадрилата ми за охрана.

Бел Иблис поклати глава:

— Не. Ако се натъкнем на имперски изстребител, независимо от класа им ще се справим с тях. Цялата операция зависи от това да играем ролята си възможно най-продължително. Охрана от изстребител ще развали всичко. Не, всички ще останат при ударната сила — погледът му намери Уедж. — Включително Червената ескадрила — той задържа погледа си достатъчно дълго, за да му даде да разбере, че по този въпрос спор няма да има. След това отмести очи. — Индивидуалните ви задачи и позиции в бойния ред ще ви бъдат раздадени на излизане. Има ли въпроси?

— Да, сър — обади се някой. — Казахте, че сте направили фалшива идентификация на „Странстваща авантюра“. Името истинско ли е или измислено?

— О, трябва да е истинско — отвърна генералът. — Преди двайсет години имаше толкова много звездни разрушители, че диспечерите на Империята не можеха да ги запомнят. Когато се появеше непознато име, просто решаваха, че го няма в базата им данни. Но сега не е така. За щастие разузнаването засече имената на три от звездните разрушители, за които от няколко седмици няма

информация. Вероятно са изпратени на специална мисия. Въпреки това шансовете някой от тях да се появи при Ята Минор са нищожни. Ще бъдем под името и идентификацията на звезден разрушител „Тираничен“ — той махна към Бустър — под командването на капитан Налгол.

Пет минути по-късно Уедж и Коран вървяха по коридора към дока, където ги очакваше останалата част от състава на Червената ескадрила.

— Ще бъде трудно да ги предпазим от отбраната — мрачно каза Уедж.

— Така е — отвърна Коран. Гласът му прозвуча отнесено. — Трябва да бъдем изобретателни.

— Някакъв проблем ли има? — намръщи се Уедж.

Командир Хорн бавно поклати глава:

— „Тираничен“... Нещо ме притеснява в избора на Бел Иблис, но не зная точно какво.

Джедайско предчувствие?

— Вземи да разбереш бързо — отвърна Уедж. — Има само един час до началото на операцията.

— Зная — Коран си пое дълбоко въздух. — Ще се опитам.

ГЛАВА 36

— Навет!

Навет се събуди на мига. Ръката му автоматично се мушна под възглавницата и стисна дръжката на бластера. Той отвори очи и обхвана обстановката с един поглед. Клиф стоеше на вратата на спалнята с бластер в ръка и яростно изражение на лицето, което едва се виждаше в мъждивата светлина на древстранския изгрев.

— Какво има?

— Някой е влизал в магазина — пошепна Клиф. — Обличай се!

Да, някой бе влизал в магазина. Навет вървеше из помещението като в мъгла, настъпвайки информационни чипове и разни части от обзавеждането, и гледаше изумен лудницата, в която бе превърнат малкият им спретнат магазин за домашни любимци.

— Не може да бъде — вероятно за пети път каза Клиф. — Не може да бъде. Как е успяла да се вмъкне, без да задейства алармите?

— Не зная — отвърна Навет и погледна към една от редиците с клетки. — Поне не е взела маукрените.

— Доколкото личи от пръв поглед, не е взела нищо — Клиф се огледа. — Просто тихичко е разхвърляла всичко или го е подредила по друг начин.

Навет кимна. Въпреки цялата ѝ енергия и ентузиазъм старицата май бе пропуснала важното. Онова място от задната стена до електроразпределителната кутия, където двамата с Клиф бяха направили тайното си скривалище, бе недокоснато.

— Като изключим бъркотията, нищо не е направила — каза Навет, заобикаляйки щанда. Компютърът бе включен. Сигурно бе ровила из файловете им. И отново си е губила времето.

— Навет — Клиф стоеше пред една от клетките и гледаше рафта до нея.

— Какво? — Навет заобиколи отново щанда и отиде при него.

Върху рафта в стройна редичка стояха малките цилиндърчета, скрити във фалшивото дъно на клетките на маукрените. А до тях се

мъдреше друг бинарен преподавател.

— Ще говориш ли с нея? — попита Клиф.

— Защо? — сопна се Навет. — За да я слушам как злорадства ли?

— Може да я накараш да ни каже какъв ще е следващият ѝ ход — Клиф махна към цилиндърчетата. — Едно липсва.

Навет преглътна едно проклетие. Той взе преподавателя и натисна комутатора.

— Изглежда, си си имала занимавка, а? — започна той.

— О, добро утро — прозвуча бодрият глас на старата жена. Никога ли не спеше? — Днес сме ранобудни!

— А ти си лягаш късно — отвърна Навет. — Трябва повече да внимаваш за себе си. Едно непривично упражнение на твоята възраст може да бъде фатално.

— Ха-ха-ха! — присмя се тя. — Упражненията са добри за старото сърце.

— Стига да не ги изпълняваш в близост до остри предмети — мрачно ѝ напомни Навет. — Нали знаеш, че на Ботауи има закони против вандализма?

— Стига да знаеш срещу кого да повдигнеш обвинение — безгрижно отвърна тя. — А вие знаете ли?

Имперският агент стисна зъби. Беше права. Всичките усилия да установят идентификацията на кораба ѝ досега бяха завършили с неуспех.

— Тогава остава да се оправим лично с теб — каза той.

От другата страна се разнесе кикот:

— Това ви го предложих снощи. Искате ли да вземете решение. Между другото донесохте ли ксероловия си снайпер?

Навет се ухили. Взел го беше. Оръжието се намираше в тайното им скривалище, готово за действие.

— Какво точно очакваше, че ще намериш тук?

— О, човек никога не знае — отвърна старицата. — Открай време обичам животинките. За какво служат малките цилиндри?

— Ти си специалистката по всичко, ти кажи.

— Е, много си докачлив рано сутрин — смъмри го тя. — Нямам и най-малката представа?

— Ще ти подсказа — предложи Навет. — Ако ти ми кажеш какъв ще е следващият ти ход.

— Моят следващ ход ли!? — възкликна тя невинно. — Нищо не планирам. Оттук нататък всичко е в ръцете на ботанците.

Навет погледна Клиф.

— Разбира се — каза той. — Хайде стига... и двамата знаем, че не можеш да извикаш охраната. Затова сме лице в лице.

— Хубаво е да си вярваш — насърчи го старата жена. — Е, аз съм малко уморена, а при вас след малко ще дойдат гости. До скоро.

Връзката прекъсна с пукане.

— Довиждане — тихо каза Навет, изключи предавателя и го върна на рафта. След това извади ножа си и с всички сили го заби в малкия уред.

— Какви гости имаше предвид тя? — попита подозрително Клиф, докато Навет изсипваше парчетата от предавателя в кофата за боклук. — Нали не смяташ, че се е обадила на охраната?

— Не е възможно — отвърна Навет. — Хайде, трябва да оправим, преди да отворим...

Той не довърши. Някой почука на вратата. Имперският агент се намръщи и прекоси помещението, връщайки ножа и бластера си съответно в кобура и в канията, скрити под туниката му. Отключи вратата и я отвори. Озова се лице в лице с четирима ботанци, на чиито рамене висяха широките жълто-зелени отличителни ленти на местната полиция.

— Търсим собственика на търговския център за екзотични животни Навет — каза полицаят, който стоеше най-отпред.

— Аз съм — отвърна Навет. — Магазинът отваря...

— Аз съм инспектор Прой'скин от древстранския отдел за потискане на престъпността — рязко го прекъсна ботанецът и вдигна блестяща служебна карта. — Имаме обаждане, че в магазина ви е влизано с взлом — и той отмести очи над рамото на имперския агент. — Очевидно обаждането не е фалшиво. Може ли да влезем?

— Разбира се — каза Навет и направи крачка назад, за да ги пусне да минат, като се опитваше да прикрие внезапно обзелите го мисли за убийство. Не, старата жена не би се обадила просто така на охраната. — Всъщност тъкмо се канех да ви се обадя — добави той,

докато ботанците се разпръскваха из магазина. — Ние самите току-що разбрахме.

— Имате ли списък на инвентара и стоката? — попита инспектор Прой'скин през рамо.

— Сега ще го донеса — отвърна Клиф и тръгна към щанда.

Един от ботанците спря пред клетката до рафта.

— Инспекторе? — провикна се той. — Какви са тези цилиндърчета?

— Моля ви, внимавайте — бързо каза Навет и тръгна към ботанския полицаи, трескаво търсейки обяснение, което да прозвучи логично. — Това са хормонални капсули за малките маукрени.

— Какви хормони? — попита ботанецът.

— Новородените маукрени имат нужда от специална комбинация от слънчев спектър, атмосферни условия и диета — намеси се Клиф. — Човек почти никога не може да пресъздаде родния им свят, затова се нуждаят от хормони.

— Това са маукрените — добави Навет и посочи към клетката на малките гуцърчета. — Прикрепяме цилиндрите към гърбовете им с помощта на специални хамутчета.

— Ясно — каза ботанецът. — Кога трябва да ги прикачите?

— Всъщност тази сутрин — отговори Клиф. — Съжалявам, инспектор Прой'скин, но ако нямате нищо против, за малко Ще трябва сами да продължите с огледа.

— Разбира се, разбира се — бързо каза инспекторът. — Моля, вършете си работата.

Навет отиде до една от преобърнатите маси и се усмихна злорадо, докато я поставяше на краката ѝ. Край на опита на старицата да бъде проникателна. Очевидно двамата с Клиф можеха да я надиграят във всеки един момент. Сега не само имаха повод да отложат дългите полицейски разпити, не само отхвърляха всички възможни подозрения от себе си, предлагайки на инспекторите пълен достъп до магазина, а и щяха да приключат последната фаза от плана си под косматия нос на ботанския бюрократизъм. Разбира се, в плановете им не влизаше да изпълнят тази фаза поне още няколко дни. Но не можеше всичко да е идеално.

Двамата имперски агенти поставиха обездвижващата рамка, пренебрегнаха тихо суетящите се край тях ботанци, които търсеха

улики, и се заловиха за работа.

Бяха поставили деветдесет и седем хамута с цилиндърчета върху деветдесет и седем маукрени и им оставаха още двацет, когато Навет усети, че из магазина се носи странна миризма.

Той погледна първо към Клиф, който бе погълнат от поставянето на поредното цилиндърче върху обездвиженото върху рамката малко влечуго, а след това огледа магазина. Четиримата ботански инспектори си бяха отишли отдавна и на тяхно място бяха пристигнали трима техници, за да снемат отпечатъци и химически образци от клетките, аквариумите и терариумите. Никой от тях още не бе усетил миризмата. Клиф вдигна поглед и видя изражението на Навет.

— Какво има? — тихо попита той.

Навет сбърчи нос. Клиф се намръщи, помирисвайки въздуха... И изведнъж очите му се разшириха.

— Пушек.

Навет кимна. Очите му отново бързо огледаха магазина. Не се виждаше нищо. Нито пламъци, нито дим, но миризмата определено се засилваше.

— Няма да го направи, нали? — процеди Клиф.

— Не е зле да приемем, че ще го направи — отговори Навет. — Вземи маукрените, които оборудвахме, и ги занеси в кафенето.

— Сега — Клиф погледна към ярката слънчева светлина, която струеше от прозорците. — Навет, в момента там е пълно с хора.

— Тогава измисли някакъв начин да ги изнесеш от тук — изсъска другият агент. Ако загубе маукрените, всичко отиваше на вятъра. — Извикай Пенсин и Хорвик. Обявявам пълна бойна готовност.

Клиф кимна мрачно, остави инструментите си и започна да връща останалите маукрени в клетката им...

Изведнъж един от ботанците извика.

— Пожар! — високо каза той. — Сградата гори! Морвиал... извикай огнепотушвачите. Бързо!

— Пожар ли? — въпросително повтори Навет и се огледа с престорена изненада. — Къде? Не виждам никакъв огън!

— Глупак — отвърна ботанецът. — Не усещаш ли дима! По-бързо... оставяйте всичко и излизайте!

Навет хвърли поглед към Клиф. Значи това бе планът на старицата. Не е могла да се досети за ролята на магазина, затова е решила да ги принуди да го изоставят.

— Но стоката ми е много ценна — запротестира Навет.

— Колкото живота ви ли!? — ботанецът пренебрегна собствения си съвет, заобиколи щанда и бързо заопипва стената зад него. — Вървете... излизайте!

— Къде отивате? — попита Клиф.

— Прави сте! Още няма огън — обясни техникът. — Следователно пожарът трябва да е от другата страна на стената.

— Огнепотушвачите тръгват — каза един от другите ботанци и махна с предавателя си. — Но ще им трябва пет минути, докато дойдат.

— Ясно — отвърна първият и подмина електроразпределителната кутия. Изведнъж козината му прилепна и той извади нож от колана си. — Може би ще можем да им отворим път.

— Един момент — каза Навет и скочи напред. Ботанецът бе забил ножа си между панелите на стената точно над скривалището им. — Какво правите?

— Мирише на изгорели жици — задъхано обясни ботанецът. — Тук е разпределителната кутия, което е най-вероятното място за възникването на пожара. Ако успеем да стигнем до нея и да...

Той не се доизказа. Тялото му залитна напред. Ножът му неочаквано се счупи в относително тънката фалшива стена на скривалището. Ботанецът запази равновесие и ахна при вида на снайпера, който се виждаше през пролуката.

— Собственик Навет! — обърна се той към мъжа. — Какво е това оръжие...?

Ботанският техник падна на пода, недоизрекъл въпроса си. Вторият ботанец успя само да извика, преди да го улучи следващият изстрел. Третият трескаво търсеше предавателя и бластера си, когато Клиф го ликвидира.

— Край! — каза Клиф и погледна към Навет.

— Тя очаква да сме професионалисти — отвърна Навет. — А професионалистите не стрелят, освен ако не бъдат принудени. Добре. Значи постъпихме непрофесионално. Това трябва да я изненада.

— О, страхотно — каза Клиф. — Блестяща нетрадиционна стратегия. Какво ще правим?

— Ще го приберем долу — отговори Навет, прибра бластера под туниката си и прекрачи тялото на мъртвия ботанец, за да извади снайпера от скривалището. — Събуди Пенсин и Хорвик, замъкнете задниците си до кораба и изчезвайте в космоса. Имате два часа, а може би и по-малко, за да се качите на борда на „Надмощие“ и да заемете позиции.

Той взе снайпера и като се обърна, видя изненаданото изражение на Клиф.

— Навет, не можем да изчезнем сега — възрази той. — Ударният отряд ще е готов след три дни.

— Искаш още да се надлъгваш с нашата приятелка ли? — остро му отвърна Навет, хвърли снайпера на масата и започна да събира останалите маукрени и да ги пуска в клетката им. — Планът ѝ е ясен. Иска да докара полицията, пожарната или който и да е друг в униформа, който да се изправи срещу нас вместо нея. Трябва да изчезнем сега, когато не го очаква.

— Но ударният отряд...

— Стига с този ударен отряд — прекъсна го Навет. — Ще бъде готов. Изпълнявай заповедите!

— Слушам — каза Клиф и остави оръжието си. — Ще ти оставя въздушната шейна... за нас тримата ще открадна друга. Нещо друго?

— Нищо, което да не мога да си набавя сам — кратко отвърна другият агент. — Тръгвай! Времето лети.

— Добре. Успех!

Клиф тръгна. Навет приключи с прибирането на маукрените, след това събра останалите цилиндърчета и ги пхна във фалшивото дъно на клетката. Да, старата жена го бе принудила да бърза и тази драстична промяна в плановете щеше да им струва скъпо. Но ако си мислеше, че е спечелила, жестоко се лъжеше. Много му се искаше да види изражението ѝ, когато го разбереше.

— Сигурен съм, че ще разберете, адмирале — каза Палома Дасима, внимателно подбирайки думите си, — колко безпрецедентна ще бъде тази стъпка за народа ни. Никога преди не сме имали каквито и да било връзки с Империята, които биха могли да бъдат приети за близки.

Седнал малко встрани срещу нея, Дизра потисна циничната си усмивка. Палома Дасима, една от гордите избрани единайсет на Мистрил, можеше да се мисли за проникателна, дори за умна в политиката и политическите дуели. Но за него беше кристално ясна, като всеки обикновен аматьор в политическите дела. Ако това беше най-доброто, което Мистрил можеше да предложи, до края на деня щеше да му играе по свирката. Или по-точно — да играят по свирката на върховния адмирал Траун.

— Разбирам конфликтите, които сме имали преди — дрезгаво каза Траун. — Въпреки това, както вече посочих на вас и на Кароли Дълин — вежливо кимна той към младата жена, седнала до Дасима, — Империята под мое ръководство няма да има нищо общо с Империята на покойния Палпатин.

— Разбирам — отвърна по-възрастната жена. Лицето ѝ не издаваше нищо, но ръцете ѝ компенсираха безизразността му. — Споменах го само за да подчертая, че ще ни е нужна по-голяма гаранция от думата ви.

— Под съмнение ли поставяте думата на върховния адмирал Траун? — попита Дизра, влагайки съвсем леко раздражение в гласа си. Номерът мина. Дасима мигновено премина в защита.

— Съвсем не — увери го тя твърде бързо. — Просто...

Звънът на интеркома в конферентната зала я спаси.

— Адмирал Траун, говори капитан Дория — обади се познат глас.

Седнал до мофа, майор Тирс натисна бутона.

— Говори майор Тирс, капитане — каза той. — Адмиралът слуша.

— Простете за прекъсването, сър — каза Дория, — но помолихте да бъдете уведомяван, в случай че някой кораб, за който не е известно, приближи базата. Току-що получихме сигнал за помощ от звезден разрушител „Тираничен“, който спешно моли за съдействие.

Дизра погледна стреснато адютанта си. „Тираничен“ бе един от трите звездни разрушителя, които се спотайваха зад маскировъчния щит при Ботауи. Или поне трябваше да се спотайва.

— Съобщиха ли за положението си? — попита Траун.

— В момента получавам съобщението, сър... казват, че са били нападнати от многочислена десантна част на Новата република и са

понесли сериозни поражения. Казват, че десантната част е непосредствено зад тях и имат нужда от укритие. Генерал Хестив очаква инструкции.

Дизра усети как лека усмивка разтяга устните му. Не... разбира се, че това не беше истинският „Тираничен“. Предчувствието на бившия гвардеец бе излязло правилно. Корускант наистина правеше отчаян опит да се сдобие с копие от документа за унищожението на Каамас. А не само че капанът бе готов и ги очакваше, но и при тях се намираше представителка на единайсетте на Мистрил, за да наблюдава как жалкият опит на Новата република ще се превърне в унизително поражение. Едва ли дори истинският адмирал Траун би могъл да устрои нещата по-добре.

— Предайте на генерал Хестив да пусне входящия звезден разрушител „Тираничен“ през външната защита — нареди върховният адмирал на Дория. — След това да обяви пълна бойна готовност и да се подготви за вражеско нападение.

— Слушам, сър.

— След това, капитане — продължи Траун, — ще подготвите „Неумолим“ за битка. Проследете входящия звезден разрушител и запишете курса му, после заемете положение точно между него и базата. В този момент ще наредите на генерал Хестив да го атакува с вътрешната защита.

— Слушам, сър — каза Дория, леко объркан, но въпреки това непоколебим. — Ще дойдете ли на мостика?

— Разбира се, капитане — отвърна върховният адмирал, стана от стола си и удостои Дасима с лека усмивка, махайки към вратата на заседателната зала. — Всъщност ще дойдем всички.

Внезапен шум събуди Гент от леката дрямка и го накара да се изправи в стола си. Огледа се и видя, че е сам. Едва тогава от мъглата на още съненото му съзнание изплува фактът, че чува някаква аларма. Той отново огледа стаята, търсейки източника на звъна. Не видя нищо. Явно идваше от друго място в станцията. След няколко секунди хакерът откри на клавиатурата копчето, което изключваше алармата в секцията за контрол на климата.

Тя заглъхна с неприятно звънтене в ушите му. Момчето продължи да гледа клавиатурата още миг, питайки се дали си струваше да влезе в системата на главния компютър и да разбере какво става.

Едва ли. Каквото и да ставаше, надали имаше нещо общо с него. Изведнъж Гент се намръщи. Клавиатурата пред него сякаш просветваше.

Гримасата му се стопи в облекчено разбиране. Естествено! Това бяха отраженията от светлините, които идваха от илюминаторите на жилищния отсек зад него. Той стана, коленете му поддадоха, припомняйки му, че отново е седял твърде дълго в едно положение, изкуцука през отворената врата и надникна навън.

И мигновено видя източника на премигващата светлина: страховита игра на турболазерни залпове и взривове на протонни торпеда, които идваха от външната защита на базата. Сред цялата тази бляскава огнена сила право към вето неумолимо се носеше огромният корпус на имперски звезден разрушител.

Гент стаи дъх, приковал очи в приближаващия кораб. Изведнъж всички приказки на Пелаеон и Хестив за опасности и заплахи, които през последните дни кротко дремеха в съзнанието му, се защураха в главата му. Този звезден разрушител идваше за него. Хакерът бе сигурен в това.

„Бягай! — мина бързо през главата му. — Бягай от тук!

Надолу по дългия тунел към главната база. Намери генерал Хестив или онзи пилот изстребител, който те докара от «Химера», или просто се скрий някъде!“

Но не можеше да го направи. Хестив го бе предупредил, че има шпиони в главната база. Ако отидеше там, някой със сигурност щеше да го издаде. Освен това, изведнъж си припомни момчето, не можеше да отиде никъде. Беше заключил три пъти единствената врата, беше поставил парола, която би отнела час на всеки хакер, докато я разбие. Самият той, който лично я бе поставил, щеше да има нужда поне от половин час, за да я деактивира. А след половин час щеше да е късно.

Още една минута Гент наблюдава приближаващия звезден разрушител, питайки се какво ли щяха да правят с него. След това се обърна с въздишка. Беше в капан, идваха за него, а той не можеше да направи нищо. Той се върна в кабинета, този път затвори вратата след себе си и седна пред компютъра. „Уикстром К 220“ най-сетне бе приключил сложния анализ, който му бе задал, преди да се случи всичко това. Прогонвайки събитията от съзнанието си, момчето прехвърли резултатите в главния компютър и се залови за работа.

На Навет му бе нужен половин час, докато намери и купи бутилка със сгъстена горивна течност, и още петнайсет минути, за да я свърже с пулверизиращия маркуч. Четирийсет и пет минути, през които непресекващият вой на алармата над телата на мъртвите ботанци в магазина за домашни любимци сигурно бе стигнал до всяко кътче на града.

Но нямаше значение. Грозните космати чуждоземни вече не можеха да го спрат. А колкото повече време му трябваше, за да се подготви тук, с толкова повече време щяха да разполагат Пенсин, Хорвик и Клиф, за да стигнат до ишорския кораб.

Те щяха да умрат там. Знаеха го. Но и той скоро щеше да умре тук, долу. Ала това не беше важно. Важното беше, преди да умрат, да завършат работата си.

Улиците около кафенето на Хо Дин, така тихи и безлюдни през нощта, сега в ранния следобед гъмжаха от народ. Навет постави бутилката със сгъстена горивна течност на седалката до себе си под неудобен ъгъл под ниския покрив на шейната. След това потегли бавно по пустите улички и алеи, обграждащи кафенето, като системно пръскаше с дебел слой от горивната течност ниските стени и земята пред тях. Предната стена на сградата гледаше към натоварена улица, която бе твърде оживена, за да можеше имперският агент да си свърши работата, без да събудеше подозрения. Но той и бездруго имаше други планове за нея.

Навет отново се върна в задната уличка, увери се, че никой не го е видял, и стреля в разлятата горивна течност, докато минаваше покрай нея с въздушната си шейна. Той продължи бавно да обикаля, докато отново не излезе на уличката пред кафенето. След това паркира от другата страна срещу сградата. В това време пожарът се разрази с пълна сила. Пешеходците обезумели тичаха напред-назад, ръкомахаха и викаха или се събираха на уплашени групички по-далеч от огнените езици. Навет тъкмо бе взел снайпера от задната седалка на въздушната си шейна, когато вратите на заведението се отвориха и не по-малко ужасените клиенти и уплашеният персонал се изсипаха на улицата. Той провери индикатора на снайпера, който показваше, че са му останали още три заряда, и зачака.

Не му се наложи да чака дълго. Потокът от бегълци от кафенето тъкмо бе започнал да намалява, когато бялата кола на огнепотушвачите

изскочи с рев иззад ъгъла и закова пред единия край на сградата. През страничния прозорец на въздушната си шейна имперският агент виждаше как шофьорът жестикулира. Колегата му излезе от кабината и започна да се катери по външната стълба към куличката върху покрива на колата.

Не стигна обаче до нея. Навет опря цевта на снайпера на задната седалка за устойчивост и го простреля. С втория невидим изстрел повали шофьора, а с третия и последен отнесе капачката на резервоара с погасяващата пяна, която се разля по улицата далеч от пламъците.

Имперският агент постави вече празния бластер на пода на шейната и бързо огледа тълпата наоколо. Но никой не бе обърнал внимание на самотния човек във въздушната шейна. Погледите на всички бяха приковани в горящата сграда.

Вероятно един-двама от време на време поглеждаха към огнепотушвачите, които внезапно и неочаквано се бяха свлекли на земята.

Хората от кафенето вече бяха излезли. Навет преброи до трийсет, просто за да бъде сигурен, че всички са напуснали заведението. След това извади бластера си и го постави на седалката до себе си. Подкара шейната през тълпата и спря пред вратата на кафенето.

Беше подминал по-голямата част от множеството, преди някой да разбере замисъла му. Някой извика и един ботанец с жълто-зелената лента на полицията изскочи пред него, като енергично махаше с ръце. Навет грабна бластера си и го застреля, заобиколи тялото и натисна газта. Зад него вече се носеха писъци. Агентът събра кураж и натисна докрай педала на газта...

Налетя върху вратите на кафенето с оглушителен трясък, превърна ги в трески и закова в средата на помещението. Изхвърча от шейната, докато отломките от разбитите врати на заведението още отскачаха от покрива на машината, грабна клетката на маукрените от задната седалка и се втурна през дима и горещината към мазето и катакомбите. Измина половината от първото стълбище, когато чу експлозия зад гърба си. Топлината бе възпламенила остатъка от горивната течност в бутилката, останала във въздушната шейна.

Предната част на кафенето сега бе обхваната от бушуващи пламъци също като останалата част. Навет бе безвъзвратно откъснат от външния свят. Вече никой във вселената не можеше да го спре.

В катакомбите се усещаше едва доловим мирис на дим — нищо сериозно, просто предвестник на това, което неминуемо предстоеше. Екипировката беше там, където я бяха оставили с Клиф, но преди това имперският агент провери претопяващо-раздробяващата система.

И добре направи. Старицата отново бе идвала. Беше променила настройките на машината, така че да се претовари и основната бобина да даде на късо още с включването в електрическата мрежа. С доволна усмивка Навет нагласи системата и отдели още няколко безценни минути, за да настрои претопяващия лъч на няколко сантиметра от гърлото на уреда.

Най-сетне бе готов. С помощта на коланите той непохватно закрепил клетката с маукрените на гърба си, спусна се в дупката, която двамата с Клиф бяха изкопали, и включи претопяващо-раздробяващата система.

Лъчът премина през почвата под краката му като бластерен изстрел през сняг, вдигайки облак фин прах към лицето му. За миг Навет си помисли, че трябваше да вземе филтриращата маска, но вече беше късно. Той присви очи и продължи, питайки се какво ли правеха с безбройните аларми, които без съмнение задействаше в момента. Несъмнено ботанците от охраната на генератора се мятаха безпомощно насам-натам, особено след като бяха установили, че източникът на проблемите им е недостъпен за тях.

Някои сигурно щяха да седнат и да се успокоят, самодоволно убедени, че загубата на електропровода, към който копаеше в момента, нямаше ни най-малко да повлияе върху сигурността и работата на безценния им щит. Вероятно се смееха от сърце на глупавия имперски агент, който смяташе, че може така лесно да го изключи или да пропълзи през десетсантиметровия в диаметър електропровод. Нямаше да се смеят дълго.

Навет прокопа разстоянието до електропровода за десет минути. Обвивката му бе сериозно подсилена. Отидоха още десет минути, докато лъчът на претопяващо-раздробяващата система премине през нея. Самите електрически кабели изгоряха почти мигновено. Все пак това бяха напълно обикновени електрически кабели, които не бяха проектирани да издържат на нещо повече от високо напрежение. Навет продължи работа, докато дупката във външната обвивка не стана достатъчно голяма. След това изключи претопяващо-раздробяващата

система и включи охладителната. Няколко минути систематично пръскане и мястото отново можеше да се пипа.

Той изключи охлаждането и седна до отвора... и във внезапно настъпилата тишина чу тих звук. Звънне на предавател. Идваше от претопяващо-раздробяващата система.

Имперският агент се намръщи и провери машината.

Предавателят беше вклинен в резервното всмукателно отворстие. Навет се усмихна леко, извади малкия уред и го включи.

— Здравсти — каза той. — Доволна ли си?

— Какво правиш в името на праха на Алдеран? — попита старата жена.

Той се ухили по-широко, закрепил предавателя между рамото и брадичката си и отвори фалшивото дъно на клетката на маукрените.

— Защо? — попита той, докато вадеше малка тубичка с хранителна паста. — Нали не съм те изненадал? Между другото номерът с дима в магазина за домашни любимци беше много добър. Да разбирам ли, че си го планирала, преди да си тръгнеш днес сутринта?

— Да — отвърна тя. — Реших, че или всичко е горе при вас, или сте го скрили зад стените или тавана.

— Затова постави димна бомба със закъснител в магазина. За да могат пожарникарите да дойдат и да разбият стените вместо теб — каза Навет, отвори клетката и извади едно от гущерчетата. — Много хитро.

— Нямах време за приказки! — тихо каза старицата. — В случай че не си забелязал, сградата гори като факла над главата ти.

— А, знам — отвърна агентът. Той хвана гущерчето с едната ръка. С другата постави една капка от хранителната паста на носа му и спусна ръка в дупката, която бе прокопал, насочвайки животинчето към сградата на генератора. Едно докосване в края на цилиндричната бомба щеше да я активира, когато то стигнеше до преградата, където електропроводът минаваше през подсилената стена, и електрическите кабели щяха да се разлетят на хиляди парченца. Навет разтвори пръсти и маукрената премина през тясното пространство между електрическите кабели и обвивката на електропровода, следвайки миризмата — бе достатъчно глупава, за да разбере, че е на собственото й носле.

— Какво искаш да кажеш с това „знам“? — попита жената. — Ако не направиш нещо много хитро и много бързо, ще умреш. И това ли знаеш?

— Всички ще умрем някой ден — напомни ѝ имперският агент, докато поставяше хранителна паста на носа на второ гущерче, след което го изпрати след първото. То едва бе поело надолу по електропровода, когато до ушите му достигна звукът на лека експлозия.

Слухът на старицата беше много добър.

— Какво беше това? — попита тя.

— Началото на смъртта на Ботауи — отвърна Навет, взе трето гущерче и повтори операцията. Звукът на втората експлозия стигна до ушите му. Сега, след като парите на разтопената почва се бяха разсеяли, той усети, че миризмата на пушек се е усилила. — Знаеш ли, така и не разбрах името ти — имперският агент взе следващата маукрена, питайки се колко ли бързо се разпространяваше пожарът над главата му. Ако огънят или димът стигнеха до него, преди маукрените и малките им бомби да пробият достатъчно голяма дупка в неподсилените електрически кабели в сградата на генератора, можеше и да не успее. — Как се казваш?

— Как се казвам ли? — попита тя. — Ти ми кажи твоето име и аз ще ти кажа моето.

— Съжалявам — отвърна Навет и пусна поредната маукрена. — Името ми може да послужи на някой дори след като аз самият вече няма да мога да му услужа — още една експлозия...

И тогава за негово облекчение и голямо задоволство го лъхна свеж въздух. Електрическите кабели в стената бяха взривени и сградата на генератора бе отворена за него.

— Виж, имперски...

— Разговорът свърши — прекъсна я той. — Любувай се на пожара!

Навет изключи предавателя и го захвърли. След това отвори клетката и пусна всички останали маукрени. За момент те се защураха из скута и краката му, душейки въздуха. После внезапно се спуснаха към отвора, привлечени не от хранителната паста на носовете им, а от малките капчици хранителна течност, която двамата с Клиф бяха поставили преди три дни, докато пръскаха срещу металмитите.

Оставаше му да изпълни само още една, последна задача. Той се пресегна към дъното на клетката и взе последния Предмет: дистанционно управление за активиране на бомбите, които в момента пътуваха към срещата си със съдбата. Още няколко секунди и самонасочващите се бомби щяха да се пръснат в сградата на генератора в краката на смаяните ботанци, носейки се по полирания под право към ключовите места на инсталацията.

Звучите на далечните експлозии стигаха до него. Маукрените стигаха до целите си и възпламенителите на цилиндрите започваха да се активират. Още няколко секунди — най-много минута — и онази част от ботанския щит, която предпазваше Древстран, щеше да изчезне. Смъртта на Ботауи бе започнала. А с нея и смъртта на Новата република. Единственото нещо, за което Навет съжаляваше, бе, че нямаше да може да я види.

Пукотът на пожара над главата му вече се чуваше. Смесваше се с далечните експлозии. Навет се усмихна, облягайки се на мръсната стена. И зачака края.

Дискусията на борда на „Надмощие“ тъкмо бе навлязла в четвъртия си етап, когато усетиха лека вибрация от палубата под краката им. Това бе звук и усещане, с което Лея бе привикнала с течение на годините. Някъде от недрата на ишорския кораб бе стреляла турболазерна батарея. Капитанът натисна копчето на интеркома още преди вибрациите да бяха утихнали.

— Какво става?

Отговорът дойде на ишорски и бе казан твърде бързо или твърде тихо, за да може съветникът да го чуе.

— Какво става? — попита Гаврисом. — Приехте, че няма да има враждебни действия, докато...

— Не сме ние — отвърна капитанът на „Надмощие“ и се втурна към вратата. — Чуждоземци са превзели една от турболазерните ни батареи и стрелят към планетата.

— Какво?! — попита калибопът и премига. — Как...?

Но капитанът вече бе излязъл, повеждайки стражите от вратата на залата със себе си.

— Съветник Органа Соло... — започна президентът на Новата република. Втора вибрация прекъсна думите му. — Съветник, какво става?

Лея поклати глава:

— Не...

И изведнъж тя потръпна силно в креслото си и си пое дълбоко дъх. Обля я вълна от страх и болка. На планетата под тях стотици хиляди гласове изкрещяха от ужас...

В този единствен ужасен миг Лея разбра какво става.

— Планетарният щит е свален — каза тя, скочи на крака и се втурна към илюминатора.

Стигна до него тъкмо навреме, за да види третия турболазерен изстрел да излита от корпуса на кораба и да достига повърхността на планетата. Около него се образува бяла вълна, когато навлезе в атмосферата. След това вълната изчезна и изстрелът остави след себе си червена диря, обагрена в черно. Древстран, столицата на Ботауи, гореше. Лея се обърна и тръгна към вратата.

— Планетарният щит е свален — извика тя, минавайки край Гаврисом. — Поне над Древстран.

— Къде отивате? — извика калибопът след нея.

— Да се опитам да спра стрелбата.

По коридора навън тичаха десетина ишорци в брони, стиснали бластерните си карабини в ръце. Притиснати до стената, за да не им пречат, двамата ѝ телохранители ногри вдигнаха поглед към нея.

— Съветник...

— Хайде — отвърна Лея. Тя откачи лазерния меч от колана си, присегна се към Силата за мощ и съвет и се присъедини към ботанците.

Хан влетя в пилотската кабина на „Хилядолетен сокол“ и едва успя да спре пред контролното табло.

— Къде? — каза той и се отпусна тежко в пилотското кресло.

— Там — напрегнато отвърна Елегос и посочи през илюминатора към тъмния кораб, който се носеше в пространството на не повече от два километра от тях. — Не знам чий е, но... — той не довърши. Прекъсна го още една червена светкавица, която проряза черното космическо пространство, устремена към планетата. — Ето... видяхте ли?

— Да — тихо отвърна Хан.

Сърцето му се сви от вледеняващ страх, докато бързо натискаше бутоните за аварийно стартиране на двигателите. Елегос може и да

бъркаше кой кораб на кого е, но бившият контрабандист не бъркаше нищо. Изстрелът бе дошъл от флагмана на ишорската оперативна част, бойния кръстосван „Надмощие“. Корабът, на който Лея се намираше в момента. Още един изстрел, отправен към повърхността на Ботауи, проряза черния космос.

— Знаете ли как да освободите доковия фланец? — попита Соло каамаския доверител, докато ръцете му танцуваха по контролното табло.

— Да, струва ми се...

— Действайте — прекъсна го Хан. — Веднага.

— Да, сър — Елегос стана от креслото и се отправи към вратата.

Двигателите на „Хилядолетен сокол“ вече набираха мощност. Соло натисна бутона на комуникационната конзола и въведе пълно честотно търсене. Щяха да си платят прескъпо за това независимо какво си въобразяваха, че правят! Синхронизиращите стойности на стабилизатора, който току-що бе сменил, вече излизаха на екрана. Той влизаше в режим...

— До всички кораби, говори президентът на Новата република Гаврисом — изгърмя напрегнат глас по високоговорителя в пилотската кабина. — Останете по местата си, не стреляйте! Повтарям, останете по местата си и не стреляйте! Инцидентът не е...

Той така и не можа да довърши изказването си. Изведнъж на тази честота се разнесе пукот от заглушаване...

— В атака! — чу се нов глас. — До всички корелиански части! В атака по ваша преценка!

Хан зяпна към високоговорителя. Какво правеха корелианците? Скенерът прехвана нова честота.

— В атака! — разнесе се гърлен монкаламариански глас. — До всички монкаламариански кораби, в атака!

— В атака! — уверено призова на родния им език диамалски глас на друга честота.

— В атака! — дойде лаещият ишорски отговор на трета.

Хан погледна към армадата от кораби. Сърцето му биеше до пръсване. Не. Не, това бе лудост... Не, няма да го направят!

Но го направиха. Всички кораби лениво се размърдаха. Едни се отправиха към открития космос за по-добра маневреност, други просто обърнаха оръдията си, за да се прицелят в противниците си. Първите

турболазерни изстрели засвяткаха пред очите му. Зад гърба му Елегос влетя в пилотската кабина.

— Фланецът е освободен — задъхано каза той и седна в креслото на втория пилот. — Можем да тръгнем... — той не довърши. Очите му недоверчиво обходиха сцената от другата страна на илюминатора. — Какво става? — тихо попита каамасецът. — Хан... какво става?

— Това, което виждате — мрачно отвърна Соло. — Новата република е във война.

ГЛАВА 37

Пътуването до другата страна на Ръката на Траун и езерото, за което спомена Дете на ветровете, отне петнайсет минути. Първоначално Люк се отнесе скептично към идеята младите чуждоземци да ги пренесат, да не говорим за възможността да бъдат забелязани от неприятелската група в крепостта.

Но комкайците го изненадаха и в двете отношения. И докато майсторски се вмъкваша в сенките на дърветата, скалите и планинските дерета, майсторът джедай започна да се успокоява за тази фаза на операцията. Мара също вече бе насочила мислите си към края на краткия им полет. За съжаление същото не можеше да се каже за Арту. Увиснал в средата на мрежата, която с Мара успяха да измайсторят от последните си запаси синтетично въже, малкият дроид стенеше и мърмореше през цялото време.

Процепът в скалата се намираше на не повече от десет метра от края на езерото и се спускаше под доста остър ъгъл, а входът му бе скрит под малка козирка от обрасла с трева пръст.

— Скалата е изгладена от огнените трески, които минават оттук години наред — Мара прокара длан по повърхността на камъка.

Арту потръпна и избипка уплашено.

— Едва ли този път ще ги срещнем — успокои го Люк, докато освобождаваше малкия дроид от мрежата. След това я нави и я пхна в тайното отделение на Арту. — Рояци с такива размери не могат да остават дълго заедно. Няма достатъчно храна за всички.

— Да се надяваме, че са достатъчно умни, за да го знаят — обади се Мара.

— Имате щастие, че дойдохте сега — каза Дете на ветровете. — През последните няколко сезона имаше много дъждове и Езерото на малките риби много нарасна.

— А малките риби нараснаха ли? — попита Мара.

— Не знам. Важно ли е? — изпърха с криле Дете на ветровете.

— Пошегувах се.

— О! — малкият комкаец погледна към Люк. — Искях да кажа, че скоро входът може да бъде залят.

— Ясно — отвърна джедаят. — Но засега не е и вие ни доведохте благополучно дотук.

— Това беше голяма чест за нас — каза Дете на ветровете.

— Какво искате да направим сега?

— Вече направихте предостатъчно — отговори Люк. — Благодаря ти. Благодаря на всички ви.

— Да ви изчакаме ли? — настоя Дете на ветровете. — За нас ще бъде чест да ви изчакаме и да ви върнем до летящата ви машина.

Скайуокър се поколеба. Може би щеше да е много полезно да ги изчакат и да ги върнат при изстребителя. За съжаление...

— Проблемът е, че нямам представа, откъде точно ще излезем.

— Ще гледаме — твърдо каза младият комкаец. — Другите също ще гледат.

— Добре — съгласи се Люк, нетърпелив да приключи с обсъждането и да продължи пътя си. — Благодаря ви.

— В какъв ред ще влезем? — попита Мара.

— Аз съм първи — отговори джедаят, седна на ръба на отвора и спусна крака вътре, — Арту е втори, а ти — последна. Ще се оглеждам за стеснения и ще ги разширявам. Ако пропусна някое, ще трябва ти да се оправяш с него.

— Добре — тя откачи лазерния меч от колана си. — Успешно приземяване и гледай да не си счупиш краката по пътя.

— Благодаря — той активира собствения си лазерен меч, завъртя лъча, така че да застане над протегнатите му крака, и се отблъсна.

Спускането не беше толкова опасно, колкото Люк се бе опасявал. Годиците, през които огнените трески бяха минавали през прохода, наистина бяха изгладили скалата, но по-важното бе, че бяха отстранени повечето препятствия по пътя. Докато се пързеляше надолу, само два пъти му се наложи да сече парчета стърчаща скала, като при това в единия случай това не беше толкова необходимо. Зад себе си чуваше тракане на метал. Малкият дроид се пързеляше надолу, пиукайки нещастно.

Спускането им завърши в един от тунелите, където тримата бяха прекарали последните две седмици. Люк хвана Арту и го отместил навреме, за да осигури на Мара място за приземяване.

— А, ето ни отново тук — каза тя и освети наоколо с фенерчето си. — Не ми изглежда много познато. И накъде би трябвало да тръгнем?

— Според местоположението на крепостта нагам — отговори Люк и посочи наляво.

— Добре — съгласи се Мара. — Да тръгваме.

Умишлено или случайно комкайците добре бяха избрали мястото за начало на пътуването им. Двамата с Мара бяха изминали едва стотина метра, когато след един завой на прохода се озоваха пред добре познатата естествена каменна арка.

— Пристигнахме — тихо каза Люк. — Бъди готова. Ако знаят за стълбището, вътре сигурно ни чакат стражи.

Стражи нямаше. Петнайсет минути по-късно, след като се бяха преборили с тесния процеп в кортосната скала, отново бяха в подземната зала.

— Явно не знаят за стълбището — отбеляза Мара и освети с фенерчето си процепа, който бяха направили първия път в жълтата стена.

— Или не могат да стигнат до него — отвърна Скайуокър. — Дори заключващите механизми на вратите като че бяха направени от хиджарнски камък.

— Не ме разбирай погрешно... Просто се радвам, ако този път пропуснем срещата с домакините ни — побърза да уточни Мара. — Питам се колко ли от електропроводите работят?

— Сигурно повече, отколкото предишния път — джедаят обърна лъча на фенерчето си в другата посока. Както и тогава, другият край на залата тънеше в мрак. — Аз пък се питам колко ли е дълга залата?

— Не може да е прекалено дълга — отговори Мара. — Не забравяй, че някъде там е езерото.

— Да — каза Люк. — Да имаш някой мъдър съвет, преди да започнем?

— Само много да внимаваме — тя пристъпи до него. — Един до друг, докато можем, дройдът зад нас, лазерните мечове и сетивата в готовност.

— Кратко и ясно — отбеляза Скайуокър и се присегна напред със Силата. Не долови никаква опасност отпред. — Хайде, Арту.

Забележката на Мара за размера на залата се оказа точна. Едва направиха няколко крачки, когато лъчите на фенерчетата им паднаха върху четвъртата стена. В средата ѝ се виждаше арка, а след нея коридор. Не беше направен от неравната естествена скала на пещерата. Стените и подът бяха гладки и лъскави.

— Интересно — Мара освети коридора и входната му арка. — Забелязваш ли нещо странно на тавана?

— Не е така гладък, както стените — отвърна джедаят, оглеждайки камъните, стърчащи от сводестия таван.

— Интересно — повтори Мара. — Арту, сензорите ти улавят ли нещо?

Отрицателният отговор на малкия дроид прозвуча доста нещастно и Скайуокър се наведе към електронния бележник, за да види превода.

— Казва, че електропроводът заглушава всичко — предаде той на Мара. — Явно бръмченето е от там. Мислиш ли, че има и нещо друго?

— Спазващия думата си каза, че това място е било фатално за комджайците — припомни му тя. — А всички знаем колко много обичат да висят по таваните.

— Да не забравяме и пещерата с хищниците, чиято любима плячка са летящи същества — кимна Люк, схващайки накъде биеше Мара. — И група чиси в крепостта, които ги смятат за паразити.

— Да не говорим за слоя кортосна руда — добави Мара. — Между другото още не вярвам, че се е появил тук по естествен начин. Това място е по-добре защитено и от Корускант.

— Както може да се очаква, щом начело е Траун — завърши Люк. — Въпросът е ще направим ли нещо с тавана, или ще приемем, че няма да ни притеснява?

— Да обърнеш гръб на опасност, никога не е добро решение — заяви Мара и направи крачка по коридора.

Тя активира лазерния си меч и пробно го хвърли към тавана. Посипа се дъжд от блестящи искри, а коридорът се изпълни с пукота и миризмата на освободено електричество... И изведнъж целият таван се сгромоляса.

Мара скочи, преди Скайуокър да успее да активира лазерния си меч и да го вдигне над главата ѝ. Таванът се стовари върху зелено-

белия лъч на меча, нагъна се за миг около него и падна прерязан на пода.

— Много хитро! — отбеляза тя и надникна през рамото на майстора джедай. — Като скулптурна конърска мрежа. Комджаецът каца на тавана и пада изпържен от високоволтов ток. След това мрежата пада и ликвидира приятелите му, които са с него.

— Наистина хитро — съгласи се Люк и побутна с върха на лъча мрежата. — Остава въпросът, дали вече е безопасно да минем.

— Сигурно — отвърна Мара. — Мрежите обикновено са единични и не е много добре да се оставят активни, щом паднат на пода.

— Има логика — каза Скайуокър, присегна се със Силата и протегна крак към мрежата. Чувството му за опасност не се обади... и той отпусна крак върху нея, без да захвърчат искри от остатъчно електричество. — Чисто е.

— Чакай! — извика Мара, направи голяма крачка напред и опря дръжката на лазерния си меч в гърдите му, за да го спре. В другата ръка вече държеше малкия си бластер. — Нещо идва.

Майсторът джедай спря, заслушан в тихото потропване на крака по пода. Едва ли съществото идваше само, ако се съдеше по звука. Той раздвижи лъча на фенерчето си, опитвайки се да види какво приближава...

И изведнъж от няколко малки отвора, които Скайуокър не бе забелязал, изпълзя рояк големи колкото юмрук насекомоподобни същества и бързо плъпна по стените към тях.

— Внимавай! — извика Мара и се прицели с бластера.

— Не! Чакай! — каза Люк и бутна ръката ѝ встрани от движещите се мишени. Той улови метален блясък... — Продължаваме! Арту, побързай!

Майсторът джедай усети силното неодобрение на Мара, но тя преглътна възражението си. Забързаните същества ги подминаха, без да намаляват скоростта си и очевидно без да им обърнат особено внимание. Люк стигна края на конърската мрежа и стъпи на твърдата скала. След като Мара и Арту го последваха, той се обърна.

Съществата се бяха скупчили пред края на падналата мрежа. Прехванаха краищата ѝ и внимателно я помъкнаха нагоре по стените. Мара тихо изсумтя.

— Естествено — каза тя, леко възмутена от себе си. — Дроиди от поддръжката. Дошли са да възстановят капана. Съжалявам... май се вживях повече.

— Като се има предвид, че имаме работа с върховния адмирал Траун, вживяването няма да е много рядък проблем за нас — отбеляза Скайуокър.

— Благодаря, няма нужда да ме успокояваш — Мара пхна малкия бластер в кобура на лявата си китка и прехвърли лазерния меч в дясната ръка. — Научих си урока. Ще тръгваме ли?

— Какво имате предвид? — попита капитан Налгол, премига, за да прогони съня от очите си, посегна към униформата си и започна да я облича. — Как така стрелят? Това беше определено за след три дни.

— Не зная, сър — напрегнато отвърна дежурният офицер на „Тираничен“. — Зная само, че разузнавателните кораби Докладват, че битката е започнала и че щитът над ботанската столица е свален. Трудно е да се разбере от това разстояние, но казват, че на няколко места в столицата бушуват пожари.

Налгол яростно изруга под нос. Някой бе направил груба грешка, и то голяма. Или ударният разузнавателен отряд...

Или самият Траун. Това беше разстройваща мисъл, дори потресаваща. Ако разчетът на върховния адмирал можеше да е толкова неточен...

Капитанът на „Тираничен“ прогони страховете си. Станалото станало. Независимо дали бяха направени грешки или неправилни изчисления, Налгол бе решен той и „Тираничен“ да не дават своя принос в тях.

— „Заличител“ и „Желязна ръка“ уведомени ли са? — попита той, изричайки наполовина последната дума, тъй като се наведе да обуе ботушите си.

— Да, сър. Разузнавателните кораби докладват, че заемат бойни позиции.

— Трябва да заемем нашата преди тях — хавливо му отвърна капитанът.

— Слушам, сър — каза офицерът. — Ще бъдем в бойна позиция след пет минути. Разузнавателните кораби продължават да подават рапорти.

— Добре — измърмори Налгол. Сега, след като шокът от новината бе попреминал, си даде сметка, че положението не е толкова лошо, колкото първоначално му се бе сторило. Битката бе започнала по-рано. Трите звездни разрушителя бяха готови или щяха да бъдат готови, преди присъствието им да бъде необходимо, за да елиминират оцелелите от битката кораби.

Ослепени от маскировъчния щит, те имаха нужда от ежеминутни рапорти от разузнавателните кораби. Опасността бе, че честото влизане и излизане на машините от щита можеха да привлекат нечие внимание и някой можеше да си помисли, че около ядрото на кометата става нещо, и да дойде да провери. Но имаше начин този риск да бъде сведен до минимум.

— Всички оператори на прехващащи лъчи в пълна готовност! — заповяда капитанът. — Ако който и да е си пъкне носа под маскировъчния ни щит освен разузнавателните ни кораби, искам да бъде прехванат и държан в пълно комуникационно затъмнение. Този заповед да стигне и до другите кораби. Никой, който се натъкне на нас, не бива да остава жив, за да разпространи новината. Ясно ли е?

— Да, сър — отвърна дежурният офицер.

— Ще бъда на мостика след две минути — каза Налгол и грабна туниката и колана си. — Искам корабът да е в пълна бойна готовност, когато застана на него.

— Слушам, сър.

Налгол удари копчето на интеркома и напусна каютата си. Добре. Значи чуждоземните и поклонниците им не можаха да удържат самоунищожителната си омраза за времето, което Траун бе очаквал. Добре. Това само означаваше, че принудителната скука и бездействие на екипажа му щяха да приключат малко по-рано.

Той се усмихна мрачно и тръгна с внимателно премерена стъпка по коридора към турболифта. Това щеше да бъде истинско удоволствие.

Турболазерът проблесна. Смъртоносният му червен лъч изпращя опасно близо до щирборда на „Хилядолетен сокол“ устремен към ескортиращата фрегата с прослийски отличителни знаци. Хан избегна с руля втория залп и едва успя да смени посоката, за да се размине с два багмимски митнически кораба, устремени с бълващи огън батареи

към прослийската фрегата. Цялата вселена беше полудяла. И той се намираше точно в средата на лудницата.

— Какво става? — извика Хан към интеркома, докато се промушваше между два опкикски крайцера.

— Според ишорците преди половин час трима души се качили на борда — чу се гласът на Лея. Отзад пищеше аларма. — Показали карти за самоличност на техници от Новата република и писмо от ишорския Висш конфлукс, което ги упълномощавало да прегледат електроразпределителите на „Надмощие“ за повреди от оксидация.

— Всичко е било фалшиво, разбира се — тихо каза Хан, стигна с „Хилядолетен сокол“ до сравнително спокойно място и се огледа.

Ендор отново се повтаряше. Само че този път Империята не се виждаше никъде. Този път бунтовници се биеха срещу бунтовници.

— Но това го знаем сега — отвърна жена му. — Щом се качили на борда, убили ескорта и превзели една от турболазерните батареи. След като щитът на Древстран падна...

Хан, успяха да произведат осем изстрела към повърхността, преди да прекъснем хранването на батареята. Ишорците още не могат да влязат в помещението и да ги обезвредят въпреки помощта на Баркимк и Сакисак.

Елегос промърмори нещо на родния си език.

— Какви са щетите на Древстран? — попита Хан. — Няма значение... сега това не е важно. Какво става с теб и кораба?

— Атакуват ни — отговори Лея. Гласът ѝ бе напрегнат. — Три диамалски кораба се присъединиха към атаката срещу нас. Един е застанал между нас и планетата, за да не стреляме отново по Древстран. Май още няма сериозни поражения и от двете страни, но няма да е за дълго.

— Не им ли казахте какво е станало? — попита съпругът ѝ.

— Казах им го аз, каза им го капитанът на „Надмощие“, каза им го Гаврисом — отвърна Лея. — Не чуват.

— Или не ги интересува — каза Хан и стисна зъби до болка. Лея бе на борда на кораб, подложен на масирана атака... — Ще се опитам да дойда — каза той. — Може да успея да ви измъкна с Гаврисом.

— Не... не идвай — остро възрази жена му. — Моля те! Няма да успееш!

Бившият контрабандист погледна със свито сърце към битката. Лея беше права. От новото си местоположение виждаше „Надмощие“ сред сияние от яростен турболазерен огън. Хан прекрасно знаеше, че щитовете на „Хилядолетен сокол“ нямаха шанс да издържат на такъв обстрел. Но не можеше и да стои безучастен.

— Виж... и преди съм се справял със звездни разрушители — каза той.

— Надхитряше ги — поправи го Лея — Има голяма разлика. Моля те, Хан, недей!...

Чу се пукане и изведнъж връзката се разпадна.

— Лея! — извика Соло. Усети стягане в гърдите, когато погледна към ишорския кръстосвач. Засега още беше цял. Нужен бе само един случаен изстрел по мостика...

— Тя е добре — каза Елегос и посочи екрана на комуникационната конзола. — Отново ги заглушиха.

Хан въздъхна, не съзнавайки, че бе стаявал дъх.

— Трябва да направим нещо — каза той, докато оглеждаше космоса, търсейки вдъхновение. — Трябва да я изведем от кораба...

Интеркомът изпука отново.

— Лея! — извика Хан и обнадежден се наведе към микрофона.

— Соло? — отвърна мъжки глас. — Тук Кариб Девист.

Бившият контрабандист се намръщи.

— Какво искаш? Малко сме заети.

— Така ли! — остро отвърна Кариб. — И по чия вина?

— Вече знаем — ниско отвърна Хан. — Някакви несигурни елементи са се качили на борда на „Надмощие“ и са започнали да стрелят. Сигурно са агенти на Империята.

— Определено са агенти на Империята — каза Кариб. — А други имперски агенти подтикнаха останалите към битка. Не чухте ли записите на заповедите за атака, които излъчиха на десетина различни езика?

Соло погледна ядосано към Елегос. Значи затова се бяха навъртали около Ботауи онези малки имперски кораби, които Кариб бе разпознал. Очевидно. Или поне щеше да бъде очевидно, ако някой бе отделил време да се замисли. Но никой не го бе направил.

— Но това може да почака — продължи Девист. — Обадох се, за да ви предупредя. Смятам, че около ядрото на кометата става нещо.

— Така ли? Какво? — попита Хан. Вниманието му отново бе насочено към „Надмощие“ и въпроса, как да измъкне Лея от там.

— Не знам — отвърна Кариб. — Но около него се въртят десетина минни влекача и всичките се управляват от имперски пилоти.

Бившият контрабандист се намръщи към високоговорителя на интеркома.

— Как така всичките се управляват от имперски пилоти? Каква работа имат те с минни влекачи?

— Казвам ви, че са имперски пилоти — настоя Девист. — От целия им стил на пилотиране личи.

— Добре — съгласи се Соло. Не му се спореше. — Какво искаш да направя?

От високоговорителя дойде съскането на въздишка.

— Ще отидем да проверим — отвърна Кариб с неудоволствие. — При дадените обстоятелства очаквах, че ще проявите интерес и вие да дойдете. Съжалявам, че ви притесних.

Интеркомът изпука и връзката прекъсна.

— Аз също — тихо каза бившият контрабандист, поглеждайки към Елегос, отклони очи и после пак го погледна. — Какво?

Доверителят вдигна ръце.

— Нищо не съм казал.

— Но мислите, че трябва да отида с него и да видя какво става — възрази Соло. — Да оставя Лея и да тръгна да гоня вятъра?

— Можете ли да й помогнете в момента? — меко възрази на свой ред Елегос. — Можете ли да я освободите или да отблъснете нападащите кораби? Или да спрете самата битка?

— Точно там е работата — отсече Хан. — Обзалагам се десет към едно, че това са миньори, които са работили за Империята. В Новата република има хиляди такива... Стилът на летене не доказва нищо.

— Може би — отвърна доверителят. — Трябва да поставите и това на везните.

— А какво да поставя от другата страна?

— Всичко останало — каза Елегос. — Това, което знаете за Кариб Девист и за способностите му да наблюдава. Вярата ви или липсата ѝ, че той всъщност не ви е предал, докато сте били на Бастион. Собственият ви опит с имперските процедури и стил на работа и това,

дали вярвате, че някой с уменията на Кариб може да ги разпознае. Доверието ви в съпругата ви и мнението ѝ за този човек — каамасецът вдигна вежди. — И преди всичко вроденото ви чувство за правилно и неправилно. Ако там наистина има някаква опасност, бихте ли го оставили сам срещу нея?

— Той не е сам — отвърна Хан. — С него са и другите клонинги.

Елегос не отговори. Хан безшумно издиша и бързо огледа космоса. Очуканият товарен кораб тип „Действие 2“ на Кариб се носеше към пределите на бойното поле и ярката комета в далечината. Съвсем сам.

— Знаете ли, вие каамасците можете да бъдете извънредно досадни, стига малко да се постараете — каза бившият контрабандист на доверителя, обърна „Хилядолетен сокол“ по курса на Кариб и набра честотата на предавателя на Ландо.

— Ландо? Ей, Ландо, събуди се!

— Да, Хан, какво има — чу се напрегнатият глас на Калризиан.

— Върна ли се на „Дамата на късмета“?

— Искан ми се — разгорещено отвърна приятелят му. — Още съм на „Усърден размисъл“ със сенатор Миатамиа.

Соло се намръщи.

— Това да не е един от корабите, които атакуват Лея?

— Ако Лея е на „Надмощие“, да — отговори Ландо. Гласът му бе едновременно възмутен и леко нервен. — Хан, трябва да спрем битката, и то бързо.

— Не го оспорвам, приятелю — каза бившият контрабандист, докато избягваше двойка фрофлийски патрулни кораби, които обстрелваха с яростен оръдеен огън една дфарианска космическа баржа.

— Гаврисом е с Лея. Ако можеш да убедиш Миатамиа да прекъсне заглушаването им, може да го убедят.

— Вече опитах — въздъхна Ландо. — Аз съм последният човек на борда, когото някой би послушал.

— Чувството ми е познато — отвърна Хан. — Виж, трябва ми една бърза услуга. Тръгвам към кометата с Кариб Девист. Хвърляй ни по едно око с макробинокъла... ако ни се случи нещо.

Настъпи кратка пауза.

— Ясно. Нямах проблем. Каква по-точно може да е случката?

— Сигурно никаква — отвърна Соло. — Кариб смята, че минните влекачи се управляват от имперски пилоти. Просто ни наглеждай, става ли?

— Ще ви наглеждам — обеща Калризиан. — Успех!

Хан изключи интеркома и се промуши покрай последните кораби, които стояха между него и кометата.

— Дръжте се — каза на Елегос и подаде пълна тяга на подсветлинните двигатели.

— Полека — предупреди Бел Иблис, застанал до Бустър. — Бавно, леко и внимателно. Нали сме приятели. Между нас и противната бунтовническа оперативна част стои външната защита. Сега сме в безопасност и няма нужда да бързаме.

— Да, не искаме да имаме вид на хора, които бързат — тихо отвърна контрабандистът. Той смутено гледеше огромния приближаващ силует на имперската база Убикторат. Изведнъж любимата му „Странстваща авантюра“ вече не му изглеждаше така голяма, силна и уверена.

— Спокойно, Терик — каза генералът. За най-дълбоко раздразнение на Бустър гласът му бе овладян и съвършено спокоен. — Голямото представление е зад нас, нали не сте забравили? Последното нещо, което искаме, е да обърнат очи към нас.

Търговецът на информация кимна и хвърли поглед към екраните. Зад звездния му разрушител наистина се изнасяше представление. Корабите на Новата република се натъкваха на отбраната на Ята Минор. Или поне така трябваше да изглежда. Ако наистина следваха заповедите, те всъщност се държаха достатъчно далеч, за да не понесат истински сериозни поражения от масирания турболазерен огън. Дано в цялата суматоха имперските сили не забележеха това.

— Не знам — каза търговецът. — Не ми харесва, Бел Иблис. Влязохме много лесно.

— Генерале, засичаме движение — доложи офицерът пред сензорната конзола. — Откъм щирборда приближава имперски звезден разрушител.

Бустър направи няколко крачки по командната пътека към илюминатора и надзърна. Стомахът му бе свит от лошо предчувствие. Звездният разрушител се появи иззад десния край на базата и застана

на курса на „Странстваща авантюра“. Спря там, между тях и базата, увиснал в космическия вакуум, сякаш ги предизвикваше да минат...

— Идентификацията на кораба е „Неумолим“ — обади се някой. — Капитанът е записан под името Дория.

Изведнъж лошото предчувствие на контрабандиста се засили. „Неумолим“... това не беше ли корабът, който винаги се свързваше в слуховете с върховния адмирал Траун? Бел Иблис отново бе застанал до Бустър.

— Генерале... — тихо каза контрабандистът.

— Знам — отвърна Бел Иблис. Спокойствието в гласа му бе намаляло едва забележимо. — Но ако избягаме сега, само ще признаем вината си. Единственото, което можем да направим, е да изиграем ролята си докрай.

— Съобщение от „Неумолим“, генерале — каза свързочникът. — Искат да говорят с капитан Налгол.

Бустър погледна към Бел Иблис.

— Единственото, което можем да направим, е да изиграем ролята си докрай — повтори генералът. — Опитайте.

— Разбира се — контрабандистът си пое дълбоко дъх, улови погледа на свързочника и му кимна. Офицерът натисна някакъв бутон и кимна в отговор... — Говори капитан Раймеуз, временно командващ имперския звезден разрушител „Тираничен“ — каза той, имитирайки по най-добрия начин, на който бе способен, типичната прекомерно рязка имперска реч. — Капитан Налгол бе сериозно ранен по време на последното нападение и в момента е подложен на лечение.

От високоговорителите на мостика се чу хихикане.

— Наистина ли? — отвърна спокоен глас. Уверен глас. Школуван глас. Глас, от който Бустър изтръпна целият. — Говори върховният адмирал Траун. Разочаровате ме, генерал Бел Иблис.

Бустър погледна към Бел Иблис. Генералът продължаваше да гледа през илюминатора. Лицето му не издаваше нищо.

— Наистина няма смисъл да продължавате с този маскарад — каза Траун. — Но може би се нуждаете от по-убедителна демонстрация.

Сякаш някой зад Бустър бе издърпал килима изпод краката му. Изведнъж той рязко залитна напред, махайки с ръце в опита си да запази равновесие. Останалите членове на екипажа около него

извикаха смаяно. Над всичко това се извиси зловецият звук на скърцащ метал.

— Малка демонстрация, както казах — продължи върховният адмирал. Тонът му бе почти закачлив. — Звездният ви разрушител вече е напълно безпомощен, прикован на място от приблизително петдесет силови прехващащи лъча.

Бустър преглътна едно проклетие, което с всички сили се стремеше да излезе от устата му. Каква беше тая работа с другия звезден разрушител и прехващащите лъчи? Той трепна, когато Бел Иблис го тупна по ръката. Генералът втренчено го гледаше и нетърпеливо му махаше да дойде при комуникационната конзола. Контрабандистът го погледна в отговор и си пое дълбоко дъх.

— Адмирал Траун, сър, какво правите? — попита търговецът на информация, като се опитваше да смеси респект и смутен уплах в гласа си. — Сър, на борда има ранени офицери и матроси...

— Достатъчно — студено го прекъсна върховният адмирал. Опитът за непосредственост очевидно дойде в повече на червеноокия мелез и той отново бе станал властен. — Възхищавам се на смелостта ви да направите опит, но играта свърши. Трябва ли да наредя на турболазерните батареи да превърнат кораба ви на съставните му части?

Бел Иблис тихо въздъхна.

— Няма да е необходимо, адмирале — каза той. — Говори генерал Бел Иблис.

— А... генерале! — възкликна Траун. Той отново промени тона, забеляза Бустър. Този път студената заплашителност се превърна в почти сърдечна приветливост между колеги професионалисти. Човекът бе гъвкав. — Сър, поздравявам ви за опита, въпреки че бе безуспешен.

— Благодаря, адмирале — отвърна Бел Иблис. — Все пак смятам, че изходът на операцията тепърва предстои.

— Така ли смятате? — попита Траун. — Добре тогава, да го направим официално. С настоящото ви призовавам да прекратите диверсията си и да се предадете.

Бел Иблис погледна към Бустър.

— А ако откажа?

— Както казах преди малко: вие сте безпомощен в ръцете ми — отговори върховният адмирал. Гласът му преливаше от заплашителност. — По моя заповед корабът ви ще бъде систематично унищожен.

На мостика настъпи продължителна пауза. Бустър наблюдаваше Бел Иблис. На свой ред генералът гледаше звездния разрушител отпред.

— Трябва да обсъдя положението с офицерите си — най-сетне каза той.

— Разбира се — отвърна Траун. — Не бързайте. Но бих ви препоръчал да не се бавите прекалено. Диверсионната ви част се бие храбро, макар и неефективно, но търпението ми към тях няма да е вечно. Прехващащите кръстосвачи вече заемат позиции, за да ги пленят, а командирите ми молят за разрешение да пуснат изстребителите си.

— Разбрах — отвърна Бел Иблис. — Ще ви дам отговора си възможно най-бързо.

Генералът махна към свързочника и той прекъсна връзката.

— Какво ще правим сега? — попита Бустър. Мисълта „Странстваща авантюра“ отново да попадне в имперски ръце...

— Ще му дам отговора си, както му обещах — хладно отвърна генералът. — Танерис, Бодуае, откъде идват тези прехващащи лъчи? От базата или от защитата?

— Трийсет и осем са разположени в защитната линия — доложи Танерис пред сензорната конзола.

— Петнайсет други са от самата база — добави Бодуае. — Имам местоположенията им.

— Благодаря — каза Бел Иблис. — Саймънс, имаме ли някаква свобода на движение?

— Не, сър — отвърна кормчията. — Държат ни здраво.

— А ротация? Можем ли да се въртим около вертикалната си ос?

— А... да, сър, мисля, че можем — отвърна Саймънс и се намръщи към екраните пред себе си. — Все пак едва ли ще можем да направим повече от четвърт оборот.

— А това няма да е достатъчно, за да се обърнем и да изчезнем от тук — тихо измърмори Бустър.

— Целта не е да се измъкнем — припомни му Бел Иблис. — Саймънс, завърти бакборда на деветдесет градуса или максимално близо до това положение. Бакбордовите турболазерни и протонните батареи готови за стрелба по гнездата на прехващащите лъчи в отбранителния периметър по моя заповед. Щирбордовите батареи да се прицелят в гнездата по базата.

Хоров отговор потвърди получаването на заповедта. Бустър погледна към базата и звездния разрушител, застанал в бойна готовност пред нея. И докато гледаше, собственият му кораб започна да се завърта надясно. Бавно и тромаво, но все пак се въртяха. Контрабандистът направи крачка към Бел Иблис.

— Разбира се, давате си сметка, че няма да заблудите никого с този ход — предупреди той. — Най-малкото Траун. Ще види, че се прицелваме в гнездата на прехващащите лъчи, и ще нареже на парченца кораба под краката ни.

Бел Иблис поклати глава.

— Едва ли. Не още. Явно се опитва да възстанови Империята, а купчина останки няма да му помогне в това начинание. Много по-ценни ще сме му като високопоставени затворници от Новата република, които да развежда пред потенциалните противници на каузата си.

— Без да споменаваме спечелването на един допълнителен звезден разрушител, който да вкара в употреба срещу онези, които няма да убеди лесно.

— Точно така — съгласи се генералът. — Казано накратко: няма да открие стрелба, докато не се освободим почти напълно. А може дори и тогава да не стреля.

Бустър свъси вежди. Не, Траун нямаше да бърза, докато „Странстваща авантюра“ бе от неподходящата страна на огневата мощ на защитния периметър.

— Тогава как смятате да се измъкнете?

Бел Иблис поклати глава.

— Не се опитвам да се измъкна. Вече ви го казах. Имаме работа и тя ни чака там — той кимна към базата Убикторат.

— Със звезден разрушител и Траун на пътя ни! — възкликна Бустър. — Сигурен съм, че сте прекрасен военен, генерале, и така

нататък, но ако се опитате да изиграте номер на върховния адмирал, той ще ни изпържи като мишки.

— Знам — отвърна Бел Иблис. Внезапно гласът му бе станал опасен. — Затова няма да въвличаме него. Поне не в смисъла, в който очаква.

Бустър внимателно го изгледа. В изражението и гласа на генерала имаше нещо, от което стария контрабандист го полазиха студени тръпки. — За какво говорите?

— Трябва да минем от другата страна на „Неумолим“, Терик — тихо каза генералът, загледан през илюминатора. — Трябва да го обезвредим толкова, че да не е в състояние да ни попречи да вкараме хакерите в базата.

— Ами отбраната на самата база?

— Трябва да го направим така, че отбраната на базата да няма време да се обърне към нас — отвърна Бел Иблис. — Огледайте положението от всички страни и ще видите, че има само един начин да се измъкнем — все още загледан през илюминатора, генералът сякаш набра сили. — Веднага щом се освободим от прехващащите лъчи, трябва да се обърнем и да се втурнем с всички сили срещу „Неумолим“... и да го ударим.

Бустър изпусна въздуха от дробовете си с безшумна въздишка.

— Не говорите сериозно — промълви той.

Бел Иблис се обърна към него и го погледна право в очите.

— Съжалявам, Бустър. Съжалявам за кораба ви, но преди всичко съжалявам, че ви позволих — на вас и на екипажа ви — да дойдете.

— Генерале? — обади се кормчията. — Постигнахме седемдесет и девет градуса. Това е максимумът.

Бел Иблис задържа погледа си върху Бустър още една секунда. След това откъсна очи и мина покрай него.

— Достатъчно — отвърна той. — До всички огневи гнезда: огън по гнездата на прехващащите лъчи.

Внезапно от другата страна на илюминатора избухна заря от турболазерни изстрели, които излетяха от двете страни на завъртения корпус на звездния разрушител.

— Руля и подсветлинните двигатели — спокойно добави генералът, — подгответе пълна мощност.

— Ето го — каза Елегос и посочи напред. — Ей там, точно до щирборда.

— Виждам го — отвърна Хан. За момент бе изгубил от поглед товарния кораб на Кариб сред вихрения блясък на опашката на кометата. — Виждате ли някой от минните влекачи, за които той спомена?

— Още не — отговори каамасецът. — Може би е сгрешил.

— Изключено — пошепна Хан. Косата му настръхна. Може и да не вярваше, че Кариб е в състояние да различи имперските летци само по стила им на пилотиране, но беше сигурен, че Девист не можеше да сбърка минни влекачи с празно космическо пространство. — Питам се къде ли са изчезнали?

— Може да са се скрили зад опашката — предположи Елегос.

— Може да работят в задната четвъртина от повърхността на кометата.

— Миньорите никога не работят там — поклати глава бившият контрабандист. — Прахта и ледът много силно влияят на алувиалните овлажнители.

— Тогава къде са?

— Не знам — мрачно отговори Хан. — Но започвам да имам много лошо предчувствие. Ще ме свържете ли с товарния кораб на Кариб?

Елегос набра честотата и натисна бутона на комуникационната конзола.

— Готово.

— Кариб — повика го Хан. — Виждаш ли нещо?

— Нищо — отвърна Кариб. — Но бяха тук, Соло.

— Вярвам ти — каза Хан и хвърли бърз поглед към оръжейната конзола на „Хилядолетен сокол“. Всичко беше в готовност. — Мисля, че е време да хвърлим отблизо един поглед на ядрото. Да видим какво може да се крие там.

— Съгласен съм — отвърна Кариб. — Ние ли да водим?

— Корабът ти въоръжен ли е?

Настъпи съвсем леко колебание.

— Не съвсем.

— Тогава по-добре аз — бившият контрабандист подаде по-голяма мощност на подсветлинните двигатели на кораба си.

— Задръж и ме пусни да мина.

— Както кажете.

— Искате ли да отида в едно от огневите гнезда? — тихо попита Елегос.

Хан му хвърли бърз поглед.

— Мислех, че каамасците мразят да убиват.

— Така е — сериозно отвърна доверителят. — Но има моменти, за които се признава, че убийството на неколцина е за добро. Сега може да е настъпил един от тези моменти.

— Може — съгласи се Соло и намали тягата, след като „Хилядолетен сокол“ подмина товарния кораб „Действие 2“. Приближаваха към ядрото на кометата и Хан не искаше да налети на някои отломък скала, решил изведнъж да се откъсне и да застане на пътя им. — Не се притеснявайте... каквото и да крият, мога да се справя и сам. Не е като да обсипеш с огън някой от минните влекачи...

Точно по средата на изречението изведнъж право пред очите му кометата и звездите зад нея изчезнаха. На тяхно място в настъпилия пълен мрак се извиси, зловецко огрян от светлините по корпуса, огромният силует на имперски звезден разрушител.

— Хан! — промълви Елегос. — Какво...

— Звезден разрушител зад маскировъчен щит! — бързо отвърна Соло и рязко дръпна щурвала. За миг всичко му стана ясно. Битката над Ботауи... армадата от кораби, които се избиват... и звездният разрушител, който чака да ги довърши и може би дори да унищожи Ботауи. Без оцелели, без свидетели. Само битка, за която всички в Новата република щяха да се обвиняват един друг. А гражданската война, която тази единствена искра щеше да запали, можеше никога да не свърши.

— Бъдете готов със съобщение — каза той на каамаския доверител, докато „Хилядолетен сокол“ се обръщаше назад към невидимия край на маскировъчния щит. — Мигът, в който излезем...

Заповедта му остана недоизречена. Предпазните колани се врязаха в тялото му. „Хилядолетен сокол“ залитна на една страна и потрепери като ранено животно. Ревът на подсветлинните двигатели се смеси със скърцането на претоварените връзки и греди на корпуса.

— Какво става? — тихо попита Елегос.

Хан преглътна с мъка и безполезно стисна щурвала. — Прехващащ лъч — бившият контрабандист хвърли отчаян поглед към сензорния екран.

Ако го бяха хванали странично, за ръба или не съвсем добре, можеше да се измъкне. Но го бяха хванали здраво.

Вниманието му бе привлечено от някакво движение и Хан вдигна очи. Товарният кораб на Кариб, който също бе влязъл под маскировъчния щит, сега подобно на „Хилядолетен сокол“ се мяташе уловен в невидимата хватка на прехващащия лъч.

— Хванаха ни, Елегос — въздъхна Хан и горчивият вкус на поражението изпълни устата му. — Хванаха ни и двамата.

ГЛАВА 38

Натъкнаха се на още две конърски мрежи, като и двата пъти Мара настоя да ги активира и ги премахна от пътя им. Люк не бе убеден, че е необходимо, но, от друга страна, явно не вредеше. След като първата мрежа не задейства никакви аларми, значи и свалянето на другите щеше да е със същия резултат. Поне даваше на насекомоподобните дроиди от поддръжката занимание и отвличаше вниманието им от тях.

С напредването им по коридора бръмченето се усили и Люк вече със сигурност можеше да определи, че идва от тавана. Огромният електрогенератор на крепостта несъмнено бе скрит на сигурно място в скалата, където никой не можеше да го стигне. Най-послед след още стотина метра коридорът свърши в голяма, добре осветена зала.

— Бях права — тихо каза Мара и застана до Люк под арката, с която завършваше коридорът. — Знаех си, че някъде има такова място. Дори в собствената му крепост, скрита от неговите хора. Знаех го.

Майсторът джедай кимна мълчаливо и огледа залата. Стените образуваха почти правилна окръжност, таванът бе оформен куполовидно с ширина на основата шейсет метра и височина десет в средата. Цялата зала бе изсечена в скалата. На равнището на коридора залата бе заобиколена от покрит с плочки подиум с ширина три метра. От него до равнището на основния под, който също бе покрит с плочки, се спускаха няколко рампи. Пет метра по-високо, дълбоко врязана в скалата и оградена със защитна преграда, се намираше огромна ниша, която опасваше две трети от залата. Вътрешната ѝ стена бе плътно покрита с електронна апаратура.

На основния под в другия край на залата вдясно видяха поскромна версия на командния център, който бяха зърнали на един от горните етажи в Ръката на Траун. Този имаше само един кръг конзоли, които обграждаха не холограма на галактиката, а широкия тумбест цилиндър на супервместимата библиотечно-компютърна информационна база. И тук, както и в командния център, шепа

светещи точки показваха, че апаратурата търпеливо чака в режим на готовност. Друго нямаше, с изключение на малко мебели върху издигнатия бордюр с метнати върху тях найлонови покривала.

Но всичко това бе само фон, който майсторът джедай забеляза и съхрани в паметта си между другото. От първия миг, в който двамата с Мара бяха влезли в залата, цялото му внимание бе погълнато от дълбоката ниша вляво. Скрит зад дебела прозрачна стомана, се намираше пълен комплект клонираща апаратура: цилиндър спаарти, омотан в хранителни маркучи и кабели за скоростно обучение, обграден от поддържаща техника и свързан с бръмчащ фузионен генератор. В средата на цилиндъра спокойно се носеше заспал или може би още не напълно жив възрастен синьокож хуманоид. Лицето му бе изключително познато. Върховният адмирал Траун.

— Десет години — тихо каза Скайуокър. — Точно както ти каза. Обявил е, че ще се върне след десет години.

— Стар мошеник — тихо промърмори Мара. Думите ѝ бяха в пълно противоречие с неохотното страхопочитание, което джедаят усети в нея. Люк я разбираше. Нишата и обитателят ѝ плашеха с изтънченото величие и нямата заплаха, които излъчваха. — Сигурно е настроил часовника за десет години и го занулява всеки път, когато се отбие.

— Сигурно — съгласи се Скайуокър, откъсна очи от почти хипнотичната гледка на носещия се в цилиндъра клонинг и погледна към кръга конзоли в другия край на залата. — Арту, иди и виж дали ще можеш да намериш вход, в който да се включиш. Свали всичко, което намериш за Непознатите райони.

Малкият дроид изпиука утвърдително и се спусна по една от рампите към основния под. Слезе, без да се килне на никоя страна, и се отправи към кръга от конзоли. Колелата му тихо чаткаха по малките фуги между плочките. Арту спря до една от конзолите и тихо изсвири в потвърждение, след това протегна компютърния си куплунг и се включи.

— Вътре е — каза Люк и се обърна към клониращия резервоар. — Хайде. Искам да го видя отблизо.

Двамата с Мара заобиколиха залата и стигнаха до прозрачната стомана.

— Не го докосвай — предупреди тя. — Сигурно е свързан с аларми.

— Разбира се, че няма — успокои я Люк и се взря през прозрачната стомана. Забеляза нещо, което бе невидимо отдалеч. — Виждаш ли какво има още вътре?

— Няколко йосаламира — отвърна Мара. — В случай че наминем някой странстващ джедай.

— Траун мислеше за всичко.

— Точно така — съгласи се тя. — Освен може би за езерото отвън.

Люк се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж — Мара посочи към другия край на залата.

Люк също се обърна. Видя скалната стена, покритите мебели, нишата с електронната апаратура, която обграждаше купола над главите им...

— Какво да видя? — попита той.

— Теча — отвърна тя и посочи отново. — От стената срещу изхода на коридора. Виждаш ли?

— Сега видях — кимна Люк. Макар и леко, стената там бе обезцветена. Множество вертикални ивици се точеха до пода, на местата, където се бе стичала водата. Огледа се и видя водата да сълзи на още десетина места в скалата. — Дете на ветровете каза, че напоследък водите на езерото са се повишили — каза той. — Явно са си пробили път през скалата — джедаят се обърна. — Май нашият клонинг достига десетата си година точно навреме.

— Какъв мислиш, че ще бъде? — попита Мара. Гласът ѝ прозвуча странно. — Искам да кажа, колко близо до истинския Траун?

Скайуокър поклати глава.

— Този спор се води от години — отвърна той. — При същата генетична структура и скоростно обучение, взети направо от оригинала, клонингът теоретично трябва да е свършено копие на истинския човек. И въпреки това двамата никога не са еднакви. Може би някои от тънкостите на психиката се изкривяват или се губят при прехвърлянето. А може би в нас има нещо уникално, което скоростното обучение не може да улови — Люк кимна към клонинга. — Вероятно ще владее цялата памет на Траун. Но дали ще притежава и

неговия гений, водачество и целенасоченост, не знам — той погледна към Мара. — Май стигаме до въпроса, какво ще правим с него.

— Странно е, че го задаваш — замислено отвърна тя. — Преди десет години щях веднага да ти отговоря, че трябва да разбием прозрачната стомана и да се отървем от него. Може би и преди пет години щях да кажа същото. Но сега... вече не е така просто.

Люк изучаваше профила ѝ, опитвайки се да надникне отвъд смесицата от чувства, които бушуваха в нея.

— Наистина ли се уплаши от приказките за далечни опасности?

За негова изненада тя не се обиди.

— Фел и Парк бяха разтревожени от тях — припомни тя. — Ще се обзаложиш ли, че и двамата грешат?

— Всъщност не — призна Люк и отново погледна към клонинга. — Просто се опитвам да си представя какво би причинила на Новата република появата на Траун на сцената. Предполагам, че сред населението ще избухне повсеместна паника, а Корускант трескаво ще започне да събира кораби, за да нанесе светкавичен удар по останките на Империята.

— Мислиш, че няма да чуят думите му?

— След начина, по който Траун си пробиваше път из Новата република? — джедаят поклати глава. — Няма да му имат никакво доверие дори и за миг.

— Сигурно си прав — отвърна Мара. — Според Парк се носели слухове, че се е върнал, макар да нямам представа, как би могъл да се роди такъв слух. Парк не спомена обаче каква е била реакцията.

— А реакцията на слуховете е доста по-различна, отколкото ако върховният адмирал наистина влезе през вратата — каза Люк.

За момент двамата останаха безмълвни пред резервоара. Найсетне Люк си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че въпросът е теоретичен — каза той. — Каквото и да е направил истинският Траун, това конкретно създание не е направило нищо. Поне нищо, с което да заслужи бързата си екзекуция.

— Вярно е — съгласи се Мара. — Въпреки че няма да ти е лесно да убедиш някои личности в това. Тогава следващият въпрос е дали да го оставим да се събуди нормално и да се присъедини към приятелите ни горе? Или да видим дали не можем да ускорим процеса на растежа и да го върнем на Корускант.

Люк подсвирна тихо под нос.

— Умееш да напипваш парливия въпрос!

— Никога в живота ми не ми се е налагало да търся парливи въпроси — кисело отвърна тя. — Винаги сами са ме намирали.

— Познато ми е — усмихна се Люк.

— Бих предпочела да знаеш отговора — каза Мара. — Основното е дали Корускант ще може да се справи?

От другия край на залата изведнъж се чу пиукане. Люк се обърна и видя бурно жестикулиращия Арту.

— Какво има? — попита джедаят. — Да не намери данните за Непознатите райони? — дроидът избипка нетърпеливо. — Идвам веднага — успокой го Скайуокър и тръгна към най-близката рампа. На минаване край покритите мебели спря за миг. Имаше пет-шест различни стола, легло, още някакви неща. — За какво служат според теб?

— Може би ще му трябват, за да превърне това място в уютен апартамент, след като излезе — предположи Мара и също слезе долу. — Ще му трябва известно време, за да се възстанови, може би за да навакса с информация за събитията от изминалите десет години. Обзалагам се, че този кръг конзоли е пряко свързан с информационно-новинарския център горе.

— Но защо всичко е струпано така, вместо да е подредено и да го чака? — попита Люк. — Траун сигурно е знаел каква обстановка ще допадне на клонинга му.

— Интересен аргумент — съгласи се Мара с внезапна тревога в гласа.

Джедаят я погледна.

— Какво има?

— Не зная — бавно каза тя и се огледа. — Изведнъж усетих нещо.

Люк също огледа залата. Нищо не ги заплашваше... но изведнъж и той го усети...

— Може би не е зле да вземем Арту и да си тръгваме — тихо предложи той. — Каквото изтеглил, изтеглил.

— Нека първо да видим какво е изтеглил — предложи Мара. Тя се обърна към дроида и направи крачка...

— Кой си позволява да смущава съня на Миттраунуруодо? — прогърмя дълбок глас над главите им.

Люк приклезна, вдигнал инстинктивно лазерния меч. Погледна нагоре...

Над парапета и нишата на втория етаж забеляза голям овален отрязък от каменния таван, който се вълнуваше като втечнена скала. Пред очите му тя се превърна в гигантско лице, което погледна надолу към тях.

— Кой си позволява да смущава съня на Миттраунуруодо? — повтори гласът.

— Добър номер — тихо каза Мара. — Хайде... отговори му.

Люк си пое внимателно дъх.

— Ние сме приятели — каза той. — Не искаме да навредим на Миттраунуруодо.

Очите на течното лице сякаш се спряха върху майстора джедай.

— Кой си позволява да смущава съня на Миттраунуруодо?

Люк погледна към Мара:

— Запис?

— Изглежда... — напрегнато се съгласи тя. — Внимавай!

Люк вече се извърташе, стиснал лазерния меч в защитна позиция. Собствените му сетива пламтяха предупредително. Бяха двама и стояха на подиума: двойка набити стражеви дроиди с тежки гъсенични вериги за придвижване. Държаха едрокалибрени бластери.

— Застани зад мен! — кратко каза Люк на Мара и направи крачка напред.

Точно навреме. Едва бе успял да се присегне към Силата, и двата стражеви дроида откриха огън срещу тях.

— Глупачка! — чу Мара да се самообвинява зад гърба му. — Голяма тлъста диверсия... най-стариат номер в света. И аз му се хванах!

— Мери си думите! — предупреди я Скайуокър. Стражите бяха добри. Трасираха залата със систематичен целеви огън, който бързо би ликвидирал по-голямата част от противниците им. Но засега майсторът джедай оставаше крачка пред тях. — Можеш ли да направиш нещо?

В същия миг над рамото му блъвна яростен бластерен огън към ставите и блестящите очи на дроидите. Без полза.

— Бронята е дебела за моя бластер — каза Мара. — Да опитаме това...

— Внимавай... единият тръгна — прекъсна я Люк.

Левият страж изведнъж пое на гъсеничната си верига към другия край на залата, без да спира да стреля. Люк стисна зъби, присегна се по-решително със Силата и усети как по челото му изби пот. Източниците на бластерните изстрели сега бяха разделени и атаките идваха от две различни посоки, като разстоянието между тях се увеличаваше, и за джедай физически ставаше все по-трудно да върти лъча на лазерния меч достатъчно бързо. Зад себе си той чу съскането от активирането на лазерния меч на Мара... Последваха внезапно изпискване и приглушено тупване.

— Какво стана? — бързо попита той, без да посмее да откъсне вниманието си от стражевите дроиди.

— Недей да говориш — предупреди го тя. Необяснимо защо гласът ѝ идваше от пода. — Траун е приготвил още една изненада за неканените си гости.

Скайуокър се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

С крайчеца на окото си той мерна синьо-белия лъч на меча ѝ да пресича един от изстрелите на по-далечния дроид.

— Аз държа този — каза Мара. — Ако можеш, погледни за секунда към пода.

Майсторът джедай остави Силата да води ръката му и крадешком погледна надолу. От пода изникваха примки от зелено-черна нишка и вече се превръщаха в мрежа около краката им.

— Сигурно се излезли от фугите между плочките — продължи Мара. — Кракът ми попадна в една от примките още с първата стъпка.

— Хитро — призна Люк. — Май възможността да избягаме отпада.

— Поне разбрахме защо всичките мебели са от едната страна — добави Мара. — Не е разумно да се осее бойното поле с твърде много предмети, зад които могат да се крият жертвите. Люк, вторият страж идва.

Вторият часови дроид бе обиколил залата и приближаваше от другата страна. Вероятно след десетина секунди щеше да застане точно срещу Мара.

— Бързо... преди да се е приближил още! — каза той и се премести малко вляво, за да продължи да блокира изстрелите и на двамата стражи. — Използвай лазерния меч.

— Добре — отвърна Мара.

През мъглата на концентрацията си Люк усети потрепването в емоциите ѝ при спомена от далеч не съвършеното ѝ представяне в пещерната зала, където сякоха сталактитите и сталагмитите. Но този миг мина. И докато Люк се съсредоточаваше върху блокирането на баража от изстрели, видя просветването на лазерния ѝ меч, който се завъртя като крила на мелница към по-далечния стражеви дроид. Лъчът се насочи към връзката между главата и тялото... И изведнъж синьо-белият лъч изчезна.

— Какво стана? — попита Люк.

— По дяволите! — изръмжа Мара. С крайчеца на окото си Люк видя, че лъчът отново се появява, замахва към дроида и отново изчезва. — Под бронята има слой кортосна руда.

— Опитай с бластера — каза Люк.

— Добре.

Синьо-белият лъч отново просъска... чу се пукане от счупен метал и пластмаса... и изведнъж тази част от опасността в съзнанието на майстора джедай изчезна.

— Добре — каза той през рамо и съсредоточи цялото си внимание върху стража пред себе си. — Сега се завърти и направи същото и с този...

Люк се обърна и вдигна лазерния си меч точно навреме. Изведнъж стражът откъм Мара отново започна да стреля...

— Пази се — извика тя със закъснение. — В лявата си ръка има друг бластер... о, шавит!

— Какво...? Няма значение — тихо каза Скайуокър.

В отговор на атаката на Мара дроидът срещу него извади втори бластер от тайно отделение в лявата ръка.

— И този има втори бластер...

— Видях, видях — прекъсна я джедаят и вложи още повече концентрация в защитата си.

Изстрелите се удвоиха и положението им силно се утежни. Пропуснат бластерен изстрел лизна лявото рамо на Люк...

— Съжалявам — каза Мара, опряла гръб в неговия. Бръмченето на лазерния ѝ меч бе като жуженето на ядосано насекомо. — Какво ще правим?

Той се намръщи. Редицата чиси с йосаламири в крепостта бяха достатъчно трудно препятствие. Но тогава поне разполагаха с възможността да застрелят противниците си, ако отбраната станеше прекалено трудна. Тук, хванати в средата на просторна зала под кръстосания огън на два неуморни стражеви дроида, които не можеха да бъдат унищожени, с оплетени в примки крака, които осуетяваха възможността им за бързо бягство...

— Люк — повика го Мара през шума от изстрелите. — Чу ли ме?

— Чух те — отвърна той.

— Какво ще правим?

Майсторът джедай преглътна с мъка.

— Нямам представа.

Под Лея огромният корпус на „Надмощие“ потръпна, когато още едно протонно торпедо премина през ишорската отбрана и мощната експлозия откъсна парче от фюзелажа. Пред тях космосът представляваше море от турболазерни изстрели, които се разбиваха в дефлекторните им щитове или от време на време успяваха да преминат през тях и изпаряваха слоеве метал или прозрачна стомана.

Но в този ненадеен миг, когато сърцето ѝ спря да бие, събитията, разиграващи се пред очите ѝ, престанаха да имат значение. Нито битката, нито животът ѝ, нито дори ужасната заплаха от гражданска война. След далечното трепване в чувствата, след внезапното смущение в Силата само едно нещо имаше жизнено значение за нея. Хан беше в смъртна опасност.

— Капитан Авмуру! — извика тя над врявата на мостика и бързо отиде до командната конзола. Двама стражи предупредително вдигнаха бластерите си. Без да се замисля, тя се присегна със Силата, отмести дулата на оръжията и мина край тях. — Капитане, незабавно трябва да говоря с вас.

— Зает съм, съветник — отвърна ишорецът, без дори да си направи труда да се обърне към нея.

— Ще бъдете още по-зает, ако не ме чуete — отсече Лея и с всички сили се присегна към неясното усещане, което идваше от Хан.

Опасността, заплахата и безсилният гняв все още обладаваха чувствата му, но колкото и да опитваше, Лея не успя да проникне през емоциите и разстоянието до мислите му. Едно обаче бе пределно ясно.

— Има нова опасност — каза тя на Авмуру, — за която изобщо не знаете.

— Другите опасности са без значение! — едва не изкрещя капитанът на ишорския кораб. — Нищо друго не може да е по-важно от диамалските нападатели около нас.

— Капитане...

Нещо кожата я докосна по ръката и тя прекъсна думите си.

— Няма смисъл, съветник — каза ѝ Гаврисом. Дългото му лице бе напрегнато и измъчено. — Той не може и няма да мисли толкова надалеч във времето. Можете ли да ми кажете каква е тази опасност?

Лея погледна към илюминаторите, опитвайки се да проникне през зашеметяващото смъртоносно светлинно представление навън.

— Хан е в опасност — отвърна тя.

— Къде? Как?

— Не зная — отговори Лея. Стомахът ѝ се сви от чувството за безпомощност. — Не мога достатъчно ясно да уловя мислите му.

— Кой друг може? — попита президентът.

Лея си пое дълбоко дъх, заставяйки спокойствието да нахлуе в съзнанието ѝ. Гаврисом бе прав. За да помогне на Хан, трябваше да остави настрана чувствата си и да обмисли нещата трезво.

— Елегос е с него на „Хилядолетен сокол“ — каза тя и отново се присегна със Силата, но не успя да долови нищо. — Дори не мога да го усетя.

— Кой друг може? — отново попита Гаврисом. — Някой, който се намира по-близо?

Лея отново погледна към заревото на битката навън. Внезапен лъч на надежда просветна в нея.

— Ландо. Хан може да е казал нещо на Ландо.

— Тогава трябва да говорим с него — твърдо заяви калибопът. — Ще отида да говоря с капитана да пробием диамалското заглушаване. Могат ли джедайските ви умения да направят нещо по въпроса?

Лея си пое дълбоко дъх.

— Не зная — отвърна тя. — Нека опитам.

* * *

— Казвам ви, че това не може да чака — повтори Ландо, влагайки в гласа си цялата настоятелност и заплашителност, на които бе способен. — Трябва незабавно да говоря с висшия съветник Лея Органа Соло! Съдбата на Новата република може би виси на косъм. Да не говорим за живота ви.

— Нима? — невъзмутимо попита сенатор Миатамиа. Ландо знаеше, че диамалците са дяволски трудни за разгадаване, но бе пределно ясно, че сенаторът ни най-малко не се сепна. — И от какъв характер е тази опасност?

— Приятелят ми Хан отиде да види кометата — отговори той. — Наблюдавах го с макробинокъл и изведнъж... изчезна.

Страните на Миатамиа се набръчкаха.

— Искате да кажете „разби се“?

— Искам да кажа „изчезна“ — настоя бившият картоиграч. — Насред откритото пространство.

— Доколко е открито пространството около една комета?

— многозначително попита диамалецът и помръдна ухо. — Може да е направил вираж сред газовете или заслепен от блясъка на сиянието, да сте го загубили за миг от очи.

Калризиан въздъхна. Диамалецът дори не искаше да го чуе. Но Ландо знаеше какво бе видял.

— Добре тогава — каза Калризиан през стиснати зъби. — В такъв случай искам да ми върнете услугата, която ми дължите.

Този път и двете уши на сенатора помръднаха.

— Каква е била услугата?

— Закарах ви от Килпар до Корускант, забравихте ли? — припомни му бившият комарджия. — Така и не ми се изплатихте.

— Тогава заявихте, че няма да искате друго възнаграждение освен разговора ни.

— Излъгах — равно отвърна Ландо. — Сега си искам възмездие.

Миатамиа го изгледа заплашително.

— В момента водим битка.

— Тя не пречи — каза Калризиан и махна към мостика, който се виждаше през стената от прозрачна стомана на наблюдателната зала, в която бяха двамата със сенатора. — Искам единствено да се вдигне заглушаването на „Надмощие“. Само за честотата на личния предавател на съветник Органа Соло. Само за тази честота. Това е!

Диамалецът поклати глава.

— Не мога да поема риска, че едно такова действие няма да застраши живота и имуществото на диамалците — и той се обърна към битката.

Ландо преглътна едно проклятие. Погледът му се плъзна покрай сенатора и обсадения ишорски кораб към кометата, която светеше с такава измамна чистота отвъд бойното поле. Хан го помоли за помощ. Хан му вярваше. И Ландо знаеше какво бе видял.

— Добре — най-сетне каза Калризиан и решително застана пред диамалеца. Беше време да действа. — Споменахте риск. Да рискуваме тогава — той посочи ишорския кораб отпред.

— Ето какъв е облогът: веднага ме оставяте да говоря с Лея и ако опасността не се окаже толкова голяма, колкото твърдя, вие и Диамала ще получите мината и казиното ми на Варн.

Ушите на Миатамиа помръднаха.

— Сериозно ли говорите?

— Съвършено сериозно — отвърна бившият комарджия. — Приятелят ми е в беда и аз единствен мога да му помогна.

Няколко дълги секунди диамалецът го гледаше.

— Добре — най-сетне каза той. — Само честотата на личния предавател на висшия съветник Органа Соло. За не повече от две минути.

— Дадено — кимна Ландо. — Колко време ще ви отнеме да го уредите?

Сенаторът се обърна към комуникационната конзола на наблюдателната зала и изрече бързо нещо на родния си език. Отговорът, който получи, бе също толкова бързо изречен. Последва още една размяна на реплики...

— Уредено е — каза той, обръщайки се към бившия картоиграч. — Двете минути текат.

Ландо вече държеше в ръка предавателя.

— Лея.

— Ландо — облекчението в гласа ѝ бе свършено доловимо. — Надявах се да се свържа с теб. Хан е в беда.

— Знам — отвърна той. — Тръгнаха с Кариб да проверят кометата и ме помоли да ги следя с макробинокъла. Приближиха повърхността и изчезнаха.

— Как така изчезнаха? — разтревожено попита Лея. — Разбиха ли се?

— Не — отговори Калризиан. — Изчезнаха, все едно навлязоха в маскировъчен щит.

Той чу как тя дълбоко си пое въздух.

— Ландо, трябва веднага да отидем при кометата. Ако там се крие имперски кораб...

— Това е безспорно — прекъсна я той. — Но вече използвах всичките си услуги с това обаждане.

— Добре — каза Лея. Изведнъж гласът ѝ стана заплашителен. — Тогава зависи от мен.

— Какво ще правиш?

— Ще помогна на Хан — Ландо никога не бе чувал в гласа ѝ поледени нотки. — Не се меси... не искам да се набъркваш.

Връзката прекъсна.

— Много е късно, Лея — тихо каза той на немия предавател.

Поредният огневи вал от турболазерен огън излетя от близката от двете бойни станции Голан. Целта му бе да помете групата изстребители, които я тормозеха по фланга. Уедж преведе машината си между изстрелите и бързо провери положението на останалите членове на ескадрилата. Както при предишните четири-пет, така и при последния залп никой не бе понесъл поражения. Доколкото генерал Антилис можеше да каже, никой друг от цялата флота не бе понесъл поражения до момента. До момента тактиката на Бел Иблис да се стои точно на края на огневата зона вършеше работа. Но нямаше да е за дълго.

— До всички авиокрила, говори Перис — прозвуча напрегнатият глас на бойния координатор на „Сокол скитник“ в слушалките. — Капитан Тре-на потвърди, че генерал Бел Иблис има неприятности.

Уедж направи гримаса, питайки се какво точно имаше нужда от потвърждаване. Лице в лице с друг имперски звезден разрушител,

прикован на място може би от всички силови прехващащи лъчи, с които разполагаше базата Убикторат...

— Вижте... стрелят — кратко каза Червен пет. — Като че стрелят с цялата си огнева мощ.

— Виждам — отвърна Антилис и се взря в блясъка на турболазерните изстрели, които идваха от „Странстваща авантюра“.

Последната му слаба надежда, че Бел Иблис ще се измъкне с помощта на дипломацията, се изпари като утринна мъгла след изгрева. Щом стреляше по базата, значи блъфът му не бе успял. Това значеше, че времето му изтича. Вторият звезден разрушител, а и командирът на база Убикторат нямаше да седят със скръстени ръце, докато генералът унищожавя гнездата на прехващащите им лъчи и се измъква. Тре-на и останалите членове на командния състав на борда на „Сокол скитник“, изглежда, бяха стигнали до същия извод.

— Флотата влиза в битка — продължи Перис. — Задачата на авиокрилата е да отвлекат огъня от корабите в главната сила, да помогнат, където могат, да се направи пробив в противниковата отбрана и да са готови да ни прикриват, когато Империята пусне изстребителите. Всички авиокрила да потвърдят заповедите и да се подготвят за изпълнение.

— Червен водач, разбрано — каза генералът на Червената ескадрила и премина на вътрешната честота на авиокрилото си. — Е, Червени, всички видяхте отбраната. Имате ли представа, къде са слабите ѝ места?

— Може и да имаме някоя и друга представа — обади се Червен дванайсет. — Май щирбордовите турболазери на втория Голан малко прескачат.

— Сигурен ли си? — попита Червен три. — Не съм забелязал.

— Съвсем леко — отвърна Червен дванайсет. — Може да е достатъчно, за да се намери малка пролука...

— Генерал Антилис — прекъсна го нечий глас.

Уедж се намръщи. Гласът бе познат, но не беше на никой от ескадрилата му.

— Тук Антилис — предпазливо потвърди той.

— Талон Карде е. Как е битката?

На Уедж му бяха необходими няколко секунди, докато възвърне гласа си.

— Карде! Какво правиш тук? — смаяно попита той.

— Ако искам да съм съвсем откровен, опитвам се да мина покрай частите ви — отвърна контрабандисткият водач. — Командир Хорн с теб ли е?

— Тук съм — отвърна Червен девет. — Какво искаш?

— Искам да ми върнеш една услуга, която ми дължиш — каза Карде. — Онази, за която си говорихме последния път, когато се видяхме на борда на „Странстваща авантюра“, помниш ли?

В слушалките на Уедж се чу раздразнена въздишка.

— Карде, да не си луд! Водим битка!

— Именно затова си искам услугата — отвърна контрабандистът. — Трябва да ме ескортираш през редиците на частите на Новата република.

— Докъде? — възрази Червен девет. — Ако не си забелязал, от другата страна на нашите части е имперската база Убикторат!

— Точно тя е целта ми в случая — отвърна търговецът на информация.

Антилис тихо изсумтя.

— „Волният Карде“ трябва да е доста по-добре въоръжен, отколкото съм смятал.

— Имперските сили няма да са проблем — отвърна контрабандистът. — Имам код от високопоставено място, с който ще мина през тях. Проблемът ми са вашите части.

— Виж, Карде, не знам какво си намислил — каза Червен девет, — а и, честно казано, не ме интересува, но имаме работа.

— Може би мога да направя тази работа излишна — отвърна търговецът. В гласа му се прокрадна внезапна нервност. — Вкарайте ме вътре и може да прекратя изцяло битката.

— Нима! — възкликна Червен две. — Мога ли да попитам как точно възнамеряваш да го направиш?

В настъпилата, пауза Уедж си представи как върху лицето на Карде се появява закачливата му усмивка, която толкова много обичаше.

— Да речем, че държа решаващия коз — меко отговори той.

— А той е...?

— До всички авиокрила, говори Перис — отново се разнесе гласът на бойния координатор. — Заемете позиции. Влизаме.

Антилис си пое дълбоко дъх. Това бе официална заповед и нямаха никаква възможност да лавират, да кръшкат или каквото и да е друго. Животът на генерал Бел Иблис бе заложен на карта...

— Карде, тук Антилис — каза той. — Къде си?

— Зад и над „Сокол скитник“ — отвърна контрабандистът. — Атака ли започвате?

— Нещо такова — каза Уедж и погледна към екрана на задния си скенер. „Волният Карде“ бе там, увиснал на почетно разстояние от часовете на Новата република. — Остани на място... идваме. Червени, да вървим.

Генералът на Червената ескадрила рязко обърна изстребителя си и се насочи към ариергарда. Слушалките му изпукаха... някой набра личната му честота...

— Уедж, какво правиш? — попита Червен девет. — Под разпореждане сме. Виж, ако е заради услугата, която уж му дължа...

— В момента не се интересувам от услуги, Коран — успокои го другият пилот. — Нали чу какво каза Карде? Има имперски код за преминаване през защитата.

— Да, чух. Но това, че има кода, няма да ни е от полза.

— При други обстоятелства не — съгласи се Уедж и се усмихна. — Спомни си какво каза Червен дванайсет за прескачането на турболазерите. Ако преведем Карде оттам и останем близо зад него...

Червен девет подсвирна.

— Може да стане.

— Поне си струва да опитаме — отвърна генералът.

Ако преодолееха имперската отбрана, им се откриваха далеч подобри шансове да поразят гнездата на прехващащите лъчи, които държаха „Странстваща авантюра“. А колкото по-скоро извадеха от строя, толкова по-скоро Бел Иблис щеше да се оттегли на безопасно разстояние.

— Уедж — повика го Червен девет. Гласът му звучеше странно. — Нали не смяташ, че Карде може наистина да спре битката?

Приятелят му понечи да поклати глава, но се отказа. Питаше го джедаят Коран Хорн.

— Не особено — предпазливо отвърна той. — Империята иска Бел Иблис... това е сигурно. Единствената причина да пуснат Карде, за

която мога да се сетя, е той да носи нещо, което желаят повече от генерала.

— И аз това си помислих — каза Червен девет. Гласът му все още беше странен. — Но защо си мисля, че Карде има шанс?

Антилис усети да го полазват студени мравки по тила.

— Не зная — мрачно отговори той. — Зная само, че това е най-добрата възможност, с която разполагаме, за да измъкнем Бел Иблис и Бустър живи. В момента само това ме интересува.

Вече бяха стигнали до „Волният Карде“ и Антилис рязко извъртя изстребителя си, за да застане начело на ескорта.

— Хайде, Карде, тръгваме — каза той и на два пъти провери дали ескадрилата се е построила. — Следвай ме отблизо!

ГЛАВА 39

Стражевият дроид продължи систематично атаката си срещу Мара. Лазерният ѝ меч посрещаше изстрелите. Ръцете ѝ се въртяха, обръщаха се и мушкаха, водени от Силата. Тя знаеше, че ръцете ѝ се движат, зъбите ѝ са здраво стиснати, а по лицето ѝ се стичат едри капки пот, но не усещаше нищо. Съзнанието ѝ бе така съсредоточено, така погълнато от страшната битка за оцеляване, че сякаш във вселената не съществуваше нищо, което да е в състояние да проникне през концентрацията ѝ. Нито останалата част от залата, нито стражевият дроид, чиято фигура се виждаше неясно през ослепителния блясък на бластерните изстрели, нито дори собственото ѝ тяло имаха значение. В съзнанието ѝ съществуваха само лазерният меч и бластерните изстрели, които летяха към нея. И Люк.

Усещането е странно, даде си сметка някаква незначителна част от съзнанието ѝ, която бе свободна да се занимава с такива неща. Двамата стояха с гръб един към друг, потънали толкова дълбоко в Силата, че съзнанията им буквално се сливаха, превърнали се бяха в единно цяло. Джейд усещаше психическото и физическото напрежение, които той влагаше в отбраната си, усещаше упованието му в Силата, отчаяното търсене на план за изход и дълбоката му загриженост за жената, попаднала с него в това положение. Изживяването бе сякаш логическо продължение на краткия емоционален контакт между двамата по време на пътуването им през пещерите. Но погледнато от друга страна, беше напълно ново усещане и не приличаше на нищо, което бе изпитвала дотогава.

Защото чрез тази дълбока душевна връзка Мара напълно бе разбрала Люк Скайуокър. Бе разбрала всичко за него: надеждите и страховете му, успехите и провалите, предимствата и слабостите, най-големите му радости и най-дълбоките му и скрити скърби. Бе видяла най-съкровеното в него, същността на съществуването му. И Мара знаеше, че както той е отворен за нея, така и тя е отворена за него.

Но не беше така страшно и опасно, както бе очаквала. Напротив, беше много окриляващо. Мара никога не бе изпитвала такава дълбочина и откритост в отношенията с друг човек, който да я разбира така пълно, както и тя него. Никога не бе допускала, че такава връзка е възможна. И не си бе давала сметка, колко силно я желае.

Точно това бе най-изненадващото: след толкова години да осъзнае колко много я бе наранило собственото ѝ решение да се затвори за другите. Осакатило я бе по същия начин, както упоритият ѝ отказ да поеме отговорността за джедайските си способности, ограничили развитието ѝ в Силата. Прозрението бе невероятно, при това дошло насред битка. Мара можеше само да съжалява, че не бе дошло по-рано. А идваше, когато ѝ предстоеше да умре.

Защото смъртта наистина дебнеше да я грабне по един или друг начин. Мускулите ѝ вече се уморяваха от непрестанното отбиване на яростното нападение и Мара разбра, че нямаше да може да издържи дълго, в най-добрия случай още няколко минути. Трябваше да действа сега, докато още имаше сили, или и Люк щеше да загине с нея.

Планът, който бе замислила, можеше да елиминира опасността от стража пред нея, но не и да обезвреди и двата му бластера достатъчно бързо, за да не допусне да я застигне фатален изстрел. За миг си помисли за Коран Хорн и способността му да поглъща и да разпръсква енергия. Мара никога не бе притежавала това умение и сега не бе времето да го овладява. Не, тя щеше да хвърли лазерния си меч по набелязаната цел, стражът щеше да стреля по нея и тя щеше да умре. Можеше само да се надява, че преди да издъхне, ще се вкопчи в живота достатъчно дълго, за да завърши това, което бе намислила.

Не, Мара, не!

Това нейна мисъл ли е? — запита се тя. — Или на Люк?

Трябва да го направя, Люк! Тази мисъл бе нейна. През собствените си страхове и разкаяния Мара усети вълната от отчаяние, която обзе Люк, докато трескаво обмисляше план, в който да не ѝ се налага да умре.

Но такъв нямаше. Мара вече бе премислила всяка възможност. Просто нямаше начин Люк сам да отбива изстрелите на четири бластера, след като два от тях щяха да стрелят в гърба му. Но ако тя можеше да остане жива достатъчно дълго, за да може тялото ѝ да го защити, докато стражът пред нея бъдеше елиминиран...

Докато още имам сила, напомни си тя. Моментът бе дошъл. Мара си пое дълбоко дъх...

Не! — негласният възглас премина през мрачната ѝ решимост. — Чакай! Виж!

Мара нямаше възможност да отдели никакво внимание освен на стражевия дроид и бластерите му. Но и не се налагаше. Люк вече бе съзрял новия критичен фактор в битката и образът му премина в съзнанието ѝ чрез Силата.

Вдясно от Мара, протегнал напред като оръжие малкия си електрически кислороден, Арту решително се придвижваше на колесната си система към нейния нападател.

Първата мисъл, преди да си даде сметка, колко малко време бе изтекло от започването на битката, беше какво бе забавило толкова много астромеханичния дроид да си вдигне металната задница и да се притече на помощ. Втората ѝ, малко непочтителна мисъл бе, че Арту е избрал да атакува нейния нападател вместо нападателя на Люк, и Мара се запита дали прекомерната покровителственост на Скайуокър не се бе пренесла и върху него. Третата ѝ мисъл бе, че майсторът джедай е прав. Това можеше да е мигът, от който имаше нужда, възможността да изпълни плана си, без да ѝ се налага да загива.

Арту вече бе стигнал почти до стражевия дроид. Между полюсите на кислородна му прескачаше синя искра. Стражът, разбира се, много добре долавяше присъствието му.

Въпросът беше какво щеше да направи... В съзнанието на Джейд мина видение. В него двамата с Люк лежаха на пода сред преплетените нишки. Тя усети как ахна. Това видение от бъдещето ли беше? Как лежат мъртви на пода? Беше ли планът ѝ обречен на неуспех?

Видя ли? — стигна до нея въпросът на Люк през внезапно обзелия я страх. — Разбра ли?

И тогава видението изчезна и Мара разбра какво имаше предвид той. Не видение за смърт, а надежда за живот: приносът на Люк към плана ѝ.

Разбрах — отвърна тя.

Готова...

Мара усети как стисна зъби още по-силно. Без да спира да отбива изстрелите с лазерния си меч, тя се подготви. Арту почти бе

стигнал до дроида. Между полюсите на оксигена му все така прехвърчаха искри...

С небрежна и презрителна лекота стражът завъртя лявата си ръка, стовари приклада на бластера, който държеше в нея, върху купола на малкия си събрат и го повали по гръб. За тази част от секундата стреляше само единият от бластерите му.

Сега!

Мара реагира мигновено. Десният ѝ крак се подви и тя залитна надясно. Люк направи същото, притиснал гръб о нейния, докато летяха към пода. Дватама паднаха на земята. Сигурно рамото я бе заболяло от удара, но тя не усети. Люк се завъртя по гръб, за да се обърне с лице към тавана.

Така изведнъж вече нямаше две атаки, които идваха от две напълно противоположни посоки. Вече бяха две атаки, идващи от двама, поотдалечени един от друг противници, които се намираха право пред Люк. А с това вече майсторът джедай можеше да се справи.

Хайде! — изкомандва той. Зелено-белият лъч на мечта му прелетя над главата ѝ, парирайки един изстрел, насочен към лицето ѝ. Мара нямаше нужда от подканата. Лазерният ѝ меч вече летеше към стражевия дроид. Едно бързо движение и бластерът в дясната му ръка стана неизползваем. Оръжието в другата му ръка вече се обръщаше към Мара. Лазерният меч промени посоката си и отново удари, превръщайки и втория бластер в неизползваемо желязо.

Големият дроид нададе кратък тътнещ рев — очевидно притежаваше достатъчно чувствителност, за да се подразни от това, че бе надхитрен така. Но беше и достатъчно умен, за да знае, че преимуществото на неприятеля му е само временно и че лазерният меч не може пряко да му навреди, поне не достатъчно бързо, за да бъде от полза за противника му. Създателите му очевидно се бяха подготвили за такива случаи. Две отделения в долната част на торса му са отвориха и ръцете на стражът извадиха от там други оръжия, които да заменят унищожените.

Но с малко късмет те можеха никога да не му влязат в употреба. Мара вече бе извъртяла лазерния си меч пред стража. Тя простена от усилието, което ѝ струваше това, и замахна с оръжието си. Но не към дроида и кортосната му броня, а покрай него. Джейд заби синьо-белия лъч в мократа стена зад противника си.

Струята, която изби, бе внезапна и силна. Част от нея стигна до мястото, на което лежаха двамата с Люк, на трийсет метра от стената. Мара изпита внезапен уплах от напора на водата, но вече бе късно да я спре. Тя задържа лъча в стената и го завъртя, образувайки десетсантиметрова дупка в нея. Дръжката на оръжието ѝ неведнъж изчезваше от погледа ѝ потопена от водата, която се лееше от разширяващия се отвор. Стражевият дроид обърна глава, за да види какво става, и вдигна бластерите си към лазерния меч... Събирайки последни сили, Мара довърши разреза.

Водната струя изригна от стената със силата на протонно торпедо, удряйки стража право в едрото туловище. Тя помете безпомощния голям дроид от подиума и го повали долу. Мара зърна къс изкривен метал. Водната струя се бе устремила над главата ѝ към другия край на залата... После разпенената вълна я заля от противоположната посока.

Съзнанието ѝ все още бе ограничено от отбранителната работа със Силата и вълната я свари неподготвена. Тя усети как водата я вдига и понася. По някакъв начин краката ѝ се бяха освободили от оплетените нишки и Мара лудо се бореше да се хване за нещо. С лявата ръка улови една от нишките и отчаяно се вкопчи в нея, опитвайки се да се ориентира. В това време я заля друга вълна, Мара изпусна нишката и отново се озова във водовъртежа. Тя изплува на повърхността и си пое глътка въздух, смесена с пяна, избърса водата от очите си и видя трета вълна да се носи към нея...

И тогава две ръце я хванаха под мишниците и с рязко движение, което сякаш щеше да скъса тялото ѝ на две, я изпратиха във въздуха. Мара се удари в нещо твърдо... едната от двете ръце, които я държаха, я пусна, а другата я прехвана по-здраво...

— Дръж се — извика Люк в ухото ѝ.

Мара се извърна в прегръдката му, видя перилото на подиума до себе си и го сграбчи.

— Хванах се.

— Дръж се... връщам се за Арту.

Люк пусна перилото и се хвърли обратно във водата.

С усилие Джейд се прехвърли през парапета и се отпусна тежко. Под нея залата се превръщаше в развълнувано запенено езеро. Водата се качваше бързо. Извънредно бързо. Мара изведнъж разбра защо.

Малката дупка, която бе пробила в стената, вече не беше малка. Под напора на водата бяха поддали четири-пет квадратни метра от стената и Езерото на малките риби сега се изливаше в залата. Равнището вече се бе качило до половината подиум...

Вниманието ѝ бе привлечено от някакво движение в другия край на залата. Люк се бе уловил за някаква скална издатина и ѝ махаше.

— Тук съм — извика тя през рева на водата. — Какво искаш?

В отговор сред разпенената вода се появиха няколко сантиметра от купола на Арту. Мара събра сили, присегна се към Силата и придърпа малкия дроид към себе си. Беше доста по-трудно, отколкото бе очаквала. Дроидът се издигаше над водата мъчително бавно. На два пъти почти го изпусна. Очевидно битката със стражевите дроиди ѝ бе отнела повече сили, отколкото бе предполагала.

В крайна сметка успя и Арту застана, тъжно чуруликайки до нея. Беше очукан от подхвърлянето на водата и останал без електронния си бележник за превод на по-сложните изречения, но иначе изглеждаше добре. Мара затърси с очи Люк... Нечия ръка хвана долната пръчка на перилото.

— Извади ли Арту? — задъхано попита той.

— Тук е — тя се пресегна над парапета, за да му помогне. — Как си?

— Добре — задъхано отвърна той, докато се прехвърляше над парапета и тежко се отпусна на пода до нея. — Урок номер едно — добави Люк между глътките въздух. — Джедаят се нуждае от въздух, за да изпълнява задълженията си правилно.

— Ще си запиша — каза Мара и погледна под перилото. — Какво стана с втория страж?

— Погрижих се — отговори Люк. Вече дишаше по-леко. — Ето меча ти — той извади и двете оръжия изпод туниката си и ѝ подаде нейното. — Между другото, добра работа със стената.

— О, страхотна! — възкликна Джейд. — Какво по-добро от план, който завършва с удавянето ти! И като заговорихме за планове, не трябва ли да излезем от тук, преди водата да се покачи още?

Майсторът джедай не отговори веднага.

— Всъщност...

Тя го погледна. Сърцето ѝ се сви от внезапен страх.

— Какво има?

Той хвана ръката ѝ.

— Съжалявам, Мара — каза Люк. — Водата вече е над нивото на коридора. Подземната зала е наводнена.

Мара се взря в лицето му... нямаше представа, че водата нахлува толкова бързо.

— Добре — каза тя, налагайки си да звучи спокойно. — Значи залата се пълни с вода. Ако можем да се доберем до стълбището, ще можем да се изкачим в крепостта, нали?

На бузата му трепна едно мускулче.

— Не ме разбра — отвърна той. — Водата вече е заляла коридора. Това означава да изминем стоте метра без въздух. А по всяка вероятност и целият път до подземната зала.

— Ами ако изпаднем в хибернационен транс? — подхвърли Мара. — Като онзи, в който изпадна, когато трябваше да стигнеш от базата на пиратите до „Звезден лед“.

Джедаят поклати глава.

— Подземната зала се наводнява, а може би вече е наводнена. Течението по коридора едва ли е достатъчно бързо, за да ни изтласка навреме.

При това нямаше да могат да плуват, докато са в транс. Мара махна едно кичурче мокра коса от лицето си и се опита да помисли.

Арту нервно изпиука.

— Виждам — отвърна Люк.

— Какво виждаш? — попита Мара.

— Водата отново се покачва — с нежелание отговори той. — Това означава, че подземната зала вече е пълна. Единственият дренаж, с който разполагаме, са двете дупки, които направихме — едната в стълбището и другата в пещерите.

Мара преглътна.

— Малки са.

— Да, твърде малки, за да поемат дебита, който влиза — съгласи се Люк. — Страхувам се...

Той не довърши. Мара се взря във водата, която вече бе достигнала равнището на отвора, през който продължаваше да се излива. Ясно личеше по вълничките на повърхността.

— Когато дойде за първи път — каза тя, — ти казах, че ако искаш, можеш да се върнеш на Корускант и да оставиш на мен и

комджайците да се оправим с крепостта. Ти отказа и ми отговори, че трябва да си тук и да не питам защо.

Люк си пое дълбоко дъх.

— На Тиерфон имах видение за теб. Още преди да разбера, че си изчезнала. Видях те във вода, обградена от нащърбена скала — Люк се поколеба. — Приличаше...

— На удавена?

Той въздъхна.

— Да.

Известно време двамата седяха, без да говорят. Единствено плискащата се вода нарушаваше тишината.

— Е, значи това е краят — най-сетне каза Джейд. — Поне разполагам с малката утеха, че сама си го направих.

— Не се предавай толкова бързо — каза Скайуокър. Но тя не долови в гласа му никаква особена надежда. — Сигурно има начин да се измъкнем от тук.

— Не съм ти го казвала... — отвърна Мара. Погледът ѝ се плъзна по чертите на лицето му. — След като те взехме от пиратската база на Каурон, Фаун ми каза, че двамата с теб сме добър екип. Права беше. Наистина бяхме добър екип.

— Наистина сме добър екип — поправи я джедаят и я погледна почти нервно в очите. — Знаеш ли, докато се биехме със стражевите дроиди, нещо стана с мен. С нас. Бяхме толкова близо един до друг в Силата, като един човек. Беше... беше много особено.

Мара повдигна вежди. В изключителната сериозност на положението им се мярна някаква искрица веселие. На лицето му бе изписана странна стеснителна откровеност.

— Наистина ли? — попита тя. — Колко особено?

Люк се намръщи.

— Нямах ли милост? — тихо попита той.

— Кога съм била милостива с теб? — престорено обвинително възкликна Мара.

— Немного често — призна Люк. Видимо събирайки смелост, той се пресегна и отново взе ръцете ѝ в своите. — Мара... ще се омъжиш ли за мен?

— Имаш предвид, ако излезем живи от тук?

Люк поклати глава.

— Без значение, дали ще излезем живи от тук.

При други обстоятелства сигурно щеше да се сметне за задължена да го накара поне малко да се изпоти. Но водата се вдигаше и изглеждаше безсмислено. Нямаше и смисъл от стария отбранителен модел на поведение.

— Да — отвърна тя. — Ще се омъжа за теб.

ГЛАВА 40

Още един турболазерен изстрел отмина „Надмощие“, оставяйки следа от изгорено по илюминатора на мостика. „Като поличба“, мрачно си помисли Лея, излезе от външния кръг екрани и пристъпи към централното контролно табло. Поличба за собствения ѝ неизбежен крах. Тя добре осъзнаваше, че това, което се готвеше да направи, означаваше край на политическата ѝ кариера. Вероятно щяха да я изпратят в наказателна колония, можеше дори да ѝ струва живота. Но сега животът на Хан висеше на косъм и нищо друго нямаше значение.

Лея застана зад ишореца при руля и надзърна през рамото му към контролното табло. Индикаторите и уредите, естествено, бяха с ишорски надписи, но самото контролно табло бе взето от куатския корабен парк и тя добре познаваше разположението. Лея си пое дълбоко дъх, присегна се със Силата и премести ръчката на подсветления двигател.

Кормчията забеляза, че нещо не е наред. Мърморейки под нос, върна ръчката в предишното ѝ положение. Лея отново я бутна напред, но този път въведе и курс към далечната комета, която прорязваше мрака на космоса. Кормчията отново промърмори, но този път по-високо и отново хвана ръчката. Само че този път тя не помръдна. Лея я държеше здраво със Силата, противодействайки на усилията му да я върне. Той спря смаян и тя се възползва от възможността да я бутне още по-напред. Кормчията завъртя креслото си, за да погледне към капитан Авмуру... И с крайчеца на окото забеляза, че Лея стои зад него.

— Какво правите тук? — извика той и завъртя креслото си още, за да я изгледа ядосано. — Стража!

Лея се обърна. Двама стражи се насочиха към нея с бластери в ръце. Тя отново се присегна със Силата, избягна бластерите от ръцете им и ги запокити на пода на палубата.

— Съветник! — извика Авмуру и скочи от креслото си. — Какво правите?

Лея не отговори. Вместо това се присегна към дръжката на тягата на контролното табло.

— Не! — извика кормчията и скочи от креслото с протегнати към гърлото ѝ ръце.

Извитите му пръсти така и не успяха да я стигнат. Лея го хвана с помощта на Силата във въздуха и промени посоката на скока му. Вместо върху централното контролно табло кормчията се сгромоляса на пода в задната част на мостика.

— Стража! — извика капитанът на „Надмощие“. — Цялата стража!

Лея пак се обърна към руля и отново увеличи скоростта. Сетивата ѝ пламнаха предупредително и тя грабна лазерния си меч точно когато двамата стражи в другия край на мостика вдигнаха бластерите си и ги насочиха към нея. Лазерният ѝ меч с лекота отби зашеметителните им изстрели. Лея и този път изби оръжията от ръцете им, но този път ги попридърпа и ги преряза на две с меча си.

— Съветник, спрете незабавно! — заповеднически извика Авмуру и тръгна към нея с равна крачка. — В противен случай ще обявя от името на Ишори война на Новата република.

— Цялата система на Ботауи е в смъртна опасност — високо отвърна Лея. — Откажете да предприемете действия, за да се противопоставите на тази опасност, затова ги извърших аз.

— Рискувате война между Ишори и Корускант — повторно извика Авмуру, продължавайки да крачи към нея. — Докато стигна до вас, трябва да сложите край на действията си и да върнете кораба под мое командване.

С крайчеца на окото си Лея видя как Гаврисом тичешком застана до капитана на ишорския кораб... Оставаше ѝ само един коз.

— Няма нужда да забърквате Новата република — отвърна тя. — С настоящото се оттеглям от Висшия съвет, Сената и президентството. Аз съм обикновен гражданин.

— В такъв случай нямате вече никакъв имунитет — каза Авмуру. Гаврисом вече го бе настигнал и сега двамата крачеха към нея. Явно президентът се опитваше да стигне пръв до нея. Вероятно се надяваше да я спре лично и така да намали политическите щети, които току-що бе нанесла на Новата република. Но беше вече късно и той, изглежда, го съзнаваше.

— Намирате се на борда на ишорски съд — продължи Авмуру.
— Наказанието за бунт на борда му е смърт.

Лея усети буца в гърлото си. Това, безрадостно си даде сметка тя, е краят. Капитанът бе изрекъл думата „бунт“ и това означаваше автоматично позоваване на най-високото равнище на ишорския военен закон. Ако не се покореше, преди Авмуру да стигне до нея, той нямаше да има друг избор, освен да призове цялата сила на бойния си кораб срещу нея. Можеха ли да я спрат? Разбира се, че не, преди да стигнат кометата.

Но на каква цена? Лея, разбира се, можеше да ги отблъсне, но това едва ли щеше да стане без кръвопролитие. А ако действията ѝ доведяха до смърт, дори и причинена от рикошет на нейно оръжие, съдбата ѝ щеше да бъде решена. Кодексът на ишорското военно правосъдие щеше да изиска нейната смърт в замяна на смъртта на матросите. И в името на единството на Новата република Лея трябваше да се подчини. Авмуру и Гаврисом вече почти бяха стигнали до нея...

И тогава за нейна изненада президентът изведнъж спря и рязко се обърна. Тялото му препречи пътя на ишорския капитан между двата края на централното контролно табло.

— Аз не мисля така, капитане — спокойно каза калибопът. — Поставям този космически съд под прякото командване на Новата република.

— Значи предателство и от страна на президентството на Новата република? — извика Авмуру и се опита да изтласка калибопа от пътя си. — Дръпнете се или умрете с нея!

— Няма предателство — отвърна Гаврисом. Гласът му продължаваше да е спокоен, президентът не отстъпи и милиметър. — Няма смисъл да си навличате неприятности, като отказвате да предадете кораба си след официално извънредно искане за реквизиция от Новата република по силата на параграф четирийсет, петдесет и две от Договора за преданост.

Ишорецът изведнъж спря.

— Говорите безсмислици — викна той с цяло гърло. — Официална реквизиция не е имало.

— Договорът не определя изрично формите, в които трябва да се извърши реквизицията — студено отвърна Гаврисом. — Направено е

умишлено, тъй като извънредните положения изискват гъвкавост — той махна с крило към Лея. — В този случай реквизицията започна, когато висшият съветник Органа Соло...

— Според собствените й думи тя вече не е висш съветник!

— ...когато висшият съветник Органа Соло — повтори президентът на Новата република, натъртвайки всяка дума — започна да придвижва този съд към забелязания източник на опасност.

Авмуру се взря в Гаврисом, после в Лея и пак в президента.

— Едва ли си въобразявате, че Конгресът ще приеме такова налудничаво искане — извика капитанът.

— Това, което ще приемат или няма да приемат, е въпрос на бъдещо обсъждане — посочи Гаврисом. — За съжаление заглушаването на диамалците ви отне всяка възможност да се свържете с правителството си за разискване — той тръсна гривата си. — Решението е ваше, капитане. Трябва да го вземете въз основа на изискванията на закона, положението ми на президент на Новата република и думата на рицар джедай, че корабът ви е в смъртна опасност.

Авмуру трепереше от гняв. Очите му се мятаха между Гаврисом, Лея и гледката от другата страна на илюминаторите. Самата Лея също си позволи да хвърли един бърз поглед и се увери, че „Надмощие“ наистина се движи към кометата.

— Кормчия — извика той.

— Слушам, капитане — отвърна другият ишорец и колебливо застана до него.

— Заемете мястото си — нареди Авмуру. Гласът му започваше да се успокоява. — Продължете по курса, който рицарят джедай Органа Соло е въвела — той направи кратка пауза.

— И увеличете скоростта.

— Слушам, капитане! — отвърна кормчията и внимателно мина покрай калибопа, който се дръпна, за да му направи път. Лея също се дръпна и кормчията предпазливо седна в креслото си. — Курсът и скоростта отговарят на заповедите.

— Елате, съветник — каза президентът и махна на Лея с крило. — Да не им пречим.

Двамата отново излязоха зад външния кръг екрани.

— Благодаря ви — тихо каза тя.

— Просто си върша работата — отвърна Гаврисом. — Често съм чувал да казват, че калибопите били добри в думите, а не в делата — той разроши гривата си. — Тъй или иначе, често думите трябва да са първи.

— Да — тихо се съгласи Лея и се вгледа в кометата. Можеше само да се надява, че това, което щеше да последва, щеше да бъде извършено навреме.

— Хванахме ги и двамата, капитане — провикна се към командната пътека щирбордовият офицер, командващ прехващащите лъчи. — Два товарни кораба. Единият е УТ-1300, другият корелиански — „Действие 2“.

— Добре — каза Налгол, все още ядосан заради неочакваната промяна във внимателно планираното им разписание. Ударният отряд ще има да дава доста обяснения след края на операцията. Междувременно „Тираничен“ бе готов да изпълни определената му задача. И първата стъпка бе да се погрижат за шпионите. — Изтеглете ги по-близо, лейтенант — нареди той. — Внимавайте да не се изплъзнат.

— Няма да се изплъзнат, сър — обеща офицерът.

Налгол усети движение до себе си.

— Викали сте ме, капитане — каза Оисан.

— Списъкът с най-слабите места на всеки от противниковите кораби — кратко отвърна Налгол. — Къде е?

— Предварителният списък бе предаден — малко нервно отвърна шефът на разузнаването. — Очаквах да имаме повече време, за да го завършим.

— Е, нямате време — отсече ядно капитанът. Първо ударният отряд, а сега и Оисан. — Вършете си работата! Имаме още час-два, преди да се наложи да се включим в битката долу.

— Слушам, сър — сковано отвърна офицерът. — Ще наредите ли хората ми да разпитат пленниците?

— Какви пленници?

— Ами... — запъна Оисан. — Екипажът на товарните кораби, сър.

Налгол поклати глава:

— Няма да има пленници.

— Но вие казахте...

— Казах да ги изтеглят по-близо. Това е — кисело го прекъсна капитанът на „Тираничен“. — Не искам никакви отломки да се разлетят извън маскировъчния щит, където могат да бъдат забелязани — той погледна през илюминатора. Товарният кораб УТ-1300 се мяташе лудо в хватката на прехващащия лъч и все още се опитваше да избяга, докато по-големият — „Действие 2“, бе странно покорен. — Още една-две минути — добави Налгол — и ще се погрижат за тях. Завинаги.

— Ето! — посочи Ландо през илюминатора на „Усърден размисъл“. — Нали ви казах! Ишорците са засекли опасността и сега отиват да видят какво става.

— Просто бягат в опит да си спасят кожата — спокойно възрази сенатор Миатамиа. — Или са сметнали, че по-високата маневреност в открития космос е благоприятна за отбраната им.

— Добре — каза Калризиан. — И в двата случая не можете да ги оставите да тръгнат.

— Диамалците не търсят отмъщение — отвърна сенаторът. — Ние осуетихме с нищо непредизвиканата им атака срещу Ботауи. Засега това е достатъчно.

— А опасността, за която ви предупредих? — попита бившият комарджия. — Обзаложихме се за нея, забравихте ли?

— Ако съществува такава опасност и ишорците наистина са тръгнали да я търсят, със сигурност ще я открият някъде по пътя — равно отговори Миатамиа. — Няма причина който и да е даималски кораб излишно да се излага на опасност.

Ландо гледаше отдалечаващия се кораб през илюминатора. На каквото и цена да го бе постигнала, Лея бе успяла да накара „Надмощие“ да тръгне към кометата и скритата там от Империята изненада. Като се имаше предвид, че Траун дърпаше конците, изненадата щеше да е паметна. И почти със сигурност твърде голяма, за да се справи един-единствен ишорски кораб с нея...

— Ясно — каза Ландо, опитвайки се гласът му да звучи нехайно, като на незаинтересован от развоя на събитията. — Сигурно и ишорците са доволни от възможността да се отдалечат от вас.

— Какво значение има как виждат нещата ишорците? — попита Миатамиа.

— О, никакво — сви рамене Ландо. — Просто си мислех, че ако искат истинска битка, трябва да извикат подкрепление, а щом излязат от комуникационното ви заглушаване, ще имат такава възможност.

Ушите на сенатора се свиха.

— Няма да направят такава нещo.

— Защо? — попита Ландо. — Забравихте ли, че според тях цялата ботанска раса трябва да плати за унищожаването на Каамас. Ако бях на тяхно място, щях да реша, че космосът над Ботауи е идеалното място за разискване на различията с диамалците — той кимна към планетата под тях. — Особено след като планетарният щит е отчасти свален. Що се отнася до ишорците, всяка отломка от евентуалната космическа битка, която падне в незащитения район, за тях е чиста печалба.

Миатамиа вече бе на интеркома и настоятелно говореше в микрофона. Ландо погледна през илюминатора и затаи дъх... Двата диамалски кораба вляво и вдясно от тях тромаво се обърнаха към отдалечаващия се ишорски боен кръстосвач и потеглиха след него. Миг по-късно усети лекото потрепване на палубата под краката си и „Усърден размисъл“ също се отправи натам.

— Ще задържим заглушаването, докато генераторът на Древстран не бъде поправен — заяви сенаторът и се върна при Калризиан. — След като това стане, ще бъдат свободни да си тръгнат, ако желаят.

— Добре — каза Ландо. — Само трите кораба ли ще ги последват?

Миатамиа погледна през илюминатора.

— Предложих на капитана да повика всички диамалски кораби.

— А ако не съм прав?

Сенаторът помръдна уши.

— Както ви казах и преди, неочакваното понякога се случва — спокойно отвърна той. — Диамалците смятат, че са подготвени за такива случаи.

— Дръжте се! — извика Хан и рязко завъртя щурвала на „Хилядолетен сокол“ надясно и веднага след това наляво.

Полза нямаше. Прехващащият лъч здраво държеше кораба. Бившият контрабандист протегна ръка към оръжейната конзола и промени прицела на горния турболазер, който стреляше без

прекъсване към звездния разрушител. Подобно на маневрите и огънят нямаше никакъв ефект.

— Индикаторът на бакбордовия стабилизатор отново мига — съобщи Елегос, надничайки към контролното табло. — Може сериозно да го повредите, ако продължите така.

Хан преглътна едно проклятие. Да, можеше да изгори стабилизатора. Можеше също така да запали или да стопи някоя част от подсветлинния двигател или да спуска корпуса. Но нямаше друг избор, освен да направи всичко, което бе по силите му, за да се откопчи, дори ако трябваше да извади душата на „Хилядолетен сокол“. Невидим зад маскировъчен щит звезден разрушител означаваше засада... а последното, което щяха да оставят скритите в засада имперски сили, бяха свидетели. Елегос явно още не бе стигнал до този извод.

— Може би трябва да направим опит да се предадем — предложи каамасецът.

— Така ли? — отвърна Хан. — Защо?

— За да предотвратим унищожението си, разбира се — каза доверителят. — Освен това Кариб и неговата група май вече са го сторили.

— Какво искате да кажете? — попита Соло и се смръщи, оглеждайки небето. Твърде зает със собственото си спасение, той напълно бе загубил представа за действията на другия товарен кораб.

— Не се съпротивяват на прехващания лъч — обясни Елегос и посочи през илюминатора.

Доверителят беше прав. Товарният кораб на Кариб бе вдясно от тях, значително по-близо до тъмния корпус на звездния разрушител, и не правеше никакви опити да се освободи. В това нямаше никаква логика. Кариб със сигурност знаеше много по-добре от Хан, че за капитулация и дума не можеше да става. Да не би Девист и останалите да бяха вече убити? Или новозаявената им вяроност към Лея и Новата република е била номер?

— Соло — дойде нечий глас през високоговорителя. — Кариб е. Пригответе се.

— За какво?

— Вие за какво мислите? — отвърна Девист — И слушайте, ако не останем живи, искам да се погрижите за семействата ни. Разбрахме

ли се?

Хан хвърли поглед към Елегос. Какво...?

— Да — отговори каамасецът, навеждайки се към микрофона на комуникационната конзола. Беше не по-малко объркан от Хан, но, изглежда, искаше да подкрепи мъжете на борда на другия кораб. — Не се притеснявайте.

— Добре. Радвам се, че се запознахме.

Интеркомът изпука и връзката прекъсна. Хан погледна към кораба на Кариб. Внезапно предчувствие го накара да изтръпне... И тогава „Действие 2“ експлодира.

Той чу Елегос да ахва до него.

— Какво...

— Само гледайте — прекъсна го Хан и сграбчи шурвала. — И както каза той, пригответе се.

Пламъкът и прахът от експлозията се разсеяха, отнесени от освободения въздух от вътрешността на кораба или захванати от прехващания лъч... И изведнъж от облака отломки излетяха десетина имперски изстребителя прехващачи.

На офицерите на Империята им трябваша не повече от пет секунди, за да реагират на новата неочаквана опасност. Но в този случай пет секунди бяха много време. Изстребителите прелетяха близо до корпуса на звездния разрушител, избягвайки с невероятна лекота френетичния турболазерен огън и системно поразявайки гнездата на прехващания лъч. Хан гледаше в захлас. Възкръснаха спомените му за легендарните пилотски умения на барон Фел. Само че този път там имаше десетина барон Феловци. С разтърсване, от което зъбите му изтракаха, „Хилядолетен сокол“ бе освободен от невидимата хватка.

— Дръжте се! — изкрещя Соло, изви кораба в рязък вираж и подаде мощност на подсветинния двигател. Турболазерите на звездния разрушител започнаха да стрелят след него, виждайки, че жертвата им се изплъзва, и Хан бързо завъртя кораба около оста, докато стремглаво се носеше към невидимия край на маскировъчния щит. — Още ли сте готов да предадете съобщение на онези идиоти около Ботауи? — добави бившият контрабандист, наблюдавайки индикатора на задния дефлекторен щит.

Ако щитовете не можеха да издържат, докато се окажеха на безопасно разстояние, имперските офицери все още можеха да

спечелят битката.

— Готов съм — отвърна Елегос. — Веднага щом...

Той прекъсна думите си и ахна. Хан извърна глава, когато познатият силует на имперски изстребител прехващач изведнъж се появи до тях. Той инстинктивно посегна към оръжейната конзола... И отпусна ръка точно навреме. Върху слънчевите панели на изстребителя ясно се виждаха изрисувани отличителните знаци на Новата република. До него останалата част от групата на Кариб заемаше позиции по фланга...

Тъмнината наоколо изведнъж изчезна и те отново бяха заобиколени от звезди.

— Край — каза Соло. — Излъчете съобщението.

Елегос се позакашля:

— Не вярвам, че ще е необходимо.

Без да разбира какво става, Хан се обърна напред. И затаи дъх. Идвайки от Ботауи, към тях стремително се приближаваше група от десетина тежковъоръжени бойни кораба. Интеркомът изпука.

— Хан — чу се гласът на Ландо.

— Да, Ландо — отвърна бившият контрабандист. — Пазете се... там има скрит имперски звезден разрушител.

— Разбрах — отвърна Ландо. — Тези изстребители с теб ли са?

Хан се усмихна.

— Да. Можеш ли да извикаш още подкрепление?

— Капитан Соло, говори сенатор Миатамиа — обади се нов глас. — Предаваме предупреждението ви до всички кораби съюзници на Диамала и молим за съдействието им.

— Чудно! — каза бившият контрабандист. — Предлагам ви да поканите и Ишори да се присъедини към купона. Ще имаме нужда от всички...

— Хан — прекъсна го гласът на Лея, който прозвуча едновременно изтощен докрай, напрегнат и успокоен. — Хан, как си?

— Добре съм, скъпа — успокои я той. — Още ли си при ишорците?

— Да — отвърна жена му. — Капитанът още не е сигурен... — тя внезапно млъкна.

— Лея — повика я съпругът ѝ.

— Няма значение — продължи тя. В гласа ѝ се появиха твърди нотки. — Мисля, че вече не изпитва никакви съмнения.

Бившият контрабандист се намръщи, обърна „Хилядолетен сокол“ и погледна назад. След като засадата на звездния разрушител бе разкрита, той бе свалил маскировъчния си щит.

Само че от кометата се отделяше не само един звезден разрушител. Флотата на Новата република приближаваше към три.

Хан си пое дълбоко дъх.

— Добре — каза той. — Това вече ще е битка!

ГЛАВА 41

— Доклад от командването на базата, адмирале — доложи свързочникът от бакбордовия трап. — Вражеският звезден разрушител е поразил още две гнезда на прехващащите лъчи.

— Ремонтните работи на тези гнезда да започнат незабавно — хладно заповяда Траун. — Наредете на командването на базата да прехване обекта с още три лъча.

Застанала на командната пътека малко вляво зад Дизра, Палома Дасима едва чуто каза нещо на Кароли Дълин.

— Въпроси ли имате? — попита мофът и направи крачка към двете мистрили.

По-възрастната кимна към върховния адмирал:

— Казах на Кароли, че това не ми харесва. Той си играе с тях. Защо просто не ги взриви и да се приключи.

— Върховният адмирал Траун е много изискан човек — каза Дизра, като се надяваше, че надменността на тона му щеше да я обезсърчи да задава повече въпроси, на които не можеше да отговори.

Всъщност той не беше наясно какво целеше Тирс с този ход. Но майорът стоеше до Траун, както подобаваше на един добър адютант. Така че вероятно всичко вървеше по план. Върховният адмирал сигурно чу коментара. Той пошепна нещо на Тирс, който кимна в знак на съгласие. След това се обърна и пристъпи към Дизра и двете мистрили.

— Адмирал Траун чу въпроса ви и ме помоли да ви обясня причините за действията му — каза майорът и застана до Дасима, откъдето можеше да наблюдава опитите на Бел Иблис да се измъкне от капана. — Целта му не е да унищожи генерал Бел Иблис. Тъкмо обратното, той иска генералът да предаде кораба и екипажа си невредими — бившият гвардеец махна към канонадата отвън. — Но както можете да се уверите, Бел Иблис е горд и упорит мъж. Първо трябва да бъде убеден, че няма шансове срещу потенциала на тази

база, и адмирал Траун му дава възможност да направи най-доброто, на което е способен.

— Като му покаже безсмислието на съпротивата — каза Дасима. Думите ѝ не показаха, че е много доволна от обяснението, но поне възмущението бе изчезнало от гласа ѝ. — И сипва сол в раната, като всеки път, щом Бел Иблис порази някое гнездо, той увеличава броя на прехващащите лъчи.

— Точно така — потвърди Тирс. — Адмирал Траун винаги се е отнасял с уважение към противниците си.

— И, естествено, далеч по-добре към съюзниците си — добави Дизра. Нямахше да навреди, ако припомнеше на Дасима защо бе тук.

— Адмирале — отново се обади свързочникът от трапа. — Получихме съобщение от координатора на външната отбранителна линия. Спешно иска помощ, за да се справи с група изстребители, преминали зад линията му.

Дизра хвърли стреснат поглед към майора зад главата на Дасима.

— Изстребители? — повтори мофът.

— Не зная за какво става дума — отвърна Тирс с напрегнат глас. Той понечи бързо да се върне при върховния адмирал, но бе спрял навреме от бързия предупредителен поглед от страна на Дизра. Нямахше нужда бившият гвардеец да издава ролята си. Мофът вече бе предупредил и двамата си партньори. А актьорът знаеше как да повика майора, ако имаше нужда от него. А и поне за момента върховният адмирал сякаш държеше събитията под контрол.

— Какви са изстребителите, лейтенант? — попита той. Гласът му бе спокоен и все пак в него се усещаше известна нервност.

— Казва, че е доложил за пробива на генерал Хестив преди десет минути — объркано отвърна свързочникът. — Очевидно са се промъкнали под прикритието на един от товарните ни кораби.

— Един от товарните ни кораби ли? — попита Траун.

— Имперски товарен кораб, сър — бързо се поправи свързочникът. — Вероятно кара доставка. Координаторът докладва, че корабът е дал всички кодове за достъп.

— Не се съмнявам в това — каза адмиралът. Червените му очи проблеснаха. — А генерал Хестив просто е забравил да ни предаде информацията, така ли? — погледът му потърси Тирс. — Майор Тирс?

— Да, сър — отривисто каза адютантът и бързо пристъпи напред, схващайки намека. — Да установя ли местонахождението на товарния кораб?

— Ако обичате — дрезгаво каза Траун, на свой ред схващайки намека.

И тогава, все още загледани в посоката на малката група, събрана на командната пътека, блестящите му червени очи се разшириха. Дизра се свъси...

— Не си правете труда, майоре — каза нечий познат глас зад гърба му. — Въпросният товарен кораб в момента се намира в хангар номер седем на кораба ви.

Бавно, невярващо, Дизра се обърна. Не можеше да бъде. Не можеше да бъде. Но беше. Стоеше там, точно под свода, който ги отделяше от задния мостик.

Адмирал Пелаеон.

Елементът на изненада отмина. Краят на братоубийствената битка над Ботауи дойде по-бързо, отколкото се бяха надявали агентите на Империята. Последните изстрели затихнаха пред очите на Лея, когато воюващите осъзнаха по-голямата опасност, намираща се до фланга им.

Но макар и краткотрайна, битката бе взела своята дан, осъзна Лея, докато изучаваше тактическите екрани на „Надмощие“. От почти двестата кораба, влезли в битката, сто и десет се подреждаха за сражението срещу напредващите към тях три имперски звездни разрушителя.

— Превъзхождат ни във въоръжението, нали? — тихо попита застаналият до нея Гаврисом.

— Май да — призна тя. — А и нашите са вече поизтощени от битката, докато трите звездни разрушителя са със свежи сили.

— И не всички ще продължат, след като пресметнат шансовете за успех — отбеляза президентът и потрепна с крила. — Въпреки общия сбор по силата на параграф четирийсет, петдесет и две истината е, че ги молим да се бият в защита на Ботауи и ботанския народ.

Лея кимна мрачно.

— Поне половината ще се откажат заради това.

— Лея.

Тя взе преподавателя си.

— Да, Хан — каза тя. — Как си?

— Добре съм — отвърна съпругът ѝ нехайно. — Отдавна се отказаха да стрелят по нас. Елегос преброи корабите, с които разполагате, и нито на него, нито на мен ми харесва броят.

— И на нас не ни харесва — каза Лея. — Гаврисом призова всички части на Новата република в близост, но до момента няма никакъв отговор.

— Е, аз може да измисля нещо — подхвърли бившият контрабандист. Тонът на гласа му бе подчертано нехаен. — Знаеш ли дали Фейлия е на Ботауи в момента?

— Мисля, че е там. Защо? — намръщи се Лея.

— Знаеш ли как да се свържеш с него?

— Честотата на личния му предавател е записана в компютъра на „Сокола“ под името му — отвърна Лея. — Защо?

— Ще се опитам да изиграя един малък дипломатически номер — отвърна съпругът ѝ. — Постарайте се да задържите малко тези звездни разрушители — и Хан прекъсна връзката.

— Да — измърмори жена му под нос. — Ще ги задържим.

Гаврисом тръсна грива до нея.

— Има още един въпрос, който не търпи отлагане, Лея — каза той. — Флотата се състои от същества, които поначало си нямат доверие. Трябва да ги поведе някой, на когото ще се доверят. Или поне ще го търпят.

— Може би ще съм в състояние да реша този проблем — отвърна тя и отново включи предавателя си. — Ландо!

— Да, Лея.

— Ландо, по молба на президента Гаврисом настоявам незабавно да приемеш възстановяването си на военна служба към Новата република — каза тя. — Трябва да поемеш командването на отбраната.

Настъпи кратка пауза.

— Шегуваш се — каза той.

— Съвсем не, генерале — увери го Гаврисом. — Вие, героят от Таанаб и Ендор, сте човекът, от когото се нуждаем.

От другата страна долетя едва доловима въздишка.

— Съмнявам се, че това ще помогне с нещо — неохотно отвърна Калризиан. — Добре, приемам. Не би било зле, ако можехте да ми предоставите по-голяма флота.

— Е, няма проблем, приятелю — прозвуча гласът на Хан. — Погрижих се за това. Погледни зад гърба си.

Лея погледна към кърмовите екрани на мостика и отвори широко очи. От повърхността на Ботауи бързо се издигаха над сто кораба, като сред тях имаше какви ли не: от Z-95 тип „Ловци на глави“ до щурмови лодки тип „Отскачащ лъч“. Имаше дори няколко по-малки бойни крайцера. И още кораби продължаваха да изплуват от атмосферата.

— Хан! — възкликна тя. — Как го направи!

— Както казах, с малко дипломация — отвърна мъжът ѝ. — Спомних си, че Траун подхвърли пред Ландо и мен, че Фейлия крие малка частна армия. Затова се обадих на косматата топчица и посочих, че всеки, който помогне за спасението на Ботауи, ще може да се позове на това, когато всичко свърши.

— И Фейлия призова всички тези кораби? — попита Лея, все още не вярвайки на очите си.

— Не съвсем — самодоволно отговори съпругът ѝ. — Оказа се, че е имало много изтичания по време на разговора ни. Сигурно повреда в резултат на битката. Вероятно половината планета е чула какво съм му казал.

Най-сетне Лея разбра.

— И, естествено, никой не е поискал да остави цялата слава за Фейлия — усмихна се тя. — Май не съм ти казвала скоро, че си страхотен?

— Не — отговори той. — Но то беше, защото си много заета. Готови ли сме?

— Готови сме — отвърна тя и кимна. — Генерал Калризиан, флотата очаква заповедите ви.

Известно време мостикът сякаш висеше във времето и пространството. Моф Дизра стоеше скован на мястото си на няколко крачки от двете цивилни жени. Лицето му бе разкривено от неверие, омраза и може би страх. Майор Тирс също бе спрял по средата на командната пътека, гледайки към Пелаеон с неразгадаемо изражение на лицето. Капитан Дория и офицерите при конзолите на мостика се бяха обърнали към върховния командващ и дори мъжете в траповете някак бяха усетили, че нещо не е наред, и шепнеха.

— Адмирал Пелаеон — наруши тишината плавният глас на Траун. Пелаеон, изглежда, очакваше именно той да заговори пръв. —

Добре дошли на борда на „Неумолим“. Май сме пропуснали известието за пристигането ви.

— Както и аз съм пропуснал известието за завръщането ви — отвърна Пелаеон. Подобно на лицето на Тирс изражението зад блестящите червени очи бе неразгадаемо. — Сигурен съм, че е неволна грешка.

— Съмнявате ли се в решенията на върховния адмирал? — застрашително попита Дизра.

— Тъкмо обратното — увери го Пелаеон. — Винаги съм изпитвал огромно уважение към върховния адмирал Траун.

— Тогава защо се промъквате на борда по този начин? — Тирс се върна назад и застана зад по-младата от двете жени на командната пътека. — Криете ли нещо? Или идвате, за да изпълните някоя тъмна задача? Или може би дори измяна?

Съзнателно Пелаеон отмести поглед от майора и го спря върху двете жени пред него.

— Май пропуснаха да ни представят — той сведе глава. — Аз съм адмирал Пелаеон, върховен командващ имперската флота.

— Вече не сте — каза Дизра. — Върховният адмирал Траун пое командването.

— Нима? — отвърна Пелаеон и студено изгледа мофа. — Не съм информиран за никакви промени в ръководството на флотата. Може би още една неволна грешка?

— Внимавайте, адмирале — меко го предупреди Тирс. — Стъпвате на много хлъзгава почва.

Пелаеон поклати глава.

— Грешите, майоре — отвърна той. — Ако тук има хлъзгава почва, то тя е под вашите крака — и погледна към Дизра. — И под вашите, ваше превъзходителство — след това отмести поглед към мъжа в бялата адмиралска униформа. — Под вашите също... Флим.

Дизра се разтресе целият, сякаш го бе докоснал оголен електрически кабел.

— Какво искате да кажете? — попита той. Гласът му трепереше, а погледът в очите му беше на човек, зърнал собствената си смърт.

— Говоря за един много добър актьор — отговори Пелаеон и повиши глас, така че целият мостик да го чуе. — Тук е доста интересната му житейска история — добави той, извади един

информационен чип от туниката си и го вдигна. — С подробни холоси и пълен генетичен профил — адмиралът погледна към Флим. — Бихте ли ме придружили до най-близката медицинска станция за преглед?

— Но ние проверихме генетичния му профил, сър — възрази капитан Дория и излезе иззад конзолата, зад която стоеше. — Капитан Налгол взе проба от кожата и я сравни с пробата на Траун от официалната документация.

— Документите могат да се подменят, капитане — каза Пелаеон. — Дори официалните, ако кодовете за достъп бъдат пробити. Когато се върнем на Бастион, ще можете да сравните генетичните документи с профила на чипа.

— Лъжите още по-лесно могат да бъдат създадени на информационни чипове — парира Тирс. Гласът му бе спокоен, но в него звучеше зловеща нотка. — Това е просто поредният жалък опит за подкопаването на авторитета на върховния адмирал Траун, подбуден от завистливия страх на Пелаеон да не загуби положението и престижа си — майорът се обърна. — Нали разбирате, капитан Дория? — попита той. — Траун дойде при вас, не при Пелаеон, защото не може да го понася. Дойде при вас, Налгол и другите, а не при него.

Дория отмести очи към Пелаеон. На лицето на капитана бяха изписани напрежение и объркване.

— Адмирале, винаги съм имал доверие на думата и преценката ви — каза той. — Но в този случай...

— На този информационен чип има още един файл, който представлява интерес — продължи върховният командващ и погледна към бившия гвардеец. — Той е от същия източник.

Представлява служебното досие и житейската история на имперски майор Гордън Тирс.

Много бавно Тирс се обърна към него. Този път жаждата за убийство в очите му бе недвусмислена.

— И какво може да се научи от този файл? — попита меко майорът.

— Например това, че майор Тирс е бил един от най-добрите бойни щурмоваци на Империята — отвърна му Пелаеон. — Че постиженията му го издигат до команден пост далеч по-бързо от установената процедура. Че на двацет и четири години е бил избран да служи на императора като един от елитните кралски гвардейци. Че

предаността му към Новия ред на Палпатин е била безусловна — адмиралът леко повдигна вежди. — И че като част от щурмовия отряд е участвал в кампанията на Траун срещу Дженерис и е загинал в сражение. Преди десет години.

Мостикът отново потъна в тишина, родена този път от пълно изумление.

— Ти си клонинг! — гласът на Дизра бе почти неузнаваем.

— Ти си клонинг!

Тирс отместил поглед от върховния командващ към имперския моф. От устата му излезе кратък измъчен смях.

— Клонинг! — повтори той подигравателно. — Клонинг! Вие ли го казвате, Дизра? Клонинг! Нищо не знаете! — той огледа командната зала. — Никой от вас не знае. Аз съм не просто клонинг! Аз съм нещо много специално. Специално и велико.

— Защо не ни разкажете какво е специалното и великото — тихо го подкани Пелаеон.

Майорът се обърна към него.

— Аз трябваше да бъда първият от ново поколение — отсечено каза той. — Първият от класата на пълководци, за които галактиката не е чувала. Пълководци, съчетаващи бойната сила на щурмоваците и тактическия гений на Траун. Щяхме да предвождаме, щяхме да завладяваме и никой нямаше да е в състояние да ни се изпречи — жестовете на бившия гвардеец започваха да стават отривисти от възбудата. — Не разбирате ли? — извика той. Очите му се стрелкаха към всеки един от офицерите и матросите, които го гледаха с възхита или погнуса. — Траун взе Тирс и го клонира, но вложи и нещо от себе си. Прибави част от собствения си тактически гений към скоростното обучение и го вмъкна в съзнанието на Тирс — той отново се завъртя към мофа. — Видяхте го, Дизра! Независимо дали го знаехте или не! Видяхте го! Аз ви манипулирах от самото начало... не разбирате ли? От първата минута, в която ви станах адютант! Всички пиратски нападения... сделките с хищните птици... това бях аз. Всичко направих аз. Не го усетихте... дори не го предположихте... но аз ви нашепвах предложения и ви подавах нужните данни в нужния момент, за да правите онова, което аз желяех. Всички вие също го видяхте — извика майорът и се обърна към останалите. — Аз водех тактиката, не Флим. Не червеноокият фигурант. През цялото време бях аз! Добър

съм... Траун ме създаде такъв. Мога да го направя — очите му се впиха в Дизра. — Говорите за Ръката на Траун, последното му оръжие — продължи той. Гласът му бе почти умолителен. — Аз мога да бъда Ръката на Траун. Мога да бъда самият Траун. Аз мога да победя Новата република... знам го.

— Не, майоре — каза Пелаеон. — Войната свърши.

Тирс отново се завъртя, за да го погледне.

— Не! — изръмжа той. — Не е свършила! Не може да свърши, докато не разбием Корускант! Докато не отмъстим на бунтовниците!

Върховният командващ го гледаше. Съжаление и погнуса се смесваха в погледа му.

— Изобщо не разбирате — тъжно каза той. — За Траун отмъщението никога не е било важно. Целта му бяха редът и стабилността, както и силата, която произтича от единството и общата цел.

— А вие откъде знаете от какво се е интересувал Траун? — с насмешка попита майорът. — Вие имате ли част от съзнанието му в себе си?

Пелаеон въздъхна:

— Казахте, че сте първият от класата на пълководците. Знаете ли защо няма други?

Тирс отмести поглед от него.

— Времето му изтече — отвърна той. — Умря при Билбринджи. Вие го оставихте да умре при Билбринджи!

— Не — адмиралът леко вдигна информационния чип в ръката си. — Вас ви е създал два месеца преди смъртта си... имал е предостатъчно време да създаде и други. Но не го е направил, защото експериментът е излязъл неуспешен.

— Не е възможно — промълви бившият гвардеец. — Аз не съм провал. Погледнете ме... погледнете ме! Аз съм точно това, което той искаше.

Пелаеон поклати глава.

— Той искаше предводител, блестящ в тактиката — кротко каза той. — А е получил щурмовак, блестящ в тактиката. Вие не сте предводител, майоре, според самия вас вие сте просто манипулатор. Нямате далновидност, а само жажда за отмъщение.

Тирс зашари с очи по мостика, сякаш търсеше подкрепа.

— Няма значение — заяви той. — Важното е, че мога да свърша работата. Мога да победя бунтовниците. Само ми дайте още малко време!

— Време няма — без да повишава глас, но и категорично каза Пелаеон. — Войната свърши — той погледна Ардиф. — Капитан Ардиф, моля повикайте на мостика охранителния отряд — адмиралът понечи да се обърне...

В този момент Тирс се хвърли. Младата жена до него бе първата му жертва. Тя се преви от болка, когато той заби с всичка сила юмрука си в стомаха ѝ. Със същото движение изби бластера, който изневиделица се бе появил в ръката ѝ, и го извъртя, за да простреля по-възрастната жена, докато по-младата падаше на палубата. След това се обърна и насочи бластера към Пелаеон. С крайчеца на окото си върховният командващ улови движението...

И бившият кралски гвардеец политна назад, пицейки от гняв и болка. Ръката, с която държеше оръжието, се отметна настрани, изстрелът пропусна целта си, а самият бластер излетя от хватката му, плъзна се по пода на палубата и падна в щирбордовия трап.

От скривалището си зад гърба на върховния командващ, се показва Шада Дукал, плъзгайки се безшумно по палубата.

Тирс дори не си направи труда да хване лакираната дзенджийска игла, която се полюляваше, вързана за китката му, от която сега течеше кръв. Той изкрещя нещо неразбрано, изви пръсти като нокти на хищник и се хвърли.

Пелаеон инстинктивно направи крачка назад. Но всъщност не беше необходимо. Шада вече пресрещаше майора по средата на пътя му. След мигновен ръкопашен бой всичко свърши.

— Капитан Дория, извикайте на мостика медицински екип — нареди адмиралът. В това време Шада прекрачи натрошеното тяло на майора и бързо коленичи до ранената жена. — След това наредете на всички имперски части незабавно да прекратят огъня.

— Слушам, сър — колебливо каза Дория. — Все пак...

Флим вдигна ръка.

— Това, което се опитва да каже капитанът, адмирале, е, че всички очакват такава заповед да дойде от върховния адмирал Траун — каза актьорът. — Ако ми позволите?...

Върховният командващ имперската флота махна с ръка. Флим се обърна към свързочника в трапа и кимна.

— Говори върховният адмирал Траун — каза той със свършения си глас. — До всички части: прекратете огъня! Повтарям, прекратете огъня! Генерал Бел Иблис, моля наредете на частите си да направят същото. След това се пригответе да говорите с адмирал Пелаеон.

Актьорът си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Заедно с въздуха го напуснаше и излъчването на властност и водачество. Той отново стана просто човек. Със син грим и бяла униформа. Върховният адмирал Траун отново загина.

— На вас, адмирале, мога да изразя — Флим тръгна към Пелаеон по командната пътека — радостта си от присъствието ви тук. Това беше един кошмар за мен. Абсолютен кошмар.

— Разбира се — пресипнало отвърна Пелаеон. — Ще имате време да ми разкажете за бедите си.

Актьорът леко се поклони.

— С нетърпение очаквам този момент, сър.

— Да — отвърна върховният командващ и погледна към Дизра.
— Аз също.

ГЛАВА 42

Силното шуртене се превърна в тихо бълбукане, а водата продължаваше да се покачва бавно, но неотклонно. В равен ритъм прозвучаваха цопванията на камъчетата, които лазерният меч на Люк откъртваше от върха на купола.

— Според мен си губиш времето — каза Мара, след като един по-голям отломък цопна във водата и звукът му прокълтя в залата. — Нагоре е само скала.

— Май си права — призна Люк и се опита да я прегърне още поплътно през раменете. Подгизнали до кости, двамата трепереха във влажния въздух. — Надявах се да стигнем до главния генератор, но явно не е тук.

— Сигурно е на двајсетина метра зад нас — каза тя. Зъбите ѝ изтракаха. — Няма да успеем да стигнем навреме. Чувстваш ли болка в ушите?

— Лека — отвърна Люк, с нежелание деактивира лазерния меч и го повика отново в ръката си. Дупката в тавана бе последната му идея. — Въздухът се сгъстява. Допълнителното налягане би трябвало да позабави качването на водата.

— И да ни изкара очите от орбитите — Мара кимна към срещнатата стена. — Според теб има ли вероятност таванът на залата да е над равнището на езерото? В такъв случай можем да прокопаем хоризонтален тунел.

— А в противния ще ускорим удавянето си — отбеляза Люк. — Както и да е. Май не сме достатъчно високо.

— Съгласна съм — със съжаление призна Мара и се наведе над рамото му, за да погледне към астромеханичния дроид.

— Много жалко, че загубихме електронния бележник. Можехме да помолим Арту да направи някои сензорни проучвания. Пак можем да го помолим, но няма да можем да разберем резултатите.

— Почакай — каза джедаят. Изведнъж му хрумна още нещо.

— А проходим, през който влязохме първия път? Можем да изпратим Арту там с лазерния ми меч, за да го разшири.

— Няма да стане — поклати глава Мара. Няколко кичура мокра коса, разлюлени от движението, леко плеснаха Люк по бузата. — Цялата тази част е кортосна руда. Проверих я още първия път, когато минахме оттам.

Майсторът джедай направи физиономия.

— И на мен самия ми се стори твърде лесно.

— Нима не е винаги така? — попита Мара. Иронията прозвуча странно през тракащите ѝ зъби. — Много лошо, че нямаме подръка тъмен джедай, когото да убием. Помниш ли експлозията, която предизвика Кбаот, умирайки?

— Да — механично отвърна Люк, загледан в пространството. Лудият джедай клонинг Хорус Кбаот, нает да се бори срещу Новата република от върховния адмирал Траун. Траун. Клонинг...

— Мара, ти каза, че структурата на кортосната руда не е много здрава. Каква точно е здравината ѝ?

— Поддаваше под краката, докато вървахме през прохода — отвърна тя и го погледна объркано. — Иначе нямам ни най-малка представа. Защо?

Люк кимна към големия воден басейн под тях.

— Разполагаме с много вода, а тя не се свива колкото въздуха. Ако успеем да предизвикаме достатъчно силен трус, ударната вълна трябва да стигне до тунела. Стига да е достатъчно силна, може да срути всичко.

— Звучи чудесно — съгласи се Мара. — Дребният проблем е: как да предизвикаме труса?

Люк събра сили.

— Ще прережем прозрачната стомана и ще наводним клонинговата ниша.

— О, звезди! — тихо простена Мара. И въпреки отпадналостта си усети как се сепна, щом осъзна смисъла на думите му. — Люк, вътре има фузионен генератор „Браксон Фипс 590“. Ако го наводниш, ще предизвикаш толкова силен трус, че няма да знаеш какво да правиш с него.

— Знам, че е рисковано — каза той. — Но мисля, че е единственият ни шанс — Люк пусна рамото ѝ, потрепервайки от

допира на мокрите си дрехи до кожата, и се изправи. — Чакай ме тук. Веднага се връщам.

— Не — каза Мара, изправи се и го хвана за ръката. — Аз ще го направя.

— Как пък не! — възрази Люк. — Идеята е моя. Аз ще го направя.

— Добре — каза Мара и скръсти ръце. — Каж ми как ще направиш папарашки кръстосан разрез?

Той премига.

— Какво?

— Папарашки кръстосан разрез — повтори тя. — Това е техника за отслабване на стена под напрежение, така че да се срути минута-две след като си се оттеглил на безопасно разстояние. Палпатин ме научи да го правя, когато минавах курса по саботьорски умения.

— Добре — отвърна Люк. — Преподай ми го набързо.

— Да си чувал ускорен джедайски курс? — възрази тя. — Не е толкова лесно.

— Мара...

— Освен това — тихо добави Мара — когато онзи, който слезе долу, се върне, ще трябва бързо да бъде изтеглен от пътя на взрива от другия. А не мисля, че мога да те вдигна на такава височина толкова бързо — тя стисна устни за миг. — И честно казано, не искам да се провалям.

Люк се взря в нея. Беше права и те и двамата го знаеха.

— Нали знаеш, че това се нарича изнудване?

— Нарича се здрав разум — поправи го Мара. — Подходящият човек за съответната работа, нали помниш? — тя се усмихна леко. — Или имаш нужда от още една лекция на темата?

— Пощади ме — отвърна майсторът джедай с въздишка и прокара пръсти по бузата ѝ. — Добре, ще те вдигна. И внимавай!

— Не се притеснявай — тя откачи лазерния меч от колана си. — Готова съм.

Люк се присегна със Силата, вдигна Мара над перилото и я пренесе до стената от прозрачна стомана. Съзнанието ѝ докосна неговото, той разбра, че е готова, и той я спусна към водата. Мара си пое няколко пъти дълбоко въздух и потопа глава. Изрита веднъж с крака и изчезна под повърхността.

От другата страна на издатината Арту изпиука нервно. — Ще се справи — успокои го Люк, хвана перилото и се взря разтревожено в развълнуваната вода.

Улавяше мислите на Мара, докато тя се движеше напред-назад по стената и предпазливо правеше къси разрези с лазерния си меч. Майсторът джедай се присегна по-решително със Силата и усети промяната на налягането върху кожата ѝ, когато водата започна да се просмуква през пукнатините. Ако равнището на водата от другата страна на прозрачната стомана се повишеше достатъчно, за да достигне генератора, преди да бе свършила...

— Хайде, Мара! — тихо я подкани Люк. — Достатъчно... Тръгвай...

Но Мара още не бе доволна от срезове по стената. Люк потисна нетърпението и страха си. Пред очите му изплуваха лицата на Калиста и Гаериел. Само преди една седмица твърдо си бе обещал, че никога няма да си позволи да обича Мара, защото близостта и обвързването с него неизбежно щяха да я изложат на опасност. А сега се бе отметнал. И както с всички други жени в живота му действията и бездействия му я поставяха в смъртна опасност. Той усети промяната в чувствата ѝ, която се смеси със страха и ужаса, надигащи се в него... И изведнъж главата ѝ изскочи над повърхността.

— Готово — задъхано каза Мара.

Люк я хвана със Силата още преди да бе свършила, и я притегли решително. След това я прехвърли над парапета, постави я да легне по корем на подиума и я прикри с тялото си.

— Кога ще избухне? — Люк се присегна със Силата и се опита да създаде преграда около тях, която да им осигури поне минимална защита от предстоящата експлозия.

— Всеки миг — гласът ѝ заглъхна в скалата, към която бе обърнато лицето ѝ. — Между другото хрумвало ли ти е да не обикваш някого само защото се притесняваш, че може да пострада от това. Особено мен.

Люк се нацупи смутен.

— Не биваше да го чуваш.

Изведнъж зад гърба му се чу пукане и водата започна да нахлува през счупената прозрачна стомана... Люк стисна здраво очи и въпреки това видя яркия взрив. Звукът от самата експлозия не бе толкова

оглушителен, но ревът на вълната, която се разби над главите им, в голяма степен го компенсирала. Хваната между стените на голямата зала, водата се надигна и заля всичко около тях. Люк отчаяно държеше Мара и със закъснение се ядосваше, че не бе вързал Арту за нещо.

И тогава също толкова внезапно, както бе започнал, бесът на водата се уталожил и тя ги оставила понатъртени и мокри до кости, но иначе невредими. Люк отръска глава, надигна се на една ръка и погледна към залата със стаен дъх. Само един от осветителните панели бе останал невредим, но и в мъждивата му светлина Люк видя, че равнището на водата бързо спада.

— Мара... виж. Получи се!

— И сега какво? — попита тя, плюейки малко вода. — Скачаме и се понасяме по течението, така ли?

Люк се наведе през парапета, за да види дали тунелът е пълен догоре с вода... Пълен беше.

— Не е толкова просто. Течението ще ни отнесе до пещерите, но остава проблемът с преминаването през тунела и подземната зала.

— Защо не изчакаме, докато нивото не спадне достатъчно?

— Не можем — отвърна той. — Не зная защо.

— Тогава да се върнем в хибернационен транс — каза Мара.

— Колко време ще ти е нужно, за да ме поставиш в транс?

— Съвсем малко — отвърна Люк. — Поеми си няколко пъти дълбоко въздух и ми кажи с какво изречение искаш да те извадя от него.

— С какво изречение? — повтори тя, вдишвайки дълбоко.

— Дали ще можеш да изречеш например... — тя му каза изречението и се усмихна.

— Добре — отвърна Люк и се присегна към Силата.

След минута Мара дълбоко спеше в обятията му.

— Ти тръгни пръв, Арту — нареди Люк на дроида, вдигна го със Силата и го спусна от другата страна на парапета. — Ние идваме след теб.

Малкият дроид изчурулика и Люк го потопи във водата. Куполът на Арту заподскача над повърхността ѝ и той се понесе към тунела. Люк прегърна Мара и скочи след него. Течението ги пое и ги понесе след подскачащия над вълните дроид. Стената и сводът на тунела

изникнаха пред тях и малко преди да се блъснат, Люк си пое дълбоко дъх и се потопа заедно с Мара под водата.

Останалата част от пътуването бе неясна картина, размазана от скоростта, продължителното блъскане от водата, ударите в гладките стени и неравния таван и болката в очите и дробовете. Като в полуунес Люк долови, че излизат от тунела и са в подземната зала, но много по-ясно съзнаваше къде се бяха ударили в новоразширения участък в стената и защитните прегради от кортосна руда, докато въртопът ги запокитваше към скалата. Стремителният поток ги влачеше, въртеше и преобръщаше през пещерните зали и тунели, с такава мъка преодолени само преди няколко дни заедно с Дете на ветровете и комджайците. Като насън, задушавайки се бавно, майсторът джедай си помисли колко добре направиха, като отсякоха толкова много сталактити и сталагмити, които сега можеха да им препречат пътя... Изведнъж той се пробуди, полупотопен, опрял глава и гърди на голям, покрит с тиня камък. Арту френетично пиукаше в ухото му...

— Добре, добре — успя да изрече джедаят и тръсна глава.

В същия миг замръзна. Мара я нямаше. Отново тръсна глава и затърси фенерчето си с вкочанени пръсти, като в същото време търсеше нещо, на което да стъпеше. Оказа си, че водата стига едва до кръста му. Най-сетне намери фенерчето и го включи.

Установи, че се намира в едно езерце, образувано точно до последната от подземните реки, които бяха прекосили с Мара по време на пътуването им през пещерите. На пет метра вляво буйният поток, който ги бе довял дотук от тайната зала, свършваше, оставяйки само вълничките на подземната река леко да къдрят водната повърхност. На два метра вдясно от него, полюлявайки се леко върху повърхността на водата, Мара се носеше към една назъбена скала. Очите ѝ бяха затворени, ръцете и краката — отпуснати. Сякаш животът я бе напуснал. Беше точно копие на видението, което бе имал за нея на Тиерфон.

Люк се хвърли натам, вдигна главата ѝ и се вторачи в лицето ѝ, обзет от внезапен страх. Ако трансът не бе запазил живота ѝ... ако се бе натъкнала на нещо остро, което да я убие, след като я бе изпуснал от прегръдката си... Арту изсвири нетърпеливо.

— Да — Люк обузда паниката си.

За да я извади от транс, трябваше да каже изречението, което бе избрала. Същото, което сякаш се страхуваше, че той няма да може... Люк си пое дълбоко дъх:

— Обичам те, Мара.

Тя премига и отвори очи. Веднага мигна отново, за да отръска водата от тях.

— Здравсти — дишайки тежко, Мара хвана ръката му и се изправи. — Както виждам, планът ти успя.

— Да — Люк я прегърна.

Напрежението и страхът му се бяха изпарили. Усети, че го обземат пълно спокойствие и облекчение. Видението бе отминало. Мара го бе преодоляла. И сега двамата бяха заедно. Завинаги.

— Да, завинаги — тихо каза тя.

Те отслабиха прегръдката си, съвсем леко... и застанали в студената вода, сляха устни в целувка. Сякаш мина цяла вечност, преди Мара внимателно да се дръпне от обятията му.

— Не искам да развалям момента — каза тя, — но и двамата треперим, а и ни чака още доста път, докато се приберем у дома. Всъщност къде се намираме?

— При подземната ни река — неохотно отвърна Люк и върна мислите си към настоящето.

— А! — Мара погледна към водата. — А какво стана с нашата река?

— Изглежда, е спряла — отговори Люк. — Може би сме източили изцялото езеро...

— Не е много вероятно.

— Така е — съгласи се той.

— Може би стената в залата е рухнала съвсем — предположи Мара и вдигна ръка, за да махне кичурчетата коса, залепнали на бузата ѝ. — Или устройствата за клониране са препречили течението.

— Добре, че не чакахме по-дълго, за да излезем от там.

— Да — съгласи се Мара. — Удобно нещо са тези джедайски предчувствия. Ще трябва да ме научиш как става.

— Ще поработим — обеща ѝ Люк и тръгна към края на езерцето. — Май комджайците споменаха, че тази река свършва с малък водопад.

— Звучи добре — каза Мара. — Хайде да го потърсим.

Покрай „Тираничен“ мина още една вълна от щурмови лодки тип „Отскачащ лъч“, обстрелвайки го яростно. След това се появиха два ишорски кораба, бълвайки още по-могъщ турболазерен огън по предния ръб на звездния разрушител.

— Още две турболазерни гнезда са унищожени — напрегнато доложи офицерът за наблюдение на стрелбата. — Предният ръб е поразен. Екипажът го запечатва.

— Ясно — отвърна Налгол и чу как гласът му потрепери от безсилие и гняв.

Немислимо... флота от три имперски звездни разрушителя да се озове срещу жалка сбирщина от чуждоземци и поклонниците им и да ѝ се налага да се бие за живота си. Но се бяха озовали именно в такова положение. Противниците им просто бяха твърде многобройни. И въпреки че се гордееше с кораба, с екипажа и империята си, Налгол бе в достатъчна степен реалист, за да разбере кога една битка е загубена.

— Предайте на „Заличител“ и „Желязна ръка“ — нареди той през стиснати зъби. — Да се оттеглят!

— Прието, капитане — отвърна свързочникът.

— По какъв курс, сър? — попита кормчията.

— Кратък скок в каквато и да е посока — отвърна Налгол и свирепо погледна през илюминатора. — След това въведете курс право към Бастион. Върховният адмирал Траун трябва да научи незабавно за това.

Наистина ще научи, обеща си капитанът на „Тираничен“. Да, наистина. Ще научи всичко.

Водопадът бе далеч по-неприятен, отколкото Люк си бе представял. Вероятно отворът бе току-що разширен от напора на водата, а до изхода нямаше удобно място, на което да се задържат. Все пак в слабата светлина от звездите Мара забеляза на пет метра вляво една издатина. С помощта на Силата Люк вдигна първо Мара, а след това и Арту и ги пренесе върху нея. После доста по-несигурно Мара го придърпа при тях.

— Да имаш представа, от коя страна на крепостта се намираме? — попита тя и огледа потопената в мрак околност. — А след колко време ще съмне?

— Отговарям отрицателно и на двата въпроса — отвърна Люк и се присегна със Силата. Не усещаше никаква опасност в

непосредствена близост. — Предполагам, че се намираме отвъд и че остават около два часа до разсъмване.

— Най-добре да ги оползотворим, като се скрием — предложи Мара и източи врат, за да се огледа. — Не държа да сме на открито, когато Парк изпрати отрядите си да ни дирят.

— Надявам се, че няма да намери кораба, който взехме — каза Люк. — Освен че ще има възможност да стигне до Бастион, ще ни лиши от единствения шанс да се измъкнем заедно от тук.

— Ако го намери, двамата с Арту ще трябва да вземете своя изтребител и да отидете да доведете помощ — отвърна Мара.

— Искаш да кажеш, че ще отидете вие с Арту — твърдо я поправи Люк. — Говоря сериозно, Мара. Никакви спорове този път...

— Джедай Скап Уокър?

Той вдигна поглед. Десетина тъмни сенки изпляскаха с криле и кацнаха върху един голям камък над главите им. Гласът и съзнанието на едната от тях му бяха много познати.

— Да — каза Люк. — Ти ли си, Ловеца на ветрове?

— Аз съм — потвърди комкаецът. — Синът ми, Дете на ветровете, съобщи на всички близки гнезда за делата ви от тази вечер. Чакахме ви да се върнете.

— Благодаря — каза Люк. — Високо оценяваме усилията ви. Можете ли да ни заведете до някой заслон? Трябва да се скрием от заплашващите във Високата кула, докато успеем да се върнем при нашия кораб.

Ловеца на ветрове трепна с крила.

— Няма нужда от заслон, джедай Скай Уокър. Ще ви занесем до летящата ви машина, както са направили синът ми и приятелите му по-рано тази вечер.

Майсторът джедай се намръщи. След като така набързо и безцеремонно бяха отхвърлили него самия и мисията му при пристигането им с Арту, сега това великодушие някак не се връзваше с характера на договарящия комкаец.

— Много си любезен — внимателно каза Люк. — Мога ли да попитам защо ще поемате такъв риск?

Ловеца на ветрове отново трепна с крила.

— Говорих с договарящия на това гнездо на ком джа. Гълтача на огнени трески каза, че ще ви освободи от обещанието ви да ни

помогнете да се избавим от заплашващите, ако незабавно напуснете нашия свят.

Люк усети, че лицето му пламна.

— С други думи, присъствието ни тук е станало бремене за вас.

— Дете на ветровете каза, че заплашващите няма вече да са ни врагове, ако не ги притесняваме — грубовато отвърна Ловеца на ветрове. — Заради това искаме да си тръгнете.

— А не защото сте много загрижени за нас — тихо каза Мара.

— Спокойно — каза Люк и нежно докосна ръката и съзнанието ѝ, припомняйки ѝ, че като се изключеха неудобството и прикритата обида, всъщност именно това искаше и тя.

Ком кае и ком джа щяха да оставят на мира Парк и чисите и синьокожите чуждоземци щяха да съсредоточат цялата си енергия в работата си в Непознатите райони.

— Добре — отвърна Мара. Дждедаят усети неохотното ѝ съгласие. — Но той вече не е Дете на ветровете. След всичко, през което премина, заслужава да има собствено име.

— Така ли? — каза Ловеца на ветрове и дълго и замислено се вглежда в нея. — И какво име предлагате?

— Онова, което си заслужи — меко отговори тя. — Приятел на дждедай.

За пореден път Ловеца на ветрове трепна с криле.

— Ще помисля. Но сега да тръгваме. Нощта свършва, а вие искате да си тръгнете преди изгрев слънце.

— С нетърпение очаквам този момент, сър — каза Флим, докато Карде заобикаляше свода към мостика на „Неумолим“.

— Да — отвърна Пелаеон. — Аз също.

Адмиралът се обърна, когато контрабандисткият шеф застана до него.

— Закъсняхте — меко отбеляза върховният командващ.

— Наблюдавах турболифта — обясни Карде. — Мислех, че Флим и приятелите му ще се опитат да извикат щурмоваци, за да подсилят аргументите си в спора.

— Можеха да го направят — призна Пелаеон. — Благодаря ви.

— Няма защо — Карде огледа мостика. Клонингът на майор Тирс лежеше на пода, Шада бе при другите две мистрили, актьорът Флим чакаше със заучена незаинтересованост в края на командната

пътека, а моф Дизра бе застанал малко встрани, изпълнен с толкова надменност, невъзмутимост и превъзходство, колкото можеше да събере човек, изправен пред собствения си край. — Освен това, изглежда, присъствието ми не е било необходимо.

— В определено отношение не — отвърна адмиралът. — Уменията на приятелката ви Шада са доста впечатляващи. Едва ли би я заинтересувало предложение за работа.

— Търси възвишена цел, на която да служи — отвърна му контрабандистът. — Ако трябва да бъда откровен, едва ли Империята е такава цел.

Пелаеон кимна.

— Може би ще успеем да внесем промяна.

— Адмирал Пелаеон — обади се нечий глас от трапа. — Свързах се с генерал Бел Иблис.

— Благодаря — върховният командващ погледна към Карде. — Не си отивайте... искам след малко да поговоря с вас.

— Разбира се.

Адмиралът тръгна по командната пътека и отмина Флим, без да го поглежда. Карде хвърли последен поглед към Дизра и пристъпи до Шада и Кароли, които помагаха на по-възрастната жена да седне.

— Как е тя? — попита търговецът на информация.

— Не е толкова зле, колкото смятахме — отвърна Шада, изучавайки подгизналата с кръв туника. — Успяла е почти докрай да се отдръпне от пътя на изстрела.

— Добри рефлексии — отбеляза Карде. — Мистрил докрай.

Ранената Палома Дасима го изгледа злобно.

— Много добре сте информирани — тихо каза тя.

— За доста неща — спокойно отвърна търговецът. — Например и за това, че Шада с нещо е спечелила неодобрението ви.

— И смятате, че това го овъзмездява ли? — презрително попита тя.

— А не ли? — възрази Карде. — Ако Шада не бе спряла Тирс, двете щяхте да последвате Пелаеон в смъртта. Вие бяхте най-непосредствената заплаха до него.

Дасима изсумтя.

— Аз съм мистрил, Талон Карде. С радост съм предоставила живота си в служба на народа ми.

— Нима! — контрабандистът погледна към най-младата жена от трите. — И вие ли не смятате, че животът ви заслужава малко признателност?

— Не намесвайте Кароли — отсече мистрилската ръководителка. — Тя няма какво да каже по този въпрос.

— А! — каза Карде. — Войници без глас и мнение. Удивително близки до философията на имперските щурмоваци.

— Кароли веднъж вече остави Шада да избяга — отвърна Дасима и изгледа ядно Кароли. — Има късмет, че не е наказана за това.

— О, да — тихо каза Карде. — Какъв късмет!

Очите на ранената жена проблеснаха.

— Ако сте свършили...

— Не съм — прекъсна я търговецът. — Изглежда, смятате, че животът на мистрилите не струва нищо. А репутацията им?

Тя присви очи.

— Какво искате да кажете?

Той махна към Флим.

— Щяхте да се съюзите с тези хора. Щяхте да бъдете измамени от сладки приказки, прах в очите и един актьор.

И не си правете труда да отричате: член на единайсетте не пътува от Емберлене ей така, за да си поддържа формата.

Дасима отмести очи от него.

— Решението все още подлежи на разискване — тихо отвърна тя.

— Радвам се, че е така — каза контрабандисткият шеф. — Защото, дори ако собствената ви репутация не означава нищо за вас, помислете си какво би означавало да свържете Мистрил с отмъстителен човек, като моф Дизра. Колко време смятате, че щеше да мине, преди да ви превърне в лични командоси на смъртта?

— Това никога нямаше да стане — категорично отговори Кароли. — Никога не бихме паднали толкова ниско, дори под заплаха.

Шада се раздвижи.

— А защо искаше да ме спреш на покрива на комплекса „Резинем“? — тихо попита тя.

— Това е друго — възрази Кароли.

Шада поклати глава.

— Не е друго. Опрощаването и съдействието при убийство са равностойни на извършването му.

— Права е — каза Карде. — Веднъж тръгнаха по този път, щяхте да сложите край на Мистрил. Щяхте да изгорите мостовете към всеки потенциален клиент и когато сапуненият мехур на Флим се спукаше, а това неизбежно щеше да стане, щяхте да останете с празни ръце. А с края на Мистрил щеше да дойде и краят на Емберлене.

Той кръстоса ръце и зачака. След няколко секунди мистрилската ръководителка се намръщи и попита:

— Какво искате?

— Искам да приберете отрядите, които търсят Шада — отвърна контрабандистът. — Каквото и да е предполагаемото й престъпление срещу вас, то трябва да бъде опростено и смъртната й присъда отменена.

Дасима изкриви уста.

— Искате твърде много.

— Дадохме много — припомни й Карде. — Договорихме ли се?

Тя се поколеба, след това кимна с нежелание.

— Добре. Но тя няма да бъде възстановена като мистрил нито сега, нито когато и да било. И никога няма да се върне на Емберлене — и обърна гневен поглед към Шада. — Отсега тя е жена без дом.

Карде погледна към Шада. Лицето й бе изпънато, устните здраво стиснати. Тя отвърна на погледа му, без да трепне, и кимна.

— Значи — каза той — ще трябва да й намерим нов дом.

— С вас ли? — Дасима изсумтя. — С контрабандист и продавач на информация? Ето колко ниско може да падне един мистрил.

На Карде не му се наложи да измисля отговор. Край него настъпи оживление и той бе внимателно, но решително изместен от медицинския екип, който наобиколи ранената жена. Контрабандисткият шеф направи път и прехвърли вниманието си към охранителния отряд, който също бе пристигнал на мостика. Съвършено професионално охранителите претърсиха Флим и Дизра за скрити оръжия, сложиха им белезници и ги отведоха към задния турболифт. Втората група от тях отнесе тялото на Тирс.

— Карде.

Той се обърна и видя върховния командващ, който крачеше към него по командната пътека.

— Трябва да отида на „Странстваща авантюра“ да разговарям с генерал Бел Иблис — каза Пелаеон, докато се приближаваше. — Но

преди това исках да обсъдим цената на информацията за Тирс и Флим.

Търговецът на информация сви рамене.

— За пръв път в живота си, адмирале, не знам какво да кажа — призна той. — Информационният чип ми беше подарък. Струва ми се малко недостойно да взема от вас пари за него.

— О! — Пелаеон го погледна замислено. — Подарък от онези същества, чийто кораб изкара ума на сензорния ми офицер при Бастион ли?

— От техен партньор — уклончиво отвърна Карде. — Нямам право да обсъждам подробностите.

— Ясно — каза адмиралът. — Все пак, като оставим етиката... което намирам за похвално... бих искал да ви благодаря с нещо по-конкретно от думи.

— Ще гледам да измисля нещо — контрабандистът махна към звездния разрушител от другата страна на илюминаторите на „Неумолим“. — Междувременно мога ли да попитам какво ще обсъждате с генерал Бел Иблис?

Пелаеон леко присви очи, но след това сви рамене.

— Все още е строго поверително, разбира се. Но като ви познавам, не може съвсем скоро да не научите. Предлагам мирно споразумение между Империята и Новата република. Време е тази дълга война най-сетне да свърши.

Карде поклати глава.

— Виж ти какви неща стават, когато ме няма в известните райони на галактиката — философски отбеляза той. — Адмирале, подкрепям идеята ви от все сърце. И ви желая успех.

— Благодаря ви — отвърна Пелаеон. — Чувствайте се свободен да си тръгнете, когато пожелаете. Дотогава позволете на екипажа си да се възползва от удобствата на „Неумолим“. И още веднъж ви благодаря.

Той тръгна към турболифта. Карде го изпрати с поглед, след това се обърна към Шада. Медицинският екип бе приключил предварителната си работа и помагаше на ранената да легне на носилка. Шада остана на командната пътека, загледана след тях. На лицето ѝ бе изписана неподправена болка. Болката на човек, който гледа как последният член от семейството му си отива.

И изведнъж на Карде му хрумна нещо. Нещо голямо, бе казала Шада на Кардас. Нещо, за което да се държи, на което да служи и да се уповава. Нещо по-достойно и благородно от контрабандисткия живот. Нещо различно...

— Адмирал Пелаеон — извика търговецът на информация и забърза към задния мостик. — Адмирале!

Върховният командващ спря при отворените врати на турболифта.

— Моля?

— Мога ли да дойда с вас на „Странстваща авантюра“? — Карде пристъпи до него. — Искам да ви направя едно скромно предложение.

Последният страх на Люк бе, че часовите на оръжейните кули на Ръката на Траун щяха да ги забележат, докато издигат похитения кораб от скривалището му, и излитането от Нираван щеше да се окаже още едно състезание със смъртта. Но очевидно числите още се занимаваха с последиците от унищожението на хангара и работата бе погълнала цялото им внимание.

И двамата с Мара се издигнаха в космоса, без да срещнат никакви препятствия. Мара премести ръчките на хипердвигателя и звездите се превърнаха в линии, които преляха в многоцветната палитра на хиперпространството. Най-сетне поеа към къщи.

— Следваща спирка Корускант — обяви Люк с въздишка и уморено се отпусна в седалката на втория пилот.

— Следваща спирка най-близката база на Новата република или някой от предните постове на Карде — поправи го Мара. — Не знам за теб, но аз искам душ, чисти дрехи и обяд, който да не е от хранителен концентрат.

— Имаш право — съгласи се майсторът джедай. — Май винаги ти си практичната.

— А ти винаги си идеалистът — каза тя. — Сигурно затова работим толкова добре заедно. Като стана дума за практичност, помниш ли, когато Арту се разпищя в залата за клониране?

— Точно преди да се появят стражевите дроиди ли?

— Да. Така и не разбрахме защо се разпищя.

— Ами да разберем тогава — каза Люк, надигна се от седалката и тръгна към дроидната ниша, където бяха свързали малкия

астромеханичен дроид с корабния компютър. — Арту, чу дамата. Какво в данните за Непознатите райони те накара да реагираш така?

Арту изчурулика. Думите му се изписаха на екрана на компютъра.

— Казва, че няма нищо общо с Непознатите райони — предаде Люк. — Между другото за тях имало само общи данни.

— Не се надявах да намери много — със съжаление каза Мара. — Не остана достатъчно дълго свързан с компютъра, за да изтегли всичко.

— Е, засега няма да се връщаме за останалото — каза Люк, четейки думите на компютърния екран. — Но има нещо, на което се е натъкнал в един от другите файлове...

— Какво е то? — попита Мара.

— Не може да бъде! — прошепна той, докато четеше. — Мара, той го е намерил. Намерил го е!

— Чудесно. Какво е намерил?

— Как какво? — погледна към нея Люк. — Копието на Траун за унищожението на Каамас.

ГЛАВА 43

След две седмици във втората командна зала на имперския звезден разрушител „Химера“ бе подписано мирното споразумение между Новата република и Империята.

— Продължавам да твърдя, че ти трябваше да си там — каза Хан и прегърна Лея през раменете. Двамата гледаха от другия край на командната зала как Пелаеон и Гаврисом изпълняват церемонията сред множеството държавни сановници. — Ти направи много повече от него.

— Всичко е наред, Хан — отвърна тя и тайно избърса една сълза от ъгълчето на окото си. Мир. След толкова дълги години, след толкова жертви, разрушения и смърт. Най-накрая имаха мир.

— Така ли? — подозрително възрази съпругът ѝ. — Тогава защо плачеш?

Лея му се усмихна.

— Спомени — отвърна жена му.

Той намери ръката ѝ и я стисна утешително.

— Алдеран ли? — тихо попита Хан.

— Алдеран, звездите на смъртта... — Лея стисна ръката му. — Ти.

— Хубаво е да знам, че съм в челната тройка — каза той и огледа залата. — Като стана дума за стари спомени, къде е Ландо? Мислех, че ще е тук.

— Промени решението си — отвърна Лея. — Май Тендра не е останала много доволна от това, че е тръгнал към Бастион с теб, без дори да ѝ каже. За компенсация я заведе на покупки на Селанон — ще избират произведения на изкуството.

Соло поклати глава.

— Силни жени — каза той престорено тъжно. — Винаги постигат своето.

— Внимавай! — предупреди го Лея и го смушка с лакът в ребрата. — Винаги си обичал силните жени. Признай си го!

— Е, невинаги — отвърна Хан. — Добре, добре! Обичам силните жени.

— Какво за силните жени? — попита застаналия до Хан Карде.

— Дружеска семейна дискусия — успокои го бившият контрабандист. — Радвам се да те видя, Карде. Как така не си с високопоставените особи?

— Сигурно по същата причина, поради която и ти не си — отговори търговецът на информация. — Не се вписвам много добре.

— Това скоро ще се промени — увери го Лея. — Особено сега, след като си уважаван гражданин. Между другото как успя да убедиш Бел Иблис и Гаврисом да създадат общо разузнаване?

— Така както убедих и Пелаеон — отвърна Карде. — Просто изтъкнах, че ключът към стабилния мир се крие в това двете страни да са сигурни, че нито една от тях не крои заговор срещу другата. Бастион няма доверие във вашата разузнавателна мрежа, а и Корускант няма доверие в тяхната — контрабандистът сви рамене. — Възниква нуждата от трета страна — нас, — която е безпристрастна и към двата режима и в същото време е добре оборудвана да събира и да обработва информация. Сега просто ще я подаваме на двете правителства, вместо да я продаваме на частни купувачи.

— Мисля, че може да се получи — предпазливо каза Хан. — Бюрото за кораби и услуги работи независимо от години, без да се замесва политически нито с Империята, нито с Новата република. Можете да се справите.

— Харесва ми това, че ще получаваме същата информация за нашите системи, която ще давате и на Бастион — отбеляза Лея. — Това ще допълни данните, които наблюдателите ни изпращат, и ще ни помогне да следим какво правят правителствата на различните системи и сектори. Така по-лесно ще забелязваме проблемите, преди да са се разрасли твърде много, за да ги решим.

— Да — мрачно се съгласи съпругът ѝ. — Това, че документът за унищожението на Каамас, който донесоха Мара и Люк, забави партизанските войни, не значи, че те няма пак да избухнат.

— Все пак се надявам да бъдат по-предпазливи, след като всички видяха колко лесно старите им противници са били манипулирани от Дизра и Флим — посочи Лея. — Знам за най-малко осем конфликта, участниците в които са подали молби в Корускант за посредничество.

— Може също да зависи и от това, колко дълго ще продължи процесът — каза Карде. — Малко съм изненадан, че толкова много от подсъдимите са още живи.

— Ботанците се радват на дълголетие — отвърна Лея. — Сигурна съм, че точно тези ботанци съжаляват за този факт.

В другия край на залата Бел Иблис и Гент разговаряха с Пелаеон. Хакерът изглеждаше много притеснен от включването му в такова, според мнението му „отбрано общество“. Зад тях Чубака търпеливо усмиряваше Джейсън, Джейна и Анакин, докато децата разгорещено споделяха с Баркимк и още двама ногри приключенията от последното си посещение на Кашиуук.

— Между другото Люк каза ли ви къде е намерил копие на документа? — попита търговецът на информация. — Не можах да изкопча нищо от Мара.

— Не, и двамата с Мара са много потайни по този въпрос — отговори Лея. — Люк каза, че трябва да помислят, преди да ни съобщят някои подробности. По всяка вероятност има нещо общо със странния кораб, с който се върнаха.

Хан се прокашля.

— Като стана дума за Люк — обърна се той към търговеца на информация — и за силни жени — добави бившият контрабандист, усмихвайки се на съпругата си, — как ще се справи организацията ти без Мара?

— Ще имаме някои проблеми — призна Карде. — Тъй или иначе, тя ръководеше немалка част от организацията. Но ще се справим.

— Освен това той вече има заместничка — не можа да се сдържи Лея. — Разбра ли, че Шада официално се присъедини към него?

— Да, чух — отвърна Хан и хвърли леко замислен поглед към контрабандисткия шеф. — Помниш ли, веднъж те попитах какво може да те накара да се присъединиш към Новата република? Ти ме попита какво ме е накарало аз да се присъединя...

— Помня — прекъсна го Карде с нетипично за него смущение в гласа. — Бъди така любезен да не забравяш, че не съм се присъединил към Новата република. И връзката ми с Шада не е такава.

— И моята не беше — самодоволно каза бившият контрабандист и прегърна жена си през раменете. — Нищо де. Дай й време.

— Няма да стане — настоя Карде.

— Знам — отвърна Хан.

На схемата на кораба помещението бе обозначено като преден наблюдателен триангулачен пост и служеше за програмиране на прицела, ако неприятелят успееше да унищожи основния сензорен ред. Но тази вечер то бе превърнато в частна обсерватория. Облегната на хладната прозрачна стомана, Мара гледаше звездите и мислеше за резкия завой в живота ѝ.

— Сигурно си даваш сметка — каза Люк, който застана зад нея с две чаши в ръце, — че сигурно всички се питат къде сме.

— Нека се питат — отвърна Джейд и с явно удоволствие вдъхна аромата на чашата, която той ѝ подаде.

Придворните в двора на Палпатин винаги открито се бяха присмивали на горещия шоколад, като го обявяваха под достойнството на елит като тях. Карде и хората му като добри контрабандисти открай време обръщаха гръб на всички безалкохолни питиета. Но той чудесно се връзваше с фермерското минало на Люк. Сгръвяше Мара и я изпълваше с усещането за уют, стабилност и сигурност. Прости неща, които ѝ бяха липсвали през по-голямата част от живота ѝ. Мара отпи от чашата си.

— Лея говори ли с теб за сватбата? — попита майсторът джедай, отпи от собствената си чаша и се облегна срещу Мара на илюминатора.

— Още не — тя направи физиономия. — Предполагам, че ще иска грандиозна алдеранска церемония.

Люк се засмя.

— Сигурно ще иска, но едва ли ще очаква съгласие.

— Добре — каза Мара. — Предпочитам нещо тихо, уединено и тържествено. Преди всичко тържествено — подчерта тя. — Като поканим сановниците на Новата република от едната страна и контрабандистите на Карде от другата, сигурно ще трябва да проверяваме за оръжие на вратата.

Люк се разсмя.

— Ще измислим нещо.

— Като стана дума за измисляне — каза Мара, — реши ли какво ще правиш с академията си?

Той обърна очи и погледна през илюминатора.

— Не мога просто да изоставя учениците си — отговори Люк. — Мислех постепенно да я превърна в... как да кажа... подготвително джедайско училище. Място, където начинаещите да научават основите, може би да почерпят опит от по-старшите и да се поупражняват. Щом минат тази фаза, ти, аз и другите инструктори ще довършваме обучението им. Вероятно по същия начин, по който Бен и Йода обучаваха мен — Люк погледна към Мара. — Разбира се, ако пожелаеш да се занимаваш с обучение.

Тя сви рамене.

— Идеята не ме изпълва с въодушевление — призна Мара. — Но сега съм джедай... поне така си мисля... и докато не попълним редиците на инструкторите, преподаването ще бъде част от работата ми — тя се замисли. — Но това ще стане, след като аз самата завърша обучението си.

— Частно ли?

— Надявам се, че да — отвърна Джейд. — Но преди това ще трябва по съответния начин да напусна организацията на Карде. Имам отговорности, които трябва да прехвърля на други. Не мога просто да си тръгна — тя се усмихна. — Нали знаеш? Отговорности и обвързване...

Чувствата му трепнаха.

— Да — тихо каза той.

— Въпреки че, дори когато започна да преподавам, няма да пожелаю да остана на Йовин — продължи Мара, докато внимателно изучаваше лицето на Люк. — Може би двамата ще можем да попътуваме из Новата република с по-напредналите ученици и да ги обучаваме пътьом. Така ще сме на разположение да посредничим при внезапно възникнали конфликти и да вършим останалите неща, които се полагат на джедаите. Така и учениците ни ще могат да добият опит в реални ситуации.

— Ще бъде много полезно — каза Скайуокър. — Аз самият бих могъл да се възползвам от това.

— Добре — тя го погледна замислено. — Сега ми кажи какво те тревожи.

— Какво искаш да кажеш? — предпазливо попита той. Мислите му се затвориха за нея.

— О, Люк — нежно възкликна Мара. — Бях в главата и в сърцето ти. Вече не можеш да имаш тайни от мен. Нещо стана, когато преди минутка споменах за отговорности и обвързване. Какво има?

— Май още имам някои съмнения за причината, поради която се съгласи да се омъжиш за мен — колебливо отговори майсторът джедай. — Знам защо те обичам и искам да се оженя за теб. Просто ми се струва, че ти няма да получиш толкова много, колкото аз.

Мара погледна тъмната течност в чашата си.

— Мога да кажа, че бракът не е игра на печалби и загуби — каза тя. — Но мисля, че това ще бъде отклоняване на въпроса — Мара си пое дълбоко дъх. — Всъщност, Люк, докато не се сляхме духовно и емоционално по време на битката в клонинговата зала на Траун, дори нямах представа, какво искам. Имах приятели и партньори, но толкова се бях откъснала от всякакви истински емоционални връзки, че не си давах сметка, каква голяма част от живота ми липсва — Мара поклати глава. — Разплаках се, когато „Огънят на Джейд“ се разби, а това беше кораб... предмет и въпреки това се разплаках.

— Не беше просто предмет — тихо възрази Скайуокър. — Това беше свободата ти.

— Е, да — съгласи се тя. — Вярно, представляваше свободата ми, но свобода да избягам от други хора, ако реша, че така искам — Мара погледна към звездите. — В много отношения все още съм емоционално затворена. Ти, от друга страна, си толкова открит, че понякога ме влудяваш. Това искам да науча, и то от теб — тя пристъпи до него и взе ръката му. — Но и това е игра на печалби и загуби. Простата истина е, че това е верният път за нас. Точно както в поговорката, която Строящия с лозници цитира, когато бяхме в пещерите — че много лозници, преплетени заедно, са по-яки от същия брой лозници поотделно. Ние се допълваме съвършено, Люк, от начало до край. В много отношения ние сме две половини на едно цяло.

— Така е — каза той. — Просто не бях сигурен, че и ти го знаеш.

— Знам почти всичко, което знаеш и ти — припомни му Мара. — Фаун беше права... ние сме добър екип. И можем само да станем още по-добър. След няколко години враговете на Новата република ще бягат презглава от нас.

— А те май няма да липсват — Люк стана сериозен и се обърна, за да погледне далечните звезди. — Това е бъдещето ни, Мара... там, в Непознатите райони. Надеждите и мечтите ни, обещанията и възможностите, опасностите и враговете ни. И за момента ние го държим в ръцете си.

Мара кимна, пристъпи още по-близо до него и го прегърна.

— Трябва да решим какво да правим с информацията, която Арту свали. Може да изпратим разузнавателни кораби до някои от световите, които Траун е записал, за да видим какво има там.

— Има логика — призна Люк. — Ще отидем или сами, или под покровителството на Новата република. Трябва да решим и какво да правим с Ръката на Траун.

— Аз мисля да не я закачаме — каза Мара. — Ако онези хора не искат да говорят с нас, последното, което трябва да правим, е да ги насилваме.

— А ако Парк реши вместо това да говори с Бастион?

— Едва ли — поклати глава Мара. — Щом досега не се е свързал, значи е разбрал от новините, че появата на Траун е била измама, и е решил отново да изчезне.

— Може и да крои план, как да те намери, за да си върне за онова, което направи с хангара и корабите му — предупреди майсторът джедай.

— Не се притеснявам за това — отвърна тя. — Без съмнение може да подмени корабите. А и трябва да ми бъде благодарен, че го спрях да не предаде Ръката на Траун на Дизра и Флим — Мара сви рамене. — Освен това Фел ми каза да направя това, което смятам, че е най-добро.

Люк се усмихна.

— Едва ли е имал предвид точно това.

— Не нося отговорност за онова, което барон Фел е имал предвид — възрази Мара. — Почти съм убедена, че ако ще правят нещо, то ще е отново да се опитат да ме наемат.

— И, разбира се, да чакат завръщането на Траун.

Мара си спомни мъртвия клонинг, който се носеше в наводнената зала.

— Това може да се проточи.

— Така е — съгласи се Люк. — А ако се уморят да чакат и се свържат с Бастион, ние вече имаме договор с Империята и може би накрая всички заедно ще тръгнем да изследваме онези райони.

— И да се изправим пред онова, което се крие там. Може би ще е много интересно.

Люк кимна и известно време двамата останаха прегърнати и загледани в звездите. Пред очите на Мара пробяга видение. Поглед в бъдещето, тяхното бъдеще, и онова, срещу което им предстоеше да се изправят заедно. Схватките, децата, приятелите, враговете, съюзниците, опасностите, радостите, скърбите... всичко се преплете в жива мозайка и се разтопи в далечината. Поглед в бъдещето, какъвто Мара никога не бе имала досега. Но досега тя не беше и джедай. Очакваха ги интересни предизвикателства.

— Но онова е бъдещето — тихо каза Люк. Топлият му дъх докосна страната ѝ. — А това е настоящето.

Мара се дръпна леко от прегръдката му:

— И като ръководител на джедайската академия и брат на висшия съветник Органа Соло трябва поне да се появиш на церемонията.

Той я погледна намръщен.

— Точно това щях да кажа — призна си Люк. — Май ще трябва да свикваме.

— Все още можеш да се откажеш — посочи Мара.

Той я целуна нежно.

— Невъзможно е. До скоро!

Той остави чашата си и тръгна към вратата.

— Почакай — спря го Мара, отблъсна се от илюминатора и мъчително отмести краткия си поглед в бъдещето. Но както бе отбелязал Люк, това тук бе настоящето. Бъдещето само щеше да се погрижи за себе си. — Ще дойда с теб.

Издание:

STAR WARS: Vision of the Future

© TIMOTHY ZAHN

Cover art copyright © 1997 by Tom Jung

All Rights Reserved

ISBN 954-528-360-2

Всички права са запазени.

Търговска марка и текст © 1997 г. Lucasfilm Ltd.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.